

Giới thiệu Một Hồi Mộng

Vũ Tiểu Vũ là một thanh niên 28 29 tuổi, tính cách vui vẻ hoà đồng, hiện đang làm việc cho công ty nước ngoài. Hắn bề ngoài là một người khiến người khác thấy dễ gần, nhưng thật sự lại có nhiều tính cách ẩn giấu khác, rất thích làm những việc kì lạ, khác người.

Chuyện bắt đầu từ một buổi đi họp lớp, hắn uống đến mức không biết gì, khi tỉnh lại thì phát hiện mình phát sinh quan hệ với hai cô bạn Bùi Thị Yến Nhi và Huỳnh Phương Trang.

Sau đó hắn vì cứu người hắn yêu khỏi bị xe tông và bị xuyên qua nhập vào một thiếu niên 13 tuổi đang thống khổ chịu đựng nỗi đau,...

Từ không biết gì về chuyện tu luyện cơ duyên xảo hợp có được tâm pháp từng bước từng bước tu luyện, đồng thời tâm ma được chôn sâu trong linh hồn hai mươi mấy năm trời cũng từng bước bộc phát liệu hắn có thể diệt trừ tâm ma hay là bị chính cái tâm ma ấy nuốt chửng.....

P.s

Vì là truyện đầu tay có nhiều cái có thể sẽ khiến các bạn không vừa ý, mong mọi người cố gắng giúp đỡ

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mọi Chuyện Bắt Đầu

Rầm...rầm kèm theo đó là tiếng la thất thanh của một người con gái.

“Không.....”

Từ xa đằng xa một người con gái dem đứa đầu tóc rối bời với bộ dạng hốt hải chạy lại ôm chàng trai vừa bị xe tông, cả người hắn máu me tùm lum từng tiếng thở dốc khó khăn vang lên, người con gái nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy tình cảm chỉ là lúc này đây hắn không đã không thể nhìn thấy được nữa rồi.

Một ngày trước.....

Reng reng.....

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, hắn móc điện thoại ra nhìn, một dãy số quen thuộc hiện lên, dãy số đó hắn thuộc nằm lòng nhưng chẳng bao giờ được hắn lưu lại vì hắn muốn mình phải nhớ đến người nào đó, hắn cũng đã đổi số vài lần nhưng lần nào người đó cũng biết được. Chần chờ một lúc hắn cũng bắt máy, một giọng nói ngọt ngào quen thuộc lại vang lên:

“Alo, cho hỏi có phải số điện thoại của Vũ Tiểu Vũ không?”

“Là tôi đây, có việc gì không lớp trưởng?”

“Không có chuyện gì thì không được gọi điện thoại cho ông sao?”

"....." Đầu dây bên kia im lặng.

"23 tháng này lớp chúng ta có buổi họp lớp định kỳ hằng năm, tôi với tư cách là người tổ chức nên mời ông tham gia." Không đợi hắn trả lời cô gái nói tiếp.

- “.....”. Hắn lại im lặng không trả lời dường như hắn đang có điều suy nghĩ.

Đợi một lúc lâu mà không thấy Vũ Tiểu Vũ trả lời, cô gái liền nói:

“Alo, ông có nghe không đó, lần này nhất định phải đi đó nha, tôi biết ông không thích đám đông nhưng lần này nhất định phải tham dự, cũng đã gần mười năm rồi ông chưa từng họp lớp lần nào, không phải năm đó mọi người đã hứa cùng với nhau rồi sau, làm gì mà mấy năm nay ông lại không đến, còn đổi số điện thoại nữa, muốn tìm ông cũng không phải dễ tí nào”.

Nghe nhỏ nói một lèo làm cho tâm tư hắn khẽ động, không phải hắn không đến chỉ là hắn muốn cắt đứt cái cảm xúc không nên có này. Sau khi chần chờ Vũ Tiểu Vũ cũng tỏ vẻ đồng ý:

"Được rồi lần này tôi sẽ đến, cho tui cái địa chỉ đi".

“OK, lát nữa tui nhắn tin cho, mà hứa rồi là phải đi đó nha, lần này mà ông trốn nữa thì đừng để tôi gặp mặt tui sẽ cho ông biết tay”. Cô gái vội vàng đáp ứng và kèm theo một câu hàm dọa.

“Tôi cúp máy nha, còn có chút việc”.

“À...ừ”. Nhỏ còn chưa nói được câu nào thì bên kia đã truyền đến tiếng "tút tut".

Sau khi cúp máy Vũ Tiểu Vũ lại đứng suy tư ngẫm nghĩ về tin mà hắn nghe được cách đây không lâu. Người mà hắn từng thương Bùi Thị Yến Nhi và cũng là người vừa mới điện thoại cho hắn sắp phải lấy chồng. Khi nghe được tin đó cả thế giới của hắn dường như muốn sụp đổ "chắc có lẽ là do định đưa thiệp cưới nên em bảo mình nhất định phải đến. Buồn thì buồn nhưng biết làm sau bây giờ ngần ấy thời gian mình chẳng thể thoát lên lời yêu, sao đó lại trốn tránh cắt đứt liên lạc là chẳng phải muốn quên nàng đi sao. Dù hai người trước đó rất thân với nhau, nhưng có lẽ bản tính nhút nhát của mình nên lại không dám mở lời, hoặc có lẽ là do mình sợ mất đi tất cả, mất luôn cơ hội chào hỏi hằng ngày, khi tỏ tình mà chưa hề biết đối phương có ý với mình hay không, có lẽ mình đã sai lúc ấy nên nghe lời thầy cô, họ thường hay nói thà là thất bại còn hơn là hối hận về sau", lúc này hắn cực kỳ hối hận.....

Quay qua quay lại thì ngày 23 cũng đến, nhìn vào gương một người con trai gầy còm, da hơi ngăm với khuôn mặt chẳng mấy điển trai cùng cái trán lằng o, nhìn tổng thể chỉ có thể nói là thảm hại và con người đó chính là hắn Vũ Tiểu Vũ.

“Haizz” thờ dài một tiếng hắn bước xuống nhà và gọi ngay một chiếc taxi. Tiếng thờ dài chất chứa bao nhiêu nỗi niềm, năm đó hắn không tham gia không phải vì điều gì cả chỉ là muốn cắt đứt toàn bộ đề làm lại từ đầu và đều quan trọng nhất, hắn không muốn gặp những con người hay khoe khoang và khinh thường hắn, nếu vác cái bộ dạng thảm hại mà đi gặp những con người đã từng coi thường hắn thì làm sao hắn cam lòng.

Thế nên hôm nay hắn đã tự nhủ với lòng “xả láng nha mậy,cho dù sẽ vất vả trong những năm tới thế nhưng lần này không thể để mất mặt được không làm được mừng một thì mười lần

cùng phải làm”. Ngẫm nghĩ vu vơ thì chiếc xe dừng lại một nhà hàng lớn hoành tráng có tên là Thiên Đường Âm Thực và đó là nơi hắn được mời đến. Bước xuống xe thì đập vào mắt hắn là hai cô gái xinh đẹp đang đứng đón chào khách và hắn có thể nhận biết ngay một người trong đó chính là Nhi nhỏ lớp trưởng ngày nào, còn nhỏ bên kia nhìn đáng người khuôn mặt và cách trang điểm nhẹ nhàng thì hắn có thể đoán chính là cô bạn thân thiết nhất của Nhi, nhỏ ấy tên là Huỳnh Phương Trang. Khi nhỏ quay qua nhìn thấy hắn thì con người ấy mỉm cười và nói nhỏ vào tai Nhi gì đó mà hắn không biết được, nhưng từ khẩu hình ấy hắn có thể nhận ra là nhỏ đang thông báo sự hiện diện của hắn cho cô bạn của mình. Nhi nở nụ cười tươi chạy lại đoán hắn.

“Rất mừng là ông đã đến, tôi tưởng ông lại thất hứa nữa chứ”.

Hắn còn chưa kịp nói gì thì Trang đã cười nói.

“Haha, xem ai vui chưa kia, Vũ à ông biết gì không? bà Nhi trông ông nãy giờ”.

Trông hắn, hắn chẳng hiểu áp giáp gì về vụ trêu đùa của Trang. Khi quay qua nhìn Nhi thì thấy ngay khuôn mặt đang ửng hồng của nhỏ. Thấy hắn nhìn mình Nhi khẽ đánh vào vai Trang.

“Bà nói gì thế, hắn đến ai cũng mà vui phải không, nói gì thì hắn cũng từng là con người nổi tiếng trong lớp”.

Trang nhìn Nhi với ánh mắt giễu cợt: “Đúng rồi, nổi tiếng lạnh lùng không qua lại với ai ngoài bà, tôi thấy chẳng ai vui khi gặp hắn ngoài bà đâu Nhi à”

Nhi ngượng ngùng nói: “Thôi đừng để ý Trang, để tui dẫn ông vào trong nha”

Trang làm bằn mặt mình: “Haizz đúng là đồ mê trai, thấy trai là quên bạn thân ngay”.

Khi bước vào trong sảnh hắn thấy mọi người hầu như đã có vị trí cố định của mình, nên mặc kệ ánh mắt nhìn soi mói của từng người, hắn bước đến chiếc bàn chưa có ai ngồi lại tách biệt một khoảng khá phù hợp với cái tính của hắn. Hắn đảo mắt nhìn quanh một vòng thì thấy ánh mắt hiếu kỳ của mọi người nhìn về phía hắn, mà nói cho đúng thì đang nhìn vào vị trí bên cạnh hắn. Không biết từ lúc nào bên cạnh chỗ hắn ngồi đã có thêm một bóng dáng xinh đẹp, bóng dáng ấy chính là Nhi, khi này nàng dẫn hắn vòng rồi bỏ đi ngay nên hắn cũng không để ý cho lắm, lúc này quay sang nhìn Nhi hắn bảo:

“Nhi, bà có việc thì đi làm đi tôi ngồi một mình cũng được, chứ bà cứ ngồi đây tôi không được tự nhiên cho lắm”.

Nhi thần thờ nhìn hắn hỏi:” sao thế, có gì mà không tự nhiên”

“Bà thử nhìn xung quanh xem, mọi người nhìn tôi như người ngoài hành tinh thì làm sao mà tự nhiên cho được”

Nhi ngạc nhiên:

“Thế liên quan gì đến tôi”

“Bà nói xem, thứ nhất bà chủ trì buổi tiệc lại là tâm điểm của mọi người, thứ hai người theo đuổi bà cũng hầu như là tất cả bọn con trai, thế nên bà ngồi với tôi thế này thì chúng nó tức đến chết mất” Ngưng chút hắn lại nói tiếp:

“Tui sắp làm kẻ địch của vạ người rồi”

Bật cười Nhi bảo: “Ông sợ à”

Hắn bật cười đáp: “Sợ thì không, nhưng tôi cũng không muốn khi không khi không lại làm kẻ địch của bọn vô não này”

Nhìn hắn với ánh mắt ngạc nhiên: “Thế ông muốn tôi phải làm sao, tui cũng không muốn tiếp xúc với bọn hắn nên đành phải lấy ông làm tấm khiên thôi, không lẽ không nể tình chúng ta từng là bạn thân mà giúp tôi một chút sau”

Hắn thể dài ánh mắt đăm buồn nói: “Thôi à sắp có chồng rồi tôi không muốn bị ta nghĩ xấu cho bà đâu ”

Yến Nhi ngạc nhiên hỏi: “Ông nghe ai nói thế?”

Còn chưa kịp đáp thì đã có giọng gọi to: “Nhi ơi, lên dẫn chương trình kìa, mọi người đến đủ cả rồi”.

Quay sang nói với nhìn hắn do dự một chút nói: “Ông ngồi đây chút nữa tôi quay lại nói tiếp, không được trốn đi đâu đó ”.

Khi Nhi quay đi thì tại họa lại đến, người được cho là hoa khôi thứ hai của lớp Trang lại xà đến, thế là không gian của hắn lại chẳng thể yên ổn nữa rồi. Bên kia là giọng nói của Nhi vang lên và bên này là chiến trường của bọn đực rựa chúng thay phiên oanh tạc hắn bằng những lần mời bìa khiêu khích đủ kiểu, Trang hình như cũng biết là do mình nên đã chủ động thay hắn uống mấy lần, cả Nhi cũng tham gia. Thế nhưng càng như thế hắn lại càng khổ, tụi nó dường như nóng máu lên và thay nhau oanh tạc hắn chẳng còn biết gì.

Khi hắn tỉnh dậy, đầu hắn đau như búa bổ mờ mắt nhìn thì một cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt hắn, quần áo quần tứ tung và bên cạnh mình có hai thân hình kiêu diễm đang khóa thân nằm ngủ, một người nằm bên trái là Trang và người bên còn lại là Nhi. Hắn chẳng dám động dậy vì tiểu huynh đệ của hắn đang thám hiểm vùng đất bí ẩn chẳng chịu về. Hắn lại tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ, hắn chỉ mong đây chỉ là mơ thôi.

"U'....u'" Một tiếng rên rỉ vang lên.

Thì ra lúc này người con gái đang kết hợp với hắn cử động, một cảm giác tuyệt vời từ chỗ nào đó truyền khắp toàn thân, khiến hắn rên rỉ cả hai cùng mờ mắt nhìn nhau không nói một lời.Ngay khoảng khắc ấy một âm thanh vang lên:

“Tôi không ngờ ông là một người như vậy, uống công hôm qua tôi còn giúp đỡ ông, không ngờ ông lại dê tiện như vậy lợi dụng lúc bọn tôi say mà ra tay”.

Hắn chẳng biết phải làm sao, cũng chẳng biết nói gì. Đầu hắn có thể làm lúc này chỉ có thể là im lặng. Rốt cuộc thì người còn lại cũng lên tiếng chỉ có đều là hắn không ngờ, con người ấy lại giải vây cho hắn.

“Trang à, xin lỗi bà nếu như hôm qua tôi không nhất quyết đòi đưa Vũ về sợ gặp chuyện không may, vì hắn đã quá say thì có lẽ đã không xảy ra chuyện này”. Dừng một chút nàng nói tiếp.

"Mà bà cũng có trách nhiệm trong chuyện này, khi đưa hắn đi thuê phòng bà không chịu, cứ bảo đem hắn về nhà bà, rồi bà với tui uống tiếp bà bảo bà có chuyện không vui, cần người tâm sự nên tôi mới đồng ý".

Trang cúi gắt lên tiếng: “Thế mọi chuyện đều là lỗi của tôi à, hôm qua tôi bảo bà đưa hắn lên phòng chị tôi nhưng kết quả thì sao ba người chúng ta chung một đường, tôi biết bà yêu hắn

nhưng bà cũng đừng có gài tôi như vậy chứ".

Vũ Tiểu Vũ vẫn một mực suy nghĩ đến chuyện hôm qua nhưng đầu óc cứ mụ mị, chẳng thể nhớ được chuyện gì chỉ biết mình có một giấc mơ, có hai nàng tiên thoát y đang nhảy múa.

Nhi nhắm nghiền một chút giọng nói trầm tĩnh: “Trang à tôi không có gài gì cả, có lẽ tôi hơi say nên không nhìn rõ hướng rẽ chỉ là một nhầm lẫn. Tôi cũng biết bà thầm thích Vũ nhưng vì tôi và hần khá thân thiết bà lại là bạn thân với tôi nên bà không dám mở lời, cũng đã mười năm rồi tôi cũng chẳng nghe bà có người yêu. Thế nên bà mới rộng lượng cho hần về chỗ của bà, nếu là một người con trai khác thì làm sao có chuyện bà uống đỡ bia cho hần, làm gì có chuyện bà cho kẻ đó về đây”.

Nghe Nhi nói mà lòng Trang rối bời, đúng nàng chính là như vậy yêu hần một cách say đắm, mười năm nay nàng luôn tìm kiếm tin tức của hần nhưng hần lúc nào cũng bặt vô âm tín, thế nhưng Nhi lần nào cũng tìm được hần thử hỏi làm sao mà nàng không buồn cho được, hôm qua khi nàng thay hần đẹp loạn nàng cảm thấy rất vui, nhưng Nhi lại tham dự vào nên nàng cảm thấy hơi buồn bực dù rằng nàng cũng nghe nói nhi sắp kết hôn.

Lúc này căn phòng im lặng, im lặng một cách đáng sợ, nghe tới đây hần có thể chắc như bấp rằng cả hai người con gái này đều yêu hần. Nhưng hần chẳng thấy vui mừng chút nào mà còn lo là đáng khác, hần lo cho Nhi vì nàng sắp kết hôn lại có quan hệ xác thịt với hần, chồng nàng sẽ nghĩ như thế nào, về phần Trang hần có thể chịu trách nhiệm chỉ là nàng có cho hần cái quyền đó hay không. Trong khi tất cả trăm mặt không lên tiếng thì Trang nói:

“Hai người về đi tôi cần yên tĩnh suy nghĩ, tôi phải làm sao để tha thứ cho kẻ đã vấy bẩn mình”.

Khi nàng thốt ra những lời đó lòng nàng rất đau, nếu như chuyện xảy ra chỉ có một mình nàng thì nàng có thể bắt hần chịu trách nhiệm, còn có thể tha thứ cho hần vì một điều có lẽ nàng đã yêu hần rất nhiều. Thu dọn đồ đạc bước ra khỏi căn nhà đó trong lòng hần rối như tơ vò, hần luôn tìm cách để giải quyết nhưng ta cả đều không khả quan. Lúc này Yên Nhi khẽ gọi hần:

“Vũ này”

"Sao thế, cần tôi làm gì a"

"Ừ, ông có thể đi dạo với tôi không?"

Nếu như không có chuyện trước đó hần rất sẵn lòng đi dạo với nàng nhưng bây giờ thì khác phân vân một chút hần trả lời: “Được”.

Khi hai người song song đi với nhau thì tự nhiên Nhi lên tiếng mắng hần:

“Ông là đồ tồi, không đáng mặt đàn ông”.

Hần chẳng hiểu ắt giáp gì, vừa mới khi nãy còn bình hần bay giờ lại quay sang mắng hần nhưng cũng đúng thôi nếu là hần thì sẽ đánh kẻ đó ngay lập tức chứ không phải chỉ mắng đơn giản như vậy. Hần ấp úng định nói:

“Tôi.....tôi”

Thế nhưng Nhi lại cắt ngang không cho hần nói: “Nếu như ông yêu tôi vì sau cứ trốn tránh chỉ lặng im giúp đỡ tôi từ phía sau, vì sau yêu tôi lại cố đẩy tôi sang vòng tay kẻ khác, ông tệ lắm ông có biết không”.

Nàng vừa nói vừa rơi lệ nhìn hần:

"Nếu như không phải Tuấn trong lúc say vô tình báo anh ấy không thích hợp với tôi, chỉ có ông mới thích hợp, tôi gần hỏi anh ấy mới biết được một số chuyện, Nếu không có chuyện đó thì đúng như ông nói có lẽ tuần tới tôi sẽ kết hôn với Tuấn rồi”.

Hần không nói được một lời chỉ lặng im đứng nghe, người con gái ấy chậm rãi nói hết nỗi lòng, lúc này bỗng nhiên tiếng la thát thanh kinh hoàn vang lên vì đằng xa có một chiếc xe đang mất lái đâm tạt vào tất cả mọi thứ trên đường, khi hần phát hiện ra thì nó đã lao thẳng đến chỗ này, ngay trong khoảng khắc ấy hần chỉ có thể làm một chuyện duy nhất là cố đẩy Nhi đi thật xa rồi khỏi tầm ngắm của chiếc xe.

Ầm! Hần bay đi thật xa trong miệng khê thì thảo:

“Tạm biệt...tình...yêu...của...t...”.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoạ Vô Đơn Chí

Cùng vào thời điểm đó, trên Đại lục Huyền Chân trong một khu rừng rậm đang vang lên từng tiếng rên rỉ, tiếng kêu đau xé da, xé thịt tiếp tục lần theo chúng ta sẽ phát hiện ra một hàng động và âm thanh được phát ra từ đó. Lúc này một cậu thanh niên tầm mười ba tuổi, thân hình gầy gò đang lặn qua lộn lại khổ sở gào thét, âm thanh vang vọng khắp núi đồi làm cho chim muông bay tứ tung.

“AAAAAAAAA”

Âm thanh lại truyền đến.

“Ta không cam tâm! Vì cái gì một người vốn được ông trời ưu ái ban cho tài năng như ta, lại phải lưu lạc đến bước đường cùng”

Con đau áp đến khiến hần lại rên rỉ kêu lên.

“AAAAA....”

Sau khi cố gắng nén đau, dùng chút sức lực còn sót lại hần chỉ tay lên trời mắng lớn:

“Lão tặc thiên! Ta thề với ngươi nếu ngày sau ta có năng lực sẽ một kiếm bổ ngươi L...àm...đ...ôi..”.

“ Ầm ”

Còn chưa kịp dứt lời hần bất ngờ bị sét đánh trúng lẫn ra nằm một đống chẳng còn gào thét nữa.

Lại nói về Vũ Tiểu Vũ, sau khi bị xé tung ý thức hần dần mất đi trước mắt hần chỉ còn lại bóng hình người con gái đó. Hai mắt hần từ từ khép lại, khi chúng một lần nữa mở ra đều kỳ lạ đã đến, trước mắt hần không phải là màu trắng của phòng bệnh cùng những cô y tá bóc lừa mà là một màu xám xịt đen đúa của những tảng đá vụn khắp nơi, có lẽ nơi đây vừa xảy ra một vụ nổ và đều kỳ lạ ở đây chính là hần xuất hiện đúng chỗ cậu thanh niên vừa này mắng chửi lão thiên à.

“AAAAAAA”

Một cơn đau xé thịt xé gân đột nhiên ập đến khiến cơ thể hần quằn quại, khắp người hần toàn là máu hòa lẫn những lớp nhớp nháo dơ bẩn, cơn đau làm đầu óc hần quay cuồng, cùng với đó là những hình ảnh như một cuốn phim lướt qua trong đầu hần, những luồng thông tin cứ thế đánh sâu vào trong đại não, hần một lần nữa lại bất tỉnh. Ngay lúc này, hần chỉ có một ý nghĩ trong đầu "ta lại chết một lần nữa ư".

Một lần nữa hai mắt hần mở ra cùng với những thông tin trước đó hần đã biết một sự thật, hần đã xuyên không và nhập vào một kẻ đoán mệnh tên là Vũ Tứ được xem là thiên tài trước cái năm hần mười tuổi. Vì đúng cái sinh nhật lần thứ mười đó, tại họa đã ập đến với hần, từ một thiếu gia quân là áo lụa bỗng trở thành một tên nô bộc thấp hèn. Số là trong một cuộc chiến với yêu thú, gia gia hần Vũ Trường Thanh Tộc trưởng Vũ gia tộc cùng với song thân của hần Vũ Văn Hạo, Vương Kỳ Anh bị yêu thú giết chết, từ đó dòng chính lui bại nội loạn xảy ra, sau đó Tứ gia gia hần Vũ Mục Thanh lên nắm quyền leo lải gia tộc, liên thanh lý môn hộ diệt sạch dòng chính trừ hậu hoạn. Hần may mắn sống sót cũng là do biểu muội Vũ Thanh Liên âm thầm thả đi vì thường ngày hần luôn đối tốt với nàng, có cái gì tốt cũng cho nàng không thì có lẽ hần đã châu diêm vương rồi, mấy năm sau đó hần lưu lạc đầu đường xó chợ, vốn là thái tử gia còn lại là thiên tài tâm cao chí ngạo nên hần rất nhanh vấp phải sự đời, một thân tu vi bị phế bỏ kinh mạch đứt đoạn trở thành kẻ trôi gã không chặt và trong một lần thủ triều hần bị yêu tộc bắt giữ trở thành nô bộc của bọn chúng, mỗi ngày với hần đều là giống như địa ngục. Ngày hôm nay trong khi hần đang giặt dũ thì hần bắt gặp hai phi điều đang đuổi nhau, một con trong rất giống chim đại bàng thân hình to lớn tầm 3m, một con khác to hơn là chim Không Tước. Con Không Tước tung cánh tấn công từng luồng gió như dao cắt tứ tung, một luồng đao gió cắt trúng vào chân con chim giống đại bàng, làm rơi xuống một vật gì đó ngay chỗ của hần. Sau khi xác định đó là một quả trái cây màu đỏ, vì từng ăn kỹ được nên hần chắc chắn nó là thiên tài địa bảo nên nhanh chóng thoát lui. Khi hần đi được một đoạn, thì lúc này chỗ hần vừa rồi khỏi có một thiếu nữ mặc áo lam đạp xuống đường như nàng đang tìm kiếm thứ gì đó. Nàng khẽ thì thào với chính mình.

“ Kỳ lạ Liệt Diễm Hồng của ta đâu rồi, rõ ràng rõ nó rớt ngay chỗ này mà ”

Thì ra nàng chính là con Không Tước khi này, nhìn vào dáng vẻ không khác gì là nhân loại của nàng có thể thấy nàng chính là một con yêu thú cấp cao có thể Hóa Hình. Nàng khẽ quay đầu nhìn xung quanh cái mũi xinh đẹp khẽ hít vài hơi:

Hít..

“ Kỳ lạ thật, chỗ này làm sao có nhân loại đến được, nơi đây là Tử Mạc Lâm một trong những cấm địa của nhân tộc mà, không lẽ là Yêu Nô*, nhìn vào khí tức của hần có lẽ chưa đi được bao xa, đừng để ta tìm thấy người. ta sẽ cho người đẹp mặt”. Nói rồi nàng nhắm một phương hướng bay đi.

*: bị yêu thú nô dịch gọi là Yêu Nô, Yêu Nô là nô dịch cấp thấp là những phạm nhân chỉ có thể làm những công việc thường ngày.

Đây là những chuyện sau khi hần rời đi. Về phần Vũ Tứ sau khi chiếm được tài bảo lòng hần tràn đầy hy vọng có thể báo thù thế nên không nói một lời ăn luôn trái cây màu đỏ, ngay khi ăn xong cả người hần ửng đỏ, kinh mạch phình to do bị tắt nghẽn lâu ngày, xương cốt hần kêu lách cách gần như vỡ vụn, thần hồn dường như bị thiêu đốt bởi vì hần không biết đây là Liệt Diễm Hồng phải đều chế với được dẫn mới có thể dùng, nếu dùng trực tiếp không có hiệu quả tốt mà còn dẫn đến kết quả hòa thiêu chính mình. Nhưng hần dù sao cũng là một thiên tài tu luyện, cho dù tu vi bị phế bỏ nhưng thần thể hần cũng có một cường độ vững chắc nhất định không đến nỗi bạo thể mà chết, vật lộn một lúc lâu cả người hần ướt đầm mồ hôi, hần gồng mình bước đi, đi được vài bước lại ngã, ngã rồi đứng lên đi tiếp.

Bởi vì do đau đớn không biết phải đi theo hướng nào, kết quả hần lạc đường bị vấp phải dây trượt chân xuống hang động này. Nếu cứ tiếp tục như thế này hần sẽ chết, nhưng đều kỳ diệu đã xuất hiện, lúc này bầu trời đột nhiên xám xịt từng tia sét bổ xuống khắp nơi một tia sét bất ngờ đánh trúng hần khiến cho kinh mạch tắc nghẽn bấy lâu đột nhiên được khơi thông nhờ vào nguồn năng lượng từ quả Liệt Diễm Hồng đan điền của hần thần kỳ được tu bổ phá tan các chướng ngại đi vòng quanh cơ thể hần, khi một vòng chu thiên được hình thành cũng là lúc hần từ một kẻ bình thường trở thành một tu sĩ Ngưng Thần tầng một, không dừng lại ở đó một đường tiến thẳng từ một, hai, ba rồi bốn đến Ngưng Thần tầng tám thì dừng lại. Lúc này trên cánh tay phải của hần không biết từ lúc nào có một dấu ấn hình tia chót lạng lẽ xuất hiện. Mọi chuyện diễn ra rất xuống xê cho đến khi hần nghĩ mình có thể báo thù thì ông trời lại một lần nữa cướp đi tất cả, bởi vì lúc tia sét đánh trúng vào người hần cũng là lúc Thần hồn của Vũ Tiểu Vũ được dịch chuyển đến cần một nơi trú ngụ thể là đại chiến lại ra xảy ngay chính bên trong Thức Hải của hần, thần hồn vốn đang yếu ớt của hần dần dần bị thần hồn cường đại của Vũ Tiểu Vũ thôn phệ và đến đây cuộc đời bất hạnh của Vũ Tứ chính thức kết thúc.

“Haiz!”. Vũ Tiểu Vũ thở dài ngao ngán rồi lại thương cảm thốt lên lời cảm thán.

“ Hần đúng là bất hạnh mười tuổi gặp biến cố, mười ba tuổi gặp cơ duyên kinh người thế nhưng vì ta mà chết oan, Vũ Tứ người yên tâm, thù của người ta sẽ báo ”.

Biểu hiện khá bình tĩnh về chuyện này cũng là bình thường. Vì hần là một người đam mê truyện chữ nên quá quen thuộc với tình huống xuyên không nếu là một người khác có thể đã hoàn loạn trước tình huống như thế này. Khi kiểm tra cái thân thể này từ đầu đến chân hần bị ai phát hiện hình như thân thể này là một phế vật:

“ Thăng cu này quá yếu, thiên tài cũng chỉ đến thể là cùng, lão thiên à vì sao người đem ta đến đây không tiện tay cho ta một hệ thống tu luyện với những phần thưởng kinh người. Vì sao người. .... ”

Còn chưa kịp nói hết câu thì một người cô gái mặc bộ y phục màu lam xuất hiện trước mặt hần. Người đó chìa tay ra, giọng điệu lạnh lùng vang lên:

“Tên kia mau trả lại vật đó cho ta, nếu không thì...” Dừng lại một chút nàng nhẹ nhàng nói:

“Người sẽ chết không toàn thây”

“Có phải hiểu lầm gì không, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau” Vũ Tiểu Vũ bình tĩnh hỏi.

“Giao ra đây”. Giọng nàng lạnh lùng vang lên hình như là đã mất kiên nhẫn.

“Cái này... ít ra người cũng phải cho ta biết đó là vật gì chứ”.

“ Liệt Diễm Hồng, một loại linh dược ”.

Nàng vừa dứt câu, tay hần khẽ rung, nếu như hần đoán không lầm thì thăng cu Vũ Tứ đã xoi mắt rồi. Định công mạnh không phải xui như vậy chứ vừa xuyên không đã bị giết, tâm tư hần khẽ lay động, sau đó mới dùng giọng nịnh nọt nói:

“Vị tỷ tỷ xinh đẹp này, à...ta”

“Lâm sao, đừng nói với ta người đã ăn nó rồi” Còn chưa kịp nói gì đã bị nàng cắt ngang, một ý nghĩ vừa xuất hiện thì nàng đã lắc đầu bởi vì điều đó là không có khả năng.

“Đúng vậy, lúc này ta tưởng đó là một loại trái cây nên đã ăn nó mất rồi”

“Không thể nào, người không gạt ta đấy chứ, người cần bản là không thể nào ăn nó được, nếu không có được dẫn trung hòa được hiệu của nó thì sẽ bị bạo thể mà chết, vì sao người không chết”

Mỉa kiếp người mới chết đó. Thầm mắng một câu trong lòng hần đáp:

“Ta thật sự không gạt người, chuyện này ta cũng không biết phải giải thích thế nào cả”.

“Quả đúng như vậy thì người chết đi”

Vừa dứt lời nàng tức giận tung một chưởng đánh hần bay đi. Nàng khổ sở tranh giành cùng tên khốn kia thế mà lại thành toàn cho kẻ khác làm sao mà không tức giận cho được.

Àm

Thân hình hần đâm sầm vào vách hang động, thân thể hần xuất hiện những vết nứt, lực phủ ngũ tạng bị chấn động lệch khỏi vị trí, kinh mạch gần như bị đứt đoạn, phun ra một ngụm máu hần nằm bất động. Khi mà lực lượng ấy tiếp tục tàn phát cơ thể hần thì lúc này cơ thể hần lại phát sinh biến hóa dấu ấn hình tinh chớp chớp động, kích phát một lực lượng đánh tan cơ lực lượng kia, cùng với đó một lực lượng nhu hòa giúp cơ thể hần ổn định lại thương thế, một thời gian sao đó những thương thế trên người hần dần dần biến mất. Biến hóa trên người hần lúc này đều được Không Tiểu Mi biết rõ, Nàng vốn cho rằng một chưởng kia sẽ khiến hần tan xương nát thịt nhưng không ngờ lực lượng của nàng bị một cổ lực lượng không rõ ở đâu đánh tan, nàng cũng chỉ có thể quy hết mọi cho Liệt Diễm Hồng mà thôi càng nghĩ nàng càng tức, bỗng nhiên hai mắt nàng sang lên khê cười:

“Ahihi Không Tiểu Mi ta đúng là thông minh mà, nếu như người đã ăn và luyện hóa nó ta chỉ cần rút máu thịt của người luyện đan là được, biết đâu ta cũng có thể đột phá”.

Thật ra thì nàng cũng chỉ nói đúng một phần mà thôi, Liệt Diễm Hồng tuy tốt nhưng là tốt với nàng vì nó là vật chí dương, nàng lại luyện công pháp chí âm nên âm dương trung hòa, còn với Vũ Tiểu Vũ lại ăn trực tiếp không có được dẫn nên chỉ là độc được mà thôi. Tất cả công lao đều là vì hần cô có một cổ lực lượng nhu hoà trợ giúp cùng với dấu ấn hình tia chớp đang tan lực lượng kia thứ duy nhất hần mang theo xuyên không đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kẻ Chờ Chết

"Từ Mặc Lâm là một khu rừng rậm nằm ở phía nam, cách Phượng Vũ thành 300 dặm,nó chiếm gần một phần ba diện tích của Huyện Chân đại lục, là nơi tập trung sinh sống của yêu thú. Nó được chia làm năm tầng tương đương với năm khu vực sinh sống của chúng và có cấm chế cường đại chia cắt rõ ràng không thể phá hủy, yêu thú tầng một không thể vào khu vực tầng hai nhưng tầng hai có thể đi vào tầng một và đẳng cấp của chúng sẽ bị áp chế. Ngoài ra, nếu như chúng có lệnh bài đặc thù do yêu vương cấp thì có thể tự do đi lại giữa các tầng"

-----oOo-----

Lúc này trên bầu trời Từ Mặc Lâm, có một đôi nam nữ đang phi hành mà nói đúng hơn là tên nam nhân đang bị tên nữ nhân xách đi như một món đồ vật. Tên nam nhân hai mắt nhắm chặt nhìn thân sắc hồng hờ của hần cô lẽ hần đang có một giấc mộng xuân, lúc này cánh tay phải của hần đưa lên kèm theo đó là ánh sáng nhấp nháy từ ấn kí, bàn tay khê vuốt ve hư không dường như trước mặt hần có thứ gì đó. Nhìn vào ấn kí ta có thể đoán ra được hai người này chính là Vũ Tiểu Vũ và Không Tiểu Mi, sau khi có ý định rút máu thịt của hần luyện đan, nàng quyết định đem hần về Không Tước gia tộc nằm ở tầng thứ ba của Từ Mặc Lâm. Đang bay được một đoạn thì cô gái khê quát:

“Tên dân tộc khốn nạn này, người mà còn hành động càn quấy nữa có tin là ta cho người rơi tự do không”.

Bởi trong lúc hần cự quậy bàn tay vô tình vỗ trúng mông nàng một cái, một cảm giác không thể diễn tả đột nhiên dâng lên trong lòng, nếu không phải vì hần còn có tác dụng với nàng, thì có lẽ nàng đã một chưởng đánh chết hần cho rồi.

Nghe tiếng quát, tên thiếu niên từ từ mờ mắt, không mở ra thì thôi, khi mở ra thì lại hết cả hồn bởi vì hai chân hần vung vẩy không thể chạm đất, phía bên dưới một màu xanh thăm rừng cây bạc ngàn, một mùi hương thoang thoảng theo làn gió đi vào hai mũi của hần, chút hương điểm đó hần cũng không để ý, vì lúc này hần đang hoàn loạn nên tay chân hần liên tục vung vẩy, điều này khiến cô gái đang phi hành chao đảo khó khăn lắm mới ổn định lại không bị rơi xuống bên dưới. Giọng nói lạnh lùng đầy phẫn nộ của cô gái vang lên kèm theo đó là một cú vỗ đầu khiến hần đau như búa bổ:

“Người có thôi đi không, nếu muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi”. Vừa dứt câu thì nàng bỗng nhiên buông tay khiến hần rơi tự do.

Ngay lúc này hần mới nhận ra hoàn cảnh của mình, liên tục kêu lớn:

“Cứu,,ta, cứu ta,,,,cứu”.

Khi mà hần tưởng chừng mình sẽ thịt nát xương tan thì lúc này một cánh tay trắng hồng mềm mại nắm lấy cổ áo của hần khiến cho hần không tiếp tục rơi xuống. Thật ra nàng cũng không thật sự muốn giết hần vì nàng cần máu thịt của hần, nên chỉ định trừng phạt hần một chút mà thôi.

Về phần Vũ Tiểu Vũ hần cảm thấy cả người vô lực, sau lưng ướt đầm mồ hôi,đũng quần ướt một mảng lớn. Sau khi cảm giác qua đi hần thầm trách cái thân thể yếu kém này không ngờ lại xa lưng tung. Khê nhìn khuôn mặt xinh đẹp ấy, chỉ thấy nàng cau mày nhưng không có động thái gì thăm hồ may mắn. Mặc dù hần ngoài mặt không biểu hiện gì. Nhưng trong lòng lại muốn phản cảm phản âm thăm thăm hỏi mười tám đời tổ tiên của nàng. Do sự kiện rơi tự do lần trước và cũng đang thanh tịnh nên hần cũng ngoan ngoãn mà thành thật im lặng. Bay khoảng hai canh giờ nữa thì cả hai đáp xuống trước một đại môn trên cánh cửa có hình hai con Không Tước đang nhảy múa, cánh cửa mở ra từ bên trong đi ra một lão nhân tầm sáu mươi tuổi. Khi nhìn thấy Không Tiểu Mi thân hình lão nhân khê rung lên sau đó nhanh chóng khom lưng chào hỏi:

“Chào mừng Tử tiểu thư đã về, không biết chuyến đi này có được thật lợi không”

“Hihi, Chào Lâm thúc! Lần này ra ngoài một chuyến xem như cũng đạt mục đích”. Nàng che mũi lại rồi chỉ vào Vũ Tiểu Vũ bên cạnh mình nói tiếp:

“Thúc đem hần xuống cho tắm rửa thay y phục, an bài cho hần một chỗ nghỉ, trông coi cẩn thận, hần muốn cái gì nếu trong khả năng thúc cứ cho hần,nếu như để hần chạy trốn hay có thương tổn gì thì đừng trách sao ta độc ác.” Nói tới đây khuôn mặt nàng bỗng âm trầm hai mắt lạnh lẽo. Đối với vị tiểu thư tính tình không được tốt khó hầu hạ này hần luôn miệng đảm bảo sẽ hoàn thành công việc nàng giao.

“Được rồi Lâm thúc người an bài hẳn cho tốt, ta đi nghỉ ngơi đây”. Nàng có chút mệt mỏi vì vừa đại chiến xong đã phải dè theo hẳn bay cả một đoạn đường dài nên trong người có chút không thoải mái.

Đội nàng đi khỏi Lâm thúc quay sang nói với hai tên sau lưng mình khẽ căn dặn:

“A Tam, A Tứ hai người dẫn hẳn đi an bài một chỗ nghỉ cho hẳn, nếu hẳn cần cái cứ dẫn hẳn trực tiếp đến gặp ta”. Lão nhân nói xong cũng không quan tâm đến bọn họ nhanh chóng rời đi, hình như có việc gì đó rất gấp.

“Đi theo ta”. Một người trung niên thân hình cao lớn, da ngăm lên tiếng.

Vũ Tiểu Vũ từ khi đến đây hẳn rất an phận mặc cho bọn họ trao đổi đều xem như không thấy, hẳn biết thân phận của mình lúc này chỉ có thể cuối đầu mặc cho người bài trí mà thôi. Thế nên hẳn lặng lẽ theo sao đồng thời cũng âm thầm quan sát đường đi và cách bài trí nếu có cơ hội trốn khỏi đây cũng không đến nỗi lạc đường, bởi vì hẳn biết Không Tiểu Mi sẽ không thể nào đối đãi tốt với hẳn. Đứng thấy nàng căn dặn bọn họ đối xử với hẳn mà lắm, nàng phải có mục đích mờ ám nào đó chỉ là hẳn không thể đoán ra mà thôi. Bằng vào kinh nghiệm sống hai mươi mấy năm qua hẳn tin tưởng vào phán đoán của mình vì hẳn không cho nàng cái gì, thực lực quá yếu mà tệ hơn hết hẳn lại là người phá hỏng chuyện tốt của nàng thì lại càng không có khả năng. Lúc này tên trung niên đứng trước một gian phòng hẳn khẽ giải thích:

“Đây là gian phòng tiếp đãi khách trong gia tộc người tạm thời ở đây”. Sau đó hẳn đưa tay chỉ về phía bên trái nói tiếp:

“Đây là khu vực ta ở có cần gì thì cứ đến gặp ta, nếu không giải quyết được ta sẽ dẫn người đi gặp Lâm thúc, nếu có người hỏi cứ báo tên ta với họ, ta tên A tam, không quá rầy người nghỉ ngơi cáo từ”.

“A Tam thúc người có thể chỉ cho ta chỗ nào để tắm rửa không, còn có một bộ đồ nữa”. Đội hẳn nói xong lúc này Vũ Tiểu Vũ lần đầu tiên lên tiếng.

“À người chờ chút sẽ có người đem tới cho người, còn cần gì nữa không nếu không thì ta đi đây”. A Tam thấy Vũ Tiểu Vũ lắc đầu nên cất bước rời đi.

Vũ Tiểu Vũ mở cửa bước vào phòng sau đó đóng cửa lại tò mò nhìn khắp căn phòng, căn phòng này rất lớn có hai gian, một gian phòng khách và một gian phòng ngủ, bên trong phòng ngủ có một bàn trang điểm dành cho nữ nhân gian phòng rất sạch sẽ còn thoang thoảng mùi hương của chủ nhân trước đây.

Sau khi đi một vòng quanh căn phòng hẳn cảm thấy rất thoải mái, trong lúc ngồi chờ đợi hẳn phát hiện ra một thứ được vắt trên bức bình phong, khi tới gần hẳn nhìn thấy một vật khiến cho máu huyết trong người hẳn muốn sôi sục, cơ thể hẳn căng cứng và thứ nào đó bỗng nhiên vênh lên, không ngờ đó lại là một bộ nội y bằng tơ tằm trong suốt thử hỏi làm sao hẳn không hưng phấn cho được, đưa tay sờ thử không ngờ vẫn còn hơi ẩm ướt có lẽ mới được thay không bao lâu, gạt bỏ cảm xúc đang bành trướng trong lòng, hẳn bắt đầu khần trương, rõ ràng căn phòng này còn người ở làm thế nào lại phân cho hẳn, hẳn và A tam vừa mới gặp không lý nào lại kết thù không lành là vì cô ta. Khi từng dòng suy nghĩ hiện ra thì lúc này tiếp đập cửa lại vang lên dồn dập.

“Àm àm”

Ngay khi hẳn vừa mở cửa ra A Tam nhanh chóng kéo hẳn rời khỏi, vừa đi hẳn vừa giải thích thần tình có vẻ hơi loạn.

“Xin lỗi người, lần này thật sự phiền toái rồi, căn phòng mà ta dắt người tới thật ra là của Ngũ tiểu thư, hy vọng là còn kịp sửa chữa nếu không thì chết chắc rồi”. Hẳn thầm trách bản thân, có lẽ do mãi suy nghĩ với chuyện Tứ tiểu thư đối xử tốt với một tên nam nhân nên hẳn lơ đãng quẹo nhầm hướng. Bởi vì trong này đường đi hầu như giống nhau, cả phòng ốc cũng thế đến từng bụi cây còn được sắp xếp chẳng mấy xê xích nên đi nhầm là chuyện bình thường, nhưng cái nhầm lần này đối với hẳn là không bình thường.

Đi được một đoạn hẳn a lên một tiếng rồi khẽ vỗ đầu dường như nhớ ra chuyện gì đó quay sang nói với Vũ Tiểu Vũ:

“Người ở đây chờ ta, ta đi tìm Tứ tiểu thư hi vọng nhìn vào quan hệ của hai người chắc có lẽ chuyện này sẽ được hóa giải”. Không đợi hẳn lên tiếng A Tam lập tức ly khai bỏ hẳn một mình ở lại.

“Trốn, trốn... trốn... nhanh”. Trong đầu hẳn vang lên âm thanh khuyên bảo hẳn chạy trốn, nhưng hẳn có thể sao, hoàn toàn không thể biện pháp bây giờ chỉ có thể chờ đợi sự trợ giúp từ cô ta mà thôi.

Hẳn lắc đầu âm thầm oán trách ông trời, lại oán giận bản thân có phải kiếp trước đã tạo nên nghiệp gì mà giờ đây toàn gặp chuyện không may thật là bi ai làm sao. Khi đang trách trời oán đất một âm thanh phận nô truyền đến:

“Tên dám tặc mau ra đây chịu chết”.

Thì ra khi hẳn và A Tam rời khỏi không bao lâu thì Không Tiểu Lam Ngũ tiểu thư gia tộc Không Trước quay trở về thấy căn phòng của mình cửa mở ra âm thầm nghi hoặc vì trước khi rời khỏi đây nàng đã đóng cửa rồi, khi vào trong lại càng thêm nghi vấn “tại sao có mùi của nam nhân nhân loại”.

Thần tình trở nên hoạn hốt dường như nhớ ra cái gì đó, nàng vội vàng đi đến bức bình phong bộ nội y vẫn như cũ chỉ là nó hơi nhàu cho thấy đã từng có người chạm qua, một cỗ phản nộ dâng lên trong lòng, cùng với đó là một dòng nước mắt, nàng cảm thấy rất ủy khuất từ nhỏ đến lớn nàng luôn giữ thân như ngọc chưa từng có người chạm qua, nhưng hôm nội y của nàng bị tên biến thái nào đó đụng chạm chẳng khác nào hẳn đã chạm qua thậm chí là có thể hẳn đã tiết độc với những ý nghĩ dơ bẩn với nàng, càng nghĩ nàng càng cảm thấy tức giận, nếu như tìm được hẳn nàng sẽ cho hẳn biết thế nào là tự vị sống không bằng chết. Lăn theo dấu vết thì nàng bắt gặp một gã thiếu niên tầm mười ba tuổi đang ngẩn ngơ suy tư, từ khí tức của hẳn cho thấy hẳn là người nàng cảm tìm, không chần chừ nàng liền ra tay.

Lại nói về Vũ Tiểu Vũ khi âm thanh truyền đến hẳn chỉ có một ý nghĩ hẳn sắp phải chết, áp lực càng ngày càng lớn khiến cho thân thể hẳn rung lên, xương cốt kêu răng rắc dường như sắp gãy, chương phong càng lúc càng gần gần.

“Àm”

Hai chương đối nhau, Vũ Tiểu Vũ không chết còn Không Tiểu Lam lại lùi về sau vài bước, lúc này trong nội tâm cũng Không Tiểu Lam bối rối, nàng không thể tin được ở ngay đây lại có người dám ra tay ngăn cản nàng, khi đưa mắt nhìn thấy đối phương, một cỗ uất ức không thể kìm nén tuông ra nàng khóc như mưa.

“Tỷ tỷ vì cái gì lại ng,, ăn cân,, ta... giết tên dám tặc này” Âm thanh nghẹn ngào của Không Tiểu Lam vang lên thì ra người đến là Không Tiểu Mi.

“Dám tặc” nàng nghi hoặc nhìn Vũ Tiểu Vũ lại thấy trông mắt hẳn như phát hỏa nhìn chằm chằm vào mình, âm thầm đánh giá lại bản thân thì nàng mới hoàn hốt phát hiện, nàng không mặt nội y chỉ khoác một tấm áo bởi vì lúc nàng ngủ đã cởi ra nhưng vì nghe A Tam báo Vũ Tiểu Vũ xảy ra chuyện nên vội vàng bay đi nên lúc này trước ngực nàng có thứ gì đó nhô lên sau làn áo trong như hai đỉnh núi, phía bên dưới lại là một rừng rậm âm u thoát ân thoát hiệ. Vì hẳn còn có tác dụng với nàng, nên nàng khẽ đè nén cơn giận quá lớn:

“Nhìn đủ chưa, có tin là ta móc mắt người xuống không”.

Không đợi Vũ Tiểu Vũ phản ứng nàng quay sang nói Không Tiểu Mi: “Có chuyện gì, Tỷ nghe A tam nói lại chỉ là đồ nhầm phòng, với tu vi của muội thì một kẻ như hẳn có thể làm gì”.

Không Tiểu Lam ngượng ngùng đáp ứng: “hắn...” sau đó đến bên cạnh Không Tiểu Mi nói nhỏ vào tai nàng.

“Có chuyện đó à” Nàng kinh ngạc thăm mắh hần một câu “ đúng là tên Dâm Tặc biến thái”.

Nàng khẽ an ủi muội muội: “Hắn chỉ là một kẻ chòr chết nên muội đừng so đo với hắn làm gì, Tỷ cần máu thịt của hắn để luyện đan được đột phá Nguyên Anh”.

"Kẻ chòr chết" Câu nói không chút che đậy của nàng làm cho tâm tình của Vũ Tiểu Vũ nguội lạnh cả người uể oải, thờ dài hần âm thầm thề nếu có một ngày hần cả khả năng, sẽ đem các nàng lăng nhục toàn bộ,. Vì hần biết phụ nữ ở đây rất coi trọng trinh tiết, nhìn vào chuyện của Không Tiểu Lam chỉ vì hần đụng chạm nội y của nàng thôi mà làm lớn chuyện thì có thể hiểu rồi. Ngay khi cái ý nghĩ này xuất hiện thì từ sâu bên trong linh hồn hần một hạt giống đen tối bắt đầu sinh trưởng.

Không Tiểu Lam nghe tỷ tỷ của mình nói thế chỉ có thể chấp nhận, vì lúc nào vị tỷ tỷ này cũng thương yêu nàng cả không thể vì một chuyện của nàng lại làm hồng đại sự của tỷ ấy được, nhưng cũng không thể cứ thế mà bỏ qua được nàng căn bản là không cam lòng. Không Tiểu Lam lặng yên nghĩ cách và cuối cùng cũng tìm ra được nên ra giọng cầu xin tỷ tỷ của mình:

“Nếu tỷ đã nói như vậy thì muội chỉ có một thỉnh cầu, cầu tỷ tỷ chỉ lấy máu của hần xong thì giao hần cho muội, muội muốn tra tấn hần khiến cho hần chết cũng không bằng sống”.

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng cầu xin tỷ tỷ của mình liền cảm thấy sau gáy tự nhiên ớn lạnh nhưng chỉ cần có thể sống cũng là tốt làm rồi dù rằng sống cũng không khác gì chết nhưng biết đâu hần còn có thể trở mình.

“Đều này...” Dừng một chút Không Tiểu Mi nói: “thôi được nếu như chỉ cần dùng máu mà luyện đan thành công ta sẽ đem hần cho muội”.

Thấy tỷ tỷ đáp ứng mình Không Tiểu Lam hưng phấn không thôi, hai mắt nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ lấp lánh tinh quang, giống như nhìn thấy một món đồ chơi hấp dẫn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tái Huyết Hoàn

Lại nói về Lâm thúc, lão vội vàng rời đi vì đây là thời gian hần chuẩn bị gặp Không Gia Trường tộc trưởng Không Tước tộc, lúc này hần đang khom người trước một cánh cửa đá giọng cung kính bẩm báo mọi sự vụ đã xảy ra trong tộc.

“Bẩm tộc trưởng! Gần đây các tộc khác đã xuất hiện một số thiên tài, mọi người cùng lửa với Không Tiểu Mi tiểu thư thay nhau đột quá Nguyên Anh, có lẽ đang chuẩn bị cho lần mò tiếp theo của Thánh Vực, các vị trưởng lão trong tộc đang nháo cả lên”.

Bên trong truyền đến một âm thanh hùng hậu:

“Mặc xác bọn họ, người cứ yên tâm mà xử lý mọi chuyện, nếu đám trưởng lão có ý kiến gì người cứ bảo bọn họ đến gặp ta, giao gia tộc cho người quản lý ta rất yên tâm, người không cần cứ cách một đoạn thời gian lại đến đây báo cáo cho ta”.

“Hạo Nhiên tuân mệnh”.

Đúng vậy Lâm Hạo Nhiên hần tuy không phải là người dòng chính nhưng hần lại là cánh tay phải đắc lực của Không Gia Trường, lúc này được khen hần bắt giác mỉm cười thỏa mãn.

Lúc này âm thanh đó lại truyền đến:

“Sau còn chưa đi?”

Lâm Hạo Nhiên do dự một lúc mới nói: “ Là chuyện về tiểu thư Không Tiểu Mi, dạo gần đây tiểu thư dặt về một gã nhân loại lại là yêu nô của Hắc Ưng tộc, nàng bảo ta phải chiêu cố hần, hần cản gì cũng đều đáp ứng. Hạo Nhiên không biết phải làm thế nào”

Thật ra nếu không phải là Không Tiểu Mi, hần đã không cần phải hỏi ý kiến của Không Gia Trường làm gì, vì vị tiểu thư này có tính cách lạnh lùng lại làm việc không theo quy tắc, rất được tộc trưởng cưng chiều, quyền lực trong gia tộc không nhỏ lại được các vị trưởng lão công nhận nên hần không dám làm càn.

Người bên trong im lặng một lúc mới trả lời:

“Cứ mặc nó, trong năm đứa con gái của ta, nó là đứa có đầu óc và tư chất nó biết phải làm thế nào, nếu tên nhân tộc đó đòi hỏi không quá đáng, đụng chạm đến lợi ích của gia tộc thì cứ thuận tình đáp ứng, ta tin con gái ta sẽ không làm ta thất vọng...” Dừng một chút hần nói tiếp "ta đang trong giai đoạn tất yếu, nếu không phải là chuyện liên quan đến tồn vong của gia tộc thì người tạm thời đừng cho bất cứ ai tìm ta, người trở về đi.”

“Hạo Nhiên tuân mệnh”. Lâm Hạo Nhiên hành lễ sau đó nhanh chóng rời đi.

-----oOo-----

Sau sự kiện nhảm lẫn dở khóc dở cười kia, Vũ Tiểu Vũ hần bây giờ đầu óc trống rỗng, chẳng thể suy nghĩ được phương hướng xoay mình, lời nói của Không Tiểu Lam cứ vang vọng như một tấm bùa đòi mạng, nếu hần mà rơi vào tay của nàng thì thật là thảm rồi.

Một tiếng thờ dài vang lên.

“Haiz”

“Không được, cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là cách, không thể cứ mơ hồ như thế mà chết đi nhưng phải làm sao đây”.

Suy nghĩ một lúc thì hai mắt léo sáng hần thì thảo:

“Ngày xưa nhân loại lạc hậu, người tối cổ chỉ biết ăn lông ở lỗ, nhưng sau khi tìm tòi khám phá, từng bước từng bước phát triển bắt đầu thống trị thế giới, sau đó đúc kết những tình hoa gói gọn nó lại thành hai chữ gọi là tri thức, đúng vậy mình phải có được tri thức nhận biết mọi thứ về đại lục này, biết được sự hung hiểm của lục địa, nếu có thể thoát khỏi đi nhằm chỗ lại có khi lại chết oan mạng, niết đầu nhờ vào đó mà biết điểm yếu của bọn chúng lại giúp ích cho mình, binh pháp không phải có câu biết địch biết ta trăm trận trăm thắng sao”.

Nghĩ là làm hần nhanh chóng đi tìm A Tam, lần mò theo những con đường, bắt gặp đi ngang căn phòng của Không Tiểu Lam hần không khỏi rung mình vì hần đã nghe nói về sự quái gở của nàng những màn tra tấn kinh khủng, ai rơi vào tay nàng không chết cũng bị điên.

Sau khi đi qua một quán trường khá đông hần cũng tìm thấy A Tam, có vẻ như Không Tước tộc vừa đạt được chiến lợi phẩm, cứ cách một đoạn thời gian khi yếu nỏ không đủ dùng bọn chúng sẽ tổ chức đi công thành, hoặc những làng mạc xung quanh nhằm bắt yếu nỏ và suy giảm thế lực của nhân tộc, lúc trước Vũ Tử cũng bị như vậy mà đến đây.

Tiếng A Tam hùng hồn diễn thuyết bài ca tẩy não quen thuộc đối với yếu nỏ:

“...các ngươi hãy vinh hạnh vì mình được làm một thành viên của Không Tước tộc, các ngươi hãy cống hiến không ngừng, gia tộc sẽ không bại đãi các ngươi, sẽ ban Tái Huyết Hoàn thay đổi huyết mạch, ban cho các ngươi thân phận Yêu Tộc chân chính, cũng giống như ta vậy...”

“Tái Huyết Hoàn” Ba chữ này hiện ra trong đầu hần, hần nghe A Tam nói rằng có thể tái tạo lại thân thể thành yếu tộc liền nghi hoặc "có đan dược thần kỳ như vậy sao". Đợi cho A Tam diễn thuyết xong, Vũ Tiểu Vũ lên tiếng gọi hần:

“A Tam thúc! ta có một việc cần nhờ thúc giúp ta, ta muốn các loại tài liệu điển tịch về đại lục, không biết thúc có thể tìm cho ta được không”

“Chuyện này ta e là không thể giúp gì được cho ngươi, tuy nó không quan trọng gì như nó lại nằm trong Bảo Địa Các, không được sự đồng ý của các trưởng lão thì không ai được vào trong đó”. A Tam không một chút chần chừ mà từ chối ngay.

“Vậy thúc đưa ta đi gặp Lâm lão, ta sẽ nhờ lão ấy vậy”.

“Được ” Vì đã có lời dặn dò nên hần sản khoái đáp ứng ngay.

“Cốc Cốc”

Hần đi đến trước một căn phòng khẽ gõ cửa. Bên trong liền truyền ra tiếng nói của Lâm Hạo Nhiên.

“Có chuyện gì nói nhanh ta chuẩn bị nghỉ ngơi”.

“Bẩm chủ nhân, có người muốn gặp ngài”.

“Ai cơ?” Giọng hần mất kiên nhẫn.

“Bẩm chủ nhân! Tên nhân tộc do tứ Tiểu Thư dẫn về hần muốn gặp ngài”.

“Dẫn hần vào đây!” Vì hần trước đây từng căn dặn Vũ Tiểu Vũ nên hần cũng chẳng có tim lý do trốn tránh.

Đợi cho A Tam và Vũ Tiểu Vũ đi vào, hần nhìn Vũ Tiểu Vũ hỏi:

“Ngươi cần gì”

“Ta cần xem điển tịch về đại lục, nhưng thúc ấy không thể giúp”. Vừa nói Vũ Tiểu Vũ vừa chỉ vào A Tam

“Chuyện này ta cũng không giúp được gì cho ngươi, huống chi ngươi chỉ là một kẻ chờ chết thì cần gì những thứ này”. Lâm Hạo Nhiên lạnh lùng trả lời hần, vì mấy hôm nay hần đã nghe được mục đích thật sự của Tiểu Thư khi dắt tên nhân tộc này về.

“Nếu ngươi không giúp được ta thì dẫn ta đi gặp Không Tiểu Mi, ta nghĩ nàng có thể giúp được ta” Mặc kệ lời chăm chọc, giọng của Vũ Tiểu Vũ cứng rắn nói.

“Ngươi dám nguy hiếp ta, ta nhắc nhở ngươi, ngươi chẳng qua chỉ là một loại tài liệu để Tiểu Thư luyện chế mà thôi, không có ngươi Tiểu Thư vẫn có thể thay thế một loại khác, thế nên ta giết chết ngươi cũng không có gì là to tát”. Tròng mắt Lâm Hạo Nhiên leo lên tinh quang, một cỗ lực lượng vô hình ập đến trên người Vũ Tiểu Vũ, hần không thể chấp nhận một tiêu tử dám bày tỏ thái độ với hần như vậy.

Vũ Tiểu Vũ hô hấp khó khăn, cả thân hình run rẩy hai chân dường như chịu không nổi bất cứ lúc nào cũng có thể gục ngã. Hần cố gắng chống lại sự áp chế vô hình.

“Ta cũng nhắc cho ngươi nhớ nếu như cô ta có thể thay thế được ta, thì nàng cũng sẽ không chịu thiệt thòi, còn hết lòng căn dặn ngươi phải chiều cô ta”. Giọng hần rất kiên quyết, Vũ Tiểu Vũ biết nếu như mình không tranh đấu có lẽ một chút cơ hội cũng không có nên đối chọi gay gắt với Lâm Hạo Nhiên đồng thời âm thầm đánh cuộc với số phận cuộc đời.

“Câm miệng! ta làm sao chịu thiệt thòi từ ngươi”. Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến cho tâm tâm của Vũ Tiểu Vũ không ngừng run rẩy vì trong ấn tượng của hần, nàng rất lạnh lùng và quyết đoán. Thế nhưng lúc này hần vẫn phải cứng rắn không chịu nhường một bước hần nhìn nàng cười nói:

“Hahaha, còn cần ta nói chi tiết nữa sao”.

Nhìn ánh mắt đê tiện của hần đảo khắp người nàng, làm nàng không khỏi nhớ lại tình cảnh khi phi hành cùng hần cũng như lúc nàng thả rông ngăn cản tiểu muội, hai má của nàng bắt gặp ửng hồng kèm theo đó là một cổ tức giận không tên, nhưng nàng biết không cần phải chấp nhất hần, dù gì hần cũng chết nàng cần gì phải chịu thiệt, nếu nàng bức bách hần quá thì hần sẽ không im lặng mà tiếp tục luyện luyện chuyện hôm đó, danh vọng uy nghiêm của nàng sẽ nhanh chóng sụp đổ thế nên nàng quay sang chất vấn Lâm Hạo Nhiên:

“Rót cuộc có chuyện gì mà hần lại phản ứng như một con chó điên bị cắn vậy, không phải ta nói hần cần gì cũng đều đáp ứng sao”.

“Tiểu Thư! Hần...hần đòi xem điển tịch về đại lục”. Lâm Hạo Nhiên thành thật trả lời.

“Ta tưởng chuyện gì có khẩn, thế thì cứ cho hần xem là được, tranh chấp với hần làm gì cho mất thân phận”. Giọng nàng lạnh đi

“Nhưng tiểu thư cũng biết, Bảo Địa Các là cấm địa của gia tộc chừng nào được trưởng lão...”

“Được rồi, cứ cho hần vào xem, ta sẽ chịu trách nhiệm, chuyện lần này không đơn giản như thúc nghĩ đâu, bọn họ sẽ không dám phản đối, nếu như ta không thể đột phá Nguyên Anh sẽ không có tư cách tham dự sự kiện Thánh Vực một trăm năm mới mở một lần, sẽ tổn hại đến lợi ích của gia tộc, với lại cũng không còn cách nào khác, vì tài liệu này mà ta phải chiến đấu cùng Bạch Ưng tộc thiếu chút nữa bị trọng thương, nhưng tên khốn này đã ăn mất nên ta mới cần đến hần”.

Lúc này có một giọng nói chen ngang:

“Tiểu Mi, Thánh Vực là gì thế?, nó quan trọng đối với gia tộc ngươi vậy sau, hắc hắc, chúng ta có nên trao đổi lợi ích một chút không, các ngươi phải đảm bảo cho ta được sống và rồi

khỏi đây nếu không ta dù chết cũng không cho bọn ngươi được tại nguyên”. Đường như thấy được hy vọng nên Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng bày tỏ thái độ, nhưng hẳn phải thất vọng vì câu nói của Không Tiểu Mi sau đó.

“Hừ, Tiểu Mi là để ngươi gọi sau, ngươi cũng đừng suy tâm vọng tưởng làm gì đối phó với ngươi ta có rất nhiều cách, hãy cố mà trân trọng thời gian tự do lúc này đi. Nếu ta mà không vui ngươi đừng hòng mà thoải mái tiêu dao.... Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết Thánh Vực là một bí địa của yêu tộc chúng ta, một trăm năm mới mở một lần nó xuất hiện với mục đích để rèn luyện cho những thiên tài của yêu tộc, đặc biệt nó chỉ mở ra cho những thiên tài trẻ tuổi cốt linh chưa vượt qua một nghìn và có tu vi Nguyên Anh cũng không thiếu thiên tài địa bảo, nó cũng không quy định số lượng Nguyên Anh tham gia hề là yêu tộc đủ điều kiện sẽ thông qua kết giới đi vào, còn nữa người đủ điều kiện đi vào có thể đem theo một người chưa có tu vi Nguyên Anh lại không cần quan tâm đến độ tuổi cốt linh nhưng phải cùng họ ăn một loại linh dược gọi là Đồng Tâm Kết do Thánh Vực thai nghén bên trong. Đồng Tâm Kết là một loại linh dược kết tâm sinh từ một đường cùng nhau liên kết hai người làm một, người kia chết thì người còn lại cũng không thể sống, nó có màu đỏ quả chi to bàn nắm tay em bé, trên thân quả có những sợi râu li ti đan vào nhau, khi luyện chế phải cho thêm tiếp máu của người đủ điều kiện đi vào là được” Không Tiểu Mi lạnh lùng giải thích cho Vũ Tiểu Vũ, nàng cũng không hiểu sau khi hẳn hỏi nàng lại có cảm giác muốn cho hẳn biết.

Thật ra nàng cũng không biết từ trong lời nói của nàng cũng chẳng hề bức tức với hẳn có chăng chỉ là cảm thấy bức tức vì hẳn vô lại với nàng mà thôi.

“Tiểu Thư cần gì phải nhiều lời với hẳn, cứ giết hẳn đi cho xong chuyện”. Lâm Hạo Nhiên không cam lòng nói.

“Hừ, nếu có thể tìm được linh dược thay thế ta sẽ để cho hẳn sống sao, Lâm thúc ngươi không phải không biết tính tình của ta, được rồi cứ đất hẳn để Bảo Địa Các dùng nhiều lời nữa”. Mắt đẹp của nàng trừng lên nhìn Lâm Hạo Nhiên.

“Vốn định tìm Lâm thúc đưa những linh dược này cho ngươi, nhưng lại gặp ngươi ở đây thì ngươi cầm đi”. Nói rồi nàng đưa hai hộp ngọc chứa linh dược cho Vũ Tiểu Vũ.

Thật ra nàng xuất hiện cũng tình cờ mà thôi, nàng định gặp Lâm Hạo Nhiên đưa một số linh dược bảo hẳn đem cho Vũ Tiểu Vũ, vì nàng đã hứa với tiểu muội sẽ đem Vũ Tiểu Vũ cho muội muội khi nàng dùng xong, nàng cũng không muốn lãng phí Tái Huyết Hoàn vì cách đây không lâu muội muội có gợi ý với nàng, Tái Huyết Hoàn ngoài việc tái tạo máu huyết ra còn tái tạo thân thể đối với yêu tộc mà nói đan dược này rất quý hiếm, sản lượng nó rất thấp vì chủ tài của nó là máu của Phụng Hoàng tộc một trong bốn vị chiến tướng dưới trướng của Thiên Long nhất mạch, ai mà dám đi đụng vào tộc nhân của bọn họ mà lấy tinh huyết với lại còn cần phải có Đan nô* cấp năm trở lên mới có thể luyện chế. Không Tước tộc có được là bởi vì tộc của nàng phụ thuộc vào Phụng Hoàng tộc lại có công lao mới được ban cho một bình mười viên đến nay chỉ còn lại vài viên mà thôi.

*Đan nô: Túc Luyện Dược Sư bị yêu thú nô dịch bằng cấm chế, bọn họ chỉ làm một việc là luyện đan cho yêu tộc bắt giữ bọn họ, số lượng đan nô cũng cực kỳ hiếm vì bản thân Luyện Dược Sư cũng quá hiếm đi.

Ngơ ngác nhìn nàng hẳn không hiểu hỏi:

“Những thứ này ta phải dùng như thế nào, nó có tác dụng gì”

Nàng cười lạnh nói:

“Chờ khi ta lấy máu của ngươi hãy dùng, hộp có quả màu đỏ tăng cường máu huyết nếu như dùng hết máu huyết của ngươi thì hãy dùng quả màu xanh trong hộp nó sẽ tạm thời đông băng tâm mạch bảo trụ một chút hơi tàn cho ngươi còn về ngươi có thể sống hay không thì qua do tiểu muội của ta rồi”

Nhìn Vũ Tiểu Vũ mất hết sức sống Nàng bất giác mỉm cười, nụ cười xinh đẹp khiến cho mấy tên nam nhân không khỏi thất thần, bao gồm cả Vũ Tiểu Vũ với bộ mặt như đưa đám kia.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Huyền Chân Đại Lục

Phía sau hậu viện Không Tước tộc, là một dãy núi có hình dáng con Không Tước đang vươn cánh bay lên rất xinh đẹp nó được gọi là Không Tước Sơn, xung quanh cây cỏ tốt tươi càng tăng thêm vẻ đẹp thiên nhiên của nơi này, lúc này có hai người một nam một nữ đang ở phần đuôi của dãy núi Không Tước Sơn đi chuyển, người thanh niên tầm mười ba tuổi, khuôn mặt đen đúa, thân thể ốm yếu trong như một tên ăn mày, đối lập với hẳn là một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi, không mặt xinh đẹp, gò ngực nhỏ cao đáng đi uyển chuyển thướt tha, kết hợp với bộ trang phục xanh lam càng tôn thêm vẻ kiều mị khiến cho bao chàng trai phải quỵ lỵ.

“Này Tiểu Mi, sau ngươi không đem ta bay lên cho nhanh, đi bộ như thế này ta ăn không tiêu à”. Tên thanh niên oán giận lên tiếng vì hẳn dường như cảm thấy nơi này không thích hợp càng đi lên thể lực hẳn càng tiêu hao nhanh chóng. Thật ra hẳn vốn có một thân lực lượng, tu vi Ngưng Thần tầng tám nhưng hẳn đâu có biết, bởi vì hẳn có biết kiểm tra thân thể đâu chỉ nghĩ là thân thể này vô dụng nên thành ra chất vật bị ức hiếp.

“Bớt câu nhàu đi nơi đây không thể phi hành nếu không ta việc gì phải hành xác mình, với lại Tiểu Mi không phải là tên ngươi có thể gọi, ta mà nghe một lần nữa thì ngươi xác định”. Người thiếu nữ đang mãi mê ngắm phong cảnh bị tên thanh niên làm phiền khuôn mặt khó chịu lên tiếng.

Thì ra bọn họ là Vũ Tiểu Vũ và Không Tiểu Mi, lúc này nàng đang dẫn hẳn đến Bảo Địa Các nằm trên đỉnh của dãy núi Không Tước Sơn, thật ra việc này là của A Tam nhưng không hiểu sau nàng lại muốn dẫn hẳn đi, có lẽ nàng muốn bảo vệ tài liệu của mình hoặc có lẽ nàng muốn nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của hẳn vì nàng biết con đường đi lên Bảo Địa Các tuy dễ dàng với nàng nhưng đối với những người như Vũ Tiểu Vũ sẽ là một loại khảo nghiệm, lúc trước hẳn trong vô thức sở soạn nàng sau đó lại đó lại nhìn thấy thân thể nàng sau lớp áo mỏng manh khiến cho tâm linh nàng bắt đầu rung động, ba trăm năm nay nàng một mực tu luyện chưa từng tiếp xúc với người khác giới trừ phụ thân và Lâm thúc, cảm giác mới lạ từ Vũ Tiểu Vũ cứ râm ran trong lòng khiến nàng lúc nào cũng trần trọc, nàng muốn xua đi cảm giác ấy nhưng lại không thể. Dù rằng nàng chẳng có một tí tình cảm gì với hẳn, nhìn thấy hẳn là nàng chỉ muốn một chưởng đánh chết hẳn cho rồi thể nhưng nàng làm không được.

“Chỉ là một cái tên có cần phải gắt vậy không, nếu ngươi gọi ta là Tiểu Vũ thì ta cũng không có ngại gì đâu”. Vũ Tiểu Vũ đảo mắt nhìn nàng theo kinh nghiệm có duyên với bọn con gái từ kiếp trước, gặp biết bao tình huống với bọn họ, hẳn có thể xác định Không Tiểu Mi là một người ngoài lạnh bên trong nóng, người như vậy một khi chinh phục được. Nàng sẽ toàn tâm toàn ý mà làm một cô vợ nhỏ chăm lo chồng con. Thế nên hẳn mới có những ý nghĩ trên chọc nàng, nhằm lưu lại một con đường có thể sống vì tình thế lúc này hẳn không thể cứ nhút nhát như kiếp trước được, hoặc có lẽ hẳn đã dung nạp một phần nào đó con người của Vũ Từ.

“Hừ, ta với ngươi thân thiết lắm sau, thì ra ngươi tên là Tiểu Vũ há vừa nghe là biết không phải thứ gì tốt rồi”. Nàng phát hiện càng nói chuyện với tên này nàng càng tức giận, vì phong thái ung dung trấn định của hẳn không giống như người sắp chết lại có vẻ như hẳn muốn trêu chọc nàng lấy đó làm vui. Ban đầu có lẽ hẳn thực sự sợ nàng nhưng dần dần hẳn không còn sợ nữa, nàng thầm nghĩ “có lẽ là do thái độ gần đây của mình với tên này quá dễ dãi chăng”.

“Này tên ta thì làm sao, tên ngươi còn có một chữ Tiểu đó, ngươi cũng không phải là thứ gì tốt đẹp”. Bị nàng chê bai cái tên của mình hẳn bức dọc nói lớn.

Nàng chẳng thèm đếm xỉa đến phản ứng của hẳn, cứ chuyên tâm ngắm phong cảnh, cứ đứng đứng xem hẳn như không tồn tại. Sau khi bày đủ mọi cách trêu ghẹo lại không thể đá động gì

đến Không Tiểu Mi nên Vũ Tiểu Vũ cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, cố gắng đi về phía trước.

Bốn canh giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng lên được đỉnh núi. Trước mặt bọn họ là một toàn tháp năm tầng, trước cửa toàn tháp có hai lão già tầm bảy tám chục tuổi,dáng đứng uy nghiêm có vẻ bọn họ là người phụ trách trông coi chỗ này.

Không Tiểu Mi tiếng lên cầm một tấm lệnh bài có một chữ Không đưa cho hai lão già nói:

“Hai vị thúc bá, ta đưa tên này đến đây xem điển tích về đại lục, mong hai vị mở cửa cho hắn vào”.

“Mặc dù người có lệnh bài của tộc trưởng nhưng hắn không phải tộc nhân của tộc ta, hắn không thể vào” Một trong hai lão già lên tiếng, bởi vì hắn nhìn ra Vũ Tiểu Vũ là một tên Nhân Tộc.

“Đây là ý của tộc trưởng, nếu hai vị có ý kiến mời đến gặp tộc trưởng nói chuyện, còn không thì tránh đường”. Không Tiểu Mi nhẹ giọng nói trong lời nói có ý tứ uy hiếp

“Thôi được rồi nếu như là tộc trưởng cho phép thì cứ thế mà làm theo”. Vị lão già còn lại lên tiếng hắn biết tộc trưởng là kẻ độc tài không bao giờ nói lý lẽ nên hắn chỉ có thể đồng ý. Nhưng bọn họ đâu biết đây chỉ là Không Tiểu Mi bịa đặt. Sau đó ra đầu cho lão già kia mở cửa rồi thủ thế: “mở”.

“Chỗ này có năm tầng, tầng một người có thể xem, còn những tầng khác là Bảo Vật của tộc ta người không thể đi, nếu như vi phạm, cho dù là ta cũng không thể cứu người được, cái này người cầm có chuyện gì thì cứ gọi ta”

Vừa giải thích nàng vừa đưa một cái ngọc giản truyền tin cho hắn, nàng sợ hắn có thể gặp chuyện phiền toái không cần thiết như lúc trước, nàng cũng không hiểu vì cái gì lại lo lắng cho hắn như thế.

“Cái này sử dụng như thế nào”. Hai mắt ngây ngốc nhìn cái vật trong tay hỏi Không Tiểu Mi.

“Cái này gọi là ngọc giản truyền tin, người đưa một ít linh lực vào kích hoạt trận pháp bên trong, nó liên kết với cái ngọc giản này của ta, khi nó sáng lên là người có thể nói chuyện với ta nhưng điều kiện đầu tiên là người phải ở Huyền Chân đại lục và cách ta không quá một ngàn dặm mới có thể nói chuyện”. Không Tiểu Mi nhìn hắn giải thích.

"Thì ra là một cái giống như điện thoại có thể nói chuyện với nhau". Vũ Tiểu Vũ gãi gãi đầu, thần tình ngưng ngưng nhỏ giọng nói:

“Ta phải làm sao để có thể truyền linh lực cho nó”.

“Người... người! Có phải người muốn ta giết người lắm đúng không, suốt ngày cứ chăm chọc ta, Hừ” Không Tiểu Lam đứng đùng nổi giận bỏ đi, nàng cái gì cũng có thể không so đo, nhưng hắn với một thân tu vi như vậy mà không biết làm thế nào sử dụng có phải hắn nghĩ nàng dễ gạt lắm sao.

Nhìn Không Tiểu Mi tức giận bỏ đi, hắn cũng không biết làm gì khác hơn là đi vòng quanh những giá sách tìm kiếm những điển tích về đại lục Huyền Chân, không gian tầng một khổng lồ lắm chung quanh là những giá sách có lẽ đây là những chiến lợi phẩm từ Nhân Tộc vì nhìn tổng những quyển sách ít hơn số ngọc giản ở nơi đây, lúc này Vũ Tiểu Vũ lại đau đầu hắn không biết sử dụng những ngọc giản này như thế nào có giống như là ngọc giản truyền tin mà Không Tiểu Mi đưa cho hắn hay không.

“Haiz!” Thở dài hắn nhìn những giá sách nói: “Thôi thì đọc những quyển sách vậy, những cái kia khi nào gặp mặt Không Tiểu Mi rồi tính sau, kiếp trước tri thức bao nhiêu thì kiếp này ngu bấy nhiêu đúng là đời người lên voi xuống chó ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây”.

Chọn đại một cuốn sách trên giá với cái tên là Bí Sử Đại Lục hắn mở ra và đọc: “Đại Lục Huyền Chân có chu vi rộng lớn chia làm ba phần rõ rệt một phần là đất liền nơi sinh sống của Nhân Tộc, đứng đầu Nhân tộc là Hiên Viên Thiên, hắn vừa là tông chủ của Hiên Viên Tông vừa là Đại Đế của Hoàng Thiên Quốc, một phần khác là biển đảo nơi sinh sống chủ yếu của Hải Tộc, đứng đầu là một gã Nhân Tộc tên là Vương Thánh, hắn được biết với cái tên khác là Hải Thần, một mình hắn quét ngang cả một vùng biển, phần còn lại là rừng rậm nơi sinh sống chủ yếu của Yêu Tộc gồm rất nhiều chủng tộc như Thú Tộc, Thụ Yêu Tộc....Đứng đầu bọn họ là một kẻ của Thiên Long Nhất Mạch tên là Long Bá Thần dưới trướng của hắn có Tứ Linh Thiên Tướng gồm Phượng Hoàng Tộc, Thanh Long Tộc, Bạch Hổ Tộc, Kim Quy Tộc. Ba cỗ thế lực lớn cai quản Khối Đại Lục này, nhưng do khác chủng loài cùng một nguyên nhân sâu xa nên chiến tranh liên miên xảy ra chưa từng dừng lại, cách đây một trăm nghìn năm về trước Yêu Tộc từng một lần thống trị Huyền Chân Đại Lục này, khi đó Long Vũ của Thiên Long Nhất Mạch lãnh đạo Yêu Tộc bành trướng khắp Huyền Chân, khi đó Nhân Tộc nhỏ bé chỉ là Yêu Nô của Yêu Tộc bị chúng nô dịch khổ sai, còn Hải Tộc lại phụ thuộc vào Yêu Tộc. Lúc bấy giờ có một người tên là Hiên Viên Vân Vũ hắn vốn thông minh lại biết cách lấy lòng bọn Yêu Tộc khiến chúng không một chút phòng bị để lộ sơ hở, nhờ đó hắn tìm tòi mài mò cuối cùng cũng ăn cắp thành công được cách thức tu luyện hấp thu linh khí thiên địa của bọn Yêu Tộc. Mới đầu vì khác biệt chủng tộc, cấu kết thân thể cũng không giống nhau hắn chẳng tài nào tu luyện được, hắn bỏ ra thời gian một trăm năm nghiên cứu Y Đạo sau đó bẻ quan thông qua rất nhiều phương pháp hắn cũng thành công tạo ra hình thức thổ nạp sơ khai sao đó truyền dạy lại cho bọn người Nhân Tộc. Mười ngàn năm sau đó nhân tộc từ vị trí thấp bé không là gì trong mắt Yêu Tộc, cùng các chủng tộc khác lần đầu tiên trở mình thoát khỏi sự nô dịch của bọn chúng.....”

Vũ Tiểu Vũ mắt ba canh giờ để đọc xong cuốn Bí Sử Đại Lục. Lúy này, trời bên ngoài đã tối om, hắn thảnh thơi “Thằng cha Long Vũ này cũng bá đạo quá đi không biết nếu hắn ở tình cảnh như mình thì hắn sẽ làm gì, khi mà mối thù Nhân Yêu không có hồi kết”.

Vì biết mình chẳng có bao nhiêu thời gian, hắn tranh thủ đọc hết những cuốn sách có thể đọc, khi mệt mỏi và đói bụng quá thì hắn ngủ thiếp đi, nhưng khi tỉnh dậy cả người lúc nào cũng sản khoái tràn đầy tinh lực chuyện này đối với hắn một chuyện tốt, vì hắn có thể không cần ăn uống đều này giúp cho hắn tiết kiệm được khá nhiều thời gian. Dù hắn còn nhiều nghi hoặc nhưng nghĩ mãi không ra nên cũng từ bỏ ý định.

Thật ra hắn không biết khi hắn vô ý chống cự lại cơn đói và mệt mỏi luồng linh lực trong cơ thể theo bản năng vận chuyển khắp kinh mạch, sau khi bỏ ra bảy ngày không ngừng nghỉ hắn đọc được hơn hai mươi quyển sách, đối với Đại Lục này hắn cũng có một chút hiểu biết nhất định, nhưng hắn lại khá thất vọng vì chẳng thể tìm được điều gì có ít cho hắn.

Suy nghĩ một hồi hắn cho ra một kết luận:

“Phải rồi, những ngọc giản kia mình còn chưa xem, biết đâu điều mình cần biết nằm bên trong chúng nó”

Hắn đưa tay bắt lấy một cái ngọc giản đưa tới đưa lui trước mặt đủ mọi cách, sau đó khi hắn chăm chú nhìn vào cái ngọc giản thật lâu thì một luồng thông tin xẹt qua trong đầu hắn. Hắn bắt gặp nhớ về những điều hắn đọc ở truyện tiên hiệp hắn thảnh suy nghĩ “phải rồi ha chắc cái này phải dùng thần thức mới có thể xem đúng chính là nó, nhưng làm sao để vận dụng nó đây”.

Hắn lại tiếp tục chăm chú nhìn ngọc giản nhưng ngoại trừ lần đó ra thì hắn vẫn không thể lại vận dụng được thần thức.

Lúc này hắn mệt mỏi ngồi bệt xuống dựa lưng vào giá sách khiến nó rung rinh có lẽ do hắn ngồi xuống quá gấp, khoảng cách giữa lưng và giá sách lại gần nên dễ tiếp xúc một lực cho cái giá sách, lưng truyền đến cảm giác đau, sau đó có thứ gì đó rơi xuống đầu hắn một quyển sách tuột khỏi đầu khi hắn cảm quyển sách ấy lên, hắn cảm thấy nó rất khác biệt so với những cuốn sách khác, quyển sách này rất mỏng nhìn hình dáng của nó không thể nào là một quyển sách được, không biết nó tồn tại bao lâu nhưng nó giống như còn rất mới, trên bìa sách có ghi tựa đề Truyền Thuyết Tiên Dao Tông.

Nhìn cái tên Vũ Tiểu Vũ máng một tiếng:

“Truyền thuyết c” Cái này giống như mấy cái hướng dẫn sử dụng hần thấy ở kiếp trước thì đúng hơn.

Mở ra bên trong đúng có một trang, tính cả cách bìa luôn chỉ có ba trang, trang giấy đó ghi đúng ba chữ Tiêu Dao Tông không có bất kỳ một giới thiệu nào khác về cái tông môn này, bên dưới ba chữ đó ở ngay chính giữa trang giấy có cái gì đó như ẩn như hiện, hần đưa tay về chỗ đó thì một chuyện xảy ra. Hần cảm thấy đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau nhói một giọt máu nhiều xuống chỗ đó, ngay khi tiếp xúc với quyển sách nó liền bốc hơi tiếp theo đó quyển sách tự bốc cháy khi mà tro bụi bay đi một đồ án lung linh giữa không trung từ từ bay về phía ngực phải của hần có vẻ như nó muốn khám vô đó, dù Vũ Tiểu Vũ lấy tay xua đuổi đồ án đó bao nhiêu lần đi nữa cũng đều không thành cứ như nó không tồn tại, vì tay của hần không thể chạm đến nó.

“Bụp”.

Một ánh sáng ló lên hần bỗng nhiên biến mất, không còn thấy đầu nữa chỉ còn lại những giá sách ở tầng một của Bảo Địa Các mà thôi. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiêu Dao Tông

Ngay khi hần biến mất cũng là lúc Không Tiểu Mi dùng ngọc giản truyền tin liên lạc với hần, nhưng nàng lại không liên lạc được, điều này khiến nàng rất lo lắng vì tất cả linh dược điều chế nàng đã chuẩn bị xong. Đan Nô cũng đã có chỉ còn thiếu nguyên liệu cuối cùng là hần mà thôi. Nàng thầm nghĩ "không có lý do gì mà mình không thể liên lạc với hần trừ khi ngọc giản bị hủy, nhưng nếu hần làm thế mục đích là gì, với tu vi của hần thì không thể nào âm thầm rời khỏi nơi đây được nên mình mới cho hần tự do, không lẽ có người giúp hần không được mình phải đến đó xem sao". Nàng hoàn loạn một mạch chạy đến Bảo Địa Các khi gặp hai lão già, nàng nhanh chóng hỏi bọn họ:

“Hai vị thúc bá, từ lúc ta dẫn tên kia đến đây hần có rời khỏi nơi này lần nào không?”

Hai vị lão già nghỉ hoặc nhìn nàng trả lời:

“Không, hần chưa từng rời khỏi, cho dù hần có muốn rời khỏi đây cũng không thể trốn tránh được thần thức của bọn ta, có chuyện gì sao?”.

"Ta có đưa cho hần ngọc giản truyền tin, nhưng lại không thể liên lạc được".

Nghe hai vị lão già trả lời nàng mới bình tĩnh lại một chút, chắc có lẽ việc này đúng như nàng nghĩ hần không biết sử dụng nên đã làm hỏng ngọc giản truyền tin rồi.

"Ta vào trong xem hần như thế nào" Nói rồi không đợi bọn họ đồng ý liền mở cửa đi vào.

Nàng ngẩn ngơ nhìn vào khoảng không gian của tầng một nơi đây làm gì có bóng dáng của tên khốn nạn kia, chỉ có một ịch sách rơi dưới đất “Chắc có lẽ tên đó không nghe lời mình nên lên mấy tầng trên rồi cũng nên” Nàng trầm suy nghĩ, sau đó vội vàng tìm kiếm những tầng còn lại, nhưng đáp lại sự tìm kiếm của nàng cũng chỉ là một khoảng không trống trải chỉ toàn là những bảo vật lấp lánh nơi này làm gì có khí tức bóng dáng của tên kia.

Nàng thần thờ quay trở lại chỗ hai lão già, nàng một lần nữa hỏi bọn họ:

“Hai vị thúc bá khẳng định là hần ở bên trong chứ”.

“Bọn ta chắc chắn, nếu ngươi không tin thì bọn ta cũng mặc kệ, ngươi mau chóng rời khỏi đây đừng có làm phiền bọn ta”. Hai lão già rất bức bối vì thái độ của Không Tiểu Mi nên nhanh chóng tiễn khách

“Xin lỗi hai vị thúc ta, hai người không cần tức giận chỉ là chuyện này quá kỳ quái, ta vào bên trong tìm nhưng không thể hần mới hỏi lại các ngài mà thôi” Nhìn hai vị lão già tức giận nàng nhanh chóng giải thích với bọn họ sau đó hỏi tiếp:

"Xin hỏi hai vị, ngoài trừ ta ra có ai khác đến gặp hần không".

"Không có".

“Cám ơn! Hai vị thúc bá, cáo từ” Nàng nhanh chóng ly khai vừa đi vừa suy nghĩ “Không lẽ muội muội hạ độc thủ, chắc không qua một hai bữa nữa thì hần sẽ rơi vào tay nàng rồi không cần phải làm vậy, đây cũng không phải là tính cách của muội ấy, không lẽ hần bị người ta ám toán rồi, nếu những tộc kia muốn cản trở ta thành tựu Nguyên Anh thì quá hợp lý, rút cuộc người đã biến đi đâu tên khốn kiếp này”.

Thật ra nàng không biết lúc này đây, nàng đã không còn lo lắng việc luyện đan được mà thực sự quan tâm đến sự sống chết của hần, gần đây không gặp hần, không bị hần chăm chọc lại khiến nàng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Lại nói về Vũ Tiểu Vũ, sau khi biến mất ở Bảo Địa Các, hần đã xuất hiện trong một không gian đen tối, xung quanh hần là một màu đen quyền bí bên dưới hần không phải là mặt đất mà cũng là một mảng không gian đen tuyền. Hần vội vàng cố áo ra hình xem cái đồ án khi này.

Thì một giọng cười nói vang lên khiến hần nổi da gà:

“Ha haha, Một vạn năm, một vạn năm rút cuộc ta cũng đã đợi được rồi, cuối cùng cũng có người đến rồi, người đừng tìm nữa nó chỉ là một cái mini truyền tống trận thôi”.

“Người là ai, ta đang ở đâu”. Vũ Tiểu Vũ nhìn lão già đang điên cuồng cười lớn, hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, ta cũng chỉ là một đoạn ý thức được lưu lại mà thôi, còn về nơi đây chỉ là một khoảng không gian vô tận nó được gọi là hố đen không gian”.

“Tại sao ta lại ở đây? Người sẽ không phải vì trọng sinh mà lôi ta đến đây mượn xác trùng sinh chứ?” Những câu hỏi liên tiếp được Vũ Tiểu Vũ đưa ra.

“Hahaha một tiểu tử cẩn thận, cứ yên tâm người ở đây vì người là người được chọn, ta cũng sẽ không thể đoạt xá người, đây là tổ huấn không thể làm trái được”

“Người được chọn là ý gì, tổ huấn là sao”

“Người sẽ là người kế thừa y bát, bác đại tinh thâm của Tiêu Dao Tông, trước người đã có sáu người đến rồi đây rồi, tổ huấn chính là lời dặn dò của lão tổ sáng lập tông, một khi tông chủ

ngã xuống trừ khi được luân hồi còn không thì không được phép sống lại dù là bất cứ hình thức nào ”.

“Tiêu Dao Tông” ba chữ này lên lên trong đầu hắn. Vũ Tiểu Vũ ngẩn ngơ lúc trước quyền sách nói về Tiêu Dao Tông nhưng lại không viết một lời gì về nó, khiến hắn cho rằng đây là một tông môn không tồn tại, bây giờ lại nghe người kia nói đã có sáu người đến đây nhận truyền thừa, rốt cuộc tông môn này như thế nào và có đến bao nhiêu truyền thừa.

" Vì sao lại thế? ”.

“Từ từ rồi ngươi sẽ biết ta không thể nói cho ngươi, Tiêu Dao Tông tồn tại vì nó có sứ mạng của nó, lịch đại tông môn truyền thừa thừa thốt mỗi đời chỉ có bảy môn nhân tính luôn cả tông chủ.” Lão giả không cho hắn câu trả lời chỉ nói đại khái dừng một chút hắn nói tiếp có lẽ vì cho Vũ Tiểu Vũ thời gian để tiêu hóa những thông tin.

“Nói đến Tiêu Dao Tông có lẽ người ở thời đại này sẽ không còn ai biết đến nó và cái lịch sử huy hoàng của nó, có chăng chỉ là mỗi đời tông chủ đều bị các đại tông môn vây giết mà thôi”.

“Vây giết! Tại sao? lời nói của ngươi cũng quá mâu thuẫn đi, lúc thì nói tồn tại vì sứ mạng, lúc lại bảo bị các tông môn vây giết lộn tung phèo”. Vũ Tiểu Vũ nghi hoặc hỏi

“Hahah, cái này thì đời ngươi tự cảm thụ đi nhưng ta có thể nói cho người biết mỗi đời tông chủ đều rất hùng mạnh bọn họ đều có sứ mệnh phải làm, cho dù bị vây giết nhưng đối với các tông môn lại có không ít ân huệ, ta chính là minh chứng cho sức mạnh ấy, ta là Tông Chủ đời thứ bảy của Tiêu Dao Tông từng một mình đánh giết lại sự vây hãm của tu sĩ mười tám tu chân tính khiến bọn họ bại trận tan tác”.

“Ta khinh, ông lão có phải là ông hơi nõ rồi không, thế tại sao ông lại chết, sáu người còn lại của tông môn đâu? còn có Tu Chân Tinh là sao?”. Vũ Tiểu Vũ khinh bỉ lão giả nói.

“Hahaha, cái này... chỉ trách ta không biết nhìn người, yêu lắm một người con gái mà thôi, bọn người kia vì khuyên can không nên bỏ đi tuy không chết, nhưng không khác gì là người chết cả, thật hối hận vì không nghe lời bọn họ, có lẽ họ đã nhìn ra âm mưu của bọn đề tiện kia...”. Lão giả cười một cái xấu hổ nói.

“Đề tiện cái khi mồm nói thẳng ra thì tên già đề ngươi háo sắc mà thôi”. Vũ Tiểu Vũ tiếp tục chằm chọc hắn.

"Bộ không ai nói cho ngươi biết nơi người sống gọi là Tu Chân Tinh hả, Tu Chân Tinh tức là nơi có linh khí tu luyện ngoài ra còn có các sinh linh tồn tại dựa vào độ nồng đậm của linh khí mà phân cấp tu chân tinh" Lão giả vẫn giải thích dù bị Vũ Tiểu Vũ chằm chọc

"Ông lão đề tiện này, ông nói như kiểu ta cái gì cũng phải biết hả, ta mà biết thì còn cần hỏi ông chắc, ta chỉ biết nơi ta ở gọi là Huyền Chân Đại Lục nào có nghe nói tu chân tinh là gì”. Vũ Tiểu Vũ nói với giọng bức tức.

“Này sao ngươi lại dám bắt kính đối với trưởng bối, dù gì ta cũng là một tông chủ một người lớn tuổi, mà thôi ngươi không hiểu chuyện ta cũng không chấp nhất với ngươi làm gì, có lẽ ngươi đến từ một tu chân tinh cấp thấp nên không biết cũng là chuyện bình thường, mà ngươi tên gì, ngươi có thể gọi ta là Tiêu Dao Tử đừng cứ hờ một chút là lão già dễ, ông lão này, ông lão họ” Sao nhiều lần bị chằm chọc lão giả cũng bắt đầu nói với hắn.

“Cứ gọi ta là Tiểu Vũ được rồi, Tiêu Dao Tử tiền bối rút cuộc truyền thừa là thế nào, từ trong lời nói của ngươi thì có vẻ như ta sẽ là tiếp nhận vị trí tông chủ từ ngươi, vậy tại sao sáu người kia lại không được, chuyện này có bí ẩn gì sau?”. Vũ Tiểu Vũ dùng kính ngữ nói với Tiêu Dao Tử có lẽ đây là cơ hội của hắn, dù lão già có đề tiện như thế nào thì thật sự cũng là trưởng bối của hắn

“Haha, trước cứ gọi ngươi là Tiểu Vũ vì dù sao cái tên này cũng sẽ đổi mà thôi, vì lịch sử các đời Tông Chủ đều lấy cái tên Tiêu Dao Tử cả, còn về truyền thừa cũng không có gì bí ẩn chỉ vì bọn họ là con gái nên không đủ điều kiện tiếp nhận truyền thừa, đáng lẽ sáu người còn lại là do ngươi tự tìm kiếm chỉ là do ta trong lúc bị trọng thương sợ rằng khó duy trì đến lúc có người tiếp nhận truyền thừa nên đã làm ra bảy cái mini truyền tông trận phân tán ra khắp các tu chân tinh, nhưng thật không ngờ sáu người lần lượt đến đều là nữ, nên ta chỉ còn cách chờ đợi không nghĩ đến lần này đợi chính là một vạn năm ròng rã ”. Tiêu Dao Tử giải thích nghi vấn của hắn.

“Đã một vạn năm trôi qua, có lẽ bọn họ đã chết hết rồi không chừng, mà sao người khẳng định trong bảy cái ngươi phân tán sẽ có một tên nam nhân đến”. hắn tiếp lời Tiêu Dao Tử

“Hahaha, ngươi không cần lo lắng sáu người con gái đó chắc chắn sẽ không thật sự chết vì truyền thừa của bọn họ có liên quan đến người sứ mạng của bọn họ, là phụ trợ cho ngươi phát triển, nếu như ta nghĩ không lầm thì có lẽ bọn họ sẽ bị đóng băng suốt đời cho đến khi ngươi tìm được, thật ra ta đã đặt một cái dăm định trong một cái mini truyền tông trận, nếu không phải là nam nhân có đường khí cực thịnh thì nó sẽ không truyền tông đâu”.

"Còn một chuyện này giờ ta thắc mắc vì sao lại là bảy người mà không phải con số khác". Chuyện này hắn đã nghĩ một lúc lâu bay giờ mới đem ra hỏi.

"Thật sự thì lão tổ khai Tông, cũng nhận rất nhiều đệ tử, trong một lần đi vào một cổ mộ hắn tìm được sáu loại bảo vật gồm có một cây dù, một lò luyện đan, một hồ lô ngọc, một cây trâm, một cây đàn tranh và một cây bút, nếu tính thêm cái bảo tháp Cửu Dương của lão tổ thì là bảy loại, sau đó hắn đã tặng lại cho sáu vị đồ đệ xuất sắc, sau này vì thanh danh của lão tổ xấu đi, bị vây công hắn chỉ có thể bảo vệ cho sáu vị đồ đệ này nhằm duy trì hương hỏa, khi truyền thừa xuống cũng chỉ có bảy người ứng với bảy loại pháp bảo mà thôi, đến đời lão tổ thứ ba do tu luyện sai lầm tẩu hỏa nhập ma, một lần nữa tế luyện lại sáu pháp bảo kia, lấy thân thể nữ tử làm vật chứa bảo vật sao khi luyện thành bị lây nhiễm âm khí quá nặng nên chỉ thích hợp với công pháp nữ tu của Tiêu Dao Tông, hắn đồng thời còn khắc ấn chú cho dù bọn họ chết thì những pháp bảo đó sẽ thông qua ấn chú mà trở về, thành ra có tiền lệ tông chủ phải tự tìm nữ tử truyền thừa vì phải khắc xuống ấn chú trên người bọn họ. Nói chung là phước tạp lắm sau này tự khắc người sẽ hiểu". Tiêu Dao Tử một mạch kể lại sự tích truyền thừa cho hắn nghe.

- -----oOo-----

Khi Vũ Tiểu Vũ cùng Tông Chủ Tiêu Dao Tông đang nhàn hạ nói chuyện thì bên trong một căn phòng, có một thiếu nữ đang ngẩn ngơ suy nghĩ, lúc này một tiếng gõ vang lên kèm theo đó là một giọng nói ngọt ngào “cốc,cốc”

“Tự tỷ t, tỷ có bên trong đó không, muội là Tiểu Lam”.

“Có chuyện gì sao Tiểu Lam, có phải tìm được Tiểu Vũ rồi không, hắn có bị làm sao không”. Không Tiểu Mi dồn dập hỏi.

“Tiểu Vũ luôn cơ à, hai người thân thiết quá nhỉ, dạo này tỷ có vẻ quan tâm đến hắn chứ không còn là chuyện luyện đan nữa”. Không Tiểu Lam tinh nghịch trêu chọc vị tỷ nổi tiếng lạnh lùng này.

Không Tiểu Mi hai má ửng hồng khẽ mắng Không Tiểu Lam:

“Không biết lớn nhỏ, dám trêu chọc tỷ tỷ hả, tỷ dù có quan tâm đến hắn thì cũng chỉ là quan tâm đến tài liệu luyện đan mà thôi, nếu như không tốt thì tỷ phải xin lỗi vị muội muội này rồi”.

“Thật ra chưa tìm được hắn, không biết tên khốn đó trốn chỗ nào rồi, trông phạm vi một ngàn dặm quanh đây muội đều cho người tìm kiếm, nhưng không có một người nào thấy qua hắn, tên khốn đó dường như biến mất khỏi chốn này vậy, trong khi tìm kiếm còn đụng chạm không ít tộc khác không biết có chuyện gì không nữa, tỷ nghĩ xem có khi nào hắn đụng chạm vào đồ vật gì rồi truyền tông đi chỗ nào đó không hoặc là hắn bị những tộc kia giết rồi, nếu quả là thế thì xem như lần này Không Tước tộc mình lỡ hẹn với Thánh Vực rồi”.

“Không thể nào, tỷ đã thử tìm hắn ở các tầng khác của Bảo Địa Các nhưng không có khí tức của hắn ở đó, khí tức ở tầng một rất nặng hẳn là hắn chỉ quanh quẩn ở nơi đó mà thôi, còn

tầng một như thế nào muội cũng biết mà căn bản là một tầng bỏ đi mà thôi đáng lẽ nó không nên tồn tại ở đó thì làm sao có thể xảy ra chuyện đó được, chắc có lẽ hẳn thực sự bị ám sát rồi”. Không Tiểu Mi càng suy nghĩ thì khuôn mặt càng tái nhợt, không lẽ hẳn thực sự chết rồi.

Thật ra nàng không biết Không Tiểu Lam đoán bậy đoán bạ vậy mà đúng. Lúc này trong khoảng không gian đen tối vị lão giả Tông Chủ Tiêu Dao Tông đang giải thích một thắc mắc của Vũ Tiểu Vũ.

“Sao ngươi hỏi làm thế nào điều kiện thần thức ấy hả, quan trọng là tu vi của ngươi như thế nào rồi, ít nhất cũng phải là Ngưng Thần Tầng Tám mới có thể dùng được, ngươi thử nhắm mắt lại rồi tập trung tâm thức...rồi đúng rồi...cứ tiếp tục như thế...thử cảm nhận thế giới Thức Hải của ngươi thế nào có thể cấu thông chưa...rồi từ từ thả ra một đoạn ý thức xem sao”.

Vũ Tiểu Vũ làm theo lời chỉ dẫn của Tiêu Dao Tử dần dần cảm nhận được mọi thức xung quanh, một hình ảnh vũ trụ to lớn hiện lên trong đầu hẳn những viên tinh thạch bay chậm chậm khắp nơi, hẳn muốn thấy nó gần hơn nhưng không thể, được một lát hẳn bắt đầu hỗn hển trên trán mồ hôi lấm tấm đổ xuống, lúc này tiếng của Tiêu Dao Tử vang lên.

“Ngươi dừng lại đi! Với Thức Hải của ngươi bây giờ tôi đa chỉ có thể liên tục sử dụng thần thức tầm một canh giờ, khoảng cách cũng chỉ là chu vi mười mét mà thôi, đừng cố gắng quá sức sẽ làm tổn thương thức hải khó mà chữa trị, được rồi thời gian còn lại của ta cũng không nhiều sao khi truyền thừa cho ngươi có lẽ sẽ không còn tồn tại, những gì ta nói trước đó ngươi cố gắng làm cho tốt, nhớ không được để lộ thân phận nếu không ngươi sẽ gặp họa sát thân, khi chưa kịp trưởng thành vì khắp các tu chân tinh hầu như tông môn nào cũng là địch với Tiêu Dao Tông, thậm chí Yêu Tộc, Ma Tộc hay một chủng loại nào đó cũng có thể là kẻ địch của ngươi, phải tuyệt đối cẩn thận đừng để truyền thừa đến đời ngươi thì đứt đoạn, nếu không sẽ có lỗi với lịch đại tông môn, một lần nữa ta hy vọng người sống không cần quả phở trương phải biết đầu tài, cũng như ngọc bích nào có tội chỉ là kẻ nào cầm nó mới thật sự có tội thôi”.

“Ta đáp ứng ngươi! Còn một chuyện ta muốn hỏi lão tiền bối, làm thế nào ta rời khỏi nơi đây”. Sau khi cẩn thận đáp ứng Tiêu Dao Tử, hẳn muốn hỏi một chuyện rất quan trọng với hẳn bây giờ.

“Ngươi không cần lo lắng sau khi ngươi tiếp nhận truyền thừa thì không gian này sẽ tự khắc phá hủy và đem ngươi truyền tống về” Sau khi trả lời hẳn, Tiêu Dao Tử nói tiếp:

“Được rồi chuyện cần nói, ta đã nói hết. Bây giờ, ngươi hãy thả lỏng cơ thể, ta sẽ truyền Cửu Dương Tâm Pháp cho ngươi, còn có luyện thành hay không là do bản thân ngươi thôi, à còn một chuyện nữa đi đôi với bộ tâm pháp này là Cửu Dương Tháp, khi ta bị bọn ngươi kia ám toán đã đánh rơi nó rồi còn cần người đi tìm về, nó được xem là biểu tượng của Tông Môn vì hầu như tất cả mọi thứ của Tông Môn đều nằm bên trong nó, nó còn có thể chứa người sống hay bất kỳ một sinh mệnh nào nên nó không thể chứa trong trư vật gói chi hay bất cứ từ từ vật nào, truyền thừa chỉ có thể”.

Vừa dứt lời hẳn đặt bàn tay lên thiên linh cái của Vũ Tiểu Vũ, Cửu Dương Tâm Pháp được khắc sâu vào trong trí óc hẳn một luồng linh khí chạy nhanh khắp các kinh mạch hẳn thông qua Nhâm Đốc nhị mạch sau đó chạy khắp cách tiểu mạch, Dương Duy mạch, Dương Kiều mạch...chạy một vòng Dương mạch sao đó chuyển qua Âm Duy mạch, Âm Kiều mạch...hình thành một vòng Âm mạch, hai vòng chu thiên Âm Dương cứ thế hình thành một Thái Cực Cầu ở đan điền, dần dần hiện rõ hình thái. Thông qua tâm pháp Vũ Tiểu Vũ rút cuộc cũng hiểu làm thế nào để vận dụng linh khí, như thế nào là hấp thu linh khí..... con đường tu chân chính thức bắt đầu.

"Bụp"

Hẳn một lần nữa biến mất trong không gian vô tận không mọi ai biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đông Tâm Kết

Vũ Tiểu Vũ một lần nữa xuất hiện, hẳn hy vọng sẽ được truyền tống đến một nơi nào đó thật xa, nhưng cái cảnh tường trước mắt quá đỗi quen thuộc, những quyển sách nằm ngổn ngang dưới đất nơi hẳn từng một lần truyền tống đi, bây giờ thật không ngờ lại truyền tống trở về nơi đó trong đầu hẳn suy nghĩ “Bảo Địa Các sao”.

Lúc này hai lão giả bước vào vì bọn họ nghe được tiếng động lạ, khuôn mặt bọn họ bỗng giãn nở khi nhìn thấy tầng một loạn xạ ngầu, bọn họ chỉ vào mặt Vũ Tiểu Vũ mắng:

“Rút cuộc thì người đến đây là để đọc sách hay phá hoại, ngươi lập tức biến khỏi chỗ này cho ta”.

“Ta...” Vũ Tiểu Vũ còn chưa kịp giải thích đã bị một lực đẩy hẳn văng ra té nhào xuống đất.

“Mk các ngươi cứ đợi đây sau này ta sẽ trả lại gấp bội”. Vũ Tiểu Vũ thầm mắng trong lòng, sau đó nhanh chóng ly khai, phận yếu hơn người biết làm sao đây haiz!.

Lần này một đường đi xuống hẳn không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, chỉ thấy lạ là khắp nơi bỗng trở nên nhộn nhịp không biết có chuyện gì mà lại khiến bọn họ nháo nhào lên, thế nên hẳn thông thả đi vừa đi vừa ngắm phong cảnh, khi chuẩn bị rẽ trên con đường về chỗ hẳn ở một tiếng quát vang lên:

“Tên kia mau đứng lại”. Ngay khi Vũ Tiểu Vũ đứng lại, tên vừa quát lấy ra một bức họa, nhìn tới nhìn lui bức họa sau đó chuyển lên người Vũ Tiểu Vũ dường như xác định xong hẳn cung kính nói:

“Xin mời ngươi theo ta một chuyến, Tử Tiểu Thư đang tìm ngươi”.

Vũ Tiểu Vũ cũng không hiểu gì, nhưng nghe nói Không Tiểu Mi tìm hẳn nên cũng chẳng có phản ứng gì mà đi theo ngay.

-----oOo-----

Đã ba ngày, ba ngày này Không Tiểu Mi luôn một mực tìm kiếm Vũ Tiểu Vũ nhưng không thấy tung tích, đâm ra tâm trạng của nàng lúc này không tốt cho lắm, khiến cho bọn Yêu Nô một phen kinh sợ vì không làm gì cũng bị đánh mắng một cách vô lý. Khi còn đang ngán ngạo với những dòng suy nghĩ một tiếng gõ cửa vang lên "cốc, cốc" làm nàng giật mình quát:

“Có chuyện gì, không thấy ta đang nghỉ ngơi à”.

Tên thuộc hạ thăm oán hận, cung kính trả lời:

“Bẩm tiểu thư, người đã tìm được rồi”.

“Ngươi nào? Có phải là tìm được Tiểu Vũ rồi không? Mau... mau dẫn hẳn vào đây” Không Tiểu Mi hưng phấn nói.

Khi con người đó thật sự đến trước mặt nàng, tất cả cảm xúc những ngày qua lặng lẽ dâng trào nhưng khi đến vàng môi, nàng không tài nào mà thốt ra được, chỉ có thể nói ra những từ ngữ lạnh lùng chất vấn:

“Tên khốn nạn, rốt cuộc ngươi đã trốn chỗ nào, vì sao ta không thể liên lạc với ngươi”.

Nghe nàng hỏi mình Vũ Tiểu Vũ sững sờ không biết phải trả lời ra sao, khối não liên tục suy nghĩ “đây là nàng đang lo lắng cho ta hay là có ý gì khác”:

“Tiểu Mi, ngươi làm sao thể ta vẫn một mực trong Báo Địa Các mà, ngươi có bị làm sao không đó”.

“Ngươi tên khốn nạn, còn dám gạt ta, thể ngươi giải thích ta xem vì sao ta đến tìm ngươi nhưng lại không thấy bóng dáng của ngươi”. Nàng thật sự rất tức giận, tạo sao hần lại phải lừa gạt nàng, hần tưởng này là con ngốc sao.

“Ngươi đến tìm ta?”; “Ta không có gạt ngươi, ta một mực ngồi bên trong đọc sách mà chưa từng rời khỏi, vừa nãy còn bị hai vị lão già đánh cho một cái ngươi nhìn đi”. Vừa nói hần vừa ngượng ngừng cổ áo cho nàng xem.

Nhìn thần tình vô lại của hần nàng không tài nào mà bình tĩnh cho được, nhưng khi nhìn thấy vết thương mờ nhạt còn đọng lại khiến nào không khỏi lo lắng, thể nhưng lúc này nàng gạt bỏ mọi cảm xúc tiếp tục chất vấn hần:

“Được coi như chuyện này cho qua đi, thể ngươi giải thích với ta xem, tại sao ta liên lạc với ngươi không được”.

Việc này hần thật sự không biết giải thích như thế nào "chuyện kia không thể để cho nàng ta biết được" hần suy nghĩ một phen, sau đó đưa tay vào trong áo liền chạm vào vật kia có vẻ như nó đã không hoàn, dường như thấy được chiếc phao cứu mạng hần nhanh chóng lấy nó ra cho Không Tiểu Mi xem:

“Ngươi tự nhìn đi”.

Nhìn những mảnh vỡ, rồi lại nhìn thần tình cây ngay không sợ chết đứng của Vũ Tiểu Vũ, nàng thầm mắng" khốn nạn, mình vì hần lo lắng mấy ngày này coi như là phí công rồi, tên khốn đó có bị gì đâu cần bản là vẫn sống sung sướng". Nàng bực bội hai mắt khép lại nhìn hần:

“Nếu ngươi đã không muốn nói thì coi như ta tạm tin ngươi, nhưng lần sao ngươi mà biến mất một lần nữa thì ta sẽ không như bây giờ tốn sức nói chuyện với người mà sẽ trực tiếp giết chết ngươi.....” Dừng một chút nàng nói tiếp "ngươi trước về nghỉ ngơi, ngày mai đến đây ta có việc cần nhờ ngươi”.

“Được, vậy cáo từ” Vũ Tiểu Vũ sau lưng ướt một mảng lớn qua thăm hồ may mắn đối với nguy hiểm của nàng cũng không để trong lòng, trong suy nghĩ của hần" lời giải thích của mình toàn là sơ hở thật không hiểu nổi nàng ta lại tin đến tận cùng là có chuyện gì". Vũ Tiểu Vũ làm sao hiểu được thật ra Không Tiểu Mi chỉ lo lắng sự an toàn của hần nên bây giờ hần không có việc gì thì nàng chẳng muốn truy cứu làm gì, buông lời nguy hiểm hần chẳng qua chỉ là do bực tức mà thôi.

Nhìn bóng lưng của hần rồi đi, Không Tiểu Mi thầm suy nghĩ “Nhất định là có chuyện gì đó, không thể tự dung lại biến mất như vậy, mà thôi kệ hần trở về coi như cũng tốt hi vọng ngày mai một chuyện đều xuôi xê”.

Vũ Tiểu Vũ về đến căn phòng của hần liền gieo mình xuống giường, chuyện cần thiết với hần bây giờ là nghỉ ngơi, những chuyện còn lại đều dẹp sang một bên "chuyện gì đến sẽ đến có quan tâm cũng vậy thôi". Đây có lẽ là giấc ngủ thật ngon, ngon nhất từng trước đến giờ, kể từ khi hần đi vào Huyền Chân Đại Lục, những ngày qua hần chưa từng có một giấc ngủ ngon, mỗi khi nhắm mắt là lại phải suy tư. Một đêm này hần đã có một giấc mộng xuân tuyệt vời người con gái dịu dàng ấy.....

Một ngày mới lại bắt đầu, Vũ Tiểu Vũ giật mình thức dậy, xút miệng với nước vì ở đây làm gì có kem răng, rửa mặt xong hần ăn một chút gì đó. Vì hôm nay có hẹn với Không Tiểu Mi nên hần liền ngang bước ra khỏi phòng lần theo con đường trong trí nhớ, hần cảm thấy mọi thứ đã thay đổi kể từ khi câu thông được với thức hải, câu thông được với linh khí thiên địa. Bước đến căn phòng của Không Tiểu Mi hần định gõ cửa thì bỗng nhiên cánh cửa tự mở ra, một bóng hình xuất hiện trước mặt hần, khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết, bờ môi đỏ thắm, trước ngực là hạt nhỏ nhỏ lên cứ như một đỉnh núi. Bốn mắt nhìn nhau tưởng chừng giây phút này sẽ dừng lại nhưng một tiếng “chát” lại vang lên.

“Tên dâm tặc người đến đây làm gì hả”. Không Tiểu Mi tát hần một cái không cần suy nghĩ, sau đó ôm ngực trốn vào trong bỏ lại Vũ Tiểu Vũ đang ngo ngắc tay ôm má lòng đầy oán giận” mk không phải có bảo ông đây phải đến thì ông đến làm gì”.

Không Tiểu Mi đứng sao cánh cửa khuôn mặt đỏ bừng, trái tim như con nai nhỏ chạy loạn” tại sao mình lại bắt cần như vậy, lại một lần nữa cho hần nhìn thấy phải làm sao bây giờ, không biết hần có nghĩ mình là một cô gái dễ giải không.....”.

Nàng hít một hơi lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng thay đổi y phục, một lúc sau nàng mở cửa ra, Vũ Tiểu Vũ vẫn đứng đấy. Thật sự thì hần cũng muốn bỏ đi lắm nhưng hần biết thể nào cũng phải trở lại cho nên ôm hận mà đứng đây chờ việc gì phải đi đâu cho một mối. Nhìn hần với khuôn mặt lạnh lùng nói:

“Vào trong đi, lát nữa Đan Nô sẽ đến ngươi có đem theo những linh dược mà ta đưa cho ngươi không”.

“Đan Nô”

Haiz hần thờ dài “ngày đó cũng đến, qua ngày hôm nay mình sẽ thoát khỏi miệng sói và rơi vào hang cọp đúng là xui tận mạng” hần trả lời nàng một cách nhanh gọn: “luôn ở bên mình”.

Nghe Vũ Tiểu Vũ nói thể Không Tiểu Mi bất giác mỉm cười không khỏi suy nghĩ "hần lúc nào cũng để bên mình sao".

Vũ Tiểu Vũ sau khi bước vào trong liền ngồi xuống, vì do trước đó có tình huống xấu hổ nên hai người cũng không ai nói một lời khiến cho không khí trong căn phòng trên nên ngột ngạt khó chịu. Một canh giờ sao, một lão già đầu tóc bạc trắng, thân hình ốm yếu mặc một đạo bào xuất hiện, từ khí tức có thể đoán ra hần là một Nhân Tộc.

Không Tiểu Mi tiến lên đón tiếp lão vì Đan Nô cũng là Luyện Dược Sư quý hiếm nên luôn có địa vị hơn bất kỳ một nhân vật nào đó:

“Hân thúc người đến rồi sao, mọi chuyện phải nhờ thúc rồi”

“Xin Tiểu Thư cứ yên tâm, ta sẽ có hết sức còn có thành hay không phải do trời rồi”. Lão già lên tiếng nhưng lại không khẳng định việc gì.

“Hahaha, với tay nghề của thúc thì chuyện thành công là đương nhiên”.Không Tiểu Mi cười nói,

“Được rồi vậy ta bắt đầu đây”. Nói rồi hần lấy ra một lọ luyện đan sao đó hần bỏ vào vài mảnh lá bạc tựa như lá cỏ, một vài cọng dây leo. Tay hần bắt pháp quyết một đoàn lửa hình thành trong lòng tay bay vào trong lò luyện đan, sau đó hần khoan chân ngồi hai mắt nhắm lại thần tình rất tập trung.

Vũ Tiểu Vũ cùng Không Tiểu Mi im lặng không một tiếng động, riêng Vũ Tiểu Vũ lại chăm chú nhìn một loạt hành động của hần mà âm thầm ghi nhớ.

Được nửa canh giờ thì hần lại bỏ vào một vài thứ, tay hần vẫn đều đều bắt pháp quyết, trán hần đã bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi. Một khắc sau hần hô to:

“Tiểu Thư nhanh chóng bỏ Liệt Diễm Hồng vào”.

Không Tiểu Mi không nói một lời vương cánh tay trắng nõn của mình ra nắm lấy cánh tay trái của Vũ Tiểu Vũ, hân còn chưa kịp định thần thì “xet” một cảm giác đau đớn truyền đến dòng máu đỏ thẩm tuông ra. Mặc dù đau đớn nhưng lại kèm theo một cảm giác không nói nên lời. Vì hân và nàng đứng rất gần nên mũi hân ngửi được mùi hương cơ thể của Không Tiểu Mi. Khuôn mặt hân dần dần tái nhợt, hai mắt mờ mịt hân cảm thấy cảm người dường như không còn sức lực.

Hân thức không lấy làm lạ gì hành động của Không Tiểu Mi vì trước đó nàng đã nói về cổ sự Liệt Diễm Hồng rồi. Sau một lúc tiếng Hân thức lại vang lên:

“Đủ rồi, mau lui lại”.

Có lẽ vì mất máu quá nhiều nên hân dựa hân vào người Không Tiểu Mi, đôi tay không chút khách khí bám víu vào vai nàng, vì đôi chân không còn đứng vững được, hai cơ thể chạm vào nhau không ít lần ma sát, một luồng khoái cảm dâng lên trong lòng Không Tiểu Mi. Nếu có lẽ là lúc bình thường nàng sẽ không khách khí cho hân một chương nhưng nhìn tình trạng của hân nàng không đành lòng làm thế, nàng mặc kệ động tác của hân dù lúc này cõi lòng nàng đang dậy sóng. Nàng khó khăn kè vào tay hân nói:

“Người còn ngay ngực ở đó làm gì, còn không nhanh chóng ăn linh dược vào luyện hóa”.

Sau đó nàng nhẹ nhàng giúp hân ngồi xuống, khi được Không Tiểu Mi nhắc nhở, Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng lấy linh quả màu đỏ ra một ngụm nuốt vào sau đó nhanh chóng khoanh chân tu luyện. Ngay khi hân ăn linh quả đó vào một sợi dây vô hình từ trái tim của hân lặng lẽ nối kết với trái tim của Không Tiểu Mi không một tiếng, thân thể Không Tiểu Mi bỗng nhiên rung lên, cả người không còn sức lực ngụy xuống, khuôn mặt cũng dần dần tái nhợt giống như tình trạng của Vũ Tiểu Vũ sau một lúc thì bình thường trở lại. Chuyện xảy ra nàng cũng không nghĩ nhiều chỉ cho là mấy ngày gần đây mình ngủ không đủ giấc cho nên tinh thần mệt mỏi mà thôi.

Nhưng thật ra mọi chuyện cũng không đơn giản như Không Tiểu Mi nghĩ, linh quả mà Vũ Tiểu Vũ ăn vào nó chính là Đồng Tâm Kết nàng chuẩn bị cho muội muội ăn cùng mình, nó đã được luyện chế có một tia máu huyết của nàng, linh quả mà Vũ Tiểu Vũ ăn có hình dạng giống với Đồng Tâm Kết nàng miêu tả, cho nên khi Vũ Tiểu Vũ ăn vào thì mối liên kết được hình thành ngay lập tức. Đây chỉ là một nhầm lẫn khi nàng vô tình để nó chung một chỗ trong tủ vật giới chỉ, hân là nàng đã lấy nhầm mà không biết.

“bùm...”

Qua một canh giờ nữa lò luyện đan truyền đến một tiếng nổ nhỏ, cùng với đó là tiếng nói của Hân thức.

“Chúc mừng Tử Tiểu Thư, ta không phụ sứ mệnh đan dược đã luyện thành công”.

“Ta biết mà, người sẽ không làm ta thất vọng. Hân thức cứ yên tâm linh dược người cần tìm ta sẽ bảo bọn họ nhanh chóng tìm cho người”. Không Tiểu Mi vui mừng nói,

“Thế thì ta phải đa tạ Tử Tiểu Thư rồi”. Hân thức bình thản nói,

“Điều đó là tất nhiên, người không cần đa lễ, được rồi Hân thức người trước cứ về nghỉ ngơi chờ tin vui”. Nàng vừa nói với Hân thức vừa móc ngọc giản ra phân phó chuyện gì đó.

Khi Hân thức đi được một lúc thì Không Tiểu Lam đến, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng luôn có nụ cười vui vẻ dường như có chuyện gì đó khiến nàng vui sướng, vừa gặp mặt Không Tiểu Mi đã nói:

“Chúc mừng tỷ tỷ, không biết chuyện tỷ đáp ứng với ta, tỷ có thực hiện không”.

“Còn không phải gọi người đến là vì việc đó sau, người gấp cái gì, ta chuẩn bị bế quan có lẽ nhanh lắm cũng một năm mới trở ra, khoảng thời gian này không có ta người đừng có gây ra chuyện lung tung, Đại Tỷ, Nhị Tỷ, Tam Tỷ sẽ không có ra mặt vì người đâu, nhớ lấy”. Sau đó không đợi Không Tiểu Lam đồng ý nàng chỉ tay vào Vũ Tiểu Vũ nói tiếp:

“Người đợi hân tỉnh lại thì dẫn hân đi, người cũng đừng hành hạ hân quá đáng, cho tỷ tỷ một chút mặt mũi chỉ giáo huấn hân một chút là được, nói cho cùng hân cũng không có làm gì muội, đồ vật hân chạm vào vút đi là được người đừng làm khó hân, hân bỗng nhiên biến mất sau đó quay trở lại giúp ta một chuyện lớn, không có hân có lẽ một chút cạnh tranh với gia tộc khác cũng không có, nói đến thế cho là muội hiểu chúng ta mang ơn hân đừng làm hân mất mạng được không.”

“Tỷ Tỷ người thích hân rồi đúng không, lần trước hân mất tích người nháo nhào lên, lần này lại vì hân cầu tình, ta thật không hiểu vị tỷ tỷ bình thường lạnh lùng của ta đi đâu mất rồi, mà thời tỷ đã nói thế thì muội muội này cũng không thể không nghe theo, ai biểu bình thường người thương muội nhất chỉ có tỷ mà thôi”. Hai mắt nàng léo sáng cười hihi với tỷ tỷ.

“Suy nghĩ lung tung, ta nói vậy chỉ là muốn trả ơn hân thôi, muội nghe hay không tùy muội nhưng hân mà chết thì tỷ cũng không còn mặt mũi nào nhìn đời à, tỷ phải bế quan rồi tạm biệt muội”. vừa nói nàng vừa đi đến một bức tường ẩn một cái cửa thạch thất nở ra, nàng nhanh chóng đi vào bỏ lại Không Tiểu Lam và Vũ Tiểu Vũ ở trong phòng.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ đang luyện hóa linh dược từng chút từng chút, linh khí trong linh quả dần dần được quả Cầu Thái Cực chuyển hóa thành linh lực chạy khắp kinh mạch, "bùm." toàn thân hân rung rẩy một cảm giác sần khoái truyền ra từ xương cốt của hân, linh khí từ linh dược tuy không nhiều nhưng kết hợp với Tâm Pháp Cửu Dương khiến cho hân triệt để luyện hoá nó mà thành công đột phá Ngưng Thần tầng chín. Khi mở mắt ra một mùi tan hôi truyền đến cùng với giọng nói làm hân sồn gai óc:

“Người cái tên khốn làm gì mà hôi thối thật kinh khủng” Nàng vừa bịt mũi vừa nói, sau đó nàng nở nụ cười tinh quái:

“hahaha, ta đưa người đi tắm nha”. Không đợi Vũ Tiểu Vũ trả lời liền nắm ngay cổ áo hân bay đi.

Vũ Tiểu Vũ nhìn nàng cười, cơ thể không ngừng rung rẩy trong lòng thầm hét lớn “con nhỏ chết bầm kia làm sao ta phải nghe lời người, hiếp người quá đáng”. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ lực lượng yếu hoi người nên hân cũng chỉ biết nhận mệnh mà thôi....

Bạn đang đọc truyện *Một Hời Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hương Diễm Tra Tấn, Tâm Ma Trưởng Thành

“Tùm”.

Vũ Tiểu Vũ bị Không Tiểu Lam quăng vào một hồ nước khiến cho các tạp chất trên người hân trôi nổi bèn bồng xung quanh, khi hân đứng lên nước chỉ ngập tới đầu gối mà thôi. Sau đó Không Tiểu Lam quay sao bảo với hai nô tỳ phía sau nàng:

“Hai người các người tắm rửa cho hân thật sạch sẽ rồi dẫn hân vào mặt thất chờ ta, ta đi đây có chút việc”.

“Tuân mệnh chủ nhân”. Hai nữ nô tỳ nhảy xuống hồ nước bắt tay vào công việc, khi hai nàng chuẩn bị cỡi y phục của hần thì Vũ Tiểu Vũ đưa tay ngăn các nàng lại, ngưng ngưng nói:

“Không cần, ta tự mình tắm là được rồi các người trở lên chờ ta là được rồi, cùng được các người tắm cho ta không được tự nhiên à”.

Mặc dù ở kiếp trước hần từng đi massage xông hơi, còn từng được các nữ nhân viên massage tắm rửa trong tình trạng không còn gì, thậm chí tiểu đệ còn được chăm sóc chu đáo, nhưng ở đây thì lại khác, hai nàng này ai nấy cũng đều xinh đẹp, thân hình lại quyến rũ dù họ không sánh bằng tỷ muội Không Tiểu Lam nhưng hần thì đang ở độ tuổi xuân xanh phơi phới, huyết khí đang trào làm sao chịu nổi, tiểu đệ đệ cũng khó lòng mà đè nén cảm xúc xuống, một khi không chế không được làm gì đó hai cô tỷ nữ của Không Tiểu Lam thì chà khác nào rước họa vào thân.

“Công tử xin người đừng làm thế nếu không hai người chúng ta khó mà sống sót”. Một cô gái có khuôn mặt chữ điền, hai con mắt long lanh nói.

“Ta không nói, hai nàng cũng không nói thì ai biết được”. Vũ Tiểu Vũ chống chế

“Công tử có lẽ người mới đến đây lần đầu?”. Hần gật đầu xem như trả lời hai nàng.

“Chà trách công tử không biết chỗ lợi hại của nơi này, nếu vị chủ nhân của bọn ta muốn biết tình hình ở nơi này thì không có gì thoát khỏi mắt nàng được, thế nên công tử đừng làm khó bọn ta nữa”. Nhìn hần gật đầu hai nàng giải thích cặn kẽ cho hần hiểu.

“Thôi...thôi được rồi, các nàng cứ làm đi, đừng gọi ta là công tử ta không quen, có lẽ các nàng không biết ta cũng như các người mà thôi, các người cứ gọi ta Tiểu Vũ là được”.

Thấy hần đồng ý hai nàng vui vẻ tắm rửa cho hần, các nàng rất tỷ mỉ làm sạch đến từng chi tiết dường như đây là công việc thường ngày của các nàng, hai mắt Vũ Tiểu Vũ lúc này dường như bốc hỏa bởi vì y phục các nàng bị nước văng ra thấm vào nên dính sát da thịt, phía sau chiếc áo yếm đầy màu sắc, cảnh xuân thoát ần thoát hiện làm tiểu đệ đệ bên dưới không một chút rào cản vênh lên khiến cho hai cô gái ngưng ngưng nét mặt thoáng ửng hồng, Vũ Tiểu Vũ thầm tránh bản thân năng lực quá kém chẳng biết kiềm chế chút nào.

Nhìn thấy không khí có chút mập mờ Vũ Tiểu Vũ lên tiếng hỏi nhằm thấy đổi chút không khí: “Các nàng tên gì?”.

Hai nàng vẫn chăm chú công việc vừa nói vừa làm: “Ta là tên Uyển Thanh, còn nàng tên Mân Côi”. Nàng nói tên mình xong lại chỉ vào người bên cạnh, nàng kia có khuôn mặt trái xoan, da dẻ trắng hồng nhìn tổng thể nàng cũng đẹp chỉ có một khiếm khuyết là gò ngực chỉ hơi nhỏ lên.

“Uyển Thanh các nàng bao nhiêu tuổi rồi, sao các nàng lại ở đây”. Vũ Tiểu Vũ nhận thấy các nàng dễ gần nên bắt giác muốn tiếp xúc nhiều hơn, dường như Uyển Thanh có tính cách sản khoái nên dễ nói chuyện hơn là cô nàng Mân Côi cho nên hần mới hỏi Uyển Thanh.

“Hihi, Người muốn theo đuổi chúng ta sao, ta mười tám còn Mân Côi mười chín. Ta cũng không ngại nói cho người biết ta chỉ là nha hoàn của Mân Côi thôi, nàng là con của một phú hộ trong làng, trong một lần đi chùa thì bị Không Tiểu Lam tiểu thư bắt đến đây làm nô tỳ”. Nàng thấy Vũ Tiểu Vũ có thái độ rất tốt, không có sẵn sàng khinh bạc các nàng nên có chút hảo cảm mà buông lời trêu ghẹo.

“Theo đuổi thì không dám ta mới mười ba tuổi thôi cách các tỷ còn một khoảng à”. Vũ Tiểu Vũ cười nói, giọng nói càng thêm cung kính.

“Được rồi, coi như bọn tỷ đã hoàn thành sứ mạng, Tiểu Vũ người lên bờ đi tỷ tỷ mặc y phục cho người”. Uyển Thanh vui vẻ đáp lời hần.

“Cái này các tỷ lên trước đi, ta tự mặc là được rồi”. Vũ Tiểu Vũ vẫn ngưng ngưng nói,

Lần này các nàng cũng không níu kéo để hần tự mặc y phục, Sau khi Vũ Tiểu Vũ mặc xong y phục hai nàng Uyển Thanh và Mân Côi dẫn hần tới một mật thất của Không Tiểu Lam ngồi chờ. Vừa nhìn mật thất hai chân hần dường như muốn đứng không vững, những dụng cụ tra tấn treo đầy trên tường ở chừng xa còn có một chậu lửa trong đó còn có mấy con dẫu đang cháy đỏ rực khiến cho hần không khỏi run mình.

“Tiểu Vũ người tốt nhất là thuận theo nàng, nàng muốn cái gì người cũng đừng phản kháng nếu không thì chẳng toàn mạng đâu, những người trước kia đến đây đa phần là không còn mạng trở ra, nhưng người tốt hơn bọn họ nhiều vì người còn được bọn ta tắm cho, còn bọn người kia thì vô phúc không có phúc phần đó...”. Vì có chút hảo cảm với Vũ Tiểu Vũ nên Uyển Thanh trấn an hần một chút.

Đúng lúc này cánh cửa mật thất mở ra tiếng bước chân truyền đến có lẽ Không Tiểu Lam đang trở lại nên Uyển Thanh im lặng đứng một bên không nói gì nữa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, âm thanh vang vọng truyền đến tiếng nói của Không Tiểu Lam:

“Tiểu Vũ người cảm thấy sản khoái không? Có hài lòng với sự sắp xếp của ta Không”.

Nhìn thần tình vui vẻ của nàng Vũ Tiểu Vũ biết tháng ngày tự do của mình đã kết thúc hần lạng lạng nói:

“Ta có thể ý kiến gì sao?”

“Hahaha đừng rồi, được hai nữ nhân tắm rửa cho kia mà, được rồi bây giờ không đùa với người nữa, Tiểu Thanh, Mân Côi hai người các người lui ra đi, ta muốn nói chuyện riêng với hần”. Uyển Thanh nhìn Vũ Tiểu Vũ với ánh mắt người hãy cẩn thận rồi nhanh chóng cùng Mân Côi rời đi.

“Tiểu Vũ người được sản khoái cũng là một phần nhờ ta, bây giờ ta có việc không biết người có chịu giúp không”. Đợi cho hai nàng rời khỏi, Không Tiểu Lam lạnh nhạt nhìn Vũ Tiểu Vũ hỏi.

“Được”. Vũ Tiểu Vũ khó khăn thốt ra một chữ được, bởi trong tình cảnh yếu hơn người hần có thể nói không sao, Ngưng thần tăng chín có thể so với cảnh giới Kim Đan của nàng ta sao.

“Tốt tốt, trước tiên ta nên xích người lại đã” Vừa nói vừa kéo Vũ Tiểu Vũ lại chỗ một góc tường có bốn cái xích sắt rất chắc chắn, Vũ Tiểu Vũ dưới sự khống chế của nàng, làm gì có sức phải kháng nhanh chóng bị trói tay chân lại.

Vũ Tiểu Vũ lúc này chỉ còn biết mắng chửi trong lòng, không phải hần không có dũng khí chống đối nàng vì hần biết dù có phản kháng thì cũng như cá nằm trên thớt mà thôi với lại Uyển Thanh cũng nói thuận theo nàng biết đâu còn một con đường sống.

“Tiểu Vũ người yên tâm, ta đã hứa với tỷ tỷ sẽ không để người chết, ta chỉ là muốn người giúp ta thử một loại đan dược thôi, dạo gần đây ta đang cùng một Đan Nô nghiên cứu một loại đan dược, ta chỉ muốn người thử xem nó có tác dụng gì thôi, xích người lại chỉ là giữ an toàn cho ta thôi, người cũng biết nhiều khi tác dụng phụ của nó đáng sợ lắm à...ta nghĩ người sẽ thích với tác dụng của nó”. Nàng vừa nói vừa đưa loại đan dược gì đó cho vào miệng Vũ Tiểu Vũ.

Vũ Tiểu Vũ sao khi dùng mọi biện pháp cũng thất thủ trước sự mạnh mẽ của nàng, đan dược sao khi vào miệng trực tiếp hoà tan trôi xuống cuốn họng nhanh chóng bị hần hấp thu, Vũ Tiểu Vũ đang lo lắng không biết nàng ta sẽ cho hần ăn đan dược gì, thì tự nhiên tiểu đệ đệ có cảm giác muốn bành trướng ngực đầu lên, hần cảm thấy thân thể nóng bức khó khăn, hai mắt mơ màng trong đầu luôn nghĩ đến nữ nhân. Ngay lúc này trong đầu hần chỉ có một câu “không xong con quý cái đó cho ta uống xuân dược sao”.

Một lúc sau tay chân Vũ Tiểu Vũ bắt đầu quơ loạn xạ dường như muốn lao về phía Không Tiểu Lam, nhìn thần tình trở nên hoang dại của Vũ Tiểu Vũ, Không Tiểu Lam cười nói:

“Đúng là thuốc tốt, sao rồi Tiểu dam tặc, cảm giác như thế nào, có phải muốn nữ nhân lắm không, cái loại dam tặc nhà ngươi dám có ý nghĩ dơ bẩn đối với ta nên đáng bị trừng phạt như thế, cái cảm giác muốn mà không được khó chịu lắm đúng không? Tiểu dam tặc”.

Nàng trở mặt nhanh như bánh trắng khi này còn ngon ngọt dùng lời lẽ nói chuyện với hắn, bây giờ lại không tiếc lời để mắng chửi hắn thậm tệ.

Hắn nghe Không Tiểu Lam nói như vậy thì hắn biết đúng như hắn đoán nàng cho hắn uống chính là xuân dược hắn mở miệng chửi to:

“Con đàn bà chó chết, ông mà rồi không đây ông chơi người chết”.

Cùng lúc đó hạt giống đen tối trong linh hồn hắn lúc trước đã nảy mầm bay giờ lại từ từ tăng trưởng. Nhìn Vũ Tiểu Vũ điên cuồng Không Tiểu Mi càng thêm thỏa mãn càng thêm vui vẻ:

“Haha, ta sợ quá, chừng nào rồi khỏi đi rồi nói nha, ta không ngại nói cho người biết sợi xích này đã được đúc từ một loại khoáng thạch khá cứng cáp có khả năng kháng linh lực với tu vi của bấp của người thì con lâu mới thoát ra được, nếu như có được một thanh thần binh thì còn may ra”.

Vũ Tiểu Vũ lúc này quần áo ướt đầm mồ hôi, làn da của hắn không biết từ lúc nào đã chuyển sao màu đỏ, Không Tiểu Lam nhìn vào chỉ cho là tác dụng của xuân dược nhưng nàng không biết, lúc này bên dưới làn da đó dương mạch của hắn đang vận chuyển cực nhanh gấp mấy lần với âm mạch, bên cánh tay phải hình tia chớp cũng nhấp nháy nhưng không thể triệt tiêu được tác dụng của xuân dược vì nó không gây bất lợi gì cho cơ thể hắn.

Cửu Dương Tâm Pháp cũng lặng lẽ vận chuyển, lực lượng từ khóa đan dược bắt đầu bị hắn hấp thu, sau một canh giờ thì tinh thần của Vũ Tiểu Vũ rất sản khoái. Lúc này đầu óc hắn bắt đầu thanh tỉnh, hắn nhanh chóng phát hiện những chuyện xảy ra. Vũ Tiểu Vũ mừng thầm “ Ông trời chịu giúp ta rồi sao, nếu như nàng còn cho ta thêm vài viên không chừng có thể đột phá Nguyên Thần tầng mười cũng nên”. Liên tục suy nghĩ hai mắt hắn lệ lên tình quang nhìn Không Tiểu Mi quát lớn:

“Sản khoái, xuân dược của người cũng chỉ đến thế là cùng, không thể nào làm ta thỏa mãn, nếu như người cùng ta vui vẻ như thế còn may ra”.

“Người muốn chết....” Nàng tức giận quát to.

Nhìn trạng thái của Vũ Tiểu Vũ không có vẻ gì là bị tra tấn, càng khiến nàng tức điên nhanh chóng lấy ra một bịch đan dược nhét hết vào miệng hắn đồng thời lớn tiếng kêu:

“Uyển Thanh, Mãn Côi đâu mau vào đây”.

“Đa. Nô tỳ có mặt”. Hai người nhanh chóng đi vào.

“Hai người các người mau cỡi y phục đến trước mặt hắn, cách một khoản làm những động tác gợi tình cho ta” Nàng nhanh chóng ra lệnh cho Uyển Thanh và Mãn Côi.

“Nhưng...” Hai nàng lắp bắp còn chưa kịp nói gì đã bị Không Tiểu Lam tát cho một cái lạnh giọng nói:

“Hai con tiện tỳ, không nghĩ mình là ai cũng dám cãi lời ta, muốn sống thì mau làm theo lệnh không thì ta đối người khác”.

Hai nàng nào dám cãi lời, vốn biết tính tình của Không Tiểu Lam như thế nào, nhưng từ trước đến giờ thân thể chưa từng cho tên nam nhân nào thấy qua, làm sao không ngượng ngùng cho được, nhưng nghe lời nói của Không Tiểu Lam hai nàng không chút chậm trễ, nhanh chóng thoát hết y phục, dùng hai tay xoa bóp ngực uốn éo khắp người trong thâm tâm thì tràn đầy uất ức.

“hahah bây giờ thì sao, có phải ghen lắm không Tiểu dam tặc”. Không Tiểu Lam điên cuồng cười to.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ bị kích thích không ngừng gào thét, cái cây đen tối trong linh hồn của hắn, lúc này cũng nhanh chóng trưởng thành hình thành một luồng mà niệm trong thức hải, làm cho hắn điên cuồng hoang dại không còn tỉnh táo mà trả lời câu hỏi của Không Tiểu Lam. Những động tác kích tình của hai nàng làm ánh mắt hắn bốc hỏa, hai con mắt có một màn đen tối bao quanh. Ngay lúc này Cửu Dương Tâm Pháp liên tục vận chuyển dương khí nhanh chóng bị hấp thụ mấy canh giờ sao hắn lại thành công đột phá Ngưng Thần tầng mười. Cả người hắn đỏ gục không còn một chút sức lực, toàn thân dơ dái hôi thối, tuy được Cửu Dương Tâm Pháp luyện hóa lực lượng trong đan dược nhưng tác dụng phụ không thể nào tránh khỏi, vì nó chỉ là làm giảm đi thời gian tồn tại của đan dược mà thôi, hắn thiếp đi trong một môi toàn thân căng cứng.

Không Tiểu Mi nhìn trạng thái của Vũ Tiểu Vũ thầm mắng "đúng là tên dam tặc, trong tình trạng như vậy mà vẫn có thể đột phá không thể tin được ” thế nhưng nàng vẫn thỏa mãn cười lớn, rồi quay qua nói với hai người Uyển Thanh đang kiệt sức vì hoạt động một thời gian dài.

“Được rồi, hai người mặc y phục lui đi, ngày mai cứ tiếp tục như thế”.

Đã một tháng trôi qua hầu như ngày nào hắn cũng bị tra tấn đến mệt mỏi thiếp đi cường độ đan dược cũng càng ngày càng tăng, loại xuân dược được cho là mạnh nhất hắn phải dùng đến tận mười viên, hai cô nàng Uyển Thanh thì động tác càng ngày càng thuần thục, chắc có lẽ đã dần quen thuộc nên không còn ngượng ngùng khi cỡi bỏ y phục trước mặt hắn.

Chỉ có một chuyện kì lạ là không như trong tưởng tượng của hắn, sau khi đột phá thành công Ngưng Thần tầng mười, hắn nghĩ mình sẽ nhanh chóng tiến vào Trúc Cơ nhưng không trong một tháng thời gian này hắn tuy có đột phá nhưng lại là đột quá Ngưng Thần tầng mười một mà thôi, trong các điển tịch hắn đã đọc không hề thấy nhắc đến chuyện này nên càng làm hắn quan tâm hơn, nhưng hắn không biết phải hỏi ai, đều mà hắn lo lắng lúc này là có vẻ như hắn sẽ đột quá thêm một tầng nữa, Ngưng Thần tầng mười hai chứ không phải là đi vào trúc cơ, tuy luồng linh lực trong cơ thể càng ngày càng dày đặc nhưng mức độ tạp chất cũng càng ngày ít đi nhưng nó lại khác xa những gì hắn được biết khi tiến vào Trúc Cơ.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thăng Cấp Trúc Cơ

Từ Mặc Lâm, khu vực lãnh địa của Không Tước tộc, trong một căn mật thất tiếng gào thét điên cuồng truyền đến cùng với đó âm thanh rên rỉ của các cô gái đang động tình. Bên trong căn mật thất đó có một tên thanh niên khoảng mười ba tuổi, thân thể gầy hao, da dẻ đen đúa trước mặt hắn có hai cô gái đang khóa thân uốn éo với những âm thanh dụ hoặc. Góc bên trái có một cô gái khoảng mười bốn, mười lăm tuổi khuôn mặt xinh xắn làn da trắng trẻo đang có thần tình hưng phấn:

“Tiểu dam tặc! Ta xem người còn cứng miệng được bao lâu nữa, dám có ý nghĩ bẩn thỉu với ta thì chỉ có con đường chết mà thôi, nhưng tỷ tỳ lại bảo ta không được làm khó người cho nên ta cũng không thể cãi lời tỷ tỳ được, chỉ cho người một ít giáo huấn, còn người có thể sống không hay thì phải xem tạo hóa của người thế nào rồi”.

Đúng vậy ba con người đó chính là Vũ Tiểu Vũ, Uyển Thanh và Mân Côi, lúc này tình trạng của Vũ Tiểu Vũ không ổn, hai còn mất phủ một màu đen thâm thụy, kinh mạch toàn thân đang phình to dường như muốn nứt toạc ra, da dẻ hần đỏ ửng bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt khiến cho hần đau thấu tận tâm can, thân thể hần cứ to ra một lúc sao đó co lại một lúc liên tục thay đường như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung vì quá tải.

Tình trạng này của hần cứ diễn ra trong khoảng mấy ngày gần đây, sau khi hần đột phá Nguyên Thần tầng mười hai không lâu, hần liền loại bỏ những tạp chất trong lĩnh lực làm cho tinh thuần hết mức có thể, mặc dù vậy hần vẫn không có cách nào giảm tải quá trình luyện hóa vì đan dược vẫn tiếp tục cun ứng, thêm vào đó hần không thể nào đột phá Trúc Cơ khiến cho cơ thể càng ngày càng thiếu khoảng trống, không gian đan điền cũng vì thế mà bị cản cứng.

Mặc dù kinh mạch hần được cải tạo lại nhờ Liệt Diễm Hồng, đã khá cứng cáp và có độ co giãn khá tốt nhưng vẫn không thể nào đáp ứng được nguồn lĩnh lực liên tục được cung ứng bởi đan dược của Không Tiểu Lam. mặc cho hần đã thôi không còn vận dụng Cửu Dương Tâm Pháp, vì nguồn lĩnh lực đã quá tải đến một mức nhất định nên hần liên tục ăn đau khổ những ngày qua.

Sau nhiều lần tìm kiếm nguyên do, bản thân hần cũng bắt đầu cảm thấy có vấn đề có lẽ là từ bộ tâm pháp được truyền thừa bởi Tiểu Dao Tử, bộ công pháp này có chín tầng. Mỗi tầng là một biến hóa về quá trình hấp thu lĩnh khí thiên địa, mở đầu công pháp là tầng thứ nhất chính, để luyện thành hần phải ngưng luyện ra hai mạch âm dương hình thành nên quả cầu thái cực trong đan điền, lúc đó tốc độ hấp thu lĩnh khí của hai mạch này rất đồng đều, nhưng gần đây lại khác một trời một vực mạch dương hấp thu nhanh hơn mạch âm gấp ba lần, có lẽ trong một tháng gần đây hần liên tục tu luyện Cửu Dương Tâm Pháp nên vì thế nó đã đột quá đến tầng thứ hai mà hần không biết bởi vì trong tâm thức của hần cũng không thấy có ghi chép gì về sự biến hóa của các tầng như thế nào, chỉ nói đại khái là sẽ hấp thu lĩnh khí thiên địa nhanh hơn bình thường mà thôi nên hần cũng không để ý cho lắm.

Vũ Tiểu Vũ khó khăn quơ vào đôi tay, gạt bỏ những cảm xúc trong người ngẩn mặt nhìn Không Tiểu Lam nói thều thào:

“Ngươi.....tổ....t....nhất....là...nên...giết..ta..đi, đối...với...những...chuyện...ngươi...làm..cho...ta, ta...sẽ...không...bao....giờ...quên, nếu...như....ta...may...mắn...rồi...khỏi...đây...ngươi...sẽ...chẳng...được...yên...lành...đâu”.

Sau khi nghe Vũ Tiểu Vũ buông lời ham dọa Không Tiểu Lam chỉ cười khẩy, tiện tay lấy thêm vài viên đan dược cho vào miệng hần.

“Hahahh ngươi đừng làm ta buồn cười nữa, ngươi đừng tưởng đột phá vài cảnh giới nhỏ nhỏ thì sẽ có đủ sức chống lại ta, tiểu dams tặc à! Khoảng cách giữa ngươi và ta không thể nào so sánh được, tính ra thì ta cũng đang lo sợ, không phải là lo cho ta, mà ta lo tiểu dams tặc ngươi không trụ được bao lâu nữa sẽ làm hồn ma vẫn vương, lúc đó ngươi cùng đừng oán trách ta, ta đã rộng lượng với ngươi lắm rồi à”.

Vũ Tiểu Vũ chẳng thèm quan tâm đến nàng nữa, thật ra hần chỉ muốn kích động nàng, để nàng kết thúc sự sống của hần, cho hần bớt đau khổ mà thôi. Hần bây giờ lại có chút cảm giác bất lực muốn buông xuôi tất cả, hần đang dần bị luồn ý thức đen tối chi phối, chỉ là Không Tiểu Lam lại không cho hần được như ý nguyện còn tăng thêm liều xuân dược khiến cho thân thể hần dần dần mất đi sự kiểm soát cuối cùng.

Bên kia hai cô nàng Uyển Thanh, Mân Côi cũng đã không còn chút sức lực đồ gục xuống, nằm một đống trong miệng còn rên rĩ, hai má vẫn còn ửng hồng, đầu tóc rối bời ở giữa hai chân còn động lại một mảng xuân sắc, may mắn cho hai nàng là Không Tiểu Lam đang vui vẻ nên cũng không làm khổ các nàng.

Lúc Này tiếng thờ dốc của Vũ Tiểu Vũ lại vang vọng, cả người hần đỏ bừng trên lớp da còn phát ra một từng luồng khí nóng rực khiến cho hai cô gái ở gần đó dường như bị lây nhiễm, cả người bắt đầu khô khốc ngứa ngáy khó chịu trong lòng lại xuất hiện hình bóng nam nhân làm các nàng khao khát, bắt đầu vô thức xò soạn khắp người mình hồng làm giảm đi cảm giác khó chịu dù hai tay đã không còn chút sức lực nào.

Ngay lúc này, tiếng xích sắt vang lên leng keng đôi tay hần vung vẩy với lực rất mạnh, mạnh đến nỗi, bức tường sau lưng hần cũng rung lên nhẹ nhẹ những chỗ tiếp xúc với làn da hần cũng bị luồng khí nóng đốt dần dần nóng lên những sợi xích đó dường như có dấu hiệu tan chảy một lúc sau...bực bực bực bực.

Từng tiếng xích sắt dưới tác động của Vũ Tiểu Vũ bắt đầu bị đứt đứt, Vũ Tiểu Vũ được giải thoát lao đi như một con thú dữ xông về phía Không Tiểu Lam, nàng nhanh chóng bị áp chế.

“Tiểu dams tặc! Ngươi muốn làm gì mau bỏ ta ra, ngươi... ngươi muốn chết”. Không Tiểu Lam vững vẩy hét lớn.

Vũ Tiểu Vũ đã mất lý trí làm gì để ý tới lời nói của nàng nên nhanh chóng bị hần khống chế hoàn toàn, một phần vì nàng quá chủ quan những sợi xích sắt, một phần khác vì nàng tin tưởng với lực lượng chênh lệch giữa hai người hần có thoát ra thì làm gì được nàng. Nhưng thực tế đã chứng minh, nàng hoàn toàn không thể chống lại hần, khi khuôn mặt hần áp sát khuôn mặt mình, Không Tiểu Lam liền bị một luồng hơi nóng ấm phả ra khiến nàng ngẩn ngơ mơ màng một thoáng choáng váng còn chưa kịp ra tay đã bị Vũ Tiểu Vũ đè xuống, Không Tiểu Lam hoàn loạn vung tay chân đẩy hần ra như một cô gái bình thường, nhưng nàng lại quên mất mình là một con Yêu Thú có tu vi Kim Đan, thì làm sao chống lại một gã nam nhân đang tràn đầy sức lực.

Xẹt xẹt...

Từng mảnh vải bị Vũ Tiểu Vũ xé rách, Không Tiểu Lam hoàn toàn bại lộ một thân thể trắng muốt không chút tùy vết, hai ngọn nhũ phong với hạt hai đỏ hồng, bờ eo thon, rùng núi hoang đại với u cốc thâm sâu, nàng ngơ ngác nhìn từng hành động của hần mà bất lực mà phản kháng, đôi môi đỏ mọng cũng nhanh chóng thất thủ dưới thế công vũ bão của Vũ Tiểu Vũ, hai môi hần thờ ra một làn hơi nóng phả vào mặt làm nàng ngây ngốc hai má bắt giác ửng hồng, ngọn nhũ phong cũng bị đôi bàn tay chiếm đóng một cách thô bạo khiến nàng cảm thấy đau đớn.

Chính ngay lúc này nàng cảm nhận một nỗi đau đớn thấu tận tâm can từ bên thân dưới truyền đến, nơi u cốc huyền bí đang bị một vật công phá không thương tiếc một dòng tinh hoa nóng ấm đi vào bên trong nàng, có lẽ do lâu ngày bị được vật hành hạ nên tiểu đệ đệ của hần rất nhạy cảm vừa đi vào đã thất thủ bại trận, nhưng nó cũng không dừng lại một chút nào dưới tác động điên cuồng của Vũ Tiểu Vũ tiểu đệ đệ của hần tiếp tục rong ruổi thám hiểm nơi vùng đất huyền bí làm cho cơ thể hần cảm thấy hết sức sản khoái dù rằng tất cả chỉ là bản năng của giống đực mà thôi.

Không Tiểu Lam lúc này, ánh mắt vô hồn nằm một chỗ mặc cho Vũ Tiểu Vũ muốn làm gì thì làm, nàng bây giờ ngoài chịu đựng ra cũng không thể làm gì trước thế công của hần, vì tất cả đã chấm dứt khi hần đi vào bên trong nàng rồi, nước mắt lăn dài trên mặt cùng bao nhiêu tuổi nhục chất chử trong đó, đôi môi khép kín, hai hàm răng cắn chặt cổ chịu đựng không thốt lên một tiếng nào nhưng sau một canh giờ qua đi, khi mà tất cả những đau đớn dần được thay bằng những khoái cảm nàng rớt cuộc cũng không thể kiềm hãm mà vang lên từng rên rĩ mơ loạn, khúc hát hạnh phúc của bao cô gái được cây sự cuộc bầm....

“Ư.....ư”.

Cùng lúc tiểu đệ đệ đi vào, một luồng âm khí được phát ra đi từ người Không Tiểu Lam truyền sang người Vũ Tiểu Vũ thông qua chỗ hai người kết hợp, chính lúc này Cửu Dương Tâm Pháp vô thức vận chuyển, hai mạch âm dương bắt đầu hoà nhịp cùng nhau luyện hóa từng luồng âm khí sao đó chuyển hóa thành từng luồng dương khí vận chuyển sang người Không Tiểu Lam, cứ thế hình thành một vòng tuần hoàn, nguồn lĩnh lực trong người Vũ Tiểu Vũ đã tinh thuần hơn không còn bất cứ tạp khí nào, dòng lĩnh lực cũng biến hóa hơn so với lúc ban đầu, lúc trước nó là một dòng suối nhỏ loang loạng chảy từ từ bây giờ liền trở thành dòng biển lớn dồn dập chạy khắp kinh mạch hần vách tường ngăn cách bấy lâu nhanh chóng được đã thông, hần chính thức bước vào Trúc Cơ sơ kỳ, đan điền của hần cũng được mở rộng hơn, nếu so với người bình thường thì gấp năm lần còn so với người cùng cảnh giới thì đan điền của hần rộng gấp ba lần Trúc Cơ bình thường.

Chính vào lúc hần đột phá tình trạng không ổn định lúc trước của hần xem như được hóa giải nhưng ý thức của hần vẫn luôn bị luồn ý thức đen tối chia phối chìm đắm trong cơn khoái lạc do tác dụng kinh khủng của thứ xuân dược được cho là mạnh nhất ngay cả Nguyên Anh cũng khó lòng mà hóa giải. Hần với bản năng của một giống đực tiếp tục lẳng nhục Không Tiểu Lam không một chút mệt mỏi, trong khi hần đang không biết mệt mỏi chinh phạt Không Tiểu Lam, phía sau hần không biết từ lúc nào hai cô nàng Uyển Thanh, Mân Côi đã xuất hiện

không ngừng dán người vào phía sau hần uốn éo, một lúc sau có vẻ như không còn chịu đựng được cô nàng Mân Côi nhanh chóng đè Vũ Tiểu Vũ xuống dưới thân, thay thế chỗ Không Tiểu Lam mà nhanh chóng kết hợp với Vũ Tiểu Vũ một mảng xuân sắc làn tràn khắp cả gian mật thất rộn người này.

Khi luồng ý thức đen tối triệt tiêu, Vũ Tiểu Vũ một lần nữa trở lại với chính mình, hần vui mừng phát hiện mình đã thành công đột phá Trúc Cơ cảnh giới, tình trạng khó chịu của cơ thể biến mất không một dấu tích nhưng ngay lúc này một tiếng lạnh lùng nói vang lên xua tan đi mọi thứ:

“Người giết ta đi”.

Vũ Tiểu Vũ vô thức đưa mắt về phía phát ra tiếng nói, một thân thể mê người đập vào mắt hần cùng với đó là ánh mắt lạnh lùng vô cảm, nhìn sâu vào bên trong đôi mắt đó hần có thể thấy được sự vô hồn không còn tính quang.

“Nàng nghĩ ta có thể ra tay sau những gì đã xảy ra”.

“Tiêu dâm tặc xem như ông trời không có mắt cho người được như ý nguyện, người mau giết tay đi ta sống còn ý nghĩ gì nữa”. Ngay khi nàng nghe hần nhắc đến chuyện đó, hai mắt bắt gác rơi lệ nàng điên cuồng nói

Hần lặng lẽ ôm nàng vào lòng, Không Tiểu Lam cũng để mặc hần ôm lấy không phản kháng cũng không nói năng gì đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm, Vũ Tiểu Vũ lúc này bắt đầu thủ thi:

“Ta đúng là có ý nghĩ xấu với nàng nhưng không có đồn mật mật hết nhân tính ra tay với nữ nhân từng ngủ với mình, cho dù lúc đó là nàng có tình nguyện hay không thì chuyện đã xảy ra ta sẽ chịu trách nhiệm, ta tuy hận nàng rất nhiều nhưng ta không thể vì chút oán hận đó mà xuống tay, nếu nàng không muốn ta chịu trách nhiệm, chỉ muốn mạng sống của ta thì xin nàng có thể đợi ta trả thù xong được không, vì ta còn một lời hứa còn chưa hoàn thành”.

Tình cảnh ngày hôm nay rất giống với ngày hôm đó, cái ngày định mệnh của kiếp trước, sự lạnh lùng của người đó rất giống với Không Tiểu Lam bây giờ, làm cho hần vô thức có ý nghĩ bù đắp cho đủ nàng ta có muốn lấy mạng của hần đi chăng nữa thì hần cũng cam lòng

“Ta không cần cái mạng chó của người, ta đã bị người vấy bẩn thì sống còn ý nghĩ gì nữa, ta cho người cơ hội để báo thù nhưng người đã bỏ lỡ nó.....vĩnh biệt Tứ Tỷ Tỷ của ta ”. Không Tiểu Lam lại điên cuồng, một chương đánh về thiên linh cái của nàng

Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng giữ cánh tay nàng lại:

“Việc gì phải tự làm khổ mình như vậy, nàng mệt rồi nghỉ ngơi đi thôi”.

Vừa nói vừa lấy tay điểm ngay huyệt ngù của nàng. Ôm nàng vào lòng sau đó đi về phía cánh cửa mật thất mở ra, đặt nàng lên chiếc giường to lớn mà hần từng một lần nhìn qua, sao đó hần lần lượt đem Uyển Thanh và Mân Côi đến chiếc giường to lớn, sau đó tìm một chậu nước lau cho các nàng sạch sẽ, nhìn ba cô gái này cõi lòng hần bất giác dấy lên một nỗi thống khổ "giả mà ngày hôm đó mình cũng có thể làm một điều gì đó cho các nàng chứ không phải nhút nhát cam chịu cho các nàng sắp xếp thì có lẽ mọi chuyện đã khác xa bây giờ rồi " hần với tay lấy chăn đắp kín người ba cô gái lại, vì hần không thể mở trừ vật giới chỉ của Không Tiểu Lam càng không thể cưỡng chế nó vì cảnh giới còn quá thấp, cho nên chỉ có thể để ba cô gái trần như nhộng mà thôi, hần cũng không có một bộ y phục hoàn chỉnh nên chẳng thể đi lung tung " không biết ngày mai nàng tỉnh dậy sẽ ra sao, ngay lúc này hần chỉ muốn ôm các nàng ngủ một giấc mà thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tâm Tư Thay Đổi

Không Tước tộc....

Trong một gian mật thất có một cô gái ngồi đang tu luyện, khuôn mặt xinh xắn khề cau mày:

“Có chuyện gì xảy ra? Mấy hôm gần đây sao ta không thể yên tĩnh được, cơ thể nóng hừng hực, da dề dường như muốn nứt toác ra, hay là ta sắp đột quá, có nên ăn Nguyên Anh đan không”.

Từ tiếng nói có thể nhận ra nàng là Không Tiểu Mi, sao khi có được đan dược đã vào mật thất bệ quan, một tháng trước nàng đã bắt đầu cũng cố tu vi tích góp lực lượng, chờ đợi cơ hội thích hợp để dùng đan dược. Nhưng mấy ngày gần đây cơ thể nàng cảm thấy khó chịu lại không biết vì sao. Thật ra nàng không biết nếu không vì có chút động lòng mờ mịt lời nói giúp cho Vũ Tiểu Vũ người đã ăn vào Đông Tâm Kết mà nàng không hay biết thì có lẽ nàng sẽ không chỉ có hiện trạng bây giờ đâu mà đã là một người chết rồi.....

- -----oOo-----

“Ư...”

Âm thanh được phát ra từ miệng của Uyển Thanh khi nàng tỉnh dậy cảm thấy cơ thể đau nhất nên không kiềm chế được mà rên một tiếng, lúc này nàng mở mắt ra phát hiện bên cạnh mình là Vũ Tiểu Vũ không màng vải che thân, nàng định hô to thì một cánh tay che miệng nàng lại chủ nhân của cánh tay đó chính là Vũ Tiểu Vũ, hần ra dấu cho nàng im lặng rồi khề nói vào tai nàng:

“Đừng la lớn, ta sẽ nói sơ lược cho tỷ nghe mọi chuyện”.

Uyển Thanh nhu thuận gật đầu không một chút miễn cưỡng đồng ý. Sau đó hần bắt đầu kể mọi chuyện cho Uyển Thanh nghe khi kết thúc câu chuyện Vũ Tiểu Vũ tưởng chừng Uyển Thanh sẽ có phản ứng dự dội nhưng không nàng chỉ nói với hần, một câu làm hần ngẩn ngơ:

“Đệ đừng lo lắng!”

Khi nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của hần Uyển Thanh khề giải thích:

“Bọn tỷ thất thân với đệ coi như là một chuyện tốt, sẽ tránh khỏi vận mệnh bị bọn sai lang trong Không Tước tộc chà đạp, tuy bọn chúng thích Nữ Nhân nhân tộc xinh đẹp nhưng bọn chúng chỉ thích trình nữ mà thôi, bọn tỷ bây giờ còn giữ được tấm thân trong trắng này cũng một phần vì bọn tỷ là người của Tiểu Thụ nên không một ai dám đụng, nếu một ngày nào đó Tiểu Thụ không còn ưa thích thì mọi chuyện sẽ khác..... Với lại tỷ cũng không phản cảm khi đệ làm chuyện đó với ta” Nàng nói tới đây hai má bắt gác ửng hồng xấu hổ che mặt....

Vũ Tiểu Vũ khi ngạc nhìn nàng há hốc mồm:

“Tại sao?”

“Ta nghĩ đệ là một người có thể che chở cho bọn ta”.

“Tỷ có làm không, bản thân đệ còn tự lo cho mình còn chưa xong thì lấy gì che chở cho tỷ?”. Vũ Tiểu Vũ kinh ngạc nói

“Thực giác nữ nhân mạch bảo mà thôi”.

Nàng cười bên lên nói, sau đó lại há hốc miệng vì lúc này trên cổ của Vũ Tiểu Vũ không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh đoản kiếm gác lên, chỉ cần người đó kéo nhẹ một cái thì tính mạng của hắn sẽ kết thúc.

Khi nàng đưa mắt nhìn về phía sau, liền thấy khuôn mặt lạnh lùng của Không Tiểu Lam, thật ra Không Tiểu Lam đã tỉnh từ lúc hai người nói chuyện với nhau, chỉ là nàng không mở mắt mà thôi vì nàng đang suy nghĩ phải đối mặt như thế nào, sau một giấc ngủ dài nàng đã thôi không muốn tìm cái chết nữa.

Suy nghĩ thật lâu mới đưa tay lên Tử Vật giới chỉ lấy ra một thanh đoản kiếm không chút khách khí mà kê lên cổ hắn nhưng thâm tâm nàng cứ mãi do dự không thể ra tay. Lúc này Vũ Tiểu Vũ quay sang nhìn chăm chăm vào đôi mắt xinh đẹp của nàng muốn nhìn ra chút gì đó nhưng không thể, thời gian cứ thế trôi qua Uyển Thanh cũng an phận không lên tiếng nhìn hai người.

Ngay lúc này Vũ Tiểu Vũ làm ra một hành động khiến Không Tiểu Lam hai mắt ngơ ngác, hắn lại nhẹ nhàng ôm nàng như hôm qua, đôi bàn tay tuy không lớn lắm nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được hơi ấm từ đó, cảm nhận được nhịp đập của trái tim hắn, ngay khoảng khắc ấy nàng mới nhận ra, đều nàng muốn bấy lâu không phải là như thế sau, dù nàng có rất nhiều người theo đuổi nhưng nàng biết không có ai thật lòng với nàng cả, họ chỉ vì nàng là vị tiểu công chúa của Không Tộc tộc lại có nhan sắc tuyệt đẹp mà thôi, Thủ Tộc các nàng không có nhân tính cảm xúc như nhân loại, cho dù có hoá hình thành nhân loại nhưng sâu trong tâm khảm vẫn vậy, vẫn chọn bạn tình theo cách của Thủ Tộc, con cái chỉ chọn con đưa mạnh mẽ nhất, còn con đực thì chỉ chọn con cái xinh đẹp nhất. Chỉ là từ khi nàng đọc được những điển tịch về tình yêu của Nhân Tộc những câu chuyện đi vào lịch sử khiến nàng ao ước có một ngày nào đó mình cũng được như thế.

“Được rồi nàng xuống tay đi” Vũ Tiểu Vũ buông Không Tiểu Lam ra rồi lên tiếng.

“Người cái tên khốn này có đáng mặt đàn ông không, sao người lại chấp nhận cái chết dễ dàng như thế, đàn ông là phải chết trên chiến trường hiểu không”. Không Tiểu Lam u oán nói,

Khi hắn ôm nàng chỉ một cái ôm thôi nhưng nó khiến cho con tim nàng bắt đầu rung động nàng nghĩ “mình tạm thời chấp nhận tha thứ cho hắn cũng được” nhưng khi nghe hắn nói như thế làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Ta không muốn hơi thua với nữ nhân của mình...” Vũ Tiểu Vũ nghiêm túc nói

“Xì, Ai là nữ nhân của người, những việc người làm với ta, suốt đời ta sẽ không bao giờ quên”. Nghe hắn nói thế, nàng thích thú trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn cố nói không thật lòng.

“Dù nàng có nói như thế nào đi chăng nữa thì sự thật nàng vẫn là nữ nhân của ta không thể chối cãi”.

“Cứ cho là như vậy đi, nhưng với tu vi hiện tại người có thể tranh giành với vị hôn phu của ta sao, với lại cha ta càng không thể chấp nhận một tên Nhân Tộc yếu đuối như người đâu, nếu như người có thể thành công đánh ra một mảnh thiên địa của riêng mình thì may ra có thể được phụ thân ta đồng ý, Thủ tộc bọn ta chỉ tôn trọng người có thực lực, không hợp nhau thì nói chuyện bằng nắm đấm, không có mưu mô sảo quyết như bọn nhân tộc các người, còn không coi trong lần đầu tiên.”

Vũ Tiểu Vũ đứng hình trước lời nói của Không Tiểu Lam đứng vậy bây giờ hắn không có thứ gì, thể lực sau lưng cũng không có thì cho dùng nói miệng tài cũng chỉ là trên đầu môi thôi. Đường như cảm nhận được tâm trạng của Vũ Tiểu Vũ, Không Tiểu Lam nói tiếp:

“Thoải được rồi, những chuyện không vui trước kia coi như xóa bỏ sao này không nhắc lại nữa, nói cho cùng chỉ là tại tính tình của ta nên mới dẫn đến kết quả này, ta mong sau này người hãy yên phận hãy giữ khoảng cách với ta, tuy ta không thích người càng không có tình cảm với người nhưng ta sẽ cho người một cái hứa hẹn, trong vòng một trăm năm nếu như người có thể đánh bại được Phượng Thiên Phong của Phượng Hoàng tộc, ta sẽ đồng ý gả cho người, trong một trăm năm này ta sẽ vì người mà thủ tiết. Nếu như một trăm năm đi qua mà người không thể làm được coi như lời hứa hẹn này sẽ không tồn tại”.

Quả thật trước đó nàng không có tình cảm trai gái gì với hắn, nhưng thấy hắn chấp nhất như vậy nàng không khỏi động lòng, phụ nữ là động vật rất kỳ lạ, người khiến họ càng hận người bao nhiêu thì họ lại càng yêu người bấy nhiêu, mà đối với người đàn ông đầu tiên đi vào trong người họ sẽ có một vị trí rất quan trọng mà những người đàn ông sau đó không bao giờ có được, cho dù người đó có tốt hơn bao nhiêu đi chăng nữa.

Vũ Tiểu Vũ tiếp tục im lặng lúc này hắn suy nghĩ rất nhiều "con người hắn kiếp trước không có nổi một người bạn gái đa phần là do hắn không thích tranh giành với người ta, khi thích một đứa con gái nào đó mà hắn biết đứa đó đang có người theo đuổi là hắn quên ngay, bản tính nhút nhát không biết nói chuyện lấy lòng con gái lại khiến bọn nó cũng chẳng để ý đến hắn, bây giờ hắn nghe nói như vậy sâu trong thâm tâm hắn chỉ muốn bỏ cuộc mà thôi" Hắn hít một hơi thật sâu dường như đã làm ra quyết định, đưa mắt nhìn Không Tiểu Lam hắn nói:

“Từ trước tới giờ ta chưa từng vì bất cứ ai nhưng hôm nay ta sẽ vì nàng mà tranh giành, trong vòng một trăm năm ta sẽ quay lại, hãy đợi ta!”

“Quay lại” Không Tiểu Lam lắp bắp nói: “Người,,người tỉnh rồi khỏi đây sao, không được với tu vi của người bây giờ...”

“Ta cũng không muốn đi, nhưng càng ở đây ta khó mà tu luyện, không đầu gì nàng ta căn cơ không vững một đường tu luyện toàn là cơ duyên xảo hợp, nếu cứ tiếp tục như vậy ta sợ là không thể hoàn thành lời hứa với người” dừng một chút hắn chỉ vào hai người Uyển Thanh, Mân Côi nói:

“Xin người hãy chiếu cố hai nàng giúp ta, ta biết bọn họ trong mắt nàng không là gì, thế nhưng bây giờ với ta cả ba người đều như người thân, người có thể tự bảo vệ mình, còn bọn họ thì rất khó nói, thân phận không có, tu vi càng không. Nàng giúp ta được chứ?”.

Không Tiểu Lam còn chưa lên tiếng thì Uyển Thanh đã cướp lời, nàng mặc dù rất vui vì Vũ Tiểu Vũ cũng quan tâm đến các nàng nhưng nàng rất lo lắng nói:

“Tiểu Vũ đệ nói gì thế? Đừng làm Tiểu Thư nổi giận, nàng khó khăn lắm mới...”

Không Tiểu Lam cắt đứt lời nói của nàng:

“Được ta sẽ giúp người, dù bất cứ chuyện gì xảy ra các nàng đều sẽ được an toàn”.

Lúc này trái tim đang đập liên hồi mới thả lỏng, hắn rất sợ nàng sẽ đối xử tệ hại với hai cô nàng Uyển Thanh, Mân Côi, nhưng không ngờ nàng lại sẵn lòng đồng ý.

“Còn một chuyện nữa hi vọng nàng giúp ta rời khỏi Tử Mặc Lâm này, ta muốn trở về nơi ở của Nhân Tộc bọn ta, sẵn tiện vào một tông môn nào đó tu luyện, một trăm năm sau nếu như còn sống ta chắc chắn sẽ quay lại”.

“Chuyện này thì dễ thôi ta sẽ an bài, ta cũng nhắc nhở người, Phượng Thiên Phong bây giờ đã có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, trong vòng một trăm năm hắn sẽ tiếp tục thăng cấp sẽ càng không gặp bất cứ bình cảnh nào, nếu như người không được tu vi Hóa Thần thì đừng có trở lại” Giọng nói cũng Không Tiểu Lam vang lên, tuy lạnh lùng nhưng xen lẫn bên trong vẫn có chút gì đó lo lắng, lo lắng hắn không biết sống chết mà đi tìm Phượng Thiên Phong.

Nghe nàng nói như vậy sắc mặt của hắn trở nên trầm trọng “một trăm năm Hóa Thần” hắn lắc đầu không cho là mình có thể làm được, cho dù không được nhưng hắn nhất định sẽ làm hết sức, hắn quyết tâm lúc này nghe thì có chút phù phiếm bởi vì thật sự trong thâm tâm hắn, người hắn yêu không phải là Không Tiểu Lam mà là một người con gái có chiếc răng khềnh, hắn làm như vậy một phần cũng vì trách nhiệm đối với người phụ nữ đầu tiên của mình tại thế giới này mà thôi.

“Ta sẽ không làm điều ngu ngốc, ít nhất sẽ không để lời hứa của mình đi vào lãng quên”. Vũ Tiểu Vũ lên tiếng khẳng định với Không Tiểu Lam.

“Được rồi, vài ngày nữa sẽ sắp xếp cho người rời khỏi đây, với tình trạng của chúng ta bây giờ, trước cứ ở đây nghỉ ngơi đi đã, ngày mai Uyển Thanh người tìm một vài bộ đồ cho hắn mặc, sắp xếp một ít hành trang cho hắn chuẩn bị lên đường”. Nói xong thì nàng nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi cũng không quan tâm chuyện bốn người đang trần truồng, có vẻ như nàng vẫn còn một mối nên vừa nằm xuống là an giấc ngay.

Sau khi Không Tiểu Lam có vẻ đã ngủ, Vũ Tiểu Vũ quay qua nói với khẽ với Uyển Thanh:

“Này giờ tỳ cũng nghe hết rồi, hy vọng thời gian ta rời khỏi, hai người có thể tự chăm sóc bản thân, cố gắng đừng chọc giận Không Tiểu Lam, nàng tuy tính tình không tốt nhưng ta nghĩ nàng sẽ giữ lời hứa chiếu cố hai người”.

“Tiểu Vũ đừng lo lắng cho bọn tỳ, nhớ cẩn thận lo cho bản thân mình là được, bọn tỳ sẽ chờ người trở về”.

Hắn nghe Uyển Thanh nói mà lòng cảm động, cho dù thế nào thì nàng ta vẫn lo nghĩ cho hắn. Ôm Uyển Thanh vào lòng hắn nói:

“Tỳ thay ta xin lỗi Mân Côi tỳ nhé, có lẽ tỳ ấy sẽ hận ta”.

“Làm sao người biết ta sẽ hận người”

Đúng lúc này Mân Côi một mực ngủ say lại lên tiếng, thật ra nàng là người tỉnh sớm nhất từ lúc còn trong mật thất, vì bản tính ít nói lại không biết đối mặt với Vũ Tiểu Vũ như thế nàng mới đành giữ im lặng, việc hắn cần tắm lau sạch sẽ thân thể nàng, khiến cho tâm hồn nàng rung động, bên trong suy nghĩ của nàng, nam nhân chỉ xem phụ nữ là món đồ chơi, chơi xong chán rồi bỏ như người phụ thân của nàng vậy, sẽ không có một kẻ nào phục vụ nữ nhân như vậy cho dù là mẹ nàng, người được phụ thân yêu thương nhất cũng vậy, khi mẹ nàng bệnh nặng phụ thân nàng chẳng màng quan tâm mà còn vui vẻ nạp thiệp.

Vũ Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn nàng thật ra Uyển Thanh không hận hắn đã là chuyện không bình thường rồi vì dù gì các nàng cũng là nữ nhân nhân tộc trình tiết rất quan trọng, nhưng Mân Côi thì lại khác hơn nữa, nàng dù là tỳ nữ của Không Tiểu Lam nhưng nàng cũng từng là Tiểu Thư con nhà phú hộ sâu bên trong nàng vẫn còn ngạo khí người như hắn xâm phạm nàng làm sao nàng có thể chấp nhận được.

“Tỳ không hận ta sao?”

Nàng gật đầu nói:

“ta không trách người như ta lại giận người vì lúc nào trong miệng người cũng chỉ toàn là Uyển Thanh, Uyển Thanh, vì sao chưa hề một lần nhắc đến ta?”.

"Ặc"

Vũ Tiểu Vũ nghe ra trong lời nói cũng nàng có chút hơn đối tựa như cô gái làm nũng với người yêu vậy. Vũ Tiểu Vũ gãi gãi đầu phụ nữ đúng là khó đoán, có thể ban đầu nàng ta rất lạnh lùng với người nhưng khi tâm mạng mỏng kia bị chọc thủng thì lại khác ngay. Hắn đối vị trí ở giữa hai nàng đồng thời ôm cả hai rồi nhắm lại, vấn đề nhạy cảm hắn không muốn trả lời.

Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng Mân Côi không được câu trả lời từ hắn bắt đầu khiêu khích làm cho hắn bốc hỏa, luôn ý thức đen tối lại bắt đầu thức dậy:

“Ta hỏi người làm với ta cảm thấy thích hơn hay với Uyển Thanh người cảm thấy thích hơn”.

“Cái này phải thử mới biết được” Vũ Tiểu Vũ cười nham nhở nói,

Mân Côi hình như cũng có ý nghĩ như hắn liền trở mình trực tiếp ngồi lên tiểu đệ đệ hắn cả gian phong bỗng chốc tràn ngập xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Gặp Lại Tiêu Dao Tử

Trên bầu trời Từ Mặc Lâm, một thiếu niên tầm mười ba, mười bốn tuổi đang cười trên lưng một con Không Tước to lớn, nhìn vào chiều dài của nó ta có thể thấy nó là một con Yêu Thú cấp hai, thiếu niên đang cười rõ chính là Vũ Tiểu Vũ.

Hắn lúc này còn đang ngây ngất với tư vị những ngày qua, vì hai cô nàng Uyển Thanh, Mân Côi đêm nào cũng đến cho tới tờ mờ sáng mới về. Có lẽ các nàng biết rất lâu nữa mới gặp hắn nên mỗi lần gặp rất cuồng nhiệt. Đêm qua, ngay cả Không Tiểu Lam thường ngày lạnh lùng cũng đến, chỉ là hắn không có làm gì ôm nàng ngủ một giấc tới sáng, hai nàng Uyển Thanh, Mân Côi có lẽ cũng biết chuyện nên đêm đó cũng không đến làm phiền bọn họ.

Tính ra hắn đến Huyền Chân đại lục cũng được nửa năm ròng, nhưng những tháng ngày này đối với hắn chỉ như một cơn ác mộng, tính mạng nhiều lần bị nguy hiểm, hắn phải chống chèo tìm đường sống trong khe hẹp, nếu như không có chút vận may, hắn rất có thể không bước tới ngày hôm nay.

Nhìn con Không Tước dưới thân, hắn không khỏi bồi hồi nhớ lại cái ngày mà hắn gặp Không Tiểu Mị, khuôn mặt xinh đẹp cùng mùi thơm quyến rũ ngây ngất, có thể nói Không Tiểu Mị chính là một nhân tố thay đổi cuộc đời hắn. Nếu như không có nàng và Linh Dược đó hắn có thể cả đời sẽ ngây ngốc trong Hắc Ứng Tộc làm một Yêu Nô. Hắn đang cảm khái thì bỗng nhiên con Không Tước chao đảo lắc lư, thì ra bàn tay hắn vô thức vuốt ve bộ lông con Không Tước làm nó khó chịu dường như muốn hất văng Vũ Tiểu Vũ xuống đất:

“Này này, xin lỗi người được chưa, chỉ là sơ ý thôi mà, ta mà có việc gì thì Không Tiểu Lam cũng sẽ không để người yên đâu”.

Lúc này con Không Tước mới chịu yên lặng, thật ra hắn không biết con Không Tước này là con cái nên nó không thích người khác vuốt ve bộ lông của nó. Nó là Yêu Thú cấp hai chỉ mới

bắt đầu có chút linh trí nên chưa thể nói chuyện nên nó dùng cách này để phản kháng lại sự sàm sỡ của Vũ Tiểu Vũ.

“Haiz, thực lực quá yếu nên ngay cả một con yêu thú cấp hai cũng có thể khi dễ mình trong khi đó mình lại hơn hẳn nó một cảnh giới, sự đời à!”. Vũ Tiểu Vũ không khỏi cảm thán, hẳn bây giờ không còn mù tịt nữa, nhìn sự việc có thể biết đôi chút nên việc hắn nhìn ra đẳng cấp của con Yêu Thú cũng là chuyện hiển nhiên.

“Nói cho cùng mình một đường tu luyện toàn nhờ vào đan dược, không có kỹ năng thực chiến, nếu bây giờ gặp phải một tên Ngưng Thần cũng chưa chắc đánh lại hắn, tuy mình có tu vi Trúc Cơ, nhưng kỹ năng chiến đấu lại quá kém, chỉ tu luyện tâm pháp không có tu thêm một bộ công pháp nào, chẳng khác nào thằng cha Hư Trúc trong Thiên Long Bát Bộ chỉ có một thân nội công thâm hậu ngoài ra chẳng còn gì”

Càng nghĩ Vũ Tiểu Vũ càng tức âm thầm chửi rủa mười tám đời tổ tông lão già Tiểu Dao Tử “lão già này thật không ra gì, một lão già khốn kiếp ngoài truyền lại cho ta bộ tâm pháp ra, không còn bất cứ thứ gì, ngay cả Cửu Dương tháp cũng vậy, bắt ta tự mình tìm kiếm nhưng lại không cho ta một chút manh mối nào, đúng là một lão già khốn nạn mà”.

Đúng lúc này một giọng nổ vang vọng trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ.

“Tiểu bối vô tri, ngươi không biết tôn trọng trưởng bối một chút nào hả, hờ một chút là mắng chửi không biết ngượng miệng sao”.

Vũ Tiểu Vũ hết hồn ngó xung quanh tìm kiếm.

“Không cần tìm ta ở ngay bên trong thức hải của ngươi”.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ bắt đầu dung nhập vào trong thức hải thì thấy một lão già ở bên trong đó, chẳng phải ai khác chính là lão già khốn kiếp Tiểu Dao Tử. Hắn thầm trách bản thân quá sợ ý cử một mực tin tưởng mà không một chút phòng bị, hắn tự dằn lòng sau này bất cứ chuyện gì cũng phải suy xét cho thấu đáo rồi mới quyết định tuyệt nhiên không thể mềm lòng được an toàn là trên hết.

Vũ Tiểu Vũ kinh nghi nói:

“Chẳng phải ngươi đã tiêu tán vào hư không lúc truyền thừa cho ta rồi sao hay là ngươi lừa gạt ta định thừa cơ muốn đoạt xá”.

“Cái này...ta biết ngươi còn thiếu khuyết nhiều thứ, luồng tâm thức lại sắp sửa phi tan, nên mới phong ấn một đoạn ký ức này, sau khi kích hoạt nó xong ta sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này”.

“Lão già! Lần này ta có thể tin ngươi được không? Thế tại làm sao bây giờ nó mới được kích hoạt?”.

“Cái này là do ngươi thôi, nếu như ngươi không bắt kính mắng chửi ta thì đoạn kí ức sẽ không được kích hoạt”.

“Còn có chuyện như thế? Nói như vậy thì ta có thể sẽ không biết đoạn kí ức này, thì chẳng phải ngươi phong ấn cũng vô ích sao”.

“Haha, Ngươi chắc chắn sẽ mắng chửi ta, chuyện này ta đã tính trước rồi”.Tiểu Dao Tử tự tin cười nói

“Cái gì? Lão già! ông cũng qua biến thái đi”. Vũ Tiểu Vũ kinh ngạc la lớn.

“Ngươi bớt bắt kính với ta đi, nếu không phải ngươi là người duy nhất có thể tiếp nhận truyền thừa với cái thấy độ thổi nát này của ngươi thì ta đã cho ngươi hồn phi phách tán rồi. Hừ...”.Dùng một chút Tiểu Dao Tử nói tiếp: “Thứ nhất để ngươi có thể tồn tại ta sẽ truyền cho ngươi hai tuyệt kỹ tròn trịa của bốn tông, là Phong Thiên Bộ có thể giúp ngươi ngày đi thăm dạm và Âm Khí Thuật có thể giúp ngươi trốn tránh dò xét của cường giả, trên ngươi nhiều nhất là ba cảnh giới, còn tùy thuộc vào thân thức của hắn mạnh hay yếu nữa. Thứ hai ta sẽ truyền cho ngươi một bộ chương để ngươi có thể bảo toàn tính mệnh gồm hai thức: thức thứ nhất Đoạn Mạch Chương, thức thứ hai Đoạn Hồn Chương nếu không phải là tử địch tuyệt đối đứng đúng vì một khi dùng không thể không chết”.

Khi nghe Tiểu Dao Tử nói, Vũ Tiểu Vũ hết sức vui mừng những lo nghĩ trước đó cũng quăng vào một góc, bây giờ hắn chỉ cần bấy nhiêu thôi:

“Lão tiên bối! ngươi nhanh truyền cho ta đi”.

“Hừ, bây giờ biết tôn kính ta rồi hả thằng nhóc”. Tiểu Dao Tử lạnh giọng nói

“Lão tiên bối người nó gì thế, ta lúc nào mà không tôn trọng người”. Vũ Tiểu Vũ xấu hổ nói

“Được rồi ngươi như thế nào ta biết rõ, bây giờ ta sẽ diễn luyện mỗi thứ một lần, ngươi cứ chăm chú mà nhìn, học được bao nhiêu cũng là do ngộ tính của ngươi, đoạn kí ức này sẽ nhanh chóng tiêu tan bởi vì trước đó luồng tâm thức của ta cũng gần như không còn nguyên vẹn chỉ có thể phong ấn được bấy nhiêu thôi, còn lại phải do ngươi sau này cố gắng rồi”

Bây giờ bắt đầu!

“Phong Thiên Bộ được lão tổ đời thứ hai sáng tạo, sau khi nghiên cứu thuật phi hành đã cải biến lại thành công pháp này, vận khí chuyển linh lực xuống lòng bàn chân làm cho hai chân lơ lửng trên không, cách mặt đất một đoạn rồi dụng lực từ lòng bàn chân bước đi chuyển, đó là nguyên lý của nó” Tiểu Dao Tử vừa nói vừa diễn luyện cho Vũ Tiểu Vũ xem, chỉ thấy hắn thoát ẩn thoát hiện, mới được một vài phút mà Tiểu Dao Tử đã đi được cả mười dặm trong thức hải, đợi cho hắn tiêu hóa những thứ đó xong Tiểu Dao Tử tiếp tục diễn luyện Âm Khí Thuật cho hắn xem

“Âm Khí Thuật là do lão tổ đời thứ năm vô tình sáng tạo ra, nguyên lý của nó là tạo ra một màn sương mỏng, có tần suất khác nhau liên tục thay đổi làm cho người dùng thân thức không thể cảm nhận, duy trì nó hơi tốn linh lực, lấy linh lực làm gốc vận chuyển linh lực liên tục khắp cơ thể, linh lực sẽ theo lỗ chân lông mà tiết ra ngoài tạo nên một màng sương... người đã nhìn rõ chưa”. Khi lời nói hắn chấm dứt một màn sương mù bao bọc quanh bản thân Tiểu Dao Tử cho dù Vũ Tiểu Vũ với tư cách là chủ nhân của nơi này cũng không cảm nhận được.

Lão nhìn thấy Vũ Tiểu Vũ gật đầu mới bắt đầu diễn luyện bộ chương pháp.

“Về bộ chương ba thức sẽ đánh trực tiếp vào thân thể bên trong thức hải của người để ngươi cảm nhận, ngươi yên tâm nó chỉ là diễn luyện thôi sẽ không có tác dụng gì”.

Vũ Tiểu Vũ nghe Tiểu Dao Tử nói lo lắng hỏi:

“Ngươi xác định sẽ không có việc gì”

Tiểu Dao Tử nhìn hắn nói:

“Thế người có học hay không”.

“Học...” Vũ Tiểu Vũ khó khăn nói.

“Thứ thứ nhất Đoạn Mạch Chương, người vận chuyển linh lực thông qua dương mạch sao đó nén Dương lực ở lòng bàn tay chương vào đối phương, kinh mạch khô hết không thể nào cứu chữa”.

Đúng vậy trong cảm nhận lúc này của Vũ Tiểu Vũ kinh mạch toàn thân hần nóng lên, máu cơ hồ bị thiếu đốt, ngay cả trái tim cũng khó mà thoát khỏi nguy cơ.

“Thứ thứ hai Đoạn Hồn Chương vận chuyển linh lực thông qua âm mạch nén âm lực ở lòng bàn tay phát chương, kinh lực của chương pháp sẽ từ xa đánh thẳng vào hồn phách đối phương khiến cho đối phương hồn phi phách tán, hai chương này tuyệt đối không dùng một khi dùng là tuyệt đối phải chết nếu không thì người khó bảo toàn tính mạng, chuyện về Tiểu Dao Tông còn tồn tại tuyệt đối phải giữ kín...”

Hai chương đánh xong Vũ Tiểu Vũ liền từ trong thức hải trở lại bầu trời Tư Mặc Lâm trong đầu chỉ còn vang vọng tiếng nói của Tiểu Dao Tử. Lúc này hần vũ vũ lên người Không Tước nói:

“Gần tới chỗ giáp ranh của Nhân Tộc và Yêu Tộc thì cho ta xuống, người trở về phục mệnh được rồi”.

Con Không Tước lắc lắc cái đầu dường như nó không chịu nghe lời của Hần.

Vũ Tiểu Vũ lại vũ vũ vào mình nó nói:

“Người cứ yên tâm, Không Tiểu Lam nàng sẽ không trách tội người đâu, cứ bảo là ta quyết định như vậy”.

Nó nhìn Vũ Tiểu Vũ một chút rồi gật đầu dường như chấp nhận lời nói của hần.

“Được rồi, bây giờ ta nhắm mắt nghỉ ngơi, khi nào đến thì người hãy gọi ta”. Vũ Tiểu Vũ lại ra lệnh cho nó, lần này nó không dị nghị gì gật đầu đồng ý.

Sau khi dẫn con Không Tước, Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng dung nhập vào thức hải, lúc này hần cẩn thận dò xét khắp mọi ngõ ngách trong thức hải nhưng lại không tìm ra chứng minh mới nào hình bóng của Tiểu Dao Tử. Hần có chút yên tâm nhưng lại phân vân vì chuyện Ấn Khí Thật "có lẽ Tiểu Dao Tử vẫn còn đang ở đây cùng nên" gạt hết qua một bên, hần bắt đầu diễn luyện lại tất cả những thứ học được từ Tiểu Dao Tử, bắt đầu từ Phong Thiên Bộ, Ấn Khí Thuật, Hai thức chương pháp.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiểu Linh

Bịch.

Vũ Tiểu Vũ từ bên trong thức hải tỉnh lại, một cảm giác đau đớn người từ dưới mộng truyền đến, hần ngẩng mặt lên nhìn thì thấy cách phía trước một đoạn là ánh sáng chiếu rọi của mặt trời, một bên là là bóng mát của rừng rậm xen kẽ những tia nắng, hần liền đoán đây chính là ranh giới giữa hai tộc Nhân Tộc và Yêu Tộc “Thì ra đã là đã đến nơi à” nhìn con Không Tước Vũ Tiểu Vũ khẽ mắng:

“Người không thể dùng cách khác được hả, có nhất thiết phải dùng cách này không”.

Con Không Tước quay đầu sang một bên bộ dạng hờn dỗi, đáng lý ra nó đâu làm ra hạ sách này, chỉ là khi đến nơi nó đứng gầy một buổi mà chả thấy Vũ Tiểu Vũ trả lời nên nó mới ra hạ sách đó.

“Rồi rồi, người cứ như là con gái ấy, hờ chút là giận dỗi, ta sai được chưa, người bây giờ trở về phục mệnh được rồi, từ giờ ta sẽ tự mình đi” Nhìn bộ dạng con Không Tước Vũ Tiểu Vũ bắt đầu đi nói.

Con Không Tước gật đầu rồi lại lắc đầu làm cho Vũ Tiểu Vũ chẳng biết nó muốn gì. Thế nên hần chỉ có thể phỏng đoán:

“Người đừng nói là sẽ theo ta nha”.

Nó gật đầu xem như là đồng ý với lời nói của Vũ Tiểu Vũ.

“Ừa không phải là Không Tiểu Lam nàng ta chỉ cho người đưa ta đi thôi sao, bây giờ lại đi theo luôn là sao, với lại ta đâu nghe nàng nói là tặng người cho ta”.

Vũ Tiểu Vũ kinh ngạc nói nhưng lúc này đáp lại lời nói của hần chỉ là sự im lặng không thêm quan tâm của con Không Tước.

Khi hần đang không biết phải làm sao thì con Không Tước dùng cái miệng của nó cắn vào ngón tay của Vũ Tiểu Vũ khiến máu chảy ra, lúc hần đang định quở trách con Không Tước thì một giọng nói của thiếu nữ vang lên trong đầu hần:

“Không Tiểu Lam tiểu thư phân phó ta làm tọa kỵ cho người, nên ta không thể quay lại, ta đã truyền tin về cho Tiểu Thư biết ý định của người, có vẻ nàng không có ý kiến”.

Vũ Tiểu Vũ ngờ ngác nhìn con Không Tước nói:

“Không ngờ người đúng là giống cái, cơ mà sao người có thể nói chuyện?”.

Giọng nói lại vang lên:

“Hừ, người bói nham nhở được không, không có một chút phong độ của đàn ông là gì, chuyện ta có thể nói được vì đơn giản là ta với người đã ký khế ước nên ta có thể thông qua thức hải mà trao đổi với người”.

“Thế tại sao bây giờ người mới làm, người có biết là mỗi lần nói chuyện với người rất khó khăn không, thiệt là”. Vũ Tiểu Vũ buồn chán nói

“Người ý kiến à, đơn giản là ta không thích ký khế ước với người, ta không muốn làm nô lệ, lệ thuộc vào tên yêu quái như người, nhắc cho người nhớ đây là khế ước bình đẳng, người chết cũng không đồng nghĩa là ta sẽ chết, nên người đừng có mà ý định sai khiến ta như nô lệ của người”. Giọng của con Không Tước rất đanh đá.

“Người...thôi được rồi nhìn mặt mũi của Không Tiểu Lam ta không thèm chấp nhất người, người gọi là gì”. Vũ Tiểu Vũ có cảm giác bất lực nói với nó

“Xì, không thể thì người làm gì được ta, ta không có tên chính thức nhưng bình thường Tiểu Thư hay gọi ta là Tiểu Linh”. Nàng bĩu môi nói với hắn.

“Thế từ giờ gọi người là Tiểu Linh nhé”. Vũ Tiểu Vũ nói với vẻ thương lượng.

“Tùy người, dù sao cũng không quan trọng”. Tiểu Linh đồng ý chấp nhận hắn gọi như thế

“Thế Tiểu Linh người có thể nó cho ta biết nếu như ta đem người theo liệu có chuyện gì với người không, Nhân Tộc bọn ta rất nham hiểm khó mà nói trước được điều gì”. Vũ Tiểu Vũ nhìn con Không Tước tức Tiểu Linh lo lắng nói, thật ra có một con tọa kỵ hắn cũng rất thích nhưng nếu vì thế mà Tiểu Linh xảy ra chuyện thì hắn cũng không biết ăn nói với Không Tiểu Lam như thế nào.

“Tuy ta sống mới được trăm năm nhưng ta cũng biết rất nhiều chuyện, chuyện Nhân Tộc người nham hiểm thì ta biết. nếu không phải thế thì tổ tiên bọn ta đã không chịu thiệt thòi từ các người, nhưng người yên tâm chuyện tọa kỵ thì bọn người đó ai cũng có ta chỉ sợ là người rất có thể bị bọn họ cướp tọa kỵ mà thôi, bởi vì không phải ai cũng có thể có được một đầu tọa kỵ yêu thú đâu”. Tiểu Linh nhẹ giọng nói.

Vũ Tiểu Vũ trầm ngâm khi nghe Tiểu Linh nói, đúng vậy bây giờ tu vi hắn tuy là Trúc Cơ nhưng trước mặt các thiên tài từ các gia tộc và các lão quái thì không là gì trong mắt họ, nếu nhưng bọn chúng không yêu thích thì thôi, một khi yêu thích thì làm sao chống lại đây, lại là thực lực lúc này đây hắn rất khao khát có thực lực làm cho tâm tính hắn trở nên kiên định hơn lúc nào hết.

“Tiểu Linh! Người có biết cách nào để che dấu người không”.

“Theo như ta biết thì chỉ có một cách thôi, đó là công pháp của Thú Sư Tông, một tông môn với tư cách là một kẻ điều khiển thú mới có thể làm được, đây là kế hoạch của toàn thể Thú Tộc gặp là giết” Tiểu Linh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Thế phải ở lại đây tìm cách thôi, nhưng không sao ta cũng định ở lại đây tu luyện, Tiểu Linh người biết chỗ nào có thể trách được Yêu thú không”. Vũ Tiểu Vũ nghe Tiểu Linh nói thế âm thầm quyết định.

“Thật ra khu vực gần ranh giới chính là nơi săn bắt Yêu Thú của Nhân Tộc rất ít Yêu Thú ở đây trừ một số chỗ có Yêu Vương trấn tọa thì những nơi khác hầu như an toàn ta biết một chỗ rất đẹp ở gần đây để ta dẫn người đến đó, nó là một thác nước rất xinh đẹp bên trong có sẵn thạch động lại có thể nghỉ ngơi, lúc trước ta ra ngoài một chuyến vô tình thấy nó, chỉ là không biết có Yêu Thú nào chiếm đóng hay không thôi” Tiểu Linh lưu loát trả lời.

Sau đó Tiểu Linh hạ một bên cánh cho Vũ Tiểu Vũ leo lên, đợi cho hắn yên vị nàng mới cất cánh bay lên, một canh giờ sau một thác nước xuất hiện trước mặt bọn họ, thác nước hùng vĩ với tiếng nước đổ ầm ầm, những tia nắng xuyên qua tán cây chiếu vào nó hiện lên cầu vồng bảy màu thật đẹp, làm hắn không khỏi tức cảnh sinh tình mà ngâm thơ:

“Nhật chiếu Hương Lô sinh từ yên,

Dao Khang bộc bố quải tiền xuyên,

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên.”

Đây là bài thơ Vọng Lư Sơn Bộc Bố của nhà thơ Lý Bạch hắn được học từ những năm cấp hai nói về việc ngắm thác nước của nhà thơ Lý Bạch, lúc này đây Vũ Tiểu Vũ có thể cảm nhận được cảm giác của Lý Bạch khi đó. Khi đang bồi hồi với những cảm xúc thì giọng nói của Tiểu Linh vang lên như một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt hắn:

“Được rồi! Bối văn chương đi chàng trai, tập trung thần thức xem phía trước có Yêu Thú hay có người nào ẩn nấp không, thiết tình không biết người là cái thể loại gì luôn, những lúc như thế này tuy không liên quan đến sinh tử nhưng cũng không thể một chút nghĩ ngợi buông lỏng mất cảnh giác được, người biết người đang ở đâu không là nơi sinh hoạt của Yêu Tộc đó. ”.

Vũ Tiểu Vũ bị Tiểu Linh mắng một lèo khuôn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ vội vàng buông thần thức ra để xót xung quanh, sau khi xác nhận không có bất kỳ yếu tố nguy hiểm nào mới rút thần thức về nói với Tiểu Linh:

“Xung quanh không có gì, có thể đáp xuống rồi”.

Tiểu Linh muộn phiền nói:

“Bây giờ ta biết vì sao Tiểu Thư lại cho ta đi hộ tống người rồi, với kinh nghiệm non nớt của người bây giờ sợ rằng ta đi chưa được bao lâu thì người đã ngậm cười nơi chín suối rồi, thì làm gì có cơ hội mà phát triển trở nên mạnh mẽ mà tranh giành Tiểu Thư với Phượng Thiên Phong đây, thật không hiểu Tiểu Thư chấm người ở điểm nào”.

Việc này ngay cũng hắn cũng không biết, chứ đừng nói là Tiểu Linh nàng. Sở dĩ nàng nói nhiều như vậy chính là vì trước khi đi Không Tiểu Lam không ngừng dặn dò nàng nhớ chăm sóc hắn cẩn thận còn nói nhiều chuyện khác với nàng. Nàng thật ra là bạn với Không Tiểu Lam từ nhỏ chỉ vì tư chất có hạn nên đến giờ chỉ mới đạt tới ngưỡng Yêu Thú cấp ba kém Không Tiểu Lam đến hai bậc. Tuy vậy thực chiến của nàng cũng không kém với lại không thể tin tưởng ai khác nên nàng mới được Không Tiểu Lam nhờ cậy làm bạn đồng hành với Vũ Tiểu Vũ.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ ngoài xấu hổ ra còn có một chút lo hận với Không Tiểu Lam nàng tuy lạnh lùng nhưng lúc nào cũng lo nghĩ cho hắn, Vũ Tiểu Vũ trịnh trọng nói với Tiểu Linh:

“Cám ơn người đã chỉ dạy, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng tốt của Không Tiểu Lam và Tiểu Linh người”.

“Thôi được rồi! Nhiều lời cũng vô ích, hãy dừng hành động để chứng minh rằng ánh mắt của Tiểu Thư không hề sai đi, bây giờ ta dạy người một ít cấm chế phòng bị sau này có gì dùng, nhìn cho kỹ”.

Sau khi đáp xuống thác nước, đi đến trước cửa thạch động bên dưới thác nước Tiểu Linh chỉ dạy hắn bày bố một ít cấm chế, Vũ Tiểu Vũ mới đầu còn khó khăn nhưng sau nhiều lần bày bố cuối cùng cũng làm được một cái cấm chế đơn giản khiến cho Tiểu Linh vui mừng:

“Tính ra người cũng có chút ngộ tính, có thể dạy được, từ giờ người làm gì thì làm đi ta đi tắm một chút”.

Khi nàng rời khỏi, Vũ Tiểu Vũ mệt mỏi ngồi xuống vận khí đều tức, hắn không nghĩ bày cấm chế lại tốn linh lực đến thế, không những vậy tinh thần cũng hao mòn không ít. Từ chuyện Tiểu Dao Từ rồi đến chuyện này làm cho tâm trạng phản chấn của hắn khi được truyền dạy bị dội một gáo nước lạnh. Hắn nhận ra rằng bản thân mình tâm tư còn quá đơn thuần, chưa có tính cảnh giác, giống như chuyện vừa rồi nếu như không có Tiểu Linh, cứ ngu ngơ ngu nga đi vào rất có thể gặp chuyện chẳng lành may mà chỗ này không có gì nguy hiểm.

Hắn thờ dãi đưa mắt nhìn Tiểu Linh đang nhảy múa dưới nước không khỏi khâm phục nàng, chắc có lẽ nàng đã trải qua rất nhiều sóng gió nên mới được như ngày hôm nay vì Yêu Tộc khác với Nhân Tộc, bọn họ tranh giành ăn thịt lẫn nhau để mạnh mẽ, để sinh tồn. Hắn nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một chút nhưng không ngờ khi mở mắt ra thì trời bên ngoài đã sập tối, khẽ vận mình một cái xương cốt kêu răng rắc. Đưa mắt nhìn lại không thấy Tiểu Linh, hắn chẳng biết nàng đã đi đâu.

Bích.

Ngay lúc này một thứ gì đó từ trên trời rơi xuống cùng với đó là tiếng Tiểu Linh vang lên trong đầu hắn:

“Người làm thịt nó rồi tự ăn đi, đừng chừa phần cho ta, bây giờ ta đi nghỉ ngơi đây”.

Vũ Tiểu Vũ lại gần thì thấy đó là một con rắn tầm hai mét, bụng nó đã bị mổ lấy mật. Hắn nhanh chóng lột da, vứt hết nội tạng, sau đó dùng cách nguyên thủy nhất để đốt lửa, mắt cá canh giờ hắn mới nướng xong con rắn, khi ăn vào chả thấy có mùi vị gì nhưng vì bụng đói cồn cào mà hắn ăn một cách ngon lành. Sau khi xử lý xong chỗ thịt rắn hắn định tập Phong Thiên Bộ thì giọng Tiểu Linh truyền đến trong đầu hắn:

“Người nhanh chóng tu luyện đi thịt yêu thú rất có lợi với việc tu luyện của Nhân Tộc bọn người”.

“Cảm ơn người đã nhắc nhở”.

Sau khi cảm ơn Tiểu Linh hắn nhanh chóng ngồi xuống nhắm mắt tu luyện.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lần Đầu Chiến Đấu

Một ngày mới bắt đầu, Vũ Tiểu Vũ mở ra sau một đêm tĩnh tọa cơ thể tràn đầy lực lượng, tinh thần sảng khoái, quả thật đúng như Tiểu Linh nói thịt Yêu Thú ngoài chống đói ra còn có thể hấp thu linh khí mà tu luyện.

Hắn đứng dậy vương vai hít thở không khí trong lành, Vũ Tiểu Vũ cảm thấy rất bình yên. Đúng như mộng ước ngày nào một căn nhà nhỏ cùng với cô vợ ngoan hiền ẩn cư nơi thế ngoại đào nguyên, chỉ tiếc là bây giờ không có người ấy, người con gái mà hắn từng thương.

Gạt bỏ mọi cảm xúc đang dâng trào Vũ Tiểu Vũ hít một hơi lấy tinh thần bắt đầu chính thức luyện tập Phong Thiên Bộ, không còn diễn luyện trong thức hải nữa “tập trung linh lực tụ ở lòng bàn chân, bắt đầu phóng thích từ từ...” hắn nhanh chóng làm theo những chỉ dẫn đã rất quen thuộc với hắn.

Đùng đùng đùng

Hắn nhanh chóng liên tiếp thất bại, Vũ Tiểu Vũ không thể hiểu nổi rốt cuộc là sai ở đâu, khi hắn vừa cách mặt đất một đoạn 2 mm còn chưa kịp phóng lực thì đã nhào đầu về phía trước, cả một buổi sáng hắn không tài nào luyện được chứ đừng nói đến việc có tiến triển gì ở những công pháp khác.

Đến khi cơ thể hắn linh lực khô cạn dành một hồi ngồi xuống, một bên vận khí đều tức một bên suy ngẫm. Khi cơ thể Vũ Tiểu Vũ đạt lại trạng thái hoàn hảo, hắn định tiếp tục nghiên cứu Phong Thiên Bộ thì lúc này một giọng nói trong trẻo vang lên trong thức hải:

“Người cứ tiếp tục như thế có mà đến già cũng chưa luyện được, mức độ khống chế linh lực quá kém không thể nào chạm đến mức độ tinh tú được, người dạy cho người chiêu thức này này không chỉ dẫn gì sao”.

Vũ Tiểu Vũ gãi đầu đáp:

“Hắn chỉ nói cho ta cách thức vận hành thôi, hắn không có thời gian chỉ ta chỉ tiết”.

Tiểu Linh bất đắc dĩ nói:

“Được rồi để ta chỉ người cách khống chế linh lực, thấy nhánh cây đằng kia không, thử dụng lực chường một cái về phía đó ta xem nào”.

Vũ Tiểu Vũ vận linh khí làm theo lời tiểu linh nói, nhánh cây nhanh chóng bị đánh gãy.

“Rồi giờ tiếp tục đánh cho nhánh cây kia chi rụng lá thôi”. Tiểu Linh nhanh chóng đưa ra yêu cầu tiếp theo

Một yêu cầu tưởng chừng đơn giản như lại khiến Vũ Tiểu Vũ đỏ mặt hồi hột, hắn dùng lực hơi mạnh thì cả cây lẫn lá đều rơi gãy, hắn giảm tí lực thì lại hơi nhẹ cành lá chỉ rung rinh.

“Nếu như người có thể làm được thì hãy dùng lực đánh rơi một lá cây trên nhánh cây xuống, hoàn thành nó thì ta nghĩ người có thể học được chiêu thức đó”. Tiểu Linh lại đưa ra một yêu cầu sau đó nâng bay đi một chỗn nào đó như mọi khi, để lại một mình Vũ Tiểu Vũ suy ngẫm.

Sau nhiều lần lần không đạt được như ý Vũ Tiểu Vũ cũng tìm ra được chút manh mối, chính là diện tích bề mặt tiếp xúc giữa lực và nhánh cây khác nhau thì cho ra những kết quả khác nhau. Rõ ràng khi hắn cho phần lực tiếp xúc với thân cây ít hơn thì đã có những chiếc lá rơi rụng khiến hắn hết sức vui mừng.

Nhưng khi hắn thực hiện yêu cầu cuối cùng hắn lại cảm thấy có cái gì đó quên thuộc, kiểu như là vòng tròn có một cái tâm và dùng tất cả lực đánh vào chính cái tâm đó thì cho dù là vật kiên cố nhất cũng bị đánh vỡ “nhưng một chường to như thế làm sao đánh vào cái cuốn lá đây” Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ hết cách đành bỏ tay sao đó từ bỏ chuyển sang tu luyện Phong Thiên Bộ vì đã có những cơ sở và định hình nên lần này cũng không đến nỗi nào, hắn khống chế linh lực ở hai lòng chân cố gắng cho nó thoát ra với một hình xoắn ốc. Sờ đi hắn làm như vậy chủ yếu là mở phòng lại cái lò xo bật nhảy ở kiếp trước vì hắn thấy nguyên lý nó cũng tựa tựa như vậy đến khi màn đêm bao trùm cả Từ Mặc Lâm hắn cuối cùng cũng đi được hai bước liên tiếp.

Sau khi ngồi nghỉ ngơi hắn nhanh chóng đi tắm, ngâm mình trong dòng nước thư giãn. Lúc này đột nhiên hai mắt hắn lóe sáng tràn đầy tinh quan. Từ những gì học được từ Tiểu Linh, hắn nhanh chóng nghĩ đến Ân Khí Thuật phương thức của nó khá giống với cách khống chế mà Tiểu Linh đã chỉ, hắn nhanh chóng bắt tay vào thử nghiệm, thế nhưng chưa đầy một phút sao hắn phải thất vọng vì linh lực của hắn rất nhanh chóng sơi mòn kiểu như cung không đủ cầu. Có lẽ do đã quá mệt mỏi từ thể xác đến tinh thần hắn cứ thế mà lại thiếp đi khi ngâm mình trong làn nước.....

“.....Vũ! ông có nghe tui nói gì không hả, sao cứ nằm một đống như vậy, mau tỉnh lại đi nào, ông còn nợ tui rất nhiều thứ, nợ tui một gia đình nhỏ, đây mà đèo tui đi chơi, ông dạy đi.....”. Một giọng nói vang lên trong tiềm thức của Vũ Tiểu Vũ.

Giọng người con gái đó chính là giọng của cô lớp trưởng ngày Bùi Thị Yến Nhi của hắn đây mà, giọng nói vừa ghen ngào vừa thù thi làm cho Vũ Tiểu Vũ không khỏi thương cảm xót xa,

hắn cố gắng mở mắt ra nhưng không tài nào mở được, không khí xung quanh lại ngột ngạt làm cho hắn khó chịu cảm thấy hít thở không thông, bụng lại có cảm giác trướng lên...

Khi hắn mở mắt ra thì đã là chuyện của ngày hôm sau, lúc này hắn nằm trên chiếc giường đá, cùng với đó là giọng của Tiểu Linh oán trách:

“Thiệt tình không hiểu nổi ngươi luôn, tắm cũng có thể ngủ được, nếu không phải ta về đúng lúc thì có lẽ ngươi đã ngủm rồi, ngươi có thể làm cho ta bớt lo được không?”

Vũ Tiểu Vũ ngồi dậy vỗ vỗ đầu nói:

“Có hả, vậy thì phải xin lỗi ngươi nữa rồi, lại để ngươi phải lo lắng, nhưng ta có cái tật ngủ bậy, hề mệt quá là ta ngủ luôn bất kể chỗ nào”.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ mỉm cười nhớ lại tháng ngày đi học cùng thằng bạn thân, nhà đâu có điều kiện, mà lại đi học ở xa thằng bạn đeo hắn trên chiếc sirius, đi trên đường thế mà hắn ngủ luôn làm thằng bạn hắn hết hồn, rồi những ngày đầu đi làm cũng vậy do không quen việc nên mệt mỏi để ngủ, bạ đâu ngủ đấy làm mấy người đồng nghiệp cười sặc sụa.

Tiểu Linh lắc đầu nhìn hắn:

“Ngươi cứ cái kiểu ấy thì thôi bỏ ý định với Không Tiểu Lam đi cho đỡ phiền phức”.

“Ta biết rồi...”

Vũ Tiểu Vũ hắn không biết nói gì lúc này cả cái hắn cần là thời gian làm quen với cường độ tu luyện này, cũng như ngày đó vậy mới đầu làm ca đêm còn chưa quen dù ngủ bao nhiêu cũng cảm thấy buồn ngủ. Nhưng đến lúc quen rồi thì hắn ngủ ba tiếng cũng có thể thức cả đêm.

“Ngươi tu luyện đến bước nào rồi?” Tiểu Linh dường như không quan tâm mà hỏi đến vấn đề khác.

“Đến cái thứ ba rồi nhưng còn chưa làm được”.

“Đúng là tư chất tốt, ngộ tính cao không nghĩ chỉ mới một ngày mà ngươi đã làm được, cái yêu cầu đó thứ ba đó đối với ngươi chỉ là thời gian mà thôi” Tiểu Linh vui vẻ khen ngợi hắn.

“Chuyện đó thì phải cảm ơn ngươi rồi nếu không có ngươi chi bảo, ta vẫn còn mãi lay quay ở điểm khởi đầu mà thôi”. Vũ Tiểu Vũ chân thành cảm ơn.

“Được rồi không nói nữa ta đi đây hi vọng lần này ngươi gặp vấn đề gì nữa, thiệt là”. Nói rồi nàng bay đi...

Bảy ngày trôi qua đối với Phong Thiên Bộ hắn đã có lý giải sâu sắc khoảng cách di chuyển đã xa hơn, hắn một hơi có thể đi liền mười bước mà chỉ tốn một chút linh lực, điều này còn phải cảm ơn Tiểu Linh vì nàng đã dạy cho hắn không chế linh lực, Ấn Thân thuật cũng có chút tiến triển, hắn đã có thể hình thành một lần khởi mở áo tuy nó không duy trì được một giây kiểu như nó vừa xuất hiện là mất.

Một tháng sau....

Ầm ầm ầm.....

Lúc này đang có một cậu thiếu niên khoảng mười bốn tuổi, thân thể vạm vỡ đang chật vật giao chiến với một con Yêu Thú cấp một, tên thiếu niên tung một chiêu đánh về phía con Yêu thú toàn thân đầy lân giáp, thân hình nhỏ nhắn linh hoạt, nó được gọi là Xuyên Sơn Giáp, chóc chóc nó lại chui vào lòng đất trốn rồi chờ cơ hội tấn công.

Một tiếng cười vang lên trong thức hải.

“Hahaha! Ta cười chết mất! Tiểu Vũ ngươi bớt làm trò đi được không?”

Thì ra người thiếu niên vạm vỡ đó chính là Vũ Tiểu Vũ, một tháng qua nhờ Tiểu Linh biết chăm sóc đáng vẽ của hắn không còn yếu đuối nữa mà ra dáng một nam nhân da thịt rắn chắc, nước da cũng không còn đen đúa nữa, đáng vẽ của hắn bây giờ có thể hốt hồn bị kì cô gái nào lần đầu tiên gặp mặt.

“Tiểu Linh ngươi cười cái gì ta nghĩ mình đã làm rất tốt rồi, ngươi lần đầu giao chiến chưa chắc đã được như ta đâu” Vũ Tiểu Vũ oán hận nói với Tiểu Linh.

“Đúng là không có mắt nhìn người, Tiểu Linh ta là ai chứ, lần đầu ta đánh nhau với người, chính là một chiến tích vang dội đó, một mình ta cân năm đứa có tu vi Ngung Thần tầng tám đấy nhé”. Tiểu Linh hào hứng kể lại chiến tích của mình.

Ầm....

“Mk” Vũ Tiểu Vũ tức giận chửi to vì trong lúc nói chuyện với Tiểu Linh, hắn phân tâm bị con Xuyên Sơn Giáp từ trong đất chui ra húc thẳng vào người, hắn văng ra trúng vào thân cây cách đó không xa, cả người đau điên, may mà thân thể hắn đã được cải tạo đôi chút nên không có bị thương đến gân cốt, đổi lại là lúc trước thì rất có thể đã tơi mạng với con Yêu Thú cấp một này rồi.

Vũ Tiểu Vũ dùng Phong Thiên Bộ lao nhanh về con Xuyên Sơn Giáp cấp một, một chiêu đánh vào đầu nó, con Yêu Thú cuộn mình xoay tròn, cũng vừa lúc chiêu tới đụng vào bị lệch đi trong gang tấc, một chiêu này đánh vào hư không.

Sau một hồi quần quai thương tích đầy mình hắn rút cuộc cũng chinh phục được con Xuyên Sơn Giáp một chiêu đánh chết nó. Hắn thở phì phò đắc ý nhìn Tiểu Linh đang đậu trên thân cây cao lớn cách đó không xa.

“Ngươi đắc ý cái gì nói chỉ là một con Yêu Thú cấp thấp mà ngươi lại dùng cả canh giờ mới giết được thì tự hào cái gì, nếu là ta thì con Yêu Thú này làm gì có khả năng bay nhảy”. Tiểu Linh nhảm chán nói.

“Ngươi thì hiểu cái gì, để ta nói cho Tiểu Linh ngươi biết hai điều, thứ nhất đúng là ta có thể giết nó từ rất sớm nhưng ta muốn tập luyện phương thức chiến đấu nên ta mới dây dưa với nó, thứ hai ta chưa có công pháp thích hợp chỉ có thể tập luyện kỹ năng chiến đấu từ những trận chiến như thế này thôi”. Vũ Tiểu Vũ nói ra suy nghĩ của mình.

“Thế cũng đâu có cần phải áp chế tu vi tự hành hạ mình, nhìn ngươi coi thương tích đầy mình rồi”. Tiểu Linh nói dường như có vẻ đau lòng.

“Càng thực tế thì càng có lợi chứ sao, dù gì cũng chỉ bị thương ngoài da, còn hơn là sao này bị địch nhân giết không thương tiếc.”

“Haha, có lý à, có vẻ như ngươi đã hiểu ra một chút rồi đó”.

“Cái này không phải là nhờ ngươi sao” Vũ Tiểu Vũ nịnh nọt Tiểu Linh làm nàng cười không ngớt.

“Được rồi trời cũng không còn sớm trở về tắm rửa rồi làm thật nó thôi, ngày mai tiếp tục”.

Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng xách con Yêu Thú treo lên người Tiểu Linh đang đợi, buổi tối hôm đó hai bọn họ lần đầu tiên có một buổi ăn uống cùng nhau, vui vẻ nói chuyện cho đến khi Vũ Tiểu Vũ thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cứu Hay Không?

Ranh giới Nhân Yêu!

Àm...âm...

Cách đó khoảng mười dặm truyền đến những tiếng nổ vang dội, lúc này Vũ Tiểu Vũ đang khổ chiến với một con Hắc Hùng cấp hai, con Hắc Hùng này đang đi bằng hai chân sau đáng đi đúng như một nhân loại bình thường, đôi cự chưởng to lớn đánh về phía Vũ Tiểu Vũ.

Hắn nhanh chóng tránh đi, di chuyển xung quanh nó chờ đợi sơ hở, nhưng con Hắc Hùng tuy thân hình to lớn nhưng tốc độ di chuyển của nó lại khá nhanh, đôi cự chưởng liên tục đánh về hướng Vũ Tiểu Vũ đang di chuyển nhưng đều là đánh vào khoảng không, vì thế làm cho nó tức giận gầm lên.

Ngay lúc đó toàn thân con Hắc Hùng phát sáng, những quả cầu từ trong thân thể nó bay ra tứ tung chạm vào cái gì là cái đó nổ tanh bành, Vũ Tiểu Vũ chặt vật tránh né nhưng không thể tránh khỏi việc bị quả cầu đó trúng vào người.

Àm....Àm

Thân thể hắn bay đi như một con diều đứt dây “Mk chiêu gì thế này quả nhiên Yêu Thú cấp hai khó đối phó hơn bọn Yêu Thú cấp một nhiều” trong đầu hắn thầm suy nghĩ.

Huyết khí dâng lên khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, đây là lần đầu tiên hắn thực sự bị thương, chặt vật sau một tháng luyện tập chiến đấu cùng Yêu Thú, những lần trước đó tuy có bị thương nhưng không hề động đến gân cốt, cho dù có chặt vật nhưng cũng do trình độ chiến đấu của hắn còn quá kém mà thôi. Còn bây giờ là chênh lệch lực lượng giữa hắn và con Hắc Hùng rồi, rất có thể con Yêu Thú này sắp chạm đến ngưỡng Trúc cơ rồi cũng nên.

Con Hắc Hùng không dừng lại tiếp tục dùng đôi cự chưởng vỗ vào đầu của hắn, không chậm trễ Vũ Tiểu Vũ lăn một vòng tránh đi cố gắng đứng lên, còn chưa kịp đứng vững thì cự chưởng lại đến, trong lúc nguy kịch hắn vận linh lực đối chưởng với cự chưởng to lớn của đầu Hắc Hùng.

Àm..Àm

Thân thể Vũ Tiểu Vũ lại lao đi đập vào một gốc cổ thụ khá to khiến cho thân cây bị gãy đổ còn hắn thì nằm bất động một chỗ có vẻ nhưng hắn đã bị ngất xỉu, con Hắc Hùng lúc này gào thét gầm lên tựa hồ như đau đớn, thân thể nó hơi phình to rồi nó đổ gục xuống đất không còn động đậy gì nữa.

Ư...ư

Khi mặt trời dần ngã về phía tây, lúc này thân thể Vũ Tiểu Vũ mới khẽ nhúc nhích từng đợt đau đớn truyền đến từ khắp thân thể, xương cốt đau nhức khiến hắn không khỏi rên rỉ. Hắn khó khăn đứng lên nhìn xung quanh một vòng thì thấy con Hắc Hùng nằm một góc đằng kia. Lúc hắn bất tỉnh chỉ nghĩ mình đã chết vì không còn sức chiến đấu, nhưng lúc này lại thấy thi thể của con Hắc Hùng nằm đây hắn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Không lẽ Tiểu Linh đến giúp ta mà chắc là có lẽ là không. Đây không phải là tính cách của nàng ta nếu là người khác thì còn may ra”.

Lặng lẽ đi đến chỗ con Hắc Hùng kiểm tra, Vũ Tiểu Vũ không thấy vết thương nào chí mạng cả lòng hắn đầy nghi hoặc. Nhưng sau đó hắn đành bỏ qua, rồi móc một thanh chủy thủ cố gắng làm thịt con Hắc Hùng, vì trời đã sụp tối hắn phải nhanh chóng tìm chỗ trú chân, nếu không với thương thể bây giờ thì rất có thể sẽ làm mồi cho bọn Yêu Thú mà thôi.

“Toàn là đồ tốt không, Da gấu có thể làm y phục, Mật thì ngâm rượu, thịt thì để ăn, hahaha coi như cũng không tệ”. Vũ Tiểu Vũ vui mừng với chiến lợi phẩm của mình nhanh chóng cắt hết vào từ vật giới chì, cái này là Không Tiểu Lam chuẩn bị cho hắn, tuy cái này không hiếm nhưng để muốn có một cái thì cũng không dễ tí nào.

Bởi vì bị thương không nhẹ, nên hắn trải rộng thân thể ra hết mức có thể để phòng bắt trắc, lên lếch tằm thân mang đầy thương tích, cùng với tiếng réo rắc in ỏi của bao tử vì đang đói. Không phải hắn không muốn nướng thịt để ăn mà là buổi tối tốt nhất không nên đốt lửa dễ thu hút Yêu Thú tới tất cả những điều này hắn đã được Tiểu Linh dạy rất kỹ càng, cho chuyện cấp bách bây giờ với hắn là tìm một chỗ an toàn chứ không phải là làm cho mình no bụng được.

Lúc này đột nhiên thân thể truyền đến một tin tức cách đây khoảng hai mươi mét ở phía tây có khí tức của nhân loại, có tới ba người hai nam một nữ, thế là Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng di chuyển đến đó, hi vọng bọn họ sẽ cho hắn vào trú ngụ một đêm.

Thế nhưng khi khoảng cách càng ngày càng được rút ngắn chỉ còn một đoạn tầm năm mét thì tâm tư của hắn lại hỗn loạn không biết phải làm sao “không được, hay là thôi đi bây giờ mình đang bị trọng thương, nhờ bọn họ là người xấu thì chẳng phải tự đưa mình vào miệng cọp sao”. Hắn đã không còn là Vũ Tiểu Vũ của những ngày mới đến nữa rồi.

Ngay lúc hắn phân vân không biết phải làm sao thì âm thanh tức giận của một cô gái truyền đến:

“Chuyện này là thế nào, các người đã bỏ thứ gì trong đồ ăn, Trương Ngạo Thiên, Mạc Văn Tài hai người các người rót cuộc muốn làm gì?”.

“Haaha, Hoa Phương Tuyết! Cô nói xem cô nam quả nữ ở nơi thanh vắng này thì có thể làm gì” Hắn cười dâm đãng nói.

"Người..."

“Trương huynh, người nói sai rồi hai nam quả nữ chứ” Người này vừa nói xong thì cả hai cười lớn.

“Văn Tài, huynh nói đúng lắm”. Trương Ngạo Thiên ra vẻ tán thưởng Mạc Văn Tài

“Các người....”

“Có phải bây giờ cô cảm thấy cả người vô lực không? Ta nói cho cô biết hai chúng ta đã cho người uống Tán Linh Đan, một loại đan dược làm cho người uống nó vào không thể dụng linh

lực trong một thời gian”

“Các ngươi không sợ Phương gia sẽ giết các ngươi sao”. Hoa Phương Tuyết hoảng sợ nói.

“Hừ ngoại việc đem Phương gia ra đạo bọn ta thì ngươi có thể làm gì, sau khi sự tình này qua đi, ai dám nói gì chỉ là việc ngươi tình ta nguyện thì ai làm gì được bọn ta”.

“Các ngươi điên rồi...”

Trương Ngạo Thiên hừ lạnh.

“Ta nói cho cô biết, ta không điên, người điên là bọn lão già kia vì cái gì thứ tốt như vậy lại thành toàn cho Phương Hạo Thiên mà không phải là ta”.

“Chuyện này thì liên quan gì Phương sư huynh”. Hoa Phương Tuyết ngây ngốc hỏi

“Hahah, ngươi còn giả vờ với ta sao, nếu không vì thế thì tại sao Phương gia lại chệch chờ cho ngươi, mà thôi gạt bỏ chuyện đó đi bây giờ ta sẽ là cho ngươi tư vị của việc làm đàn là thế nào”.

“Này này Thiên huynh! Không phải nói là ta lên trước sau” Mạc Văn Tài bất nấn nói

“Hahah, cái đó là đương nhiên rồi, không biết Mạc huynh có muốn dùng đan dược trợ hưng hay không, đảm bảo là huynh sẽ thích mê cho coi”. Trương Ngạo Thiên hai mắt âm lãnh thần tình hung phấn vừa nói vừa đưa ra một lọ thuốc.

“Không hồ là Trương huynh, lúc nào cũng có thứ tốt” Mạc Văn Tài vui vẻ tiếp nhận lọ thuốc không suy nghĩ dùng ngay.

Nhưng chuyện bất ngờ lại xảy ra, ngay khi hắn vừa uống vào thân thể cảm thấy khó chịu, sự khó chịu này không phải là do hưng phấn từ xuân dược mà là chính từ độc dược, khí quản của hắn dường như có vật gì đó cản lại hít thở khó khăn, ánh mắt không tin nhìn Trương Ngạo Thiên sao đó liền tắt thở.

“Hừ, ngươi không nhìn xem mình lại ai, ta khổ cực mới có thể dụ được mụ già khi nhà con tiện tỳ này ra, nếu không phải tìm người chết thay ta nào hứa hẹn thứ tốt với ngươi, chết đi thẳng ngư”. Trương Ngạo Thiên lạnh lùng nói.

“Trương Ngạo Thiên ngươi điên rồi, ngươi dám giết chết đồng môn, khó mà thoát khỏi tội danh này rồi” Hoa Phương Tuyết hoảng sợ nói.

“Hoa Phương Tuyết! Ta khuyên cô tốt nhất là lo cho mình xem bây giờ phải làm thế nào hầu hạ ta, nếu ta vui biết đâu sẽ cưới ngươi làm thiếp”

“Đề tiện” Hoa Phương Tuyết phun nước miếng về phía Trương Ngạo Thiên.

“Hahaha Trương Ngạo Thiên ta đúng là điểm phúc trời ban, không những được chơi gái đẹp mà tu vi còn được tăng tiến nữa”.

Hắn mặc kệ sự khinh bỉ của Hoa Phương Tuyết từ từ đi về phía nàng, Hoa Phương Tuyết lúc này đã không còn một chút sức lực, hắn không khách khí xé tung y phục của nàng đồng thời cũng cởi y phục của mình ra chuẩn bị hành sự.

Hoa Phương Tuyết hoàn sợ hai tay ôm lấy ngực cố dằng co với hắn, nước mắt nàng lăn dài trong lòng lại nghĩ đến rất nhiều chuyện, nếu như nàng không quá đơn thuần thì đâu ra nông nỗi này "đã biết hắn không phải là thứ tốt lành sao không chút phòng bị chứ”.

Thế nhưng lúc này người tỉnh không bằng trời tỉnh, ngay khi tiêu đệ đệ của hắn chuẩn bị viếng thăm u cốc thần bí thì một ánh đao lé lên. Hắn nhanh chóng tránh sang một bên, đường đao đánh vào hư không cùng với đó là sự xuất hiện của một tên thiếu niên.

“Ngươi là ai dám xen vào việc của Thủ Sư Tông ta, không biết sống chết” Trương Ngạo Thiên vừa nói vừa tranh thủ mặc lại y phục vừa đề phòng tên thiếu niên.

“Thủ Sư Tông” Tên thiếu niên lập lại ba chữ này rồi lại cười lớn nói.

“Không ngờ ông trời cũng muốn giúp Tiểu Vũ ta, vậy thì việc này ta càng muốn nhúng ta vào”

Khự Khự....

Thiếu niên này chính là Vũ Tiểu Vũ, vì cười hơn lớn lại động đến thương thế kiến hắn ho sặc sụa, Hắn lúc này đứng bên ngoài đã nghe diễn biến câu chuyện, hắn phân vân không biết là nên cứu hay không cứu, nên đi hay nên ở, bởi lẽ hắn đang bị trọng thương người bên trong lại có tới hai người tu vi lại không thấp hơn hắn, không nói tới chuyện đúng sai, vì một người không quen biết mà bị giết chết vậy chẳng phải phụ lòng những người đang đợi chờ hắn sao.

Thế nhưng sao đó một trong hai tên hạ độc thủ giết tên còn lại, liền làm cho hắn lương tâm trời dậy, không phải là vì sắc đẹp chỉ đơn thuần là hắn thích làm việc tốt mà thôi. Ở kiếp trước hắn cũng không ít lần làm việc nghĩa chỉ là không ngờ người lấy oán báo ơn. Hắn định thừa cơ tên kia mãi mê làm chuyện xấu, không có lòng phòng bị mà giết, thế nhưng vì thương thế của hắn nên ra tay hơi chậm đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để tên khốn kia.

“Vị huynh dài này, Thủ Sư Tông ta có thù với ngươi sao”. Trương Ngạo Thiên nghe hắn nói vậy nhanh chóng hỏi.

“Không có, nhưng trên người ngươi có thứ ta muốn”. Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đáp.

Trương Ngạo Thiên lúc này cười lạnh với tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của hắn có thể nhìn ra được thương thế trên người Vũ Tiểu Vũ, lúc này không phát hiện ra Vũ Tiểu Vũ một là do công pháp Ẩn Khí Thuật, hai là do hắn đặc tâm tư vào Hoa Phương Tuyết quá nhiều mà thôi:

“Hhaha chết cười ta, ngươi nghĩ với thương thế như vậy, ngươi có thể cướp đoạt thứ gì của ta sao, đừng làm ta buồn cười nữa”.

“Được hay không cứ thử là biết, nói nhiều vô ích”. Vũ Tiểu Vũ lạnh lùng đáp

Lúc này Hoa Phương Tuyết thở dài ai oán lên tiếng:

“Ngươi đi đi, với hiện trạng của ngươi không thể cứu ta đâu, ta cùng lắm là bị làm nhục thôi, còn ngươi sẽ bị mất mạng đấy”.

Vũ Tiểu Vũ khá là cảm động, không nói chuyện có cứu được mình hay không, nàng chỉ lo lắng an nguy của hắn thôi, người như vậy hắn có thể bỏ mặc sao, sẽ không! hắn không thể làm cho lương tâm của mình thêm cắn rứt.

“Ngươi nghĩ ta còn đi được sao, chỉ còn cách liều mạng mà thôi”. Vũ Tiểu Vũ nhẹ nhàng nói

“Không biết sống chết”. Trương Ngao Thiên từ hư không té ra một đầu Yêu Thú cấp hai trong hình thể của nó có vẻ là một loại rắn.

“Tiểu Hoa mau chóng giết chết hắn cho ta”.

“Cẩn thận! Đó là Hoa Hoa Xà rất độc chỉ cần dính phải một ít khí độc của nó thì xương thịt sẽ bị thối rữa” Hoa Phương Tuyết xanh mặt nói hai tay cố bò về phía trước tránh đi mặc cho thân thể mê người hoàn toàn bại lộ

“Hhahah, Không hổ là cô gái lương thiện đến mức này rồi vẫn còn lo lắng cho người khác, người nói cho hắn biết thì đã làm sao kết cục của hắn cũng chỉ có một mà thôi chính là chết, khi hắn chết chính là ngày vui của ta và người à Hoa muội muội?”. Trương Ngao Thiên tự tin nói...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vũ Tiểu Vũ Chiến Trương Ngao Thiên

Con Hoa Hoa Xà được lệnh của Trương Ngao Thiên liền thu mình phóng về phía Vũ Tiểu Vũ, kiểm theo đó là một làn khói độc từ trong miệng máu nó phả ra. Vũ Tiểu Vũ hai chân liên tục nhảy lui về phía sau để thoát khỏi công kích của nó.

Bên kia Trương Ngao Thiên cũng không nhàn rỗi, tay nhanh chóng bắt pháp quyết một con Họa Long từ trong đôi tay hắn lao nhanh về phía Vũ Tiểu Vũ “thì ra hắn ta tu hỏa công”. Hắn nhớ trong một đoạn giới thiệu về thiên phủ Linh Căn trong quyển Tu Tiên Chí có ghi “...Ở đại lục này hầu hết những người tu luyện có Linh Căn bình thường ra còn có những người có thiên phủ bẩm sinh, khi mới sinh ra đã có một loại trong Ngũ Hành Linh Căn gồm năm loại thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Linh Căn. Trừ những linh căn này ra còn có một số Linh Căn thuộc tính khác khá hiếm như Lôi linh căn, Băng linh căn, Phong linh căn...nếu như tu luyện công pháp theo những Linh Căn này thì tu vi sẽ tăng tiến rất nhanh...”

Vũ Tiểu Vũ chột vật tránh né, công kích của Nhân Yêu hai người. Lui về một góc phía sau lợi dụng tốc độ của Phong Thiên Bộ hắn bắt đầu phải kích. Phi thanh chuyển thủ về phía Hoa Hoa Xà dùng nó làm bàn đạp vận linh lực đánh một chiêu về phía Trương Ngao Thiên. Hoa Hoa Xà nhanh chóng tránh né, rồi co mình phóng theo phía sau Vũ Tiểu Vũ

Lúc này, Trương Ngao Thiên khẽ cười nhếch môi nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ như một thắng cố. Hắn lắc đầu tay lại bắt pháp quyết một con Họa Long lao về hướng Vũ Tiểu Vũ đang phóng tới. Hoa Hoa Xà cũng cùng lúc đuổi tới nó lại phả ra một làn khói độc chặn đường lui của Vũ Tiểu Vũ.

Bất ngờ xảy ra chiêu lực của Vũ Tiểu Vũ đi xuyên qua con Họa Long. Cả người hắn long tóc chẳng bị tổn hại, tuy Trương Ngao Thiên chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng trước thế công lao tới hắn liền vung tay đối chiêu với Vũ Tiểu Vũ.

Ầm...

Vũ Tiểu Vũ bắn ngược về phía sau xuyên qua làn khói độc đụng vào vách đá, còn Trương Ngao Thiên vẫn đứng bất động đôi tay hắn hơi run, lúc này con Hoa Hoa Xà không một chút khách khí phóng về phía Vũ Tiểu Vũ, hai cái nanh nhọn hoắt cắm sâu vào da thịt nơi cánh tay phải của Vũ Tiểu Vũ. Hắn vội vàng vung tay trái đánh bay nó đi, Hoa Hoa Xà tránh sang một bên thế chiếc lưới nhìn chăm chăm vào Vũ Tiểu Vũ, dường như đang chờ đợi con mồi của nó ngã gục.

Nhìn thấy tình trạng chột vật của Vũ Tiểu Vũ, Trương Ngao Thiên cười lớn:

“hahaha, không thể nghĩ à, không thể nghĩ à, người yếu sinh lý đến như vậy, ta chỉ mới dụng nhẹ một cái đã không đứng dậy nổi, yếu mà bài đặt làm anh hùng cứu mỹ nhân à, buồn cười thật”.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ làm gì có thời gian mà đáp lại lời Trương Ngao Thiên, cánh tay phải của Hắn đã bị nhuộm một màu xanh lục do nọc độc của con mãng xà, nọc độc thấm vào da thịt đau nhức không chịu nổi, tưởng chừng như cách tay sẽ lập tức biến thành vũng máu đúng như tường tượng của Trương Ngao Thiên nhưng không phải thế, mặc dù nọc độc đang tàn phá kinh mạch nơi cánh tay phải nhưng chúng cũng chỉ nằm quanh quẩn ở cánh tay mà thôi, dường như bị một lực lượng nào đó ràng buộc không cho nó lan ra khắp cơ thể.

Quá thật như thế ngay khi hai cái nanh nhọn của nó cắm vào da thịt nơi cánh tay phải thì đầu ấn hình tia chớp sau một thời gian không hoạt động, hôm nay lại chớp nháy. Lôi lực tràn ra khiến cho máu huyết sôi sục đồng thời nhanh chóng khô cứng và thanh trừ nọc độc đang tồn tại trong cánh tay, chỉ là loại độc này quá mạnh nên cần phải mất một thời gian mới loại bỏ được.

Trương Ngao Thiên nhìn Vũ Tiểu Vũ khó khăn đứng dậy không thể tin vào mắt mình:

“Không có khả năng, người bị tiểu Hoa của ta cắn thì khó mà sống được, chuyện này làm sao có thể xảy ra được, mà cũng không sao với tình trạng như thế người có thể đánh lại bọn ta sao”.

Vũ Tiểu Vũ nhìn hắn với ánh mắt kiên định:

“Đây là người ép ta, vậy cũng đừng tránh sao ta độc ác”.

Đứng dựa vào vách tường Vũ Tiểu Vũ mặc cho con đau nhức từ cơ thể và cánh tay phải truyền đến, hắn vận dụng Âm lực vào lòng bàn tay trái một chiêu đánh ra, chiêu phong cực mạnh ngay lập tức đập vào người Trương Ngao Thiên khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, do quá tự tin vào bản thân nên hắn không một chút phòng bị liền dính ngay một chiêu chính diện, đầu yêu thú Hoa Hoa Xà cũng bị đánh bay đi đập mạnh vào vách đá không nhúc nhích, một thời gian sau Trương Ngao Thiên mới ngẩng đầu ngồi một chỗ cười nói một mình.

Thì ra nhận thấy tình trạng của thân thể ngày càng trầm trọng, Vũ Tiểu Vũ không một chút do dự sử dụng thức thứ hai đánh ra một chiêu, khoảng thời gian này hắn cũng có nghiên cứu bộ chiêu pháp hai thức này, tuy không được mạnh mẽ như Tiểu Dao Từ sử dụng nhưng hắn cũng nắm được một chút da lông, trình trạng của Trương Ngao Thiên bây giờ cũng lẽ là do hồn phách bị tổn thương một phần mà không phải là tán hồn đúng như uy lực của Đoạn Hồn Chiêu.

Không dừng lại một chút nào Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đoạt lấy thanh chuyển thủ phóng tới Trương Ngao Thiên đâm một nhát giết chết hắn.

Ngay sau đó một cảm giác khó chịu từ bụng dâng lên Vũ Tiểu Vũ liền tục nôn khan những tiếng “ợ” liên tục vang lên, đôi tay run rẩy bầy, đôi mắt bỗng nhiên trở nên đen tuyền cả người tràn đầy hắc ám, một lúc sau khi hắn bình tĩnh thì mới thứ trở lại như lúc ban đầu “Thì ra đây là cảm giác lần đầu tiên giết người sao, quái là ghê tởm”.

Sau khi lấy lại tâm lý cân bằng, ánh mắt Vũ Tiểu Vũ nhìn Hoa Phương Tuyết tràn đầy băng lạnh luôn phân vân không biết có nên giết nàng diệt khẩu hay không, Tiểu Dao Từ lúc nào cũng cần dặn hắn phải thật cân nhắc.

Lúc Vũ Tiểu Vũ lao đến giết Trương Ngao Thiên, Hoa Phương Tuyết định ngăn hấn lại nhưng còn chưa kịp mở miệng hô lên thì Trương Ngao Thiên đã bị giết chết vì Vũ Tiểu Vũ hấn hành động qua nhanh. Nàng với tay cầm những mảnh vải che lại thân hình gợi cảm của mình chỉ là sau đó nàng mới biết nó chỉ là một hành động thừa thãi mà thôi

Ngay lúc này Vũ Tiểu Vũ cầm thanh chuỷ thủ đi từ từ về phía của Hoa Phương Tuyết, nàng nhận thấy ánh mắt khác thường của hấn chỉ cho là hấn định cưỡng hiếp mình nên nàng vội vàng ôm người rần lếch về phía sau, lòng đầy hoảng sợ nói:

“Người định làm gì, người... người đừng bước tới đây”.

“Xin lỗi cô, nếu như ta không bước vào đây có lẽ sau khi làm nhục cô, bọn họ vẫn để cho cô sống nhưng bây giờ mọi chuyện khác rồi”. Vũ Tiểu Vũ bình tĩnh nói với nàng.

“Giết ta? Tại sao?” Hoa Phương Tuyết mặt không còn chút máu nói, “thì ra hấn không phải cưỡng hiếp mà muốn giết mình”.

“Cô đã thấy những thứ cô không nên thấy, nếu không giết cô thì ta sẽ bị giết, người liên quan đến ta cũng thế”.

“Xin người đừng giết ta, người muốn gì ta cũng được đáp ứng, ngay cả muốn ta cũng được, chỉ cần người đừng giết ta là được, người giết ta thì cả nhà ta cũng không thể sống sót”. Hoa Phương Tuyết mở miệng cầu xin

“Cô không có tư cách nói điều kiện vào ta”. Vũ Tiểu Vũ lạnh lùng nói,

Hấn từ từ đi đến bên cạnh Hoa Phương Tuyết, hơi dùng sức thanh chuỷ thủ đâm xuống, nhưng khi cách trước ngực nàng chừng một milimét thì dừng lại bởi vì câu nói tiếp theo của Hoa Phương Tuyết.

“Thân thể ta rất đặc biệt, cùng nam nhân làm chuyện đó có thể giúp nam nhân đó tăng được một cấp cảnh giới cho dù bất kỳ cảnh giới nào, người không tu luyện có thể một bước lên Trúc Cơ, nếu người là Trúc Cơ có thể thăng ngay Trúc Cơ trung kỳ, tương tự như vậy ở tất cả cảnh giới dưới Hóa Thần”.

“Chuyện người nói đều là thật”. Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy bắt đầu động tâm.

“Chấn chắc, Trương Ngao Thiên và Mạc Văn Tài muốn cưỡng bức ta cũng chính là vì thế, có thể bọn họ đã nghe được từ đâu đó”. Thấy Vũ Tiểu Vũ buông lỏng con dao, trái tim đang treo trên cổ cũng buông lỏng mà giải thích.

“Mặc dù ta cũng động tâm nhưng ta nói rồi cô không có tư cách bàn điều kiện với ta, nếu như muốn thì trước khi giết cô mọi thứ này đều là của ta” Vũ Tiểu Vũ nói không một chút cảm xúc,

Tuy động tâm nhưng có hai chuyện làm hấn phân vân, một là Vũ Tiểu Vũ cũng không chắc nàng có nhìn ra được bộ chương pháp không, nhưng một khi nàng nói với kẻ nào đó thì chuyện này sẽ lại khác, hai là người ở đây có một cách thử tra tấn gọi là sư hồn, người đó có thể từ trong kí ức của nàng mà biết được sự thật. Vì thế hấn không thể mạo hiểm không giết nàng để giải quyết hậu quả được.

“Van cầu người đừng giết ta, gia đình ta sẽ bị bọn họ giết mất”. Nàng vừa khóc vừa ôm chân hấn mặc cho cặp ngực no đủ đang dán vào đôi chân của hấn.

Đối với hàng động đầy kích thích này Vũ Tiểu Vũ chỉ có thể mặc kệ nói:

“Thế cô nói xem ngoài những thứ này cô có thể lấy ra cái gì để bảo toàn tính mạng cho cô”.

“Ta...” Hoa Phương Tuyết lúc này cũng không biết nói cái gì vì đúng như hấn nói ngoại trừ thân thể này ra thì nàng không còn cái gì để có thể cho hấn, đến chuyện thăng một cảnh giới mà hấn còn không hồi tâm thì những thứ trong túi trữ vật của nàng làm sao có thể.

“Được rồi, cô thương lộ bình an nhé”.

Thanh chuỷ thủ lại một lần nữa được vung lên, nhưng nó cũng một lần nữa dừng lại.

“Ta còn một bí mật nữa, bí mật này được chính miệng sự phụ ta nói cho ta biết”.

Hoa Phương Tuyết trong lúc cấp bách lại tung ra một bí mật, lúc này nàng rất hoảng hốt bỗng nhiên nàng nhớ đến một bí mật mà sư phụ từ nói, nếu như có thể làm hấn vừa lòng thì có thể nàng sẽ không bị giết, gia đình của nàng cũng sẽ an toàn, nàng chết cũng không sao nhưng không thể để gia đình mình bị liên lụy được.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ đột nhiên ho khan, sắc mặt đỏ bừng một lúc sao liền phun ra một ngụm máu đen, thì ra sau một canh giờ dần co chất độc trong người hấn cũng được dầu ấn tía chớp hóa giải đầy ra ngoài.

Nhận thấy tình huống khác thường của Vũ Tiểu Vũ, cùng với lực lượng trong cơ thể bắt đầu có thể vận chuyển, nàng định kéo dài thời gian nhằm tìm cách chạy trốn nhưng có vẻ như sau khi đột nhiên ho thì Vũ Tiểu Vũ cũng không có tình trạng xấu gì xảy ra, khiến cho này kế hoạch này bị chết trong trứng.

“Người nói thử xem bí mật gì”. Vũ Tiểu Vũ lạnh nhạt hỏi Hoa Phương Tuyết

“Phía sau Hiên Viên tông có một cấm địa dành cho đệ tử chân truyền tu luyện, đó là một khu vực linh khí dày đặc, có một hồ nước đóng băng, quanh năm phủ đầy tuyết trắng rất lạnh giá, nghe nói bên dưới hồ nước lạnh giá đó có một ngon tháp màu vàng tỏa ra ánh kim. Theo suy đoán của sư phụ ta thì nó rất có thể là pháp bảo của vị tiền bối Hóa Thần nào đó”.

“Này cô gái, cô định lừa ta à, cái này không tính là bí mật nhưng nếu như dễ dàng lấy được thì đâu tới lượt ta nhúng chàm, còn nữa khu vực đó chỉ dành cho đệ tử chân truyền thì làm sao ta vô được, nếu như không còn gì để nói thì thôi ta tiễn cô một đoạn”. Vũ Tiểu Vũ dù gì cũng là một tay lão luyện trong thương trường làm sao có thể bị cô nhóc này lừa gạt được.

Vũ Tiểu Vũ vừa dứt lời thì thanh chuỷ thủ trên tay không một tiếng động đâm tới trước ngực Hoa Phương Tuyết tưởng chừng sẽ có một dòng máu tươi phun ra nhưng không một lần nữa nó dừng lại, không phải vì lương tâm cắn rứt mà lúc này, tất cả chỉ vì một ánh mắt, ánh mắt ai oán trong lúc tuyệt vọng của nàng làm cho hấn phải dừng tay, trước mắt Vũ Tiểu Vũ bây giờ không còn là Hoa Phương Tuyết nữa mà chính là Huỳnh Phương Trang người con gái mà hấn lấy đi trình tiết trong lúc say xỉn, một nỗi ân hận dấy lên, cùng với ánh mắt ai oán đó làm cho bàn tay đang cầm thanh chuỷ thủ buông lỏng rớt xuống đất kêu “leng keng”. Luôn ý thức đen tối lại tác quái khiến cho hấn mơ màng quên đi, tất cả chỉ còn lại người con gái trước mặt hấn mà thôi, đưa tay sờ vào khuôn mặt, đôi môi từ từ chạm vào hai cánh môi mềm, nụ hôn nhẹ nhàng trút tất cả cảm xúc.

Hoa Phương Tuyết hai mắt mở to, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra vừa nãy còn lạnh lùng một hai đôi giết, bây giờ lại trao nàng một nụ hôn nồng cháy chứ đầy tình cảm, nàng định phản ứng nhưng lại suy nghĩ đến một chuyện “ánh mắt của hấn, đúng chính là ánh mắt này, mình không nhìn ra một chút dục vọng nào trong đó, chỉ có một nỗi nhớ mong da giết từ sâu bên” nghĩ thế nên nàng không định phải kháng nhờ đầu hấn tỉnh táo lại thì chả phải nàng sẽ chết sau thế là Hoa Phương Tuyết nóng nhiệt đáp lại.

Lúc này, bàn tay hấn bắt đầu xâm chiếm từng chỗ từng chỗ một, bộ ngực no đủ, cái bụng phẳng lì không tùy vết, cuối cùng là khu rừng nguyên thủy bây giờ đã có một mảng lây lị. Cảm xúc mãnh liệt truyền đến khiến Hoa Phương Tuyết không khỏi rên lên “ừ ừ” thân thể cơ giết có vẻ nàng đã đạt được khoái cảm. Hai má đỏ bừng nàng cảm thấy bên dưới trông rỗng rỗng được khóa lấp bàn tay vô thức lần mò đến nơi giữ hai đùi của Vũ Tiểu Vũ cũng vô thức cầm lấy một vật nóng hổi.

Tương chừng như cảm xúc của hắn khó kìm nén, khi mà tiểu đệ đệ chỉ cách nơi u cốc một đoạn thì đột nhiên hắn tỉnh táo lại, vì lúc này dấu ấn hình tia chớp bắt đầu phát huy tác dụng, trước mắt hắn bây giờ không phải là người con gái khiến hắn có cảm giác tội lỗi muốn bù đắp mà là người hắn muốn giết để bạch đầu mỗi nên làm cho hắn hoảng sợ không thôi, hắn không hiểu rốt cuộc mình đã làm gì từ này đến giờ.

Hoa Phuong Tuyết đang trong khoái cảm dạt dào thấy hắn không hang động bèn đưa tay nắm lấy tiểu đệ đệ của hắn, nhưng lúc này Vũ Tiểu Vũ đã tỉnh táo làm sao cho nàng được như ý, hắn đứng lên nâng niu lại hai người đàn cô, có lẽ vì bị thương chưa lành nên Vũ Tiểu Vũ đứng không vững liền ngã về phía sau kéo theo cả nàng, một tình huống buồn cười xảy ra, tiểu đệ đệ của hắn không ngờ đi vào trong miệng nàng.

Khoái cảm truyền đến khiến cho luôn ý thức đen tối bần phát cùng cực, làm cho Vũ Tiểu Vũ gạt bỏ một chuyện sang một bên nào có lo nghĩ nhiều, cứ nhiên dùng miệng nàng mà hành sự, Hoa Phuong Tuyết dấy dựa mạnh liệt càng làm cho hắn tăng thêm kích thích nàng lại càng khó thoát ra được. Một lúc sau đó, dòng tinh hoa nóng ấm bắn thẳng vào trong miệng nàng kèm theo tiếng nói dọa nạt của Vũ Tiểu Vũ:

“Nuốt hết, nhả ra là ta giết cô”.

Thật ra những chuyện này cũng không phải là do hắn muốn làm thế mà chỉ là tự nhiên hắn cảm thấy như có một lực nào đó thôi thúc hắn làm như vậy, tội nghiệp cho Hoa Phuong Tuyết nào dám cãi lời hắn một ngụm nuốt hết...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thái Cực Cầu Biến Hóa

Khi những tia nắng bắt đầu xuyên qua các tán lá, trong sơn động nhỏ một cô gái một môi, vương mình tinh giảo. Khuôn mặt xinh, hai lọn tóc mai còn vương trên bờ môi đỏ thắm. Cô đang khoác một chiếc áo màu đen hơi rộng nó phủ xuống đến tận đầu gối, trong nó có vẻ như là một chiếc áo của nam nhân. Không biết cô gái đang nghĩ gì mà hai hàng mi khẽ nhú lại, sau khi quay qua nhìn tên nam nhân đang nằm một góc bên phải thì hai gò má bỗng nhiên ửng hồng nàng khẽ lầm bầm:

“Tên háo sắc khốn kiếp, biến thái, dám làm loại chuyện như vậy” Suy nghĩ một chút nàng lại thờ dãi “Haiz! Có thể sống là may mắn rồi, ai biểu tu vi của mình kém hơn hắn làm chi”.

Hoa Phuong Tuyết lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ y phục mới cùng một bộ nội y, sau đó khẽ đưa mắt nhìn Vũ Tiểu Vũ một cái xem hắn có nhìn trộm hay không rồi mới ngượng ngùng xoay người cỡ chiếc áo đang khoác trên người xuống thay đổi y phục, sau khi chải chuốt gọn gàng thì trong nàng còn xinh hơn hẳn đêm hôm qua.

Lúc nàng quay lại thì thấy Vũ Tiểu Vũ không biết hắn thức dậy từ lúc nào, đôi mắt của hắn đang chăm chú nhìn mình, một cỗ ngượng ngùng dần lên khuôn mặt nàng đỏ bừng, tức giận mắng:

“Dâm tặc! Ngươi không biết xấu hổ à, già bộ ngu để nhìn trộm”

Vũ Tiểu Vũ lúc này đang buồn bực trong lòng làm gì có thời gian mà để ý cảnh xuân trước mắt, số là sao khi dọn dẹp chiến trường của hắn và Hoa Phuong Tuyết, tẩy rửa cho nàng sạch sẽ và khoác lên nàng chiếc áo, thì hắn mới hăng hái đi thu thập chiến lợi phẩm, không ngờ thẳng ku Trương Ngao Thiên và Mạc Văn Tải lại nghèo kiệt xác, trong túi trữ vật không có gì nhiều chỉ có một vài khối nhỏ màu trắng hắn không biết đó là gì, ngoài một vài bộ y phục và một vài lo độc của Hoa Hoa Xà ra hắn chẳng có thêm bất cứ thứ gì, làm cho Vũ Tiểu Vũ không khỏi oán hận. Lúc này nghe Hoa Phuong Tuyết mắng nên hắn mới gạt mình khẽ cười đáp:

“Không biết người nào hôm qua khóc lóc vang xin đòi ngủ cùng ta à bây giờ sao lại làm ầm lên, với lại cũng không phải là ta chưa từng thấy chúng lần nào đúng không Hoa cô nương”.

“Ngươi cái tên hỗn đần này...” Hoa Phuong Tuyết thật sự cũng không còn lời gì để mắng chửi nàng quá lương thiện lại được dạy dỗ vô cùng tốt làm gì còn biết những từ nào khác để mắng hắn.

“Được rồi đừng có làm loạn nữa, mặc dù lúc trước không đáp ứng ngươi nhưng bây giờ thành ra như vậy rồi nếu giết ngươi thì cũng không được, chuyện cô nói trước đó coi như ta nhận”.

“Ngươi,,,ngươi có thể bớt vô sỉ một chút được không” Hoa Phuong Tuyết nghe hắn nhắc chuyện đó thần tình tuy có chút ngượng ngùng nhưng cũng không cảm thấy có gì phản cảm, nàng đỏ mặt mắng:

Vũ Tiểu Vũ mặc kệ nàng buông lời mắng chửi, hắn biết con gái mà lúc nào da mặt cũng rất mỏng. Nói ghét ngươi vậy thôi chứ chưa chắc trong lòng có ghét ngươi hay không, có khi lại rất thương là đáng khác, nói không muốn tức là muốn, nên hắn không thêm chấp nhất làm gì. Sau đó thì Vũ Tiểu Vũ nói như ra lịch cho nàng:

“Đi theo ta! Có một việc muốn nhờ ngươi”.

“Hử! việc gì ta phải giúp ngươi” Hoa Phuong Tuyết giận dỗi nói.

“Thế không đi đúng không? Vậy ngươi cứ ở lại đây một mình đi, ta phải đi rồi”

Vũ Tiểu Vũ dứt lời thì quay lưng bước đi ra khỏi sơn động một đi không trở lại, hắn đưa mắt tìm con đường đi về chỗ thác nước rồi cứ thế nhắm hướng mà đi thẳng, phía sau hắn không biết từ bao giờ đã có thêm thân ảnh của một cô gái, cô gái này vừa đi vừa mắng mò:

“Tên chết bầm khốn kiếp, tên dâm tặc chết tiệt, ngươi không biết con gái ta nói lấy là sao hà trời, nghĩ sao bỏ một cô gái yếu đuối như mình nơi rừng sâu nước độc này chứ thiệt là...”

Có vẻ như hôm nay ông trời cũng ủng hộ cho đôi trẻ, một đường bước đi không có lấy một con yêu thú nào làm phiền, bọn họ cứ thế một người đi trước một người đi sau không nói một lời, có đôi khi Vũ Tiểu Vũ dừng lại uống chút nước nghỉ mệt, hành động đó lại khiến cho cô gái phía sau không khỏi oán hận:

“Tên khốn kiếp chết tiệt này rõ là làm bộ mà, rõ ràng là biết mình đi theo mà còn không đưa nước cho mình, hắn có phải là nam nhân không trời, dù cái gì thì hắn cũng... cũng” Nàng dậm chân tức giận không nói nên lời.

Vũ Tiểu Vũ lúc này đang cười thầm trong bụng, hắn không phải không biết nàng theo sau mà căn bản là không quan tâm, vì thần thức của hắn lúc nào cũng trải rộng xung quanh xem có Yêu Thú tồn tại hay không. Nên chuyện phát hiện ra nàng là bình thường, lúc này nhìn hành động dậm chân tức giận rất đáng yêu của nàng làm hắn có chút tâm tư trêu chọc, hắn biết bây giờ nàng hẳn là rất mệt và khát nên cố tình dừng lại uống chút nước nghỉ mệt lại không thêm cho nàng chút nào.....

Khoảng một canh giờ sau, thác nước đã hiện ra phía trước, vẫn là vẻ đẹp ấy, vẻ đẹp khiến cho hắn lúc trước tức cảnh sinh tình mà ngâm thơ. Khi vừa đặt chân vào thác nước một tiếng

nói lặng lừng vang lên trong thức hải:

“Còn biết đường về à, cơ mà Cô ta là ai?”

Tiểu Linh lạnh lùng hỏi hần, nếu lúc này nàng có thể hóa thành nhân loại thì phía sau về lạnh lùng đó chính là một khuôn mặt đang hờn dỗi, đêm qua hần không về nàng cũng rất lo lắng nhưng với tính tình nghiêm khắc của mình nàng không cho phép mình đi tìm hần, nhờ hần biết nàng quan tâm cho hần thì sao này hần làm sao có thể nghe nàng dạy bảo. Với lại một thời gian sinh sống cùng nhau làm sao mà không có chút tình cảm nào cho được thể nên khi hần vừa về tới lại đem theo một cô gái không rõ lai lịch một cô tức giận bùng lên, nàng chỉ cho là mình tức giận thay cho Không Tiểu lam thôi chứ không có nghĩ đến chuyện khác.

Vũ Tiểu Vũ xoa đầu cười cười:

“à, hôm qua chiến đấu với con Yêu Thú cấp hai bị thương hơi nặng trời lại tối nên không về được, còn cô ta thì đến giúp chúng ta rồi khỏi đây”.

"Ngươi còn cười được, với tu vi của ngươi chiến đấu với một con yêu thú cấp hai mà cũng dễ bị thương nặng là sao, còn nữa với tu vi mèo cào của cô ta thì giúp được gì chứ". Tiểu Linh xỏ một trăn do mặt Vũ Tiểu Vũ

“Hahah, nàng là người của Thú Sư Tông à”.

“Ngươi nói thật?”

“Đương nhiên rồi, ta lừa ngươi làm gì”.

"Nếu đúng thế thì quả thật đến lúc rời khỏi nơi đây rồi".

Hoa Phương Tuyết lúc này chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, nàng đứng đây cả một lúc không lên tiếng chỉ thấy hần đứng ngây ngốc trước của động thần tình xấu hổ, cười xề xoa như một thành hề làm nàng khó hiểu. Vì thế nhìn không được mà hỏi:

“Này tên khốn ngươi làm gì mà đứng ngây ngốc như một thằng điên vậy thiệt là”.

“Tiểu Vũ ngươi làm gì cô ta, mà vừa mở miệng đã mắng người rồi, không phải là làm hại con nhà người ta chứ” Tiểu Linh nói với giọng không vui.

“Làm gì có chỉ là lúc cứu cô ta trong tình trạng không một mảnh vải che thân mà thôi, có thể là cô ta hiểu lầm ta ấy mà” Vũ Tiểu Vũ đỏ mặt nói dối Tiểu Linh liền quay qua nói với Hoa Phương Tuyết.

“Ngươi mau lại đây, ta giới thiệu cô với Tiểu Linh”.

“Ngươi...ngươi có bạn gái rồi”.

Vì không biết Tiểu Linh là ai nên Hoa Phương Tuyết lắp bắp hỏi về mặt như đưa đám, dù gì cũng trải qua chuyện đó rồi tuy là không chính thức nhưng nàng nghĩ mình hiển nhiên là người của hần mà không quan tâm đến chuyện nàng là lộ đỉnh của kẻ khác, chỉ nghĩ "hầu bây giờ hần có bạn gái rồi, vậy chẳng phải mình sẽ không là gì của hần sao" Tâm tư con gái là vậy đó chưa có gì thì thôi hể có gì rồi là suy nghĩ lung tung.

“Này Tiểu Vũ ngươi thật sự là không làm gì cô ta chứ, nếu không sao ngươi nói giới thiệu ta với cô ta thì mặt cô nàng bí sị vậy” Tiểu Linh nghi hoặc hỏi,

“Hahaha, có làm gì đâu ngươi đừng có nghĩ bậy cho ta”.

“Này sao ngươi không trả lời ta, tên khốn kiếp khinh dễ ta thế là cùng”. Hoa Phương Tuyết thấy hần không trả lời mình cho nên tưởng suy nghĩ lúc trước là thật buồn bực nói.

“Ngươi nói cái gì thế ai khi dễ ngươi ta đang trao đổi với Tiểu Linh á, Tiểu Linh là toạ kỵ của ta nên đau thế nói chuyện được, chuyện ta nhờ ngươi chính là dạy ta cách che dấu nàng vì ngươi là người của Thú Sư Tông hiểu chưa”. Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng giải thích hần sợ Hoa Phương Tuyết tức giận lại nói tùm lum khiến Tiểu Linh dễ trong lòng lại mách với Không Tiểu Lam thì khô.

“Thì ra chỉ là toạ kỵ” Nàng nghe vậy vui vẻ nói với Vũ Tiểu Vũ: “cái đó thì không có gì khó chỉ cần để nàng vào Thú Linh Giới là được”.

“Thú Linh Giới là gì?”

“Nó là không gian dành cho toạ kỵ kí khế ước cùng nhân loại, với lại bí pháp này cũng chỉ có Thú Sư Tông ta biết mà thôi, hàng năm đều bán ra bên ngoài kiếm được không ít linh thạch” Hoa Phương Tuyết lập tức giải thích thắc mắc của hần.

“Thế ta phải làm sao để có được Thú Linh Giới”.

“Đề ta truyền cho ngươi khẩu quyết sau khi sử dụng lên toạ kỵ của ngươi, nó sẽ thu thành một ấn kí trên cánh tay của ngươi” vừa nói nàng vừa lấy ra một ngọc giản sao chép khẩu quyết trong trí nhớ đưa cho Vũ Tiểu Vũ.

Hần nhận lấy ngọc giản sao đó lại hỏi:

“Thế tôi đã thu được bao nhiêu con?”

“Với bọn ta thì bao nhiêu cũng được vì chúng ta có rất nhiều pháp bảo chứ đừng bọn Yêu Thú, còn với bọn ngươi thì chỉ được một con thôi”.

Haiz! Vũ Tiểu Vũ nghe Hoa Phương Tuyết nói lại nghĩ đến chiến lợi phẩm trên người của mình mà không khỏi buồn bực.

Thấy tâm trạng của Vũ Tiểu Vũ không tốt tướng hần muốn thu thêm một vài đầu toạ kỵ nữa nên nàng an ủi hần:

"Ngươi yên tâm, khi nào về lại sơn môn ta kiếm cho ngươi một hai cái là được"

“Vậy cảm ơn ngươi trước nhé, bây giờ ngươi cứ tùy ý đi, xung quanh thác nước này chỗ nào đi cũng được, đừng đi quá xa biết chưa”.

Sau khi phân phó xong, Vũ Tiểu Vũ đi vào sơn động bên trong nơi Tiểu Linh đang ở thực hành khẩu quyết, hần mất cả ngày để nghiên cứu khẩu quyết cuối cùng cũng thu thành công Tiểu Linh vào Thú Linh giới. Bởi vì vừa mới thành công nên hần có chút hưng phấn, gọi ra thu vào liên tục làm cho Tiểu Linh bực bội, bụng hần ăn ngay một cánh cửa nàng văng vào vách đá gây chấn động, làm cho Hoa Phương Tuyết từ bên ngoài chạy vô xem chuyện gì rồi đực mặt ra nhìn hần đang chống vô mà cười không ngớt.

Vũ Tiểu Vũ thì ai oán nói:

“Ngày Tiểu Linh người đừng có trẻ con như vậy được không, hà cơ gì cứ thích động tay động chân”.

“Người mới là trẻ con đó, nghĩ ta là đồ chơi của người chắc”.

“Rồi rồi, ta sai được chưa, người lúc nào cũng đúng”.

Hắn không thèm tranh chấp với nàng, lấy ra một ít thịt gấu mà nướng ăn bởi vì bụng hắn đã réo in ỏi từ lúc nào, mùi thơm của thịt khiến cho Hoa Phương Tuyết chảy nước miếng tỉnh ra thì nàng cũng một ngày mảy không ăn uống gì rồi.

Thế nhưng lúc Vũ Tiểu Vũ đưa cho nàng một miếng thịt gấu thì nàng lại không muốn, rõ ràng là chuyện hôm đó để lại trong tâm nàng một chấn động không nhỏ, nhưng lúc thấy Vũ Tiểu Vũ ăn ngon lành thì nàng cũng không thể cưỡng lại được mà ăn thử một miếng thịt, rồi ăn ngấu nghiến đánh mất hình tượng một thực nữ. Sau khi ăn xong nàng cùng Vũ Tiểu Vũ dọn dẹp sạch sẽ chỗ ăn chuẩn bị đi ngủ thì hắn lại bảo nàng ngồi tu luyện, nàng có thắc mắc thì hắn giải thích cho nàng biết xong rồi hai người chia nhau ra một góc ngồi tu luyện.

Đến giữa đêm thì chỗ Vũ Tiểu Vũ tu luyện bỗng nhiên linh khí dao động khá mạnh, dẫn đến sự chú ý của Tiểu Linh và Hoa Phương Tuyết cả hai đều trầm nghĩ “quái thai mới mười bốn tuổi mà đã đột phá Trúc Cơ trung kỳ rồi”.

Đúng vậy trong khoảng thời gian này hắn liên tục chiến đấu với Yêu Thú kết hợp với ăn thịt bọn chúng tu luyện nên tích lũy được kha khá linh lực, hôm nay những thức đó phát huy tác dụng giúp hắn chính thức đột phá Trúc Cơ trung kỳ, lúc này hai mạch âm dương vận chuyển liên tục cùng với đó là Thái cực cầu liên tục hấp thu linh khí xung quanh, hắn cảm thấy như linh lực trong đan điền của hắn đang được nén lại vậy, kinh mạch được nối rộng hơn, linh lực liên tục vận chuyển.

“Phù”

Vũ Tiểu Vũ thở ra một hơi, cả cơ thể hắn đầy những tạp chất đen nhám nhớp nháp, thật kinh dị, sau khi hắn tẩy rửa thật sự sạch, hắn nội thị bản thân thì phát hiện đan điền của hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một viên kim đan rất nhỏ trong giống như đan được tu vi thực tế là Trúc Cơ trung kỳ nhưng nếu ai dò xét thì chỉ nhìn ra là Trúc cơ sơ kỳ mà thôi. Cùng với đó là sự biến hoá của thái cực cầu khiến cho Vũ Tiểu Vũ kinh hồn, một bên màu vàng của thái cực cầu tự nhiên đã trống rỗng, phần màu đen bị rút đi một chút. Hắn suy nghĩ “chẳng lẽ đây là hình thái tầng thứ hai của Cửu Dương Tâm Pháp sao, lúc trước nó lúc nào cũng đầy như bể chứa nên mình không chú ý, bây giờ khi thăng một cảnh giới lực lượng bị rút đi nên trống rỗng mà phát sinh biến hoá, mà tại sao chỉ là một bên nhỉ? Chẳng lẽ từ bây giờ muốn thăng cấp phải lấp đầy bể chứ thái cực cầu này hay sao, gây gổ rồi mình không hiểu gì hết thì làm sao đây?” Đúng vậy hắn bây giờ thật sự có rất nhiều thắc mắc nhưng có lẽ không ai có thể giải đáp cho hắn bởi vì Tiêu Dao Tử đã không còn tồn tại nữa rồi mà người có liên hệ với Tiêu Dao Tông cũng chỉ còn một mình hắn mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thái Sơ Tông Tuyển Sinh

Ba ngày sau, trên bầu trời Huyền Chân Đại Lục có hai người đang cười một con Khổng Tước rất xinh đẹp, người con gái chốc chốc lại nhún mảy nhăn nhó.

“Ngày Tiểu Vũ! Theo ta về Thủ Sư Tông đi, dù tông môn không lớn nhưng vẫn có đến ba ngàn đệ tử, với tu vi của người bây giờ nếu gia nhập vào tông ta, người sẽ là chấp sự, tài nguyên cung ứng cho người tu luyện cũng không ít đâu”. Người con gái nói lời dụ hoặc tên thanh niên.

Thì ra hai người này chính là Vũ Tiểu Vũ và Hoa Phương Tuyết cùng Tiểu Linh, số là ba ngày trước Vũ Tiểu Vũ nói sau khi rời khỏi Tiêu Mặc Lâm sẽ chọn một tông môn để gia nhập, thế nên từ lúc đó cho đến bây giờ nàng luôn tìm cách dụ dỗ hắn vào tông môn của nàng, một là tu vi hắn cao sẽ có thể chiếu cố cho nàng, hai là nàng có chút tâm tư muốn được ở cạnh bên hắn nhiều hơn. Tâm lý con gái là như thế họ luôn đứng lên phòng tuyến tự vệ nhưng một khi phòng tuyến bị phá vỡ thì lại hoàn toàn yếu đuối, luôn muốn được bảo vệ che chở, Hoa Phương Tuyết cũng thế nàng chỉ là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, mới lớn lên còn chưa hiểu sự đời.

“Tiểu Tuyết! Người không phải thích ta đó chứ, nếu không làm gì cứ dụ dỗ ta vào tông môn của người hoài vậy” Vũ Tiểu Vũ cười nói, với kinh nghiệm từng trải hắn nhìn là biết cô nàng này có ý với hắn.

Nghe hắn gọi mình là Tiểu Tuyết thân thiết, Hoa Phương Tuyết cảm thấy trong lòng ngọt ngào, nhưng bị hắn trêu ghẹo nên giọng nói có chút lung túng.

“Thì...chứ, thì...ch c.ái đầu người”, Cảm thấy nói như vậy còn chưa đủ độ nặng nàng lại tung thêm một câu ngoan thoại “Đàn ông trên đời này dù có chết hết cũng không đến lượt người đầu tên khốn kiếp.”

“Ha ha còn không phải, mặt người đó hết rồi kìa” Vũ Tiểu Vũ tiếp tục trêu chọc nàng.

“Đôi cậu nam nữ này xem mình là không khí chắc” Tiểu Linh lúc này âm thầm oán giận, trước đó không có Hoa Phương Tuyết, dù không có nói chuyện gì nhiều những hắn vẫn để ý đến nàng còn bây giờ thì sao, hắn lại cùng Hoa Phương Tuyết mãi con mắt liếc làm gì có thời gian để ý tới nàng, càng nghĩ nàng càng cảm thấy khó chịu, tức tối vô cùng, thế là không nhịn được chửi đổng một hồi khiến cho đôi tình nhân một phen hoàn sọc.

“Người bị gì thế Tiểu Linh, có chỗ nào không khỏe hà, hay người vào Thủ Linh giới nghỉ ngơi một chút đi, ta với Tiểu Tuyết đi bộ cũng được” Vũ Tiểu Vũ vì không biết nàng bị gì nên lập tức quan tâm hỏi han.

“Được lắm! Người bây giờ tốt rồi! Có người đẹp bên cạnh muốn gạt ta sang một bên để hai người có không gian tình tứ chi gì”. Tiểu Linh nghe thế liền nói lời châm chọc.

“Người nghĩ đi đầu thế, ta và cô ta có gì đâu, không thì chúng ta từ biệt cô ta ngay tại đây, ta và người cùng nhau đi Phương Vũ Thành, thế nào?”. Thấy tình thế không ổn hắn liền dứt khoát làm ra quyết định,

Lúc này Tiểu Linh im lặng dường như có điều suy nghĩ “Cứ tạm tin hắn vậy, mà hắn có thích con bé đó thì có liên quan gì đến mình”.

“Hi vọng đúng với những gì người đã nói, còn chuyện từ biệt thì thôi đi gì cô ta cũng là thân nữ nhi để cô ta lại một mình rất dễ gặp chuyện, tính ra thì nàng cũng giúp chúng ta, không thể làm ra chuyện có lỗi được nhưng nói trước đến phạm vi tông môn của nàng thì chúng ta sẽ rời đi, dù gì người cũng giết chết người của bọn họ ở lại sau này rất có thể sẽ nảy sinh xung đột với lại ta cũng không thích bọn người Thủ Sư Tông chút nào. Còn nữa Tiểu Thư đã hết lòng với người, nên ta cũng chân thành khuyên người, cố gắng tu luyện đừng có trêu hoa nguyệt lãng phí thời gian sao nhân chuyện tu hành hiểu chưa”

“Mọi chuyện đều nghe theo lời người còn không được sao”. Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đồng ý,

Trong lòng hần lại thăm oán hận không thôi “Không Tiểu Lam cho nàng đi theo là để chỉ dạy mình chứ đâu phải là để giám sát mình đâu, chẳng lẽ từ đây phải nhìn sắc mặt của nàng ta mà làm việc sao trời ơi! Sao khổ qua vậy nè trời!”.

Thật sự thì Hần làm gì có tình cảm với Hoa Phuong Tuyết, chuyện lúc trước chỉ là ma xui quỷ khiến mà thôi “Giờ nghĩ lại mới cảm thấy có chút không đúng tại sao mình lại thấy hình ảnh của Huỳnh Phuong Trang chứ, tiếp theo đó lại làm chuyện không nên làm với nàng ta là sao, haiz chẳng lẽ kiếp trước bản thân mình có qua nhiều ham muốn ăn sâu vào trong tim thức nên không kìm chế được sao ta”. Hần không biết suy nghĩ của hần lúc này cũng gần như là đúng với tình hiện tại, tâm ma đã bộc phát đến một mức nhất định rồi.

“Này... này!”, Hoa Phuong Tuyết đưa tay quơ quơ lại trước mặt hần, khuôn mặt tức giận bởi vì đang nói chuyện cũng mình thì tự nhiên lại bị hần bơ.

“Chuyện gì?”, Vũ Tiểu Vũ từ trong thức hải đi ra giựt mình hỏi.

“Người làm gì mà im thinh thích vậy, bộ người không muốn nói chuyện với ta à”, Hoa Phuong Tuyết hờn dỗi nói.

“Thiệt tình ta đang tập trung điều khiển tọa kỳ, người ở đó làm loạn cái gì không biết, gay tại họa bây giờ, ta đã tọa một chút khi nào đến phạm vi tông môn của người thì gọi ta”. Vũ Tiểu Vũ đương nhiên sẽ không nói lại những lời của Tiểu Linh với Hoa Phuong Tuyết, hần chỉ giải thích qua loa mà thôi.

Hoa Phuong Tuyết nghe hần nói sẽ đến tông môn cùng mình thì mừng hết lớn nào có suy nghĩ đến lời nói của hần như thế nào nhanh chóng đáp ứng. Thế là sau khi đến chân núi, Vũ Tiểu Vũ vừa cho Hoa Phuong Tuyết xuống là quay đầu đi ngay không nói một lời làm cho cô gái nhỏ đau lòng mắng chửi không thôi.

“Tên khốn kiếp lòng lang dạ thú, ta với người chưa xong đâu hãy đợi đấy!”

Tiểu Linh nhìn thấy hần nhú mày lại hỏi: “Người sao thế có chuyện phiền lòng à? Hay là không nỡ bỏ cô ta lại”

“Ta đang suy nghĩ đường đi đến Phurong Vũ Thành, bởi vì nó thành trì gần đây nhất, chứ hơi đâu mà buồn, ta với cô ta cũng chỉ là bè nước gạo nhau cũng phải đến lúc chia tay mà thôi”. Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng nói ra suy nghĩ của hần.

“Đường thì dễ đi thôi, bây giờ chúng ta đang ở đúng hướng, cứ thẳng tiến theo hướng này là tới thôi, người có dự định gì tiếp theo không?”

“Dự định” haiz, trước khi đi hần có dự định là sẽ gia nhập tông môn để rèn luyện nhưng bây giờ hần lại phân vân là nên gia nhập tông môn hay là đi theo con đường tán tu “nếu bây giờ mình theo con đường tán tu muốn trong vòng một trăm năm Hóa Thần thì phải có tư chất hơn người, cơ duyên nghịch thiên nhưng hai cái này mình lại không có, còn gia nhập tông môn không nói đến chuyện trăm năm sau có Hoa Thần hay không, nội chuyện tu luyện thôi cũng mệt mỏi rồi, tuy chuyện tái nguyên tu luyện không cần phải suy nghĩ rồi, nhưng được nhiều hay ít mới là cái đang quan tâm, nổi bật quá thì không tránh khỏi việc phải tranh đấu với bọn con ông cháu cha, tranh đấu mình không sợ chỉ là quá phiền phức.” Hần trầm giọng hỏi Tiểu Linh:

“Tiểu Linh người nghĩ ta bây giờ làm tán tu tốt hay gia nhập tông môn tốt?”.

“Với tu vi của người bây giờ tốt nhất là gia nhập tông môn đã, đợi người có tu vi Kim Đan thì ta dẫn người xông pha bí cảnh cùng những bí địa khi nó xuất hiện”.

Nghe Tiểu Linh nói vậy hần lâm vào trầm tư, đi thêm mấy canh giờ nữa thì trời sụp tối, hần bảo nàng đáp xuống một cánh rừng nhỏ, sau khi ăn uống xong thì bày một vài cấm chế xung quanh rồi đi ngủ nghỉ ngơi lấy sức.

Vũ Tiểu Vũ xếp bằng hai chân bắt đầu tu luyện, hần không có qua nhiều thời gian để lãng phí, thế nhưng lúc này hần không thể nào tĩnh tâm được, khi hai mắt nhắm lại những chuyện vài ngày trước đó xẹt qua đầu hần, hình bóng Phurong Trang xuất hiện rồi tới Yên Nhi, người con gái hần bao năm vẫn nhung nhớ, hần tự hỏi không biết lúc này nàng thế nào rồi, hần hi vọng Tuấn thẳng bạn thân của hần sẽ làm gì đó, giúp hần mà an ủi Yên Nhi đừng để nàng có cảm giác tội lỗi với hần, khi người còn sống là nàng mà không phải Hần. Những dòng suy nghĩ cứ miên man đưa hần vào giấc ngủ sâu mơ màng cùng với một giọng nói “Vũ à em nhớ anh nhiều lắm, anh mau tỉnh lại đi. ....”

Bảy ngày sau một tòa thành thị uy nga tráng lệ xuất hiện trước trong tầm mắt của Vũ Tiểu Vũ, lúc này hần mới vỗ vỗ vào người của Tiểu Linh:

“Người đáp xuống đi ta đi bộ vào thành, Tiểu Linh!”,

“Chuyện gì?”, Tiểu Linh đáp xuống thì nghe hần hỏi.

Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn xa xăm nói: “Người về Không Tước tộc đi, đi theo ta người chỉ có thể suốt ngày ở trong Thú Linh Giới mà thôi, nếu như ta bị giết người cũng sẽ chôn cùng, ta không muốn người như thế”,

“Haiz! Thiệt tình không hiểu nổi người mà, ta từ khi Tiểu Thư được yêu cầu thì đã ta biết số phận sẽ như thế nào rồi”.

“Nhưng...”

“Người đừng có như đàn bà lải nhải nữa được không? Có mà tu luyện đi, ta sẽ ở trong Thú Linh Giới đợi người”, Tiểu Linh nhanh chóng cắt ngang lời hần nói

Vũ Tiểu Vũ cũng không thể làm gì khác hơn nhanh chóng thu nàng vào trong Thú Linh Giới, khi đến gần Phurong Vũ Thành thì hần thấy một dòng người đang đứng xếp thành hàng dài trước cổng thành to lớn. Sau khi đứng thành hàng ngũ, Vũ Tiểu Vũ không nhận được vỗ vai người phía trước hỏi:

“Xin hỏi huynh đài, bình thường ra vào thành phải xếp hàng như thế này à?”

Người phía trước không quay đầu trả lời:

“Bình thường thì không, chỉ là mỗi năm vào khoảng thời gian này Thái Sơ Tông sẽ tuyển đệ tử nên mật độ dân cư trong thành tăng lên đáng kể, việc ra vào thành phải được kiểm soát chặt chẽ để tránh tình trạng kẻ xấu trà trộn”.

“Phurong Vũ Thành này từ khi nào lại mọc ra một Thái Sơ Tông?”. Vũ Tiểu Vũ kinh ngạc hỏi:

“Người mới từ nơi khác đến hay sao mà chuyện này cũng không biết, từ mấy năm trước toà thành này đã được Thái Sơ Tông tiếp quản”. Tên phía trước lại nhiệt tình giải thích

“Cám ơn huynh đài đã giải đáp thắc mắc cho ta, cái này mong huynh nhận lấy chút lòng thành mà thôi”

Vũ Tiểu Vũ ôm quyền cảm tạ, đồng thời lấy một viên linh thạch bình thường đưa cho hần. Tên kia hai mắt sáng lên không ngừng nói hần đừng “khách khí”. Lúc này tâm tư của Vũ Tiểu Vũ xoay chuyển hai chân tự động bước theo dòng người đang đi chuyển “Xem ra Thái Sơ Tông cũng là một lựa chọn tốt”.

Lúc trước nghe Hoa Phuong Tuyết miêu tả tòa tháp dưới hồ băng, hần cảm thấy rất có thể liên quan đến Cửu Dương tháp, hần dự định gia nhập Hiền Viên Tông tìm cơ hội đến đó xem thử. Nhưng bây giờ nghe nói Thái Sơ Tông nhận đệ tử hần lại có ý nghĩ khác “Vũ Tiểu Vũ ta vốn là người không thích tranh giành, tông môn càng nổi tiếng càng hỗn tạp khó mà an nhiên

tu luyện được rất có thể vương phải những thị phi không cần thiết với lại Tiêu Dao Tử đã bảo phải hết sức cẩn thận không cần phải nổi danh còn gì...”

“Tên kia đứng lại”

Đang suy nghĩ miên mang một giọng nói hùng hồn vang lên làm hấn hết hồn, mới thấy trước mặt là hai tên quan binh có tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ chỉ tay vào hấn.

“Hai vị quan gia có chuyện gì sao?”, Vũ Tiểu Vũ khúm núm hỏi:

“Người đến từ đâu? Định ở lại nơi này trong bao lâu? ”, Tên quan binh lười biếng hỏi:

“Tiểu dân đến từ một thôn nhỏ cách nơi này rất xa, tiểu dân mạng phép hồi bộ thành này cũng có qui thời gian ở nữa sao hai vị quan gia”

“Người hỏi dong dài làm gì, đến tuyển sinh thì nạp mười viên linh thạch sơ giai, còn đến làm ăn sinh sống thì một viên linh thạch sơ giai nhanh lên cho người phía sau còn tiến lên đừng chậm trễ việc của người khác” Tên binh sĩ không kiên nhẫn giải thích.

“Mk mười viên linh thạch đúng là cướp đêm là trộm, cướp ngày là quan mà” Mặt dù mắng chửi trong lòng, nhưng hấn làm gì dám thể hiện ra mặt, chấp tay cung kính nộp mười viên linh thạch cho hai tên quan binh, nhanh chóng vào thành.

Hấn qua đầu nhìn thật kỹ khuôn mặt của hai tên quan binh trước khi mất dạng, biết đâu sao này có cơ hội làm cho bọn chúng đẹp mặt thì sau. Sau đó Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn lại mấy viên linh thạch trong nắm trử vật của hấn mà không khỏi buồn bực, sao khi hỏi Tiểu Linh về những khối trắng trắng lấy được trên người Trương Ngao Thiên và Mặc Văn Tài, Vũ Tiểu Vũ cũng biết nó là tiền tệ thông hành ở đại lục này. Nó được phân làm ba phẩm: sơ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm, một viên thượng phẩm có thể đổi được một vạn linh thạch sơ phẩm hoặc được một ngàn linh thạch trung phẩm. Một viên linh thạch trung phẩm đổi được một ngàn viên linh thạch sơ phẩm. Hiện giờ những tích góp của hấn cộng lại chỉ có hơn ba mươi viên linh thạch sơ phẩm mà thôi.

Haiz! Vũ Tiểu Vũ thở dài với gia tài ít ỏi này, hấn có thể trụ được đến ngày kết thúc tuyển sinh không đây, không lẽ bây giờ ta đi làm nô bộc cho một nhà giàu nào đó rồi cõm luôn con gái của gia đình nó thì mới thoát khỏi cảnh bần hàn này sao trời. Kiep trước nghèo khó không nói, kiep này lại vẫn nghèo còn xem chết mấy lần ông trời đúng là không có mắt mà.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Khảo Nghiệm Kinh Biển

“Huỳnh chân đại lục tổng cộng có chín toà thành trì lớn phân biệt nằm trong tay của ba cỗ thế lực. Hải Thành của Hải Tộc, Yêu Thành, Long Thành, Thụ Thành của Yêu Tộc, Hiên Viên Thành, Tử Huyết Thành, Trường Thọ Thành, Bách Niên Thành và Phượng Vũ Thành của Nhân Tộc.

Về địa lý thì Phượng Vũ Thành nằm gần biên giới chiến tranh quanh năm nên luôn được sự quan tâm của Hoàng Đế Hiên Viên Thiên, những trang bị chiến đấu luôn được chuẩn bị đầy đủ, cộng thêm thành trì vững chắc nên lúc nào cũng thịnh vượng, tường thành được xây rất cứng cáp có thể chống chịu được công kích của những yêu thú cấp năm cấp sáu.”

-----oOo-----

Lúc này bên trong ngoại thành, có một quán trọ tên là Một Thiên chính là nơi ở tạm thời của Vũ Tiểu Vũ, hôm qua khi vào thành Vũ Tiểu Vũ liền bị hai tên quan binh chặn đẹp sao đó mang tâm trạng không vui đi tìm chỗ nghỉ chân, nhưng mãi đến khi trời tối thì mới tìm được một quán trọ với giá rẻ tuy cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ, quán trọ này được quản lý bởi một quả phụ rất xinh đẹp họ Tề, năng có tu vi Ngưng Thần tầng tám nhưng nghe nói không ai dám có ý đồ xấu với nàng.

Vũ Tiểu Vũ khi vừa bước vào liền bị hộp hồn trước vẻ đẹp của nàng ta, đặc biệt là hai quả bưởi căng tròn trước ngực cứ đung đưa theo mỗi động tác, khiến cho hấn kim lòng không được đưa mắt nhìn tới nhìn lui, đối với hành động xô sàng của hấn Tề Quả Phụ cũng không có để ý còn không ít lần làm ra động tác ưỡng ngực cho hấn nhìn, thế là khiến cho thằng nhỏ của Vũ Tiểu Vũ đột nhiên vênh lên, sắc mặt mặt tự nhiên hai chân của hấn cũng kệt chặt. Nhìn biến hiện của hấn Tề Quả Phụ không khỏi hài lòng với mị lực của mình....

Một tiếng thở dài vang lên, tiếng thở dài được phát ra từ một cậu thiếu niên đang buồn bực ngã người lên giường làm bần:

“Haiz! Bây giờ một ngày ba bữa đã không lo, nhưng mỗi ngày lại tốn một linh thạch, thu không có toàn chi thế này giàu mấy cũng phá sản mất thôi, không lẽ ra ngoài làm đạo tặc sao trời hay luyện đan bán... bỏ đi mình không có tài đến vậy Đan Vô song tu”

Sau khi nghĩ mãi mà chẳng được gì Vũ Tiểu Vũ liền gấp lại chăn màn đi xuống lầu chuẩn bị ăn sáng, hôm nay đã là ngày thứ hai, hấn bước vào Thành Phượng Vũ rồi. Vừa tới đại sảnh thì một mùi hương đập thẳng vào mặt làm hấn ngây ngất không thôi, thì ra bà chủ Tề vừa thấy hấn thì nhanh chóng tiến lại hỏi:

“Công Tử đêm qua ngủ có ngon không”

“Haha, nhờ phúc của bà chủ Tề ta ngủ rất ngon à” Vũ Tiểu Vũ vui vẻ đáp,

“Công Tử bộ ta già lắm sao?” Tề Quả phụ nhăn nhó nói,

“Đâu có đâu có, người còn rất trẻ à trông cứ như là tỷ tỷ của ta vậy” Vũ Tiểu Vũ ra vẻ nịch hót nói,

Đúng vậy, nàng ta mới độ hai mươi, hai mốt, da dẻ trắng bóng khuôn mặt xinh xắn không một chút nào gọi là già nua, chỉ là chưa từng thấy nàng ta xuất giá nhưng lại tự nhận mình là Quả Phụ đều này làm cho mọi người ở đây rất là nghi hoặc. Nàng ta quả thật là một giai nhân, không biết có phải là tình nhân của tên quan lại hay phú hào nào trong thành không, mà không một người nào dám quấy phá sinh ý của nàng.

“Hahaha, thế sao Công Tử lại gọi ta là bà chủ nghe mà đau lòng à”. Tề Quả phụ cười ngây ngất.

“Người quản lý cái nhà trọ này thì gọi người là bà chủ đúng rồi, nếu như người không thích thì ta gọi người một tiếng Tề tỷ tỷ nhé”.

“Được thế thì còn gì bằng, tỷ tỷ ta đây trèo cao gọi người một tiếng đệ đệ nhé”.

“Quyết định vậy nha, Tề tỷ tỷ cứ gọi ta là Tiểu Vũ được rồi”.

“Được, vậy thì gọi người là Tiểu Vũ”.

Tề quả phụ vui vẻ trò chuyện với Vũ Tiểu Vũ được một lúc thì nàng tỏ vẻ có việc cần làm rồi ra đầu cho tiểu nhị đem com nước ra cho hẩn dùng. Bàn com gồm ba món, một món xào, một món thịt và một bát canh. Sau khi dùng com nước xong hẩn mới nhớ ra một chuyện nên nhanh chóng hỏi tên tiểu nhị:

“Tiểu nhị! Ngươi có thể cho ta biết làm thế nào để tham dự sự kiện thu nhận đệ tử của Thái Sơ Tông không?”

“Công Tử ngài mới đến đây lần đầu sau?”.

“Đúng vậy ta từ một thôn nhỏ rất xa nơi này đến đây, nơi ta ở rất nghèo nên ta đến đây với hi vọng được đổi đời” Vũ Tiểu Vũ hai mắt tràn đầy tham vọng nói.

“Thì ra một tên ăn mày” Tên tiểu nhị trong lòng khinh bỉ hẩn nhưng nào dám nói gì ai biểu tu vi của hẩn thấp hơn người làm chỉ:

“Chuyện này thì rất dễ, bây giờ ngài đến chỗ tiếp nhận báo danh của Thái Sơ Tông trong nội thành, Khảo thí xem đủ điều kiện hay không là coi như là đủ tư cách”.

“Dễ dàng như vậy sao, không có đánh nhau tranh giành tư cách à” Vũ Tiểu Vũ kinh ngạc hỏi,

“Đúng là đồ nhà quê cái gì cũng không biết” Tên tiểu nhị tiếp tục khinh bỉ Vũ Tiểu Vũ, thái độ vẫn cung kính nói:

“Đây chỉ là sơ tuyển, hầu như các thành trì, thôn trấn thuộc Thái Sơ Tông cai quản đều có hình thức khảo thí này, nếu muốn chính thức trở thành đệ tử của Thái Sơ Tông phải thông qua khảo nghiệm ở Bí cảnh Huyền Thủ Trận của sơn môn Thái Sơ Tông mới được. Không ít người có đi không về ta chân thành khuyên Công Tử tốt nhất là nên bỏ cuộc đi nếu không, không còn mạng mà hưởng phúc đâu”.

“Nói mới nhớ, hình như hôm nay là ngày cuối cùng rồi nếu như ngươi thật sự quan tâm thì nhanh chóng báo danh đi có lẽ là còn kịp đó” Khi nói xong tên tiểu nhị lại đột nhiên vỗ đầu nói ra một câu khiến Vũ Tiểu Vũ gần như vội vã.

“Đạ tạ ngươi đã cho ta biết, ngày sao nếu như ta có cơ hội nhất định sẽ báo đáp ngươi”. Vừa nói Vũ Tiểu Vũ vừa nhanh chân phóng ra ngoài.

Vũ Tiểu Vũ chân thành cảm ơn hẩn, nhưng Vũ Tiểu Vũ không biết lúc này tên tiểu nhị đang khinh bỉ hẩn không thôi. Nhưng tên tiểu nhị cũng không biết rằng sao này nhờ vào phúc đức của ngày hôm nay hẩn thực sự trở nên mạnh mẽ.

“Thái Sơ Tông Phân Môn” Năm chữ ngay lúc này đập vào mắt hẩn.

Sau khi vội vã phóng vào nội thành tìm kiếm cộng thêm hỏi han, hẩn cuối cùng cũng tìm được chỗ báo danh của Thái Sơ Tông. Lúc này hẩn đứng trước một cánh cửa to lớn, có hai tên thiếu niên đang đứng trước cửa, nhìn vào trang phục đang mặc của bọn họ có thể thấy họ là đệ tử của tông môn phụ trách tiếp dẫn người đến báo danh và đúng như thế khi Vũ Tiểu Vũ đi vào liền bị hai cánh tay cản lại:

“Ngươi đến đây làm gì?” một tên trong mập mạp lên tiếng hỏi.

“Hai vị đại ca, ta đến đây báo danh, không biết còn thời gian dự thi không” Vừa nói liền lấy hai viên linh thạch nhét vào tay hai tên đệ tử Thái Sơ Tông.

“Đúng là biết đâu” Trong đầu hai tên đệ tử suy nghĩ, nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ càng nhìn càng thuận mắt đáp:

“Hahaha, ngươi thật may mắn nếu đến trễ chút nữa thì không kịp rồi, để ta dẫn ngươi vào”. Tên mập cười ha hả nhiệt tình cầm tay dẫn hẩn vào trong.

“Haiz! Đúng là có tiền mua tiên cũng được” Ôm tâm trạng buồn bực theo sau tên mập vào bên trong. Đằng sau đại môn là một cái quảng trường dùng để luyện công, chính giữa nó có một cột đá cao khoảng hai mét. Lúc này phía trước cột đá có ba hàng người đang đứng đủ mọi lứa tuổi lớn nhất chắc cũng độ bằng hẩn mà thôi, có một vị trung niên đang nói gì đó, bởi vì khoảng cách quá xa hẩn không thể nào nghe được. Chỉ loáng thoáng nghe được âm thanh truyền đến “Không hợp cách”.

“Ngươi đợi ở đây! Ta đi thông báo với chấp sự đã”.

Tên mập nói với Vũ Tiểu Vũ cũng không đợi hẩn trả lời nhanh chóng đi về phía lão giả nói gì đó xong rồi quay lại nói với hẩn:

“Được rồi ta đã nói giúp cho ngươi rồi còn lại phải do ngươi rồi, hi vọng ta và ngươi sẽ sớm là sư huynh sư đệ, giờ ngươi qua đó báo danh đi”.

Theo lời tên mập nói Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đến chỗ lão giả hỏi này, lão giả vừa thấy hẩn liền hỏi:

“Ngươi tên gì?”

“Ta gọi Tiểu Vũ”.

“Thiệt tình bộ ngươi không có họ à sao không báo” Lão giả không vui nói.

“Ta họ Vũ” Vũ Tiểu Vũ thẳm oán hận trong lòng “không phải ngươi chỉ hỏi tên thôi sao”.

Lão giả vừa nghe hẩn nói họ Vũ nhất thời cả kinh nhìn hẩn:

“Ngươi có quan hệ gì với Vũ gia của Phụng Vũ Thành không?”.

“Tiền bối nói đùa, ta làm sao có quan hệ tới bọn họ được, nếu không cũng không cần phải đi báo danh như thế này” Vũ Tiểu Vũ cười nhạt nói, trong lòng lại nghĩ “Thì ra đây là quê nhà của ngươi sao nếu có cơ hội ta sẽ bài tể vong linh phụ mẫu cùng gia gia của ngươi”.

“À! nói cũng đúng”. Lão giả cảm thấy mình quá đa nghi rồi, người của Vũ gia tộc thì trực tiếp đến sơn môn rồi cần gì phải sơ khảo. Thế là hẩn đem sự tình gạt qua một bên hỏi tiếp:

“Ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn”

“Đưa tay chạm vào viên đá này” Vừa nói hẩn vừa đưa ra một viên đá màu đen không biết là vật gì.

“Tiền bối đây là vật gì?”

“Đây là đá tế nguyệt một loại đá có thể cảm ứng được thời gian lực”.

Vũ Tiểu Vũ sau khi xác định nó không có gì nguy hiểm đưa tay chạm vào viên đá, hần cảm thấy tâm hồn lạnh buốt, hình như có một cỗ lực lượng thăm dò linh hồn hần, xương cốt của hần mờ mờ muốn tăng trưởng.

“Được rồi, chúc mừng ngươi qua được giai đoạn đầu, ra kia đứng vào hàng chờ gọi tên, may cho ngươi là không nói dối, nếu cốt linh của ngươi vượt qua mười bốn...hắc hắc thì bây giờ ngươi chỉ còn lại một đồng tro tàn mà thôi”. Lão già cười lạnh nói.

“Tại sao?” Vũ Tiểu Vũ đỏ mặt hỏi lạnh ướt cả lưng hỏi.

“Thì bị ta giết chứ làm sao, dám cả gan nói dối thì phải lãnh hậu quả thôi”.

Rời khỏi chỗ của lão già hần đến chỗ của bọn người kia, lúc này có một tên thiếu niên bước lên, sau khi hần được một vị trung niên gọi tên. Vũ Tiểu Vũ thấy hần đặt tay lên cột đá một lúc sau thì cột đá vẫn bình thường cùng lúc đó vị trung niên cũng lên tiếng:

“Linh căn bình thường không hợp cách. Người tiếp theo Trương Bá”.

“Không hợp cách”.....

“Không hợp cách”....

“Hoà linh căn hợp cách, người tiếp theo Vu Mộng Cầm”.

“Không hợp cách”....

“Không hợp cách”...

Tâm trạng của Vũ Tiểu Vũ lúc này cũng hồi hợp không thôi, tuy hần biết khối thân thể này là thiên tài, nhưng thân thể này cũng đã từng bị phá vỡ đan điền không biết sau khi hồi phục linh căn còn tồn tại không. Đúng lúc này tên của hần lại được xướng lên.

“Vũ Tiểu Vũ”

Vũ Tiểu Vũ nhìn tên trung niên hỏi:

“Ta phải làm thế nào”.

“Ngươi đặt tay lên đó rồi truyền một ít linh lực vào”. Vị trung niên từ tốn đáp

Vũ Tiểu Vũ nghe vị trung niên nói vậy liền căng thẳng đưa tay lên cột đá, lúc này cột đá tự nhiên biến dị, nó biến thành một cột nước có màu xanh lam, rồi từ từ đổi thành một tia sét với những âm thanh vang dội. Cả quảng trường ồ lên, sau đó im lặng không một ai dám lên tiếng.

Lúc này vị trung niên từ trong hoảng sợ tỉnh lại vui mừng nói:

“Không ngờ Lý Chân Nguyên ta tốt số thật, vậy mà lại có thể gặp được người có Linh Căn thuộc tính hiếm không những vậy mà còn là Song Linh căn nữa chứ, qua nghịch thiên rồi”.

Sau đó hần quay qua nói với Vũ Tiểu Vũ:

“Ngươi tốt lắm, từ bây giờ ngươi chính thức là đệ tử của Thái Sơ Tông ta”.

Cả quảng trường khiếp sợ tuy năm nào cũng có đệ tử xuất chúng có Linh căn song thuộc tính được tuyển chọn, nhưng tình huống lúc này lại khác chính là được tuyển thẳng không cần qua vòng khảo nghiệm ở sơn môn, điều này liên làm cho những người có Linh căn song thuộc tính lên tiếng phản đối.

“Lý chấp sự ngài có phải là quá thiên vị rồi không, hần có phải là cháu của ngài không, nếu không thì sao ta cũng là Linh căn song thuộc tính lại không được tiên thẳng”.

Người lên tiếng là Thái Lôi, hần đến từ một gia tộc bình thường của Phượng Vũ Thành, hần là hi vọng để cho gia tộc trở mình vương lên, có thể giúp gia tộc tiến vào nội thành nhưng không ngờ lần này lại bị một người không biết từ đâu chui ra đoạt hết danh tiếng khiến cho hần rất âm ức.

Thái Lôi vừa mở miệng nói ra những lời như vậy liền làm cho Lý Chân Nguyên đang vui vẻ bỗng nhiên tức giận mắng chửi:

“Người là cái thá gì mà ý kiến, nhưng ta cũng nói cho ngươi biết, hần không phải là cháu ta, nếu hần muốn làm cháu ta thì ta cũng vui mừng tiếp nhận, chuyện hần được tuyển thẳng là dựa theo quy định của Thái Sơ Tông ta”.

Thái Lôi bị Lý Chân Nguyên mắng chửi, mặt lập tức tái nhợt nhưng vẫn ôm quyền cứng rắn nói:

“Quy định gì xin ngài nói qua cho ta được minh bạch”.

“Hừ, đáng lý ta cũng không thèm dỗi co với bọn người làm gì nhưng phải để cho bọn ngươi tâm phục khẩu phục, trong quy định của tông ta có nhắc để người nào có Linh Căn thuộc tính hiếm sẽ chính thức được làm ngoại môn đệ tử nếu hần có tu vi Trúc cơ trở lên liền thăng làm nội môn đệ tử, Vũ Tiểu Vũ hần chính là có Lôi Linh căn nên ta mới nói rằng hần chính là đệ tử của Thái Sơ Tông”.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ im lặng này giờ cũng lên tiếng nói, hần không muốn mình qua nổi bật dễ bị người ta để ý nhòm ngó:

“Lý chấp sự ta có một yêu cầu không biết có được không?”

“Ngươi có yêu cầu gì, nếu như không vượt quá quyền hạn của ta thì ta đảm bảo với ngươi sẽ đều đáp ứng hết” Lý Chân Nguyên vui vẻ nói,

“Ta muốn tham gia khảo nghiệm ở sơn môn, một là ta muốn dựa vào chính sức lực của mình, hai là ta nghe nói nếu như đạt được thành tích tốt sẽ được ban thưởng đúng nữa đúng không”.

Nghe Vũ Tiểu Vũ nói thế thì Thái Lôi khinh bỉ trong lòng “đối trá, được tiện nghi còn bày đặt làm trò ra vẻ ta khinh”

“Đúng như ngươi nói, nếu như ai có thành tích tốt sẽ được ban thưởng còn ban thưởng cái gì thì ta cũng không biết, tốt lắm vậy thì cứ theo ý của ngươi mà làm” Lý Chân Nguyên nhanh chóng đồng ý.

Sau khi Khảo thí kết thúc chỉ còn lại đúng chín người hợp cánh tính luôn cả Vũ Tiểu Vũ, Lý Chân Nguyên đưa mắt nhìn một lượt chín người rồi nói:

“Các người giải tán đi, năm ngày sau tập trung ở Bắc Môn Phượng Vũ Thành, ta sẽ dẫn các người về Thái Sơ Tông tiếp tục khảo nghiệm”.

“Đạ” Tất cả đồng thanh đáp, ngay khi giải tán thì Vũ Tiểu Vũ có cảm giác sồn gai ọc từ phía sau, khi quay lại thì chạm ngay ánh mắt của Thái Lôi người có Linh căn song thuộc tính vừa nãy có thái độ với Lý Chân Nguyên. Mặc dù cảm thấy ánh mắt bất thiện của hắn nhưng Vũ Tiểu Vũ cũng không để trong lòng với tu vi của hắn bây giờ thì tên đó chẳng có gì gọi nguy hiểm cả.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cá Nhân Hay Đội Ngũ

“Cuộc đời không phải lúc nào cũng suông sẻ, đôi khi phải trải qua những sóng gió thăng trầm, phải trắng tay mới biết đâu là bạn đâu là địch, có những khi biết đó là hổ sâu vạn trượng nhưng không thể không bước vào tất cả cũng chỉ vì một lời hứa mà thôi. ....”

-----oOo-----

Vũ Tiểu Vũ sau khi rời khỏi Phân Môn của Thái Sơ Tông một đường hướng ngoại thành đi tới. Nhưng không biết là do lần đầu mới vào nội thành hay là do suy nghĩ đến chuyện gì đó nên có chút sai lệch hướng, đi lang thang thế nào không biết lại đi đến trước phủ thành chủ.

“Phủ thành chủ đây sao? Như một cái cung điện hoàng đế ở vậy, bởi mới nói cường long sao áp nổi địa đầu xà” Trong lòng Vũ Tiểu Vũ thầm cười lạnh, sau đó ngược mắt nhìn thì một chữ Vũ đập vào mắt khiến cho hắn không khỏi chửi thề “WTF! Thăng ku Vũ Tứ rời khỏi đây có ba bốn năm, vậy mà giờ đây Vũ gia của hắn đã là chủ một phượng rồi, chuyện gì đã xảy ra, không ngờ Vũ Mục Thanh trong vòng ba năm lại đem Vũ gia quật khởi, hèn chi tên chấp sự vừa nghe mình họ Vũ liền kinh ngạc”.

Đúng vậy, sau khi Vũ Mục Thanh đảo chính thành công ép cho dòng chính không thể trở mình, liền làm cho Vũ gia tộc gặp phải tình trạng suy yếu trước nay chưa từng có, một vài gia tộc đương thời nghĩ là có thể thôn tóm Vũ gia nên đã xuất động, chen ép Vũ gia khắp nơi. Thế nhưng bọn họ lại không ngờ một chuyện, tu vi của Vũ Mục Thanh lại có chỗ đột phá khiến cho mấy nhà liên thủ cũng không địch lại, lúc bấy giờ Thành chủ Phượng Vũ Thành là Đường Tam Thanh cũng trở tay không kịp liền bị Vũ Mục Thanh phế đi và hiện ngang cùng mấy gia tộc kia liên thủ, từ đây Phượng Vũ Thành chính thức đổi chủ.

“Haiz! Xem ra chuyện hứa với người có chút khó khăn rồi Vũ Tứ à, không nói đến chuyện trả thù, nội chuyện viếng mộ thôi, ta bây giờ cũng khó mà làm được....ta....” Vũ Tiểu Vũ cảm thấy có chút nghẹn trong lòng buồn bực bỏ đi.

Ngay khi Vũ Tiểu Vũ ly khai thì sâu bên trong tổ địa của Vũ gia có một Huyết Hồ đang phun trào, dường như nó cảm nhận được gì đó thuộc về nó nên có phản ứng dữ dội.

Lúc này ở giữa Huyết Hồ có một lão già đầu tóc trắng phau, hai mắt nhắm chặt, thân hình gầy còm, da thịt khô héo dính sát vào xương cốt, khắp người hằn là máu tươi, từng giọt từng giọt nhiều xuống rồi từ từ hòa vào trong Huyết Hồ, lạ thay là máu huyết trên người lão không hề dừng chảy so với lẽ thường, lão đột nhiên mở mắt với thần tình kích động:

“Huyết mạch, chắc chắn là huyết mạch của ta rồi, nếu không máu trong Huyết Hồ sẽ không phản ứng như vậy, chỉ là không phải con gái ta đã bị bọn họ tính kế tính mạng đã không còn rồi sao, đứa cháu trai mới mấy tuổi cũng không thoát khỏi vận mạng, gia tộc lại điêu linh đâu còn ai, chẳng lẽ con gái ta chưa chết sao...!”.

- -----

Năm ngày không nhanh cũng không chậm cứ thế trôi qua, trong năm ngày này Vũ Tiểu Vũ ngoài tu luyện ra thì còn nghiên cứu Cửu Dương Tâm Pháp, tuy đã thấm nhuần tâm pháp nhưng hắn vẫn chưa tìm được cốt lõi của nó, nghi vấn về hình thức biến hóa của Thái Cực cầu vẫn chưa có lời giải đáp.

Hôm nay hắn thức dậy từ rất sớm, mở cửa sổ ra hít thở không khí trong lành của buổi bình minh liền thấy quang cảnh của Phượng Vũ Thành, nhìn dòng người thưa thớt, quán xá lục đục mở cửa, làm hắn không khỏi có cảm thấy nhớ nhà “kiếp trước thuê một căn hộ 20m2 mỗi tháng phải trả tầm hai triệu tính luôn điện nước, tuy sống một mình nhưng vẫn cảm thấy rất vui vì mọi người xung quanh sống rất chang hòa. Còn bây giờ cũng sống một mình, mọi người cũng niềm nở chỉ là sao mình không cảm thấy được cảm giác như lúc trước haiz...!”. Mang tâm trạng thất vọng về cuộc sống Vũ Tiểu Vũ bước xuống đại sảnh liền thấy Tề quả phụ đứng ở quầy hán liền chào hỏi:

“Chào buổi sáng Tề tỷ tỷ”.

“Chào buổi sáng, bộ tối qua đệ ngủ không ngon sau, nhìn sắc mặt đệ không được tốt à”. Tề quả phụ nhìn khuôn mặt không sức sống của hắn nói.

“Không phải đâu tỷ chỉ là ta có chút nhớ nhà”.

“Ta thấy đệ nói nhớ nhà không bằng nói nhớ người nào đó thì đúng hơn”. Tề quả phụ cười bí hiểm nói.

“Đề tỷ phải chế cười rồi, thật ra ta chỉ có một mình thôi, không cha không mẹ, không bà con thân bằng quyến thuộc lại càng không có người thương trong lòng”.

Vũ Tiểu Vũ không nặn không nhặt nói ra lời từ đáy lòng, hắn đến thế giới này thì làm gì còn có người thân nào để nhớ mong.

“Ta...” Lúc này Tề quả phụ thật không biết phải làm.

“Hahaha, được rồi không nói chuyện đó nữa, hôm nay ta phải đi rồi nên lần sau nếu có dịp ta sẽ lại đến chỗ của tỷ nghỉ chân”. Vũ Tiểu Vũ cười nói để xui đi cái không khí nhọt nhọt này.

Tề quả phụ nghe hắn nói vậy thì cũng sốt ruột:

“Không phải là ở mười ngày sau, bây giờ mới bảy ngày đã trả phòng, có phải là tiểu nhị phục vụ không tốt không, cứ nói với tỷ, tỷ sẽ dạy bảo lại bọn chúng”.

“Haha, không phải đâu tỷ, chỉ là hôm nay ta phải đi rồi, mục đích của đệ là gia nhập Thái Sơ Tông, bây giờ đã đạt được như ý muốn nên phải rời khỏi đây thôi”. Vũ Tiểu Vũ từ tốn đáp.

“Haha, Vậy thì phải chúc mừng đệ rồi, tỷ còn tưởng đâu làm phật ý đệ chứ” Tề quả phụ cười ha hả nói.

“Trời không còn sớm đệ phải đi rồi, lần sau gặp lại”.

“Chúc đệ mọi sự như ý, mai mốt có thành danh cũng đừng quên vị tỷ tỷ này nhé”.

“Tạm biệt”. Vũ Tiểu Vũ vẫy tay chào, sau đó hướng cửa bắc mà đi, lúc này trời hãy còn sớm, mới năm sáu giờ sáng mà thôi nên còn chưa náo nhiệt, theo lẽ bình thường thì tầm một giờ nữa thời chỗ này sẽ đông vui như lễ hội.

Khi Vũ Tiểu Vũ đến nơi thì không có một ai cả, chỉ có mỗi mình hắn mà thôi thế nên hắn tìm một góc ngồi tĩnh tọa. Một lúc sau mới có vài người thông thả đi đến, trong đó có một người luôn cảm hận hắn chính là Thái Lôi, người này vừa gặp Vũ Tiểu Vũ đã hừ lạnh, ánh mắt lại đầy bất thiện nhìn Vũ Tiểu Vũ, nhưng đối với thái độ đó Vũ Tiểu Vũ vẫn bình tĩnh không quan tâm, quan niệm của Vũ Tiểu Vũ cho sửa là cho không cần cộng với tu vi của Vũ Tiểu Vũ thì cũng chẳng có gì phải e ngại hắn cả.

Khi mọi người đến đông đủ thì Lý Chân Nguyên từ trên cổng thành đáp xuống nhìn Vũ Tiểu Vũ gật đầu khen ngợi, thật ra hắn đến đây từ rất sớm, mặt dù hôm trước hắn không nói giờ nào xuất phát nhưng Vũ Tiểu Vũ lại đến sớm khiến hắn rất hài lòng cộng với cách cư xử của Vũ Tiểu Vũ khi này Lý Chân Nguyên tin tưởng Vũ Tiểu Vũ là một thiếu niên biết chừng mực có thể đào tạo được.

“Tất cả leo lên Tuyết Sương Hạc đi, từ bây giờ mọi người phải nghe theo lời ta, nếu như có chuyện gì xảy ra tuyệt đối phải nghe theo sự sắp xếp, ai trái lệnh là ta sẽ giết chết tại chỗ mà không cần biết kẻ đó là người của gia tộc nào”. Lý Chân Nguyên triệu hồi một đầu tọa kỵ sau đó lớn giọng nói.

Lý Chân Nguyên dám mở miệng nói như thế vì Thái Sơ Tông không sợ bất kỳ một gia tộc nào trong phạm vi của bọn họ.

“Đệ tử tuân mệnh”. Cả bọn đồng thanh đáp

Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng tìm một chỗ trống ngồi xuống tu luyện, những người kia cũng nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, nhìn tổng thể thì mười người chia làm bốn phe, Lý Chân Nguyên và Vũ Tiểu Vũ mỗi người một góc, một đôi tỷ muội song sinh một góc và những còn lại thì tập trung xung quanh Thái Lôi thái độ rất ư là nịch bợ, có thể thấy Thái gia rất có địa vị nếu không bọn chúng cũng chả phải nịch bợ hắn làm gì, không biết bọn chúng bàn tính cái gì mà chóc chóc lại đưa mắt về phía Vũ Tiểu Vũ.

Sau khi khởi hành được ba canh giờ thì Lý Chân Nguyên đột nhiên lên tiếng:

“Tất cả chú ý”.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ buông thần thức ra, cách đây một dặm có một con phi cầm yêu thú đáng ưng đầu sư đang hướng về phía này, tuy phát hiện nhưng hắn vẫn bất động. Những người còn lại thần tình nghi hoặc nhìn về phía Lý Chân Nguyên.

Nhận thấy sự nghi hoặc của bọn họ Lý Chân Nguyên nhanh chóng nói:

“Có một con Điều Sư cấp 3 đang hướng về phía này với tu vi Ngưng Thần của bọn người thì trước mặt nó chỉ là một con kiến hôi mà thôi, nên đừng có ra vẻ rồi chết một cách vô ích”.

“Yêu Thú Cấp 3”, Mười người còn lại trừ Vũ Tiểu Vũ ra, không khỏi hít một hơi khó khăn ngay cả Thái Lôi cũng không ngoại lệ.

Khi khoảng cách giữa hai bên dần được rút ngắn, lúc này Lý Chân Nguyên cũng hành động, phi thân khỏi Tuyết Sương Hạc, té ra một thanh phi kiếm chém về phía con Điều Sư.

Nó nhanh chóng lạng đi né tránh, hai cánh vỗ vỗ phát động công kích về phía Lý Chân Nguyên, dù có linh lực hộ thân nhưng Lý Chân Nguyên vẫn cảm thấy được sự sát bén của lưỡi đao gió.

“Băng Tàn Thiên”.

Lý Chân Nguyên bấm pháp quyết, những khối băng vỡ vụn rơi xuống đầu con Điều Sư nhưng lại rơi vào khoảng không vì nó nhanh chóng tránh né, sau khi né chiêu con Điều Sư cấp 3 đột nhiên phun ra một con lóc xoáy thẳng về phía Lý Chân Nguyên, ngay lúc đó hắn vận linh lực một cái khiên băng xuất hiện trước người giúp hắn thoát khỏi công kích của con Yêu Thú.

Công kích qua đi Lý Chân Nguyên lông tóc không tổn thương đều này cho thấy trình độ của hắn hơn hẳn con yêu thú cấp ba này. Bên kia bọn người Thái Lôi nhìn trận chiến Nhân Yêu hết sức chăm chú, Thái Lôi hai tay nắm chặt thẻ trong lòng “Mình phải mạnh mẽ như Lý chấp sự mới được”.

Sau một canh giờ giao đấu không ngờ con Điều Sư quay đầu bỏ đi bởi vì nó đã có chút linh trí thấy bản thân ra chiêu không làm được gì Lý Chân Nguyên, còn bản thân thì chịu không ít thiệt thòi liền biết gặp phải kinh địch nếu không muốn bỏ mạng phải nhanh chóng chạy trốn, nhưng Lý Chân Nguyên nào dễ dàng buông tha.

“Nghiệt súc, để lại mạng, Mộ Băng”.

Lý Chân Nguyên vừa dứt lời một cái quan tài bằng nhanh chóng lao về phía con Điều Sư, nó biết mình không thể tránh liền quay đầu há miệng phun ra một con lóc xoáy đập thẳng vào quan tài bằng “bùm, bùm, bùm”. Một vụ nổ ra xảy con Điều Sư chạt vật ứng phó các mảnh băng bay ra từ vụ nổ, khi nó còn chưa kịp ổn định liền bị một thanh kiếm đâm xuyên qua đầu chết tức tức. Với tu vi của nó thì cũng được coi là bá chủ hoàn hảo một phương, nhưng hôm nay gặp phải một tên Kim Đan tu sĩ như Lý Chân Nguyên thì chỉ có một khả năng là chết mà thôi. Bọn người Thái Lôi thấy Lý Chân Nguyên chiến thắng thì vỗ tay hoan hô, vui mừng giống như thoát được một kiếp vậy.

Sau khi giết chết con Điều Sư, Lý Chân Nguyên liền xử lý thi thể của nó vạch một đao ở bụng lấy ra một khối yêu đan màu xanh lục, hắn nhanh chóng thu lấy rồi trở về Tuyết Sương Hạc. Đưa mắt nhìn vào chín người Lý Chân Nguyên hỏi:

“Lần đầu tiên thấy trận chiến với yêu thú các người cảm thấy thế nào?”.

Thái Lôi và mấy người xung quanh hắn thì hưng phấn lên tiếng:

“Lý chấp sự! Ngài quá là mạnh mẽ”.

“Còn người thì sao Vũ Tiểu Vũ”.

Lý Chân Nguyên thấy hắn không trả lời mình, dường như có đang suy nghĩ điều gì đó, không khỏi cảm thấy vừa ý, lại nhìn bọn người Thái Lôi liền cảm thấy không có hy vọng gì không khỏi lắc đầu.

Thái Lôi thấy Vũ Tiểu Vũ không trả lời, lại nhìn sắc mặt không được tốt của Lý Chân Nguyên cảm thấy có cơ hội liền quát:

“Vũ Tiểu Vũ, Lý chấp sự hỏi người sao không trả lời”.

“Người nói cái gì?”

Thật ra lúc này Lý Chân Nguyên đầu pháp với con Điều Sư, Vũ Tiểu Vũ liền ngộ ra những điều mình còn thiếu khi rèn luyện ở Tử Mặc Lâm, đó là ra chiêu không dứt khoát, không đánh

vào chỗ yếu của địch thủ, còn làm cho bản thân lộ ra nhiều sở hở khiến bản thân bị thương, lúc này lại nghe tiếng quái của Thái Lôi liền giật mình hỏi.

"Người tên khốn này không nghe Lý Chấp Sự hỏi người cái gì à"

Vũ Tiểu Vũ không thèm trả lời hần liền qua sang hỏi Lý chấp sự:

"Ngài tìm ta có chuyện gì cần hỏi sao"

Lý chấp sự cười một tràng rồi nói:

"Đúng là lúc này ta định hỏi người xem trận chiến vừa rồi có nhìn ra điều gì không, nhưng hình như có vẻ đã ngộ ra điều gì".

"Đa tạ chấp sự ta quan tâm vừa rồi đúng là ngộ ra một vài thứ"

Lý chấp sự gật đầu khen ngợi Vũ Tiểu Vũ rồi không nói thêm điều gì, rồi lại nhìn qua Thái Lôi với bộ dạng đang giận dữ thì lắc đầu rồi nhắm mắt đều tức.

Thái Lôi lúc này một bụng cảm tức không thể làm gì Vũ Tiểu Vũ được vì hần đang nói chuyện với Lý Chân Nguyên hần không dám xen vào, bây giờ lại cảm thấy thái độ của Lý Chân Nguyên không đúng dường như không thích mình thì mặt không khỏi ngẩn ngơ. Thật ra lúc này hần lên tiếng trước chẳng qua là muốn nịnh bợ làm cho Lý Chân Nguyên coi trọng hần mà thôi, trong suy nghĩ của hần ai mà không muốn được hư vinh được người khác tặng bốc này nọ, nếu không thì làm sao phải hỏi như vậy, nhưng lần này hần làm rồi, hần không hiểu được ý nghĩa thật sự của Lý Chân Nguyên muốn hỏi là gì, thành ra nịnh nọt nhầm chỗ khiến cho Lý Chân Nguyên vốn đã không thích hần lại cảm thấy phiền.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cá Nhân Hay Đoàn Đội (TT)

Sau khi trải qua một trận chiến với còn Điều Sư thì mấy ngày sau đó bọn họ cũng không gặp bất cứ một con yêu thú nào nữa, lúc này một ngọn núi hùng vĩ xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, ngọn Bàn Tọa Sơn nơi sơn môn của Thái Sơ Tông tọa trấn. Sờ dĩ gọi nó như vậy là vì nhìn từ xa nó trong giống như một chiếc ghế. Khi bọn họ đáp xuống chân núi thì một giọng nói vang lên:

"Lý huynh, có phải gặp chuyện gì không sao mà năm nay về muộn thế".

Lý Chân Nguyên đưa mắt nhìn nơi phát ra giọng nói, liền nhìn thấy một trung niên tầm ba mươi mấy, hai mắt âm lãnh "nhìn thần tình hưng phấn của hần cũng đủ biết là hần đang có chuyện vui nên cổ tình chăm chọc mình đây mà" liền bình tĩnh đáp:

"Cám ơn Đồ huynh đã quan tâm, chỉ có một chút chuyện nhỏ mà thôi".

Thật ra hần cũng vốn là vừa trở về định dẫn bọn đệ tử lên núi nhưng không ngờ lại thấy được một người làm cho dự định ban đầu thay đổi. Lúc này nghe Lý Chân Nguyên nói vậy liền tiếp tục cười nói:

"Haha, không biết năm nay chỗ Huynh có nhân tài nào nổi bật không"

"Thật sự hổ thẹn, chỉ có đứa nhỏ này là Song Linh Căn thôi". Lý Chân Nguyên thần tình xấu hổ chỉ về phía Thái Lôi.

Thái Lôi lúc này được Lý Chân Nguyên điểm danh không khỏi cảm thấy hãnh diện, mặt hần hơi ngược lên nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ. Thế nhưng cả bọn đi chung liền thầm nghĩ có phải Lý chấp sự quên rồi không, đâu phải chỉ có một người đâu, nhưng không ai dám lên tiếng nhắc nhở.

"Lý huynh không cần chán nản vậy đâu, bên ta cũng chỉ có 3 đứa thôi, còn có một đứa là Linh Căn thuộc tính hiếm nữa". Tên họ Đồ liền dùng giọng an ủi Lý Chân Nguyên kèm thêm đó là khoe khoang thành tích.

Lý Chân Nguyên trong đầu ừ lạnh suy nghĩ "Ta cũng có vậy để xem người của người tốt hay người của ta tốt" hai mắt liền lé lên tinh quang:

"Hahaha, vậy thì phải chúc mừng Đồ huynh rồi, chỉ là không biết chất lượng ra sao thôi".

Tên họ Đồ nhận thấy trong lời nói của Lý Chân Nguyên có chút kinh thường mình liền bốc hỏa:

"Không bằng Đồ mỗ cùng Lý huynh đánh cược thế nào"

Lý Chân Nguyên còn chưa lên tiếng thì một có một nói cắt ngang:

"Họ Đồ người cũng bớt vô si đi...Chân Nguyên huynh không cần để ý tới hần làm gì".

Lúc này một thiếu phụ tầm ba mươi mấy khuôn mặt đoan trang, thân hình hấp dẫn, nàng ta cũng vừa đúng lúc trở về liền thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nhin không được mà lên tiếng.

"Hừ, Lê Thanh Hằng ta biết muội với Lý huynh có tình cảm với nhau, nhưng cũng không cần phải sĩ nhục ta như thế, này giờ ta có nói gì sai sao". Tên họ Đồ nhìn về phía Lê Thanh Hằng oán giận nói.

Thật ra thì ba người bọn họ vốn là bạn cùng nhau lớn lên, cùng gia nhập tông môn, tư chất của Lê Thanh Hằng tốt hơn hai người bọn họ nên lúc nào cũng che chở cho hai người. Dần dần cả hai người con trai đều yêu thương người con gái. Nhưng Đồ Trình lại có tính cách âm độc, một tiểu nhân chân chính vì tranh giành với Lý Chân Nguyên không ít lần bày kế hãm hại, sao khi Lê Thanh Hằng biết được một chút hao cảm với hần liền tan biến mà đem lòng yêu thương Lý Chân Nguyên. Điều này khiến cho Đồ Trình điên tiết lúc nào cũng đối chọi với Lý Chân Nguyên giống như chuyện hôm nay vậy.

"Đồ Trình, chuyện xấu mấy năm nay người làm còn ít sao" Lê Thanh Hằng tiếp tục chăm chọc

Đồ Trình nghe càng thêm phần nộ nói:

"Lý Chân Nguyên, người chỉ biết bảm vấy phụ nữ thôi sao, người có phải là đàn ông không".

“Hahaha, Đồ huynh lại nặng lời rồi, Thanh Hằng muội ấy cũng là lo lắng thôi, nếu huynh muốn đánh cuộc thì tốt thôi ta sẽ chiều huynh, nhưng phải có quy định rõ ràng. Lấy Thanh Hằng làm người phán quyết huynh thấy thế nào”. Lý Chân Nguyên chẳng buồn đối với lời Đồ Trình nói mà cười lớn đáp.

“Tốt, người phán quyết thì cứ chọn theo ý người, với uy tín của Lệ Thanh Hằng ta tin muội ấy cũng không dám thiên vị cho người, còn chuyện quy định thì ta cứ lấy tên song Linh Căn bên người đầu với tên song Linh Căn bên ta, ai có thành tích tốt nhất trong Huyền Thủ Trận thì coi như người đó thắng thế nào”.

Lý Chân Nguyên lắc đầu nói:

“Bên ta có chín người bên huynh hình như cũng có mười người, nhưng có một người có linh căn thuộc tính hiếm sẽ không tham gia, tính ra thì số lượng cũng bằng nhau, sao không lấy thành tích của chín người bọn họ cộng lại mà quyết định thắng thua”.

Đồ Trình thấy Lý Chân Nguyên nói như vậy bắt đầu tính toán” Lý Chân Nguyên vốn là người thông minh, hẳn sẽ không ngu như thế mà cho mình chiếm tiện nghi rút cuộc là sai số ở đâu”.

“Tốt, vốn không muốn chiếm lợi ích nhưng người đã nói thế thì ta từ chối cũng có vẻ không được tốt cho lắm”.

“À còn một chuyện nữa, nếu như ta thắng thì hy vọng Đồ huynh, buông bỏ yêu thích tặng ta một góc Bách Niên Linh Quả được chứ”.

“Được, còn nếu như ta thắng hy vọng người cũng buông bỏ yêu thích mà tặng ta thanh kiếm Thái Thần”. Vốn trong suy nghĩ của hắn là bảo Lý Chân Nguyên rời xa Lệ Thanh Hằng nhưng hắn biết đều đó là không có khả năng, càng làm như vậy thì hình tượng của hắn trong lòng của Lệ Thanh Hằng càng xấu thêm nên đổi chủ ý.

“Hahaha, quyết định vậy nha, cáo từ”. Sau khi đàm phán thành công Lý Chân Nguyên ôm quyền từ biệt Đồ Trình liền cùng Lệ Thanh Hằng dẫn bọn người Vũ Tiểu Vũ lên núi.

Ngay khi đi hết bậc thang cuối cùng, một vách núi với nhiều hang động hiện ra trong tầm mắt của bọn người Vũ Tiểu Vũ, hai bên của vách đá là những căn nhà rộng lớn gồm có bốn gian.

“Người, người, người và người vào bên trong đó nơi đây sẽ là nơi tạm thời nghỉ chân của các người ngày mai tập trung tại đây ta sẽ dẫn các người đi tham gia khảo nghiệm” Lý Chân Nguyên chỉ tay vào bốn người thiếu niên nói. Sau đó lại chỉ vào đôi tỷ muội song sinh cùng Thái Lôi và Vũ Tiểu Vũ rồi chỉ vào một căn nhà bốn gian bên trái.

“Bốn người các người ở đây”.

Sau khi an bài cho tám người xong Lý Chân Nguyênđang định đi thì một tên thiếu niên trong đội ngũ của hắn lên tiếng:

“Lý chấp sự còn ta thì ở đâu”.

“Người thì do nàng sắp xếp”. Lý Chân Nguyên chỉ về phía Lệ Thanh Hằng nói, Lệ Thanh Hằng bên này liền hiểu ý gật đầu với hắn.

Bốn người Vũ Tiểu Vũ đi chuyển vào căn nhà mỗi người tự chọn một gian, Thái Lôi ở hướng đông, Vũ Tiểu Vũ hướng nam, đôi tỷ muội thì chọn một gian kế bên Vũ Tiểu Vũ đâm ra lại dư một gian. Khi Vũ Tiểu Vũ đang định nghỉ ngơi thì một tiếng gõ của vang lên “cốc cốc”.

“Vũ Tiểu Vũ người có bên trong không”.

“Mời vào”.

Người đó đẩy cửa đi vào, thì ra người đến chính là Thái Lôi.

“Người tìm ta có chuyện gì”.

“Tiểu Vũ ta với người đánh cuộc, người dám không”

“Đánh cuộc, như thế nào đánh cuộc” Vũ Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn hắn.

“Nếu như ta thắng thì người phải quý gối xin lỗi ta đồng thời còn phải làm nô tài cho ta, còn nếu như người thắng ta sẽ bỏ qua chuyện trước kia xem như không tồn tại”.

“Haha, người ra điều kiện như thế cảm thấy rất công bằng sao, nhưng không sao ta cũng không có hứng thú, thế nên người hãy về đi”.

“Hahaha,Người không có hứng thú hay căn bản là người đang sợ không dám cùng ta đánh cuộc”. Thái Lôi cười lớn nói.

“Người cứ cho là vậy đi, ta muốn nghỉ ngơi rồi, không tiễn nhé”.

“Người cứ dốt đấy ta rất nhanh sẽ cho người đẹp mặt” Thái Lôi cảm thấy buồn bực, tựa như hắn dùng một quyền đánh thật mạnh vào đối phương nhưng đối phương chả buồn quan tâm cảm giác như đánh vào miếng bong gòn vậy, thử hỏi làm sao mà không giận cho được liền buông một câu hoang thoại bỏ đi, phương hướng hắn đi chính là căn nhà của đám đồng bọn.

Vũ Tiểu Vũ nằm trên giường suy tính “rút cuộc là Lý Chân Nguyên đã nhìn ra thực lực của mình hay là hắn chỉ đoán mò, nhìn cái cách mà hắn nói chuyện dường như rất tự tin về chuyện này, hẳn lấy cỡ sở nào mà có tự tin như thế, mình có nên thuận thế cho hắn hay là ẩn giấu thực lực mình nên làm thế nào đây”.

Suy nghĩ trong chốc lát hắn liền quyết định “ được rồi, mình cứ làm vừa đạt yêu cầu là được rồi, không cần phải ham muốn phần thưởng làm gì, với tu vi hiện tại của mình cho dù có lấy được cũng không có trợ giúp gì nhiều, Tiểu Linh nói rồi cái mình cần bây giờ là củng cố tu vi, tăng cấp quá nhanh rất dễ gặp bình cảnh lắm”.

Cùng lúc Vũ Tiểu Vũ suy tính thì trong một động phủ đang có một đôi nam nữ đang nói chuyện với nhau.

“Chân Nguyên, huynh có nắm chắc phần thắng không mà dám đánh cuộc với hắn, với tính cách của hắn nếu không nắm chắc phần thắng, hẳn sẽ không dám đánh cuộc đâu” người con gái lo lắng nhìn người con trai nói.

“Thanh Hằng muội hãy yên tâm lần này ta rất nắm chắc à”. Lý Chân Nguyên tự tin nói với Lệ thanh Hằng.

Mặc dù được Lý Chân Nguyên khẳng định nhưng Lệ Thanh Hằng không thể nào yên tâm cho được, lòng đầy nghi vấn hỏi:

“Vì cái gì? Khiến cho huynh tự tin như vậy, huynh nên biết Thái Thần kiếm có ý nghĩ với huynh như thế nào”

“Thật ra ta cũng đang lo lắng á, nếu như tên tiểu tử kia chịu ra tay thì phần thắng này chắc chắn là của ta, còn nếu như hắn chỉ đứng ngoài cuộc thì rất có khả năng là ta với Đồ Trình sẽ hòa”. Lý Chân Nguyên nhanh chóng nói ra suy tính của mình.

“Có phải tên Thái Lôi mà huynh giới thiệu không?”.

“Hahaha, không phải tên gốc đó, thằng nhóc đó căn bản chỉ là tiểu nhân thôi khó làm nên chuyện, ta đang nói tên lúc nào cũng có vẻ mặt bình thản ấy”.

“Tên đó sao, muội không nhìn ra tu vi của nó, liệu có phải huynh đã nhìn nhầm rồi không”.

“Ta cũng không biết nữa, chỉ là phán đoán của ta thôi, trên người nó ta cảm nhận được một tý tinh huyết, có lẽ nó đã chiến đấu với yêu thú rồi, hoặc có lẽ nó là kẻ máu lạnh giết người không chớp mắt mới có được cô tinh huyết này”.

“Vậy có phải là nó có mục đích gì với Tông ta không, hay nó là kẻ nội gián được phái đến”.

“Chắc có lẽ là ta phán đoán sai mà thôi, muội đừng để trong lòng, ngày mai nhìn biểu hiện của nó rồi tính, muội về nghỉ ngơi đi”.

“Được rồi, huynh cũng nghỉ ngơi sớm đi”.

Lệ Thanh Hằng ôm một bụng nghi hoặc bước về động phủ của mình, đêm nay căn bản là một đêm rất kỳ hoặc vì có rất nhiều người trần trọc khó ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Khảo Thí Bắt Đầu

Bàn Toạ Sơn, khu vực ngoại môn đệ tử.

Vũ Tiểu Vũ mở cửa phòng ra vương vai hít thở không khí trong lành, phía bên trái không ngờ cũng có tiếng động, cánh cửa mở ra một đôi tỷ muội song sinh khuôn mặt khá là bình thường xuất hiện, nhìn thấy Vũ Tiểu Vũ hai nàng khẽ gật đầu với hần xem như chào hỏi.

Vũ Tiểu Vũ cũng gật đầu đáp lễ, cả ba người không nói một câu gì, cùng đi về một hướng chính là chỗ hôm qua Lý Chân Nguyên đã hẹn, khác với lần trước không một bóng người, vì lần này không ngờ bọn người Thái Lôi lại xuất hiện sớm hơn cả hần.

“Tiểu Vũ về vụ đánh cuộc hôm qua người có suy nghĩ lại không?” Thái Lôi không cam lòng hỏi lại, dù rằng hần đã có tính toán khác.

“Đánh cuộc gì cơ?” Vũ Tiểu Vũ khuôn mặt tỉnh bơ hỏi.

“Người...” Thái Lôi còn chưa kịp nói gì thì một tên đồng bạn đã lên tiếng.

“Thái Lôi lão đại, ngài cần gì phải nhiều lời với tên khốn đó chỉ cho mất thân phận”

“Giang Hà, may mà có người nhắc nhở, không thì ta đã mất hết mặt mũi rồi nhĩ” Thái Lôi buồn bực nói, ý tứ trách móc tên kia nhiều chuyện.

“Ta.....” Giang Hà uly khuất không nói nên lời.

Cùng lúc đó ở nơi tập trung khác đang có một vị trung niên đang thao thao bất tiết với những người tham gia khảo thí.

“.....như các người đã biết ngày hôm qua ta đã đánh cuộc với Lý chấp sự, nếu bọn người các người để ta mất mặt thì tự hiểu hậu quả, nếu các người giúp ta thì sẽ được trọng thưởng chuyện làm nội môn đệ tử cũng là bình thường, chỉ cần các người chọn gia nhập vào Thái Môn Phong của ta thì mọi chuyện đều có thể, nếu như cảm thấy không thể thắng các người cứ ra tay cướp đoạt, như mà lỡ tay thì nhớ làm cho kính dáo vào, mọi chuyện đã có ta..”.

Khi Đỗ Trình nhấn mạnh hai chữ lỡ tay khiến cho bọn người đó hai mắt không khỏi híp lại, khi thấy bọn chúng đã lĩnh hội được ý tứ của mình, liền hô xuất phát.

Lúc này Lý Chân Nguyên cũng xuất hiện ở chỗ hẹn bọn người Vũ Tiểu Vũ, hần không giống như Đỗ Trình nói nhiều chỉ nói đại khái qua loa ý tứ là đừng quá đặt nặng vấn đề của hần cứ làm hết khả năng là được, liền dẫn bọn họ đến đỉnh núi Bàn Toạ Sơn phía sau đại điện Thái Sơ Tông nơi khảo thí bắt đầu.

Đỉnh Bàn Toạ Sơn rộng lớn, lúc này đã tụ tập gần trăm tên đệ tử thí luyện lớn bé đều có, trên đài cao là mấy lão già mặc đạo bào màu trắng trước ngực có một đồ án Bàn Toạ, đây đúng là cao tăng của Thái Sơ Tông.

Ngay lúc này có một lão già từ trên đài cao bay xuống khuôn mặt hiền từ lên tiếng nói:

“Chào mừng các người đến với khảo nghiệm nay năm, ta là Trần Thoái Thương Đại Trưởng Lão của Thái Sơ Tông, sao ngày hôm nay những ai không đạt yêu cầu có thể ở lại làm đệ tử ký danh sang năm lại tiếp tục tham gia, những ai đạt yêu cầu sẽ chính thức là đệ tử ngoại môn của Thái Sơ Tông, mỗi tháng được cấp một viên Ngưng Thần đan và một viên Linh Thạch sơ cấp tu luyện. Yêu cầu năm nay là một nhóm ba người sẽ giết được ít nhất là mười lăm đầu yêu thú cấp hai, nhóm nào có thành tích tốt nhất được thưởng một viên Trúc Cơ đan và một ngàn Linh Thạch sơ cấp”

Vừa nghe phần thưởng là một viên Trúc cơ đan cả mấy trăm người bên dưới liền ồ lên phấn khích, đợi cho bọn họ im lặng lão mới lên tiếng:

“Được rồi, bây giờ để cho công bằng các người lần lượt lên đây bốc thăm phân chia”.

“Cái gì? Bốc thăm sao? Không phải là tự chọn à?”

Đủ thứ câu hỏi vang lên, làm cho không khí vốn yên lặng bỗng chốc loạn hết cả lên trong tình trạng như vậy cũng chỉ có mỗi Vũ Tiểu Vũ là bất động thanh sắc, đối với hần một nhóm cũng được mà một mình cũng chẳng sao, đều này liền dẫn đến sự chú ý của một lão già khuôn mặt tròn tị. Trong hoàn cảnh rối loạn đó, Đại Trưởng Lão Trần Thoái Thương quát lớn:

“Im lặng”

Tiếng quát làm cho mấy trăm tên đệ tử im lặng nhìn về phía hần thần tình sợ hãi, Trần Thoái Thương đưa mắt nhìn bọn chúng một lượt nói:

“Cái người có ý kiến với quyết định của ta, mà nói đúng hơn đây là quyết định của Tông chủ, nếu như các người cảm thấy như vậy là uly khuất thì có thể lựa chọn xuống núi ngay bây giờ,

còn nếu như đồng ý với quyết định này thì nhanh chóng bóc thăm đừng làm lãng phí thời gian của bọn ta”.

Sau khi nghe Trần Thoái Thương nói trăm tên đệ tử thay phiên nhau bóc thăm mỗi người đều cầm một con số trên tay, Vũ Tiểu Vũ lúc này trên tay cũng cầm một con số nhìn vào thì nó là con số bốn mươi chín.

Tiếng của Trần Thoái Thương lại vang lên:

“Được rồi, bây giờ thì các ngươi hãy tìm người có con số giống mình, bọn họ cũng chính là đội ngũ của các ngươi”.

Sau khi tất cả đã tìm được đồng đội của mình thì một giọng nói vang lên:

“Đại Trưởng Lão, ta có việc muốn hỏi?”

“Ngươi còn có việc gì? ” Trần Thoái Thương có chút bức bối hỏi,

“Ta chỉ có một mình không biết yêu cầu có thay đổi gì không”.

“Ngươi có một mình là sao”.

“Dựa theo lời của Đại Trưởng Lão nói, thì ta không tìm được người có đội ngũ với mình”.

“Đề không làm sáo trộn đội ngũ, ta sẽ đặt cách cho ngươi, yêu cầu của ngươi là nắm đầu yêu thú cấp hai ”. Trần Thoái Thương nhanh chóng quyết định.

Lúc này bên dưới có rất nhiều tiếng bàn tán, đặc biệt nhất chính là đội ngũ của Thái Lôi, không ngờ đồng hành cùng hắn chính là Giang Hà và Lương Trung, ba người hăm hở chụm đầu nói với nhau:

“Thái Lôi lão đại trời cũng giúp chúng ta, không ngờ ba người chúng ta lại chung một đội còn tên khốn kia chỉ có một mình”.

“Lương Trung ngươi be bé cái miệng lại, bộ ngươi muốn bị mọi người phát hiện hả, ngươi không phải không biết nội quy của Thái Sơ Tông, tranh đấu giao lưu thì được, còn nếu như có ý định giết người liền bị xử trảm”

Thì ra hôm qua sao khi Thái Lôi đi tìm Vũ Tiểu Vũ không được như ý liền tìm đồng bọn tín kếp, bọn họ định vây giết Vũ Tiểu Vũ trong Huyền Thú Trại, bây giờ thấy Vũ Tiểu Vũ có một mình liền không khỏi vui mừng ra mặt.

Bên trên đài cao lúc này có ba người bay xuống cùng với Đại Trưởng Lão bắt đầu bắt pháp quyết, một lúc sau thì một cánh cửa từ hư không xuất hiện cùng với đó là tiếng nói vang vọng của Đại Trưởng Lão:

“Các ngươi có thời gian là bảy ngày để săn giết yêu thú, một khi đến thời gian cho dù các ngươi có hoàn thành nhiệm vụ hay không cũng đều bị truyền tống trở về chỗ này, còn một chuyện nữa các ngươi phải lưu ý mặc dù đây là bí cảnh được tạo ra, yêu thú thật sự không tồn tại nhưng một khi các ngươi bị giết thì chính là sẽ thật sự chết nên các ngươi phải hết sức cẩn thận, được rồi các ngươi nhanh chóng lên đường đi”.

Đợi đến khi bọn người Vũ Tiểu Vũ vào bên trong hết thì bốn người mới dừng lại, ai nấy đều lẩm bẩm mồ hôi trên trán, có thể thấy đề mở ra bí cảnh này bọn họ phải tốn rất nhiều linh lực mới có thể làm được.

Lúc này Đại Trưởng Lão quay sang nói với một lão già có khuôn mặt tròn trịa:

“Tông Chủ! Ngài thấy lứa năm nay thế nào? Có khả quan không? Đại hạn của Thái Sơ Tông sắp bùng xuống rồi nhưng mãi vẫn chưa tìm được người mà lão tổ từng tiên đoán có thể giúp cho tông ta thoát khỏi tai kiếp haiz!”

“Trần Trường Lão, ngươi đừng quá lo lắng theo lời tiên đoán có bài về “Người đến trời tây, Vũ danh tề Vũ, nhiều lời thủy linh, Thái Sơ hoàn nguyên”dựa theo những lời này từ mấy năm trước chúng ta đã đến hướng tây khắp nơi tìm kiếm nhưng chẳng tìm ra manh mối gì, sau đó đàm phán với Hiên Viên Thiên lấy được sự cái quản Phượng Vũ Thành, tuy đã tìm ra được người mang họ Vũ nhưng bọn họ lại trải qua một phen biến đổi nên rất có thể ngươi mang những đặc điểm kia đã chết, nếu thật như vậy thì trường họa kiếp này khó mà tránh khỏi rồi”.

“Tổ Nguyên, ngươi có tin gì từ Vũ gia không, có nghe nói ai trong gia tộc bọn họ có Thủy Linh Căn không”. Lão già Tông Chủ quay sang hỏi một người có khuôn mặt già nua tầm bảy mươi tuổi.

“Bẩm Tông Chủ, căn bản là không có ai, bởi truyền thừa từ tổ tiên của bọn họ là Hóa Linh Căn, nghe nói trước khi có nội loạn từng xuất hiện một Thiên Tài có Thủy Hóa song Linh Căn”.

Lão già lắc đầu:

“Vậy thì không phải, tiên tri nói là Thủy Linh Căn nhưng lại có thuộc tính lôi”.

“Tông Chủ có khi nào chúng ta tìm sai phương hướng rồi không” Trần Thoái Thương lên tiếng nói

“Rất có thể giống như lời Đại Trưởng Lão nói cái câu “ Vũ danh tề Vũ” có khi nào là người đó có tên là Vũ, sao này vì lý do nào đó mới lấy họ Vũ không” Lão già còn lại lúc này lên tiếng.

“Đại Lang ngươi nói cũng có lý, trước giờ chúng ta cứ nghĩ là họ Vũ nhưng biết đâu không phải là họ mà là tên thì sao”

Lão Tông Chủ suy nghĩ câu nói của lão già rồi nói:

“Đến từ phía tây, ngoài Phượng Vũ Thành cùng những làng mạc xung quanh, chỉ còn mỗi Từ Mặc Lâm là chúng ta chưa tìm kiếm, không lẽ người đó đang ở Từ Mặc Lâm sao”.

“Cũng có thể là có mà cũng có thể là không, chỉ là chúng ta vẫn có quyền hy vọng” Trần Thoái Thương dường như bất lực mà lên tiếng.

“Được rồi không bàn tới nữa, chúng ta cứ cố hết sức mà làm thôi, nếu như Thái Sơ Tông khí số đã tận thì cho dù là có người đó đi chăng nữa cũng không thể nào thay đổi được, còn nếu như chưa hết thì cho dù chúng ta không làm gì đi nữa nó vẫn trường tồn mà thôi, bây giờ các ngươi về nghỉ ngơi đi ngày mai sẽ bắt đầu xem bọn chúng thể hiện”.

Ba người còn lại nhanh chóng thối lui, một mình hắn đứng nhìn bầu trời trong xanh hai mắt ưu tư dường như có điều suy nghĩ “Haiz, có lẽ Mệnh Thiên Uy ta sẽ là một nỗi ô nhục của Thái Sơ Tông, bao đời truyền thừa lịch sử hào hùng, nhưng không ngờ đến đời của ta thì lại sắp sửa lui bại..”.

Nhưng có một điều bọn họ không ngờ người mà bọn họ đang tìm kiếm bấy lâu lại ở ngay bên trong nhà bọn họ mà nói chính xác hơn là đang trong Bí Cảnh Huyền Thú Trại. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ngày Đầu Khảo Nghiệm

Khi Vũ Tiểu Vũ xuyên qua cánh cổng truyền tống, trước mặt hắn lúc này là một đầu yêu thú cấp một, hắn chẳng mấy chốc khăn liềm dùng một chưởng giết chết đầu yêu thú cấp một, việc này đối với tu vi của hắn thì chẳng coi vào đâu, chỉ là công tác chuẩn bị một ít lương thực lương khô mà thôi.

Sau khi xử lý mọi việc ổn thỏa, hắn bắt đầu đưa nhìn quang cảnh xung, vẫn là một mảnh rừng rậm quen thuộc, nó tựa như khung cảnh lúc hắn còn là Yêu Nô ở Từ Mặc Lâm mà nói đúng hơn là Vũ Tứ, hắn trầm nghĩ “trước tiên phải tìm được nguồn nước dữ tử đã” vì trong suy nghĩ của hắn nước uống rất đều trọng yếu.

Ngay khi đã xác định việc phải làm Vũ Tiểu Vũ liền đưa bất pháp quyết, ấn kí trên cánh tay trái ló sáng một con Không Tước xinh đẹp từ hư không xuất hiện. Một tiếng than thờ vang lên trong thức hải của hắn:

“Buồn chết ta!”.

“Chào người Tiểu Linh”

“Chào chào cái làm như xa lạ lắm vậy, cơ mà người đang ở đâu sao lại giống như Từ Mặc Lâm vậy, đừng nói với ta là người đã quay lại tranh giành Tiểu Thư với Phương Thiên Phong rồi nha”

Cũng khó trách Tiểu Linh lại có suy nghĩ như vậy, bởi vì ở trong Thú Linh giới không có ngày tháng chỉ là một mảnh không gian hư vô, cộng thêm chỉ có một mình nên cảm thấy thời gian dường như trôi qua rất là lâu rồi.

“Tiểu Linh người bị lừa à, chỉ mới mấy ngày ta làm sao mà trở lại Từ Mặc Lâm được, đây là Huyền Thú Trận”.

“Lú cái đầu người!” Tiểu Linh bực bội mắng hắn. ... “có phải là Huyền Thú Trận của Thái Sơ Tông”.

“Sau người biết” Vũ Tiểu Vũ hóc hóc mồm kinh ngạc nhìn Tiểu Linh.

“Chỉ có người là đầu óc bà đậu thôi, chứ ta thì không nhé, Thái Sơ Tông nổi tiếng nhất là thí luyện ở Huyền Thú Trận ai mà không biết” Tiểu Linh nhìn hắn như một thằng ngốc nói.

“Cái ĐCMN khi dễ trần trụi, dù gì người cũng sống cả mấy trăm năm ở đây, còn ta chỉ mới có mấy tháng làm sao biết được chứ, tình huống con khi gì không biết ” Vũ Tiểu Vũ ai oán trong lòng mắng chửi không thôi nhưng hoài mặt lại không tỏ vẻ gì nói:

“Tiểu Linh người chờ ta đi kiếm nguồn nước được không, sống trong rừng rú chỉ có người là giỏi nhất”.

“Ý người là sao. ... Mà thôi lên đi ta bay một vòng cho giãn gân giãn cốt nào”. Tiểu Linh khê liếc đôi mắt nhìn hắn.

Sau một hồi bay lượn quanh, đựng độ vài yêu thú phi hành cấp thấp, hắn cùng Tiểu Linh song kiếm hợp bích cuối cùng cũng tìm được một con suối nhỏ, cách đây vài chục dặm, hắn nhanh chóng bổ sung nước dự trữ, sau đó hắn cùng Tiểu Linh tìm một chỗ gần đó để ẩn nấp suy tính. Hắn trầm nghĩ “Năm đầu yêu thú sau, không quá khó khăn, cái khó của mình là làm sao đạt được mục đích mà không tổn quá nhiều sức lực lại càng không thể để mình bị thương, như vậy mình mới an toàn được”.

Tiểu Linh khê gật đầu tán thưởng, từ hành động của hắn, nàng có thể nhìn ra hắn định làm gì, đây là một việc làm đúng đắn, quan sát địa hình thiết lập cảm bấy như vậy mới có thể làm ít ăn nhiều được. Ngay khi Vũ Tiểu Vũ đang lay quay tìm chỗ ẩn nấp thì lúc này một bầy thú gồm năm đầu Huyết Lang đang di chuyển đến bờ suối uống nước, một con có vẻ như đầu đàn đứng canh chừng cho bốn con còn lại uống nước, sau đó bốn con lại quay ra canh chừng cho con đầu đàn, bọn chúng uống xong liền ly khai.

Cứ cách vài giờ thì có một hai đàn yêu thú đến uống nước, đôi khi có một hai con một mình đến nhưng có vẻ tu vi của nó không dưới cấp ba.

“Thế nào có ý tưởng gì chưa”

“Ý tưởng gì? Chúng nó canh gác như vậy thì bố trí làm sao, dùng cách thủ công như thợ săn bình thường à:D hay đào hố gài chông. ... Nên nhớ đây là yêu thú chứ không phải thú bình thường”. Vũ Tiểu Vũ đang thao thao bất tiết thì bị Tiểu Linh cắt ngang.

“Thế người ở đây quan sát làm gì” Tiểu Linh nghi hoặc hỏi,

“Đương nhiên là đầu độc bọn chúng rồi”

“Người. ....người”

Tiểu Linh lúc này nói không nên lời, nàng không hiểu nổi đầu óc tên này có phải là bà đậu không, khi mà nàng hỏi có ý tưởng gì không thì lại xỏ trăng gian đại hải đến cuối cùng thì bảo là hạ độc nguồn nước.

Vũ Tiểu Vũ nhìn Tiểu Linh ấp úng nói không ra câu mới bảo: “Bộ ta nói gì sai sao”

“Người không sai, ta mới là kẻ sai nè”

Tiểu Linh bực bội nói, trong đầu lại suy nghĩ “Sao mình lại đi nói chuyện với một thằng ngu cơ chứ, càng ngày càng thấy hắn đúng là không có tiền đồ, một tên ngu ngốc chân chính, một câu đơn giản như thế hắn lại nói chẳng đầu vào đâu, thật không biết tiểu thư nhìn trúng hắn ở điểm nào”.

Vũ Tiểu Vũ hắn không hiểu Tiểu Linh nói gì, lúc này mới lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra một lọ nọc độc, đây là chiến lợi phẩm từ lần giết bọn người Trương Ngạo Thiên. Nhìn lọ nọc độc hắn không khỏi nhớ đến giây phút ngày ngày với Hoa Phương Tuyệt.

Trong khi Vũ Tiểu Vũ bận rộn với kế hoạch thì lúc này ở một tổ đội khác cũng đang lên một kế hoạch nhằm vào hắn, cầm đầu tổ đội này không ai khác chính là Thái Lô:

“Bây giờ, đều quan trọng nhất là chúng ta phải tìm cho được thằng khốn Vũ Tiểu Vũ, sau khi giết hắn xong chúng ta sẽ ra tay cướp đầu yêu thú từ những người tham gia, tận lực đừng lỡ

tay hiểu chưa”.

Hai người kia nghe Thái Lôi nói thế liền gật gù tỏ vẻ đã hiểu:

“Thái Lôi lão đại! Làm như vậy liệu có bị gì không?” Lương Trung lên tiếng hỏi với giọng điệu sợ sệt.

“Cmm, nếu như ngươi cảm thấy sợ thì có thể nhanh chóng rời khỏi đội ngũ, bớt dong dài đi” Thái Lôi giận dữ quát.

Tội nghiệp Lương Trung vừa nghe Thái Lôi quát liền một chút cũng không dám nói, giữa rừng núi hoang vu thế này một mình đi là cực kỳ nguy hiểm, trong khi đó tu vi của hắn chỉ mới là Ngưng Thần tầng năm mà thôi thế nên hắn liền tỏ vẻ:

“Ta kh...ô...ng sợ...”

“Cmm, ngươi bớt nói đi, nhìn thấy ngươi là biết không thể làm nên chuyện rồi, Giang Hà! Ngươi đi trước dọn đường đi”.

“Đã rồi “.

Cùng lúc đó cách bọn họ vài dặm cũng có một tổ đội ba người hai nam một nữ mặc trang phục giống nhau, đều là một bộ y phục màu đỏ có thêu một con phượng hoàng trước ngực, đây chính là huy hiệu của Vũ gia tộc Phượng Vũ Thành. Lúc này tên thanh niên chừng mười ba, mười bốn tuổi nói:

“Đại Ca! huynh nói xem tại sao năm nay lại chia nhóm kiểu này, có phải mấy lão già kia phát hiện vấn đề gì chăng?”

“Câm miệng! Tam đệ ngươi bớt nói lung tung đi, mặc dù bộ người Thái Sơ Tông dùng lễ đối đãi, thậm chí là cố ý lấy lòng chúng ta nhưng tuyệt nhiên bọn họ sẽ không sợ Phượng Vũ Thành, mà nói đúng hơn là Vũ gia chúng ta, bọn họ có mục đích gì đó nên mới đối xử nhưng thế, nếu như để bọn họ nghe được thì coi như là Tộc Trưởng có ra mặt thì bọn họ cũng chẳng thèm nề mặc đâu”. Người được gọi Đại ca sắc mặt lo lắng nhìn tên thanh niên hạ giọng nói

Lúc này người con gái cũng lên tiếng:

“Vũ Tam, đại ca ngươi nói đúng, trước khi rời đi, phụ thân ta cũng nói phải hết sức tôn trọng bọn họ không được làm mất mặt Phượng Vũ thành được”.

“Chị dâu ta biết rồi”

Thì ra hai tên thiếu niên này chính là hai vị công tử của Vũ gia, người thiếu nữ được Vũ Tam gọi là chị dâu chính là Hạ Tuyết Linh vị Hôn Thê của Vũ Đại. Khi nghe Vũ Tam gọi mình là chị dâu Hạ Tuyết Linh khẽ nhíu mày sau đó trở lại bình bình thường, bởi vì nhắc đến chuyện này chính là một cố sự khiến cho thiên hạ đàm tiếu.

Ban đầu Hạ Tuyết Linh được gia gia hắn gả cho Vũ Tứ một thiên tài trẻ tuổi của Vũ gia khi đó nên ai cũng biết nàng chính là vị Hôn Thê của Vũ Tứ, nhưng biết cố xảy ra Vũ gia nội loạn, Vũ Tứ xem như cũng chết thảm, một năm sau đó. Vũ Mục Thanh liền báo Hạ gia đem Hạ Tuyết Linh gả cho Vũ Đại vì Hạ Tuyết Linh rất nổi tiếng vừa xinh đẹp lại có Song Linh căn làm sao Vũ Mục Thanh có thể bỏ qua cho được liền muốn lấy nàng làm vợ cho cháu mình, dưới áp bức của Vũ Mục Thanh, Hạ Lâm Tộc Trưởng Hạ gia không thể nào làm khác hơn, thế là một giai thoại được hình thành.

“Đại ca huynh nghe chuyện gì chưa, nghe báo lúc trước trắc thí ở Phượng Vũ Thành có một đứa Song Linh Căn, Thủy với Lôi lại họ Vũ, huynh nói xem có phải là thằng tạp chủng Vũ Tứ không”.

“Điều này cũng khó nói, lúc trước chạm một bước để cho biểu muội tha tên đó đi, bây giờ không biết hắn ra sao, nhưng ta nghĩ một người đàn điền đã bị phá bỏ thì khó mà tu luyện lại được chắc là người khác thôi, với lại nếu là song linh căn thì phải là hỏa và thủy mới chính là hắn được”.

“Hai người đang nói gì thế, Vũ Tứ còn sống?” Hạ Tuyết Linh nghe hai người bọn họ nhắc đến Vũ Tứ liền hiếu kỳ hỏi.

“À. Nàng không cần quan tâm, dù gì thì hắn và nàng cũng chỉ là danh nghĩa mà thôi”. Vũ Đại lạnh nhạt nói,

“Chuyện ta hỏi có thì có luyện quan gì đến chuyện danh nghĩa với hắn, ngươi có phải qua võ đoán rồi không” Hạ Tuyết Linh đáp trả lời của Vũ Đại khiến cho không khí trở nên quý dị làm cả ba đều yên lặng.

Hạ Tuyết Linh trong lòng thì ai oán suy nghĩ “nếu mình có thể lựa chọn, thì tha chọn Vũ Tứ còn hơn, vì ít ra thái độ của Vũ Tứ rất tốt, tốt hơn rất nhiều lần so với tên Vũ Đại này, biết đâu hắn sẽ đem lại hạnh phúc cho mình cũng nên”.

Lúc nàng đang suy nghĩ với Vũ Tứ thì Vũ Tiểu Vũ cũng chính là Vũ Tứ nàng đang tưởng niệm lúc này đang hăng hái nói với Tiểu Linh:

“Được rồi. mọi chuyện đã ổn thỏa, nước đã được dự trữ rất nhiều, ngươi thấy có thể hạ độc được không”.

“Ngươi bắt ảo mộng đi, một lo độc xà bé tí thế kia có thể độc cả con suối này sao, đầu óc bà đậu hả, đây đâu phải là hạ nguồn độc rất nhanh sẽ phân tán dùng đầu óc tí đi”. Tiểu Linh nghe hắn nói liền mắng chửi

“Sao ngươi không nói sớm, ta tha đồ xuống hết rồi” Vũ Tiểu Vũ vẻ mặt rầu rĩ nói,

“Tức chết ta đi...đồ xuống hết rồi thì còn nói làm gì nữa” Tiểu Linh tức đến độ đầu đã bốc khói,

“Chuyện đã rồi thì chờ kết quả thôi biết sau giờ.....” Vũ Tiểu Vũ cố nói cho qua chuyện,

Khi hắn vừa dứt câu thì bầy Huyết Lang lúc sáng lại đến uống nước, vì bây giờ trời cũng đã ngã về chiều, vẫn như lúc trước con đầu đàn đứng canh chừng cho bốn con kia uống nước, thế nhưng khi còn đầu đàn chuẩn bị uống nước thì một chuyện phát sinh làm nó tức giận trỗi lên.....

“à hú.....hú”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mơng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tranh Chấp

Ngay khi con Huyết Lang đầu đàn tru lên, Vũ Tiểu Vũ liền dùng Phong Thiên Bộ nhanh chóng áp sát năm đầu Huyết Lang. Cứ một chưởng tung ra là một đầu Huyết Lang bị thương nặng, bọn nó hình như không có năng lực phản kháng, trên hàm răng sắt nhọn có một dòng máu rỉ ra không phải là màu đỏ tinh huyết mà là một màu xanh thẫm đây chính là dấu hiệu bọn nó đã trúng độc.

Lúc bấy giờ con Huyết Lang đầu đàn bắt đầu phản ứng, nó há cái miệng to lớn lao về phía Vũ Tiểu Vũ, cái miệng to lớn mang theo mùi tanh tươi nhắm vào cổ của hắn mà cắn, theo phản xạ tự nhiên Vũ Tiểu Vũ nhảy tránh đi, cứ tấp đi vào khoảng không bởi vì lực hơi mạnh nó liền đâm xâm vào một con Huyết Lang đang bị thương nặng dưới đất khiến cho xương sườn của đầu Huyết Lang đó bị gãy lòi ra. Khẽ gầm lên, nó lại phóng về phía Vũ Tiểu Vũ, lần này một trao sắc bén tung ra đánh thẳng vào đầu, hắn chân phải nhanh chóng tung một đá vào thể trao đang tới đồng thời mượn lực từ đó Vũ Tiểu Vũ liền nhảy lên lưng con Huyết Lang đầu đàn.

Đầu Huyết Lang vùng vẫy lao đi, những cành cây thấp dài và những chỗ có dây leo liền được nó lựa chọn nhằm hất Vũ Tiểu Vũ văng ra, nhưng Tiểu Vũ làm gì cho nó được như ý, thậm vận dương lực nơi lòng bàn tay tung chưởng đánh vào đầu nó, một chưởng rồi hai chưởng, cứ thế liên tiếp ập đến khiến cho đầu Huyết Lang gầm rú cuối cùng nó cũng bị đứt được Vũ Tiểu Vũ rồi khỏi lưng, hắn tung người lộn một vòng rồi bình yên đáp xuống mặt đất.

Đồng thời đưa mắt nhìn bốn đầu Huyết Lang đang thoi thóp âm thầm đánh giá, sao đó lại chuyển lên con Huyết Lang đầu đàn, trên tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh chuỳ thủ sắt bén, ánh sáng lè lên làm chói cả mắt, phía bên kia con Huyết Lang đầu đàn có vẻ như bị thương khá nặng nên bước đi chuyển của nó đã không còn nhanh nhẹn, cơ thể liên tục rung rẩy.

Nhìn biểu hiện của đầu Huyết Lang, Vũ Tiểu Vũ nhận thấy thời cơ đã đến liền dùng Phong Thiên Bộ nhanh chóng áp sát, thanh chuỳ thủ sắt bén đâm vào cổ nó, nhưng kinh biến lại xảy ra, khi thanh chuỳ thủ còn cách cổ của nó vài mm thì bỗng nhiên nó há miệng một luồng ánh sáng đỏ rực được bắn ra, bởi vì là chính diện nên Vũ Tiểu Vũ chỉ kịp vận dụng tất cả linh lực tạo thành một tấm chắn trước người.

Hự...phụt...

Một dòng tinh huyết đỏ tươi văng ra từ miệng của Vũ Tiểu Vũ bởi lực phản chấn khiến hắn đụng vào một thân cây to lớn, toàn thân truyền đến cảm giác đau nhất, miệng lại tiến tục phun ra thêm một ngụm máu tươi, có vẻ như hắn đã bị trọng thương. Đầu Huyết Lang sau khi tung ra một chiêu thì thân thể nó cũng đỏ gục xuống không còn một chút khí tức của sinh mệnh, thì ra nó biết mình không thể nào thoát khỏi cái chết, vì kinh mạch hầu như bị chưởng lực phá hủy hết, nên dồn hết yêu lực trung ra một đòn cực mạnh, nó muốn đồng vu quy tận cùng Vũ Tiểu Vũ, do không một chút phòng bị liền trúng chiêu bị thương không hề nhẹ.

“Đúng là quá non kém, thời cơ ra chiều không chuẩn xác, ngươi nên biết những con yêu thú như thể này lúc nào cũng có hậu chiêu, chưa nắm chắc đã lao đầu vào, còn may cho ngươi là thực lực nó thấp hơn ngươi với lại trình độ thân thể cũng đã cải thiện không ít, nếu như đây là một đầu yêu thú Trúc Cơ viên mãn thì ngươi đã là cái xác không hồn rồi”.

Sau khi trận chiến kết thúc, Tiểu Linh liền không khách khí lên tiếng nói, cả quá trình hắn chiến đấu năng đều thấy được có vẻ như cũng không tệ lắm, nhưng nàng không nói một câu nào chỉ điểm, cũng không tham gia chiến đấu chỉ vì muốn cho hắn có thể từng bước hoàn thiện kỹ năng chiến đấu của mình.

Khự...khự

Vũ Tiểu Vũ ho lên vài tiếng nói: “Ta nghĩ mình đã quan sát nó rất kĩ càng rồi nhưng không ngờ lại nó giả bộ làm ta bị trúng kế của nó, ta đã quá kinh xuất rồi, lần sau sẽ rút kinh nghiệm”

“Quan sát kỹ chính là dùng mắt thường để phán đoán à, nếu có thể dùng mắt để quan sát thì còn cần tu luyện thần thức làm gì, haiz! Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, bình bất yếm trá, ngươi vẫn còn dùng tư tưởng đơn thuần như vậy chiến đấu thì có ngày cũng chết tức tức tươi mà thôi, cơ mà nếu gặp phải tình huống tương tự ta nghĩ ngươi sẽ không còn cơ hội để rút kinh nghiệm khi mà con Yêu thú có đẳng cấp cao hơn ngươi đâu, bỏ cái suy nghĩ rút kinh nghiệm đi nhé”.

Vũ Tiểu Vũ mang tâm trạng buồn bực, vận khí liệu thương, máu huyết nhanh chóng sôi sục theo sự di chuyển của linh lực cùng với đó là ần kí tia chớp trên cánh tay phải chớp động. Hai canh giờ sau, thương thể thân kỉ không ngờ được khôi phục. Hắn liền đi tìm thanh chuỳ thủ và cất lấy đầu của năm con yêu thú, khi kiểm kê lại hắn mới vui mừng phát hiện yêu đan cấp ba, thì đầu của con Huyết Lang đầu đàn đã đạt tới cấp ba, yêu thú Trúc Cơ kỳ, hèn gì thực lực của nó quá là mạnh mẽ. Sau khi xử lý tất cả xong xui liền báo Tiểu Linh chờ hắn đi tìm một chỗ lập động phủ tu luyện bởi vì yêu cầu của hắn chỉ có bấy nhiêu thôi.

Ở cách đây vài chục dặm, có một nhóm sáu người đang đối chọi gay gắt với nhau. Một tên thiếu niên trong rất điển trai đỏ mặt lớn tiếng nói:

“Này! Bọn người các ngươi thật là quá đáng, tại sao lại có thể vô sỉ đến mức đó được, rõ ràng là con yêu thú này bọn ta vất vả lắm mới làm cho nó bị thương mà bỏ chạy, đang truy đuổi nó thì phát hiện nó đã bị các ngươi giết chết, có còn thiên lý nữa không”

“Bớt nói nhảm cuội đi, không giết được nó thì chỉ trách các ngươi quá kém mà thôi, đầu phải lỗi của bọn ta, bộ trên người nó có ghi tên của các ngươi à, chim trời cá nước ai bắt được thì là của người đó ý kiến cái rắm” Giọng tên thiếu niên bên kia cũng rất đanh thép đáp lại

“Đồ đồ tiện”

“Ngươi nói ai đồ tiện lặp lại một lần nữa ta xem”

“Được rồi! Triệu Hằng không cần phải cùng bọn người đó đôi co, không giải quyết được gì đâu, chỉ có nắm đấm ai lớn thì có mới có quyền lên tiếng”.

Lúc này một tên thiếu niên khoảng chừng mười bốn tuổi lên tiếng can ngăn tên thiếu niên điển trai, đồng thời rút kiếm đang cầm trong tay nhanh chóng chém về tên thiếu niên đối diện.

“Xem kiếm của Trần Thiệu Lương ta”.

Keng...

Tiếng hai thanh kiếm va vào nhau té lửa, Trần Thiệu Lương không ngờ lui về sau mười bước đồng thời khéo miệng rỉ máu, thì ra trong lúc nói chuyện tên thiếu niên đó cũng đã đề phòng khi thấy đối phương vùng kiếm liền tiếp chiêu.

“Khá khen cho nhà ngươi, dám cùng Trịnh Thiệu Thanh ta so kiếm”.

“Ngươi là Đại công tử của Trịnh gia, Trịnh Thiệu Thanh Phượng Vũ Thành” Trần Thiệu Lương thanh niên sắc mặt khó coi hỏi.

“Đúng chính là bản công tử từ thế nào biết sợ rồi sao”.

Trần Thiệu Trung khẽ nhăn mặt, rồi nói lớn:

“Trịnh gia thì thế nào? Oai phong lắm chắc, Trần Thiệu Lương ta chưa sợ ai bao giờ, tiếp chiêu”.

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong nội tâm của hắn lại không có bình yên như vậy chính là đang nổi bão, một gia tộc lớn đến từ Phụng Vũ Thành làm sao hắn chịu nổi, không thể à, cho nên vừa dứt lời liền không cần suy nghĩ cấp tốc quay đầu bỏ chạy, hành động này khiến cho năm người còn lại há hốc mồm, không ngờ hắn chỉ được cái miệng mà thôi.

Trịnh Thiếu Thanh xanh mặt quát:

“Đứng lại, tên khốn kiếp dám mắng ta xong rồi bỏ chạy à”.

“Ta không có ngu như ngươi, đúng là óc bò có khác, có ai ngốc mà đứng lại không cho ngươi giết không” Trần Thiệu Lương vừa chạy vừa la lớn nói,

“Cmn được lắm, đợi khi ta bắt được ngươi rồi, xem ngươi còn mặt miệng đến cỡ nào”

Vừa dứt liền cấp tốc đuổi theo Trần Thiệu Lương, hai tên đồng bọn cũng chạy theo bỏ lại hai tên Triệu Hằng ngơ ngác.

Tên thiếu niên quay sang hỏi Triệu Hằng:

“Triệu huynh, chúng phải làm sao đây có đi theo trợ giúp Trần huynh không, nói cho cùng thì Trần huynh cũng là vì ngươi mới ra tay với bọn họ”.

Triệu Hằng hai mắt đảo qua đảo lại suy tính thiệt hơn rồi mới thở dài nói với tên thiếu niên:

“haiz! Châu huynh, mọi chuyện cũng là do Trần huynh tự chuốt lấy, nếu huynh ấy đề ta nói chuyện có phải tốt hơn không, đằng này lại động dao động kiếm, tốt hơn hết là cứ để cho huynh ấy tự lo liệu, chuyện này nếu như chúng ta xen vào khó mà tránh khỏi sự trả thù của Trịnh gia, không phải huynh không biết Trịnh gia là ai chứ”.

“Triệu huynh. . .ngươi làm ta quá thất vọng, thôi thì ta cũng không cưỡng cầu ngươi làm gì, cáo từ”.

Tên thiếu niên họ châu vừa dứt lời liền nhanh chóng đuổi theo hướng đám người họ Trịnh, bỏ lại một mình Triệu Hằng với khuôn mặt tái mét, bởi vì chốn rừng sâu nước độc này với tu vi ngưng thần tầng tám thì rất có thể hắn sẽ bỏ mạng.

“Khốn kiếp, quân tử làm gì không biết rõ ràng là có thể sống việc gì tìm đường chết như thế thiệt là ”

Mắng lên một tiếng Triệu Hằng liền nhanh chóng ly khai, sau khi hắn rời khỏi không lâu thì bọn người Phụng Vũ Thành lại đến bởi vì trước áo của bọn họ có uy hiệu phụng hoàng màu đỏ.

“Kỳ quái thật”.

“Đại ca, huynh nhìn ra cái gì sao”.

“Ừ, nhìn vết thương trên người con yêu thú thì chính là bút tích của Trịnh Thiếu Thanh rồi, nhưng kỳ quái ở chỗ không có một người nào nằm xuống ở đây”.

“Vũ Đại là sao? Ngươi nó rõ hơn đi úp mồm làm gì” cô gái có khuôn mặt xinh đẹp lên tiếng nói, thì ra ba người này chính là nhóm người của Vũ gia tộc.

“Nhìn vào dấu chân ở đây ta có thể suy đoán chính là Trịnh Thiếu Thanh đã tranh chấp với một nhóm nào đó, nhưng với tính tình của hắn thì không có khả năng không giết người nào”.

“Đại ca huynh nói lẹ đi rút cuộc là chuyện gì?”

“Đệ không biết dùng đầu hả, người mà có thể ép Trịnh Thiếu Thanh khiến cho hắn ngậm bồ hòn làm ngọt thì tu vi của người đó như thế nào, có thể là một đội ba người đều như vậy, thì chuyện đứng đầu là không có khả năng rồi”.

“Cứ cố hết sức thôi, không đủ thì ra tay cướp của đoạt huynh lo gì” Vũ Tam thấy không có gì đáng quan tâm cả liền nói,

"Cũng chỉ có thể như thế thôi, được chuyện quan trọng bây giờ là săn giết yêu thú lên đường thôi" Vũ Đại nhanh chóng ra lệnh,

Đúng vậy bọn họ giả nào cũng phải đạt được viên trúc cơ đan cho Vũ Đại thuận lợi đột phá Trúc Cơ, tuy không có nó thì Vũ Đại vẫn có thể sẽ tăng cấp nhưng xác suất không quá cao, nếu như có thì sẽ thuận lợi hơn nhiều, ba người bọn họ bắt đầu từ tính. ....

P.s Qua lễ rồi lại bận rộn các bạn à((((

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Trương Xung Náo Loạn

Ở một nơi nào đó trên đại lục, lúc này có một người con gái đang ngẩn ngơ ngồi trước chiếc gương đồng, một gương mặt u sầu không vui, hai hàng chân mày đôi khi nhíu lại, đôi môi đỏ mọng càng tăng thêm vẻ đẹp của nàng và đôi môi ấy lại bất giác mím cười trong vui thích, người con gái này không ai khác chính là Hoa Phụng Tuyết, kể từ ngày chia tay Vũ Tiểu Vũ tới giờ đã hơn nửa tháng nhưng nàng không có lấy một ngày nào vui vẻ vì trong lòng người con gái ấy không biết từng lúc nào đã có thêm một hình bóng của nam nhân.

Chuyện của bọn người Trương Ngạo Thiên tuy đã được ép xuống nhưng trong lòng nàng lúc nào cũng lo lắng, rồi khi nghĩ đến những chuyện biến thái trước đó Vũ Tiểu Vũ đã làm với nàng thì không khỏi sinh hận, rồi từ hận lại bất giác có cái gì đó lưu luyến trong lòng có thể nàng đã yêu hắn rồi cũng nên.

Chính vào lúc này một cô gái với bộ dạng hót hời chạy đến lo lắng nói:

“Không hay rồi Hoa sư tỷ, sư phụ của Trương Ngạo Thiên đã trở lại, hắn vừa nghe đệ tử của mình gặp chuyện không may, hiện giờ đang làm ầm lên với Tông Chủ, hắn đòi gấp mặt tỷ để hỏi cho ra lẽ”.

Khi Hoa Phụng Tuyết còn chưa kịp phản ứng thì lại có một người đến, lần này là một tên thanh niên theo cách ăn mặc thì hắn thuộc hàng dễ từ nội môn:

“Hoa sư muội, Tông Chủ muốn gặp người!”

“Khương sư huynh, có chuyện gì sao?” Hoa Phụng Tuyết nhìn hắn hỏi, theo cách nói chuyện thì có lẽ nàng cũng đã biết hắn từ trước rồi.

Khương Duy không giải thích chỉ nói:

“Xin lỗi muội! Ta cũng không biết là chuyện gì, muội đến gặp Tông Chủ tự khắc sẽ rõ”.

“Vậy mời sư huynh dẫn đường!”

Hoa Phụng Tuyết lúc này rất bình tĩnh, khi nàng vừa về đến sư môn liền chạy đến chỗ sư phụ của mình nói hết hành vi dâm tị của bọn người Trương Ngao Thiên khiến cho Thái Kiều Diễm phản nộ không thôi, bởi vì trước đó Trương Ngao Thiên đến gặp bà nói chuyện thì đã cảm thấy không đúng rồi, nhưng đây là nhiệm vụ đích thân Tông Chủ giao phó bà cũng không có quyền thoái thác.

Nàng cũng đồng thời nói chuyện này với Phụng gia, khi Phụng gia nghe được liền tràn đầy phẫn nộ, không ngờ có người dám tính kế với Phụng gia xúi dục Trương Ngao Thiên làm vậy, bởi vì Phụng gia đang trong tình trạng khốn khó mấy chục năm nay không có lấy một người đẳng cấp Hóa Thần chống lưng, gia tộc xuống dốc trầm trọng may mắn thay bọn họ tìm được Âm Dương Huyền Thể kết hợp với công pháp nhà họ Phụng thì sẽ tạo được một lô đỉnh cấp Nguyên Thần trở lên, khi đó chỉ cần người có tu vi Kim Đan cùng nàng song tu Âm Dương giao hoà liền có thể tạo ra một cao thủ cấp Nguyên Thần, không ngờ lại có người dám tính kế hốt tay trên thủ hời làm sao mà không tức giận cho được, cho nên liền đảm bảo với Hoa Phụng Tuyết chuyện này cứ để bọn họ xử lý với thể lực của Phụng gia ở Thủ Sư Tông thì không có ai dám gây chuyện trên đầu thái tử.

Khi bọn họ đến gần đại điện thì nghe được âm thanh phẫn nộ truyền đến:

“ Các người phải cho ta một lời giải thích, vì cái gì con nha đầu đó còn sống mà tên đệ tử của ta lại chết thảm, vì cái gì...”

Lúc hai người bước chân vào đại điện to lớn thì âm thanh phẫn nộ truyền đến cũng dừng lại, một người trung niên gương mặt hung tợn đưa mắt nhìn Hoa Phụng Tuyết, rồi nói:

“Người chính là con nha đầu đi ra ngoài làm nhiệm vụ cùng với tên đệ tử Trương Ngao Thiên của ta”.

“Đúng vậy, chính là vẫn bối”. Hoa Phụng Tuyết cung kính trả lời.

“ Thế người nói ta biết vì sao khi trở lại chỉ có một mình người, nếu như gặp phải yêu thú mạnh mẽ thì người cũng đã là người chết rồi, người nói xem đến tột cùng là đã có chuyện gì xảy ra?” Một áp lực truyền đến làm Hoa Phụng Tuyết cảm thấy khó chịu.

“Trương huynh! Chú ý thái độ của người, đối với một tên vẫn bối mà người cũng có thể làm ra chuyện ý lớn hiếp nhỏ à” Người lên tiếng là Phụng Kiếm Lăng,

Trương Xung nặc kệ lời của Phụng Kiếm Lăng hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào Hoa Phụng Tuyết.

“Trương trưởng lão thực sự muốn nghe lời nói thật?”. Hoa Phụng Tuyết cũng không yếu thế mà trả lời.

“Có gì mà không dám, người có nói đi”.

Lúc này Phụng Kiếm Lăng cũng lên tiếng nói với Hoa Phụng Tuyết:

“Phụng Thuyết! Con cứ nói sự thật là được! Không có gì phải sợ”.

“Phụng Tuyết đã rõ!”.

Sau đó hoa phụng tuyết mới kể rõ mọi chuyện cho tất cả mọi người có mặt ở đây nghe:

“.....sau khi ta tỉnh dậy thì phát hiện mình không mặc gì, lúc đó ta rất hoảng sợ, khi nhìn xung quanh còn kinh hoàng hơn không ngờ hai người Mạc Văn Tài và Trương Ngao Thiên đã tự giết lẫn nhau, ta.....huhu”

Khi nào nói đến đây thì không kìm được nước mắt mà khóc như mưa, bao nhiêu ủy khuất không nói nên lời cứ thúc thích mãi, mặc cho sư phụ của nàng cũng những người khác tận tình khuyên giải.

Lúc này Trương Xung lại phẫn nộ nói:

“Người nói láo, Trương Ngao Thiên đồ đệ của ta nổi tiếng là ngoan hiền làm gì có tư tưởng xấu xa như người nói”.

“Trương Xung, sự việc đúng sai đã rõ người còn muốn đảo lộn thị phi sao, Hoa Phụng Tuyết tu vi gì ai cũng rõ, hai tên nam nhân tính kế nó thì làm sao nó phản kháng được”.

“Hừ! Phụng Kiếm Lăng, người nói đúng nhưng chẳng phải nàng một thân vẫn là trinh nữ sao”.

“Người còn không rõ sao, nói đến chuyện này làm sao Trương Ngao Thiên biết chuyện bí mật của Phụng gia ta, hai tên đó tranh chấp nhau hồng muốn trắng cấp tu vi tự giết chết nhau thì là lỗi của Phụng Tuyết sao, người còn muốn làm âm mưu à”.

Khi Trương Xung định lên tiếng thì lúc này Tông Chủ Thủ Sư Tông cất ngang tranh luận:

“Được rồi, Trương trưởng lão, Phụng trưởng lão mọi chuyện đã rõ nên dừng lại tại đây thôi, từ giờ trở đi ta không muốn nghe bất cứ người nào nói về chuyện này nữa được chứ”.

“Tông Chủ...”

Trương Xung muốn nói thêm gì đó nhưng không được vì Tông Chủ Thủ Sư Tông đã đi mất, liền quay sang nói với Phụng Kiếm Lăng:

“Các người cứ chờ đó! Chuyện này còn chưa xong đâu ta sẽ điều tra rõ ràng chuyện này”.

“Mỗi nhất mong chờ à!” Phụng Kiếm Lăng chăm chọc nói.

Sau khi Trương Xung giận dữ bỏ đi, Thái Kiều Diễm liền hết lời cảm ơn Phụng Kiếm Lăng sau đó dẫn Hoa Phụng Tuyết rời khỏi đó.

Khi tất cả mọi người rời khỏi, đại điện lúc này chỉ còn một mình Phụng Kiếm Lăng, từ phía xa có một người đi đến:

“Đại ca, huynh thấy chuyện có phải do tên khốn đó làm không?” Người lên tiếng chính là nhị đệ của Phụng Kiếm Lăng, Phụng Thanh Phong

“Cũng khó nói, dựa theo phản ứng của hấn thì không có gì để bàn cãi chỉ là mức độ chân thật của nó là bao nhiêu mà thôi”

“Rất may là không có gì đáng tiếc xảy ra”.

“Cũng chưa chắc à, từ giờ đệ phải cho người giám sát chặt chẽ con bé Phương Tuyết, nếu nó tiếp xúc với người nào khả nghi thì phải loại bỏ tên đó ngay cho ta”.

“Đại ca có chuyện gì về con bé Phương Tuyết sao?”

“Đệ cứ làm theo lời ta nói là được, ta chỉ có chút dự cảm không tốt thôi, dạo gần đây con bé hình như có chuyện gì đó”.

"Vậy thì cứ theo lời đại ca mà làm"

"Được rồi, đi thôi"

Cuối cùng hai huynh đệ bọn họ cũng rời khỏi đại điện để lại không khí lạnh tràn ngập khắp nơi này.

Mặc khác, Trương Xung giận dữ bỏ đi nhưng phương hướng hấn đi chính là nơi ở của Tông Chủ Thủ Sư Tông.

“Lâm huynh!, tại sao ngươi không làm chủ cho ta sao”.

“Haiz! Trương Xung chuyện này đúng sai không phải cứ nói là được, khi này ta đã quan sát Hoa Phương Tuyết rất kỹ, chuyện nàng ta bị tính kế là không thể nào giả được, còn vì sau hai người kia chết thì khó mà nói, có thể là mâu thuẫn tự giải quyết lẫn nhau như con bé kẻ hoặc là có người cứu con bé cũng nên”.

“Hừ, căn bản là có người cứu con bé đó rồi còn phải nói sau”.

“Trương Xung ý của ngươi là gì hoặc giả dụ ngươi muốn nói điều gì với ta sao”.

“Lâm sư huynh, ta cũng không muốn làm khó con bé, chỉ là ta nghĩ chuyện này rất có thể liên quan đến Phương gia, huynh cũng biết bọn họ vốn bất hòa với ta, nay lại thấy đệ tử của ta tài hoa liền muốn giết, bọn họ suy tính đều gì không phải huynh không biết”.

“Trương Xung đệ đừng nói nữa, chuyện này dừng lại tại đây thôi” Lâm Tông Chủ suy nghĩ rồi nói,

“Lâm sư huynh, đệ không cần huynh làm gì cả, chỉ cần đến lúc chứng cứ rõ ràng, ngươi phải làm chủ cho ta là được”.

“Được rồi, chừng nào có kết quả rồi hãy nói, ta khuyên đệ một câu, dĩ hòa di quý đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp”.

“Đệ biết rồi!”

Trương Xung ngoài miệng nói vậy thôi nhưng trong thâm tâm thì lại nghĩ khác, chuyện hấn với Phương gia chỉ có không chết không thôi, không có sự khoan nhượng nào cả.

Lại nói về đoàn người Thái Lôi, bây giờ bọn họ đang chật vật chạy trốn khỏi một đầu yêu thú.

“Khốn kiếp, vì cái gì mà ta xui xẻo thế này, mọi chuyện đều là do tên khốn Vũ Tiểu Vũ, từ khi gặp hấn vận may của ta dường như đã hết thì phải”. Thái Lôi khóc không ra nước mắt.

Vốn bọn họ đang tìm kiếm Vũ Tiểu Vũ thì thấy ba cô gái xinh đẹp đang bị yêu thú vây công, sắc tâm nổi lên liền muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sau đó sẽ cùng mỹ nhân đây dựa không đủ, không ngờ sự thật trên người sáu người tuy chống lại được đàn yêu thú nhưng lúc này kinh biến lại xảy ra tự nhiên xuất hiện một con yêu thú cấp ba liền đánh bị thương sáu người bọn họ.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tính Kế Bạch Sư Ảnh

Thái Sơ Tông, Huyền Thủ Trận....

Cả bọn sáu người chạy được một lúc thì Thái Lôi dừng lại nói với khuôn mặt nghiêm nghị:

“Một rồi! Không chạy nổi nữa rồi, các ngươi hãy ở lại đây mà chặng hậu để chúng ta tìm viện binh rồi quay trở cứu các ngươi sau”

“Hừ, tại sao chúng ta phải ở lại còn các người thì đi tìm viện binh?” Một cô gái lớn lên hơi có chút nhan sắc nói,

“Cô còn hỏi bọn ta tại sao à? Nếu không có bọn ta thì ba người các cô có thể chạy được tới đây sao” Thái Lôi lạnh giọng nói.

“Ngươi....” Cô gái cảm tức không nói nên lời,

“Được rồi Tiểu Mai, không cần tranh chấp với bọn nguỵ quân tử này làm gì dù sao thì lời hấn nói cũng đúng không có bọn họ thì làm sao ra có sự này”

Lúc này một cô gái có vẻ như là người chỉ đạo nói, câu nói làm cho ba người Thái Lôi xanh mặt, Giang Hà tức giận liền mắng:

“Mấy con điếm, dám chửi bọn ông à, các ngươi nên nhìn vào hoàn cảnh đi dù gì bọn ta cũng đã hết lòng giúp đỡ các ngươi rồi, bây giờ các ngươi thử nhìn ba người bọn ta đi xem có ai còn lành lặn không hay là ai nấy cũng đều bị thương, bọn ta giúp các ngươi nhiều như vậy rồi cuộc thì đã nhận được gì ngoài những thương tích này”.

Ba cô gái nghe Giang Hà chửi mình là con điếm liền tức giận, xanh mặt chửi:

“Bọn khốn kiếp nhanh biến đi cho khuất mắt, nếu như hôm nay bọn ta có may mắn thoát khỏi khốn cảnh này thì ngày sau sẽ trả nỗi nhục này gấp bội”.

Ba người Thái Lôi thấy bọn họ đã chấp nhận liền quay đầu bỏ đi không thèm chấp nhất làm gì nhưng trong lòng ai nấy đều luyến tiếc, một cơ hội tốt như vậy để lấy lòng giai nhân nhưng không thể nào không bỏ qua cho được muốn hưởng phước thì cũng cần phải có cái mạng đã.

“Thượng Quan tỷ! Giờ chúng ta phải làm sao đây? ”. Cô gái được gọi là Tiểu Mai lúc trước lo lắng hỏi,

“Haiz! Còn làm gì được nữa cứ tiếp tục chạy về phía trước thôi, ta đoán nó đuổi chán rồi cũng bỏ đi không tiếp tục truy đuổi nữa đâu” Thượng Quan Yến Linh suy đoán nói,

Ngay lúc này một tiếng rống giận dữ của một loài yêu thú truyền đến, tiếng rống vang vọng cả một vùng trời làm cho những con thú nhỏ yếu rung sợ chạy tán loạn.

“Gào.....Gào”

Ba cô gái nhìn nhau, khuôn mặt hoảng sợ cứ nhắm về phía trước chạy trốn, thế nhưng bởi vì ở phía sau yểm trợ cho hai vị muội muội cộng thêm vừa chạy vừa nhìn lại phía sau canh chừng nên chạy được một lúc thì Thượng Quan Yến Linh không biết từ lúc nào mình đã để lạc mất hai vị muội muội. Mãi đến khi nàng dừng lại thì mới phát hiện ra, chuyện này khiến cho nàng một phen kinh biến đi được một lúc nữa thì trước mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện một dòng suối nhỏ, có lẽ do chạy quá mệt mỏi với một thời gian khá dài nên lúc này nàng có chút khát nước, đang định cúi người uống một ngụm nước cho đỡ khát thì một giọng nói lại vang lên làm cho động tác của nàng không khỏi dừng lại:

“Trong nước có độc, người tốt nhất là đừng có động vào! Nếu không muốn chết thì hãy mau chóng rời khỏi đây chậm trễ thì không còn kịp nữa”.

“À? Là ai vậy?” Giọng của nàng có chút run run khi hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, chuyện quan trọng đối với ngươi bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây ngay khi nó còn chưa chạy đến, nếu chậm chút nữa thì ngươi cũng không cần rời khỏi đây làm gì nữa”.

“Cái gì... đến? Đây... này....”

Mặc cho nàng đứng đấy gọi một hồi nhưng không có ai đáp lại lời của nàng, nhìn xung quanh cũng không phát hiện ra một bóng người nào, tiếng gào thét lúc này bắt đầu truyền đến làm nàng không thể suy nghĩ nhiều liền cầm đầu mà chạy.

Ngay lúc Thượng Quan Yến Linh rời khỏi thì ở cách đấy không xa liền xuất hiện bóng dáng một thiếu niên tầm mười bốn mười lăm tuổi và thiếu niên này không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ. Thật ra chỗ hắn trú thân cũng không ở đây, chỉ là lúc này đang trong thời gian rảnh rồi sau khi tu luyện nên hắn muốn đến đây xem thử với lượng độc rắn còn có thể làm nên chuyện gì không, thì bất gặp cảnh Thượng Quan Yến Linh chuẩn bị uống nước, vì không muốn người vô tội chết oan nên hắn lên tiếng nhắc nhở một chút mà thôi cũng không có ý định ra mặt gặp đối phương làm gì.

“Ngươi không định cứu nàng ta sau?” Tiểu Linh thắc mắc hỏi.

“Sống chết có số ta cần gì phải xem vào, với lại nàng ta đâu có quan hệ gì cùng ta, làm những chuyện thừa thãi như vậy lỡ thiên đạo dòm ngó thì ta không phải là tự vác đá đập chân mình sao” Vũ Tiểu Vũ lắc đầu nói với vẻ như hiểu biết lắm vậy,

Câu nói này liền nhận được sự khinh bỉ của Tiểu Linh:

“Ngươi có biết thiên đạo là gì không mà bày đặt văn vẻ, nói như đúng rồi? Thế ta hỏi ngươi? Ngươi không định cứu nàng thì ngươi còn ở đây làm gì?”

“Đúng là ta không có ý định cứu nàng ta thật, nhưng nhìn vào chiến lợi phẩm trước mắt cũng không thể bỏ qua được, ta đang nghĩ không biết làm thế nào để dụ nó uống nước suối đây”.

“Ngươi.....ngươi, Tức chết ta, tức chết ta” Vừa nghe hắn trả lời thì nàng có cảm giác tức muốn bẻ ngược, từ lời hắn nói ra thì có khá gì nhau đâu trời.

"Ta nói gì sai sao, mà thôi ngươi có nghĩ ra cách gì không nói ra một chút xem nào"

"Ta nghĩ chúng ta có thể tạo ra một ít chương ngại vật cho nó giảm tốc độ đến khi nó cảm thấy mình không đuổi kịp nữa thì thế nào nó cũng dừng lại và chắc với một thời gian dài đuổi theo như vậy thế nào nó cũng giống như cô gái vừa rồi uống nước cho xem". Tiểu Linh bỏ quả cảm giác tức tối cho hắn ý kiến một phần vì nàng không muốn đối co với hắn, một phần khác vì nàng nghĩ hắn chỉ là một đứa con nít ranh không hiểu chuyện chấp nhất làm gì.

“Quyết định như vậy đi nhưng chúng ta phải nhanh lên mới được, nó sắp tới nơi này rồi”.

Vừa dứt lời Vũ Tiểu Vũ liền cùng Tiểu Linh tàn phá một chút, cả một đoạn đường dài toàn cây cối đổ gãy và gần như lúc bọn họ hoàn thành thì nó cũng vừa đến, đó là một con sư tử toàn thân màu trắng tốc độ của nó rất nhanh khi hắn nghe Tiểu Linh nói thì mới biết nó được gọi là Bạch Sư Ảnh.

Mà nghĩ cũng là với tốc độ như thế thì không hiểu sao bọn người Thái Lôi có thể thoát khỏi sự truy đuổi của nó, ngay cả việc Thượng Quan Yến Linh dừng lại ở này cũng khá lâu mà nó còn chưa đuổi tới, chắc có lẽ nó muốn chơi kiểu mèo vờn chuột với bọn họ cũng nên.

Đầu Yêu Thú vừa tới nhìn thấy khung cảnh hoàn tàn không khỏi dừng bước lòng nó liền dấy lên một tia nghi hoặc. Nó chậm rãi đi về phía con suối, nhìn dáo dác khắp nơi xem có điều gì không thường như nó nghi ngờ điều gì đó, sau đó lại đưa mắt nhìn về con suối.

Đợi một lúc lâu mà không thấy có dị trạng gì nó mới quay đầu bỏ đi, mãi một lúc sau nó mới trở lại và mon men tiến lại uống một chút nước, sau một trận chiến cùng truy đuổi thật sự bây giờ nó cũng rất khát nếu không phải vì hoàn cảnh trước đó rất là khả nghi thì nó đã lao vào uống một hơi đến khi hết khát rồi.

Thế nhưng kinh biến lại xảy ra, nó cảm thấy cơ thể có chút khác thường, tứ chi của nó bỗng nhiên bưng rững không còn tí sức, bụng nó dường như trướng lên đau nhứt dữ dội nó gào lên giận dữ.

Đúng lúc này, Vũ Tiểu Vũ dùng Phong Thiên Bộ nhanh chóng tung ra một chương đánh vào đầu nó, nhưng không ngờ một chương này lại đánh vào khoảng không, tuy con Bạch Sư Ảnh đã bị trúng độc nhưng với đặc tính của phong hệ thì nó vẫn kịp thời tránh được đòn tấn công của Vũ Tiểu Vũ.

Đầu Bạch Sư Ảnh gằm gừ dường như muốn mắng chửi Vũ Tiểu Vũ là kẻ dễ tiện dùng trò bịp ỉm toán nó, rõ ràng là hơn nó một cấp mà còn chơi trò dễ tiện.

Vũ Tiểu Vũ một chương đánh vào khoảng không trên tay trái liền xuất hiện thanh chủy thủ, chân hơi lăng không định đâm vào đôi mắt của Bạch Sư Ảnh. Đầu yêu thú gằm thét một luồng lốc xoáy từ trong miệng nó lao ra, nhưng có vẻ do thương thể trúng độc trước đó gây ra nên làm cho độ chính xác không còn được chuẩn nữa nó bắn trượt mục tiêu trong gang tấc.

Thanh Chủy Thủ thuận thế đâm vào ánh sáng chợt tắt, đối trào sắc bén vung vẩy không mục tiêu trong khoảng không, trong khi đó Vũ Tiểu Vũ đã lui ra khỏi vị trí bị công kích của nó từ đời nào rồi.

Trước sự điên loạn của đầu Bạch Sư Ảnh, Vũ Tiểu Vũ cũng không nhàn rồi, cứ liên tiếp phải đâm một cái, rồi trách đi lại đâm bên trái một cái cứ thế đâm vào người nó mấy chục nhát, đầu yêu thú cứ thế mà chết đi trong uất ức.

Trận chiến qua đi, không có gì gọi là kinh tâm động phách chỉ là lúc này Tiểu Linh không khỏi thương cảm oán trách:

“Người hà tất phải hành hạ nó như vậy, cứ kết thúc nhanh gọn có phải hơn không?”

Vũ Tiểu Vũ cười khổ nói:

“Còn không phải vì lần trước sau, ta sợ nó có hậu chiêu nên không dám áp sát đành phải chơi trò du đấu với nó mà thôi”.

“Người có cẩn thận mấy cũng bằng thừa, nếu như gặp phải Kim Đan yêu thú, nó tự bạo Kim Đan thì kiểu đấu này của người cũng nằm trong phạm vi công kích mà thôi”.

“Cám ơn người đã nhắc nhở, bây giờ thì nhanh chóng rời khỏi thôi, chiến đấu tuy không kịch liệt nhưng cũng sẽ thua hút một số thành phần bất hảo à”

Tiểu Linh gật đầu hạ một bên cánh cho Vũ Tiểu Vũ, sau đó liền bay lên một người một chim nhanh chóng ly khai.

Khi hai người rời khỏi, cách đây không xa có một đôi mắt xinh đẹp đang nhìn chăm chú vào bọn họ thần tình nghi hoặc, chủ nhân của đôi mắt này không ai khác đó chính là Thượng Quan Yến Linh, người đã rời khỏi cách đây không lâu. Sở dĩ nàng không vội đi vì muốn xem người đã lên tiếng ngăn nàng uống nước là ai, vì sao hần lại hạ độc trong nước.

“Rót cuộc thì hần có thực lực gì lại có thể dễ dàng giết một đầu yêu thú cấp ba, tuy là hạ độc nhưng nếu lực lượng của hần quá kém thì lực phản chấn cũng có thể khiến hần bị thương nặng, thật may mắn khi có hần nếu không thì có lẽ mình đã nằm trong bụng con yêu thú đó rồi”

Thượng Quan Yến Linh luôn một mực cho là Vũ Tiểu Vũ cứu mình nhưng không ngờ rằng hần không quan tâm đến nàng mà hần chỉ nhìn vào lợi ích của đầu yêu thú cấp ba này thôi. Khi này khi xử lý xác con yêu thú này hần đã thu được một viên yêu đan, cùng với một ít xương cốt.

Sau khi hướng về phía Vũ Tiểu Vũ rời đi nàng ôm quyền cảm tạ, Thượng Quan Yến Linh cũng nhanh chóng rời khỏi vì nàng cũng hiểu một ít thành phần bất hảo sẽ lợi dụng cơ hội để kiếm chác, với nhan sắc của nàng mà lọt vào tầm ngắm của bọn chúng thì quả thật là không xong rồi.

Lúc nàng rời khỏi hiện trường thì những tốp người gần đây cũng đến xem xét tình hình huống vì nghe được tiếng rống của yêu thú không hề nhỏ. Xen lẫn trong đám người bất ngờ chính là đám người Thái Lôi khi này chạy bán sống bán chết, cùng đi với họ chính là bọn người Vũ Đại.

Người đến còn có hai người đi cùng Thượng Quan Yến Linh, lúc này thần tình của bọn họ khá là lo lắng, các nàng không biết vị Thượng Quan tỷ tỷ của mình bây giờ như thế nào rồi. Cùng đi với hai nàng là ba cô gái trong đó có một đôi tỷ muội hai cô nàng này đã từng cùng Vũ Tiểu Vũ ngồi trên Tuyết Sương Hạc tiến nhập thái sơ tông.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tranh Đoạt Đầu Yêu Thú Cấp Ba

Huyền Thú Trận...

Tại chỗ giao tranh của Vũ Tiểu Vũ và Bạch Sư Ảnh, lúc này có mười mấy nhóm người tập hợp, ánh mắt của bọn lúc nào cũng chăm chú nhìn vào nhau chóc chóc lại liếc sang thì thề của con yêu thú cấp ba Bạch Sư Ảnh.

Sở là sau khi Vũ Tiểu Vũ thu thập đủ nguyên liệu từ xác của Bạch Sư Ảnh liền bỏ đi không thèm quan tâm đến chuyện lấy cái đầu của nó đi vì hần đã đủ yêu cầu với lại hần chỉ có một mình nếu như có thêm một đầu yêu thú cấp ba nữa thì quá nổi tiếng rồi, việc quan trọng bây giờ đối với hần là phải tìm thêm một đầu yêu thú cấp hai thay thế cho đầu yêu thú Huyết Lang cấp ba trước đó để tránh bị người ta hiềm nghi thâm dò thực lực.

Khi mà không khí có chút quỷ dị thì lúc này có một vị thiếu niên tự xưng là công tử Bùi gia bước lên, đồng dục lên tiếng:

“Tại hạ là Bùi Trúc Lâm đến từ Bùi gia của Thành Gia Lâm, tại hạ biết các vị ở đây có suy nghĩ là gì, nhưng hi vọng các vị có thể cho Bùi Gia ta một chút mặt mũi mà buông bỏ ý định đó, nếu làm như thế thì sau này các vị chính là bạn bè thân thiết nhất của Bùi Trúc Lâm ta”

Bùi Trúc Lâm vừa dứt lời thì Vũ Tam định lên tiếng vì hần cảm thấy rất tức giận nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị Vũ Đại kéo lại nói nhỏ vào tai:

“Tam đệ người cứ để hần làm người xấu đi, cứ để bọn người đó tranh nhau còn chúng ta làm ngư ông là được rồi, tội tình gì phải làm người xấu cho mọi người khinh bỉ”.

“Haha! Đệ hiểu rồi! Đại ca huynh đúng là kẻ xấu xa” Vũ Tam nghe Vũ Đại nói liền ngộ ra chân lý.

Các nhóm còn lại cũng xì xào.....

“Bà mẹ nó, tại sao lại đụng người của Bùi gia chỗ này chứ, rút thôi huynh đệ”

“Mk quả là phách lối cơ mà chúng ta cũng rút thôi, ai biết chúng ta không có gia gia mạnh mẽ làm gì”

“Bùi công tử nói thế thì tại hạ cũng chẳng còn ý định gì cả, chỉ mong được ở lại góp vui cùng công tử” một thiếu nữ đôi với mắt gian xảo vừa nói vừa quăng cho Bùi Trúc Lâm một ánh mắt gọi tình làm cho hần sực chút nữa kìm không được mà nổi lên thú tính.

Cùng cùng lúc bọn người Vũ Đại tính kế, bọn người kia vừa nghe đến danh Bùi gia của Thành Gia Lâm thì ồ lên, một số người thức thời vội vàng rời khỏi, một số khác thì bàn quan không ý kiến, lúc này cũng có một thiếu niên lớn tiếng cười:

“Bùi gia thì ngon lắm sau, Thành Gia Lâm không phải chỉ có một mình Bùi Gia các người”.

Nhìn hành động thức thời cùng bọn họ Bùi Trúc Lâm liền thỏa mãn nhưng lúc này có một giọng nói vang lên làm hần khó chịu đưa mắt nhìn tên thiếu niên liền mắng chửi:

“Nguyễn Gia Thiệu, đi đâu cũng gặp bản mặt chó của người, đúng là âm hồn bất tán, thích gây chuyện đánh nhau thì Bùi Trúc Lâm ta sẵn sàng tiếp nhé”

“Buồn cười nhỉ, tên bại tướng nói như vậy không thấy nhục sao, cơ mà người khác sợ Bùi Trúc Lâm người chứ Nguyễn Gia Thiệu ta không sợ người đâu, có ngon thì nhào dô”

“Ta sợ ngươi chắc, tiếp chiêu”.

Vừa nói xong Bùi Trúc Lâm liền tức giận vung thanh kiếm trong tay chém về phía Nguyễn Gia Thiều, tên thiếu niên kia không tránh né, một chiêu đánh về phía Bùi Trúc Lâm. Mọi người còn lại cũng thức thời liền nhanh chóng tránh ra tạo thành một khoảng trống để cho bọn họ tỷ thí với nhau cũng như tránh cho bản thân bị liên lụy.

Keng keng...

Phụt...

Bùi Trúc Lâm trúng một chiêu phun ra một ngụm máu tươi lui vài bước, bên phía đối diện Nguyễn Gia Thiều long tóc không tổn thương vì thanh kiếm căng bản không đâm vào hắn được hiển nhiên trên người hắn có pháp bảo gì đó.

“Nguyễn Gia Thiều đồ bỉ ổi, tưởng có pháp bảo trên người thì ngon lắm sao”. Bùi Trúc Lâm tức giận mắng chửi.

Đối với lời mắng chửi của Bùi Trúc Lâm, Nguyễn Gia Thiều căn bản không thèm để ý, tiếp tục cười lớn nói:

“Haha, thế nào ăn quả đắng rồi phải không, ban nãy mạnh miệng lắm mà”.

“Ngươi được lắm tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ, xem kiếm”.

Dứt lời tay trái đưa lên bắt quyết thanh kiếm trên tay phải lao thẳng về phía Nguyễn Gia Thiều, tên thiếu niên đối diện thấy thế liền rút kiếm đỡ chiêu.

Keng keng..... keng.....keng

Tiếng hai thanh kiếm va vào nhau toé lửa liên tiếp vang lên những âm thanh, Bùi Trúc Lâm vẫn không ngừng bất pháp quyết, còn Nguyễn Gia Thiều vừa đỡ chiêu vừa cười nói:

“Bùi Trúc Lâm ngươi không bao giờ khá lên được hả, bại tướng vẫn là bại tướng mà thôi, ngoài những chiêu phi kiếm phế vật không ra hồn này, ngươi không còn cái gì nữa để có thể dọa với ta à”.

Nguyễn Gia Thiều không nói thì thôi vừa nói ra kiếm chiêu của Bùi Trúc Lâm liền loạn nhịp lâm vào thế yếu, bởi vì đây là điều si nhục bao nhiêu năm nay qua của Bùi Trúc Lâm mỗi lần nhắc đến là hắn không thể nào bình tĩnh cho được.

Lúc mười tuổi, hai người đều là kẻ kiệt xuất trong gia tộc, trong một lần tỷ thí giữa hai bên, Bùi Trúc Lâm bị đánh bại không còn mặt mũi, vì lần đó Nguyễn Gia Thiều chém rách quần làm cho hắn xấu hổ mới dẫn đến thua cuộc và đó là điều sỉ nhục của hắn trong mấy năm nay.

“Đại ca, tên Bùi Trúc Lâm này quá kém cỏi, liệu hắn có làm hỏng kế hoạch của chúng ta không đúng là chỉ được cái to miệng mà thôi”

“Đệ nói gì thế, kết quả trận chiến này có thể nào thì cũng chẳng có thay đổi gì đâu, đối với một thành nhỏ như Gia Lâm làm sao chịu nổi danh tiếng của Phụng Vũ Thành chúng ta chứ, ai thắng cũng vậy thôi”.

“Xem kia, đệ đúng là ngu muội mà, đại ca nói chí phải”.

Bên cạnh đó những người cùng xem cũng đang xì xầm bàn tán về hai người....

“Tiểu Tinh tỷ! Tên ý thế gia tộc kia đúng là chẳng ra làm sao yếu đuối vô cùng...muội nhìn còn không hiểu sao! Rõ ràng là tên Nguyễn Gia Thiều kia đang chơi trò tâm lý chiến mới dễ dàng chế ngự được tên kia....thì ra là thế!”

“Thật là sản khoái!...sản khoái mẹ gì bọn nó như nhau thôi có gì đâu mà vui mừng”

Chính vào lúc này.....

Keng

Thanh kiếm do Bùi Trúc Lâm không chế bị một kiếm của Nguyễn Gia Thiều đang rơi, nếu không phải bởi vì trước đó Bùi Trúc Lâm đã rối loạn pháp quyết, cộng thêm tâm trí không được tỉnh táo thì làm sao có thể dễ dàng để cho Nguyễn Gia Thiều đánh bại với thực lực lúc này của hai người Nguyễn Gia Thiều còn lâu mới nhanh chóng thắng được Bùi Trúc Lâm.

“Thế nào tên bại tướng không còn gì để nói đúng không kết quả đã quá rõ ràng rồi, mau chóng rút khỏi đây nếu không thì ta cũng không ngại giữ lại cái mạng chó của ngươi đâu”.

“Ngươi được lắm, mưu sâu kế bẩn thắng được ta thì cũng chỉ nói lên việc ngươi kém cỏi mà thôi, hôm nay chịu nhục ngày sau sẽ trả đủ” Bùi Trúc Lâm uất ức lớn tiếng nói.

“Tùy thời phụng bồi”

Bùi Trúc Lâm dù biết Nguyễn Gia Thiều không dám giết mình nhưng đã không còn mặt mũi gì nữa nên nhanh chóng rời khỏi đi, hai tên đồng bạn đi cùng hắn đến cũng nhanh chóng bỏ đi.

“Hahaha, các vị vừa rồi đúng là xấu hổ nhưng...” nói đến đây thì hắn dừng một chút ánh mắt lướt qua một vòng đầy thâm ý rồi nói tiếp.

“Mong các vị đừng để trong lòng, đầu yêu thú này vẫn do ta bảo quản thì tốt hơn, nếu các vị giữ nó bên mình cũng không phải là điều gì tốt rất dễ bị người khác tranh đoạt thậm chí còn có thể mất mạng cũng nên”.

Bọn người ở đây làm sao không nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời nói của hắn, tên Bùi Trúc Lâm tuy thô tục nhưng cách làm của hắn không quá phản cảm như tên này, lời lẽ đáng hoàng nhưng lại đầy ý tức uy hiếp, thế là một số người lại lục tục bỏ đi, đến khi xung quanh chỉ còn lại một nhóm người mặc y phục màu đỏ thì Nguyễn Gia Thiều mới định lên tiếng uy hiếp lần cuối, chỉ là nhưng khi nhìn thấy trên y phục của bọn họ có một con Phụng Hoàng màu đỏ làm uy hiệu thì cảm thấy trong thâm tâm có một cỗ lạnh lẽo không tên trong lòng liền nín lặng một tiếng.

“Mk bọn rận của buổi cuối cùng vì người ta may áo, lại còn phải gánh tiếng xấu cho người bỏ chúng cmn! Đúng là ông trời không có mắt mà”.

“Nguyễn công tử! Ngươi có gì muốn nói sao?” Vũ Đại nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Nguyễn Gia Thiều liền biết hắn đã nhìn ra bọn họ là ai nên lên tiếng hỏi.

“Vũ công tử nói đùa, ai không biết Vũ Đại công tử thông minh tuyệt đỉnh, tu vi thâm hậu ta làm sao có thể gọi là công tử được”

“Thế sao còn không chịu rút đi, định để ta lên tiếng mời ngươi uống trà sao” Vũ Đại nghe ra trong lời nịnh nọt của Nguyễn Gia Thiều còn có ý tứ châm chọc liền lên tiếng bảo rút.

Nguyễn Gia Thiều dù trong lòng khó chịu nhưng cũng không dám nói gì liền cùng mấy tên trong nhóm rời đi, nơi đây chính thức chỉ còn lại nhóm người của Vũ Đại mà thôi.

“Vũ Đại người không thấy như vậy là qua đáng sao với tu vi của người cần gì phải tranh chấp với bọn họ” Hà Tuyết Linh lên tiếng vì căn bản không quen với việc bọn họ ý thể hiếp người.

“Hà Tuyết Linh! Người nghĩ mình có quyền lên tiếng ở đây sao, cầm mõm lại và làm đúng với nghĩa vụ của một vị hôn thê đi” Vũ Đại gần đây hình như lúc nào cũng khó chịu với Hà Tuyết Linh nên mỗi khi nàng ta có ý kiến gì thì liền bị hắn dùng lời lẽ áp chế giống như hôm nay vậy.

Kể từ khi Hà Tuyết Linh hỏi về Vũ Tử thì dường như nàng đã chạm vào nỗi đau của hắn vậy, đối với cuộc hôn nhân này hắn mang thái độ không từ chối cũng không tán thành vì lẽ là bắt cứ thứ gì của Vũ Tử hắn đều không thích dù cho Hà Tuyết Linh vẫn còn thanh bạch. Bởi vì có khúc mắc trước đó nên thái độ của hắn đối với nàng cũng không được tốt hai người rất ít khi gặp nhau, ai cũng dành thời gian cho tu luyện.

“Nếu như người đã muốn vậy thì tốt thôi, từ bây giờ trở đi ta không thêm ý kiến gì nữa là được chứ gì, để cho người khỏi phải khó chịu thì sau khi trở về ta sẽ nói với gia gia đến từ hôn” Hà Tuyết Linh ừm khuất nói.

“Đại ca....”

“Đệ cầm miệng cho ta, chuyện này đệ đừng xía vào”.

Vũ Tam định lên tiếng khuyên giải đại ca mình thì bị Vũ Đại không khách khí mắng chửi thế là hắn liền thức thời im lặng. Vũ Đại vừa mắng đệ xong liền quay qua nói với Hà Tuyết Linh:

“Chuyện đó thì tùy cô, ta chỉ nói cho cô biết đừng có nghĩ mình là vị hôn thê của ta thì có quyền phán xét về ta, ta nói cho cô biết nếu nghĩ như vậy thì cô làm to rồi....không lên tiếng nữa thì đó chính là việc làm đúng đắn của cô đó hử!”.

Về phần Vũ Tiểu Vũ lúc này, hắn đang thủ giãn ngâm mình trong làn nước, không biết hắn suy nghĩ điều gì mà khoe môi lại nở nụ cười. Hắn không hề hay biết chỉ vì một đầu yêu thú bỏ đi của mình lại làm cho không biết bao nhiêu người không tiếc thế diện mà tranh dành đến mức người sống kẻ chết à.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Khảo Thí Ngày Thứ Năm

Tiếng rên rĩ được phát ra từ miệng của một cậu thiếu niên:

“Sân khoái! Thật là sân khoái a! Không ngờ linh lực còn có cách vận dụng như thế”.

Thì ra đây là tiếng kêu của Vũ Tiểu Vũ đang ngâm mình trong làn nước, bởi vì trong lúc tắm rửa hắn không có việc gì làm liền cho linh lực tràn ra trong dòng nước để nghịch, không ngờ đầu chuyện này lại làm cho nước nóng bốc khói nghi ngút, nó giống như cái hồ tắm nước nóng nhân tạo ở mấy cái resort lúc trước hắn từng được thử qua một lần. Khi hắn đang ngây ngất với cảm giác thư thái này thì có một giọng nói vang lên trong thức hải của hắn:

“Tiểu Vũ! Người cảm thấy nước dự trữ quá nhiều nên không biết làm gì liền đem ra tắm à, không ngờ còn đào một cái hồ rộng đến như vậy năm người tắm chung cũng còn được”.

“Haha! Cái này không phải là vì người sao, sở dĩ đào rộng như vậy là cho người cùng ta ngâm mình giải tỏa một mối mấy ngày nay chuyện tốt như vậy mà người không biết cảm ơn ta ngược lại còn mắng chửi, thật là”.

“Tên đâm tặc đệ tiện này, ta...ta..ta như thế nào có thể cùng người tắm chung” Tiểu Linh giọng điệu có chút ngượng ngùng, bực bội nói.

“Người nghĩ gì thế Tiểu Linh! Với bộ dạng toàn lông thế này của người, ta làm sao có cái hứng thú biến thái như vậy”.

“Người....”

Một câu nói vô tình của hắn làm cho Tiểu Linh rất tức giận nói không nên lời, nàng tuy là một con Không Tước nhưng dù sao cũng là con cái. Không nói đến chuyện hắn có hảo sắc hay không thì việc hắn che bộ dạng của nàng như thế đã là không được rồi, đằng này hắn còn nói không có hứng thú với nàng thì chẳng khác nào nói nàng quá xấu xí, nhưng Tiểu Linh lại không nghĩ một chuyện với bộ dạng to lớn toàn lông của mình thì làm sao có thể gọi lên cảm giác thú tính cho tiểu đệ đệ của hắn đây.

“Tiểu Linh! Người làm sao thế?”

“Sao cái đầu người, ta không thêm nói chuyện với người nữa” Tiểu Linh giận dỗi vỗ cánh bay đi bỏ lại Vũ Tiểu Vũ với bộ dạng ngo ngác.

“Này....”Đợi đến khi hắn phản ứng thì nàng đã đi rất xa rồi, hắn vỗ vỗ đầu “Ta nói cái gì sai sao”.....

Một ngày mới bắt đầu, nhưng khác với lẽ thường ngày, hôm nay! Bầu trời mang một màu xám xịt có dấu hiệu nổi bão. Đưa mắt nhìn xung quanh chẳng thấy bóng dáng Tiểu Linh đâu có lẽ nàng chưa hết giận việc tối qua nên còn chưa về.

Vũ Tiểu Vũ trầm nghĩ “Trong bí cảnh đặc thù thế này mà thời tiết cũng thay đổi nữa thật là, cơ mà tính đi tính lại cũng đã là ngày thứ năm rồi, còn hai ngày nữa là kết thúc đợt khảo nghiệm này, Tiểu Linh thì đang giận dỗi bỏ đi, bây giờ ta nên làm gì đây tiếp tục tu luyện nữa vậy....”.

Thật ra thì mấy ngày trước đó hắn đã giết một đầu yêu thú cấp hai để thay thế đầu yêu thú cấp ba kia rồi nên dám ra chẳng biết làm gì, tu luyện quai cũng thấy chẳng nên suy nghĩ lung tung. Khi hắn đã quyết định xong đang định tu luyện thì lúc này bên ngoài cửa động đã được che dấu kỹ càng bằng những trận pháp mà Tiểu Linh cùng hắn bố trí lại truyền đến giọng nói của một nhóm người:

“Ngô lão đại, bọn người Thái Lôi bây giờ đi chung với người của Phương Vũ Thành rồi, chúng ta làm sao bây giờ, nếu ra tay với bọn họ thì phải đụng chạm với người của Phương Vũ Thành, bọn người đó chúng ta làm sao trừu chọc nổi với số lượng đầu thú này liệu có thắng được không đây?..”

“Trần Phúc người cứ yên tâm, không phải còn con con ghê lạc đàn sao”.

“Con ghê lạc đàn! cmm! Không phải là ta chứ, đúng là hiếp người quá đáng mà!” Vũ Tiểu Vũ ở một bên nghe được liền biết người đối phương vừa nhắc đến chính là mình thì tâm trạng

không khỏi trở nên bức tức mắg.

Lúc này lại có một giọng nói khác truyền đến:

“Đúng vậy Trần Phúc, Ngô lão đại nói không sai, không lẽ ba chúng ta không làm gì được con nghé lạc đàn đó”

“Vô Vô Tâm, không phải ta nghi ngờ lời nói của ngươi và lão đại mà là con nghé lạc đàn đó thì được bao nhiêu đầu yêu thú chứ, nếu sự việc không thành thì với những gì Đồ chấp sự nói trước đó cũng không phải là đùa đâu”.

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe nhắc đến Đồ chấp sự liền biết sự việc này liên quan đến vụ cá cược “không lẽ Đồ chấp sự bất chấp thủ đoạn sao, mà cũng phải thôi nhìn vào thái độ làm người của hắn thì chuyện đó cũng là bình thường”.

“Hừ, Trần Phúc ngươi không tin vào năng lực của Ngô Tâm Tài ta sao, ta dám cá với ngươi không có đội ngũ nào đạt được số lượng đầu yêu thú cấp hai nhiều hơn chúng ta đâu” Ngô Tâm Tài nhìn Trần Phúc với ánh mắt không vừa lòng nói.

“Haha, Ngô lão đại nói chỉ phải ai có thể vượt qua con số ba mươi đầu chứ”. Vô Vô Tâm thì rất thích thời liền vuốt đuôi theo.

"Ba mươi đầu! Bọn người này cũng có chút năng lực à" Vũ Tiểu Vũ thầm nghĩ.

“Đúng vậy! Có lẽ do ta quá đa tâm, nhưng Ngô lão đại ngươi làm sao biết con nghé lạc đàn đó ở đây” Trần Phúc có chút thắc mắc hỏi.

“Việc này nói ra cũng là trùng hợp thôi, các ngươi còn nhớ vụ con Bạch Sư Ảnh cấp ba không, lúc đó tên khốn Bùi Trúc Lâm lên tiếng uy hiếp chúng ta rồi khỏi, các ngươi còn nhớ có một khoảng thời gian ta rời khỏi không? Chính là lúc đó ta mắc quá liền đi vệ sinh thì phát hiện một người đi vào một lùm cây rồi biến mất không thấy trở ra nữa, mấy bữa nay suy nghĩ ta mới nhớ ra hẳn chính là tên một mình không có tổ đội thuộc nhóm người của Lý chấp sự, mà không nói nữa nhanh chóng tìm đi nó ở đâu đây thôi”.

Khi ba người bọn họ đang muốn phân ra tìm chỗ ở của Vũ Tiểu Vũ thì một giọng lạnh lùng vang lên:

“Ba người các ngươi đang muốn tìm ta sao?”.

Giọng nói làm cho ba người hơi hoảng sợ nhưng sao khi bình tĩnh lại thì Ngô Tâm Tài lên tiếng:

“Gan của ngươi không ngờ lớn như vậy dám xuất hiện trước mặt bọn ta, khá khen à!”.

“Hahaha! Toàn là chó mèo mà cũng dám sủa bậy trước mặt ta”

“Láo xược, ngươi biết ta là ai không?” Ngô Tâm Tài nghe hắn gọi mình là chó mèo liền tức giận lớn giọng nói,

“Ta không cần biết ngươi là ai, kể cả ngươi có là thiên đế dám có ý định với ta thì chỉ có một con đường chết mà thôi, chứ đừng nói ngươi chỉ là bọn tép riu”.

Vừa nói vừa vung chưởng về phía Ngô Tâm Tài, ba tên này cũng không phải dạng vừa kẻ vung đao người vung kiếm lao về phía Vũ Tiểu Vũ.

Bịch...bịch

Vũ Tiểu Vũ di chuyển cực nhanh một cước đá bay Ngô Tâm Tài, đồng thời một chưởng đánh vào Trần Phúc khiến hắn lùi lại mười mấy bước, vừa lúc đó đường kiếm của Vô Vô Tâm lại đến khiến cho hắn tung người lùi lại mấy bước xoay người tránh né, linh lực trong người cùng lúc vận chuyển một chưởng đánh vào thanh kiếm của Vô Vô Tâm khiến cho cổ tay của Vô Vô Tây gần như muốn gãy.

Khư.. Khư

Ngô Tâm Tài ho khan vài tiếng hoảng sợ nói:

“Ngươi... ngươi có tu vi Trúc Cơ”.

Với câu hỏi của Ngô Tâm Tài, Vũ Tiểu Vũ chỉ im lặng nhưng trong lòng lại kinh nghi “ Tên này làm sao biết được nhỉ, công pháp của mình lúc nào cũng vận chuyển làm sao hắn có thể phát hiện ra nhỉ”.

Hai tên Trần Phúc và Vô Vô Tâm thì thần tình kinh ngạc bộ dạng không tin nói:

“Ngô lão đại ngươi điên à, hắn...hắn làm sao có tu vi Trúc Cơ được”.

“Khốn kiếp! Hai người mới điên đó, tu vi của ta là gì ta còn không hiểu sao, tên đó có thể một cước đá trúng ta, sau đó lại cho Trần Phúc ngươi một chưởng rồi bình yên đỡ một kiếm của Vô Vô Tâm, thử hỏi nếu các ngươi là hắn các ngươi có làm được không, kể cả ta cũng không làm được nữa là”.

"Thì ra là như vậy, tự dùng bản thân để đánh giá chửi trách hắn có thể đoán ra được tu vi của ta tư duy khá nhạy bén à" Vũ Tiểu Vũ nghe hắn nói liền có thể giải thích được việc tại sao hắn lại biết tu vi của mình.

“Liền mạng thôi! cùng nhau xông lên, ta không tin không làm gì được hắn” Ngô Tâm Tài nhanh chóng ra lệnh cả bọn liền lao lên.

Từ Đằng Long

Hóa Huyết Liên

Trảm Đao Quyết

Đối với thế công đến trước mặt Vũ Tiểu Vũ chỉ có thể tránh đông tránh tây, kiếm chiêu lướt ngang qua bên hông hắn để lại một đường dài khoảng 5cm. Đồng thời bên dưới chân hắn cũng nổi lên những đoạn dây leo định không chế Vũ Tiểu Vũ nhưng toàn trời hụp trong gan tât.

Ba người hợp công liền tăng bước dồn ép Vũ Tiểu Vũ, lúc này một ánh sáng lẻ lên từ bên tay trái của Vũ Tiểu Vũ thanh chủy thủ quen thuộc lại xuất hiện.

Keng keng keng..

Phụt..

Từng tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên, cùng với đó là một dòng máu tươi phun ra xối xả, lúc này Ngô Tam Tái hai tay đang ôm chặt cổ đôi mắt trân tráo nhìn Vũ Tiểu Vũ chết không dám mất.

“Ngô lão đại. ....không”

Trần Phúc và Võ Vô Tâm bị phản hết lớn, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm vào Vũ Tiểu Vũ điên cuồng ra chiêu, chiêu thức lúc này chính là mạng đối mạng tiết nhiên không có một chút sợ sệt nào.

“Nhìn ta làm gì tài nghệ không bằng người thì bị giết là chuyện đương nhiên mà thôi” Vũ Tiểu Vũ lạnh lùng vừa nói với hai người vừa ung dung đỡ chều.

Khi mà hai tên còn chưa lấy lại tinh thần sao khi Ngô Tam Tái bị giết thì lúc này "Phụt" một dòng máu đỏ tươi lại phun ra, tiếng kêu thảm thiết lại vang vọng khắp nơi:

“VÕ HUYNH... không”

“Tên khốn kiếp mau đến mạng cho huynh đệ của ta...”

Keng keng.

Phù...

Lúc này dưới đất là ba cỗ thi thể đã không còn một chút hơi thở, Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng ngưng luyện tam muội chân hỏa một mối lửa đốt cháy sạch sẽ ba cỗ thi không để lại chút gì ngoài một mảnh đen kịt ở đó, sau khi làm xong xui tất cả hấn nhanh chóng ly khai, tất nhiên là trước đó hấn đã làm công tác thu nạp tất những chiếc túi trữ vật từ trên người ba tên xấu số đó rồi.

Các bạn đừng ngạc nhiên với sự điều khiển diễm hỏa này của hấn, thật ra mấy ngày trước đó trong lúc tu luyện hấn vô tình câu thông với linh khí thiên địa thì có một vài tia hỏa khí trong đó câu thông với hấn, thế là hấn từng chút từng hấp thụ cho đến nay thành ra đối với hỏa diễm cũng đã có chút thành tựu.

Khi Tiểu Linh phát hiện ra hấn có thể câu thông với hỏa lực liền cho hấn khẩu quyết tu luyện tam muội chân hỏa của bọn Đan Nô hay được gọi là luyện được sư, vì luyện được sư ngoài việc có tinh thần lực không lồ còn phải có khả năng câu thông với hỏa lực từ thiên địa hoặc tối thiểu nhất cũng phải hấp thu được một loại hỏa diễm từ thiên địa thì mới có thể luyện chế đan dược còn đối với các Luyện Khí Sư thì bọn họ có thể luyện được các loại binh khí...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Huyết Thệ

“Cuộc sống không phải cứ làm xấu xong rồi xử lý gọn gàng sạch sẽ tất cả mọi chứng cứ thì bạn sẽ được yên ổn, thế cho nên người mới có câu: Không làm thì thôi hễ làm là còn chứng cứ hoặc mình làm không ai biết nhưng trời biết đất biết và chính bản thân mình biết....”

-----oOo-----

Sau khi Vũ Tiểu Vũ làm mọi việc xong xuôi thì bỗng nhiên sắc mặt biến đổi khê quát:

“Còn không chịu đi ra hay là muốn chờ ta đi vào mời, lần sau có ần nắp nhớ che dấu khí tức kỹ một chút”.

Sau khi nghe hấn nói như vậy thì từ trong một góc khuất có một đôi tỷ muội giống nhau như đúc đi ra, nhìn sắc mặt tái mét không còn chút máu của bọn họ thì Vũ Tiểu Vũ liền hiểu mọi chuyện trước đó đã bị hai cô gái này biết rất rõ ràng.

Cũng không thể trách Vũ Tiểu Vũ khinh suất như vậy, chiến đấu một thời gian dài như vậy mà không biết đến sự hiện diện của các nàng, vì ban nãy chiến đấu hấn lúc nào cũng dùng thần thức tập trung vào mọi động thái của ba tên đó nên lúc hai cô gái này đi vào phạm vi chiến đấu của bọn liên không bị phát hiện.

Nhìn hai nàng một lúc, hấn mới phát hiện ra hai người này chính là đôi tỷ muội đã cùng hấn ngồi trên Tuyết Sương Hạc, nhưng cũng không vì thế mà giọng nói của hấn thay đổi nó lại càng thêm lạnh lùng.

“Hai người các ngươi biết vì sao mà ta chưa giết các ngươi không”.

Hai cô gái khuôn mặt tái mét dường như suy nghĩ đều gì đó vô thức gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Ta không lập tức giết hai người các ngươi là vì có hai chuyện ta chưa biết rõ, chuyện thứ nhất là bọn ngươi biết được những gì và chuyện thứ hai là các ngươi đến đây với mục đích gì, nếu như các ngươi bảo là vô tình đến đây và không thấy gì hết thì thôi không cần nói nữa ta sẽ tiễn hai người các ngươi một đoạn đường vậy”.

“Bọn...t.aa..là người của... Vũ gia Phụng Vũ Thành”.

“Ngươi nói cái gì... các ngươi là người của Vũ gia sao, vậy thì chết đi”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe bọn họ nói là người của Vũ gia thì lớn tiếng nói hai mắt bốc lên sát khí kinh người, thanh chủy thủ trên tay không khách khí đâm về phía hai cô gái, sở dĩ hấn có sát khí như vậy chỉ vì hấn đã từng hứa sẽ trả thù dùm cho Vũ Tử.

Một trong hai cô gái vừa nhìn hành động của Vũ Tiểu Vũ liền biết không hay đồng thời không khỏi bất ngờ, trong trí nhớ của nàng chỉ cần báo ra là người của Vũ gia thì sẽ không có việc gì trước nay đều trầm lặng như một, nhưng không biết vì sao hôm nay lại khác kẻ này vừa nghe nói là người Vũ gia liền giận dữ ra tay không một chút chùng bước “chẳng lẽ gặp phải địch nhân của Vũ gia sao?” nghĩ là như vậy thôi nhưng khoảng cách càng ngày càng gần làm cho nàng nhang chóng vứt bỏ suy nghĩ mà vội vàng la lớn nói:

“Không phải...không phải...Bọn ta không phải...”

“Hừ, rốt cuộc là sao ta cho bọn ngươi một cơ hội nói rõ, nhưng ta nói cho ngươi biết dù thế nào đi nữa thì kết quả cũng không có gì khác nhau, chỉ là các ngươi chết chậm đi một chút mà thôi” Vũ Tiểu Vũ dừng tay hừ lạnh nói.

“Bọ...n...t...a thật ra là người...của Phạm gia, là gia tộc phụ thuộc của Vũ gia, cơ mà người biết người đang làm gì không? Nếu chuyện này người của Thái Sơ Tông biết được thì kết quả của người sẽ không tốt đâu”. Khi con hoảng sợ qua đi thì nàng cũng nói chuyện lưu loát hơn không còn ngập ngừng nữa.

Vũ Tiểu Vũ cười lớn nói:

“Người có cảm thấy mình đang uy hiếp thừa thái không, nếu không biết được hậu quả như thế nào thì ta cần gì phải làm khó các người”.

Vừa nghe hắn nói thế hai cô gái liền cảm thấy vô vọng, lúc này cô gái có mái tóc ngắn ngang vai hai mắt to tròn lên tiếng nói:

“Người...người... đừng có quá đáng, người giết chúng ta rồi chắc gì đã an toàn, trên người...”

Nàng còn định nói gì thêm thì cô gái tóc dài đã bịch miệng nàng lại chỉ còn lại âm thanh “ư..ư” phát ra từ đó, cô gái tóc dài khẽ nghiêng đầu cái miệng kề sát tai nói nhỏ với cô gái kia:

“Đó là cơ hội duy nhất để chúng ta trả thù, muội nói cho hắn biết chẳng khác nào để hắn ung dung sống tiếp”.

“Hừ, thủ đoạn nho nhỏ đó của người tuy ta không biết nó là gì nhưng cũng có thể đoán một hai phần, có thể trên người của các người có một loại pháp bảo nào đó, khi các người bị giết lập tức gửi hình dáng kẻ thù cho gia tộc các người chứ gì, ta nói cho các người biết khuôn mặt này là dịch dung cho dù thấy hình dáng của ta đi chăng nữa thì cũng chẳng biết ta là ai đâu”.

Hai cô gái vừa nghe Vũ Tiểu Vũ nói thế liền kinh ngạc nói không nên lời, Vũ Tiểu Vũ nhìn thấy thần tình của hai nàng liền biết trò tâm lý chiến này hắn đã chiến thắng, thực tế thì hắn không biết thủ đoạn của hai nàng là gì chỉ đoán mò mà thôi.

Lúc này hai nàng thật sự tuyệt vọng rồi, ban nãy còn một chút hy vọng nhưng bây giờ mọi thứ đã tan biến, trước đó nàng muốn đánh lạc hướng hắn để phóng tính hiệu cứu viện nhưng tất cả đã bị lời nói của Vũ Tiểu Vũ đánh tan, cô gái tóc dài suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu như ta để cho người muốn làm gì ta cũng được, liệu có thể bảo toàn mạng sống của tỷ muội ta không?”.

Vũ Tiểu Vũ cười nham nhở nói:

“Người có cảm thấy như vậy là quá hời với đối với các người không? Chưa nói đến việc ta có chấp nhận hay không, nội việc các người đã không còn trình tiết cộng thêm nhan sắc hạng bét của các người thì làm sao tiêu đề độ của ta lên được mà chơi đùa cùng các người”.

“Người....để tiện dám nói chuyện bị ồi như vậy sao, bọn là vẫn còn trong trắng nè” Cô gái tóc ngắn làm sao chịu nổi lời nói của Vũ Tiểu Vũ liền lên tiếng phản bác,

“Đề tiện cũng không bằng các người, vì mạng sống liền chuyện gì cũng dám làm kể cả ngủ cùng địch nhân cũng chịu à” Vũ Tiểu Vũ đã kích nàng ta không một chút thương xót.

Nhận thấy hắn có khuynh hướng nổi giận, cô gái tóc dài liền kéo muội một qua một bên nói:

“Thanh Tú muội đừng khiêu khích hắn nữa, để ta cùng hắn bàn bạc biết đâu còn cơ hội sống sót”

“Nhưng...”

Cô gái tóc dài liền lắc đầu tò vò về đừng nói nữa sao đó hướng về phía Vũ Tiểu Vũ giải thích:

“Không phải như người thấy đâu, bọn ta rất xinh đẹp hơn nữa thân thể bọn ta vẫn còn là xử nữ, mọi thứ người thấy chỉ là chướng pháp nhãn mà thôi”.

“Haha, các người lấy cái gì để đảm bảo sao khi ta thả các người rồi thì chuyện này sẽ được giữ kín kìa, với tính tình của muội muội người ta e là sẽ rất khó đảm bảo à”.

“Cái này thì dễ, bọn ta có một loại huyết thể chủ tở suốt đời không thể phản bội, phạm là việc gì đã hứa thì sẽ không bao giờ nói ra được, bất cứ chuyện gì liên quan đều không thể nói dù là một chút tin tức”.

“Haha, có phải người cảm thấy....”

Vũ Tiểu Vũ còn chưa kịp nói hết câu thì đã há hốc mồm vì lúc này một thân hình quyến rũ không một chút tỳ vết xuất hiện trước mặt hắn, bộ ngực nở nang, bờ eo thon nhỏ....hành động bất ngờ của tỷ tỷ mình làm cho Thanh Tú không khỏi kinh ngạc:

“Tỷ tỷ....tỷ”.

Cô gái lắc đầu hai tay che bộ vị trọng yếu nói:

“Mạng sống của chúng ta bây giờ không biết có giữ lại được không nữa nói chi đến hai chữ trinh tiết, nếu nó có thể đổi được mạng sống của chúng ta thì việc gì ta phải ngại”

Sau khi nói xong nàng liền đưa mắt nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ đang ngơ ngác, ánh mắt càng thêm kiên định từng bước từng bước đi về phía Vũ Tiểu Vũ.

Lúc này trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ, không biết từ bao giờ có hai người giống như hắn, một người toàn thân có một màu trắng tinh khôi, người còn lại toàn thân có một màu đen tuyền hắc ám, giọng nói của hai người rất gay gắt:

“Cm người định giả vờ quân tử nữa à, rõ ràng là thêm muốn chết mà bày đặt ổng ọ”.

“Người là ai sao giống ta như đúc”.

“Ta là người và người cũng là ta”.

Thì ra người mặc hắc y chính là luân ý thức đen tối trong người hắn nó đã phát triển đến mức hình thành linh thức và tồn tại trong thức hải của hắn chỉ phối tất cả những dục vọng trong người hắn thời gian qua.

“Ta không biết tại sao người lại giống ta như vậy nhưng mà ta không giống như người suy nghĩ, ta chỉ là đang bảo vệ bản thân mình an toàn mà thôi”.

Hắc y cười lại nói:

“Ta nói rồi ta là người và người là ta người suy nghĩ cái méo gì ta cũng biết, bỏ cái bộ dạng chính nhân quân tử của người đi, đừng làm ta mắc ói nữa, đó người nhìn thấy gì không? Bàn tay của người đang vô thức sờ soạn vào người nàng ta kia kìa”.

Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn thì ra cô gái tóc dài không biết từ lúc nào đã đẩy ngã hẳn và đang ngồi lên thân thể của hắn vụng về hôn môi, cùng lúc đó trong nội tâm cô gái ấy càng thêm can thẳng “tại sao hắn lại không phản ứng, có phải tại mình không hấp dẫn hay là do mình làm không đúng” một lúc sao nàng cảm thấy bàn tay của hắn bắt đầu sờ soạn khắp người, hai hàng nước mắt không tự chủ mà rơi xuống không biết nàng là vì hắn đáp lại mà xúc động hay là vì tội nhục mà rơi lệ nữa.

“Ta...”

Lúc hắn đang định giải thích thì đã bị tên hắc y tổng khư về lại thân thể, cùng vừa lúc bất ngờ lại xảy ra, không biết từ lúc này Thanh Tú đã ám sát đến thanh kiếm trong tay không khách khí đâm xuống may mà lúc đó Vũ Tiểu Vũ vừa có lợi ý thức liền cầm thanh chuỷ thủ vung lên đỡ thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Thì ra khi Thanh Tú thấy tỷ tỷ của mình cùng tên khốn kiếp kia làm chuyện dơ bẩn liền nghĩ trong đầu rằng “Tên dê tiện đó lúc này chắc sẽ không phòng bị đâu chứ nhỉ, nếu như giết được hắn thì chẳng phải mình và tỷ tỷ không phải chịu nhục nữa sao” Nghĩ là làm ngay nhưng đôi vốn không như ý vì thanh kiếm căn bản là không đâm được vào người của Vũ Tiểu Vũ.

“Thấy không, ta đã nói với ngươi rồi tính tình của muội muội ngươi không được tốt cho lắm, nếu như không phải ta phải ứng kíp thời thì đã chết oan mạng rồi”. Vũ Tiểu Vũ nói thì nói nhưng bàn tay vẫn đang đặt trên gò ngực cao ngất, không chút khách khí bóp nhẹ một cái liền cảm nhận được sự mềm mại của nó.

Cô gái tóc dài khuôn mặt ửng đỏ mặc cho hắn khinh bạc, đầu tựa vào lồng ngực của hắn nói, bởi lúc này hay người đã đứng lên rồi.

“Muội Muội của ta còn nhỏ đại xin ngài chớ để trong lòng, ta biết muội muội làm chuyện khiến ngài không thể chấp nhận nhưng xin ngài hãy rộng lượng một lần nữa bao qua cho nó”.

Thanh Tú lúc này cũng cúi đầu trầm mặc, khi nghe tỷ tỷ cầu xin cho mình liền tự tránh bản thân tuy suy nghĩ lúc đó của nàng là không sai, nhưng bây giờ không đạt được mục đích thì nó quả thật là sai lầm, sai lầm một cách nghiêm trọng.

Trầm tư một chút hắn mới khẽ nói:

“Thoải được coi như chuyện này cho qua, ta không hi vọng có lần sao, nhưng mà huyết thệ gì đó ngươi nói có chắc chắn không?”

Cô gái tóc dài khẽ gật đầu nói:

“Ta chắc chắn, một khi huyết thệ thành lập thì bất kỳ chuyện gì liên quan đến ngày hôm nay đều sẽ không được nói đến, sẽ quên đi một cách kỳ lạ”

“Tốt, vậy bây giờ ngươi nhanh chóng mặc đồ vào rồi đi theo ta, cả ngươi nữa cô gái ngu ngốc”. Vũ Tiểu Vũ cười nói với cô gái tóc dài xong lại chỉ vào cô gái tóc ngắn trên chộc bởi vì có chuyện trước đó xảy ra nên hắn không còn hứng thú mà phát sinh quan hệ với cô gái đó nữa.

Kỳ lạ thay cô gái tóc ngắn lúc này không còn phản ứng như lúc này im lặng nghe theo sự sắp xếp của Vũ Tiểu Vũ.

Khi đến chỗ trú chân của Vũ Tiểu Vũ, cô gái tóc dài liền bày ra một trận pháp gì đó rồi ba người cũng vào bên trong nàng niệm một chú ngữ gì đó xong rồi cả ba đồng thời cất ngón tay cho máu nhuộm xuống trận pháp.

“Ta Phạm Tú Thanh cùng Phạm Thanh Tú hôm nay lập lời thề cả đời này nguyệt lâm nô tỳ cho Vũ Tiểu Vũ nếu như trái lời liền bị Lôi Hoá oanh tạc mãi mãi không được sinh siêu mong trời đất chứng giám”.

Huyết Thệ vừa dứt vài tia chớp liền đánh xuống cùng lúc đó một cỗ ánh sáng màu đỏ chạy thẳng vào trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ, kèm theo đó là hai cỗ sinh mệnh vừa âm áp lại vừa quen thuộc tồn tại bên trong thức hải của Hắn.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Sự Lo Lắng Của Vũ Đại

“Thanh Tú, Tú Thanh ra mắt chủ nhân”.

Hai cô gái đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Vũ Tiểu Vũ.

“À thì ra hai nàng chính là đôi tỷ muội nhà họ Phạm mà Phượng Vũ Thành thường hay nói đó sao”.

“Có phải bọn họ bảo chúng là hai cô gái vừa hư hỏng lại vừa xấu xí không?” Thanh Tú nghe Vũ Tiểu Vũ nói thế liền lên tiếng hỏi.

“Đúng là trầm nghe không bằng một thấy, với dáng vẻ hiện tại và những gì ta thấy được thì đúng là các ngươi không phải là cô gái có đức hạnh”. Vũ Tiểu Vũ cười hả hả nói, thật ra lúc trước hắn cũng là vô tình nghe được mà thôi, sau lại được hai cô gái chính thức giải thích thì mới sáng tỏ.

“Haiz! Nếu không phải từ nhỏ bọn ta đã được hứa hôn với Tam thiếu gia nhà họ Vũ thì bọn ta cũng không phải ủy khuất mà gánh tiếng xấu như vậy”.

“Không phải gia tộc các ngươi phụ thuộc vào gia tộc họ Vũ sau”. Vũ Tiểu Vũ nghi hoặc nói.

“Thì chính vì như vậy mới ra hạ sách này, Tam thiếu gia hắn là con người như thế nào ai mà chẳng biết, gia gia bọn ta sau có thể để chúng ta rơi vào miệng sói được, nên đành dùng chân gia chỉ bảo làm thành hai miếng ngọc bội chứa trận pháp tạo thành chướng nhãn nhằm đánh lừa mọi người, đến cả gia chủ Vũ gia Vũ Mục Thanh cũng không nhìn ra”.

“Thế bây giờ! Hai người các ngươi tạm thời gỡ bỏ ngọc bội cho ta xem được một chút được không?” Vũ Tiểu Vũ hiếu kỳ liền nói với bọn họ.

“Tuân mệnh chủ nhân”.

“Đúng là đẹp thiệt! Hai người giống nhau như đúc, nếu không phải là khác nhau về kiểu tóc và tính tình thì khó mà phân biệt, thế ai là Thanh Tú, ai là Tú Thanh”.

“Ta là Tú Thanh, còn muội ấy là Thanh Tú”. Phạm Tú Thanh chỉ vào mình rồi lại đưa tay chỉ vào cô gái tóc ngắn.

“Haha! Không biết trên thân thể các người có cái gì khác biệt không, cời y phục cho đã xem thử nào” Vũ Tiểu Vũ cười nhăm nhở nói, hai cô gái bây giờ như hai con cừu nhỏ rơi vào

miệng sói không có một chút sức lực để phản kháng.

Hai nàng Thanh Tú và Tú Thanh khuôn mặt ửng hồng, thần tình xấu hổ, nhưng vì có huyết thế trước đó nên chẳng có động tác phản kháng hay khó chịu gì chỉ là sâu trong lòng họ có một cỗ khăn trương, đôi tay rung rẩy đưa lên định cỡi y phục thì giọng nói của Vũ Tiểu Vũ lại vang lên:

“Được rồi! Ta đùa với hai người thôi, nếu không còn việc gì thì hai người đi đi, cứ cư xử bình thường giống như là không quen biết ta được chứ, mà không phải một nhóm có ba người sao, như thế nào lại chỉ còn có hai người các người”.

Hai nàng nghe hẳn hỏi thế thì thờ một hơi dài, cả người nhẹ nhõm. Dù thế nào đi chăng nữa thì hai nàng vẫn là hai cô gái trắng trong, làm sao có thể khơi khơi cỡi đồ trước mặt một tên nam nhân vừa mới quen biết cho được, nếu không phải tình thế lúc này quá đặc biệt thì Tú Thanh nàng làm sao có thể bạo dạn như thế được.

“Người kia chết rồi, ban đầu hai tỷ muội bọn ta chung nhóm với một tên thiếu niên họ Triệu nhưng gặp phải Yêu Thú quá mạnh nên hẳn hy sinh rồi, bọn ta có pháp khí bảo hộ nên may mắn thoát được”.

“Thế từ giờ các người phải cẩn thận, các người cầm ba mươi đầu yêu thú này đi. Nếu như may mắn được phần thưởng cao nhất thì coi như ta tặng cho hai người làm quà ra mắt, với tu vi của ta bây giờ đã không cần đến nó nữa rồi”.

Sau khi dứt lời liền lấy đồ từ trong nhẫn trữ vật đưa cho hai nàng, hai cô gái vui vẻ nhận lấy trong lòng thầm nghĩ “tính ra hẳn cũng không phải là quá xấu xa”.

“Cám ơn chủ nhân đã ban tặng”.

Hai nàng đồng thanh nói, sau đó nhanh chóng rời khỏi đi được một đoạn Thanh Tú quay sang hỏi tỷ tỷ Tú Thanh của mình:

“Tỷ Tỷ! Thực sự chúng ta phải làm nô lệ cho hắn của đời sao?”.

“Nếu người ấy là Vũ Tử, Tử Thiếu gia nhà họ Vũ muội nghĩ như vậy có đáng không?”

“Cái gì? Tỷ nói Huỳnh ấy chính là Vũ Tử thiếu gia sao”.

Tú Thanh khẽ gật đầu đồng ý, khi được tỷ tỷ xác nhận trong lòng Thanh Tú lặng lẽ thay đổi “có lẽ làm nô lệ cho hắn cũng không phải là chuyện gì đó quá xấu” khéo môi bắt giác mỉm cười.....

-----oOo-----

Ở đầu đó trong Huyền Thú Trận tiếng ai oán của một tên thiếu niên vang lên.

“Thái lão đại! rốt cuộc chúng ta phải làm công việc này cho bọn người Vũ gia bao lâu nữa?”

Lúc này có ba người thiếu niên đang tay xách tay ôm, người thì ôm một bó củi khô, kẻ thì đang xách nước, người thiếu niên kia gọi là Thái lão đại chính là Thái Lôi kẻ luôn muốn gây phiền phức cho Vũ Tiểu Vũ, nghe hẳn nói cũng lên tiếng:

“Hà Giang người be bé cái miệng lại đi! Bộ người muốn cả bọn chết à! Nếu không phải gia tộc ta có chút giao hảo với Vũ gia thì ngay cả cái việc này cũng không tới lượt chúng ta đâu, rán nhịn đi!”

“K hôn kiếp thiết! Mấy ngày nay tìm kiếm khắp mọi nơi rồi vẫn không thấy tên đê tiện Vũ Tiểu Vũ, nếu không chúng ta cũng đâu cần phải bám víu chỗ này, rốt cuộc hẳn trốn đi đâu rồi không biết”

Tên thiếu niên bên cạnh Thái Lôi cũng lên lời oán than nhưng hẳn không may vì khoảng cách đến chỗ nghỉ chân của bọn người Vũ gia chỉ còn một đoạn ngắn nên lời của hắn vừa nói ra liền bị một giọng nói quát tháo:

“Này tên kia! Vừa rồi người chửi ai là khốn kiếp”

Thì ra người vừa quát chính là Vũ Tam hẳn từ xa nghe bọn họ nói loáng thoáng cái gì đó Khốn Khiếp...rồi cái gì đó Vũ liền cho rằng bọn họ chửi mình nên lên tiếng hỏi. Lương Trung nghe Vũ Tam hỏi khuôn mặt tái mét lắp bắp nói:

“t..a.ta.. nói Vũ Tiểu Vũ á”

“Vũ Tiểu Vũ? Các người biết gì về hắn?”.

Lúc này Vũ Đại cũng đi đến vừa lúc nghe nói về Vũ Tiểu Vũ liền hỏi, bởi trong suy nghĩ của hắn, Vũ Tiểu Vũ chắc chắn chính là Vũ Tử và hẳn không thể để cho tai họa ngầm này tồn tại được.

“Bầm Đại công tử, ta chỉ biết hắn là người có Song Linh căn trong đó có một linh căn thuộc tính hiếm, đáng lý ra hẳn sẽ không tham gia khảo nghiệm trong Huyền Thú trận lần này, nhưng vì hắn nghe nói có phần thưởng hấp dẫn nên quyết định tham gia, những chuyện sau đó thì có lẽ đại công tử người đều biết rồi”. Thái Lôi với tư cách là lão đại nhanh chóng trả lời,

“Chỉ có như vậy?” Vũ Đại nghi hoặc nói,

“Dạ phải! Chỉ có như vậy, về xuất thân thì không quá rõ, hẳn chỉ khai là ở một thôn hẻo lánh phía tây Phụng Vũ Thành”.

“Được rồi! Các người cứ tiếp tục công việc của các người đi”.

Sau khi rời khỏi chỗ của ba người Thái Lôi, Vũ Tam nhanh chóng hỏi Đại ca mình:

“Đại ca hình như huynh có vẻ rất quan tâm đến tên Vũ Tiểu Vũ kia, người này có vấn đề gì sao?”

“Tam đệ! Người muốn biết?” Vũ Tam nhanh chóng gật đầu xác nhận,

"Ta nghi ngờ hẳn chính là Vũ Tử, trong lòng ta lúc nào cũng có cảm giác bồn chồn, kể từ khi tên Vũ Tiểu Vũ này xuất hiện, cứ cho là ta suy nghĩ lung tung đi nhưng không gặp được hẳn nhìn một lần cho rõ, ta không thể nào yên tâm cho được" Vũ Đại nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình,

“Trường chuyện gì, nếu hẳn thật là Vũ Tử thì với tính cách của hắn không phải đã tìm chúng ta liều mạng rồi sao” Vũ Tam nghe xong liền không có cảm giác gì nói.

“Đệ không hiểu rồi Vũ Tam à! Tính cách con người là trải qua rèn luyện, nếu như Hấn trải qua từng ấy chuyện mà không biết rút kinh nghiệm để trưởng thành, vẫn còn bồng bột tính tình háu thắng lúc trước thì quả thật không có gì khiến ta phải lo lắng, ta chỉ sợ hấn đang ần ần mưu đồ lật đổ chúng ta mà thôi”.

“Đại ca! Huynh có phải quá đề cao hấn rồi không, cho dù hấn có là thiên tài đi chăng nữa thì cũng không vượt qua đại ca được, năm đó nếu không phải hấn có gia ở sau chống lưng thì làm sao vượt mặt huynh được chứ”.

“Vũ Tam! Đệ không cần phải đề cao huynh làm gì, năm đó hấn chỉ mới mười tuổi còn huynh đã mười ba rồi. nếu không phải Thái Sơ tông và gia tộc chúng ta có giao hảo thì sợ rằng ta cũng không thể nào trở thành đệ tử của Thái Sơ Tông được”.

Đúng vậy nếu không có chuyện nội loạn năm đó thì Vũ Đại hấn bây giờ đã là đệ tử của Thái Sơ Tông rồi, nhưng bởi vì chuyện đó nên hấn đã vượt quá độ tuổi cho phép nếu nhưng không phải gia tộc có giao hảo với Thái Sơ Tông thì hấn đã không còn cơ hội nữa rồi.

Vì thế mỗi khi nhắc đến Vũ Tứ thì tâm tình hấn không được tốt cho lắm, nếu không ngày đó hấn cũng không nổi giận mà mắng chửi Hạ Tuyết Linh chỉ vì nàng lỡ miệng nhắc đến tên của kẻ khốn kiếp đó, Vũ Đại lại càng bức tức hơn chính là Vũ Trường Thanh gia gia của Vũ Tứ lại đem người con gái hấn yêu thương là Hạ Tuyết Linh đính hôn với Vũ Tứ, nỗi nhục đó hấn không bao giờ quên được...

“Đại ca, nói tóm lại tất cả chỉ vì thằng Vũ Tứ đó có một vị gia gia tốt mà thôi, bây giờ gia gia chúng ta lên làm gia chủ không phải huynh liền trở thành người nổi bật trong gia tộc sao”.

“Được rồi không nói nữa, Tuyết Linh đâu”.

“Chị dâu đi săn rồi”.

“Đi săn? Cô ta định làm cái gì thế?” Vũ Đại cảm thấy bức bối trong lòng nói,

“Chị dâu bảo chỉ còn một hai ngày nữa là kết thúc khảo nghiệm rồi nên muốn nhanh chóng sẵn cho đủ số”.

“Không phải ta bảo là nàng ta cần làm gì rồi sao, cứ trực ra tay cướp đoạt từ kẻ khác có phải nhanh hơn không”.

“Đại ca! Chị dâu làm thế còn không phải vì đại ca sao, sẵn nhiều một chút thì người có lợi không phải là huynh sao, thiệt là”.

Vũ Đại nghe Vũ Tam nói thế thì trong lòng dịu đi một chút, trong thâm tâm không khỏi dấy lên một chút cảm giác áy náy, bảo:

“Được rồi cứ kệ nàng ta đi, muốn làm gì làm nhưng đệ nhớ để ý nàng ta một chút, có chuyện gì thì báo cho ta ngay, ta tĩnh tâm tu luyện một chút”.

“Tiểu đệ đã rồi”.

Trong lúc đó ở một nơi cách đây khá xa có một đầu Khổng Tước đang bị đuổi giết bởi một nhóm người, nhìn hiện trạng của nó có vẻ như đang bị thương nhưng tốc độ không một chút chậm lại, phương hướng di chuyển chính là nơi Vũ Tiểu Vũ đang ẩn náu.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tiểu Linh Bị Thương

“Cuộc sống có những đau khổ bất chợt kéo đến mà ta không bao giờ ngờ được, thói đời lên voi xuống chó là chuyện bình thường chỉ có thể cố gắng vượt qua những đau khổ đó mà thôi”

-----oOo-----

Vũ Tiểu Vũ sao khi từ biệt đôi tỷ muội nhà họ Phạm liền ngồi xuống tu luyện, được một lúc thì không mặt hấn bỗng nhiên tràn đầy sát khí, hai mắt dường như muốn phát hỏa một cổ tức gợn từ trong lòng ngực chực chờ phát ra.

Bởi vì lúc này có một con Khổng Tước toàn thân đầy máu huyết đọng vào cầm chế, khi hấn đưa thần thức xem xét thì một khung cảnh đập vào trong thức hải của hấn, một nhóm sáu người đang truy đuổi theo một con Khổng Tước và nó hiển nhiên đã đi vào chỗ cầm chế mà hấn bày ra, một cổ khí tức quen thuộc từ con Khổng Tước phát ra làm cho Vũ Tiểu Vũ cảm nhận được nó chính là Tiểu Linh.

Bàn tay hấn nắm lại thật chặt hiện lên cả gân xanh, hấn cảm thấy mình dường như bất lực vì dù hấn có thực lực vẫn không thể bảo vệ được người bên cạnh hấn, một cổ hối hận dâng lên trong lòng phải chỉ ngày ấy đừng làm cho Tiểu Linh tức giận thì có lẽ nàng đã không bỏ ra ngoài mà gặp chuyện thế này.

Có lẽ đối với người khác Tiểu Linh chỉ là một con tọa kỵ mà thôi, nhưng đối với hấn Tiểu Linh còn quan trọng hơn thế nhiều, bởi vì ngoại trừ những người phụ nữ quan hệ xác thịt với hấn ra thì Tiểu Linh chính là người thân thiết với hấn nhất, quan tâm hấn nhiều nhất có thể giữ hai người có chút bất hoà như đều là vì nàng muốn tốt cho hấn mà thôi.

Thanh chủ thủ quen thuộc liền xuất hiện trên tay, vận dụng Phong Thiên Bộ hết mức có thể, hấn lao đi nhanh như một con lốc giữa trời xanh, chính vào lúc này con Khổng Tước dường như đã kiệt sức liền rơi xuống đầm xàm vào mặt đất, kèm theo đó chính là tiếng hoan hô của bọn người đuổi giết.

“Hahaha! Lần này ta xem con nghiệt súc nguoi có thể chạy được nữa không, dám để bọn ta đuổi theo một đoạn xa như vậy”.

“Trương lão nhị, may mà có nguoi phát hiện ra nó đang độ kiếp rồi tính kế nếu không thì một khi nó phát hiện thì chúng ta cũng không thể sống sót được”.

“Có trách thì trách nó vận số không tốt gặp phải Trương Thế Quân ta mà thôi, khi ta đang theo dõi một đầu yêu thú thì nó xuất hiện đúng chỗ ẩn núp của ta, nó liền bày cầm chế rồi độ kiếp luôn ở đó, nó cũng không ngờ chỗ ẩn núp của ta lại có lực lượng thiên địa, tạo thành một vành đai bảo vệ không có lực lượng nào có thể tra xét thế là ta tương kế tựu kế mà thôi”.

“Nếu có được đầu yêu thú cấp ba này thì coi như sáu người chúng ta vừa đủ điều kiện rồi, may mà có nguoi đó Trương lão nhị”.

“Haha, mọi...” Trương Thế Quân còn chưa kịp nói gì thì hai tay đã ôm ngực ngã quỵ xuống chết không nhắm mắt.

“Trương Thế Quân nguoi làm sao thế? Trương Thế Quân...Trương Thế Quân...”

Khi mọi người xúm lại kiểm tra thì phát hiện hắn đã tắt thở, trên ngực hắn còn cắm một thanh chủy thủ. Tên thiếu niên thân hình vạm vỡ thấy thế liền nhìn xung quanh nói như quát:

“Là ai, ai dám giết huynh đệ của ta mau lăn ra đây, là ai?”

Lúc này không ai trả lời câu hỏi của hắn, đáp lại hắn chính là sự im lặng đáng sợ, im lặng đến độ có thể nghe tiếng lá cây xào xạc, đúng lúc này lại có âm thanh vang lên.

Âm...Âm

Những người bên cạnh hắn không biết bị cái gì đánh trúng bay đi đập vào những thân cây gây nên tiếng động vang dội. Cùng lúc đó trước mặt hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện một thiếu niên thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, thiếu niên này chính là Vũ Tiểu Vũ.

Khi Tiểu Linh rơi từ trên không xuống Vũ Tiểu Vũ liền tức giận phóng thanh chủy thủ bay về phía bọn người truy đuổi, sau đó nhanh chóng kiểm tra thương thế Tiểu Linh, nhận thấy nàng bị thương không có gì nghiêm trọng, chỉ bất tỉnh vì kiệt sức mà thôi, Vũ Tiểu Vũ liền yên tâm truyền một ít linh lực ổn định lại thương thế cho nàng đồng thời giọng thì thầm “Người nghỉ ngơi đi ta đi giết người cho người” sau khi làm xong mọi chuyện liền dụng Phong Thiên Bộ tung chưởng đánh bay bọn người truy đuổi.

Tên thiếu niên kia thấy Vũ Tiểu Vũ vừa xuất hiện đã đánh bị thương mấy vị huynh đệ của hắn liền hoảng sợ không thôi, nhưng đợi một lúc thấy Vũ Tiểu Vũ chỉ đến có một người liền ổn định tâm tình hai mắt tràn đầy sát khí là gan cũng lớn hơn, hắn nói với giọng điệu đe dọa:

“Người là ai mà dám ra tay với huynh đệ bọn ta, già thần già quý thì tưởng mình hay lắm sao, có ngon thì đường đường chính chính mà giao đấu, ra tay đánh lén như vậy chỉ có bọn tiểu nhân mới làm mà thôi, tiện thể nếu có ý định tranh đoạt đầu yêu thú cấp ba này thì ta khuyên ngươi bỏ ý định đó đi người đã chọc nhảm người nên chọc rồi...”

Vũ Tiểu Vũ hừ lạnh không mặn không nhạt nói:

“Người không cần biết ta là ai, vì người đã chết thì không cần thiết phải biết làm gì, có trách thì hãy trách các người không biết chọn người mà chọc, kiếp sau nhớ mở to mắt ra mà nhìn người nhé!”

“Hahaha, người định tinh tượng với ta sao, một mình người thì có thể làm gì bọn ta, nếu không phải giờ trò đánh lén thì người đang nằm dưới đất chính là người rồi, con trai à!”

Vũ Tiểu Vũ lắc đầu, đối với những đứa không có năng tài tốt nhất là không cần nhiều lời với bọn chúng cứ trực tiếp giết là được, đỡ phải nhứt đầu. Sơ dĩ nói nhiều với tên đó chính là xem bọn chúng có tiết lộ thông tin gì thêm nữa không nhưng tên đó chẳng nói được thêm điều gì có ích mà chỉ toàn sủa bậy nên Vũ Tiểu Vũ liền nhanh chóng ra tay.

Tên thiếu niên vừa rồi còn lớn tiếng nhưng lúc này trong đầu chỉ có một mảnh trống rỗng vì vừa dứt lời liền bị trúng chưởng của Vũ Tiểu Vũ bay đi như một cơn gió thoảng qua, sau khi tiếp được vài chiêu của Vũ Tiểu Vũ thì tên thiếu niên đó cũng uất ức mà chết đi không có lấy một chút lực phản kháng, đến lúc chết đi hắn vẫn không tài nào hiểu nổi rốt cuộc vì sao mình lại dụng phải một tên trâu bò như Vũ Tiểu Vũ.

Tiếp bước theo hắn chính là những người còn lại của nhóm truy đuổi, Vũ Tiểu Vũ giống như lão sói già hung ác lạc vào bầy cừu non ngây thơ trong trắng, hắn không chút khách khí đánh chén từng con từng con một. Cuộc chiến qua đi, khắp nơi đều là máu thịt vung vãi, vì Vũ Tiểu Vũ lúc này đâu còn chính là Bạch Tiểu Vũ nữa mà là Hắc Tiểu Vũ chế ngự, trong đầu của hắn lúc này chỉ có một mảnh màu đen tuyền nhuộm đều cả thức hải, trí óc của hắn bị cái thứ đen tuyền đó chi phối nên ra tay rất là tàn nhẫn.

Đến khi lấy lại được ý thức thì hắn mới ngẩn ngơ trước khung cảnh kinh dị này, Vũ Tiểu Vũ có cảm giác buồn nôn nhợt trong lòng, có gắng khống chế cơn buồn nôn hắn vung tay một mũi lưá lại được đốt lên xóa sạch mọi vết tích, Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng di chuyển đến chỗ của Tiểu Linh tay bấm pháp quyết thu năng vào Thú Linh giới rồi mau chóng rời khỏi đó.

Một lúc sau thì mọi người bắt đầu kéo đến chỗ này thì tất cả chỉ còn lại một mảnh cháy đen với mùi cháy khét thoang thoảng trong làn gió mà thôi.

- -----oOo-----

Màn đêm nhanh chóng hạ xuống một ngày nữa đã qua đi, hết ngày mai nữa thôi thì buổi khảo nghiệm nay năm sẽ kết thúc, lúc này đây bên trong một động phủ có một tên thiếu niên đang khoan chân, hai tay không ngừng chuyển động liên tục truyền linh lực vào người con Không Tước to lớn xinh đẹp.

“Được rồi Tiểu Vũ, thương thế của ra đã ổn thỏa rồi, không cần phải phí sức truyền linh lực cho ta nữa đâu”. Tiểu Linh một mũi lên tiếng.

“Thế thì tốt quá, rốt cuộc Tiểu Linh người làm sao lại sơ xuất bị bọn chúng đuổi giết như vậy”.

“Hôm đó ta phát hiện ra một sơn động, không ngờ lại có truyền thừa của Không Tước tộc bên trong đó, khi đi ra thì bầu trời bắt đầu kéo mây đen báo hiệu việc ta sắp đột phá, ta đã định về đây cho người hộ pháp đề độ kiếp nhưng lại không kịp, thế là ta tìm đại một chỗ bày cắm chể, ai ngờ gặp phải bị kích”.

“Còn may là người chạy về đến tận đây không thì.....ta cũng không biết mà đến cứu, ngày đó người đi mấy ngày không về ta còn tưởng người giận dữ không chịu về không ngờ người lại gặp được kỳ ngộ cùng họa sát thân”

“Ta đâu phải trẻ con như người, ta thừa sức biết người ngu ngốc đến cỡ nào rồi việc gì ta phải cãi với người làm gì cho mệt, với lại bọn chúng chỉ là Ngưng Thần làm thì có thể làm gì được ta, cho dù thêm vài chục tên nữa thì cũng vậy thôi, chỉ là ta vừa độ kiếp xong bị mất quá nhiều yêu lực nên không có lực phản kháng mà thôi”

“Ta thật sự ngu ngốc như nàng ta nói sau” Vũ Tiểu Vũ khuôn mặt chầy dài nói:

“Người bây giờ có tu vi gì rồi?”

“Đã là cấp ba sắp đột quá cấp bốn rồi”.

“Cái gì người đột quá nhanh vậy” Vũ Tiểu Vũ trăn tráo nhìn nàng hỏi.

“Người ngạc nhiên cái gì, lúc ta đi cùng người đã gần cấp ba tăng lên một cấp thì có gì mà đáng ngạc nhiên, ta đâu có biến thái như người” Tiểu Linh bực bội nhìn hắn nói,

“Ta mà tu luyện nhanh cái gì, cả tuần này không thấy tiến triển một chút nào dù ta đã cố gắng tu luyện không ngừng nghỉ”.

Vũ Tiểu Vũ không biết nếu như để người khác nghe được lời này không giết chết hắn mới là lạ, mọi người ở đại lục này, cỡ tuổi hắn có tu vi là Trúc Cơ trung kỳ đã là cực kỳ hiếm rồi, chứ đừng nói tới Trúc Cơ, có người cả đời không thể đột quá Trúc Cơ nữa kia, ngoài những gia tộc hùng mạnh có tài nguyên tu luyện ra thì còn lại đều không có khả năng thể nên lúc này Tiểu Linh nghe hắn nói vậy liền mắng chửi:

“Người...tên khốn nhìn lại xung quanh người xem bọn chúng là người có linh căn tốt, lại được gia tộc ưu ái mà còn không thể đột quá Trúc Cơ, còn người thì sao Trúc Cơ Trung Kỳ như thế mà còn chề là tu luyện chậm, thật không hiểu nổi à!”.

Vũ Tiểu Vũ gầy gầy đầu nói:

“Thiệt mà! Ta thấy sao nói vậy thôi, chứ có nói sai sự thật khi nào đâu mà ngươi lại chửi ta như vậy”.

“Được rồi! Không thêm nói với ngươi nữa, ta cần phải bề quan tĩnh dưỡng chắc có thể một thời gian sẽ không giúp được gì cho ngươi thế nên đừng có làm phiền ta nha” Tiểu Linh bó tay không thêm nói đến chuyện đó nữa mà chuyển đề tài khác.

“Được rồi ngươi nghĩ ngợi đi, mọi chuyện còn lại cứ để cho ta”.

“Đề ngươi! Hừ! Có mà tức chết chứ đề ngươi!” Tiểu Linh khinh bỉ trong lòng rồi biến mất theo pháp quyết của Vũ Tiểu Vũ.

Vũ Tiểu Vũ sau khi đưa Tiểu Linh vào Thủ Linh giới liền nhắm mắt tĩnh tu, màn đêm cứ thế bao trùm của Huyền Thủ Trận những âm thanh gào thét, những đầu thú tung bay cùng những tiếng thất thanh trốn chạy vang lên trong đêm tối cho đến tận bình minh vẫn không dừng lại. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngày Cuối Cùng: Lần Đầu Đối Chiến Cùng Vũ Đại

Huyền Thủ Trận...

Khi những tia nắng bắt đầu xuyên qua các lá cũng là lúc một cậu thiếu niên đang vương mình trong nắng sớm, mái tóc dài đến giữa lưng, khuôn mặt thanh tú cùng làn da ngăm đen, thân thể có chút cơ bắp và cậu thiếu niên này không ai khác chính Vũ Tiểu Vũ.

Kể từ khi đến đại lục Huyền Chân này, hắn bắt đầu có thói quen dậy sớm đón bình minh hít thở không khí trong lành, đã không còn những giấc ngủ dài cho đến tận 7,8 giờ sáng, có đôi khi còn chẳng muốn dậy đi làm vì cảm thấy ngủ còn chưa đủ.

"Hôm nay đã là ngày thứ bảy của khảo nghiệm không biết lúc nào nó sẽ truyền tống trở lại đỉnh núi Bàn Tọa Sơn nhĩ, hay là đến hết ngày hôm nay ta..."

Vũ Tiểu Vũ lăm bằm một mình sau đó đưa thần thức vào trong nhãn trụ vật kiểm tra lại những chiến lợi phẩm đoạt được những ngày qua, bởi vì những sự việc cứ liên tiếp xảy ra nên hắn chỉ kịp thu lại một cách nhanh nhất có thể cũng chẳng buồn quan tâm đã đạt được những gì.

“Mk! Bọn nghèo kiết xác này, thiệt là không nói đến chuyện có pháp bảo cùng đan dược hay không, nội chuyện linh thạch thôi cũng phát phiền, thế đéo nào mà gần cả chục thăng gom lại chưa được mười viên linh thạch là sao, thành viên ưu tú của gia tộc mà không được bồi dưỡng cm gì hết à” Vũ Tiểu Vũ lắc đầu oán giận,

Đang oán than thì đột nhiên hắn nhảy sang một bên thần tình nghiêm túc, cùng lúc đó chỗ hắn vừa tránh khỏi phát ra một tiếng nổ mạnh, mặt đất lúc này là một mảnh cháy khét xung quanh là những ngọn lửa nhỏ đang lan rộng ra.

Ầm Ầm...

Liên tiếp là những quả cầu lửa lao đến khiến cho Vũ Tiểu Vũ nhảy đồng tránh tây, một lúc sau thì một con sư tử toàn thân rực lửa xuất hiện, hai mắt nó nhìn chăm chú vào Vũ Tiểu Vũ.

“Khốn kiếp! Ngày gì thế này, vừa bước ra khỏi cửa là gặp ngay con súc sinh này làm phiền ăn ở hiền lành cũng không được yên à, đúng như câu ông bà ta thường nói cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng, đã không tìm bọn chúng thì cũng thôi đi đằng này lại đi kiếm mình mới đau chứ” Vũ Tiểu Vũ mắng chửi trong lòng âm thầm đề phòng con Liệt Diễm Sư trước mặt,

Hai bên trong tư thế sẵn sàng chiến đấu kiểu như địch bất động thì ta bất động, bỗng nhiên nó một ngọn lửa đỏ rủa từ trong miệng nó lao ra đâm xam vào hướng của Vũ Tiểu Vũ, hay tay của hắn liền vận dụng linh lực một cái khiến nước xuất hiện trước ngực, hoá cầu trùng thẳng chính diện từng tiếng "xì xì" cùng khói trắng bay lên.

Cùng lúc đó từ phía xa có ba bốn người chạy đến, nhìn vào trang phục đồ rực của bọn họ thì có thể thấy được họ chính là người của Phụng Vũ Thành vì trên ngực áo đỏ rực có một con Phụng Hoàng.

“Hahaha, thôi đời à! Tìm ngươi khắp nơi không thấy không ngờ lại gặp ngươi ở đây, ngươi trốn cũng giỏi lắm Tiểu Vũ à”

Người lên tiếng không ai khác chính là Thái Lôi, vốn sáu người bọn họ tránh thủ thời gian còn sớm sẵn giết thêm vài đầu yêu thú bởi vì mục tiêu của bọn họ là phần thưởng cao nhất Trúc Cơ đan, nhưng không ngờ một con Liệt Diễm Sư cấp ba ở đầu lao ra tấn công làm cho kế hoạch của bọn họ thất bại, sau phút bối rối sáu người hợp công liền làm cho Liệt Diễm Sư bị thương cong đuôi bỏ chạy, đuổi theo một hồi thì lại gặp phải Vũ Tiểu Vũ đều này làm cho Thái Lôi không nhịn được cười lớn.

“Thái Lôi, ngươi không có não à, ta còn cần phải trốn ngươi sau” Vũ Tiểu Vũ lời lẽ vẫn cay nghiệt làm cho Thái Lôi một bụng cảm tức.

“Khốn kiếp! Ngươi dám sỉ nhục bọn ta à, ngươi có phải chán sống rồi không? Tiểu Vũ!”

Lúc này bọn người Vũ Đại vừa đến đang chăm chú nhìn vào đầu yêu thú, Vũ Tam thấy Thái Lôi cùng một người lạ mặt tranh cãi liền hiếu kỳ quay sang hỏi:

“Thái Lôi hắn là ai?”

“Bầm tam thiếu gia! Hắn chính là Vũ Tiểu Vũ”.

“Cái gì hắn chính là Vũ Tiểu Vũ sau...”

Sau khi Thái Lôi thốt ra lời nói, ba người Phụng Vũ thành liền cho ra ba khuôn mặt khác nhau, Vũ Đại thì thần tình không tỉnh vào mắt mình, Vũ Tam thì ngạc nhiên há hốc mồm, còn Hạ Tuyết Linh khuôn mặt không một chút dao động, nhưng trong lòng lại dậy sóng “Hắn có phải là Vũ Tử chăng, tại sao lại khác quá vậy”.

“Đúng vậy! Hắn chính là Vũ Tiểu Vũ” Thái Lôi lên tiếng khẳng định.

Phía bên này Vũ Tiểu Vũ thần nhiên nhìn sáu người bọn họ, đều hắn quan tâm nhất lúc này chính là bọn người Vũ gia tại sao lại ở đây vì kẻ thù số một của hắn lúc này chỉ có bọn người Vũ Gia mà thôi

Con Liệt Diễm Sư dường như đang chờ đợi thời cơ, vì chính vào lúc này nó tung ra một đòn mạnh mẽ.

"Sur Từ Lưu Tinh Hóa" trong đầu của Vũ Đại hiện lên một chiêu thức, hần liền nhanh chóng lên tiếng "Cẩn thận đây là một chiêu thức quen thuộc của Liệt Diễm Sur"

Vì khá bất ngờ nên bảy người có chút hoảng hốt, ai nấy đều vận dụng linh lực tạo thành tấm khiên bao quanh người.

Ầm Ầm

Một loạt hỏa cầu từ trên trời rơi xuống và chạm vào những tấm khiên, tiếng nổ vang dội khiến cho bụi bám bay khắp nơi, sau khi lớp bụi mờ tan hết chỉ còn lại bảy người bọn họ nhìn nhau mà không thấy con Liệt Diễm Sur ở đâu.

"Khốn Kiếp! Vũ Tiểu Vũ đều tại ngươi phá đám nếu không làm sau nó có thể chạy trốn khỏi bọn ta được".

"Ngươi đang sửa cái gì thế Thái Lôi, bớt nói lại đi! Ngươi không nói không ai bảo ngươi cầm đầu". Vũ Tiểu Vũ không mặn không nhạt nói.

Người phải ứng đầu tiên lại là Thái Lôi, hần đều uy hết mọi việc cho Vũ Tiểu Vũ nhằm châm ngòi cho bọn người Vũ gia cũng Vũ Tiểu Vũ xung đột, nhưng hần không ngờ không cần hần châm ngòi thì chuyện giữa Vũ Tiểu Vũ và bọn người Vũ gia là không thể tránh khỏi. Đồi lại sự quát tháo của hần chính là một cô hoảng sợ, vì lúc này Vũ Đại không ngờ lên tiếng thăm hỏi làm lộ ra một chuyện Vũ Tiểu Vũ chính là Vũ Từ:

"Đã lâu rồi không gặp Vũ Từ, ngươi khỏe chứ?"

"hahah, Vù huynh đài này ngươi có bị nhầm lẫn hay không, ta không phải là Vũ Từ gì đó à" Vũ Tiểu Vũ khuôn mặt không đổi trả lời.

"Đúng rồi! Đại thiếu gia hần là Vũ Tiểu Vũ mà đâu. ..."

Thái Lôi tiếp lời Vũ Đại nhưng còn chưa kịp nói hết câu liền bị Vũ Đại quát:

"Câm miệng! Chỗ này ngươi có quyền lên tiếng sao?"

Thái Lôi bị Vũ Đại mắng, ánh mắt liền oán hận nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ, hần cho rằng nếu không phải vì Vũ Tiểu Vũ thì hần đâu có bị nhiều lần ăn chửi như vậy.

"Nhìn ông làm gì! Mấy bị chửi thì liên quan méo gì đến ông?" Vũ Tiểu Vũ nhận thấy ánh mắt khác thường của hần liền oán giận trong lòng, lúc này lại nghe Vũ Đại nói tiếp:

"Vũ Từ! Ngươi có thay đổi dung mạo như thế nào thì huyết mạch trong người ngươi cũng không thể nào thay đổi được, ngươi không thừa nhận cũng không sau".

"Tại hạ đi không đổi tên ngồi không đổi họ đúng là Vũ Tiểu Vũ, còn về Vũ Từ nào đó xin thứ lỗi tại hạ không biết, nếu như không còn chuyện gì khác thì ta đi đây".

Thật ra Vũ Tiểu Vũ cũng không ngại bọn họ, chỉ là không muốn bại lộ thân phận quá sớm thôi, trên vai hần có quá nhiều chuyện cần phải gánh vác nếu như bị đuổi giết thì khó lòng mà phát triển để hoàn thành tâm nguyện được nên tốt nhất là rời đi thì hơn.

"Muốn đi sau! Không dễ như vậy đâu, ta nói rồi tuy ngươi không thừa nhận mình là Vũ Từ nhưng dòng máu trong ngươi người đã bán đứng ngươi rồi".

"Ngươi cứ nói máu huyết, máu huyết ta không thể hiểu ngươi làm cách nào mà cho rằng ta cùng chung máu huyết với các ngươi, nực cười thật!".

Vũ Đại nghe hần nói thế thì ghen hờn, hần chẳng qua chỉ là đào ra một cái hố chờ đối phương nhảy xuống mà thôi việc có xác định không còn phải do lão tổ vận dụng chấn gia chi bảo mới làm được.

"Ừ! Ngươi cũng đừng có vòng vo nữa Vũ Từ à, ngươi dù có hóa thành tro ta và chị dâu cũng nhận ra ngươi được, đúng không Tuyệt Linh tỷ tỷ?" Vũ Tam thấy Vũ Đại ngập ngừng liền tiếp lời hần,

Hạ Tuyệt Linh đang suy nghĩ vu vu thì nghe Vũ Tam gọi liền vô thức gạt đầu, bên kia Vũ Đại cũng đưa mắt nhìn về phía Hạ Tuyệt Linh nhận thấy ánh mắt khác thường của nàng làm cho hần nộ hỏa công tâm, đao rời khỏi vỏ chém về phía Vũ Tiểu Vũ.

Thật ra, Vũ Đại sao nhiều lần thử Vũ Tiểu Vũ liền nhận định rằng hần không phải Vũ Từ thế nhưng Vũ Tam lại đốt lên một mối lửa làm cho hần nộ hỏa xung thiên vì trong suy nghĩ của hần Hạ Tuyệt Linh vẫn còn vấn vương với tên Vũ Từ chết tiệt kia vì trước đây nàng từng là vị hôn thê của Vũ Từ, tuy chỉ là trên miệng chứ không phải như hần thật sự trên danh nghĩa đích ước hoàn toàn, cho nên hần rất cảm tức không một chút suy nghĩ liền vung đao đánh tới "Ta không cần biết ngươi có phải Vũ Từ hay không, chỉ cần ngày hôm nay giết chết ngươi là được"

Keng Keng...

Đao phong chém tới liền làm cho cổ tay của Vũ Tiểu Vũ chảy máu khi hần phải dùng thanh chuỷ thủ nhỏ bé để đỡ một đao to lớn kia, chấn động cực mạnh từ va chạm làm hần phải lùi lại mười mấy bước mới có thể ổn định lại thân thể có thể thấy sự chênh lệch của hai người là như thế nào.

Vũ Đại thấy mình chiếm ưu thế thì càng thêm phấn khích bởi vì hần cảm thấy mình ưu việt hơn cả Vũ Từ, cho nên chiêu thức càng ngày càng dồn dập còn phía bên kia Vũ Tiểu Vũ càng ngày càng lùi, hai tay của Vũ Tiểu Vũ lúc này đã nhuộm đầy máu tươi.

Thật ra tất cả hiện trạng trên người của Vũ Tiểu Vũ đều là do hần làm ra nếu thật sự đánh nghiêm thì tên Vũ Đại này không có lấy một cơ hội.

"Haha, Tiểu Vũ ngươi làm sao đây, đang cam chịu sao, nếu là ta thì đã cho hần một nhát chết tươi rồi" Hắc Tiểu Vũ ở trong thức hải một bên cười nói.

"Ngươi thì hiểu cái gì, ta không thể để bại lộ thân phận được ta..." Bạch Tiểu Vũ đang phân bua thì bị Hắc Tiểu Vũ cắt ngang.

"Đừng ngại biện nữa tôi ơi, ngươi suy nghĩ cái gì ta đều biết cả, nhanh làm thịt mấy tên đó rồi cùng em xinh tươi kia vui vẻ nào...haha..."

Keng Keng...

Tiếng va chạm vẫn vang dội, âm thanh rù quền bên tai vẫn tiếp tục chính vào lúc này Vũ Đại hô to:

"Hỏa Long Trảm".

Một thanh hỏa đao tựa như một con long to lớn từ trên không bổ xuống, Vũ Tiểu Vũ dường như thất thần vẫn đứng đấy không một chút động đậy, những người xung quanh thì nhìn trân tảo, lúc này chỉ có một đôi mắt khác thường đứng vậy chỉ có một đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Ầm Ầm...

Công kích qua đi xung quanh chẳng còn lại một người nào cả, có chăng chỉ là mặt đất có một cái rãnh nhỏ hẹp dài mấy trăm mét mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cuộc Kiểm Kê Đầy Bất Ngờ Và Thất Vọng

Huyền Thú Trận, một màn ánh sáng lé lên khiến cho tất cả những người sống sót còn lại đây hai mắt chói lòa.

"Bụp"

Khi màn ánh sáng đó tắt đi thì tất cả mọi người đều biến mất một cách kỳ lạ và sau đó lại xuất hiện ở đình Bàn Tọa Sơn, lúc này mọi người mới nhận ra thời gian của đợt khóa nghiệm năm chính thức đã kết thúc và màn ánh sáng đó chính là lực lượng kỳ lạ truyền tổng tất cả mọi người rời khỏi nơi đây.

-----oOo-----

Quay lại trận chiến trước đó của Vũ Tiểu Vũ và Vũ Đại, sỡ dĩ khi đó Vũ Tiểu Vũ đứng yên lặng không một chút phản kháng là vì hắn cảm nhận được một lực lượng kỳ lạ vòng quanh thân thể hắn và dường như nó muốn hút hắn vào bên trong đó, thế là Vũ Tiểu Vũ lập tức đánh cuộc lực lượng đó chính là lực lượng truyền tổng và lần đánh cuộc này hắn đã đúng vì lúc này hắn đã về lại Đình Bàn Tọa Sơn không một chút bị tổn thương.

Khi đó chính vào lúc một đạo của Vũ Đại xuất ra bỏ xuống cận kề thì Vũ Tiểu Vũ cùng tất cả mọi người ở đây kể cả Vũ Đại đều biến mất để lại một mảnh không gian đồ nát.

Lúc mọi người một lần nữa xuất hiện thì tâm trạng của mọi người hầu hết đều là vui vẻ vì có thể sống sót, chỉ có những người không đạt được yêu cầu là buồn rĩ rượi mà thôi, cùng có tâm trạng buồn bực như thế còn có Vũ Đại cùng Thái Lôi, vốn Vũ Đại nghĩ với một đạo như thế liền có thể giết chết Vũ Tiểu Vũ nhưng lại hắn không ngờ một chuyện, thời gian khảo nghiệm lại kết thúc một cách đúng lúc như vậy.

Tiếng nói quen thuộc của Trần Thoái Thương vang lên:

"Chào mừng các người đã trở lại, những người còn lại ở đây chắc chắn sau này sẽ là trụ cột của Thái Sơ Tông ta"

Lão vừa dứt lời thì mấy chục tên đệ tử bên dưới liền hoan hô, lão dừng một chút chờ tất cả ổn định lại nói tiếp:

"Bây giờ các người đến chỗ của Hàn trưởng lão để xác nhận xem có đủ điều kiện hay không, nếu như đạt đủ yêu cầu thì tất cả nhanh chóng tập trung tại điện đại của Thái Sơ Tông, đã rõ chưa?".

Lão vừa nói vừa chỉ về một lão già có khuôn mặt dài, đôi mi cứ chúi chúi nheo lại, tựa như thị lực có chút vấn đề không biết có nhìn rõ đồ vật không nữa. Trước mặt lão có một cái bàn và mấy gã đệ tử đứng phía sau như hai người hầu đứng quạt cho mấy ông vua chúa, bọn đệ tử nghe lão hỏi liền đồng thanh hô to.

"Đã rõ....."

Trần Thoái Thương sau khi thông báo xong liền phi thân đi mất để lại bọn đệ tử ù nhau chạy đến chỗ của Hàn trưởng lão như bầy ông võ tở không có một chút trật tự nào, chỉ có những người như Thái Lôi, bọn người Vũ Đại là không có phản ứng gì vì bọn họ là người có thân phận còn Vũ Tiểu Vũ thì căn bản lại càng không màn đến vì đối với hắn đây chỉ là một loại hình thức quá độ mà thôi. Lúc này một tiếng quát vang lên, Hàn trưởng lão thấy bọn người không có tố chất này không nhận được liền quát:

"Đứng ngay ngắn lại hết coi, bọn người thử xem lại các người có còn ra thứ gì không, thật hết chỗ nói, đứa nào còn càng rỡ quấy rối thì tự giác mà sách đồ xuống núi đi, đỡ cho ta phải ra tay"

Khi đám người từ từ yên lặng lại bắt đầu tranh nhau xếp hàng người trước kẻ sau chen lấn thì Hàn trưởng lão lại một lần nữa ra tay, chỉ vào một người nói:

"Thật không hiểu nổi bọn người các người, sắp hàng cũng tranh giành làm gì dù trước dù sau thì bọn người vẫn phải đứng chỗ này chờ lệnh mà thôi, hi vọng khi xảy ra chiến tranh nếu cần đến các người ra tuyến tuyến chiến đấu thì tinh thần các người cũng như vậy đừng có trốn tránh, được rồi bắt đầu từ người đi!".

Người được chỉ định là một cậu thiếu niên, đi cùng với hắn là một nam một nữ, một đội ba người tiến lên giao túi trữ vật cùng báo danh cho vị đệ tử kiểm kê, sau khi bọn họ rời khỏi đám người phía sau lần lượt tiến lên. Đến giữa trưa thì người cuối cùng cũng tiến lên lúc này Hàn trưởng lão mới đứng dậy nói:

"Để cho bọn người các người tâm phục khẩu phục và công tác kiểm kê cũng minh bạch, sau đây ta sẽ công khai kết quả của từng người, ai có thắc mắc gì cứ mạnh dạng ý kiến, nhưng ta cũng nhắc nhở các người trước nếu như sai sự thật thì kết quả sẽ không mấy vui vẻ đâu nhé".

Hàn Trưởng Lão dứt lời thì Vũ Tiểu Vũ thầm mắng trong lòng "cmn! Nói như thế thì ai dám ý kiến, haiz! Nhớ hồi bà quản lý nhân sự của mình cũng vậy, bà mẹ bả bảo là ý kiến đi không có gì phải sợ hết, kết quả là chưa được hai ba hôm thăng ý kiến lên phưởng, à nhầm bị bà tổng cổ ra khỏi công ty, từ đó về sau méo ai dám dị nghị gì nữa, đúng là kiếp công nhân mà!".

Khi Vũ Tiểu Vũ đang cảm khái trong lòng thì một tên đệ tử cầm một quyển sổ ghi chép, nhìn vào đó đọc lớn:

"Hạng 30: Trương Tam, Lý Tứ, Tăng Thị Thanh bốn đầu yêu thú"

"Haiz! Ta nhớ lúc đi có tầm 48 49 nhóm bây giờ chỉ còn 30 khá khắc nghiệt à!....30 nhóm sao may mắn mình vẫn còn sống. ....năm nào cũng có thương vong nhưng có vẻ năm nay nhiều hơn thì phải....."

Những âm thanh thì thảo cùng mọi người bàn tán vang lên, nhưng không ảnh hưởng gì đến gã đệ tử đang đọc tiếng hắn vẫn vang vọng

"Đồng Hạng 30: Lý Nhạc Phi, Đỗ Lâm, Phùng Thiệu Trung bốn đầu yêu thú cấp hai"

"Hạng 28: Lâm Thanh Nhiên năm đầu yêu thú cấp hai"

Lúc danh tự này được báo lên ở một góc nào đó có một cô gái hai mắt lặng lẽ rơi lệ, đây là thành quả của cả đội nhưng chỉ còn lại một mình cô sống sót, mà thôi! Cô tự nhủ với mình sẽ sống thêm phần của bọn họ nữa là được.

“Đồng Hạng 28: Vũ Tiểu Vũ năm đầu yêu thú cấp hai”

Khi cái tên của Vũ Tiểu Vũ được sường lên thì một số người rất bất ngờ, tỷ như là hai tỷ muội nhà họ Phạm nhưng cũng vì đó mà hiểu ra một chút vì sau hẳn lại cho hai nàng túi trữ vật, Thái Lôi thì cười ra mặt còn Lý Chân Nguyên thì lắc đầu cười khổ dường như đã tính trước điều đầu đó, người bất ngờ nhất có lẽ là Thượng Quan Yến Linh vì nàng là người tận mắt chứng kiến thực lực của Vũ Tiểu Vũ, lúc này cô gái đứng bên cạnh Lý Chân Nguyên dường như lo lắng nói:

“Không phải huynh nói là trong cật vào cậu thiếu niên này sau”

“Thanh Hằng! Muội đừng lo lắng không phải ta đã nói trước rồi sao, một kết quả hòa không phải là tốt nhất sau, đôi bên không tổn thương mất hòa khí”.

“Huynh nói cũng phải...”

Tên đệ tử vẫn tiếp tục đọc mà không quan tâm đến bên dưới đang nói gì nghĩ gì.

“Hạng 26 .....Hạng 10: Bùi Trúc Lâm 20 đầu yêu thú cấp hai”

“Hạng 9: Nguyễn Gia Thiệu 19 đầu yêu thú cấp hai và một đầu yêu thú cấp ba”*

*Một đầu yêu thú cấp ba bằng 2 đầu yêu thú cấp 2

Lúc nghe được kết quả này Bùi Trúc Lâm hai mắt phát hỏa mắng chửi không thôi “Khốn kiếp! Nếu không phải tên đệ tiện kia nửa đường ngăn cản thì mình đã đứng trên hán rồi”. Còn Nguyễn Gia Thiệu thì đất ý không thôi, khẽ đưa mắt nhìn Bùi Trúc Lâm cười khẩy.

“Hạng 8: Thượng Quan Yến Linh, Kiều Vô Sông, Hoàng Tiểu Mai 22 đầu yêu thú cấp hai”

“Hạng 7: Trịnh Thiệu Thanh 25 đầu yêu thú cấp hai”

“Hạng 6: Ngô Văn Đạt, Trần Thanh Tông, Hà Thiên Lộn 27 đầu yêu thú cấp hai”

“Khốn khiếp! Ngô Văn Đạt người có hai tên đệ vệ được đào tạo đi vào hỗ trợ thì có gì mà ra về” Trịnh Thiệu Thanh lúc này một bụng căm tức vì cảm nhận được vẻ khiêu khích của Ngô Văn Đạt

“Hạng 5: Trần An Bình 29 đầu yêu thú cấp hai”

“Hạng 4: Hàn Tranh, Phạm Gia Quý, Lê Văn Huyền 30 đầu yêu thú cấp hai”

“Hạng 3: Đỗ Thanh Thanh, Phan Linh, Đoàn Ngọc 32 đầu yêu thú cấp hai”

Ngay lúc này Đỗ Trình bất ngờ quay sang nhìn Lý Chân Nguyên mỉm cười vì hẳn nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng vì Đỗ Thanh Thanh vốn là cháu gái của hắn, từ nhỏ đã ưu việt vừa vận năm nay cũng tham gia khóa nghiệm, nên hẳn mới dám cùng Lý Chân Nguyên đánh cược, với lại người mà Lý Chân Nguyên giới thiệu chỉ xếp thứ 18 với 15 đầu yêu thú mà thôi làm sao có thể thắng hắn được đây.

Thế nhưng đáp lại hắn cũng là một nụ cười đầy thâm ý từ Lý Chân Nguyên khiến hắn không khỏi rung mình suy nghĩ “Không lý nào, hắn cùng lắm chỉ mới có hai mươi mấy đầu yêu thú mà thôi, hẳn làm sao có khả năng thắng mình được, trong khi đó cộng với nhóm người của Thanh Thanh thì mình đã có gần 60 đầu yêu thú rồi, tự tin đó rồi cuộc là lấy từ đâu?”.

“Hạng 2: Vũ Đại, Vũ Tam, Hạ Tuyết Linh 40 đầu yêu thú cấp hai và một đầu yêu thú cấp ba”

“Hạng 1: Phạm Tú Thanh, Phạm Thanh Tú 45 đầu yêu thú cấp hai”.

Vũ Đại sao khi nghe mình đứng thứ hai thì không khỏi ngây người, hắn không tin mình lại có thể đứng ở vị trí thứ hai được, với tu vi của ba người bọn hắn thì không một đội ngũ nào có thể săn giết nhiều yêu thú hơn bọn hắn được, hắn lại càng hụt hẫng hơn khi nghe được người đứng vị trí thứ nhất lại là đôi tỷ muội danh tiếng thối nát của Phạm Gia, hắn không nhận được liền liếc sang Vũ Tiểu Vũ “Nếu không phải tên khốn kiếp kia giữa đường phá đám thì có lẽ mình đã đứng thứ nhất rồi” chính vì thế sự thù hận trong lòng Vũ Đại càng ngày càng lớn thêm.

“Thì ra là thế, tên nhóc con đó được lắm dám chơi ta! Nhưng không thể hiểu nổi rồi cuộc là vì sau hẳn lại tránh né, vốn dĩ hẳn báo với mình là tham gia vì phần thưởng, còn bây giờ lại đi ngược với lời nói khi đó thật khó hiểu mà!”. Lý Chân Nguyên sau khi nghe được kết quả liền cười ha hả.

“Chân Nguyên! Huynh cười gì thế?”.

“Kết quả tuy ngoài dự đoán một chút nhưng nói cho cùng thì cùng từ một người mà ra thôi”.

“Huynh nói gì mà ta không hiểu”.

“Đôi tỷ muội kia có quan hệ với tên nhóc kia”.

“Huynh, nói.....”

“Haha chính là như thế”.

Phía bên kia Đỗ Trình nghe thấy tiếng cười của Lý Chân Nguyên liền xám mặt phát tay bỏ đi, lúc này tiếng của Hàn trưởng lão cũng vang lên:

“Được rồi, mười người thứ hạng cao nhất sau khi gặp qua tông chủ thì đến gặp Mạc chấp sự quản lý ngân khố nhận thưởng, những người còn lại có ý kiến gì đối với kết quả này không? Nếu như không có dị nghị gì thì những người đạt được yêu cầu hãy nhanh chóng đến đại điện của Thái Sơ Tông đi! Tông chủ cùng các vị trưởng lão đang đợi các ngươi”.

“Đã rồi! Thưa Hàn Trưởng Lão”.

Tất cả mọi người đồng thanh đáp rồi nhanh chóng di chuyển trả lại sự yên bình cho phía sau hậu viện của Thái Sơ Tông..

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tên Đệ Tử Thần Bí

Đỉnh núi Bàn Tọa Sơn rộng lớn..

Từ phía xa có thể thấy một toà đại điện đang một mình đơn độc giữa khoảng không. Trước đại điện có một pho tượng cao lớn, đáng vẻ uy nghiêm, bên hông đeo một thanh bội kiếm, hay tay ôm vòng thái cực có vẻ như đang thủ thế chuẩn bị chiến đấu, pho tượng này chính là vị lão tổ khai tông của Thái Sơ Tông.

Bên trong đại điện hiện giờ có khoảng mười mấy người đang chăm chú nhìn vào một tấm gương lớn, nó dường như đang chiếu hình ảnh của Huyền Thú Trận vì ngay lúc này đáng vẻ của bọn người Vũ Đại xuất hiện bên trong nó, bọn họ đang nói gì đó nhưng không có âm thanh phát ra.

Lúc này bỗng nhiên có một âm thanh ầm ập vang lên:

“Hôm nay thế nào rồi các vị?”.

“Tông Chủ!”

Mười mấy người đứng dậy cúi chào vị lão già có khuôn mặt tròn trịa, ánh mắt hiền từ thì ra người đến chính là Mạnh Thiên Uy vị tông chủ hiện tại của Thái Sơn Tông.

“Bẩm tông chủ! Hôm nay đã có một chuyện bất ngờ xảy ra”. Người lên tiếng là đại trưởng lão Trần Thoái Thương.

“Chuyện gì? Có phải chuyện vui không? Trần trưởng lão người mau nói ta nghe xem nào”.

“Có một tên đệ tử một mình chiến đấu với Bạch Sư Ảnh, không những không ở thế hạ phong mà còn ung dung giết chết nó”

“Có chuyện như vậy sao?”

“Bẩm tông chủ tất cả đều là sự thật!”

Trần Thoái Thương một lần nữa khẳng định với Mạnh Thiên Uy, cùng đồng ý kiến với hắn còn có mười mấy người ở đây gật đầu xác nhận.

“Có biết hắn là ai không?”

“Bẩm tông chủ! Bọn ta chỉ nhìn được cái bóng lưng của hắn mà thôi vì tốc độ của hắn rất nhanh với lại ngài cũng biết Mục Ảnh Gương của chúng ta không thể nào tự bản thân chúng ta đều khiến vị trí muốn xem nên không thể theo dõi tên đệ tử này được”.

Lúc này Mạnh Thiên Uy dường như có điều suy nghĩ liền nói:

“Tổ Thương! Người đi gọi mấy người Lý Chân Nguyên đến đây, ta có việc muốn hỏi bọn họ”.

“Đã rồi!”

Người được gọi là Tổ Thương nhận lệnh nhanh chóng rời đi, một lúc sau có một nhóm năm người đến, bốn nam một nữ vừa vào đại điện liền cúi đầu chào bọn người có mặt ở đây.

“Kính chào Tông Chủ cùng các vị trưởng lão!”.

“Được rồi đừng đa lễ! Hôm nay ta gọi bọn người đến đây chính là có một chút chuyện muốn hỏi các ngươi”

Ngay khi Mạnh Thiên Uy dứt lời, một vị trung niên tầm bốn mươi tuổi với khuôn mặt có một vết sẹo ở má trái lên tiếng:

“Không biết Tông Chủ muốn hỏi điều gì? Nếu như Phan Quân biết nhất định sẽ trả lời”.

“Cũng không có gì, chuyện là trong nhóm người tuyển chọn năm nay các ngươi có lựa chọn được người nào kiệt sức bất phàm hay không, mới mười mấy tuổi đã là có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ hoặc có thể là trung kỳ cũng nên”

“Bẩm tông chủ! Kiệt sức thì có nhưng nếu nói đến tu vi Trúc Cơ thì không có người nào”.

Đỗ Trình không chút suy nghĩ liền lên tiếng mấy người còn lại cũng trầm mặc chỉ là lúc này trong lòng Lý Chân Nguyên liền nghĩ đến một người nhưng hắn lại không có căn cứ chính xác nên không dám lên tiếng

“Thế thì lạ thật! Một mình chiến đấu với Yêu Thú Cấp ba lại là Bạch Sư Ảnh nổi tiếng với tốc độ cực nhanh không lẽ hắn không nằm trong đợt tuyển chọn năm nay mà là đệ tử kí danh mấy năm trước?”.

Mạnh Thiên Uy nghe lời nói của Đỗ Trình xong liền nói ra nghi hoặc trong lòng, lúc này Trần Thoái Thương cũng lên tiếng:

“Tông Chủ! Ngài quên rồi sao, cho dù là đệ tử kí danh đi chăng nữa chỉ cần có tu vi là Trúc Cơ thì sẽ được thăng làm ngoại môn đệ tử rồi đâu cần phải tham gia thí luyện”.

“Người nói cũng phải, chỉ là ta không hiểu nếu như là tuyển chọn trong năm nay thì làm sao các vị chấp sự lại không tra ra được kẻ có tu vi Trúc Cơ, không lẽ là kẻ địch trà trộn vào bên trong Huyền Thú Trận với mưu đồ định giết thiên tài của Thái Sơ Tông ta, nhưng lại không may gặp phải Bạch Sư Ảnh nên không thể không bại lộ thân phận”.

“Cũng không ngoài khả năng này, đã không ít lần kẻ địch phái người trà trộn rồi, hôm nay lại tình cờ hơn những lần trước nên qua mặt được chúng ta cũng là chuyện đương nhiên”

Người lên tiếng là Tô Thanh Mai Ngũ trưởng lão Thái Sơ Tông, khi nghe nàng nhắc đến việc này sắc mặt ai cũng khẽ biến đổi, có người lại mắt mấp mấp nhất là một vị thiếu nữ có khuôn mặt xinh, hai lộn tóc mai phát phoi trước mặt.

Lúc mà không khí có chút ngột ngạt thì Võ Đại Lang thần tình kích động hưng phấn nói:

“Tông chủ! Có khi nào là người đó không?”.

“Cái gì? Không thể nào? Sao lại có chuyện đó được”

Câu nói của hắn vừa tuông ra liền nhận phải gió nước lạnh người nào người nấy đều thần tình đều không cho là thật, còn bọn người Lý Chân Nguyên chẳng hiểu ắt giáp gì. Lúc này Mạnh Thiên Uy với tư cách là Tông Chủ liền lên tiếng:

“Được rồi! Lời của Tứ Trường Lão không phải không đúng, nếu thật là người đó thì có vẻ như chúng ta không cần phải tìm và bàn tính lại một số chuyện”.

“Đúng vậy nếu là người đó thì một số chuyện cần phải giải quyết triệt để thôi, không thì khối u nhọt này sẽ lại lan rộng ra” Đại Trường Lão Trần Thoái Thương cũng lên tiếng.

“Vậy thì tính như này, Hàn Bách đến hôm kiểm kê người sẽ lấy người làm chủ đạo đánh giá, trước mắt cứ dựa vào thành tích của bọn chúng mà điều tra, nếu như trùng khớp thì sau buổi lựa chọn đệ tử của Tứ Phong hãy dẫn hắn đến gặp ta, còn nếu như không phải thì phải làm phiền bốn người chương phong các người rồi” Lão dùng một chút rồi nói với bọn người Lý Chân Nguyên:

"Mấy người các người lui được rồi, nếu như phát hiện ra chuyện gì thì nhanh chóng đến báo với ta”.

“Tuân mệnh Tông Chủ!”.

Khi năm người Lý Chân Nguyên rời khỏi bọn họ lại đưa mắt nhìn vào chiếc gương to lớn, lúc này trong chiếc gương xuất hiện một cậu thiếu niên vung tay vung chân nói chuyện một đám người người này không ai khác chỉ là Công Tử của Bùi gia Bùi Trúc Lâm

“Haiz! Mặc dù năm nào cũng có tranh chấp nhưng có vẻ như đám người năm nay không có tố chất rồi” Người thốt lên lời cảm thán chính là Tam Trường Lão Hoàng Tố Thương.

“ Tam trường lão người nói vậy cũng không đúng, tuổi trẻ hay bồng bột làm việc thường thiếu suy nghĩ một chút, hơi tự tư tự lợi là điều hiển nhiên như thế nào lại không có tố chất”

Người lên tiếng là Bát Trường Lão Bùi Gia Mật, đáng lý lão sẽ không lên tiếng nhưng Tam Trường Lão nói có chút đụng chạm đến cháu hắn nên phải lên tiếng nói đỡ cho cháu của mình.

“Bát Trường Lão người nói vậy không được rồi, Tam Trường Lão nói chính là sự thật người nhìn đi, nếu như muốn cái gì đó thì cứ dùng chính thực lực của mình là được, cần gì phải đem gia tộc ra hù dọa thế kia chả trách Tam Trường Lão bảo là không có tố chất”.

Người lên tiếng chính là Nguyễn Trung Kiên Cửu Trường Lão, vốn dĩ hai nhà Bùi Nguyễn đã không hợp nhau nên thấy có cơ hội đã kích đối phương liền lên tiếng châm chọc, Tam Trường Lão lúc này cũng không ngờ một câu cảm thán của mình thôi lại đẩy lên nỗi lửa giữa hai người nên lắc đầu than thở.

“Cửu Trường Lão có phải người quá vô đoán rồi không? Chúng ta không nghe được bọn chúng nói gì thì làm sao người biết”

“Nhìn những người xung quanh xem có lý gì mà tự nhiên rồi đi, người không phải bảo tuổi trẻ thích tự tư tự lợi sao, nếu không phải bị cậu thiếu niên này uy hiếp thì làm sao bọn họ cam tâm rồi khỏi được”.

“Người...”

Bát Trường Lão dường như bị cái gì đó chặn ở họng không nói ra được, lão lúc này có cảm giác tự lấy đá đập chân mình, một lát sau thì thần tình của lão trường nên hưng phấn, còn Cửu Trường Lão thì mặt mày tái mét.

“Thế nào Cửu Trường Lão, nói đi nói lại thì người nào đó cũng như vậy mà thôi còn tỏ vẻ thanh cao này nọ”.

Bởi vì trên chiếc gương Bùi Trúc Lâm sao khi bị Nguyễn Gia Thiệu đã bại bỏ đi thì một màn như lúc này xảy ra khiến cho Bát Trường Lão thấy được cơ hội.

“Thanh cao thì sao, còn đỡ hơn không bằng người tự rước lấy nhục”

Cửu Trường Lão cũng không vừa đáp trả với lời lẽ đanh thép, lúc này một giọng nói uy nghiêm vang lên làm cho hai vị trường lão xấu hổ.

“Đủ rồi, hai người các người xem mình có ra thể thống gì nữa không, bàn luận trao đổi thì được, nghĩ sao hai người lại cãi và chỉ trích nhau như hai đứa trẻ thế kia không thấy mất thân phận à, thiệt là”.

“Tông Chủ giáo huấn chí phải, Gia Mật sẽ tiếp thu!”.

Hai vị trường sau khi được giáo huấn liền thành thật xem diễn biến xảy ra trong huyền thú trận, chỉ là khéo mắt của hai người dường như liếc xéo đối phương trong thâm tâm thì oán hận không thôi.

-----oOo-----

Vài ngày sau đó, mọi người vẫn tiếp tục xem bọn đệ tử khảo thí, lúc này bên trong đại điện to lớn mười mấy người đang chăm chú theo dõi một trận chiến đấu, trong chiếc gương lúc này là hình ảnh Vũ Tiểu Vũ đang dùng thanh chủ thủy liên tiếp gạt lùi đỡ đường đao của Vũ Đại, nhìn trận chiến nhị trường lão Võ Đại Lang cảm thán:

“Vũ gia tự nhiên quật khởi đúng là thiên ý, lúc trước Vũ gia trong tay Vũ Trường Thanh không yếu cũng không mạnh, nhưng đến tay Vũ Mục Thanh thì Vũ gia dường như thay đổi máu thịt liền làm bá chủ một phương”.

Sau khi Võ Đại Lang dứt lời thì Mạnh Thiên Uy mỉm cười nói:

“Nhị trường lão người có vẻ bị tên tiểu tử kia qua mặt rồi, tuy hắn ở thế hạ phong nhưng hắn còn chưa có xuất ra toàn lực, tên tiểu tử này dường như đang đợi cái gì đó thì phải”.

“Tông Chủ! Ngài nói gì thế tên tiểu tử kia làm sao có thể đánh lại Vũ Đại được, nghe nói Vũ Đại đã rất gần với Trúc Cơ rồi”.

Mạnh Thiên Uy khẽ bấm đốt ngón tay trái liền cười ha ha nói với hai người Trần,Hàn:

“Haha, Ta biết tên tiểu tử kia đợi cái gì rồi, Trần Trường Lão, Hàn Trường Lão hai người nhanh chóng đến hậu sơn đón lũ trẻ trở về đi nào”.

“Ngài nói gì thế? Hình như thời gian chưa đến mà?”.

“Tên kia có lẽ nó đang đợi lực lượng truyền tống trận cho nên hắn mới không muốn phí sức với Vũ Đại, theo ta nghĩ tuy hắn không địch lại nhưng tên đó chắc chắn sẽ làm cho Vũ Đại không được thoải mái à, được rồi hai người cái người mau đi đi, bọn chúng sắp trở lại rồi!”.

“Tuân mệnh tông chủ!”.

Cùng lúc hai vị trưởng lão rời đi thì lực lượng truyền tông cũng truyền tông bọn đệ tử từ trong Huyền Thủ Trận thí nghiệm trở về Thái Sơ Tông.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mỹ Nữ Phong

Bên ngoài Đại Điện Thái Sơ Tông.

Lúc này có khoảng trăm tên đệ tử xếp hàng ngay ngắn, trước mặt bọn họ có mười mấy người mặc y phục màu trắng trước ngực có một đồ án Bàn Tọa, những người này chính là cao tăng của Thái Sơ Tông gồm chín vị trưởng lão và bốn vị chưong phong. Lúc này có một lão già khuôn mặt tròn trịa, ánh mắt hiền từ cất giọng âm áp lên tiếng:

“Chúc mừng các người đã thông qua khảo nghiệm! Ta chính là Mạnh Thiên Uy Tông Chủ Thái Sơ Tông đời thứ mười lăm, Thái Sơ Tông với lịch sử lâu đời cũng có thời kỳ huy hoàng của nó, trải qua mấy lần điêu tàn nổ rộ mới có thể đi đến ngày hôm nay, bây giờ tông môn mọc lên như nấm mùa mưa, việc tuyển chọn đệ tử cũng muôn vàn khó khăn vì nhân tài phân tán khắp các tông, việc các người ở đây hôm nay chính là thiên ý, hi vọng các người sẽ làm rạng danh tông môn, uy chấn thiên hạ!”.

Khi Mạnh Thiên Uy dứt lời liền nhận được tràn vỗ tay từ hơn mấy chục tên đệ tử có mặt, lão đưa tay dừng lại tràn ồn ào này nói tiếp:

“Hôm nay tập hợp cái người đến đây chính là định hướng cho sự phát triển sau này của các người, Thái Sơ Tông ta có Tứ Phong gồm có Thái Môn Phong, Đan Thần Phong, Vũ Sát Phong và Dược Các Phong, dưới sự dẫn dắt của có bốn vị Chưong Phong Vũ Sát Phong có Mạnh Lệ Nương, Tả Điện của Dược Các Phong, Đồ Mẫn Khang của Thái Môn Phong và Diệu Thủ Hoa quản lý Đan Thần Phong, các người được tự do lựa chọn phương hướng thích hợp cho mình, ngoài ra những người nổi bật trong khảo nghiệm sẽ ngẫu nhiên được các vị trưởng lão nhận làm đệ tử thân truyền”.

Lão vừa dứt lời liền có một vị đệ tử lên tiếng:

“Xin phép tông chủ cho đệ tử hỏi! Tứ Phong ngài nói có đặc trưng là gì?”

“Haha! Ta quên mất các người là người mới còn chưa biết nhiều về bản tông, để ta giới thiệu một lược cho cái người để lựa chọn”

"- Thái Môn Phong là nơi nghiên cứu cái loại bí tịch xa xưa chỉ có tàn quyền, nếu như may mắn thì các người sẽ tổ hợp được một công pháp mới nào đó từ các loại bí tịch"

"- Vũ Sát Phong là Phong mạnh nhất của Thái Sơ Tông chuyên đào tạo kỹ thuật, kỹ năng chiến đấu còn có những màn thực chiến để các người trải nghiệm những thứ mình đã học"

"- Dược Các Phong là nơi nghiên cứu các loại thảo dược, lại tạo ra linh dược mới, các người sẽ được phân cho dược điền vùng trồng các loại linh dược cho tông môn"

"- Đan Thần Phong là nơi nghiên cứu các loại đan phương để điều chế đan dược, thậm chí những tái hiện một số đan phương tàn quyền, Dược Các Phong và Đan Thần Phong tuy hai mà một tuy một mà hai nên các người chọn phong nào cũng được đều uy về một mối mà thôi, được rồi các người cứ suy nghĩ đi” Mạnh Thiên Uy cười hà hà giải thích cho tên đệ tử cùng những người ở đây hiểu.

Mạnh Thiên Uy vừa dứt lời liền để cho bọn họ có chút thời gian nên nhanh chóng bước về phía mấy vị trưởng lão đang bàn bạc khi đến gần liền nghe được tiếng tranh cãi của bọn họ:

“Bát trưởng lão, cửu trưởng lão các người muốn nhận con cháu của mình làm đệ tử thân truyền thì cũng thôi đi, đằng này các người còn tranh giành Vũ Đại với mấy lão già chúng ta làm gì?”

“Tam trưởng lão ngài nói vậy cũng không đúng à, ai mà không muốn đệ tử của mình là kẻ có tài năng kiệt xuất chứ” Bát Trưởng Lão không cho là đúng phản bác lại,

Tứ Trưởng lão Vô Đại Lang hùng hổ lên tiếng, gay gắt nói:

“Mặc kệ các người! Ai dám giành tên tiểu tử Vũ Đại với ta thì đừng trách ta trở mặt!”

“Tứ Trưởng lão người như thế là không được! Vũ Đại hợp với đạo pháp của ta hơn người nhiều” Nhị Trưởng Lão bình thường ít nói cũng lên tiếng tranh giành.

Mạnh Thiên Uy nhận thấy tình huống các ngày càng trở xấu, rất có thể xảy ra nội đấu làm mất mặt trước bọn đệ tử liền lên tiếng nói:

“Các người thiệt là! Đều có tuổi rồi còn như con nít tranh giành nhau làm gì, cứ để bọn trẻ có lựa chọn của mình, nó muốn theo ai thì theo, các người tranh cãi ở chỗ này không sợ mất mặt à”

Bọn trưởng lão liền cười để che bớt xấu hổ và đồng thời cũng chấp nhận ý kiến của Mạnh Thiên Uy. Lúc này Nhị Trưởng Lão Hàn Bách, mới đưa một ngọc giản kiểm kê cho Mạnh Thiên Uy, sao khi lão nhìn xong thì đưa mắt hỏi Hàn Bách:

“Nhị Trưởng lão! Theo như sổ liệu của người thì có vẻ như tên đệ tử thần bí không có trong danh sách này rồi, ngoài trừ những người của các gia tộc chúng ta đã biết ra thì không có ai là lạ mặt”.

“Đúng vậy Tông chủ! Ta còn có một nghi vấn chính là hai tỷ muội Phạm gia, không lý nào với tu vi như thế mà hai cô gái nhỏ này lại có thể vượt mặt của nhóm người Vũ Đại được!”.

“Lục Trưởng Lão! Người nói cũng phải có khi nào hai nàng có quan hệ gì với tên đệ tử thần bí không” Tứ Trưởng Lão tiếp lời của Lục Trưởng lão nói thêm.

“Đại Lang và Dương Lân nói không sai, vậy thì lát nữa sẽ nói với bọn người Mạnh Lệ Nương, nếu như hai cô gái nhà họ Phạm vào phong của người nào thì người đó theo dõi là được”

“Tông Chủ cứ quyết định là được! ”. Chín vị trưởng lão đồng thanh nói.

Sau khi một thời gian qua đi, lúc này trước mặt bọn họ liền xuất hiện bốn cái bàn tượng trưng cho bốn phong, bất ngờ nhất chính là trong bốn cái bàn lại chỉ có 3 vị đệ tử ghi chép cùng một vài đệ tử phân phát đạo bảo và lệnh bài ra thì một cái bàn hiển nhiên không có người nào, chỗ trống không ngờ là lại Vũ Sát Phong, phong được cho là mạnh nhất trong Thái Sơ Tông làm cho bọn đệ tử nghi hoặc, có một số thay đổi ý nghĩ trong đầu. Nhưng ở một góc nào đó lại có một vị đệ tử hiển nhiên chú ý vào chỗ này dường như muốn gia nhập. Lúc này Mạnh Thiên Uy xuất hiện với giọng nói âm áp:

“Bây giờ! Các ngươi cứ tự do lựa chọn phong mình mong muốn nên nhớ tuy có thể đổi phong nhưng các ngươi phải biết chính mình mạnh ở điểm nào tránh cho việc phải đổi phong liên tục làm cho mấy vị chấp sự không có thời gian làm việc...”

Khi mà bọn đệ tử còn đang phân vân lựa chọn thế nào thì Mạnh Thiên Uy lại nói tiếp:

“Vũ Đại! Ta có một chuyện muốn hỏi ngươi không biết ý định của ngươi như thế nào?”

Giọng nói vang lên khiến bọn đệ tử đang ồn ào cũng im lặng, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung vào chỗ của Vũ Đại đợi chờ hắn lên tiếng và không để mọi người chờ lâu hắn cũng cung kính lên tiếng:

“Không biết tông chủ muốn hỏi đệ tử điều gì?”

“Trong chín vị trưởng lão ở đây ngươi muốn làm đệ tử của người nào nhất?”.

Câu hỏi này của Mạnh Thiên Uy làm cho bọn đệ tử bên dưới cõi lòng dậy sóng, Vũ Đại bây giờ cư như là MVP tòa sáng cả cái rạp này. Bởi vì Vũ Đại được chín vị trưởng lão nhìn trúng chứ không phải là một người. Vũ Tiểu Vũ đứng một bên cười khẩy bộ dạng không mấy quan tâm đến việc này.

Vũ Đại thoáng suy nghĩ một chút rồi nhìn thẳng vào Trần Thoái Thương ôm quyền cuối người nói:

“Không biết Đại Trưởng Lão có bằng lòng nhận con làm đệ tử không?”

Câu nói của hắn làm cho Trần Thoái Thương mỉm cười gật đầu, tám vị trưởng lão còn lại mặt mày xám xịt, vẻ mặt không vui nhìn Trần Thoái Thương đang đắc ý. Mạnh Thiên Uy lúc này không biết vì sao lại lên tiếng nhắc nhở bọn họ:

“Các vị trưởng lão, các ngươi không suy nghĩ gì vị thiếu niên đối chiến cùng Vũ Đại sao, tuy hắn may mắn nhờ vào lực lượng truyền tống mà thoát khỏi công kích của Vũ Đại nhưng điều này không phải nói là thực chiến cùng quan sát của hắn kinh người sao”

"Tông chủ ngài lại đề cao tên tiểu tử đó rồi, nếu như hắn tốt như vậy thì thành tích của hắn đã không xếp ở cuối rồi".

“Thất Trưởng lão nói không sai, nếu không phải tên đó may mắn thì rất có thể đã không qua được khảo nghiệm rồi”.

“Bát trưởng Lão người nói tuy đúng nhưng các ngươi không nghĩ tên đó đang che giấu thực lực sao, nếu thực sự mà hắn che giấu thực lực thì tâm tính của hắn cũng không phải vừa đâu có thể chống lại cấm đồ của Trúc Cơ Đan”. Người lên tiếng chính là Tô Thanh Mai người nổi tiếng có ánh mắt nhìn người.

Lời của nàng vừa nói ra khiến cho mấy vị trưởng lão có điều suy nghĩ kể cả Mạnh Thiên Uy cũng vậy, trong đầu lão suy nghĩ “tuy mình nhìn ra một chút gì đó không đúng từ trên người tiểu tử đó nhưng nếu lời của Tô Thanh Mai đúng thì tên đó rất có thể sẽ trở nên đáng sợ”

Mặc dù bọn họ có điều suy nghĩ nhưng tất cả đều bỏ qua và nhanh chóng rời khỏi, thế nhưng có một điều bọn họ không ngờ đến người thiếu niên bọn hắn không coi trọng lại làm ra một việc kinh thiên động địa tại đây.

Bát Trưởng Lão và Cửu Trưởng lão Thì nhanh chóng ra dấu cho hai tên tiểu bối của mình rồi cũng nhanh chóng rời khỏi không nói thêm bất cứ điều gì, còn Tô Thanh Mai thì âm thầm quan sát Vũ Tiểu Vũ một lúc mới rời đi, trước khi đi nàng hơi chuyển động có vẻ như đang truyền đạt ý gì đó.

Khi chuyện của Vũ Đại kết thúc thì bọn đệ tử bên dưới cũng nhanh chóng làm ra lựa chọn của mình, có một vài người không nhận được lại hỏi tên đệ tử ghi chép:

“Vị sư huynh này! Người có biết vì sao Vũ Sát Phong lại không có người phụ trách ở đây không?”.

Tên đệ tử cười ha hả nói:

“Cũng không có gì, chỉ là mấy năm gần đây Vũ Sát Phong xuống dốc ít người gia nhập, bây giờ phong đó còn có một tên khác nói cho người biết thôi đừng có tuyên truyền kéo mang họa vào thân”.

“Tên gì mà nghiêm trọng vậy sư huynh?”

“Mì Nữ Phong! Phong này bây giờ có nữ nhân được gia nhập thôi, mấy năm gần đây kể từ khi Mạnh chương phong chấp chương thì hầu như không có đứa con trai này được gia nhập”

Tên đệ tử vừa nói ra câu đầu thì hầu như mấy tên nam nhân ở đây ai cũng có suy nghĩ là muốn gia nhập vào Vũ Sát Phong nhưng về sau thì tên nào tên nấy tái mặt từ bỏ ngay ý định này.

“Thì ra còn có cổ sự như vậy nữa à” Trong đầu Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ, nhưng lúc này hắn vẫn bước đến chiếc bàn trống không. Vì trước đó hắn đã có quyết định Vũ Sát Phong này rất hợp với hắn. Vũ Tiểu Vũ vừa đến chiếc bàn không một bóng người đang định hỏi làm sao để vào phong thì bên tai liền vang lên một tiếng nói:

“Nếu ngươi muốn gia nhập chỉ cần đến Vũ Sát Phong liền có người tiếp đón”

Sau khi hắn rời đi, thì đám đông cười khoái trá vì có câu chuyện trước đó nên ai cũng biết biết Vũ Sát Phong như thế nào, Vũ Tiểu Vũ cũng không ngờ hành động rời đi của mình lại làm trò cười cho bọn họ, sau một canh giờ thì đám đông cũng dần dần giải tán, đại diện lúc này trở lại đáng vẻ vốn có của nó vừa cổ kính vừa uy nghiêm chỉ là đầu đó lại vang lên tiếng thờ dài như có như không

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vũ Sát Phong

Vũ Sát Phong.

Lúc này có một cậu thiếu niên da hơi ngăm, thân hình khôi ngô đang từ từ tiến vào con đường dẫn lên Vũ Sát Phong, cách cậu thiếu niên một khoảng có ba bốn cô gái có chút sắc, nhìn thần tình của bọn họ thì có vẻ như đang đợi cái gì đó, khi cậu thiếu niên bước đến gần liền mở miệng hỏi:

“Mấy vị cô nương cho ta hỏi, các người có phải là người của Vũ Sát Phong không?”

“Không đâu gì người chúng ta bây giờ thì không phải, nhưng một chút nữa thì đúng là người của Vũ Sát Phong rồi” Một cô gái đáng vóc nhỏ nhắn vừa cười vừa nói lên,

“À thì ra các người cũng là những người muốn gia nhập Vũ Sát Phong sao?”.

“Cái gì? Người cũng gia nhập Vũ Sát Phong, không lý nào lại có chuyện như thế được, người cũng nghe được một giọng nói bảo người đến đây sao?”.

Sở dĩ mấy cô nàng có thần tình ngạc nhiên cũng là vì trước đó đã nghe đến cổ sợ về Vũ Sát Phong rồi, với lại mấy cô nàng cũng đoán được tên thiếu niên đó có lẽ cũng giống như bọn họ có lời chỉ dẫn nên cổ tình hỏi:

“Không đâu gì các cô, thật sự là như vậy nếu không ta cũng không biết phải gia nhập như thế nào”.

Khi mà không khí trở nên quái dị thì lúc này một cô gái tầm hai tám, hai chín tuổi xuất hiện liền lên tiếng nói:

“Chào mừng các người đến với Vũ Sát Phong! Đây là lệnh bài tùy thân, y phục của Vũ Sát Phong và một số thứ hỗ trợ khác, đừng để mất lệnh bài nhé không thì không thể vào tông được đâu”.

Cô gái nhanh chóng phân phát đồ vật cho bốn cô gái ở đây, khi tới lượt cậu thiếu niên thì Cô gái lạnh lùng nói:

“Chỗ này không phải là nơi người có thể đến, mau chóng rời đây nếu không thì tự gánh lấy hậu quả”

“Vị Tỷ Tỷ xinh đẹp này, người có nhầm lẫn gì không, tiểu đệ đến đây là có người truyền lời chỉ bảo, ta nghĩ mấy cô gái kia cũng là như thế mà đến đây” Cậu thiếu niên vừa mở miệng lấy lòng cô gái vừa giải thích.

“Người nói gì cơ? Có người bảo người đến đây” Cô gái ngạc nhiên nói,

“Đúng...!”

Cậu thiếu niên còn chưa kịp nói hết câu thì đã có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

“Mộng Trinh! Người này là do ta bảo dẫn đến, người có ý kiến gì sau?”.

“Mạnh chương phong! Mộng Trinh không biết đây là ý của ngài, xin chương phong thứ tội!” cô gái được gọi là Mộng Trinh nhanh chóng nhận sai rồi cầu xin Mạnh Lệ Nương tha thứ.

“Được rồi, nhanh chóng đưa đồ vật cho hắn rồi sắp xếp chỗ nghỉ cho bọn họ đi, từ nay những người này là sẽ đệ tử của Vũ Sát Phong, những nội quy nghiêm ngặt đối với bọn nam nhân lúc trước thì bây giờ đều ngoại lệ với hắn, rõ chưa? ” Mạnh Lệ Nương ra lệnh rồi chỉ về cậu thiếu niên nói,

“Vậy những chỗ của bọn nữ nhân chúng ta thì sao?”

“Nếu người muốn cho hắn xem thì không cần ngăn cản hắn, nhưng chỗ của ta thì cấm tiết đối, hiểu chưa?” Mạnh Lệ Nương không trả lời chỉ ra lệnh,

“Mộng Trinh tuân mệnh!” Lý Mộng Trinh nghe Mạnh Lệ Nương nói vậy thì hai má khẽ ửng hồng cuối đầu nói trong lòng suy nghĩ “Chương phong ngài cần gì phải nói rõ như thế chứ!”.

Sau khi nàng dặn dò xong thì lập tức rời đi trong miệng khẽ nói gì đó chỉ loáng thoáng nghe được “Hi vọng người sẽ không làm ta thất vọng chàng trai trẻ à”, sở dĩ nàng đến đây chính là vì nàng hiểu rồi Lý Mộng Trinh, cô gái này rất nghiêm khắc luôn làm theo nguyên tắc, nàng sợ nếu như mình không đến sẽ sinh ra chuyện không hay, cũng may là nàng đến vừa kịp lúc chuyện còn chưa bắt đầu.

Ngay khi Mạnh Lệ Nương rời khỏi, Lý Mộng Trinh liền phân phát đồ vật cho cậu thiếu niên rồi nói:

“Các người đi theo ta, ở đây toàn là chị em thôi nên không cần phải ngại gì cả”

Cậu thiếu niên vừa nghe nàng nói thế thì không khỏi dị ứng “Haiz! Có khi nào ở đây riết rồi bị lây thành bê đê không ta, kiếp trước thấy mấy thằng chơi chung với bọn con gái thì sau một thời gian chúng nó thành bóng cmn luôn, nguy hiểm thật!”. Các cô gái thì khẽ liếc nhìn hắn rồi cười cười, không cần nghĩ hắn cũng biết ý tứ trong nụ cười đó là gì nên tâm trạng của hắn có chút chùng xuống.

Lúc này một giọng nói quen thuộc lại vang lên trong thức hải của hắn:

“Thế nào? Có cảm thấy rất phản kích không? Lạc vào chốn toàn là nữ tử sướng nhất người rồi tha hồ mà hưởng phúc nhé!”

“Biến cm người đi! Đừng có làm phiền cuộc sống của ta, ta không có ý nghĩ dâm loạn như người đâu, tên khốn kiếp!”.

“Phải không? Ta nói rồi người là ta và ta cũng chính là người, người nghĩ cái gì? Muốn làm cái gì? Ta đều biết hết, người có dám nói với ta là người không có ý nghĩ gì với cô nàng vừa này không?”

Thì ra kẻ quấy nhiễu hắn lại chính là tâm ma, mà nói đúng hơn chính là tiếng lòng của hắn, khi này Mạnh Lệ Nương đến vẻ đẹp của nàng làm hắn không khỏi si mê, nhìn trang phục cổ kính của nàng lại đúng với sở thích của hắn công thêm trước ngực lại loáng thoáng lộ ra một mảng trắng như tuyết làm cho bọn phận nào đó không khỏi thức giấc và bành trướng.

“Ta....”

Ngay khi hắn định phân bua với tên Hắc Tiểu Vũ thì lúc này bên ngoài thức hải có một đôi tay nhỏ nhắn đưa qua đưa lại trước mặt hắn kèm theo đó là một giọng nói khá là tức giận, giọng nói đó không ai khác chính là của Lý Mộng Nhi, điều này là cho hắn từ bên trong thức hải liền trở lại thân thể:

“Tên khốn! Làm gì mà người đứng đó nhìn ta ngây ngốc như vậy, còn chảy nước miếng nữa chứ, ta cảnh cáo người! Cho dù người có chương phong chống lưng đi chăng nữa nếu mà có ý nghĩ xấu xa với ta thì coi chừng ta thiên người đó, tiểu dâm tặc khốn kiếp!”

“WTF! Lão thiên à! Bộ kiếp trước ta làm gì có lỗi với người à! sao lúc nào ta đi đâu cũng bị người ta cho là dâm tặc, thiên lý ở đâu? Công bằng ở đâu hở trời?” Cậu thiên niên trong lòng nằng chừ lão thiên không thôi, đưa tay gãi gãi đầu thần tình xấu hổ nói với Lý Mộng Trinh:

“Đề Mộng Trinh tỷ chê cười rồi! ta...ta vừa rồi ngủ gật à”

“Cái gì? Người nói người ngủ gật? Hai mắt mở to thế kia? Tượng đứng như thế kia mà còn có thể ngủ gật cả nước miếng, người là quái vật đầu thai sao?”

Lý Mộng Trinh nghe hần giải thích thì không khỏi ngạc nhiên trong lòng đầy nghi hoặc, chuyện là khi nàng dẫn cả nhóm đến khu vực sinh hoạt của đệ tử ngoại môn Vũ Sát Phong rồi phân từng động phủ cho bọn họ thì mới phát hiện là không còn chỗ trống lại vừa thiếu đúng một mình hần.

Khi quay qua định nói với hần làm thế nào để giải quyết thì mới phát hiện không thấy bóng dáng của cậu thiếu niên kia đâu, nàng liền nghi ngờ hần định rình trộm bọn nữ nhân đi tắm hay là chôm chỉ nội y các thứ chẳng vì những chuyện như thế này trước kia không bao giờ thiếu, chính vì thế mà Vũ Sát Phong mới phải đề ra những quy định nghiêm ngặt và không cho phép nam nhân tiến vào.

Nàng nhanh chóng trở lại con đường cũ tìm kiếm thì phát hiện ra hần đang đứng ngây ngốc một chỗ hai mắt lại mờ to, mới đầu nàng tưởng là hần lạc đường nên mới thế, nhưng nhìn theo ánh mắt của hần thì rõ ràng đang là nhìn về phía mình, khi đến gần thì nàng phát hiện ra một chuyện không kìm được mà tức giận đó chính là hần nhìn nàng đến cháy cả nước miếng không những thế mà hần còn khề liếm môi nữa.

“Đúng vậy! Không dấu gì sư tỷ đệ có tật hay ngu gât khi quá mệt mỏi, có lẽ vừa trải qua một hồi khảo nghiệm đầy cân thăng tĩnh thần nay được thả lỏng nên dẫn đến việc xấu hổ như vừa rồi, mong tỷ tỷ bỏ qua cho!”

“Được rồi! ta tạm tin ngươi lần này, nếu như sau này xảy ra chuyện gì thì coi như ngươi không có mắt đừng nhắm người rồi, ta không phải là thiện nam tính nữ gì đâu”

“Haha, đệ làm sao dám bắt kính với sư tỷ ngươi được!” Đối với lời đe dọa của Lý Mộng Trinh, tên thiếu niên chỉ cười xề xòa ra về đã tiếp thu nói,

“Không nói chuyện đó nữa! Bây giờ nói chuyện chính hiện tại chỗ ở của ngươi tạm thời chưa tìm được, ta sẽ sắp ngươi ở động phủ của một vị sư tỷ đang bế quan nhé!”

“À chuyện này thì thôi đi! Ở đây có chỗ nào yên tĩnh không? Đệ tự mình đào một cái động phủ cũng được”. Tên thiếu niên suy nghĩ một chút rồi nói,

“Cái này thì không được rồi, những chỗ có thể ở thì đã có người ở rồi, còn những chỗ khác chỉ có nữ nhân bọn ta mới vô được thôi, hay như vậy đi chỉ là một chỗ ở thôi ngươi cứ đến chỗ của ta, ta sẽ dời đến chỗ của Triệu sư tỷ, ngươi thấy thế nào?” Lý Mộng Trinh suy nghĩ một chút rồi nói, nàng cảm thấy chỉ có như vậy mới là tốt nhất.

“Như thế thì còn gì bằng! Đa tạ tỷ tỷ đã thành toàn!”. Cậu thiếu niên hăm hở nói,

“Được rồi, nhanh chóng theo sát ta lần này không được ngu gât nữa đâu đó, thiệt là nam nhân gì mà yếu đuối thế không biết”.

Lý Mộng Trinh sau khi dặn dò cậu thiếu niên thì liền cất bước đi, lúc này trời cũng vừa sập tối, thời gian hôm nay có vẻ như trôi qua quá nhanh, một đường đi tới chỗ ở của Lý Mộng Trinh hai người không nói một lời, cứ một người đi trước một người đi sau, nếu không phải khoảng cách của bọn họ khá là gần nhau thì trong cứ như là hần đang theo dõi nàng ta trong đêm tối, người khác nhìn vào chắc chắn sẽ nghi ngờ hần là một tên hái hoa đạo tặc theo sau một cô gái trong đêm tối định dờ trờ dõn bại.

“Được rồi! Ngươi đứng ở đây chờ ta là được rồi, ta vào trong dọn dẹp một chút”. Khi đến nơi Lý Mộng Trinh liền bảo,

“Tỷ có cần ta phụ gì thì nói một tiếng, dù gì ta cũng là một nam nhân à”.

Cậu thiếu niên nhanh chóng yêu cầu được phụ giúp nhưng lại nhận được một câu nói rất ư là vô cảm của Lý Mộng Trinh, một câu nói đầy sát thương chí mạng.

“Haha, ngươi cứ ở đó chơi đi! Không cần giúp gì đâu mắc công ngươi lại ngu gât cháy nước miếng vô đồ của ta thì khổ”

Cậu thiếu niên đứng như trời trồng không nói một lời, còn Lý Mộng Trinh thì nhanh chóng đi vào trong một lúc sau nàng mới đi ra, sỡ dĩ nàng không cho hần phụ giúp một phần vì bên trong cũng không có gì nàng không dọn được, một phần khác là vì một số thứ tư mật của nàng còn đang phơi bày bên trong nàng không muốn bị hần nhìn thấy.

“Được rồi! Bây giờ nơi đây chính thức là của ngươi! Đây là lệnh bài mở đóng động phủ hôm nay trời tối rồi, ngươi nghỉ ngơi đi mai ta sẽ hướng dẫn cụ thể cho ngươi và những người kia nhớ đến đứng nơi tập hợp nhé không được ngu gât trên đường đi đâu đó, ta đi đây!”.

Khi Lý Mộng Trinh chuẩn bị rời đi liền dặn dò hần một số thứ còn không quên buông lời trêu chọc hần làm cho hần không khỏi cảm thấy phiền lòng.

“Cám ơn Lý sư tỷ! Ta gọi là Vũ Tiểu Vũ! Sau này mong tỷ chỉ giáo nhiều hơn”.

Thì ra cậu thiếu niên này chính là chàng trai Vũ Tiểu Vũ của chúng ta, hần nhìn theo bóng dáng đang di chuyển của Lý Mộng Trinh lớn tiếng nói, tiếng nói vang vọng cả một vùng trời. ....

P.s Cám ơn mọi người luôn theo dõi truyện của ta, ta sẽ không cám ơn suông nên sẽ viết chương sau như là một lời cảm ơn, nó sẽ rất là đặc sắc nếu như thời gian cho phép thì tối ngày mai ta sẽ up chương đó cho mọi người thưởng thức. Một lần nữa xin cảm ơn tất cả mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Xuân Sắc Trong Đêm

Màn đêm lúc này đã bao trùm cả ngọn Bàn Tọa Sơn, trong một động phủ vẫn còn mùi hương thoang thoảng của cơ thể nữ nhân, Vũ Tiểu Vũ lúc này hai mắt nhắm chặt hơi thở đều đều có vẻ như là hần đang ngủ. Cánh cửa động phủ đang đóng chặt bỗng nhiên tự động mở ra hai bóng người bước vào.

Người đến là hai cô gái, bởi vì nhìn vào dáng người uyển chuyển từ bờ eo cho đến cặp đùi chỗ nào cũng thon gọn, đôi môi gợi tình đỏ thắm cùng hai cặp ngực no đủ càng tôn lên vẻ đẹp kiều diễm cho chủ nhân đang sở hữu chúng nó, bộ ngực to lớn đến độ một bàn tay cũng không thể cầm nắm hết cho được và lạ thay hai cô gái này toàn thân đều không có một chút mảnh vải để lộ một mảng rưng rậm đen tối phía bên dưới, nếu như bọn họ xuất hiện trước bất kì một tên nam nhân nào thì kẻ đó sẽ không bao giờ có thể cưỡng lại được sức hút của bọn họ.

Hai cô gái nhẹ nhàng đi đến chiếc giường của Vũ Tiểu Vũ đang nằm và khi đến gần hai cô gái liền hàng động, khác với vẻ dịu dàng uyển chuyển khi bước vào không ngờ hai cô gái lại dùng cách thô bạo nhất xé rách tất cả y phục trên người của hần, chẳng mấy chốc cả người hần đều trống trơn không có gì che đậy, hành động số sảng của hai cô gái làm cho Vũ Tiểu Vũ từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, một âm thanh vang lên.

“Các người. ....ư.ư”

Hai mắt hần mơ màng mở ra còn chưa kịp quen với bóng tối liền thấy hai bóng mờ áp sát đến hần dường như muốn tấn công, cái miệng khê mở ra định hô lên nhưng chính vì hành động khờ dại này của hần nên bờ môi liền thất thủ trước hai cánh môi mềm, do hần mở miệng ra nên chiếc lưỡi của hần nhanh chóng bị chiếc lưỡi của người kia ướt át quần lấy.

Trong đầu của hắn hiện lên suy nghĩ “WTF? Bê dê tấn công mình hay là phụ nữ đây? Không phải cửa động của mình đã khóa rồi sao? Làm thế nào bọn họ vô được?” vừa nghĩ hai tay vừa lần mò lên trên thì đụng phải cái gì đó mềm mềm hần khê bốp bốp như đường như còn chưa xác định, hắn lại đưa bàn tay lần theo cơ thể xuống bên dưới và đụng ngay một mảnh rừng rậm um tùm, theo bản năng của một nam nhân từng niềm trái hần khê khiêu cái vật đang nhô ra, một lúc sau thì hắn đưa hần ngón giữa vào bên trong hoạt động. Hành động này dẫn đến một âm thanh vang lên trong cổ họng của người đó vì hai cái miệng đang bận bịu trao đổi cùng nhau.

Ư.....ư.....

“Thì ra là phụ nữ sao? Ai đây? Làm sao có chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu mình được? Không lẽ là công pháp thái dương bỏ âm trong truyền thuyết sao? Không phải xui như vậy chứ? Nhưng ở đây là Thái Sơ Tông làm sao.....” Khi mà suy nghĩ của hắn còn chưa kịp ổn định thì phía bên dưới lại cảm nhận được sự ướt át bao trùm cả tiểu đệ đệ của hắn, có vẻ như đó là chiếc lưới vì tiểu đệ đệ của hắn cảm giác như được cái gì đó quấn lấy cùng sức hút từ đó.

Vũ Tiểu Vũ lúc này trên dưới đều bị hợp công khoải cảm liên tục truyền đến, hai chân thì bị một cơ thể mềm mại đè chặt, hai ngọn nhũ phong dí sát vào đôi chân truyền cho hắn cảm giác nó đang biến dạng dưới sức ép đó và tuyệt nhiên với sức nặng như thế thì hai chân của hắn không thể nào động đậy, hai tay chỉ có thể một bên vừa vuốt ve xoa bóp cơ thể phía trên của cô gái lại vừa không ngừng hoạt động bên dưới khiến cho cô gái đang cùng hắn hôn môi không ngừng rên rĩ trong cổ họng.

Khi mà đôi mắt của hắn bắt đầu quen dần với bóng tối của màn đêm thì một gương mặt có thể nói là quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của hắn làm cho cơ thể hắn căng cứng, mọi cảm xúc trước đó gần như tan biến, phía bên dưới dường như muốn những đi nhưng với sự chăm sóc rất là chu đáo của cô gái bên nên dưới tiểu đệ đệ của hắn vẫn hiên ngang giữa trời, à không! phải nói đúng hơn là hiên ngang bên trong cái miệng nhỏ nhắn của cô gái ấy mới đúng.

“Chuyện gì thế này? Sao lại là Mạnh Lệ Nương Mạnh Chương Phong đây? Không lẽ mình đang mơ sao? Nhưng lại không giống mơ vì cảm giác của mình sao lại chân thật như vậy nếu là Mạnh Chương Phong thì việc có thể mở cửa động phủ của mình trước đó thì cũng quá là hợp lý”.

Sau khi ổn định lại tâm trạng thì hắn khẽ đưa mắt khó khăn nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt đang nhấp nhô đưa lên hạ xuống không ai khác chính là Lý Mộng Trinh, cô gái mới ban này đã cảnh cáo hắn nếu như có suy nghĩ xấu xa gì với nàng thì nàng sẽ không khách khí mà thiên hần, nhưng bây giờ không ngờ lại hết lòng chăm sóc tiểu đệ đệ của hắn, khoải cảm ngây ngất cứ liên tục chỉ phối sự suy nghĩ của hắn.

“Nếu chỉ có Mạnh Lệ Nương thì mình còn có thể lý giải vì nàng ta chắc ưa thích mình mới để cho một tên nam nhân như mình gia nhập vào Vũ Sát Phong và nếu như nàng có tác phong sinh hoạt phóng khoáng cộng với tính cách lại đảm đang ưa thích trai tơ thì làm ra chuyện như thế này cũng là điều hiển nhiên mà thôi, nhưng lại có thêm cả Lý Mộng Trinh thì quả thật mình không nghĩ ra bất kỳ một lý do nào khác à”

Mặc cho dòng suy nghĩ của hắn liên miên, hai cô gái vẫn tiếp tục công việc của mình, lúc này hai nàng bắt đầu đổi tư thế Mạnh Lệ Nương đột nhiên rời môi của hắn đặt mông ngồi thẳng xuống khuôn mặt của hắn, áp sát khe suối huyền bí vào đôi môi của hắn, hắn lại vô thức vương đầu lưỡi cho đi vào. Mạnh Lệ Nương phía bên trên lúc này đang động tình vì không còn hôn môi cùng Vũ Tiểu Vũ nên bắt đầu phát ra những tiếng rên rĩ chân chính...

A...Ư...Ư....A

Lý Mộng Trinh bên dưới cũng không cam chịu liên một phát ngồi xuống hai người nhanh chóng kết hợp lại thành một chỗ, một cảm giác không nói nên lời làm cho Vũ Tiểu Vũ muốn hét lên, nhưng bởi vì phía bên trên còn có Mạnh Lệ Nương nên âm thanh chỉ dừng lại ở cổ mà thôi.

Ngay lúc này, Lý Mộng Trinh bắt đầu nhún nhảy, ban đầu là từng nhịp từng nhịp thật là chậm chạp, lúc sau có vẻ như đã quen với cảm giác nên tốc độ từng chút từng chút tăng nhanh, không dừng lại ở đó Lý Mộng Trinh và Mạnh Lệ Nương lại tìm đến nhau bốn cánh môi mềm mại chạm vào nhau, một nụ hôn nóng bỏng kiểu pháp được tái hiện trong thế giới này.

Hai cánh tay vuốt ve lẫn nhau, đôi ngũ phong cứ biến dạng theo từng cái xoa nắn, Vũ Tiểu Vũ lúc này ngoài điều khiển chiếc lưới của mình cùng với đôi tay vuốt ve tấm lưng không tùy vết ra cũng chỉ buồn bực mà bị động tiếp thu những khoái cảm mà thôi. Khi hai người con gái âu yếm lẫn nhau thì để ra một khoảng trống cho hắn nhìn thấy làm cho hắn hiện lên dòng suy nghĩ trong đầu.

“Thì ra là vậy! Hai cô nàng này chơi trò bách hợp thảo nào lại đến cùng nhau, nhưng đã là bách hợp thì chắc cũng phải là chán ghét đàn ông lắm à, sao lại có những kỹ năng điều luyện biết cách làm cho đàn ông sung sướng như vậy thật không hiểu nổi”.

Khoải cảm vẫn truyền đến và tiếng rên rĩ thì không bao giờ dứt, lúc này Lý Mộng Trinh đột nhiên ngưng lại nàng dùng cái miệng nhỏ nhắn của mình mút lấy mút để với tiết tấu rất nhanh, tiểu đệ đệ của Vũ Tiểu Vũ sao một hồi chóng chịu liên nhanh chóng thất thủ với cái miệng nhỏ nhắn của Lý Mộng Trinh, một dòng tinh hoa bắn sâu vào bên trong cổ họng của Lý Mộng Trinh và không ngờ nàng nuốt hết nó không để lại một chút nào vương vãi ra bên ngoài.

Ngoài trừ Mạnh Lệ Nương đang rên rĩ ra thì hai người còn lại lúc này đang thờ dốc, tưởng chừng mọi chuyện sẽ dừng lại ở đó nhưng không, Mạnh Lệ Nương cuối người một ngụm nuốt hết cả góc rể, dùng chiếc lưới mềm mại của mình giao lưu với tiểu đệ đệ đang không còn sức sống của hắn và một lúc sau thì nó như là có nước mưa tưới xuống vương mình đứng hiên ngang giữa khoảng không cùng chiếc lưới quấn quýt.

Lý Mộng Trinh một bên đang nghĩ một nhìn hai người kia âu yếm cũng không chịu nổi mà tự mình vuốt ve thân thể, những tiếng rên rĩ ừ được phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, từng đợt khoái cảm dâng lên khiến cơ thể nàng không ngừng uốn éo.

Lúc bây giờ, hai người dường như có trao đổi từ trước vì khi cái mông mềm mại của Mạnh Lệ Nương vừa rời khỏi mặt của hắn thì cái mông săn chắc của Lý Mộng Trinh lại ập đến, chiếc lưới có cảm giác tê tê của hắn lại phải bắt đầu hoạt động không có một khoảng nào được ngừng nghỉ.

Mạnh Lệ Nương không ngừng chăm sóc tiểu đệ đệ bên dưới nào mút nào liếm, lúc thì nuốt hết đến tận gốc lúc thì chỉ quanh quẩn ở trên đầu, Vũ Tiểu Vũ có thể cảm giác được hắn đi vào rất sâu trong cổ họng của Mạnh Lệ Nương.

P phía bên trên, Lý Mộng Trinh lúc này hai tay cũng không để rảnh rồi không biết từ lúc nào đã chăm sóc khe suối thần bí của Mạnh Lệ Nương, khu rừng rậm đen tối bây giờ đã là một đầm lầy bất cứ cái gì đi đều rất có thể bị cái đầm lầy ấy nuốt chửng.

Vũ Tiểu Vũ bây giờ trong đầu chẳng còn nghĩ được gì nữa chỉ có một loại gọi là uất ức mà thôi “Cmn! Không ngờ lại không thể có một chút gì gọi phản kháng được, cái này giống như là không mình bạch bị cưỡng hiếp mà thôi” nghĩ đến đây hắn không khỏi cảm thấy khó không ra nước mắt. Có ai đời một tên nam nhân lại bị đè cho nằm bên dưới không có một chút sức phản kháng cơ chứ.

Lúc bây giờ động tác của Mạnh Lệ Nương không ngờ lại nhanh lên, hai loạn tóc mai phát phoi theo từng nhịp lên xuống, đôi tay bây giờ không còn lần mò se hai đỉnh nhô lên ở trước ngực của hắn nữa mà bắt đầu xoa nắn hai viên bị làm cho hắn có cảm giác bị thốn, một lúc sau thì hắn cảm giác được sự cản cứng của tiểu đệ đệ dường như nó bất cứ lúc nào cũng có thể gục ngã và y như thế sau vài nhịp lên xuống nhanh như chớp của Mạnh Lệ Nương thì một dòng tinh hoa bắn sâu vào cổ họng của nàng. Không để một chút nào vương vãi ra ngoài, Mạnh Lệ Nương lại tiếp động tác của mình. Và đến tận bây giờ trong suy nghĩ của Vũ Tiểu Vũ hắn mới chấp nhận sự thật đây không phải là mơ.

“Đã hai lần liên tiếp rồi! Không lý nào mình không tỉnh lại được, nếu đây là một giấc mộng xuân thì phải giống như mình hồi ở kiếp trước chứ, một khi nó căng cứng rồi bắn ra là y như rằng mình đã mộng tỉnh trăm lần như một không thể nào giống như bây giờ được, hình như nó vẫn còn tiếp tục tái diễn không lẽ nào các nàng muốn hút khô ta sao”

Suy nghĩ đến đây thì hần lại cảm nhận được dưới thân hơn nặng cảm giác mềm mại trơn bóng từ cái mông của Mạnh Lệ Nương truyền đến, thì ra khi tiểu đệ đệ của hần một lần nữa trở lại thì Mạnh Lệ Nương lúc này đã không còn chịu được sự trống trải nữa liền ngồi xuống nhúng nháy trong miệng phát ra tiếng kêu rên rĩ không một chút kìm nén vang vọng cả động phủ thậm chí rất có thể nó truyền ra cả bên ngoài.

Phía bên trên Lý Mộng Trinh vẫn uốn éo không ngừng hai tay tự xoa nắn bộ ngực ngao nghễ của mình không ngừng nghĩ phát ra tiếng rên rĩ, thân thể nàng lúc này đột nhiên khẽ giựt giựt rồi đổ gục xuống ngã sang một bên thờ đốc, có lẽ nàng đã đạt được khoái cảm khá nhiều lần nên bây giờ có cảm giác mệt mỏi cả người không còn một chút sức lực.

Vũ Tiểu Vũ lúc này giống như chỉ chờ có thể, hần liền vùng dậy đề Mạnh Lệ Nương xuống dưới mạnh bạo đi vào trong nàng những cái nhịp tăng dần theo tiết tấu ra vào, đôi tay không ngại ngần mà dầy xéo bộ ngực cao ngất đó không một chút thương tiếc.

“Hahaha! Săn khoái! Cuối cùng cũng có cái cả giác được nằm trên là thế nào rồi, cả đêm toàn bị các nàng dày xéo bây giờ ta sẽ trả đủ....”

Vũ Tiểu Vũ không ngần ngại hét lên mà chẳng cần biết có ai nghe thấy hay không, đưa mắt nhìn sang Lý Mộng Trinh đang rung rẩy hần đưa tay kéo cơ thể không chút tình vết đó lại gần vuốt ve cảm nhận độ láng mịn của nó. Đặt cho nàng một nụ hôn, khẽ mút chiếc lưỡi ướt át của nàng rồi hần rời khỏi đôi môi nóng bỏng, lại đặt xuống một nụ hôn nơi bộ ngực ngao nghễ đó, đầu lưỡi vừa liếm vừa mút hạt anh đào màu hồng nhạt, chăm sóc kỹ càng như nàng từng làm với tiểu đệ đệ của hần khiến cho nàng rên rĩ trong vô thức vì rất có thể nàng lúc này đã không còn tỉnh táo nữa rồi.

Phía bên này động tác ra vào vẫn không ngừng, chỗ kết hợp giữa hai người giờ là một mảnh lầy lội nó còn rĩ ra một ít chất lỏng trắng tinh trong suốt theo từng nhịp lên xuống, chính vào lúc mà hần đang gồng gánh chống chịu không cho tiểu đệ đệ gục ngã thì một tiếng đập của “Thùng...Thùng” vang lên kèm theo tiếng giọng nói rất lớn của Lý Mộng Trinh làm cho hần không thể giữ được nữa mà bắn ra hết.

“Tên chết tiệt Vũ Tiểu Vũ! Người rốt cuộc làm gì mà giờ này còn chưa chịu dậy hả, không phải ta đã căn dặn người hôm qua rồi sao thiệt là nhanh mở cửa ra coi nào....”

Vũ Tiểu Vũ lúc này còn chưa kịp suy nghĩ ra chuyện gì "Tại sao lại có tiếng gõ cửa lại cùng với tiếng gọi của Lý Mộng Trinh? Là sao đây? Không phải nàng còn nằm bên cạnh mình sao?" cùng thời điểm những câu hỏi tại sao đặt ra còn có tiếng cười vang vọng cả thức hải của hần nữa.....

P.s có lẽ câu văn còn hơi thô chưa được mượt mà, hi vọng mọi người khi thưởng sẽ cảm nhận được ý tứ trong đó

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bể Diện Sát Lang

Lúc này trên con đường đi đến Vũ Sát Điện có một đôi nam nữ, người con gái khoảng độ hai tám hai chín tuổi khuôn mặt đỏ bừng cầm đầu cầm cổ đi về phía trước không nói một lời nào với cậu thiếu niên đi phía sau đang có thần tình xấu hổ, cứ đi được vài bước thì cái đầu của hần lại lắc qua lắc lại, rồi lại thờ dài ngao ngán và người thiếu niên ấy không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ của chúng ta.

-----oOo-----

Khi Lý Mộng Trinh ồn ào đập cửa cũng là lúc Vũ Tiểu Vũ đang hăng hái trả thù hai người con gái vì cả đêm qua hần cảm thấy rất là nhục nhã khi nằm bên dưới, nhưng tất cả chỉ là trong suy nghĩ của hần mà thôi vì thực tế lúc này hần đang nằm trên giường không ngừng uốn éo, cái lưỡi của hần thì liếm qua lại hai bên mép của đầu môi. Tay phải của hần không ngờ đang thân thiết với tiểu đệ đệ ở giữa đũng quần của hần lúc này có một mảnh khô trắng đục.

Chính vào lúc Lý Mộng Trinh lên tiếng kêu gọi thì tiểu đệ đệ của hần cũng xả ra một chất lỏng hòa vào mảnh khô trắng đục đó tạo nên một mảnh lầy lội, Vũ Tiểu Vũ lúc bây giờ mới nhận ra có điều gì đó khác thường ở đây và khi hần bật cả người dậy thì phát hiện tay phải của hần đang thân thiết với tiểu đệ đệ, phải mất một khoảng thời gian để hần nhìn ra được vấn đề, một tiếng thét vang dội vang lên làm cho Lý Mộng Trinh bên ngoài cũng giật cả mình.

AAAAAAAAAAAA!

“Cmn tại sao lại như vậy? Tại sao? Cả một buổi tối...Mình không ngờ..không ngờ tự xử! Rốt cục tại sao lại như vậy? Đến tội cùng đó chỉ là một giống mộng xuân hay vẫn là sự thật!”

Khi Vũ Tiểu Vũ vẫn còn đang quanh quẩn với từng câu hỏi tại vì sao thì một giọng nói vang lên trong thức hải của hần.

“Muốn biết tại sao không?”

“Tên khốn kiếp! Người lại muốn nói với ta điều gì? Hôm nay tâm trạng của bố mày không vui chọc vào tao thì mày coi như xác định nhé con cò hó!”

“Hahaha, Vũ Tiểu Vũ à! Người đừng làm ta buồn cười nữa, ta bây giờ đã không phải là thứ mà người có thể gạt bỏ, thời điểm tốt nhất người muốn loại trừ ta đã qua từ lâu rồi!” Hắc Tiểu Vũ cười ha ha châm chọc Bạch Tiểu Vũ.

“Thế bây giờ người muốn nói với ta chuyện gì? Người biết chuyện gì đã xảy ra tới qua sao? Hay căn bản người chính là kẻ phía sau dàn dựng nên tác phẩm chết tiệt này!”

Vũ Tiểu Vũ nghe lời tên thiếu niên toàn thân phủ đầy hần ám thì không khỏi có cảm giác bất lực, theo những gì hần đọc được và tham khảo từ Tiểu Linh thì hần đã có thể xác định được đây chính là một luận ý thức được sinh ra từ những thức tiêu cực tồn tại trong người hần và nó hay được người ta gọi là Tâm Ma, bởi vậy có đôi khi hần lại mất khiêu soát đối với thân thể của mình, có lẽ chính là do nó tác quái.

“Người nói cũng đúng mà không đúng, thật ra giấc mộng xuân đêm qua chính là do ý thức của người tự tạo lấy và khi đó ta lại tình cờ phát hiện liền biến nó thành thứ chân thật nhất đối với người, thuận tiện áp chế chút ý thức của người, nếu không thì người đã tỉnh lại khi kết hợp với cô gái ban đầu rồi làm gì có nhiều thức xảy ra như vậy”

“Cmn người!”

“Haha! Không ngờ người lại thích tự ngược như vậy, mắng chửi chính bản thân mình chắc vui sướng lắm hả! Thật ra đây chính là bằng chứng của việc người có quá nhiều dục vọng mà ta đã nói với người thôi, nếu người không có ý nghĩ gì với hai cô gái đó thì làm sao có giấc mộng xuân này!” Hắc Tiểu Vũ sau khi nghe Bạch Tiểu Vũ nói thì đột nhiên cười nói buông lời khiêu khích.

“Ta...ta làm sao có thể như thế được, người đừng có nói điều! Ta.....”

Chính vào lúc này cách cửa động phủ đột nhiên bị phá vỡ kéo hẳn từ trong thức hải trở về, bởi vì sau khi Lý Mộng Trinh nghe được tiếng thét của Vũ Tiểu Vũ liền cảm thấy rất lo lắng, nàng sợ hấn gặp phải chuyện gì đó thì không hay và nàng càng lo lắng hơn là sao khi la thất thanh như vậy mà hẳn lại không có chút động tĩnh gì liền một chương đập nát cửa động đi vào, chỉ là khi nàng bước vào một sự tình quái dị lại xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Mộng Trinh hai mắt ngây ngốc còn Vũ Tiểu Vũ thì thần tình không biết làm sao, hai tay vội vàng che đậy quần lại nhưng có vẻ như tất cả đã là quá trễ.

“Kh...ồn K...iếp! Ng...ười...ngư...oi sao có thể không biết xấu hổ như vậy!”

Lý Mộng Trinh lắp bắp cố gắng hết sức mới thốt lên một câu rồi nàng quay đầu bỏ chạy, nếu lúc này là một cô gái tuổi còn nhỏ thì có lẽ còn không biết đó là gì, còn với Lý Mộng Trinh tuy chưa từng trải qua sự đời nhưng do sống lâu rồi nghe nhiều biết nhiều thì làm sao lại không biết được đó là gì cho nên mới có sự tình như lúc này....

Trong đầu Vũ Tiểu Vũ lúc này chỉ có một ý nghĩ “Anh danh cả đời mất sạch rồi! Mất sạch rồi!” Hẳn khê đưa mắt nhìn cô gái trước mặt, hẳn cảm thấy hình tượng của mình đã triệt để mất sạch rồi không biết về sau có thể yên ổn sống ở Vũ Sát Phong này hay không, khi mà trong lòng cô gái quân gia này đã nhận định hẳn là một kẻ dâm loạn biến thái đây.

Hai con người cứ từng bước từng bước đi qua những quang cảnh của Vũ Sát Phong nếu như thường lệ thì Lý Mộng Trinh phải giới thiệu một lượt những nơi ở đây cho hẳn biết, nhưng vì có tình cảnh xấu hổ trước đó nên nàng khá là ngượng ngùng khi bắt chuyện với hẳn và thế là nàng đành giữa yên lặng cầm đầu bước đi.

Trong suy nghĩ của Lý Mộng Trinh lúc này “Tên khốn kiếp đó! Tại sao lại làm ra cái loại chuyện như vậy? Chẳng lẽ những lời giải thích hôm qua là ngụy biện sao? Có khi nào hẳn lấy hình tượng của mình ra làm loại chuyện đó không trời ơi!” nghĩ đến đó thì khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng khê nhăn nhó khóe mắt không khỏi liếc về phía sau.

Cả một đoạn đường mang không khí xấu hổ cũng kết thúc vì lúc này Vũ Sát Điện đã ở trong tầm mắt, khác với đại điện của Thái Sơ Tông, Vũ Sát Điện này chỉ là một căn nhà to hơn một phòng họp mà thôi diện tích khoảng 10x20 mà thôi.

Khi cả hai người đi vào bên trong liền thấy bảy cô gái đang ngồi trên bảy chiếc ghế trong đó sáu cái ghế hai được đặt hai bên trái phải, cái còn lại khá to ở trên cao cách mặt đất tầm 20cm được đặt ở vị trí chính giữa cách xa dây ghế hai bên, lúc này người ngồi trên nó chính là Mạnh Lệ Nương hôm qua hẳn đã gặp. Sáu người còn lại hẳn chỉ biết mỗi Lệ Thanh Hằng vì nàng hay ở cùng Lý Chân Nguyên.

Sở dĩ có cuộc gặp ở Vũ Sát Điện này vì hôm qua mấy người cao tăng ở đây nghe nói có một tên nam nhân gia nhập, mặc dù bọn họ không dám có ý kiến gì với Mạnh Chương Phong nhưng cũng có kẻ phản đối kiệt liệt phần còn lại muốn xem kẻ đó kiệt suất đến cỡ nào mà có thể làm cho người có danh hiệu là Băng Điện Sát Lang thay đổi ý định.

“Bẩm Chương Phong người đã được dẫn đến!”

Vũ Tiểu Vũ thức thời liền chào hỏi nhưng lại không biết phải nói như thế nào để không làm cho bọn họ phạt ý nên ấp a ấp úng:

“Bái kiến Chương Phong cũng các vị....”

“Người cứ gọi bọn họ là chấp sự hoặc nếu gọi theo bối phận thì bọn họ là sư thúc của người!”

Nhìn thần tình không biết làm sao của hẳn làm cho Mạnh Chương Phong cảm thấy buồn cười lên tiếng giải vây cho hẳn.

“Vũ Tiểu Vũ bái kiến Chương Phong cũng các vị sư thúc”.

“Người gọi bọn ta là sư thúc hãy còn quá sớm đó, việc người có thể ở lại đây hay không còn chưa quyết định vẫn là gọi chấp sự thì hay hơn” Một người phụ nữ tầm bốn mươi mấy tuổi với gương mặt chanh chua lên tiếng.

“Xin hỏi vị chấp sự này ta làm sai điều gì sao? Không phải hôm qua Mạnh Chương Phong đã xác định việc này rồi hay sao” Vũ Tiểu Vũ khó hiểu liền lên tiếng hỏi.

Câu hỏi của Vũ Tiểu Vũ làm cho người phụ nữ vừa lên tiếng cứng họng, vốn định ra chiêu phủ đầu hẳn nhưng không ngờ hẳn lại đáp trả bằng cách lấy Mạnh Lệ Nương ra làm bia đỡ đạn nếu như người này bảo là không thì không phải dám làm trái ý của Mạnh chương Phong sao, mà trái ý với Băng Điện Sát Lang thì kết cục không bao giờ tốt được.

“Hừ! Cho đến bây giờ thì người chưa làm sai điều gì, cái sai của người chính là sinh ra mạng hình hài của nam nhân với quy định nơi đây thì nam nhân không được bước vào, người hiểu rõ chứ?”.

“Hahaha, Vị chấp sự này! Người nói như vậy có phải là nói Mạnh Chương Phong biết sai mà vẫn làm nên nhân dịp này người muốn tránh tội Mạnh Chương Phong phải không?” Vũ Tiểu Vũ cười to nói,

“Người...người...ta...ta...” Người phụ nữ vốn cam tức không nghĩ câu nói trước đó của mình lại tạo cơ hội cho tên khốn đó đã khích mình nên có cảm giác tự vác đá đập chân không biết phải làm sao giải thích.

“Được rồi! Lur chấp sự! Việc hôm nay ta muốn bàn không phải là chuyện có gia nhập hay không vì chuyện này trên cơ bản ta đã quyết định rồi, việc các người có mặt ở đây chính là ta nghe nói các người có dị nghị với quyết định của ta, nên muốn nghe ý các của các người thế nào sẵn tiện gọi hẳn lên đây để cho các người thấy vì sao hẳn lại ở nơi này mà thôi”

Mạnh Lệ Nương trước đó không lên tiếng là muốn xem hẳn thể hiện nhưng thế nào vì từ trước tới giờ chưa có người nào dám làm trái ý của nàng kẻ nào dám thì nàng liền mạnh mẽ đè xuống chỉ có một kẻ cứng đầu họ Đặng là không chịu khuất phục thôi, tuy vậy hẳn cũng không làm nàng thất vọng với biến hiện rất tốt, hẳn có thể làm cho Lur Ngọc Minh nổi tiếng chanh chua điều hoa im lặng không thể phản bác, mặc dù đó là hẳn dùng uy danh của nàng nhưng suy nghĩ nhanh nhạy như vậy thì tư chất cũng rất tốt có thể bồi dưỡng được.

Sáu người ở đây nghe Mạnh Lệ Nương nói vậy thì không khỏi biến sắc, chỉ có Lệ Thanh Hằng là ngoại lệ vì nàng từ chỗ của Lý Chân Nguyên biết được không ít thức về cậu thiếu niên này. Người phản ứng nhiều nhất chính là Đặng Ngọc Huyền, nàng rất chán ghét nam nhân liền cho ra ý kiến:

“Mạnh Chương Phong! Ngài có nên suy nghĩ lại việc này hay không, tuy hẳn có là thiên tài đi chăng nữa nhưng mà ở đây toàn là phụ nữ sinh hoạt lơ như có chuyện gì không hay xảy ra thì sao”

“Các người quá vô đoán rồi! Nếu như những thiếu nữ ở đây cùng hẳn phát xình quan hệ cũng là điều bình thường vì nam có ý nữ có tình thôi, sở dĩ trước đó không cho nam nhân bén mảng đến đây vì có quá nhiều người chúng ta không thể quản lý được, không tránh khỏi việc có nhiều chuyện không hay xảy ra nhưng bây giờ thì khác chỉ có một mình hẳn ta tin với bao nhiêu cặp mắt lúc nào cũng chăm chăm nhìn vào hẳn như vậy thì ta không tin hẳn có thể làm được trò trống gì, nếu có cũng chỉ là các cô ở đây động lòng xuân mà thôi”.

“Nhưng...”

Đặng Ngọc Huyền còn chưa kịp nói gì đã phải ngậm miệng lại vì lúc này Mạnh Lệ Nương bắt đầu thể hiện quyền uy của mình.

“Không nhưng nhĩ gì hết! Ta nói rồi, chuyện hôm nay không phải là bàn luận được hay không mà là vấn đề khác, nếu như người còn ngoan cố thì có thể rời khỏi đây được rồi!”

Lời này vừa nói ra liền không một ai dám tò thấy độ, sáu người im thinh thinh người này nhìn người kia.

“Được rồi! Vũ Tiểu Vũ đúng không? Đặt tay lên thanh ngọc này rồi truyền vào đó một ít linh lực, người hiểu chứ?”

“Đã rồi!”

Vũ Tiểu Vũ từ này giờ đứng một bên im lặng nên khi nghe Mạnh Lệ Nương gọi thì bước lên tay đặt lên thanh ngọc dài 30cm truyền một ít linh lực vào thì thanh ngọc màu xanh lục biến đổi thành một cột nước trong suốt màu lam một hai giây thì chuyển thành một cột lửa đỏ rực rồi một hay giây sau đó lại là một thanh tia sét với những dòng điện chuyển xung quanh thì ra thanh ngọc này chính là phiên bản thu nhỏ của cột đá trắc thí ở Phụng Vũ Thành. Nhìn vào thanh ngọc liên tục biến đổi màu sắc tất cả mọi người ở đây không khỏi sửng sốt, ngay cả Mạnh Lệ Nương cũng không ngoại lệ.

“Tam Linh Căn thuộc tính, không phải chỉ là song linh sao?” Trong đầu Lệ Thanh Hằng vang lên câu hỏi.

“Được rồi, chỉ có vậy thôi! Lý Mộng Trinh! Người dẫn hân đi đến thư viện của Vũ Sát Phong được rồi!” Sau khi ra lệnh cho Lý Mộng Trinh thì quay sang nói với Vũ Tiểu Vũ

“Trước mắt thì Lý Mộng Trinh sẽ chỉ dẫn cho người, nếu có chuyện gì không hiểu thì cứ tìm nàng, nàng sẽ giải đáp cho người hiểu”

“Cái gì?” Lý Mộng Trinh vừa nghe Mạnh Lệ Nương nói thì khê hô.

“Người có ý kiến gì sao?”

“Dạ không! Mộng Trinh đã hiểu!”

Lý Mộng Trinh cúi người nói xong liền dẫn Vũ Tiểu Vũ rời khỏi để lại sau lưng bảy người phụ nữ với tâm tình trái ngược nhau. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bộ Quyền Pháp Quen Thuộc

Vũ Sát Điện.

Lúc này bên trong có bảy người phụ nữ mỗi người một vẻ, nổi bật nhất có lẽ là Mạnh Lệ Nương vì từ vóc dáng cho đến khuôn mặt đều rất đẹp, kể đến có lẽ là Lệ Thanh Hằng còn lại những người kia thì không có gì để nói nhan sắc quá bình thường mà thân hình thì lại kẻ ốm người gầy mất cân đối, ngay lúc này Đặng Ngọc Huyền bỗng nhiên lên tiếng nhìn vào sắc thái của nàng thì dường như đã suy nghĩ xong chuyện gì đó:

“Mạnh Chương Phong! Tuy hân có tố chất hơn người nhưng Vũ Sát Phong ta cũng không thiếu người như vậy, nếu ngài cứ khẳng khái quyết định như vậy lỡ như sao này có chuyện gì xảy ra thì hi vọng ngài tự gánh chịu trách nhiệm vì bọn ta cũng đã nhiều lần khuyên bảo ngài rồi”.

Lời nói của nàng liền nhận được sự đồng tình của Lư Ngọc Minh bởi vì người phụ nữ này vốn dĩ rất ghét bọn đàn ông, những người còn lại thì không tỏ thái độ gì chỉ bàn quan ngồi nghe mà thôi, Mạnh Lệ Nương thoáng nhìn một lượt rồi nói:

“Đặng Ngọc Huyền! Người có dám khẳng định ở Vũ Sát Phong này! Có người tài năng hơn Vũ Tiểu Vũ không? Nếu như người dám lên tiếng khẳng định thì ta cũng không ngại cùng người làm ra một vụ đánh cược, nếu như trong cuộc thi khóa nghiệm cuối năm mà người của Vũ Sát Phong không có người nào đánh thắng được hân hoặc là không có vị trí cao hơn hân thì người có nguyện ý rời khỏi Vũ Sát Phong không? Còn như ta thua cuộc thì vị trí chương phong này liền cho người, người có dám không?”.

Lời của nàng vừa nói ra liền làm cho mấy người còn lại không khỏi cảm thấy khiếp đảm, khẽ đưa mắt nhìn Đặng Ngọc Huyền xem nàng ta sẽ trả lời như thế nào, còn về phần Đặng Ngọc Huyền khi nghe Mạnh Lệ Nương nói vậy liền động tâm một bên thầm suy nghĩ, Lư Ngọc Minh lúc này cũng có chút tâm tư nhưng vì Mạnh Lệ Nương đã chỉ đích danh Đặng Ngọc Huyền nên phần tâm tư này Lư Ngọc Minh chỉ có thể để xuống mà thôi.

Sở dĩ Mạnh Lệ Nương cho ra vụ đánh cược này chính là vì Đặng Ngọc Huyền, người này luôn có giả tâm muốn gạt bỏ nàng ra khỏi vị trí Chương Phong, cho nên đã nhiều lần lên tiếng phản đối quyết định của nàng thậm chí là liên hợp sáu người để gạt bỏ quyết định trước đó nàng đã thông qua, chính vì thế những năm gần đây Vũ Sát Phong không thể gốc đầu lên nổi, vốn dĩ ban đầu Vũ Sát Phong chẳng có luật lệ ngăn cấm nam nhân nhưng không biết vì sau khoảng thời gian đó liên tục xảy ra những vụ trộm cắp nội y nữ nhân, rình trộm nữ nhân tắm thậm chí có một vụ động trời hơn nữa chính là một nam đệ tử cường hiếp nữ đệ tử.

Với tính tình của Mạnh Lệ Nương lúc đó, nàng liền giận dữ giết chết những tên đệ tử có hành vi xấu xa rồi kiến nghị với Mạnh Thiên Uy tông chủ Vũ Sát Tông dành ra một khu vực cho nữ nhân sinh hoạt và được Tông Chủ đồng ý. Thế là những năm này Vũ Sát Phong tuy có nhân tài nhưng lại điều linh, ít người muốn gia nhập.

Đặng Ngọc Huyền suy nghĩ một hồi lâu liền quyết định, bởi vì lúc Mạnh Lệ Nương lên làm Chương Phong nàng rất không phục vì cái gì nàng tận tụy nhiên năm như vậy đến khi được niếm hương vị ngọt ngào thì lại bị kẻ khác hất tay trên, nàng không chấp nhận việc đó nàng cho rằng tất cả chỉ vì Mạnh Lệ Nương là con gái của Tông Chủ Mạnh Thiên Uy mà thôi.

“Được thôi! Nếu Mạnh Chương Phong muốn đánh cược như vậy thì ta cũng hết lòng nghe theo, nhưng còn một điều kiện nữa khi ngài truyền lại vị trí Chương Phong cho ta thì lúc đó ngài cũng phải rời khỏi Vũ Sát Phong không bao giờ được trở lại nữa, được chứ?”

Câu hồi đáp của Đặng Ngọc Minh truyền vào tai bọn họ, mọi người ở đây không có gì gọi là bất ngờ cả vì bọn họ đã đoán trước được kết quả rồi.

“Tốt! Cứ quyết định như vậy! Tôi lúc đó người cũng đừng có quên những gì ngày hôm nay người đã hứa hẹn, được rồi giải tán thôi!”

Khi vụ um sùm trong Vũ Sát Điện đi đến hồi kết cũng là lúc Lý Mộng Trinh dẫn Vũ Tiểu Vũ đến Thư Viện Vũ Sát Phong, một quan cảnh đơn sơ đập vào mắt hân, từ những gì nhìn thấy hân liền cảm nhận được nó rất khác so với Bảo Địa Các của Không Tước Tộc, Thư Viện này khá nhỏ chỉ có hai tầng lại không có người canh giữ bên ngoài.

Hai người bước vào trong thì gặp phải một lão già đang quét dọn, ở lão có một điều làm cho Vũ Tiểu Vũ cảm thấy lạ chính là đôi mắt, nơi trú ngụ của cặp nhãn cầu lại trống không nhưng lão vẫn có thể quét dọn rất sạch sẽ, Vũ Tiểu Vũ đoán chắc rằng lão đang sử dụng thần thức để phụ vụ cho công việc khá đơn giản nhưng lại đòi hỏi tính tỉ mỉ này. Khác với Vũ Tiểu Vũ, Lý Mộng Trinh biết lão là ai nên liền lễ phép nói:

“Chào Đình lão bá! Cháu dẫn người mới nhập phong đến nhận tâm pháp và công pháp, không biết mấy người lúc sáng cháu dẫn đến đã rời khỏi đây chưa?”

Vũ Tiểu Vũ học theo Lý Mộng Trinh cũng lễ phép chào hỏi vị lão già quét dọn đó.

“Chào Đình lão bá!”

Đình lão cười ha ha nói:

“Được rồi! Hai đứa không cần khách khí như vậy! Còn mấy cô gái đó à? Họ rời khỏi đây lâu rồi”.

“Thế à! Vậy Đình lão bá cứ tiếp tục làm việc nha, cháu tưởng còn thì cháu ở lại tâm sự với lão một chút để tự hấn kiểm mấy cô kia cũng được, mà giờ không được rồi hẹn lão dịp khác nhé, cháu dẫn hấn đi một vòng tham quan cái”.

“Được rồi! Lý nha đầu ngày nào cũng gặp chứ có phải xa lạ gì đâu” Lão cười nói khoát khoát tay ý bảo bọn họ cứ rời đi.

Khi bọn họ rời khỏi thì lão tự lẩm bầm “Tên thiếu niên đó là ai? Sao ta lại cảm nhận được khí tức quen thuộc của cố nhân”.

Hai người bọn họ đi đến lối đi lên tầng trên thì Lý Mộng Trinh dừng lại không nhìn vào mặt hấn nói:

“Thư Viện này có hai tầng, tầng này là công pháp tu luyện, còn tầng trên là tâm pháp tu luyện, mỗi người nhập phong đều được chọn một bộ tâm pháp và một bộ công pháp cơ bản, mỗi đệ tử của Vũ Sát Phong trong một tháng phải ít nhất hoàn thành một nhiệm vụ, nhiệm vụ có thể là tổ đội hoặc có thể là một mình đều được, mỗi một nhiệm vụ sẽ có một số điểm tích lũy nhất định. Về sao muốn công pháp, tâm pháp gì thì phải dùng số điểm này để đổi lấy, ngoài ra mỗi đầu tháng người sẽ được ban tặng cho 10 điểm tích lũy, số điểm có thể cao hơn nếu như tháng đó người có nhiều đóng góp to lớn cho tông môn”.

Thật ra những lời này của Lý Mộng Trinh lúc sáng đã nói qua một lần nhưng vì sự cố xấu hổ đó nên hấn đã bỏ lỡ. Sau khi nhắm đi nhắm lại những lời của Lý Mộng Trinh nói thì hấn mới hỏi:

“Tất cả những thứ ở đây ta đều có thể chọn đúng không?”

Nghe câu hỏi ngây thơ của hấn không biết vì sao Lý Mộng Trinh lại bật cười, nàng nhận thấy mình có chút thất thố nên liền nghiêm nghị nói:

“Đúng vậy! Nếu như người có thể tu luyện thì bất kì công pháp hay tâm pháp nào người cũng đều có thể chọn, à còn một chuyện nữa sao khi người chọn công pháp cùng tâm pháp xong thì nhớ đem đến cho Đình lão bá sao chép một bản khác vì những thứ ở đây chỉ có một bản duy nhất nên không thể làm mất được”.

“Đã hiểu!”.

“Được rồi ta đi đây, có gì thì cứ đến tìm ta!”.

Vừa nói xong thì Lý Mộng Trinh nhanh chóng rời khỏi vì trong lòng nàng lúc nào cũng không được an ổn, nhất là khi một mình nói chuyện với hấn ở chốn không người này.

“Gi thế không biết! Làm gì mà sợ ta đến như thế còn chưa kịp hỏi làm thế nào để tìm được nàng ta thì đã bỏ đi, thiệt là!”

Vũ Tiểu Vũ thăm ai oán trong lòng trước hành động của Lý Mộng Trinh nhưng hấn cũng hiểu khúc mắc giữa hấn và nàng như thế nào, hấn khẽ lắc đầu vứt mọi thứ sang một bên đưa mắt nhìn một lượt những thứ ở nơi đây.

Hấn đưa tay cầm một cái ngọc giản lên xem đưa thần thức vào bên trong, một thông tin liền chạy vào trong thức hải của hấn.

“Phong hệ, Ngự Phong Thuật tăng khả năng di chuyển lên một thành, kẻ thuần thực có thể di chuyển nhanh như gió, công pháp tốt nhưng mình đã có Phong Thiên Bộ rồi”

Đặt cái ngọc giản đó xuống hấn liền tục cầm lên những cái ngọc giản khác ở nơi đây một loạt thông tin xuất hiện trong đầu hấn:

“Hỏa hệ, Thiên Hỏa Lưu Tinh”

“Thủy hệ, Phong Sương Toái Nhật”

“Hỏa hệ, Liệt Diễm Thiên Quyền”

“Thổ hệ, Địa Giáp Cốt”

“Thổ hệ, Đại Địa Kim Cương Quyền”

“Hỏa hệ, Bạo Hỏa Quyền”

Khi xem đến đây, Vũ Tiểu Vũ khá bất ngờ trước thông tin của Bạo Hỏa Quyền, hấn cảm thấy bộ công pháp này rất giống với quyền pháp của một nhân vật trong một bộ phim mà hấn biết.

“Bạo Hỏa Quyền, Nhất Quyền Định Thiên Hạ yêu cầu người tu luyện ít nhất phải đạt đến Ngưng Thần tầng một, mỗi ngày phải hít đất một ngàn cái, ban đầu là hai tay khi thuần thực thì chuyển sang một tay rồi đến một ngón tay, đặt biệt không được sử dụng linh lực vì chủ yếu là tập sức cho cánh tay”

“Cmm! Công pháp gì đây? Sao giống cách thăng saitama luyện tập vậy? Nhưng mà anh thích vậy thì cứ chọn người đi thôi!”.

Sờ dĩ hấn lựa chọn bộ công pháp này vì cảm thấy nó là thứ rất quen thuộc, một thứ có thể đến từ kiếp trước của hấn mà không phải vì nó bá đạo. Nếu sau này không thể vận dụng được thì hấn vẫn có thể lựa chọn một cái khác từ lượng điểm tích lũy của mình.

Sau khi quyết định thì hấn tiếp tục đi lên phía trên, chọn đại một cái ngọc giản đầu tiên hấn gặp nó có tên là Thái Tâm Kinh, bởi vì hấn đã có Cửu Dương Tâm Pháp và tu luyện được một thời gian nên hấn cảm thấy nó cũng rất tốt rồi.

Mang tâm trạng phấn khởi hấn cầm hai cái ngọc giản nhanh chóng đi tìm Đình lão để sao chép, lúc này lão hình như đã dọn dẹp xong nên đang nằm trên một cái ghế dựa chân kê đung đưa, chiếc ghế cũng theo nhịp chân mà đập đu lên xuống.

Hấn còn chưa đến gần, lão đã nói:

“Chàng trẻ trai đã chọn xong rồi à? Người so với mấy cô gái kia có vẻ nhanh hơn nhiều ấy nhỉ? ”

“Dạ đã chọn xong rồi à! Đinh lão bá giúp cháu sao chép mỗi thứ một bản nhé!”

“Haha, để đó cho ta xong ngay thôi!...Khỏi đầu với Bạo Hóa Quyền à! Cũng tốt một công pháp đơn giản để tu luyện...Thái Tâm Kinh sao cái này có vẻ như người chọn sai rồi nó không hợp với Hòa linh căn hay Thủy linh căn của người đâu, nếu như người có Kim linh căn thì quá là hợp lý”. Đinh lão đứng dậy cầm hai cái ngọc giản hần đưa rồi lấy hai cái ngọc giản trống vừa dùng thần thức sao chép vừa mở đánh giá lựa chọn của hần.

Đối với lời lão nói hần chỉ có thể gãi đầu ha ha cười nói:

“Cháu còn chưa hiểu mấy cái này lắm nên không biết lựa chọn như thế nào cho phải! Chỉ chọn theo cảm quang thôi”

“Xong rồi! Của người đây! Sau này không biết gì thì cứ đến tìm ta, ta sẽ giải đáp thắc mắc cho người!”

“Như vậy thì quá tốt rồi cảm ơn Đinh lão bá nhiều nhé!”.

Nói rồi hần quay đầu rời khỏi, để lại một bầu tâm sự cho Đinh Công Mạnh, vì lão vẫn luôn cảm giác được trên người của Vũ Tiểu Vũ có cái gì đó làm cho Lão cảm thấy rất là quen thuộc và gần gũi tựa như là đã quen biết từ rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Quyết Định Của Hà Tuyệt Linh

Nội Thành, Phụng Vũ Thành.

Lúc này, trong một căn phòng rộng lớn có một lão già đang quỳ trước một lão già khác có dáng vẻ uy nghiêm, khuôn mặt lão hiện lên vẻ mệt mỏi, hai tay dâng lên một cái ngọc giản.

“Bẩm lão gia! Đại công tử cho người đưa tin về”.

“Người coi người kia! Không phải đã nói với người bao nhiêu lần rồi sao, khi không có ai thì không cần phải hành lễ như vậy” Lão già có dáng vẻ uy nghiêm không thèm nhìn cái ngọc giản mà đưa mắt nhìn lão già đang quỳ nói.

Đúng là vị lão gia này đã từng nói như thế, nhưng Lê Thích Lợi làm sao không hiểu được chút quy tắc tối thiểu này, nếu không phải biết cách cư xử cùng làm việc thì làm sao hần có thể trở thành cánh tay đánh lực của vị lão gia này. Hần mở miệng tạ ơn rồi mới đứng lên nói:

“Cũng đã qua mấy chục năm rồi! Ngài bữu ta sửa đổi liên cảm thấy không quen à! Với lại ta vừa thấy ngài là y như rằng ta phải cúi người hành lễ, điều này đã là một thói quen hằng ngày rồi”.

“Vậy thì tùy người!” Dừng một chút vị lão gia đó nói tiếp.

“Vũ Đại! Nó truyền tin gì về? Nếu ta nhớ không lầm thì nó vừa mới kết thúc khảo nghiệm được một hai ngày gì đó, bộ có chuyện gì xảy ra sao?”

“Bẩm lão gia! Ta cũng chưa xem qua nên không biết rốt cục là chuyện gì”

Vị Lão gia gật đầu tán thưởng Lê Thích Lợi rồi cầm lấy cái ngọc giản đã được hần trình lên lúc nãy. Nội dung bên trong lập tức truyền vào trong đầu của vị lão gia này.

“Gia Gia thân mến! Mọi việc vẫn đang tiến triển thuận lợi, cháu của người đã được Đại Trưởng Lão nhận làm đệ tử thân truyền có thể trong vòng một hai năm tới tu vi sẽ tăng rất nhanh, tiến độ của kế hoạch sẽ không đổi. Còn một chuyện nữa, có vẻ như Vũ Tử đã trở lại nhưng người không cần lo, cháu sẽ nhanh chóng làm cho nó biến mất.”

Theo cách gọi trong bức thư của Vũ Đại thì lúc này ta có thể đoán được vị lão gia đó là ai, đúng vậy hần chính là Vũ Mục Thanh người khiến cho tất cả gia tộc lớn ở Phụng Vũ Thành phải khiếp sợ. Khi xem xong lượng tin tức Vũ Mục Thanh liên tục mình lâm bầm, âm thanh tuy nhỏ nhưng Lê Thích Lợi vẫn có thể nghe được từ trong lời nói của Vũ Mục Thanh đang tán thưởng thẳng cháu trai của mình.

“Vũ Đại! Nó lo xa rồi! một tên yếu đuối nhỏ bé thì cần gì phải để tâm nhưng từ việc này có thể thấy nó là một người làm việc rất cẩn trọng, giao việc cho nó làm ta cũng rất yên tâm”.

“Đúng vậy à! Vũ Đại thiếu gia làm việc lúc nào cũng trầm tĩnh, tính toán từng bước thật kỹ rồi mới làm, chuyện kia rất nhanh sẽ thành mà thôi!”.

“Người cũng đừng tản bác nó quá, lại khiến nó tự mắng mình hơn người đâm ra lại hỏng chuyện”.

Lão nói vậy thôi nhưng khuôn mặt lại tươi cười, nói đến đây thì cả hai người đều im lặng để cho căn phòng vốn to lớn lại thêm một chút hiu quạnh.

-----oOo-----

Lại nói về Vũ Đại sau khi nhờ người truyền tin cho gia gia thì lại suy nghĩ làm thế nào để diệt trừ tên có khuôn mặt rất giống Vũ Tử kia. Kể từ khi trở về từ Huyền Thú Trận trong lòng hần lúc nào cũng nuôi tiếc một đao hóm đó, nếu như không phải lúc đó có lực lượng truyền tông trở về thì với một đao như vậy Vũ Đại rất tin là mình có thể giết chết tên khốn kiếp đó rồi. Suy nghĩ một hồi lâu khuôn mặt âm trầm đó bỗng nhiên nở một nụ cười:

“Không phải còn một cuộc tỷ võ cuối năm sau, đến lúc đó ta xem ai có thể cứu được người, thằng con hoang!”.

Khi Vũ Đại đang trầm tư suy nghĩ thì tiếng gõ cửa “Cốc...Cốc” lại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu hần, một giọng nói oan quác vang lên:

“Tiểu sư đệ! Người có bên trong không?”

“Có! Không biết sư huynh tìm ta có việc gì không”. Vừa nói hần vừa đi ra mở cửa một cậu thanh niên tầm hai một hai hai tuổi xuất hiện trong tầm mắt.

“Haha! Người tìm đệ là sư phụ không phải huynh, mấy ngày nay ở đây có quen không?”. Tên thanh niên vừa trả lời vừa hỏi Vũ Đại thể hiện tình cảm.

“Cũng quen rồi! May nhờ có Tam sư huynh chiếu cố nếu không đệ cũng không biết phải làm sao, mà không biết sư phụ tìm đệ có chuyện gì không?”.

“Đệ cứ nói quá, sư huynh đã làm được gì đâu! Theo như ta biết thì sư phụ tìm đệ chỉ để nói một vài chuyện về phương hướng tu luyện của đệ sắp tới mà thôi”.

“Thế thì chúng ta đi nhanh thôi, để sư phụ chờ lâu cũng không hay!”.

“Áy chết! Mãi lo nói chuyện với đệ xem chút nữa quên chuyện sư phụ dặn rồi, đi nhanh thôi tiểu sư đệ!”

Cùng lúc đó, có một cô gái đang đứng trước lối vào của Vũ Sát Phong, từ khuôn mặt và vóc dáng của nàng ta liền có thể đoán được nàng chính là Hà Tuyết Linh, vốn dĩ nàng cùng Vũ Tam đã gia nhập Thái Môn Phong, nhưng vì trong đầu lúc nào cũng suy nghĩ đến thân phận thật sự của người tự xưng là Vũ Tiểu Vũ, lạ thay một điều là hẳn lại xuất hiện trong hình hài của Vũ Tử nên nàng quyết định một lần nữa chọn lại gia nhập vào Vũ Sát Phong.

Sau khi bỏ ra mấy ngày suy nghĩ và làm ra quyết định nên bây giờ nàng mới xuất hiện ở nơi đây, khi nàng vừa xuất hiện thì một bóng người cũng nhanh chóng đi đến tiếp chuyện, bóng dáng ấy không ai khác chính là Lý Mộng Trinh vị quân gia xinh đẹp của Vũ Sát Phong và là đối tượng thăm du của Vũ Tiểu Vũ chúng ta.

“Vị sư muội này! Người đến đây là có chuyện gì sao?”

“Muội đến là để gia nhập Vũ Sát Phong”

“Không phải là việc chọn phong đã kết thúc từ hai ngày trước rồi sao?”

“Muội nhớ là Tông Chủ có nói, nếu như thấy không hợp có thể chọn lại một lần nữa mà, phải không sư tỷ?”.

“À! Thì ra là muội muốn chọn lựa một phong khác à?”

“Đúng vậy sư tỷ! Muội nghe nói Vũ Sát phong là nơi tốt nhất dành cho nữ nhân à”

Nghe Hà Tuyết Linh nói thế thì Lý Mộng Trinh khẽ cười nói:

“Đúng là lâu nay Vũ Sát Phong rất an toàn cho nữ nhân, nhưng bây giờ thì không chắc à! Không biết vì sao Chương Phong lại cho một tên nam nhân gia nhập”.

“Sư tỷ cứ nói quá! Một mình hẳn thì có thể làm gì chứ, nội quy của Vũ Sát Phong luôn chờ đợi hẳn à!”.

“Muội nói cũng phải, thôi để ta dẫn muội đi gặp Chương Phong đã dù sao thì vẫn phải nhận được sự đồng ý từ Chương Phong, đợi lần khác không có việc gì ta và muội sẽ nói chuyện nhiều hơn”

Lý Mộng Trinh cùng Hà Tuyết Linh nói chuyện cảm thấy rất hợp nhưng vì chuyện gia nhập rất quan trọng nên Lý Mộng Trinh vẫn phải dẫn nàng đi gặp Mạnh Lệ Nương, trên đường đi hai người liên tục trao đổi cười nói vui vẻ một lúc sau thì đi đến một thác nước nước nóng, vì mặt hồ nước vẫn còn bốc khói nghi ngút. Sờ dĩ nàng dẫn Hà Tuyết Linh đến đây là vì trong khoảng thời gian này Mạnh Lệ Nương thường ngâm mình thư giãn trong hồ nước và đúng như thế khi Lý Mộng Trinh còn chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng nói vọng đến:

“Mộng Trinh à! Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Bẩm Chương Phong! Vị sư muội này muốn đổi phong gia nhập vào phong chúng ta”.

“Có chuyện gì mà mới mấy ngày đã đổi phong?”

“Muội ấy bảo là không hợp với Thái Môn Phong, với lại việc ngồi một chỗ nghiêm cứu rất nhàm chán, muội ấy thích chiến đấu hơn”. Những điều này ban đầu Lý Mộng Trinh cũng không biết chỉ là lúc trên đường đến đây hai người liên tục trao đổi mới biết được.

“Vậy sao? Thế người đã báo lại với Chương Phong hay là chấp sự của Thái Môn Phong chưa?”.

“Bẩm chương phong! Đệ tử đã báo lại với chấp sự và nhận được sự đồng ý chuyển phong rồi”.

“Người chắc là mình không nói dối?”

Sờ dĩ Mạnh Lệ Nương hỏi như vậy vì rất hiểu tính tình của mấy người cai quả Thái Môn Phong, làm gì có chuyện bọn họ thả người dễ dàng như vậy.

“Bẩm chương phong, Đệ tử chắc chắn!”

“Nếu thế thì được, bây giờ Vũ Sát Phong đang rối ren ta không muốn vì một chuyện nhỏ nhặt của người làm ảnh hưởng đến tình huống của phong bên này”.

“Chương phong cứ yên tâm, chuyện này đã được quyết định rồi!”.

“Thế được rồi! Các người cứ lui đi, chuyện còn lại thì do Lý Mộng Trinh sắp xếp”.

Sau khi nghe được lời quyết định của Mạnh Lệ Nương, Hà Tuyết Linh thờ phào nhẹ nhõm tuy lời nói của Mạnh Lệ Nương rất bình thường không có gì đặc biệt nhưng Hà Tuyết Linh cảm thấy rất là áp lực và khó khăn trả lời những câu hỏi của nàng.

Đến lúc hai người bọn họ rời đi rồi Mạnh Lệ Nương lại tự lẩm bầm với chính mình:

“Rốt cục là chuyện gì? Mục đích của nàng ta đến đây là gì? Mấy người cổ chấp Thái Môn Phong khi nào lại dễ nói chuyện như vậy? Không lẽ đây là kế hoạch của Đặng Ngọc Huyền sao? Mà cũng không loại trừ khả năng này, nhưng như vậy thì sao chứ...”

Nói đến đây không biết vì sao nàng lại mỉm cười, có lẽ nàng đang cười sự ngu ngốc của Đặng Ngọc Huyền chăng.

Khi mà tất cả mọi chuyện đang diễn ra theo đúng tiến độ của nó thì Vũ Tiểu Vũ của chúng ta đang hi hục với màn hít đất không ngừng nghỉ của mình, sau khi lấy được công pháp mấy ngày nay hẳn luôn tuân thủ tu luyện chỉ là đời không như mơ mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bất Ngờ Nổi Tiếng Khắp Phong

“.....120....121....122...123....”

Lúc này trong một động phủ ở Vũ Sát Phong, có một cậu thanh niên hai tay đang chống xuống đất còn hai chân thì tiếp xúc với mặt đất, nhìn vào tư thế của hắn thì có vẻ như đang tập chống đẩy, cứ mỗi lần hạ xuống đưa lên thì miệng hắn lại báo lên một con số.

“...221...222..22...22..”

“Bịch”

Một tiếng va chạm với nền đất vang lên, cậu thiếu niên khi này đang còn chống đẩy thì bây giờ đã tiếp xúc thân mật với mặt đất, khẽ lật người lại nhìn vào trần động phủ hắn than thở:

“Cmn! Đúng là hàng xác bán thân mà! Hồi đó chống đẩy kiểu này tầm 10 cái là một muốn xỉu rồi, bây giờ xuyên qua đây thân thể đã cải thiện đáng kể cũng chỉ có một hơi chống đẩy hơi hai trăm cái, yêu cầu công pháp có phải chơi mình không nhỉ, đã không cho vận dụng linh lực lại còn bảo mỗi ngày phải chống đẩy 1000 cái trong khi đó còn phải thực xi dầu 1000 cái nữa, thể lực tu vi Trúc Cơ còn không đáp ứng nổi chứ nói gì đến tu vi Ngưng Thần, rõ khổ mà!”.

Mấy ngày nay hắn đã cố gắng tu luyện không ngừng nhưng kết quả không mấy khả quan, ngày đầu hắn được hơn trăm cái, ngày thứ hai thì chỉ hơi nhỉnh hơn một tí được trăm mấy cái và đến ngày hôm nay hắn dốc hết sức lực thì chỉ tầm hơn hai trăm cái mà thôi.

Cậu thiếu niên đang than thở không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ, mấy ngày nay bữa nào hắn cũng ngã nhào trên mặt đất tay chân không còn tí sức lực nào, không hiểu sao khi chống đẩy với phụ nữ thì cả ngàn cái không sao nhưng một mình chống đẩy thì ôi thôi chừng vài chục cái là hai tay muốn rũ ra, thêm trăm cái nữa thì mẹ ơi hai cái tay gần như không còn là của mình nữa.

Nằm dưới nền đất lạnh giá hắn suy tư một hồi lâu lướt qua tất cả những tri thức, hắn cố tìm ra một phương hướng nào đó, khi tìm ra được rồi thì hắn lại không thấy khả quan vì chuyện quan trọng bây giờ chính là nâng cao thể lực và sức chống chịu cho cơ bắp để làm được chuyện đó hắn phải có phương thuốc ngấm mình nhưng trong tay hắn bây giờ lại không có, đang suy nghĩ thì hắn lại lẩm bầm:

“Chắc mai đi hỏi Lý Mộng Trinh xem sao? Biết đâu nàng ta có thể cho mình một bất ngờ cũng không chừng”. Dừng một chút hắn lại suy nghĩ " Hay là thử xem thành quả của mấy ngày luyện tập như thế nào rồi ta"

Hắn háo hức rất muốn biết kết quả như thế nào liền lấy ngọc giản ra làm theo chỉ dẫn, vận linh lực vào bàn tay trái sao đó từ từ nắm tay lại....Lúc này cánh tay trái của hắn bắt hiện lên những đường cơ bắp sau đó dường như phải chịu một áp lực rất lớn nên cánh tay bắt đầu nổi lên những đường gân xanh, từ lỗ chân lông trên cánh tay trái bắt đầu xuất hiện lực hút, bây giờ khuôn mặt hắn có chút nhăn nhó vì áp lực lại tăng lên, đến lúc này hắn thủ thế tung ra một đấm.

"Bạo Hoá Quyền:

Quyền phong lao đi ma sát với không khí toé ra những tia lửa, có lẽ do mới lần đầu còn bỡ ngỡ nên không ngờ một đấm đó, hắn không đấm vào vách động phủ mà lại đấm lên trần thủ một lỗ to, còn hắn thì ngã ra một bên bất tỉnh không biết gì.

Một đêm dài qua đi, một ngày mới lại bắt đầu, Vũ Tiểu Vũ từ trong giấc ngủ tỉnh lại vì ánh nắng thông qua cái lỗ trên trần chiếu vào mặt hắn, sau khi vệ sinh sạch sẽ tắm rửa thay đổi y phục Vũ Tiểu Vũ mới mở cửa bước ra khỏi động phủ. Trong lòng không khỏi hô lên "Quá là mạnh! Không ngờ lại mạnh như vậy". Đây là lần đầu tiên hắn ra khỏi cái hang ẩm cúng của mình, trừ cái lần ra ngoài với tâm thế xấu hổ đó thì hắn đã lâu rồi không rời khỏi đây.

Hắn ngó trái ngó phải một hồi lại không biết đi hướng nào, vì thật ra chỗ ở của Lý Mộng Trinh hắn không hề biết và nàng cũng không nói cho hắn biết dù hai người đã không ít lần gặp mặt.

“Haiz! Đúng là số con rệp! Đi đâu làm cái gì cũng chưa bao giờ được suông sẻ, hình như ông trời có thù oán với mình hay sao ấy, vì sao kẻ khác xuyên không thì được ưu ái còn mình thì số phận hẩm hiu đi tới đâu thì tiếng oan tới đó không khác gì thằng conan đi tới đâu là có án mạng tới đó....”

Đứng lẩm bầm một mình như thằng điên cuối cùng hắn cũng bước đi, phương hướng chính là Vũ Sát Điện vì con đường này hắn đã từng đi qua một lần nên hắn nghĩ trước tiên cứ đến Vũ Sát Điện đã, biết đâu may mắn thì gặp được Lý Mộng Trinh cũng nên.

Vừa đi hắn vừa ngấm nga một đoạn nhạc nếu như ở thời của hắn có lẽ chỉ cần nghe một vài từ là đoán biết được bài gì bởi vì đây là một bài đang khá hot trên bảng xếp hạng lúc ấy.

“Và dòng thư tay em gửi trao anh ngày nào,

Giờ còn lại hư vô em gửi anh đây lời chào,

Mà nhìn người đi vội...mình làm gì nên tội,

Tại sao lại cách xa.....còn yêu như thế mà,

Để lệ oan mi khi mùa xuân đang thắm thì,

Nhìn người mà ra đi anh chẳng nếu kéo đều gì,

Mà nghe sao đáng thương nhìn nhau như cổ hơn,

Tìm em ở bốn phương vì say nên vấn vương. ...” “Trích bài hát Hồng Nhan mp3.zing.vn”

Khi mà cảm xúc đang dâng trào theo lời bài hát thì lúc này có một bóng dáng từ phía xa đi vào trong tầm mắt của Vũ Tiểu Vũ và chỉ chờ có thể hắn nhanh chóng chạy về phía cô gái ấy lớn tiếng mở miệng gọi:

“Su ty! Su ty gì ơi!”.

Nhưng đáp lại tiếng kêu gọi của hắn lại là sự im lặng, nàng ta hình như không thấy sự hiện diện của hắn cùng tiếng kêu gọi, càng lúc càng đến gần thì hình bóng của nàng ta cũng hiện ra trong mắt hắn, nàng có khuôn mặt dễ nhìn trước ngực là hai quả bưởi di động lúc lắc qua lại.

“Sư tỷ gì ơi! Cho đề....”

Hắn lại cố gắng bắt chuyện với nàng ta nhưng quả thật nàng ta đúng là xem hắn như không tồn tại liền một mạch đi tới rồi lướt qua người hắn, đôi mắt của nàng ta không ngờ khẽ liếc hắn với thần tình kinh bỉ đều này lại càng làm cho hắn hoang mang.

Vũ Tiểu Vũ lúc đầu tiếp tục đi về phía trước nhưng từ đây hắn mới phát hiện ra một điều kì lạ, hễ là cô gái nào bắt gặp hắn thì đều có hai thái độ khác nhau. Một là có thái độ khinh bỉ còn hai là thái độ sợ hãi trốn tránh làm như sợ hắn ăn thịt vậy.

“Cmn! Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra? Ta chỉ không ra ngoài có hai ba ngày mà tất cả mọi người đều có thái độ kỳ lạ với ta là sao. Không lẽ cô nàng Lý Mộng Trinh đã tuyên truyền chuyện gì đó về ta nên mọi người mới có thái độ như vậy nếu không vì sao những người kia ta chưa bao giờ gặp lại có thái độ không hề thân thiện như vậy, ông trời à! Rốt cuộc ta lại có điều tai tiếng gì nữa đây....?”

Vũ Tiểu Vũ đứng một chỗ khóc không ra nước mắt, ngay lúc này hắn cảm thấy rất lạc lõng, hắn không hiểu sao kiếp trước lúc nào cũng làm điều tốt mà kiếp này lại gặp phải nhiều chuyện tai ương như vậy.

Khi mà tâm trạng của hắn đang ngổn ngang thì lúc này có một tốp người khoảng bốn năm cô gái đang nói chuyện cười đùa với nhau đi tới, nhưng khi gặp hắn thì lại trở nên nghiêm nghị ánh mắt dè phòng, trong năm cô gái này có một người có thể nói là quen biết với hắn vì trước đây ở Huyền Thủ Trấn đã từng gặp qua một lần, người này chính là Hà Tuyết Linh.

Chỉ là hắn không hiểu tại sao nàng lại ở nơi đây, theo lý thì nàng ta nên ở cùng với nhóm người Vũ Đại mới đúng và có một điều quan trọng là mấy người cùng hắn gia nhập lúc đó không có nàng. Mang tâm trạng may mắn hắn một lần nữa mở miệng hỏi:

“Mấy vị sư tỷ có thể thời gian không? Ta có chút chuyện muốn hỏi á?”

Năm cô gái nghe hắn hỏi thì có năm thái độ khác nhau, bốn cô gái kia lặng lẽ nhìn nhau không nói một lời, lúc này chỉ có một mình Hà Tuyết Linh là định lên tiếng trả lời hắn, chỉ là khi nàng vừa định nói thì có một cô gái kéo nàng lại nói một câu làm cho hắn tức muốn bẻ phở:

“Tuyết Linh! Chấp sự đã nhiều lần căn dặn chúng ta không nên cùng hắn tiếp xúc, hắn là một Kê Cuồng Dân thích hãm hiếp các cô gái trẻ đó”

Nàng ta vừa nói xong thì liền nhận được cái gạt đầu từ mấy cô gái kia, những câu nói to nhỏ của nàng ta cũng truyền vào trong tai của Vũ Tiểu Vũ làm cho tâm trạng vốn không được tốt lại càng thêm xấu đi, trong lòng Vũ Tiểu Vũ lại có điều suy nghĩ.

“Chuyện gì đây trời! Mình khi nào thì lại có danh tiếng như vậy, là thằng khốn nào muốn hãm hại mình đây cmn!”

“Cái gì?” Trong đầu Hà Tuyết Linh đặt ra những câu hỏi vì nàng cũng chỉ vừa mới đến đây ngày hôm qua nên còn chưa biết những chuyện xấu về Vũ Tiểu Vũ. Nhưng trong thâm tâm nàng có một sự tin tưởng hắn không phải là con người như vậy nên liền lắc đầu nói với mấy cô nói làm cho Vũ Tiểu Vũ không khỏi ấm lòng.

“Muội tin hắn không phải là người như vậy! Nếu các tỷ sợ hắn thì cứ đi trước đi, muội ở lại xem hắn muốn hỏi chuyện gì!”

“Vậy thì muội phải cẩn thận nha bọn tỷ đi trước đây, có chuyện gì cứ la lên mọi người ở cách đây không xa à!” Nàng ta đưa mắt dè phòng Vũ Tiểu Vũ, nhẹ nhàng nói với Hà Tuyết Linh xong thì liền cùng bốn người kia bước đi.

Đến khi chỗ này chỉ còn lại hai người Vũ Tiểu Vũ thì Hà Tuyết Linh khẽ nhìn hắn rồi nói:

“Người có chuyện gì muốn hỏi thì hỏi nhanh đi ta còn có việc!”

“Người biết Lý sư tỷ ở chỗ nào không? Ta có chuyện quan trọng muốn hỏi tỷ ấy mà không biết tỷ ấy ở đây, từ sáng đến giờ ai gặp ta cũng như gặp ma vậy” Vũ Tiểu Vũ buồn bực nói với Hà Tuyết Linh.

“Người vì sao không biết chỗ ở của Lý sư tỷ, ta nhớ không lầm thì mọi chuyện của người mới đều do Lý sư tỷ xử lý, đáng lý ra người phải biết chuyện này mới phải, chà trách ai gặp người cũng sợ là đúng rồi”.

“Ta còn chưa kịp nói chuyện với bọn họ nữa thì đã bị bỏ rơi với lại chỗ ở trước kia của Lý sư tỷ bây giờ là chỗ ở của ta, tỷ ấy chuyển đến đâu ta cũng không biết được chỉ còn cách hỏi thăm mà thôi”

“Được rồi! Thế để ta dẫn người đi vì ta cũng vừa mới tới đây còn chưa quen thuộc đường đi nên không biết chỉ người đi như thế nào”

“Như thế có tiện không? Không phải người nói có chuyện gấp sao”.

“Đề ta nghĩ xem, tính ra thì cũng tiện đường không sao đâu” Nàng khẽ đưa ngón tay lên miệng làm ra cử chỉ đáng yêu nói,

“Được như vậy thì còn gì bằng, cảm ơn người nhiều nếu không có người thì ta cũng không biết phải làm sao, nếu sao này có chuyện gì cần ta thì cứ nói một tiếng, ta sẽ sẵn sàng đến giúp người” Vũ Tiểu Vũ nhìn cử chỉ của nàng không khỏi ngây người, miệng tuy nói nhưng lại không phải đều hắn suy nghĩ.

“Như vậy à! Nếu ta không cần người làm gì hết chỉ cần người nói cho ta biết người là ai thôi thì sao? ” Hà Tuyết Linh hai mắt nheo lại nhìn hắn cười thâm ý nói.

Vũ Tiểu Vũ nhìn thần thái của Hà Tuyết Linh có chút xúc động xuyết chút nữa là thất thủ mà nói hết mọi chuyện với nàng. Cổ trún tĩnh tâm trạng nhộn nhạo trong lòng Vũ Tiểu Vũ cười nói:

“Người nói cái gì vậy, ta căn bản là ta thôi như thế nào lại người khác, người cứ nên giữ phần nhân tình này đi thôi! Khi nào suy nghĩ ra được chuyện gì cần giúp được thì có lên tiếng nhé”.

“Haha! Không đùa với người nữa, chúng ta đi thôi” Hà Tuyết Linh dường như không bắt ngờ với câu trả lời của hắn chỉ cười nói mà thôi.

Hai con người nhanh chóng rẽ vào một lối đi, để lại sao lung tất cả những thị phi do một người phụ nữ một tay dàn xếp thiêu diệt nên tất cả mọi chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Kế Hoạch Xấu Xa

“Từ xưa đến nay, tiểu nhân lúc nào cũng làm ra những chuyện bỉ ổi vô sỉ, còn quân tử lúc nào cũng làm những chuyện thể thiên hành đạo các kiểu, tỳ như một cuộc giao đấu công bằng tiểu nhân sẽ làm ra chuyện hạ độc giấu ám khí còn quân tử khi bước ra võ đài toàn thân chỉ một mình một kiếm mà thôi...”.

-----oOo-----

Ba ngày trước.....

khi Đặng Ngọc Huyền bước ra khỏi Vũ Sát Điện thì có tiếng gọi:

“Đặng chấp sự! Không biết người có thời gian rảnh không, ta muốn cùng người bàn chút chuyện à!”.

“Lư chấp sự có chuyện gì quan trọng sao?”

Thì ra người gọi nàng chính là Lư Ngọc Minh, tuy chuyện ban nãy Mạnh Lệ Nương chỉ đích danh Đặng Ngọc Huyền nhưng trong thâm tâm của Lư Ngọc Minh cũng làm ra tính toán “Nếu bây giờ mình giúp Đặng Ngọc Huyền sau này nàng ta tại vị chắc mình cũng sẽ được thơm lây chứ nhỉ!” thế nên vừa ra khỏi cửa Lư Ngọc Minh nhin không được liền gọi Đặng Ngọc Huyền lại.

“Cũng không có gì quan trọng lắm, chỉ là một chút chuyện nhỏ nhưng nói ở đây thật là không tiện, nếu như Đặng chấp sự không chê động phủ của ta chật hẹp có thể đến đó nói chuyện một chút, được không?”.

Đặng Ngọc Huyền thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Lư Ngọc Minh làm sao không nhìn môn đạo trong đó, nhưng nàng cũng có tính toán riêng của mình nên tươi cười nói:

“Nếu không phải việc quan trọng thì đợi khi khác nhé, hôm nay ta có việc rồi hôm nào rảnh rồi ta sẽ ghé qua chỗ Lư chấp sự nhé”.

Lư Ngọc Minh nghe nàng ta nói như vậy thì không khỏi thất vọng, cổ nặn ra một nụ cười rồi nói:

“Vậy khi nào Đặng chấp sự có thời gian rảnh cứ cho người đến gọi một tiếng ta sẽ sang ngay”.

“Cứ như vậy nhé, cáo từ!”

Đặng Ngọc Huyền sau khi khéo léo từ chối Lư Ngọc Minh liền nói lời từ biệt nhanh chóng rời khỏi, khi nàng ta khuất bóng thì Lư Ngọc Minh mới khẽ mắng một tiếng rồi cũng nhanh chóng bỏ đi:

“Đúng là cáo già mà!”.

-----oOo-----

Chỗ ở của Đặng Ngọc Huyền nằm ở phía tây của Vũ Sát Phong, vị trí của nó gần như tách biệt khỏi nơi này vì nàng là người không thích ồn ào chỉ thích yên tĩnh, vốn ban đầu nàng cũng là một cô gái có tính tình rất tốt nhưng kể từ lúc nàng lên làm chấp sự không biết vì sao tính tình lại đổi khác lúc nào mặt mũi cũng cau có, hễ ai làm trái ý của nàng liền bị nàng dùng mọi cách trừ dập không thương tiếc, nhất là khi Mạnh Lệ Nương được trao cho chức vị chương phong thì những chuyện đó lại càng xảy ra nhiều hơn, tính tình của nàng cũng bạo phát dữ dội.

Đặng Ngọc Huyền đi một mạch về chỗ ở của mình, khi đến nơi liền nói với hai cô gái gác cửa:

“Các người đi gọi Diễm Mi và Trúc Linh, hai vị sư tỷ của các người đến đây! Ta có chuyện muốn bọn họ đích thân đi làm!”.

Hai cô gái nhanh chóng rời đi, khi bọn họ trở lại thì có thêm hai cô gái, một người tầm mười tám, mười chín tuổi có mái tóc dài tới lưng khuôn mặt kiểu diễm dáng vẻ làm động lòng người, còn người kia khoảng mười chín hai mươi tuổi, nàng có mái tóc rất ngắn không khác gì một nam nhân nhưng đều đó cũng không làm giảm đi sự nữ tính của nàng.

Cô gái có mái tóc dài có tên Hồ Diễm Mi là đệ tử đầu tiên được Đặng Ngọc Huyền thu nhận và cô gái có mái tóc ngắn kia chính là nhị đệ tử được thu nhận sau đó, nàng có tên gọi là Phan Trúc Linh. Hai cô nàng vừa thấy Đặng Ngọc Huyền liền lập tức hành lễ:

“Diễm Mi, Trúc Linh kính chào sư phụ!”

“Đứng lên đi! Hôm nay ta gọi các con đến chính là muốn các con đi làm một việc quan trọng cho sư phụ” Đặng Ngọc Huyền không chút dài dòng liền đi thẳng vào vấn đề.

“Sư phụ! Người muốn tụi con làm việc gì?” Hồ Diễm Mi nhanh chóng lên tiếng,

“Các người chắc đã biết chuyện Vũ Sát Phong có một tên nam nhân gia nhập rồi chứ?”

Đặng Ngọc Huyền thấy hai cô gái gật đầu xác nhận, nói tiếp:

“Việc ta muốn các người đi làm chính là tung một tin đồn ở khắp Vũ Sát Phong này! Các người cư nói hấn chính là một tên cuồng dâm, thích cưỡng hiếp các thiếu nữ, các người làm được chứ?”

Các nàng nghe sư phụ nói như vậy thì hai má bắt gặp hồng hồng thần tình có chút khó xử, vì các nàng đều là những thiếu nữ trong trắng làm sao dám nói những chuyện như thế được, tuy có một sư phụ đức tính không tốt nhưng các nàng lại có bản tính hiền hậu nên cũng được mọi người yêu thích, mặc dù có chút khó xử thế nhưng đây lại là chuyện của sư phụ đích thân ra lệnh, các nàng như thế nào có thể mở miệng nói không cho được thế nên liền gật đầu đồng ý.

“Tốt! Chuyện này ta giao cho hai người các người xử lý cứ cố gắng làm cho tốt, đương nhiên ta sẽ không quên công sức của các người đâu, nếu như truyền miệng không đạt được mục đích thì các người biết phải làm sao rồi đó...”

Đặng Ngọc Huyền nói đến đây thì ánh mắt không khỏi đảo qua đảo lại trên người các nàng khiến cho hai cô gái chết lặng, nhìn ánh mắt của sư phụ mình các nàng làm sao không hiểu được ý tứ trong đó, nhưng các nàng lại không thể làm gì khác hơn vì quá hiểu tính tình của vị sư phụ mà mình tôn kính như thế nào đành phải gật đầu xem như đã hiểu.

Lúc này Phan Trúc Linh e dè lên tiếng:

“Sư Phụ! Người còn muốn tụi con làm chuyện gì nữa không?”.

“Được rồi các người lui đi!”

Hai nàng vừa nhận được lệnh rồi đi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vốn khi nãy Đặng Ngọc Huyền chỉ nói có một việc muốn bọn họ đi làm mà thôi nhưng các nàng làm sao không hiểu được tâm tính của sư phụ đâu dám rời khỏi, bây giờ được phép thì lập tức rời đi.

Thật ra khi vừa rời khỏi Vũ Sát Điện Đặng Ngọc Huyền luôn suy nghĩ làm thế nào để cho vụ cá cược này nghiêng về một phía và phía có lợi mà nàng muốn hiển nhiên chính là phía của mình rồi, thế nên việc làm đầu tiên sau khi trở lại nơi này chính là gọi hai tên đồ đệ gieo tiếng xấu cho Vũ Tiểu Vũ nhằm cô lập hẳn ở nơi đây thậm chí là có thể một chân đá hẳn rời khỏi phong như vậy không cần chiến nàng cũng đã là người thắng rồi.

Vì nói thắng ra vụ cá cược này Đặng Ngọc Huyền không có phần nắm chắc, Vũ Sát Phong này tuy có những người tài không đợi tuổi nhưng muốn đối chọi với Vũ Tiểu Vũ tài hoa thì khó mà nói được cộng thêm ưu thế từ Mạnh Lệ Nương, nàng ta có thể dùng quyền trợ giúp thì chuyện tăng cấp tu vi nhanh chóng là điều hiển nhiên.

Đặng Ngọc Huyền liên tục suy tính vì nàng không muốn bỏ qua cơ hội lần này cho dù nó có khó khăn đến cỡ nào đi chăng nữa nàng cũng không thể bỏ qua chuyện tốt như vậy được.

“Haiz! Chắc phải bỏ ra một tí huyết đánh tiếng với mấy phong kia quá, hễ cứ gặp thắng Vũ Tiểu Vũ là đánh cho nó bị thương thật nặng để xem hẳn còn làm được trò trống gì nữa không, chuyện này mình quyết không thể thua con nhóc đó được”.

Lại nói về hai người Hà Tuyết Linh và Vũ Tiểu Vũ, bây giờ họ đang đứng trước một tòa động phủ khá to, Vũ Tiểu Vũ thì một bên đứng chờ đợi còn Hà Tuyết Linh thì một bên đứng gõ cửa động phủ liên hồi, bọn họ đã ở đây gõ cửa tầm mười phút rồi mà không thấy bóng dáng chủ nhân ra mở cửa, được một hồi lâu nên thì cửa động phủ cũng được mở ra kiểm theo đó là tiếng ngập dài tựa như người đó vừa mới ngủ dậy:

“A...Ồ”

“Ai đó! Làm gì mà đập cửa in ỏi không cho người ta ngủ vậy hả?”

“Lý sư tỷ! Người làm sao ra nông nổi này mới một ngày không gặp thôi mà” Hà Tuyết Linh nhìn bộ dáng uể oải, hai con mắt thâm như gấu trúc thì không khỏi kinh ngạc lo lắng hỏi:

Lý Mộng Trinh nghe tiếng nói quyen thuộc liền hỏi:

“Tuyết Linh muội muội đó hả! Có chuyện gì sao? Mấy hôm nay tỷ mất ngủ, nhưng hôm qua là trầm trọng nhất nên mới có bộ dạng như bây giờ”.

“Thì ra là như thế! Người tìm tỷ không phải muội, muội chỉ dẫn đường thôi”.

“Thế ai tìm tỷ?”

“Vũ Tiểu Vũ đó! Hắn bảo có chuyện tìm tỷ mà không biết đường nên muội dẫn hắn đến đây á”.

“Cái gì?”

Lý Mộng Trinh vừa nghe Hà Tuyết Linh nói như vậy thì liền hoảng sợ, đưa tay lên dụi mắt để nhìn cho kỹ thì phát hiện ra khuôn mặt đáng ghét không cảm xúc của Vũ Tiểu Vũ. Một tiếng la thất thanh vang lên “AAAAAAA” bởi vì lúc này Lý Mộng Trinh đang mặc một bộ áo mỏng manh đằng sau đó lại trống trơn không có gì che chắn, trước ngực hai núm anh đào nhô cao, bên dưới lại loáng thoáng một màu đen ẩn hiện. Nàng vội vàng xoay người đi vào trong bỏ lại hai con người với hai tâm trạng khác nhau.

Sở dĩ có chuyện xấu hổ như vậy cũng là vì trước đó Vũ Sát Phong nào có bóng dáng nam nhân, bình thường nữ nhân ở đây nếu như không ra ngoài thì mặc như vậy cho thoải mái, giấc ngủ cũng mau đến hơn, cho nên khi Lý Mộng Trinh đi ra mở cửa liền quên thay đổi y phục thế là cảnh xuân sắc đập vào mắt Vũ Tiểu Vũ.

Hà Tuyết Linh khi đó gặp bộ dạng không ra hồn của Lý Mộng Trinh nào để ý đến chi tiết nhỏ nhặt này nên không có lên tiếng nhắc nhở, giờ thấy hàng động của Lý Mộng Trinh không khỏi quay sang nhìn Vũ Tiểu Vũ chỉ là khuôn mặt lúc này của hắn rất vô cảm dường như trước đó không hề xảy ra chuyện gì khiến cho nàng có đầu suy ngẫm.

Thật ra Vũ Tiểu Vũ không phải không có cảm xúc mà chỉ là hắn không dám thể hiện ra, khi không khí không đã có danh cuồng dâm với lại trong lòng của Lý Mộng Trinh hắn đã không còn một chút hình tượng gì, cho nên vừa thấy tình huống đó đôi mắt chỉ khẽ liếc một cái rồi thôi không quan tâm nữa, dù sau thì cũng đang cần Lý Mộng Trinh giúp đỡ, nếu làm cho nàng ta buồn bực thì biết đâu lại hỏng chuyện.

Ba con người với ba tâm trạng khác nhau, hai con người đứng trước cửa chờ đợi một con người lặng lẽ tựa lưng vào cánh cửa động suy nghĩ lung tung thời gian cứ thế dần trôi qua. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hắc Y Nhân Thần Bí

Lý Mộng Trinh đứng dựa lưng vào cửa động, tâm tình hoàn loạn trong khi khuôn mặt khi không khí không tự nhiên nóng bừng, hai tay đang đặt trên ngực lại cảm nhận được trái tim không biết từ lúc nào đã loạn nhịp, nó đập liên hồi như tiếng trống tan trường.

“Khốn kiếp! Vì sao lúc nào mình cũng bị mất mặt trước con người đó?” Một chuỗi âm thanh bực tức khẽ tuôn ra từ cái miệng xinh đẹp.

Nàng cả người vô lực, tám lưng phẳng mị trượt dài theo cánh cửa khiến nàng ngồi bệt xuống đất, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh của tên thiếu niên ngoài kia. Trước khi hắn đến đây nàng cả ngày chẳng có lấy một nỗi ưu phiền, thế nhưng kể từ khi hắn đến đây những chuyện xấu hổ giữa hắn và nàng lại liên tục diễn ra, thậm chí nó còn ám ảnh cả trong giấc ngủ của nàng.

Tình hình cứ trở nên xấu đi từ khi nàng thấy được bộ dạng của hắn vào buổi sớm hôm đó, tối nào nàng cũng không ngủ được, hễ nàng vừa chợp mắt là lại thấy bộ dạng đang tự hành xử của hắn trong đầu của mình không những thế hắn còn cho những thứ dơ bẩn từ cái đồ của hắn vung vãi khắp trên người của nàng. Nhưng tất cả cũng chỉ là nàng tự tưởng tượng ra mà thôi, thậm chí có lần nàng mơ mộng làm chỗ nào đó của nàng còn nỉ ra một chất lỏng trong trẻo ướt cả nội khóa, có lẽ đây chính là một dấu hiệu muốn có phu quân mà các cô gái hay trải qua sao.

Lý Mộng Trinh ngồi dưới đất một hồi lâu rồi cực cũng ổn định được tâm tình đang dậy sóng của mình, đứng dậy đi vào trong khuê phòng thay đổi y phục. Nhưng không biết hôm nay vì sao nàng lại mất nhiều thời gian đến như vậy, cứ cảm bộ này lên rồi lại lắc đầu đặt xuống, không những thế còn bỏ ra chút thời gian trau chuốt nhan sắc còn trang điểm nhẹ một chút, chắc là nàng muốn che đi hai quầng thâm như gấu trúc dưới đôi mắt hút hồn kia.

Lúc Lý Mộng Trinh một lần nữa mở cửa đi, thì bên ngoài lúc này trời đã ngã bóng về phía đông rồi. Nàng vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của Vũ Tiểu Vũ bởi vì nàng lúc này quá là đẹp đầu còn bộ dạng không một chút sức sống kia nữa. Lý Mộng Trinh đưa mắt nhìn có chút bất ngờ hỏi:

“Tuyệt Linh muội muội đâu rồi?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi của nàng chẳng biết hỏi ai nhưng Vũ Tiểu Vũ lại lên tiếng:

“Nàng ta có việc đi trước rồi”

“Thế sao ngươi còn chưa đi?”

“Lý sư tỷ! Đệ có việc muốn hỏi tỷ, làm sao có thể bỏ đi được chứ”

Vũ Tiểu Vũ gầy gầy đầu cười cười nói, nụ cười kia lại khiến cho Lý Mộng Trinh cảm ghét, không biết vì sao hễ cứ gặp mặt hắn là tâm tình nàng không được ổn định, có lẽ hắn đã là bóng ma trong tâm khảm của nàng mất rồi.

“Vậy rốt cục ngươi có chuyện gì? Nói nhanh đi ta còn có việc!”

“Chuyện là đệ đang tu luyện một bộ công pháp nhưng nó lại đòi hỏi quá nhiều thể lực và sức từ cơ bắp, đệ muốn hỏi tỷ có thể sử dụng được liệu nào đó để trợ giúp không?”

“Ý của ngươi là muốn tu luyện thân thể hay sao?”.

“À! Đệ muốn cải tạo thể chất một chút thôi”

“Cải tạo thể chất thì có Luyện Cốt Đan, Tẩy Tủy Đan mấy cái này có thể dùng điểm cống hiến để đổi hoặc cũng có thể làm nhiệm vụ có chút phần thưởng để nhận lấy”

“Có được liệu nào để ngâm mình trong đó mà có hiệu quả giống như mấy thứ tỷ vừa nói không?” Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ một chút lại hỏi,

“Được liệu thì ta không rõ lắm nhưng ta biết một thứ có công hiệu tương tự như vậy chính là Tinh Huyết của Huyết Long, tuy nhiên nó rất là hiếm nên chỉ có thể ngộ không thể cầu”.

Vừa nghe Lý Mộng Trinh nói như vậy thì tâm tình của Vũ Tiểu Vũ khá là thất vọng, lặn lội cả ngày trời lại thành ra công cốc tuy có được thông tin hữu ích nhưng muốn có được lại phải làm ra công hiến để đổi thật phiền phức.

“Cám ơn, Lý sư tỷ đã giải đáp thắc mắc của đệ! Trời cũng tối rồi đệ trở về đây”.

“Không tiễn!” Lý Mộng Trinh nói không có một chút cảm xúc,

Bóng lưng của Vũ Tiểu Vũ vừa khuất thì Lý Mộng Trinh lại thờ phào nhẹ nhõm, việc một mình nói chuyện như thế với hắn rất là áp lực với nàng, bởi vì trong lòng nàng hình tượng của hắn không được tốt nên lúc nào cũng suy nghĩ liệu hắn có thể làm ra chuyện gì đó với mình không, nghĩ đến đây thì hai gò má bắt gặp ửng hồng lại có chút mong chờ.

Trên con đường đi về Vũ Tiểu Vũ lại bắt gặp những ánh mắt khinh bỉ cùng phản nộ dành cho hắn, hễ hắn gặp được người nào đó một là họ nhanh chóng thối lui với vẻ mặt đầy hoảng sợ, hai là bọn họ tay không rời vũ khí hễ hắn mà có hàng động gì đó khác thường thì chắc chắn sẽ lãnh ngay một đao, một kiếm của bọn họ.

“Rốt cục thì mình đã làm sai điều gì mà dẫn tới việc bị cộng đồng căm phẫn, cách li thế này?” lắc đầu thờ dài ngao ngán hắn tự hỏi bản thân mình nhưng làm sao hắn có thể đạt được câu trả lời cho việc đó.

Khi hắn rẽ vào con đường u tối không một bóng người chuẩn bị về lại động phủ của mình thì lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Ngươi chính là Kẻ Cuồng Dâm Vũ Tiểu Vũ?”

Vũ Tiểu Vũ giật mình cả người sồn gai ốc, vì trong phạm vi thần thức của hắn tuông ra nhưng không ngờ lại không phát hiện ra kẻ địch lập tức lên tiếng đáp lời.

“Ta đúng là Vũ Tiểu Vũ nhưng ngoại hiệu kia thì không phải là của ta”

“Ngươi nói dong dài làm gì, ta chỉ hỏi ngươi đúng hay không mà thôi”

“Hừ, thế thì ngươi tìm nhầm người rồi ta không phải là người ngươi muốn tìm” Vũ Tiểu Vũ đáp lại với giọng điệu cứng rắn.

“Haha! Buồn Cười! Nếu ta không biết ngươi là ai thì đến đây làm gì”

“Vậy này giờ ngươi dong dài với ta làm gì?” Vũ Tiểu Vũ buồn bực nói,

“Thù tặc thôi!” Người đó vừa nói xong thì lại bắt gặp cười lớn “hahaha”

“Thù tặc! Cmn lấy ta làm trò đùa à!” Vũ Tiểu Vũ tức giận thầm mắng trong lòng, nhìn vào khoảng không nói lớn:

“Ta không cần biết mục đích của ngươi là gì? Nếu còn không chịu xuất hiện thì ta đi đây, ta không có thời gian chơi đùa với ngươi đâu!”

“Làm gì mà nóng thể tiểu huynh đệ, muốn được chết sớm như vậy à!”

Vũ Tiểu Vũ dứt lời thì một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, tên đó mặc một bộ hắc y hiển nhiên là che cả khuôn mặt chỉ để lộ cặp mắt xinh đẹp ra bên ngoài, người đến có lẽ là một nữ nhân bởi vì dáng người lồi lõm đã nổi lên giới tính của nàng ta.

Trong đầu của hắn vang lên suy nghĩ “ Có người muốn giết mình sao” hắn đưa mắt đánh giá nữ nhân vừa đến kia đồng dạng phía bên kia nữ nhân đó cũng đang đánh giá, hắn hai người nhìn nhau một lúc thì lúc này Vũ Tiểu Vũ cũng quyết định ra tay, thanh chủy thủ trong tay vung lên lao về phía nữ nhân kia. Nàng ta cũng vung thanh kiếm trong tay lên tiếp chiêu, một chiêu qua đi hai người liền tách ra, sao khi ổn định lại thì phía sau lớp khăn bịt mặt đó là vẻ mặt kinh ngạc đang nhìn hắn, vì trong thông tin của nàng tu vi của Vũ Tiểu Vũ chỉ ở Ngung Thần mà thôi.

“Tu vi của ngươi là gì? Trúc Cơ sao?”

Vũ Tiểu Vũ không trả lời câu hỏi của nữ nhân kia mà hỏi ngược lại:

“Rốt cục thì chuyện này là sao? Ai muốn giết ta?”.

“Thật ra hôm nay ta đến đây không phải là để giết ngươi mà chỉ là giao huấn ngươi một chút thôi, cho ngươi biết thế nào là làm người!”

“Giao huấn ta? Vì chuyện gì?”

“Còn phải hỏi sao?” Nữ nhân đó hỏi hột hỏi lại hần.

“Vì ngoại hiệu vô căn cứ kia sao? Ta nói rồi ta không phải con người như vậy!”.

“Người có cảm thấy lời giải thích bây giờ là chuyện dư thừa không, ta đã đến đây thì căn bản sẽ không về tay không đâu!”

“Tốt, vậy thì tiếp chiêu xem ngươi có cái bản lĩnh đó không!” Vũ Tiểu Vũ buông một câu đe dọa nói,

Vừa dứt lời liền dụng Phong Thiên Bộ vòng chưởng lao về phía nữ nhân kia, nàng ta lách người tránh đi đồng thời kiếm trong tay chém về phía sau lưng của hần, Vũ Tiểu Vũ luôn thanh chủy thủ ra sau đỡ một kiếm rồi xoay người đánh một chưởng vào dưới hông bên trái của nàng ta.

“Bùm”

Hai chưởng đối nhau đồng thời chưởng lực khiến cho hai người lui lại vài bước, trong thâm tâm của nữ nhân kia đại động vốn ban đầu nàng chỉ định giáo huấn hần thôi nhưng bây giờ không làm gì được hần mà chỉ đánh ngang tay, với bản tính háo thắng của mình, nàng không cho phép mình thua được bằng mọi giá nàng nhất định phải thắng hần.

Vũ Tiểu Vũ lúc này cũng đang nghĩ ngợi “Mình có nên dùng nàng ta làm đá mài dao cho Bạo Hoá Quyền không nhỉ? Cứ lấy nàng ta làm bia luyện tập vậy, dù gì thì nàng ta cũng không làm được gì mình!”.

Nghĩ là làm Vũ Tiểu Vũ vận linh lực, bàn tay trái tức thì nắm chặt lại, cả cách tay hiện lên từng đường gân xanh cùng cơ bắp cuộn cuộn dường như nó đang phải chịu đựng một áp lực nào đó, xung quanh năm tay lúc này hình như có một sức hút vô hình nào đó bởi vì lúc này nó hình thành nên từng dòng linh khí, từng lông chân lông trên cánh tay được mở rộng cùng với đó là từng dòng linh khí được hút vào trong, hần dơ nắm đấm lên lấy thế tung ra một quyền, cả cơ thể liền lao về phía nữ nhân kia.

“Bạo Hoá Quyền”.

Phía bên kia thấy thế công vũ bão của Vũ Tiểu Vũ liền nhanh chóng vận linh lực tạo nên một lớp phòng hộ, sau đó nàng bắt đầu múa một điệu múa cùng với thanh kiếm lơ lửng theo từng nhịp điệu, mỗi một luồng gió bắt đầu hình thành liền chuyển động theo điệu múa của nàng. Ngay lúc Bạo Hoá Quyền của Vũ Tiểu Vũ đến, nàng liền tung ra một chưởng thanh kiếm theo ngọn cuồng phong lao đi như một quả rocket:

“Phong Sát Kiếm”

“Bùm...Bùm”

Quyền phong cùng kiếm phong chạm nhau, thanh kiếm bị quyền phong đâm văng sang một bên còn ngọn cuồng phong thì nhanh chóng bị xuyên qua rồi tan rã, thế công của Vũ Tiểu Vũ không giảm liền đến trước tâm hộ thuẫn bằng linh khí của nữ nhân kia.

“Xẹt... Xẹt”

Trước thế công vũ bão đó phong hộ bằng linh lực nhanh chóng vỡ vụn cùng với đó là tiếng y phục bị từng lớp từng lớp bị quyền phong xuyên qua xé rách bay tung té. Một thân hình trần truội xuất hiện trước mặt Vũ Tiểu Vũ, nhưng vào lúc này thân hình của hần cũng vô lực ngã về phía trước vô tình nằm đè lên thân thể mềm mại đang đứng lơ lửng giữa trời đất kia, lạ thay một điều là cả hai lúc này đều không một ai mở mắt, một người thì vì bị công pháp cản trở mà ngất đi còn người kia có lẽ vì chịu một quyền quá uy lực mà trọng thương ngất đi nên cũng chẳng còn biết chuyện gì nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thủy Tiên Hoàng Hậu

Vũ Sát Phong.....

Trên nền đất lạnh giá giữa đêm khuya, thế mà lúc này lại có một nam nhân đang nằm đè lên một nữ nhân, có vẻ như nàng toàn thân không một mảnh vải che đậy vì khắp nơi trên cơ thể đều là da thịt trắng nõn.

Hai người này không ai khác chính là tên Hắc Y thần bí và Vũ Tiểu Vũ, sao khi so chiều với nhau cả hai đều gục ngã, không biết có phải vì tin đồn thất thiệt mấy ngày qua hay không, mà trận chiến đã qua đi một thời gian khá lâu rồi vẫn không có một hai phát hiện ra hai người bọn họ.

Ngay lúc này cô gái hơi cựa quậy thân thể, tay chân co rút lại có lẽ vì nàng đã lấy lại được cảm giác nên cảm thấy sự lạnh lẽo từ thân thể, sự cựa quậy đó dẫn đến một chuyện bất ngờ đối với của nàng không ngờ chạm vào đôi môi của Vũ Tiểu Vũ cùng với đó là hơi ấm được phải ra từ môi của hần.

Cùng lúc này bên dưới của nàng có cảm giác khó chịu bởi vì u cốc trống không bên dưới lại cảm nhận được vật gì đó chen vào một đoạn, điều này làm cho đầu óc đang mụ mị của nàng có chút hoảng hốt không khỏi cựa quậy mạnh hơn, hành động đó lại làm cho Vũ Tiểu Vũ đang đè lên người bị tuột xuống bên hông trái của nàng, cùng với dao động mạnh mẽ từ đó lại khiến cho Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng tỉnh lại theo phản xạ tự nhiên tay hần quơ quào tìm điểm tựa đứng dậy và hình như hần tìm được vật gì đó mềm mềm, hần khẽ bóp nhẹ một cái khoái cảm truyền đến làm cho cô gái giật mình triệt để mở mắt vì từ này tới giờ nàng chỉ loáng thoáng làm theo cảm giác mà thôi.

“A.....ừ.....”

Khi hình ảnh đối bại của Vũ Tiểu Vũ truyền vào trong mắt của nàng thì một cảm giác hoảng sợ hiện lên trong lòng, nàng định mở miệng la lên nhưng âm thanh còn chưa kịp ra khỏi miệng thì hai cái môi mềm đã bị đôi môi của Vũ Tiểu Vũ chiếm đóng, một vụ cường hôn lãng mạn xảy ra. Ngay lúc này một luồng khí màu đen đi vào trong mũi hần, đi sâu vào thức hải hoá làm một với Hắc Tiểu Vũ làm cho hần có chút ngây ngốc nhìn xa xăm.

Sợ đi Vũ Tiểu Vũ làm như vậy là không hoài một mục đích sợ người khác phát hiện ra chuyện này, dù cho ai đúng ai sai thì với danh tiếng xấu xa của hần ở đây mọi chuyện hiển nhiên sẽ đều đổ lên đầu hần và rất có thể hần sẽ bị trục xuất khỏi Vũ Sát Phong này thậm chí là trục xuất ra khỏi Thái Sơ Tông cũng nên.

Khi hai người bọn họ một lần nữa tách ra thì một điều kỳ diệu đã xảy ra cô gái hoàn toàn không có một phản ứng nào gọi là bình thường nhất mà chỉ là bình tĩnh ngồi dậy nhìn chằm chằm

vào Vũ Tiểu Vũ nói:

“Quả nhiên không hổ danh với biệt hiệu Kẻ Cường Dâm, ngay cả địch nhân mà ngươi cũng có thể làm ra chuyện như vậy!”.

Vũ Tiểu Vũ khẽ nhếch môi cười nói:

“Ta chỉ là lấy một chút lợi tức cho việc ngươi vô duyên vô cớ đòi đánh đòi giết ta mà thôi”.

“Lợi tức? Đây căn bản là hình thức ngươi lãng nhục một cô gái không có sức phản kháng mà thôi”.

“Hahaha, lãng nhục sao? Ta không nghĩ vậy! Đây là do ngươi yếu hơn người nên mới phải chịu sự khinh bạc của người mà thôi, nếu như kẻ đang không có sức phản kháng là ta thì liệu ngươi có nhân từ với ta chăng?”

Câu nói của Vũ Tiểu Vũ làm cho nàng không khỏi á khẩu, thật tế ở cái nơi mạnh được yếu thua này thì làm gì có quy tắc đạo đức chuẩn mực nào, nếu không phải vừa rồi phát hiện mình bị trọng thương không thể vận dụng linh lực thì nàng đã không đòi co nhiều lời với Vũ Tiểu Vũ này giờ mà trực tiếp giết chết hắn rồi. Tuy nàng không thể phản bác lại lời nói của hắn nhưng nàng lại nói ra một chuyện khiến cho Vũ Tiểu Vũ cảm phẫn:

“Đúng là vậy! Nhưng ngươi đã mắc lầm rồi tên háo sắc à, toàn thân ta đều là cấm chú nguyên thuật còn may cho ngươi chỉ mới hôn vào môi mà chưa có phát sinh quan hệ với ta, nếu không thì ngươi sẽ nhanh chóng gặp báo ứng thôi!”

“Cmm! Không lẽ con bé này là người của Vu Tộc chơi ngải sao” Vũ Tiểu Vũ trong lòng tuy hơi loạn nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh như sáo cười nhạo nhỡ nói:

“Ngươi cho là nói như vậy thì ta không dám làm gì ngươi sao?”

Cô gái khẽ vuốt lọ tóc mai đang che tầm nhìn của mình mặc cho thân thể không một chút che đậy trong tầm mắt của Vũ Tiểu Vũ khẽ cười nói:

“Ngươi thấy ta có giống như sợ ngươi làm gì không?”

Câu nói của nàng ta làm cho Vũ Tiểu Vũ có đều suy nghĩ vì đúng như nàng nói từ này đến giờ nàng chẳng có một chút gì gọi là hoàn sợ cả, trừ lúc vừa mới tỉnh lại ra có chút phản ứng thì mọi chuyện lúc nào nàng cũng ung thuận “thậm chí là lúc mình cưỡng hôn, nàng ta cũng thuận tình mà đáp lại rất cực thì mọi chuyện là sao đây?” đưa mắt nhìn nàng hỏi:

“Ngươi rốt cục là ai? Vì sao lại đến tìm ta gây sự?”

“Thần thiếp là Thủy Tiên, thần thiếp đến tìm ngài để chơi đùa không phải là gây sự” Cô gái lúc này tự xưng mình là Thủy Tiên, lại dùng đôi mắt chứa đầy tình cảm nhìn vào Vũ Tiểu Vũ nói làm cho hắn cả người nổi hết da gà,

“Cmm! Chuyện gì nữa đây? Tại sao lại xưng hô như kiểu ta là Hoàng Đế nhỉ” Vũ Tiểu Vũ nghi hoặc âm thầm đánh giá lại Thủy Tiên một lần nữa khuôn mặt là có chút thân quen “Ta quen biết này con bé này từ kiếp trước sao”.

“Ngươi tìm ta chơi đùa? Bớt nói chuyện giỡn gần đi! Ta cùng người có quen biết sao?”

Thủy Tiên không vội trả lời hắn từng bước từng bước đi về phía hắn, nàng đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt đó tựa đầu vào lòng ngực của hắn.

Đúng lúc này trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ vang lên giọng nói “Ngươi nghĩ ngại một chút đi chuyện này ta sẽ giải quyết” Hắc Tiểu Vũ sao khi tỉnh dậy liền vùng lên tranh đoạt quyền điều khiển thân thể đôi tay không ngờ ôm chặt Thủy Tiên vào trong lòng. Hắn thốt lên một câu nói khiến cho cơ thể trong lòng hắn khẽ rung rẩy:

“Thủy Tiên Hoàng Hậu ngươi đến tìm trẫm sao?”

“Người... người... thật đúng là người sao?” Thủy Tiên không tin vào tai mình giọng có chút nghẹn hỏi lại,

“Ừ, lúc này nữa kia của ta hôn nàng kích phát một ít cấm chú nên ta nhớ ra được chút ít” Hắc Tiểu Vũ bình thần giải thích,

“Đúng là người rồi! không nghĩ ra thần thiếp còn có cơ hội gặp lại người” Thủy Tiên không ngừng kích động nói,

“Đến tận cùng là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao nàng lại lưu lạc đến nơi đây? Mà thôi từ từ nói chuyện ta dẫn này về chỗ của ta đã ngoài này lạnh lắm”

Vừa nói Hắc Tiểu Vũ dùng Phong Thiên Bộ đạp phong bước đi chẳng mấy chốc về đến động phủ, Thủy Tiên nằm trong lòng ngực của hắn cảm thấy rất ấm áp và hạnh phúc vì hắn lúc nào cũng như vậy dù cho đã trải qua ngàn ấy năm hắn vẫn quan tâm đến nàng.

“Được rồi nàng nói đi!”

“Thần Thiếp cũng không biết nói như thế nào nữa, những chuyện xưa ta hoàn toàn không nhớ nổi, chuyện người là ai ta là ai cũng gần đây mới biết được, nếu người muốn... muốn... muốn biết thì vẫn còn có một cách” Thủy Tiên nói đến đây thì khuôn mặt ửng hồng lấp lấp nói.

“Cách nào? Nàng nói nhanh đi vì sao phải ấp úng như vậy?”

Thủy Tiên nghe hắn nói vậy thì ngượng ngùng kể vào tai hắn nói nhỏ gì đó, sau khi Hắc Tiểu Vũ nghe xong thì lại cười:

“Có chuyện như vậy sao? Thảo nào nàng lại ngượng ngùng như vậy? Đúng là khác lúc xưa nhỉ Thủy Tiên bạo dạn dám yêu dám hận của Trẫm đi đâu mất rồi ta”

“Thần thiếp vẫn vậy thôi! chỉ là qua mấy trăm kiếp chuyển sinh thành trải qua đủ loại nhân tình thế thái cộng thêm ta bây giờ là nữ nhân của thời đại này nên tính nết có chút khác biệt mà thôi”. Thủy Tiên nghe hắn nói vậy không khỏi nhếch miệng cười trong lòng ngọt ngào vì theo cách nói của hắn thì hình bóng của nàng trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại.

“Thôi được! Để trẫm một lần nữa dẫn dắt ngươi đi vào ái ân hoan lạc nhé!”

Hắc Tiểu Vũ cười hả nói, Thủy Tiên úp mặt vào trong lòng ngực của hắn để che dấu sự ngượng ngùng mặt cho hắn làm gì làm.

Vừa dứt lời đôi má trao bắt đầu sờ soạn thân hình quyến rũ của Thủy Tiên, bộ ngực búp măng nhanh chóng bị hắn dày vò, bờ môi xinh đẹp cũng bị hắn thành công chiếm lấy. Bàn tay lại di chuyển xuống bờ mông nắn bóp xoa cái kiêu, khi nụ hôn lang mạng kết thúc thì bờ môi hắn lại di chuyển xuống hôn vào nụ hoa anh đào hồng thắm, Khoái cảm bắt đầu dâng lên khiến cho Thủy Tiên nhẹn không được phát ra âm thanh “ừ...ừ”.

Lúc này cơ thể của nàng được Hắc Tiểu Vũ chăm sóc một cách chu đáo từ tổn không dồn dập cũng không vội và khúc dạo đầu lãng mạn khiến cho Thủy Tiên nhanh chóng đạt được

cực đỉnh. Bạch Tiểu Vũ một bên nhìn thấy tất cả thảm oán gần “Cmn! Đôi cậu nam nữ này dám dùng thân thể của ta làm chuyện xấu xa như vậy sao, ta.....cmn!” Hắn uất ức nhất chính là cơ thể mình lại không biết kìm chế là gì tại sao lại phản ứng cho tên đó được tiện nghi chứ.

“xẹt xẹt”.

Lúc này Hắc Tiểu Vũ vận linh lực bộ, y phục đang mặc trên người nhanh chóng bị vỡ vụn để lộ ra thân hình có chút cơ bắp của mình đang định lên ngựa chinh chiến thì bất ngờ bị Thủy Tiên đẩy ngã xuống giường.

“Haha! Đây mới đúng là Thủy Tiên mà trầm biết”

Thủy Tiên ngồi lên mình hắn cúi người ngậm lấy cái vật đang hiện ngang đứng thẳng kia, bắt đầu chăm sóc nó một cách chu đáo, nàng cũng không quên đặt khe suối có chút lầy lội của mình lên đôi môi của hắn mặc cho hắn dầy vò.

Một lát sau Hắc Tiểu Vũ bật người dậy đặt nàng nằm ngửa ra rồi nhanh chóng tách hai chân của Thủy Tiên, một vật nóng hổi cứng ngắt từ từ đâm vào u cốc lầy lội đó, khi vật đó đi vào được một nửa thì khuôn mặt của Thủy Tiên khẽ nhăn lại. Hắc Tiểu Vũ giống như là người từng trải liền rút ra rồi lại đâm vào từ chút từ chút động tác rất ôn nhu.

Ngay lúc này Hắc Tiểu Vũ lấy hết sức đâm mạnh vào, một cơn đau thấu xương nhanh chóng truyền đến làm cho Thủy Tiên không khỏi kêu to “A.....a” hay chiếc đồ xinh đẹp kẹp chặt vào hông không cho hắn di chuyển, một thời gian qua đi thì đôi chân bắt đầu nổi lóng đùng như nàng đã quen dần với cảm giác đó, eo của hắn bắt đầu di chuyển những cái ra vào rất nhanh và mạnh làm cho Thủy Tiên không khỏi ngắt ngay rên lên “a...u.....u”.

Cùng với đó là một loại hình ảnh truyền vào trong thức hải của Hắc Bạch đều nhìn thấy được một chuỗi sự kiện diễn ra liên quan đến thân thể của Thủy Tiên cùng rất nhiều bí ẩn giúp cho những nghi vấn của Vũ Tiểu Vũ được giải đáp kết thúc chuỗi hình ảnh đó chính là một viên ngọc màu đen bay vào thức hải của Hắn ngự trị bên trong luôn ý thức đen tối trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ, mà khi từ bên trong truyền ra một áp lực khổng lồ làm cho cả Thái Sơ Tông một phen hoảng loạn.

Không dừng lại ở đó tu vi của hắn không ngờ lại có bước đột phá mới tăng lên Trúc Cơ đỉnh phong, linh lực trong cơ thể nén lại thành một viên kim đan nhỏ như một viên đan được cách viên kim đan trước đó một góc 120 độ xung quanh Thái cực cầu.

Khi mà tất cả qua đi thì lúc này trên chiếc giường của Vũ Tiểu Vũ chỉ còn lại những dục vọng nguyên thủy nhất chỉ có một điều là bây giờ thân thể đó không phải là Hắc Tiểu Vũ điều khiển nữa vì hắn đã lại rơi vào trạng thái ngây ngốc.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ma Thần Ước Nguyện Ngọc

Thái Sơ Tông, trong một toà động phủ.

Mạng Thiên Uy đang ngồi tĩnh tọa thì bỗng nhiên mở mắt ra thần tình khiếp sợ nhanh chóng phi thân rồi đi, bởi vì hắn cảm nhận được một nguồn sức mạnh to lớn truyền đến từ Vũ Sát Phong Ma Khí ngập trời, cùng lúc đó chín vị trưởng lão và bốn vị chưởng phong cũng làm đều tương tự, phi thân bay về cùng một hướng chính vào lúc bọn họ gặp nhau tại khoảng không trên Vũ Sát Phong thì Ma Khí bỗng nhiên biến mất không một chút tung tích, nó đến nhanh và đi cũng nhanh. Đồng thời những thế lực lân cận cũng cả kinh với nguồn sức mạnh, ai nấy đều uy động lực lượng đặc thù của mình để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mười bốn người nhìn nhau sắc mặt người nào cũng u ám, bọn họ không thể tin được họa kiếp lại phủ xuống sớm đến như vậy, bọn họ còn chưa kịp chuẩn bị gì.

“Mạnh Lệ Nương! Mấy ngày này, ở chỗ ngươi có người nào khả nghi lằng vằng không?” Mạnh Thiên Uy đưa mắt nhìn Mạnh Lệ Nương hỏi,

“Bẩm Tông Chủ! Không có! Với lại mới vừa qua đợt tuyển chọn đệ tử được mấy ngày không lý nào mấy đứa đó lại là kẻ khả nghi được, bọn chúng làm sao có thể qua mắt chúng ta được”.

“Ừh, người nói cũng đúng! Chắc là bọn đệ tử ra ngoài làm việc vô tình đạt được pháp bảo hoặc một loại binh khí truyền thừa nào của Ma Tộc rồi”

Mạnh Thiên Uy nghe Mạnh Lệ Nương nói thì suy đoán, đúng là giữ càng già càng cay, càng là người có tuổi thì kinh nghiệm nhìn nhận sự việc càng thấu đáo, lão tuy là suy đoán nhưng lại đoán rất chính xác về vụ việc lần này.

“Tông chủ nói rất đúng, nếu nhưng có cường giả của Ma Tộc đến sẽ không bình yên mà rồi đi như thế này được, với lại Ma Tộc đã diệt tộc từ lâu rồi” Trần Thoái Thương cũng nói lên tiếng góp ý.

Mạnh Lệ Nương suy nghĩ một hồi lên tiếng hỏi:

“Vậy giờ ta phải làm sao?”

“Trước mắt thì chúng ta cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, mấy người các ngươi cứ âm thầm quan sát tất cả đệ tử trong tông, ngoại trừ những người chúng ta ra thì tất cả mọi người còn lại đều rất có thể là kẻ tình nghi! Với lại nhớ bảo bọn đệ tử cảnh giác một chút, sợ là sắp tới Thái Sơ Tông sẽ không bình yên đâu!” Mạnh Thiên Uy suy nghĩ một chút nói.

“Bẩm Tông Chủ! chuyện xảy ra ở trong phong của ta nên ta cũng rất có thể là người khả nghi, thỉnh tông chủ cho Ngũ Trường lão giám sát thì tốt hơn với lại Ngũ Trường Lão cũng là nữ nhân rất thích hợp cho việc quan sát ở phong của ta”

Sở dĩ Mạnh Lệ Nương nói như vậy là vì nàng muốn tránh hiềm nghi, chuyện trong phong đang rối tung rồi mù lên nàng không muốn chuyện này bị kẻ nào đó lợi dụng làm ra chuyện gì đó trở tay không kịp.

“Ừ! Người nói cũng phải, thế thì Tô Thanh Mai chuyển ở Vũ Sát Phong giao cho người nhé, ngoài ra các ngươi cũng phải giám sát chéo lẫn nhau nhưng ta không hi vọng có chuyện gì đó gây mất đoàn kết xảy ra, phải có chứng cứ xác thực cho việc này hiểu chưa?”

“Bẩm Tông Chủ! Bọn ta đã hiểu!”.

“Được! Thế thì giải tán thôi! Có chuyện gì ngày mai sẽ bàn kỹ hơn”.

Ngay lúc tất cả mọi người ở đây rời đi cũng là lúc Vũ Tiểu Vũ cùng Thủy Tiên Hoàng Hậu mệt mỏi ngủ thiếp đi...

Khi mặt trời vừa lú ra khỏi chân trời thì Vũ Tiểu Vũ cũng trở mình thức giấc, đưa mắt nhìn vị giải nhân nằm bên cạnh hẳn cảm thấy mọi chuyện lúc này sao qua mông lung “Ta rốt cục là Vũ Tiểu Vũ của thế giới kia hay là vị Hoàng Đế của Ma Tộc chuyển sinh, nếu nói Vũ Tứ là kẻ chuyển sinh thì lại không đúng vì linh hồn của hẳn đã bị ta nuốt không còn một mống chẳng thể siêu sinh, chẳng lẽ ta và thế giới này có quan hệ đặc thù nào đó sao”.

Hắn vẫn mãi miên mang vùi dòng suy nghĩ của bản thân, không hề hay biết Thủy Tiên Hoàng Hậu đã thức giấc, hai mắt chăm chú nhìn hẳn với ánh mắt đầy yêu thương. Khi hai người hòa hợp thì tất cả mọi cảm chú nguyên thuật đều tan vỡ, năng cuối cùng cũng lấy lại được kí ức của mình cũng hiểu ra vì sao năng lại có giấc mộng như vậy. Đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hẳn, Thủy Tiên không kìm được cảm xúc của mình mà dâng cho hẳn một nụ hôn nồng cháy hẳn vô thức cuồng nhiệt đáp trả.

Khi hai người tách ra, Vũ Tiểu Vũ nhìn năng hỏi:

“Thủy Tiên Hoàng Hậu ngươi có thể cho ta biết rốt cục thì thân phận hiện tại của ngươi là gì không?”

Thủy Tiên lúc này ngẩn ngơ trước cách xưng hô của hẳn rồi lại nhanh chóng hiểu ra chuyện gì nói:

“Ngài đừng gọi thân thiếp như thế cứ giống như người kia gọi thân thiếp là Thủy Tiên được rồi, hiện tại thân tiếp chính là tam đại đệ tử của Vũ Sát Phong”

“Tam đại đệ tử! Ngươi...ngươi bao nhiêu tuổi rồi” Vũ Tiểu Vũ lắp bắp hỏi khi nghe năng nói mình là nhị đại đệ tử.

“Haha, sao thế? Ngài như thế là không được nhé! Ngài sao có thể hỏi tuổi của nữ nhân một cách trắng trợn như thế! Ngài sợ thân thiếp là một bà lão với hình hài thiếu nữ à, thân thiếp chỉ mới mười chín tuổi thôi, sở dĩ được tính là tam đại đệ tử vì tu vi của thân thiếp thăng tiến khá nhanh ở đây tính bởi phần đều dựa vào tu vi, tính ra thì thân thiếp chính là đại sư tỷ của ngài nhé, thế mà ngài lại dám bắt kính với thân thiếp như vậy”. Thủy Tiên kiều mị cười ha ha khiến cho hai con thỏ chạy loạn xạ làm cho Vũ Tiểu Vũ thú tính nổi lên muốn đè năng xuống mà hành sự.

“Việc này còn không phải chính vì ngươi tự mình tìm đến, muốn cùng ta chơi đùa với sao?” Vũ Tiểu Vũ nói với giọng điệu cợt nhả.

“Ngươi ta...ngươi ta...” Thần thái của Thủy Tiên lúc này giống như một thiếu nữ bị hẳn khinh bạc không biết phải làm sao.

“Được rồi! Ngươi có thể nói cho ta biết vì sao ngươi lại chắc chắn ta là người ngươi muốn tìm không”. Đây là chuyện hẳn rất tò mò nên muốn từ năng tìm ra đáp án.

“Chuyện này thì phải nói đến một tháng trước, thân thiếp có một giấc mơ không thể nào lý giải được cứ liên tục xuất hiện, đôi khi còn nghe được một giọng nói “Hắn sắp đến rồi...Hắn sắp đến rồi” vang vọng trong đầu”

Thủy Tiên từ tốn kể lại mọi chuyện trong giấc mơ của năng.

.....

“Thủy Tiên Hoàng Hậu ngươi còn không chịu đầu hàng sao?” Đứng trước năng lúc này chính là một gã trung niên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ma khí có bảy phần giống với Vũ Tiểu Vũ.

“Đầu hàng sao? Các ngươi đang nằm mơ à? Các ngươi nghĩ ta sẽ bỏ qua cho các ngươi, sau những gì đã làm với phu quân của ta sao?” Thủy Tiên nói với khuôn mặt đầy oán hận tràn ngập nước mắt.

“Ừh, Thủy Tiên! Năng cần gì phải thương tiếc cho một kẻ hôn quân háo sắc như hoàng huynh của ta, hẳn lên ngôi để vương được mấy trăm vạn năm rồi nhưng năng nhìn xem Ma tộc của chúng ta như thế nào rồi, lãnh thổ không có tăng thêm một tấc đất nào mà thậm chí còn mất một phần đất vào tay nhân loại yếu đuối”.

“Vương Nhạc! Tuy Hoàng Huynh của ngươi có chút háo sắc nhưng đối với ta lúc nào cũng tốt, sở dĩ Ma tộc không phát triển còn không phải vì ngươi sao? Tâm tư ngươi như thế nào ta còn không rõ à! Ngươi ham muốn ta nhưng trời không chiều lòng ngươi vì ta thương Vương Vũ lại gả cho hẳn, thế là nên ngươi xin ra oán hận một lòng muốn lật đổ hẳn nên lập bệ kéo cánh khắp nơi...ngươi..!”

“Đù rồi Thủy Tiên! Năng đã hiểu tâm ý của ta thì nên nhanh chóng buông bỏ kháng cự ta sẽ không làm tổn thương năng cùng với gia đình của năng đâu” Vương Nhạc hình như đã không còn kiên nhẫn lên tiếng cắt đứt lời nói của Thủy Tiên.

“Ngươi nghĩ Vương Vũ chết rồi thì ta còn có thể sống được sao, đáng lẽ ta định đi cùng chàng rồi như vì chàng báo ta phải rán sống, phải bảo vệ cơ nghiệp của chàng nên ta mới sống tới ngày hôm nay, ta sẽ không đầu hàng nếu đến bước đường cùng thì ta sẽ cùng các ngươi đồng vu qui tận”

Vương Nhạc nghe Thủy Tiên nói như thế thì không cho là như vậy:

“Nực cười năng lấy cái gì để cùng bọn ta đồng vu quy tận còn gia đình của năng thì sao? Năng nữ nhìn bọn họ chết cùng sao?”.

“Bọn họ sao? Từ lâu ta đã không còn bắt kì người thân nào rồi, trên cõi đời này ta chỉ có mình Chàng là người thân thôi...Ngươi nhìn cái này đi!”

Vừa nói năng vừa lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên ngọc màu đen, khi Vương Nhạc thấy viên ngọc màu đen đó không khỏi sững sờ thốt lên:

“Ma Thần Ước Nguyên Ngọc, làm sao có thể như vậy? Ngươi làm sao có thể có nó được? Không thể nào?”

“Có phải bất ngờ lắm không, bây giờ ngươi đã biết vì sao ta lại yêu chàng đến thế rồi không, đến viên thần ngọc như vậy mà chàng có thể không một chút luyến tiếc tặng cho ta thì ngươi nghĩ xem ta quan trọng đối với chàng biết nhường nào”.

“Người đâu? Mau ngăn năng ta lại! Mau lên!”.

Thủy Tiên giờ cao viên ngọc màu đen lên trời niệm chú:

“Hỡi Ma Thần vĩ đại! Vị lãnh tụ tối cao của Ma Tộc, xin người hãy mở ra cổng luân hồi cho tất cả trở về lại nơi bắt đầu, cát bụi trở về với cát bụi”.

Trong lúc năng niệm chú thì tất cả công kích liên tục ập đến nhưng nó đã không thể làm tổn thương năng nữa rồi vì lúc này năng đã được một lớp khiên màu đen bao bọc. Khi chú ngữ hoàn thành thì cả lãnh thổ của Ma Tộc không ngờ biết mất không còn lại bất kỳ thứ gì dù là một hạt cát. Viên ngọc màu đen chui thẳng vào trong thức hải của Thủy Tiên biết mất cùng năng trong cánh cổng luân hồi.

.....

“Chuyện là như vậy đó! Sau đó thì cứ cách một khoảng thời gian thì lại có một giọng nó bảo “Hắn sắp đến rồi!...Hắn đến rồi! Và ngày hôm qua thân thiếp đến tìm ngài cũng là vì có lực

lượng dẫn dắt. Khi gặp ngài ta đã đứng hình một lúc lâu, trong lòng muốn giao huấn ngài một chút để trút hết nỗi uất ức nhưng không ngờ tu vi của ngài cũng sắp xi ta nên ăn quả đắng”. Thủy tiên nói đến đây thì có chút buồn bực.

“Nếu ta đoán không sai thì chính là do viên ngọc dẫn dắt ngươi đến đây rồi, chắc nó có liên hệ đặc biệt nào đó với ta cũng nên vì bây giờ nó đã chui vào trong thức hải của ta rồi” Vũ Tiểu Vũ nghe Thủy Tiên nói liền suy đoán.

“Thần thiếp giờ không muốn nghĩ gì cả, có thể gặp lại ngài thì thần thiếp đã quá mãn nguyện rồi!”.

“Kể cả khi ta có rất nhiều nữ nhân khác sao?” Vũ Tiểu Vũ nhìn nàng nghi hoặc hỏi,

“Đúng vậy! Ngài đào hoa, hảo sắc như vậy mới chính là người thần thiếp yêu thích, chỉ cần ngài vẫn yêu thương thần thiếp thì việc chia sẻ với người khác có là gì đâu” Thủy Tiên cười khúc khích tựa đầu vào lồng hân ngón tay vuốt ve lồng ngực hân nói.

“Vậy bây giờ ngươi tính làm sao? Ở chỗ này với ta hay là vẫn làm đại sư tỷ của Vũ Sát Phong”

“Thần Thiếp cũng rất muốn sống cùng ngài nhưng ta nghĩ vẫn là để ngài sống một mình thì tốt hơn, nếu thần thiếp nhớ ngài hay muốn ngài thần thiếp sẽ đến tìm ngài”

“Ta nghĩ như vậy cũng tốt trách cho việc thân phận bị bại lộ ngươi là người của Ma Tộc ta cùng như thế rất có thể sẽ bị đuổi giết, ngươi nên cẩn thận nhiều hơn bởi vì cấm chú đã phá bỏ Ma Khí có thể sẽ thoát ra ngoài, hiểu chưa?” Vũ Tiểu Vũ ngầm nghĩ rồi hét lời can dặn khiến cho Thủy Tiên cười ngây ngất vì hạnh phúc quá đỗi.

“Thần thiếp mọi chuyện đều nghe theo ngài!”

Thủy Tiên vừa nói xong thì lại leo lên người hân trao cho hân ánh mắt kiều mị khiêu khích, dục vọng nguyên thủy của hân liền trỗi dậy một lúc sau thì xuân sắc ngập tràn của tòa động phủ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Một Quyền Vẫn Là Một Quyền sao?

Vũ Tiểu Vũ một lần nữa tỉnh dậy sau màn hoan lạc, hân vô thức đưa bàn tay sang phía bên cạnh thì chạm vào mặt giường trống không nào có thấy hình bóng giai nhân xinh đẹp đâu nữa, Thủy Tiên không biết rồi đi từ bao giờ.

Lúc này hân gác tay lên trán dường như có điều suy nghĩ, một lúc sau thì hân mới vỗ vỗ đầu chợt nói:

“Mình biết nàng ta giống ai rồi, thảo nào có cảm giác quen thuộc như thế, nàng rất giống cô nàng Trần Thị Thủy Tiên bí thư lớp đồng thời cũng là phó bí thư trường, chỉ là khi đó it tiếp xúc với cô ấy nên khi gặp Thủy Tiên Hoàng Hậu mình chỉ là có cảm giác quen thuộc mà thôi, đến tốt cùng thì thế giới này và thế giới của mình có quan hệ gì đến nhau sao lại có những điều trùng hợp đến như vậy”.

Suy nghĩ một hồi lâu không tìm ra được điều gì hân bắt đầu ngồi dậy đi tẩy rửa cơ thể cùng vệ sinh cá nhân, tính ra đây là lần đầu tiên hân rời khỏi giường trễ như vậy bây giờ đã là ban trưa rồi.

Khi hân làm xong tất cả mọi chuyện thì hân lại ngồi xuống bắt đầu tu luyện cũng cố tu vi, nội thị bản thân thì hân phát hiện Thái Cực Cầu bây giờ lại trống rỗng tuy đây là điều thất mắc của hân bấy lâu nhưng hân lại chưa có lời giải đáp.

Lúc này linh khí từ thiên địa theo lỗ chân lông đi vào kinh mạch của hân chạy qua hai mạch âm dương cùng lúc đó Thái Cực Cầu bắt đầu xoay tròn tinh lọc linh khí hình thành một vòng chu thiên. Đến khi trời sắp tối thì hân mới mở mắt thở ra một hơi tập khí cũng theo đó mà đi ra hết.

“Haiz! Nhớ cái thời 4.0 quá, tầm giờ này là đi làm về rồi tắm rửa xong là ngồi lên máy tính làm vài trận liên minh với tụi bạn rồi, nhiều khi còn không thèm tắm nữa liền phi ngay vào bàn máy tính, đánh chán thì lại lên truyệny đọc truyện giải trí nhiều khi mê quá đọc đến tờ mờ sáng ngủ có xiu rồi đi làm, dù là vô công ty như gà mổ thóc mà vẫn thấy vui vẻ. Còn bây giờ tuy cũng thanh nhàn nhưng chả biết sống chết ngày nào, chỉ biết cắm đầu tu luyện để nâng cao tu vi, yếu quá thì tỷ lệ sống sót lại càng nhỏ đi”.

Vũ Tiểu Vũ thở dài một hồi rồi cảm thán cái thời đại văn minh kia, sao khi ổn định lại tâm tình thì hân bắt đầu tu luyện Bạo Hóa Quyền, hai tay hai chân tiếp đất bắt đầu lên xuống.

“1...2...3...4.....233....234....235.....468...469”

Vũ Tiểu Vũ hít đến đây thì không khỏi sững sờ “Từ khi nào mà mình có thể hít một hơi gần năm trăm cái nhỉ, không những được mà còn không cảm thấy khó khăn là mấy, không lẽ là do thăng cấp sao” hân vừa nghĩ ngợi vừa tiếp tục động tác lên xuống không một chút ngại nghĩ đến con số tám trăm mấy thì hân mới mệt mỏi ngã sang một bên, mồ hôi đổ như mưa.

“Tuy là đã vượt qua được giới hạn lúc đó nhưng vẫn chưa đạt yêu cầu của công pháp mình còn phải thực xi đầu 1000 cái nữa mà đến nay chưa thực hiện một lần nào, niết rồi sao mình thấy cái công pháp này giống tu thế quả nhỉ, không lẽ chọn sai hã trời?”

Hân ngồi dậy tỉnh toạ một chút để xua đi tất cả mệt mỏi, sau đó ra khỏi cửa động hân chạy một mạch rời khỏi phạm vi của Thái Sơ Tông, hân muốn tìm một chỗ không người để tiếp tục luyện Bạo Hóa Quyền vì lần trước hân đã làm cho trấn động phủ lung một lỗ khá to phải mất cả buổi mới sửa lại được.

Việc ra vào ở Thái Sơ Tông cũng không quá nghiêm sắc chỉ cần có lệnh bài chứng tỏ thân phận là được còn có mỗi đệ tử ở đây đều có hai tấm lệnh bài tùy thân một của Thái Sơ Tông cấp cho, hai là được Tứ Phong cấp cho, người ngoài chỉ biết đến loại lệnh bài thứ nhất mà thôi. Nên việc hân rời khỏi cũng không có bất kì trở ngại nào.

Chạy được một lúc thì trước mặt hân xuất hiện một mê cung tự nhiên do rất nhiều cây cối tạo thành đây chính là trận thủ hộ của Thái Sơ Tông cách chân núi khoảng năm dặm. Bình thường ở đây có trận pháp cấm phi hành nên nếu ai đó muốn xâm phạm hoặc đến Thái Sơ Tông đều phải qua trận pháp này.

Hân từ trong nhần trừ vật lấy ra một cái ngọc giản rồi nhanh chóng đi theo chỉ dẫn, cuối cái mê cung tự nhiên này chính là chỗ làm nhiệm vụ của tất cả đệ tử Thái Sơ Tông.

“Mình có nên thu thập một chút linh dược cùng yêu đan không nhỉ? Rồi chờ gần đến cuối tháng tìm nhiệm vụ vừa đúng yêu cầu trả nhiệm vụ, thế có khỏe?”

Vũ Tiểu Vũ dùng thần thức trải rộng ra tìm một con yêu thú để tập luyện cuối cùng hân cũng chọn được một đầu Sơn Tê thân giống Ngưu, chân và bàn chân giống Tượng, đầu giống Trư, trên đầu mọc ba cái sừng, lần lượt là ở trên đỉnh đầu, cái trán và cái mũi.

Nhìn dáng vẻ to lớn của nó, Vũ Tiểu Vũ cảm thấy nó rất thích hợp để thử Bạo Hóa Quyền. Thế là hắn vận dụng linh lực các ngón tay nắm lại, linh khí thiên địa bắt đầu bị hút vào bên trong cánh tay khiến cho bắp tay dường như muốn to ra, các đường gân xanh cũng bắt đầu hiện lên, khuôn mặt hắn nhăn lại vì đang phải chịu đựng một áp lực rất lớn.

Hai chân hắn lấy sức búng đi mang theo một quyền ma sát với không khí tốc lửa, khi con Sơn Tê phát giác được thì quyền của Vũ Tiểu Vũ đã đâm xuyên qua thân thể của nó rồi.

“Bùm!”

Một đầu Sơn Tê to lớn bây giờ chỉ còn lại bốn cái chân đang đứng hiên ngang giữa trời, không còn lại bất cứ thứ, mọi thứ đều nổ tung theo một quyền của hắn.

Vẫn như mọi khi cả người Vũ Tiểu Vũ lúc này không còn một chút linh lực chỉ có một chuyện khác đi chính là hắn vẫn còn giữ được ý thức không phải như lúc trước hoàn toàn bất tỉnh.

“Cmn! Quả nhiên bá đạo đúng với miêu tả Nhất Quyền Định Thiên Hạ, cho dù mình mạnh bao nhiêu đi nữa thì vẫn chỉ có thể xuất ra một quyền thôi sao, Tu vi Trúc Cơ trung kỳ so với tu vi Trúc cơ viên mãn chênh lệch tu vi không lớn nhưng thực chiến vẫn hơn gấp đôi thế mà vẫn chỉ có thể xuất một quyền, bá phục tên nghĩ ra công pháp này thật!”

Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng điều khí bổ sung linh lực, một hồi sau mới đứng dậy quay trở lại con đường cũ, tâm tình háo hức dự trữ đồ làm nhiệm vụ trước đó cũng bay theo một đám kìa rồi...

Thời gian cứ thế qua đi, một ngày mới của hắn bắt đầu bằng việc vệ sinh cá nhân, ăn một chút điểm tâm sáng rồi kết thúc bằng việc ngả ngào ra nền đất trong khu vực làm nhiệm vụ, một tháng bình yên cứ thế nhanh chóng trôi qua.

Chi là bình yên đó không được kéo dài vì ngày hôm nay hắn còn chưa kịp xuống giường thì âm thanh gõ cửa đã vang lên im ỏi “Cốc...cốc”:

“Ai đó? Làm gì mà đập cửa giữ vậy? Trời còn sớm không để cho người ta nghỉ ngơi à!”

“Tên chết bầm Vũ Tiểu Vũ, mau chóng lăn ra đây cho bản cô nương!” Người lớn tiếng ra lệnh không ai khác chính là vị quân gia Lý Mộng Trinh.

Vừa nghe tiếng nàng, Vũ Tiểu Vũ liền biết chuyện này không xong rồi vì vốn dĩ nàng ta đâu có ưa thích gì hắn đâu, nên hắn vội vàng thay quần áo nhanh chóng mở cửa:

“Haha, Không biết Lý sư tỷ có chuyện gì mà phải đại giá quan lâm đến tiểu xá của đệ vậy!”

“Hừ! Bớt nịch nót đi, không phải vừa mắng chửi ta à?”

“Haha, Sư tỷ hiểu lầm rồi vừa nãy đệ mở thôi không phải chửi tỷ đâu!”

Hắn không giải thích thì thôi vừa nói hắn mở ngủ lại làm cho Lý Mộng Trinh đỏ mặt nhớ đến chuyện xấu hổ hôm đó.

“Cmn! Tiểu Vũ ơi là Tiểu Vũ! Không có chuyện gì nói sao mà lại nói là mở ngủ lần này chết thật rồi!” Vũ Tiểu Vũ vừa nhìn khuôn mặt của nàng là hắn biết nàng nghĩ gì rồi.

“Hừ! Không đời có voi người nữa, ta vừa ghé qua xem sổ sách ở chỗ quản lý nhiệm vụ, tháng này người chưa làm một nhiệm vụ nào ta đến nhắc người một tiếng, người chỉ còn đúng ngày hôm nay để làm nhiệm vụ thôi, nếu như người không hoàn thành thì toàn bộ điểm cống hiến sẽ bị trừ hết để trừng phạt”

“Cái gì? Sư tỷ người...”

“Bớt sinh xô đi! Ai cũng như người hết thì cả cái Vũ Sát Phong này loạn lên hết à!”

Lý Mộng Trinh lạnh lùng cắt ngang lời hắn nói. Bởi vì nàng rất tức giận, lúc sáng nàng ghé qua chỗ nhận nhiệm vụ kiểm tra sổ sách thì thấy không có tên hắn, nàng liền sợ hắn quên làm nên mới tìm hắn nói chuyện không ngờ ý tứ của nàng lại nhận lấy lời mắng chửi của hắn hỏi làm sao nàng không bực bội cho được.

Nhìn khuôn mặt rầu rĩ của hắn nàng cũng không đành lòng liền nói:

“Được rồi! Nếu bây giờ người nhanh chóng đến tiếp nhận nhiệm vụ thì may ra còn kịp, nhiệm vụ đó rất dễ, chúc người may mắn nhé, ta đi đây!”.

“Sư tỷ đi thông thả!”

“Haiz! May mà nàng không cạ tình cạ nghĩ nếu không chắc kỳ này đội sổ quá!” Vũ Tiểu Vũ cảm thán trong lòng nhanh chóng đến chỗ tiếp nhận nhiệm vụ.

Cống Hiến đường cách chỗ của hắn cũng không phải xa lắm chỉ đi mất nửa canh giờ là tới, nhìn dòng người đang xếp hàng hắn không khỏi cảm thấy bí ải “Nhiều người như vậy không biết nhiệm vụ rất dễ mà Lý sư tỷ nói có đến lượt mình tiếp nhận không đây!”

Hắn nhanh chân đứng vào hàng điểm tới điểm lui còn tầm hai mươi lượt nữa mới đến phiên hắn, không nghĩ tới có nhiều người để đến cuối tháng mới chịu làm nhiệm vụ như vậy. Đưa mắt nhìn bóng lưng trước mặt hắn không khỏi sùng sờ, người nào mà bạo dạng như vậy không nghĩ nàng lại mặc một bộ trong giống như bikini thời hiện đại, ít vải đến đáng thương.

Nhìn thân hình bốc lửa của nàng, tiểu tiểu đệ của hắn không khỏi vênh lên, một tháng này liên tục được ăn ngon nên có chút không thể khống chế được chính mình, cô nàng phía trước dường như cảm nhận được ánh mắt ái đó nhìn mình không khỏi nổi da gà, quay lưng lại định mắng thì bỗng nhiên hoàn hốt:

“Nhìn đủ chưa, người có tin...Người người là Kê Cuồng Dâm...”

Khi nàng ta quay lại đó là một khuôn mặt xinh đẹp, nàng nổi tiếp khắp Vũ Sát Phong với biệt hiệu Bạo Long Nữ Vương Đình Tú Linh, vì nàng tu luyện hóa công nên ăn mặc có chút mát mẻ đồng thời tính tình cũng trở nên bạo dạng, khi dễ không ít nam nhân có ít xấu với mình nhưng không ngờ hôm nay nàng lại có biến hiện như vậy khiến cho tất cả các cô gái ở đây lấy làm lạ quay sang nhìn thì liền hiểu tại sao.

“Ta đâu phải là kẻ như người nói!”

Đình Tú Linh lúc này đâu còn nghe hắn nói gì nữa thần tình như người mất hồn lăm lăm

“Xong rồi! Xong rồi! Hắn chọn mình làm mục tiêu tiếp theo rồi phải làm sao đây!”

“Này! Này! Người đừng có tự luyện như vậy được không?” Vũ Tiểu Vũ xám mặt khi nghe nàng nói như thế.

Mặc cho Vũ Tiểu Vũ nói gì nàng vẫn tự lăm lăm một mình:

“Mình nên tiếp nhận hay phản kháng đây? Mà nghe nói hần thích mấy cô gái phản kháng lắm, hay là mình nên tiếp nhận nhỉ? Cứ coi như một lần bị đánh đau đi chắc không sao đâu, mà lỡ như hần muốn nữa thì mình phải làm sao đây, không lẽ cho hần một lần nữa sao? Nếu lỡ như hần muốn mình cả đời thì sao đây, không lẽ làm nữ nô cho hần luôn sao? Mà thôi kệ làm nữ nô cho hần luôn vậy, hần tìm được mục tiêu khác thì chắc sẽ bỏ qua cho mình thôi rần một chút vậy”.

“Lão thiên à! Rốt cục ta làm sai chuyện gì mà mấy tên nữ nhân diện này cứ mặc định ta là kẻ biến thái háo sắc, kiếp trước ta đâu có thù oán gì với nữ nhân đâu, không hề yêu rồi bỏ rồi người nào sao kiếp này ta phải chịu hàm oan như thế!”

Hần một bên nghe Đinh Tú Linh lầm nhảm không khỏi uất ức mắng chửi trong lòng, nhất là câu cuối thật không hiểu nổi trong lòng nàng nghĩ gì mà có thể thốt ra câu nói kinh điển như vậy, ở thế giới này nếu là một nữ nhân đã bị vui đập thì làm sao còn ai muốn nữa.

Mấy người còn lại thì nhanh chóng phân tán không người nào dám ở lại đây vì sợ mình là kẻ tiếp theo bị hần làm hại mà không nghĩ rằng với bao nhiêu con người như vậy thì có là một tên biến thái đi chăng nữa cũng không dám hành động lỗi mắng được.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ

Cổng Hiến Đường vốn có rất nhiều người tụ hợp đợi chờ làm nhiệm vụ cùng đồ vật phẩm nhưng không ngờ vì sự xuất hiện của Vũ Tiểu Vũ lại trở nên đều hủu vắng lặng.

Vũ Tiểu Vũ đứng ngây ngốc một lúc lâu mới từ trong khó sở lấy lại tinh thần, chỉ là không được bao lâu hần lại tiếp tục ngây ngốc với cái liếc kiêu mị của Đinh Tú Linh trước khi nàng chuẩn bị rời đi.

Khẽ thờ phào nhẹ nhõm, hần bước vào trong Cổng Hiến Đường thì bất gặp một Lão Bà Bà đang ngồi trên chiếc ghế dựa, hai mắt nhắm chặt có vẻ như là bà đang ngủ. Vốn bản tính hần cũng lễ phép nên hần khẽ cúi đầu với bà ta một cái rồi hần đưa mắt nhìn xung quanh.

Không gian bên trong không to lớn chỉ rộng khoảng 5 mét vuông, nội thất khá đơn sơ chỉ có một chiếc bàn được đặt ở gần lối ra vào trên đó còn có một đóng sổ sách ghi chép. Phía sau cái bàn chính là chiếc ghế dựa của Lão Bà Bà. Ngoài ra cũng không còn bất kỳ thứ gì khác, bên trái có treo một tấm bảng nhiệm vụ to lớn với những dòng chữ chi chít.

“Nhiệm vụ thu thập: Hãy thu thập mười loại linh dược bất kì ở Nam Phong Lâm* không yêu cầu cấp độ, phần thưởng 10 điểm cống hiến”

*: Nam Phong Lâm chính là tên gọi của khu rừng dành cho đệ tử của Thái Sơ Tông làm nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ thu thập: Hãy thu thập 5 yêu đan cấp hai ở Nam Phong Lâm yêu cầu tu vi Trúc Cơ trở lên, phần thưởng 20 điểm cống hiến và một linh thạch sơ cấp”.

“Nhiệm vụ trừ yêu: Giúp Đinh Gia Thôn diệt trừ một đầu trư yêu cấp 2 yêu cầu tu vi Trúc Cơ trở lên, phần thưởng 20 điểm cống hiến”

Một loạt nhiệm vụ đập vào mắt hần, nhưng nhìn vào những yêu cầu này thì hần không khỏi cảm thấy thất vọng vì thời gian của hần có rất ít khó mà hoàn thành nhiệm vụ chỉ trong một vài giờ được.

“Cmm! Thu 10 loại dược liệu thì đến bao giờ, hên thì nhanh mà xui ít nhất phải mất mấy ngày, còn mấy cái kia toàn yêu cầu tu vi Trúc Cơ, mình phải làm sao đây?”

Vốn mấy nhiệm vụ yêu cầu tu vi Trúc Cơ thì hần cũng làm được nhưng vì đang che dấu tu vi nên hần không thể chọn được. Hần lại đưa mắt rà soát bảng nhiệm vụ một lần nữa, lúc này ánh mắt của hần dừng lại một nhiệm vụ có yêu cầu kì quái nhưng lại có vẻ như rất hợp với hần.

“Nhiệm vụ thu thập: Giúp Hoa Mạnh An ở Hoa Gia Thôn thu hoạch ruộng khoai, yêu cầu chỉ cần nam nhân là được, phần thưởng 10 điểm Cống Hiến”

“Chắc đây là nhiệm vụ đơn giản mà Lý sư tỷ nhắc đến chăng?”

Đọc xong nhiệm vụ hần liền lấy ngọc giản có bản đồ của Thái Sơ Tông trong nhẫn trữ vật ra xem, sau khi biết Hoa Gia Thôn cách Thái Sơ Tông chỉ có một hai canh giờ đi đường thì liền cảm thấy nhiệm vụ này quá là thích hợp, thế nên hần nhanh chóng lấy nhiệm vụ xuống cho vào túi trữ vật rồi rời đi. Khi ngang qua Lão Bà Bà hần vẫn lễ phép cúi đầu coi như chào bà rồi đi.

Lúc hần rời khỏi thì lão thái bà cũng mở mắt ra:

“Tình tình cũng không đến nỗi nào, làm sao có thể nhưng tin đồn đại được! Chẳng lẽ do ta là một lão bà nên hần mới không có ý định gì hay sao?”.

Thật ra Bà ta nhắm mắt giả bộ ngủ là vì không muốn tiếp chuyện với hần, bởi vì trước đó bà đã nghe được tin đồn không hay về hần nên có chút thành kiến. Nhưng từ thái độ cung kính của hần bà ta lại có cái nhìn rất khác về hần, thậm chí còn có một chút thiện cảm đối với hần nữa.

Vũ Tiểu Vũ một đường đi đến chân núi của Thái Sơ Tông ở phía đông vì Hoa Gia Thôn nằm ở đó, nó cách chân núi Thái Sơ Tông khoảng sáu dặm. đường đi chỉ là một lối mòn nhỏ hai bên là cây cối um tùm rất mờ là khu vực này rất an toàn nên người dân qua lại với Thái Sơ Tông cũng chẳng có lo lắng gì.

Bởi vì Thái Sơ Tông có vị trí khá đặc thù cách xa Thương Hội cùng Thành Thị nên thường cùng những thôn dân ở đây giao dịch mua lương thực từ bọn họ, đổi lại bọn họ được Thái Sơ Tông bảo hộ an toàn không có người nào dám đến cướp bóc đối với những thôn làng này.

Ngoài ra nếu có yêu thú đến quấy phá, bọn họ phải bỏ một chút tiền ra thuê người ở Thái Sơ Tông đến diệt trừ yêu thú, phí thuê thường rất rẻ chỉ cần một vài cân lương thực là được, vì chủ yếu là để tạo ra một chút phần thưởng cống hiến cho bọn đệ tử bắt buộc phải đến đó làm, đám ra có một số nhiệm vụ trong tông lại phải đến chỗ những thôn làng gần đó.

Một hai canh giờ sau thì hần cũng đến được cổng vào Hoa Gia Thôn, nhìn tổng thể thì Hoa Gia Thôn chắc có tầm vài chục hộ mà thôi, vì nó không lớn đứng nhìn từ xa cũng có thể thấy được nhà của tất cả các thôn dân ở đây.

Lặn lội một hồi thăm hỏi Vũ Tiểu Vũ cuối cùng đứng trước cửa nhà của Hoa Mạnh An, hần đưa tay gọi cửa đợi một lúc thì có một bà lão mở cửa hỏi chuyện:

“Chàng trai người đến tìm ai?”

“Thưa bà! Đây có phải là nhà của Hoa Mạnh An không?”

“Đúng rồi! Người tìm lão già nhà ta có chuyện gì không?”

“Cháu đến từ Thái Sơ Tông, tiếp nhận nhiệm vụ thu hoạch Khoai”

Bà lão nghe hẳn nói vậy thì nhìn một lượt từ đầu đến chân của Vũ Tiểu Vũ chốc chốc lại gật gù cứ như là đang xem con rể vậy.

“Thì ra là vậy, thế người vào nhà uống miếng nước nghỉ ngơi, ngồi chơi chút ta vào cho lão già nhà ta uống miếng thuốc rồi dắt người ra đằng sau thu hoạch Khoai giúp ta nhé!”

“Nhà bà có còn ai không, dắt cháu ra ruộng khoai cũng được, cháu không có nhiều thời gian nên phải tranh thủ làm nhiệm vụ cho xong, nếu hôm nay mà làm không xong thì cháu chắc chắn sẽ bị phạt” Vũ Tiểu Vũ có chút lo lắng nhìn bà lão nói.

“Thế à! vậy để ta gọi con gái ta đưa người đến đó vậy!”

Bà lão dắt Vũ Tiểu Vũ vào trong nhà liền lớn giọng gọi:

“Tiểu Xú! Con mau đưa vị công tử này ra ruộng Khoai giúp mẩu thân nhé, mẩu thân phải cho phụ thân người uống thuốc rồi! ”

Lúc này một cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi chạy đến, khuôn mặt của nàng lấm tẩm mồ hôi dường như nàng đang làm gì đó, thấy mẩu thân mình nói thế thì chỉ gật đầu.

Bà lão nhìn thấy vẻ mệt mỏi của con gái không khỏi chua xót khẽ mắng:

“Tiểu Xú! Con lại cãi lời mẩu thân nữa phải không! Ta đã bảo với con chuyện ruộng khoai cứ để cho Thái Sơ Tông cho một tên đệ tử đến phụ giúp, phụ thân người đã không được khỏe rồi nếu người mà cũng đổ bệnh nữa thì mẩu thân biết phải làm sao!”.

Tiểu Xú thấy mẩu thân mình tức giận liền xà vào lòng mẩu thân khỏe mắt có chút nước, Bà Lão thấy con gái mình như vậy liền biết con gái hiểu thảo sợ phụ mẩu một nhọc nên muốn phụ giúp không khỏi hiện lên vẻ yêu thương đưa tay vuốt ve đầu của nàng.

Sau đó bà hướng Vũ Tiểu Vũ nói:

“Để người phải chê cười rồi, Tiểu Xú còn không mau đưa vị công tử này đến đó!”

Tiểu Xú khẽ đứng dậy rồi đi đến bên cạnh Vũ Tiểu Vũ chỉ chỉ về phía tay trái mình rồi rời đi, bỏ lại Vũ Tiểu Vũ ngây ngốc đứng một chỗ không hiểu chuyện gì hết.

Bà lão thấy vẻ ngây ngốc của Vũ Tiểu Vũ liền giải thích:

“Người thông cảm! Nó bị cầm bẩm sinh, không nói được chứ không phải có ý khinh thường người mà không nói chuyện gì đâu, người đừng trách nó nhé!”.

“Té ra là như vậy! May mà mình không phản ứng à!” Trong đầu hẳn thầm hô may mắn, nói thật bản tính hẳn hơi thô, tuy cam chịu số phận nhưng cũng có lúc hẳn tự ái hay giận dữ nếu là trước đây không chừng hẳn đã bỏ đi rồi, bởi vì trong đầu hẳn có suy nghĩ “Người ta không thích mình việc gì mình phải ở làm chi cho mất mặt”.

Tiểu Xú có vẻ như nghe được lời của mẩu thân nói nên dừng lại, quay người nhìn hẳn với vẻ mặt đáng thương hình như muốn cầu xin hẳn tha thứ.

“Được rồi! Không có chuyện gì đâu nàng cứ tiếp tục dẫn đường đi!”. Vũ Tiểu Vũ đương nhiên sẽ không làm cho nàng xấu hổ liền lên tiếng bảo,

Nhìn đôi trai gái khuất bóng sau nhà khỏe mới bà lão không khỏi mỉm cười, ánh mắt dường như lại liếc về phía gian bếp, rồi đi vào phòng của ông lão.

Khi hai người đến phía sau nhà thì Vũ Tiểu Vũ liền thấy một ruộng khoai, nó cũng không lớn lắm có tám mươi dòng khoai lang, mỗi dòng độ chừng mười lăm mười sáu mét. Có một dòng đã được đào lên một nửa rồi, có lẽ đây là thành quả từ sáng giờ của Tiểu Xú.

Khi nhìn Vũ Tiểu Vũ bắt tay vào làm việc nàng cũng định vào phụ thì Vũ Tiểu Vũ nói:

“Tiểu Xú! Người đừng có làm gì hết của để đấy cho ta, đây là việc mà nhà của người đã bỏ tiền ra thuê ta làm nên người chỉ cần cung cấp nước uống cho ta làm được”.

Tiểu Xú lác đầu về mặt kiên định, nàng cuối người định cầm dụng cụ đào đất thì Vũ Tiểu Vũ tiếp tục nói:

“Việc bây giờ người nên làm là vào phụ mẩu thân người chăm sóc phụ thân người kia, đừng có ở đây phụ giúp ta làm cho mẩu thân người lại lo lắng, hiểu chưa?”.

Tiểu Xú dường như nghe hẳn nói có lý liền gật đầu đồng ý bỏ dụng cụ xuống đi vào nhà để lại một mình Vũ Tiểu Vũ cày xâu cuốc bẫm.

Làm được một dòng khoai lang thì Vũ Tiểu Vũ liền oán than vì hẳn nhân dịp này muốn rèn luyện thể lực nên đã không dùng đến một chút linh lực nào:

“Không được rồi! Không được rồi! Đúng là mình không hợp với công việc đồng án, nghĩ sao dưới cái nắng 30 40 độ này mà phải nai lưng ra làm, có được bao nhiêu đâu!”.

Khi dòng thứ ba được hẳn làm xong thì Tiểu Xú từng trong nhà bưng ra một ấm nước rót cho hẳn một chén, hẳn uống hết một hơi nhưng đương nhiên như thế làm sao đủ, hẳn liền cướp ấm nước vào trong tay tu một hơi đến khi đã khát mới thôi, bên kia Tiểu Xú cũng ngượng ngùng lấy ra một cái khăn chấm mồ hôi cho hẳn, hàng động này làm cho hẳn đang uống nước không khỏi bị sặc khiến cho Tiểu Xú cười khúc khích nhưng không thành tiếng.

Vũ Tiểu Vũ mát ba bốn canh giờ để làm hết chỗ ruộng khoai khi hẳn buông dụng cụ ra thì đằng sau hẳn đã có thêm một đống khoai to lớn, vốn hẳn cũng có chút lương thiện nên sẵn tiện chuyển khoai vào kho dự trữ dùm họ luôn. Hẳn đang định lấy xác nhận từ bà lão xong ra về thì bà ta nói:

“Từ từ đã, giấy cứ để đây! Ta sẽ xác nhận dùm người, trời cũng còn sớm người ở lại dùng với ta một bữa cơm được chứ?”

Vốn thấy hẳn siêng năng làm việc, tính tình cũng hiền hậu lại còn phụ giúp đem khoai lang vào kho dự trữ nên bà định mời hẳn ở lại dùng bữa vì trời cũng sắp tối rồi.

“Như vậy sao được? Cháu sao có thể không biết xấu hổ mà làm như vậy, tông môn mà biết cháu sẽ bị trách phạt đấy ạ!”

“Người đừng có ngại! Người mà không dùng bữa cùng chúng ta thì ta không xác nhận cho người đâu nhé” Bà lão cười cười nói với vẻ đe dọa.

“Ấy, Bà sao có thể làm như vậy, mà thôi cháu ở lại một chút là được chứ gì?” Vũ Tiểu Vũ biết bà ta nhiệt tình nên cũng không trì kéo nữa mà đồng ý ở lại.

Một bàn rượu thịt nhanh chóng được dọn ra chỉ là có một mình hẳn ngồi ăn dùm mà thôi vì bà lão kéo con gái rời đi nói với hẳn có tí chuyện cần phải giải quyết, bảo hẳn cứ ăn trước đi

chỉ là khi hân com no rượu say chuẩn bị ra về thì hai mắt bỗng nhiên đóng chặt lại cả người không còn tí sức mà gục ngã xuống bàn. ....

P.s Chắc hẳn sắp bị người ta gài bắt đồ vô rồi, tội cho cậu thiếu niên mới ra đời còn chưa hiểu chuyện à:)))

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bị Hai Vợ Chồng Hoa Mạnh An Tính Kế

Hoa Gia Thôn....

Lúc này trong một căn phòng đơn sơ có hai ông bà lão đang ngồi nói chuyện, một giọng điệu có chút lưỡng lự vang lên:

“Phu Quân! Thật sự phải làm như vậy sao?”

“Haiz! Bà nghĩ có thể làm khác đi sao? Nếu không phải tình thế không thể thay đổi được, bà nghĩ ta nỡ lòng làm như vậy sao, nói gì nó cũng là con gái của ta mà”.

Bà lão nghe ông lão nói thế thì không khỏi có chút thương cảm đôi mắt nhìn xa xăm nói:

“Có phải kiếp trước tôi làm sai điều gì không? Mà bà đưa con gái không đưa nào được hạnh phúc, Tiểu Xú thì bị cầm tù nhỏ không thể nói chuyện, hai vị tỷ tỷ của nó tuy may mắn hơn nó nhưng lại vì gả cho tên khốn kiếp kia làm tỷ thiếp mà chết không rõ lý do, bây giờ tên khốn đó thấy Tiểu Xú lớn lên có chút nhan sắc lại muốn lấy nó làm thiếp, Lão Thiên à! Rốt cuộc oan nghiệt này là do đâu?”.

Thì ra hai ông bà lão này chính là phụ mẫu của Tiểu Xú, nhìn thế trạng của ông lão Hoa Mạnh An thì chẳng thấy có gì gọi là bị bệnh cả, ánh mắt vẫn lóe lên tinh quang. Hoa Mạnh An nghe phu nhân của mình nói thế liền nhanh chóng lên tiếng an ủi:

“Bà nó đừng đau lòng nữa! Chuyện cũng qua lâu rồi, nếu biết trước được sự việc như thế thì ta đã liệu mạng với tên khốn đó rồi, đâu có đem hai đứa nữ nhi bảo bối gả cho hắn chứ, có trách là trách ta quá như nhược cho nên lần này dù có như thế nào đi nữa ta cũng phải bảo vệ đứa con gái cuối cùng này”.

“Chỉ sợ lần này không đắc tội nổi người ta mà thôi!” Bà lão lo lắng nói.

“Được rồi! Bà lo đi nấu thuốc đi, thang này là dành cho Tiểu Xú còn thang này dành cho tên đó nhớ là pha vào trong rượu rồi đợi khoảng nửa canh giờ thuốc mới có công hiệu nhé!”.

Hoa Mạnh An mở cửa tủ, từ trong đó lấy ra hai thang thuốc căn dặn phu nhân của mình kỹ càng sao đó lại nằm xuống giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

-----oO-----

Lại nói về Bà lão và Tiểu Xú, sau khi rời khỏi bọn họ liền cùng nhau đi xuống gian bếp, bà lão nhìn đứa con gái của mình một hồi lâu, rồi mới nói:

“Tiểu Xú! Con tin tưởng mẫu thân chứ?”

Tiểu Xú không một chút do dự gật đầu nhìn bà lão, trong đôi mắt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc “Mẫu thân hôm nay làm sao ấy nhỉ? Tự nhiên lại hỏi mình một câu như vậy!”. Bà lão thấy nàng gật đầu lại nói tiếp:

“Thấy nôi thuốc mẫu thân bắc trên bếp không? Lát nữa thuốc chính nhớ lấy xuống uống, nhớ là uống khi còn nóng mới có lợi, uống xong thuốc thì nhớ đi tắm rửa sạch sẽ rồi thay đổi y phục, y phục mẫu thân đã chuẩn bị sẵn cho con rồi!”

Tiểu Xú đứng một bên nghe mẫu thân dặn dò cái đầu liên tục gật gù dù chẳng hiểu át giáp gì “ Rốt cục mẫu thân hôm nay làm sao vậy nhỉ?” đây là câu hỏi ngay lúc này nàng rất muốn hỏi mẫu thân của mình nhất.

Bà lão đứng nhìn đứa con gái Tiểu Xú của mình một lúc lâu, hít một hơi thật sâu rồi lại thở một hơi dài, để bà nói chuyện như vậy với đứa con gái bé bỏng của mình quả thật là quá khó khăn, cuối cùng bà lão cũng quyết định nói ra:

“Tiểu Xú! Lát nữa con nằm ngủ, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, con cũng đừng hoảng hốt nhé, cứ mặc kệ tất cả! Nghe lời mẫu thân sẽ không sao đâu, được chứ!”

Tiểu Xú lại máy móc gật đầu trong thâm tâm của nàng lúc này dấy lên một điều lo sợ “Mẫu thân nhất định có chuyện gì đó dấu mình rồi, người lại sợ mình muốn can thiệp vào sao?”. Nghĩ đến đây thì nàng lại tự hận bản thân “Tại sao mình sinh ra lại là thân nữ nhi cơ chứ! nếu mình thân là nam nhân thì đã có thể giúp ít cho phụ mẫu rồi” chỉ là nàng không biết mình sắp bị mẫu thân bán đến nơi rồi.

Bà lão sau khi dặn dò con gái thì quay trở lại chỗ của Vũ Tiểu Vũ, bà không trực tiếp đi vào mà đợi một lúc đến khi nghe có tiếng động “Bịch” thì mới quay đầu bước về căn phòng của Hoa Mạnh An.

“Phu quân! Mau mau phụ ta một tay đem hắn vào phòng của Tiểu Xú nào!”

Hoa Mạnh An nghe tiếng phu nhân của mình thì bảo:

“Được rồi! Đợi chút tôi ra ngay!”

Hai ông bà Hoa Mạnh An nhanh chóng diu Vũ Tiểu Vũ không còn biết chuyện gì nữa đi vào phòng của Tiểu Xú, lúc này Tiểu Xú đã tắm rửa sạch sẽ và thay một bộ y phục màu đỏ, hai mắt nhắm chặt nằm trên chiếc giường của mình. Tuy nàng nghe tiếng mở cửa cũng tiếng bước chân nhưng nàng lại không có phản ứng gì. Cho dù là lúc nàng cảm nhận được có người nằm lên chiếc giường vốn dành riêng cho nàng tất cả là vì trước đó mẫu thân đã dặn dò nàng không được quan tâm và nàng thì tin tưởng mẫu thân của mình tuyệt đối.

Sau khi làm xong xuôi tất cả mọi chuyện bà lão lại không nhịn được nhắc nhở Tiểu Xú một lần nữa:

“Tiểu Xú! Nhớ lời mẫu thân căn dặn nhé! Tất cả cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi!”.

Hai ông bà rời khỏi căn phòng để lại Tiểu Xú với tâm trạng ngổn ngang, bao nhiêu câu hỏi muốn thốt ra nhưng lại không thốt ra được chỉ nằm yên lặng không một chút động đậy. Sau khi

đi được một đoạn thì bà lão mới hoàn hồn, thốt lên:

“Áy chết! Thiếu chút nữa quên mất chuyện trong yếu rồi!”

Hoa Mạnh An nghi hoặc hỏi:

“Chuyện gì! Bà đừng nói với tôi là quên pha vào trong rượu rồi nha”

“Ông nghĩ sao mà quên! Nếu quên thì tên đó có thể gục tại bàn sao. Chuyện trong yếu tôi muốn nói là chuyện nhiệm vụ của cậu thiếu niên đó, hần bảo hôm nay là thời gian cuối gì đó, nếu không về báo cáo được sẽ bị trừng phạt, mà bây giờ chúng ta tính kế hần như vậy chắc cũng đến sáng mới có thể về được à!”

“Vậy thì không được rồi! Nếu chuyện này không xong thì khi hần tỉnh lại sẽ làm khó để chúng ta không biết chừng, thôi để tôi đi Thái Sơ Tông một chuyến giải quyết chuyện này. Bà ở lại trông chừng bọn nó nhé!” Hoa Mạnh An lo lắng nói,

“Chỉ còn cách như vậy thôi, ông đi sớm về sớm nhé trời cũng sắp tối rồi”.

“Tôi biết rồi! Tôi sẽ đi nhanh về nhanh!”.

.....

Đến gần giữa đêm rồi mà Tiểu Xú vẫn không tài nào chợp mắt được, không phải vì nàng căng thẳng hay lo lắng điều gì bởi vì nàng tin tưởng mẫu thân sẽ không làm hại nàng, chỉ là hơi thờ chừng mũi cơ thể của tên nam nhân nằm bên cạnh bay vào mũi làm cho trái tim nàng đập loạn nhịp.

Đột nhiên cả người Tiểu Xú hơi rung lên vì lúc này Vũ Tiểu Vũ bỗng nhiên trở mình lăn về phía nàng cùng với đó là tay trái của hần gác lên bộ ngực nhỏ nhắn của mình, một cảm giác lạ lùng dâng lên đồng thời lúc đó chân trái của hần lại gác lên cặp đùi thon gọn, trong suy nghĩ của Tiểu Xú lúc này " Đây là hần đang ôm mình sao?".

Trái tim của nàng càng lúc càng đập nhanh hơn vì bờ môi của hần khẽ chạm vào má của nàng, có lẽ do con tim loạn nhịp nên khuôn mặt của nàng đã ứng đỏ trong như một quả dau chín mọng nhìn rất xinh đẹp.

Trong thâm tâm nàng lại hiện lên suy nghĩ “ Đây là cảm giác được nam nhân yêu thương sao? Nó khác quá xa những gì mẫu thân chỉ dạy, mình phải làm gì tiếp theo đây?”.

Lại nói đến Vũ Tiểu Vũ của chúng ta đến tận bây giờ hần còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, lúc này hần chỉ cảm thấy trong người khá là khô khốc, cổ họng dường như bị cháy đến đau rát. Hần đưa tay quơ quào tìm nước uống thế nhưng chỉ chạm phải một thứ gì đó mềm mềm vừa tay mà thôi.

Hàng động sở nần của hần làm cho thân thể Tiểu Xú rung lên bần bật, đầu nàng hơi nghiêng qua nhìn hần nhưng không ngờ lại chạm phải bờ môi của hần, vốn cả người Vũ Tiểu Vũ đang khô khốc cần nước uống thế nên chiếc lưỡi hần nhanh chóng đi vào trong miệng nàng mát lạnh chiếc lưỡi thơm tho giống như hần đã tìm được nguồn nước để giải khát.

Đến bây giờ, Tiểu Xú mới biết những lời nói không đầu không đuôi của mẫu thân lúc chiều có ý nghĩ gì, rồi nàng lại nhớ đến chuyện cách đây một tuần chính là khi tên khốn kiếp hại chết hai vị tỷ tỷ của nàng đến cầu thân. Nàng lại hiểu ra tại sao phụ mẫu mình lại phải làm như vậy, càng hiểu ra thì nàng lại càng cảm thấy thương phụ mẫu mình nhiều hơn.

Mặc cho dòng suy nghĩ miên man của nàng, Vũ Tiểu Vũ lúc này đã tỉnh táo và hần đã biết sự việc gì đang xảy ra chỉ là hần vẫn phải tiếp tục hành động của mình vì bây giờ hần không thể không ché được cơ thể của mình ngừng lại, từng lớp y phục của nàng nhanh chóng được hần cởi bỏ, thân thể mềm mại của nàng cứ thế dần dần hiện ra chỉ còn lại một cái nội khổ dưới thân.

Đôi tay của hần liên tục mon trón bộ ngực nhỏ nhắn của nàng có vẻ như hần rất thích thú vì hần đã dừng lại chỗ này một hồi lâu rồi chẳng thấy dấu hiệu muốn rời đi. Lúc này cả người hần đè hần lên người nàng, đôi môi của hần không biết từ lúc nào đã rời khỏi đôi môi nhỏ nhắn của nàng mà hôn lên cổ nàng rồi từng chút từng chút lần xuống bộ ngực nhỏ nhắn ấy.

Đôi tay nàng bầu vịu vào tấm chăn, cố gắng chịu đựng cái cảm xúc dâng lên trong lòng, từng ngón chân của nàng cũng bầu lại. Chính vào lúc này, nàng cảm thấy hạ thân hơi có chút lạnh thì ra Vũ Tiểu Vũ đã cởi bỏ nội khổ của nàng ra từ lúc nào rồi, nàng lại cảm nhận được hơi thở từ nơi đó vì bây giờ khuôn mặt hần đã áp sát vào chôn linh thiên của nàng, điều này làm cho nàng xấu hổ không thôi.

Từng đợt khoái cảm mạnh mẽ truyền đến khiến cho nàng không kim chế được nữa, hai cánh môi mở ra nhưng lạ thay lại không có âm thanh nào phát ra. Hai cặp đùi thon gọn của nàng kẹt chặt đầu của hần lại còn cánh tay lại gì chặt đầu hần vào trong khiến hần hít thở không xong quả là một hành động mâu thuẫn nữa muốn nữa không.

Một phen kích tình qua đi cả người nàng rũ rượi, thân thể khắp nơi ứng đỏ cùng với mồ hôi tuôn ra như mưa, hai mắt nàng đang nhắm chặt tận hưởng dư vị của khoái cảm còn động lại. Lúc này bộ y phục trên người Vũ Tiểu Vũ cũng dần dần được cởi bỏ. Hần dùng hai tay tách đôi chân nhỏ bé của nàng ra đều này khiến cho Tiểu Xú cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt càng đỏ hơn nhưng trong lòng lại có chút cảm giác hồi hộp chờ đợi.

Vũ Tiểu Vũ cho tiểu đệ đệ của hần từ từ đi vào liền có cảm giác bị cái gì đó chặn lại, hần không vội vã vì hần muốn nàng quen dần với cảm giác lúc này, hần lại cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng. Khoảng một phút sau, cái eo to lớn của hần hơi dịch về phía sau liền dùng lực mạnh mẽ đẩy về phía trước, tiểu đệ đệ của hần nhanh chóng đi vào xuyên phá tầng ngăn cản ấy, một đóa hoa mai đỏ thắm lúc này bất chợt xuất hiện dưới tấm chăn.

Khuôn mặt Tiểu Xú nhăn lại vì đau đớn, đôi chân kim chặt ở hai bên hông không cho hần động đậy chỉ là sức của nàng làm sao bì được sức của hần, một lúc sau thì hần hoạt động bình thường chỉ là những cái ra vào rất nhẹ nhàng không dồn dập và đôi khi cũng xen lẫn một chút mạnh mẽ.

Có lẽ vì sợ để lại bóng ma trong lòng nàng nên hần không có bất kì hành động thái quá nào, hần chỉ muốn cho nàng cảm nhận được sự thương yêu mà hần mang lại. Hai người lẫn lộn một lúc lâu đến khi hần không thể kim hãm được khoái cảm mà tưới cho nàng một loạt tinh hoa sền sịch vào bên u cổ được bao bọc xung quanh bằng một mảnh rừng rậm um tùm.

Hai cơ thể một môi ôm nhau chìm vào trong giấc mộng đẹp đẻ của mình, bà lão phía bên ngoài cũng lặng lẽ rời đi, không phải bà có sở thích biến thái nhìn trộm hay gì, chỉ là bà sợ hai đứa trẻ còn quá nhỏ không biết phải làm sao cho nên không nhìn được mà đến nhìn một chút không ngờ bọn chúng là hành động trời chày như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Giải Quyết Rắc Rối

Một đêm đầy ám muội qua đi, lúc này ở căn nhà của Hoa Mạnh An, trong một gian phòng có mùi hương thoang thoảng. Một cậu thiếu niên đang gác tay lên trán, hai mắt nhìn chăm chăm

vào cái trần nhà.

“Haizz! Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra, giờ mình mới hiểu cái cảm giác bị người khác gài của Vũ Khắc Điệp là như thế nào, méo nói nên lời, chỉ là mình may mắn hơn mà thôi”.

Vũ Tiểu Vũ lại đưa mắt sang nhìn Tiểu Xú đang nằm bên cạnh mình với vẻ mặt hiện rõ trên khuôn mặt thế nhưng không hiểu sao đôi môi nàng lại mỉm cười, có lẽ nụ cười đó là nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc.

Trong lòng Vũ Tiểu Vũ rối bời không biết phải đối xử với Tiểu Xú như thế nào, không hiểu nguyên do làm sao mà chỉ trong một thời gian ngắn gửi hấn lại có quá nhiều cô gái phải phụ trách trong khi hấn lại chưa có gì trong tay, lỡ như có đại sự gì xảy ra thì hấn cũng không thể nào bảo vệ cho bất kì cô gái nào cả.

Lúc này khuôn mặt của Tiểu Xú khẽ nhăn lại có lẽ vì lúc nàng trở mình nên con đau ở nơi đó truyền đến làm cho nàng có thần tình như vậy. Nhìn Tiểu Xú một lúc lâu, Vũ Tiểu Vũ không khỏi hiện lên vẻ yêu thương, nàng là một cô gái yếu đuối nhưng tính tình lại rất quật cường. Hấn đưa tay vuốt ve khuôn mặt đó, không nhìn được mà cúi người đặt một nụ hôn lên trán của nàng, chính lại chân mãn cho Tiểu Xú hấn mới đứng dậy mặt quần áo bước ra ngoài.

Khi hấn đến đại sảnh của Hoa gia thì bất gặp hai ông bà Hoa Mạnh An đang ngồi ở đó với thần tình lo lắng có vẻ như họ đang chờ đợi hấn vì khi hấn xuất hiện thì hai ông bà liền đứng dậy.

“Được rồi! Các người cứ ngồi đi chúng ta nói chuyện một chút!” Vũ Tiểu Vũ thấy họ đứng lên liền nói với vẻ hấn mới là chủ của căn nhà này vậy.

Vũ Tiểu Vũ thấy hai người ngồi xuống rồi được một lúc mà không ai nói gì hấn lại lên tiếng:

“Các người không có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Hai ông bà Hoa Mạnh An nghe hấn nói thế thì thờ phào nhẹ nhõm nói:

“Chàng trai trẻ! Chúng tôi không có ý định xấu gì với người cả, cũng không có định bắt người phải lấy Tiểu Xú, tất cả mọi chuyện cũng là bắt đất dĩ mà thôi”.

Vũ Tiểu Vũ đương nhiên biết là họ phải có chuyện gì đó mới làm như vậy vì có phụ mẫu nào lại muốn đẩy con gái của mình vào tình huống như thế, chỉ là nghe bọn họ nói thế không khỏi cảm thấy hơi tức giận:

“HU! Chưa nói đến việc các người tính kế ta, nội chuyện chậm trễ nhiệm vụ tông môn thôi thì ta đã có lý do trừng phạt các người rồi”.

“Cái này người cứ yên tâm! Chuyện đó chúng ta đã bàn giao lại với Thái Sơ Tông rồi”. Hai ông bà nghe hấn nhắc đến chuyện đó liền nhanh chóng nói rõ.

"Được làm việc rất chu toàn! Coi như chuyện đó không tính với các người đi! Còn chuyện của Tiểu Xú thì sao? Nàng không phải là nữ nhi của các người sao? Tại sao các người phải làm vậy với nàng" Vũ Tiểu Vũ vẫn thái độ lạnh lùng không khách khí nói chuyện cùng hai người mặc dù tuổi của hấn còn khá nhỏ.

Khi nghe Vũ Tiểu Vũ nhắc đến chuyện của Tiểu Xú sắc mặt của hai người liền biến đổi, một cảm giác bất đắc dĩ lại hiện lên khuôn mặt, nói:

“Đương nhiên nàng là nữ nhi của chúng ta chỉ là người không biết một tuần trước có một tên ác bá đến đây cầu thân, tên ác bá này trước đó đã lấy hai vị tỷ tỷ của Tiểu Xú làm thiếp nhưng chưa đến hai tháng chúng nó lại chết không rõ lý do, giờ hấn lại đến chúng ta không còn cách nào khác nên mới phải làm vậy, định mượn danh tiếng của Thái Sơ Tông của người chấn nhiếp hấn mà thôi”.

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe thế thì giọng nói có chút dịu lại:

“Thế tại sao các người không nói với ta một tiếng? Việc gì phải lấy hạnh phúc cả đời của nữ nhi mình để đánh cuộc lỗ như ta cũng là một người xấu thì chẳng phải nàng cũng gặp họa sao?”

“Việc như thế làm sao chúng ta có thể nói được, nếu như Tiểu Xú của chúng ta xinh đẹp lại có thể nói được thì khi đó có lẽ người cũng động tâm với nó rồi, dù không cưới nó làm chính thất thì một chân làm thiếp cũng là phúc đức của nó rồi, với lại khi người bước vô nhà thái độ làm người của người rất tốt nên ta mới bậm bực nghe theo lời của phụ quân mà làm, nếu đổi lại là người khác chắc ta cũng không làm như vậy”.

Đúng lúc này một bóng người nhanh chóng lao đến quỳ trước mặt hấn, người đến chính là Tiểu Xú không biết nàng thức dậy từ lúc nào rồi và chắc có lẽ câu chuyện này giờ nàng đã nghe thấy hết nên nàng mới làm vậy để cầu xin hấn tha thứ cho song thân.

“Tiểu Xú nàng đứng lên đi! Nàng làm cái gì vậy, chuyện nàng đầu phải là lỗi của nàng đâu”

Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đỡ nàng dậy lo lắng nói, nhưng Tiểu Xú cũng rất quật cường liên tục lắc đầu không chịu đứng dậy, nếu lúc này nàng có thể nói thì chính là hấn không chịu tha thứ cho song thân thì nàng sẽ không chịu đứng dậy mà quỳ mãi nơi đây

Nhìn nàng cương quyết như vậy hấn làm sao có thể nỡ lòng nhìn nàng như thế liền nói:

“Được rồi! Nàng đứng lên đi ta không truy cứu nữa là được chứ gì!”

Tiểu Xú vừa nghe hấn nói thế thì vui vẻ đứng lên nhìn hấn với ánh mắt hạnh phúc bởi vì hấn có thể vì nàng mà làm như thế chứng tỏ trong lòng hấn nàng cũng có một vị trí, phụ nữ mà đôi khi một chuyện nhỏ nhặt cũng đủ làm bọn họ hạnh phúc về vui cả tuần.

Thật ra hành động trước đó của Vũ Tiểu Vũ chính là được tiện nghi rồi còn bắt bẻ, người ta đã bảo là không bắt hấn phải chịu trách nhiệm gì rồi mà hấn còn làm khó đủ điều, chỉ là cái cảm giác bị tính kế nó rất là khó chịu buộc hấn phải làm gì đó để giải tỏa.

Hai ông bà Hoa Mạnh An nghe hấn nói thế thì trái tim đang đập liên hồi cũng từ từ bình tĩnh lại, nhìn hấn yêu thương con gái như vậy hai người cũng cảm thấy mỹ mãn. Hoa Mạnh An liền đưa mắt cho phụ nhân của mình, bà hiểu ý liền lên tiếng:

“Chàng Trai! Có thể nhờ người một chuyện không?”

“Chuyện gì? Nếu như trong khả năng thì cháu sẽ làm” Sao khi mọi chuyện được giải quyết thì Vũ Tiểu Vũ lại dùng kính ngữ.

“Người có thể đưa Tiểu Xú đi theo chăng, chừng nào sự việc này qua đi thì để nó trở về cùng được, ta nghĩ hấn sẽ không dám làm khó hai ông bà lão này đâu!”.

Khi Vũ Tiểu Vũ đang định lên tiếng thì lúc này Tiểu Xú đứng một bên chạy lại cầm tay của mẫu thân cái đầu lắc lắc.

“Tiểu Xú! Con không thương phụ mẫu sau?”

Tiểu Xú lắc đầu rồi cúi đầu mình vào lòng ngực của mẫu thân hai tay ôm chặt lấy cái eo to lớn, không ai biết nàng đang nức nở khóe mắt đã rơi lệ.

“Thế tại sao con không nghe lời mẫu thân? Con có biết nếu như con không chịu đi theo cậu ta thì con rất có thể sẽ gặp chuyện hay không, lòng người khó đoán à, khi cậu ta còn ở đây thì có lẽ bọn chúng sẽ không làm gì nhưng khi hắn đi rồi thì chúng ta phải làm sao?” Bà lão thở dài từ tốn nói chuyện với Tiểu Xú.

Vũ Tiểu Vũ đứng một bên nhìn hai mẹ con đang nói chuyện không khỏi thương cảm, ý nghĩ chợt hiện lên liền nói:

“Tiểu Xú! Nàng có muốn nói chuyện được không?”

Tiểu Xú nghĩ hoặc ngơ ngác nhìn hắn cùng với đó là ánh mắt mong chờ của hai ông bà lão.

“Ta có thể làm cho nàng có được giọng nói chỉ là nàng có thể chịu đựng được gian khổ hay không?”

Tiểu Xú nhìn hắn với ánh mắt kiên định rồi gật đầu, hai ông bà lão cũng vui mừng ra mặt hài lòng nhìn hắn.

“Thế thì nàng phải theo ta về Thái Sơ Tông, nàng ở đây ta không thể giúp nàng được”

“Thì ra là thế! Hắn chỉ nói cho nó chịu rồi đi mà thôi” Hai ông bà trong lòng không khỏi thất vọng chỉ là có thể để nó rời đi thì nhưng vậy cũng được rồi.

Tiểu Xú đứng yên lặng dường như có điều suy nghĩ, nàng ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Vũ Tiểu Vũ lại nói tiếp:

“Ta nói cho nàng biết có thể là quá trình này sẽ rất lâu, một khi nàng bắt đầu bước vào con đường này ngoài cố gắng ra thì nàng không thể bỏ cuộc, có lẽ đến lúc nàng có thể nói được thì phụ mẫu của nàng đã đi xa rồi, nàng hãy suy nghĩ thật kỹ càng để đến lúc đó nàng không phải hối hận, nàng hiểu chứ?”

Hoa Mạnh An đứng một bên này giờ lúc này cũng lên tiếng:

“Tiểu Xú còn cứ đi đi đừng lo cho phụ mẫu! Nói cho cùng thì phụ mẫu cũng tuổi già sức yếu rồi còn có thể sống được mấy năm? Hãy đi theo nam nhân của con đi để hắn chăm sóc cho con dù phụ mẫu có rời đi cũng không cảm thấy lo lắng”

Tiểu Xú lại một lần nữa nhào vào lòng phụ mẫu, một nhà ba người ôm nhau khóc nức nở, dù là ba người nhưng cũng chỉ có âm thanh của hai người vang lên mà thôi.

Một lúc sau ba người tách ra, bà lão cầm tay của Tiểu Xú đặt vào tay của Vũ Tiểu Vũ nói:

“Haiz! Ta không cần người hứa hẹn bất cứ điều gì cả, chỉ cần nó có thể hạnh phúc là được, còn lại thì người cứ làm hết sức mình là được, nếu như nó không được may mắn thì đó cũng là số mệnh của nó không được tốt”.

Khi hai người Vũ Tiểu Vũ bước ra khỏi căn nhà của Hoa Mạnh An thì mặt trời cũng đã đứng bóng, Tiểu Xú bước đi rất dứt khoát nàng không dám quay đầu lại vì nàng sợ mình sẽ không tìm lòng được mà quay trở lại.

Hai ông bà lão Hoa Mạnh An đứng trước cửa nhìn bóng lưng của hai người dần dần khuất bóng đến khi bọn họ rời khỏi tầm mắt của mình, hai người mới thở dài bước vào trong nhà.

Tiểu Xú cùng Vũ Tiểu Vũ đi trên con đường mòn nhỏ hẹp, quan cảnh không có gì thay đổi so với trí nhớ của nàng trước đó chỉ là khuôn mặt của Tiểu Xú có chút lo lắng không yên.

Vũ Tiểu Vũ nhìn nàng như thế trong lòng cũng có chút không thoải mái liền nói:

“Nàng yên tâm! Trước khi rời khỏi ta có làm một số cấm chế bọn họ chắc chắn sẽ an toàn”

Tiểu Xú lại nhìn hắn với ánh mắt hạnh phúc, có lẽ lúc này nàng cũng rất muốn nói lời cảm ơn với hắn như nàng lại không thể.

“À còn một chuyện nữa! Có lẽ khi tới đó ta sẽ không ở cùng với nàng được vì thanh danh ở đó của ta không được tốt lắm, nàng cứ yên tâm ta sẽ nhờ người chăm sóc người, được chứ?” Đi được một khoảng thì Vũ Tiểu Vũ mới nhớ ra một chuyện cần phải nói với Tiểu Xú

Tiểu Xú lại lắc đầu nhìn hắn.

“Được rồi! Không phải ta vứt bỏ nàng, chỉ là ta tự nhiên dứt một cô gái trở về sau khi ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ khiến thanh danh của ta càng xấu hơn rất có thể bị đuổi ra khỏi phong, chứ ở cùng với nàng ta cũng rất thích thú à” Vũ Tiểu Vũ nói đến đây thì giọng lại có chút lưu manh làm cho Tiểu Xú nghĩ đến chuyện gì đó mà khuôn mặt lại bất giác đỏ lên.

Hai người cứ thế một đường đi thẳng, Vũ Tiểu Vũ thì chốc chốc lại trêu ghẹo làm nàng xấu hổ liên tục đỏ mặt, riết rồi có vẻ như không chịu nổi nữa nên nàng cúi đầu đi băng băng không thèm quan tâm đến hắn đang nói gì, hắn người cứ thế một trước một sau cùng nhau lên núi...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lại Bị Tập Kích

Chân núi Bàn Tọa Sơn.

Trước đại môn của Thái Sơ Tông có ba người, trong đó một đôi nam nữ mặc bộ y phục màu trắng trên ngực áo có đồ án bàn tọa, bên hông đeo một tấm lệnh bài khắc chữ Thái Sơ, người còn lại là một cô gái tầm mười bảy, mười tám tuổi có chút nhan sắc đang đi qua đi lại dường như đang lo lắng chờ đợi ai đó.

Một lúc sau lại có một đôi nam nữ đi đến nhìn về mặt của bọn họ thì dường như đang tranh cãi chuyện gì đó vì vẻ mặt của cô gái rất là khó chịu.

“Thật không hổ là Kê Cuồng Dâm! Đi ra ngoài làm một nhiệm vụ đơn giản như vậy lại đi một ngày một đêm không về đã thế còn nhờ người trả nhiệm vụ dùm, hôm sau liền dắt ngay một cô gái cùng về, thật là bất phục bất phượng người sát đất!”.

“Lý sư tỷ! Chuyện không như người nghĩ đâu, hôm qua ông lão Hoa Mạnh An thấy ta làm việc siêng năng nên mời ở lại dùng bữa không ngờ lại quá chén mà thôi với lại nhà họ có chuyện muốn gửi nữ nhi cho chúng ta chăm sóc một ít hôm không lẽ ta lại từ chối”.

“Thật sự là như vậy sao? Bàn tánh người như thế nào ta còn không hiểu rõ sao? Mỡ đã dâng tới miệng không lẽ người còn chê sao?”.

Thật ra Lý Mộng Trinh cũng không hiểu vì sao mình lại như vậy nữa chỉ là vừa nghe hắn nói dất một cô gái về muốn nàng chăm sóc hộ liền cảm thấy tức giận, trong lòng lại nghĩ “Mình việc gì phải chăm sóc cho nàng ta dùm hắn, mình là gì của hắn chứ?” thái độ đối với hắn vốn dĩ đã lạnh nhạt nay lại càng thêm lạnh lẽo hơn.

“Lý sư tỷ à! Ta phải làm sao người mới tin tưởng ta đây, thế người không chịu thì ta đưa nàng ta trở về còn không được sao?”

“Đấy! Thấy chưa! Người lại kiếm cớ đưa cô ta về sao đó lại đi một ngày một đêm nữa sao?”

Lý Mộng Trinh nghe hắn nói thế liền lên tiếng chầm chọc, nhưng nàng lại không biết trong lời nói cũng nàng có ý vị oán trách, nếu như có người nào đó nghe được câu nói này của nàng thể nào cũng liên tưởng đến lời hờn dỗi tình lang của các cô gái.

“Lý sư tỷ! Chuyện khó đến như vậy mà người cũng nghĩ ra được sao?” Vũ Tiểu Vũ liền có cảm giác bó tay với Lý Mộng Trinh.

"Đúng là con gái không thể nào nói lý lẽ với bọn họ được chuyện gì đến tay bọn họ cũng đều bị bẻ cong không hổ danh với câu tiểu nhân với nữ nhân là không nuôi nhát" Trong lòng hắn lại hiện lên dòng suy nghĩ, Vũ Tiểu Vũ có lẽ không biết với trạng hiện giờ của Lý Mộng Trinh đều là biểu hiện của tình yêu. Có lẽ Lý Mộng Trinh đã thực sự thích Vũ Tiểu Vũ rồi vì người ta thường nói con gái một khi đã yêu thì chỉ sợ thông minh chỉ bằng không mà thôi.

“Chào Lý Sư Thúc!”.

Đôi nam nữ gác cổng vừa thấy Lý Mộng Trinh liền lên tiếng chào hỏi, âm thanh của bọn họ làm cho lời nói vốn đã đến lưỡi của Lý Mộng Trinh liền phải nuốt xuống vì nàng không thể để mình mất hình tượng trước bọn tiểu bối này được.

“Được rồi, không cần đa lễ đều là người một nhà không mà!”

“Lý Sư Thúc nói đùa! chúng con làm sao dám vô lễ như vậy!” Hai người đó nghe Lý Mộng Trinh nói liền bảo,

“Biết vì sao ta đến đây rồi chứ?” Lý Mộng Trinh vừa nói vừa đưa mắt đánh giá Tiểu Xú, thấy nhan sắc cùng vốn đáng của Tiểu Xú không có gì hơn mình, con tức giận trước dường như tan biến một ít thậm chí trong lòng nàng còn có chút tự hào về mình “Có lẽ tên biến thái đó nói đúng, người như cô ta làm sao có thể lọt vào tầm ngắm của một sắc lang như hắn chứ!”.

“Bẩm Sư Thúc, đã hiểu!”

“Thế ta dẫn người đi được rồi chứ?”

“Sư Thúc cứ tự nhiên!”

“Nếu có ai hỏi thì cứ nói việc này ta chịu trách nhiệm các người không cần lo lắng, ta đi trước nhé!” Lý Mộng Trinh biết trong lòng bọn chúng nghĩ gì liền nói.

“Sư Thúc đi thông thả!”

Thật ra trước khi Lý Mộng Trinh đến bọn họ làm gì để nói chuyện như vậy, Vũ Tiểu Vũ đứng giải thích một lúc lâu không được liền bảo Tiểu Xú đứng chờ hắn đi tìm người giải quyết vì hắn không biết tìm ai nên lại đi tìm Lý Mộng Trinh để ăn chửi.

Ba người nhanh chóng lý khai đi về hướng Vũ Sát Phong, cả một đoạn đường này không biết vì sao Lý Mộng Trinh lại vui vẻ chóc chóc lại cười một mình làm cho Vũ Tiểu Vũ nghĩ “Lý sư tỷ lại làm sao nữa thế nhỉ? Mới vừa nãy còn u ám như trời mưa bây giờ lại vui vẻ như mùa xuân, đúng chất là con gái lúc nắng lúc mưa chỉ tội cho mình phải hưởng chịu cơn mưa xối xả mà không phải là nắng mùa xuân, thật là xui xẻo mà!”.

Lúc đến một ngã rẽ thì Vũ Tiểu Vũ đột nhiên dừng lại vẫy tay nói:

“Tiểu Xú! Tạm biệt nhé! Nhớ phải nghe lời Lý sư tỷ nha, thấy tỷ lạnh nhạt vậy thôi chứ tốt tính lắm nên không có gì phải sợ tỷ ấy hết, hiểu chưa?”

Tiểu Xú nhìn hắn với ánh mắt lưu luyến rồi mới nhẹ nhàng gấp đầu rồi nhanh chóng đi theo Lý Mộng Trinh chỉ là nàng phải dừng lại vì Vũ Tiểu Vũ lại lên tiếng gọi Lý Mộng Trinh:

“Lý sư tỷ!”

“Người còn chuyện gì sao?” Lý Mộng Trinh quay lại nhìn hắn với ánh mắt khó chịu,

“À! Tiểu Xú từ nhỏ không...” Vũ Tiểu Vũ còn chưa nói hết câu đã bị Lý Mộng Trinh cắt đứt.

“Được rồi! Người không cần nói nữa! Ta biết rồi, nàng từ nhỏ không nói chuyện được chứ gì, chuyện nhà họ Hoa có con gái bị cầm cố lẽ cả Thái Sư Tông đều biết”.

“Ặc! Vậy nhờ tỷ chăm sóc nàng...dùm đệ nhé, sau này có việc gì thì tỷ cứ nói một tiếng trừ núi đao biển lửa ra cái gì ta cũng làm cả” Vũ Tiểu Vũ khó khăn mới dám mở lời vì sợ nàng lại tự nhiên nổi bão,

“Được!” Lý Mộng Trinh sau khi nghe hắn nói vậy tự nhiên lại cười vui vẻ không biết trong lòng đang nghĩ gì nữa, nụ cười của nàng làm cho Vũ Tiểu Vũ cảm thấy on lạnh cả người.

Lúc này nhìn bóng lưng hai người dần dần khuất xa Vũ Tiểu Vũ liền nhanh chóng đi về động phủ của mình định nghỉ ngơi vì mấy ngày nay quá tốn sức cơ thể có chút kham không nổi rồi.

Chỉ là khi hắn vừa mở cửa động hắn liền cảm nhận được một luồng gió áp đến trước mặt, một lá chắn bằng linh lực lập tức xuất hiện đồng thời hắn cũng nhảy tránh sang một bên. Quyền phong lại tiếp tục áp đến, hắn đưa tay trái lên định gạt sang một bên nhưng không ngờ quyền phong lại biến tấu thành một cú đâm móc ngược từ dưới cầm lên.

“Chát”

Cú đâm không ngờ bị bàn tay phải của Vũ Tiểu Vũ chặn lại, tiếp theo đó là một đoàn quét chân được tung ra Vũ Tiểu Vũ dùng Phong Thiên Bộ nhanh chóng lui về phía sau, chỉ là tốc độ của người kia cũng không phải là dạng vừa. Cho dù hắn nhảy đồng tránh tây thì vẫn gặp phải công kích như vũ bão của người tập kích kia.

Trong lòng Vũ Tiểu Vũ lúc này cảm thấy rất bức bối, không nghĩ tới vừa trở lại Thái Sư Tông đã liên tiếp bị ức hiếp, ban nãy là bị Lý Mộng Trinh bây giờ lại đến tên khốn kiếp chưa rõ lai lịch này bởi vì toàn thân hắn đều là hắc y phù kính chỉ chừa mỗi cặp mắt để nhìn mà thôi.

“Cmm! Đúng là số con rệp mà! Sao cứ mỗi lần mình ăn xử nữ xong là gặp ngay vận đen vậy nè, nhớ kiếp trước không phải nói chơi gái trinh để xả xui sao, chắc là do thằng ku Vũ Tử ăn ở không có đức rồi!”

Mặc cho hần suy nghĩ như thế nào đi nữa thì quyền phong vẫn cứ thế đều đều biến ảo làm hần vất vả chống đỡ, trong lúc hần di chuyển bàn tay trái không ngờ từ từ thay đổi hình dạng gân xanh không biết từ lúc nào đã nổi khắp cánh tay thì ra này giờ hần vừa đỡ chiêu vừa âm thầm thôi thúc Bạo Hòa Quyền, đến lúc này hần mới chính thức phản công.

“Bạo Hòa Quyền”

Một đám nhanh chóng được tung ra, quyền phong mang sức ép kinh người chỉ là lúc này người kia thấy hần ra đòn uy vũ lên yêu kiều hô lên:

“Dừng tay, dừng tay, ta là Thủy Tiên bé bỏng của ngài đây!”

Vũ Tiểu Vũ nghe tiếng kinh hô liền nhanh chóng khống chế lực lượng nhưng việc đã đến nước này, như tên đã lên dây bắn ra đầu phải nói thu là thu lại được, quyền phong nhanh chóng chạm vào tầng bảo hộ bằng linh lực của Thủy Tiên.

“Xẹt xẹt”

Quần áo trên người nàng một lần nữa bị chấn nát vỡ vụn nương theo lực nàng bị đẩy bay lên giường nằm một đống, còn Vũ Tiểu Vũ do mạnh mẽ khống chế lực lượng nên bị lực lượng cản trở thân thể bay đi đụng vào vách động phù phun ra một ngụm máu tươi, có vẻ như hần đã bị nội thương vì sao khi phun ra một ngụm máu liền ngã sang một bên bất tỉnh.

Thủy Tiên lúc này từ trên giường chạy xuống mặc cho mình đang trần truội không một mảnh vải che thân vì do hần khống chế gần hết lực lượng cộng thêm là chấn linh lực nên nàng không có bị gì. Nhìn thấy tình trạng của hần, nàng vội vàng một bên truyền linh lực cho hần một bên khóc lóc lo lắng nói:

“Thần Thiếp xin lỗi! Thần Thiếp xin lỗi!...”

Qua một lúc sau Vũ Tiểu Vũ hai mắt có chút động đậy mở ra nhìn thấy Thủy Tiên hần liền có chút tức giận cười mắng:

“Giờ mới biết khóc lóc à! May mà ta thân thể cường tráng không thì xem chút nữa ngươi thành quả phụ rồi”.

“Người ta... người ta chỉ muốn đùa giỡn với ngài một chút thôi mà” Thủy Tiên thấy hần không sao liền từ phía sau ôm chăm lấy hần không ngừng nũng nịu nói, mặt cho hai cái bánh bao mà sát với cái lưng trần của hần.

“Cmm! Đúng là yêu nghiệt!” Vũ Tiểu Vũ thầm mắng một câu trong lòng vì hành động của nàng làm cho hần tuy đang bị thương nhưng cũng không kim chế được mà vênh lên.

“Được rồi! Ngươi đến đây không phải chỉ là định đùa giỡn với ta đúng không”.

“Ngài nói gì thế? Ngươi ta nhớ ngài nên mới đến đây chứ bộ!” Thủy Tiên hai mắt đảo qua lại một hồi mới trả lời,

Nàng tuy có một chút nhớ hần nhưng lý do thật sự nàng đến đây là vì nghe được hần dặt về một cô gái tuy biết hần luôn thương yêu mình nhưng phụ nữ mà ai lại không có máu ghen, vận dụng lệch bài mở cửa hần đưa cho thế là nàng vào núp một bên chờ đột định tập kích một phen cho hả dạ mới ra cứ sự này.

“Ừh! Nhớ ta hay là định trả thù việc hôm đó bị ta đánh bại” Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy hừ lạnh.

“Người ta làm sao có ý định đó cơ chứ!”

Mặc kệ thái độ của hần, Thủy Tiên kiều mị trả lời đồng thời đôi tay liên tục vuốt ve cơ thể của Vũ Tiểu Vũ làm cho hần có cảm giác không xong nhất là sau khi trả lời câu vừa rồi nàng không ngờ lại cho tay vào quần bắt đầu đùa giỡn với tiểu đệ đệ của hần.

“Nàng đang chơi với lửa đó!”

Vũ Tiểu Vũ không nhip được phải lên tiếng cảnh cáo nàng thế nhưng đáp lại hần chỉ là một câu nói không quan tâm của Thủy Tiên

“Thần Thiếp muốn chơi với lửa đó, thì sao nào?”

“Hừ! Ngươi dám chơi với lửa thì phải biết cảm giác bị lửa thiêu là thế nào à?”

Vũ Tiểu Vũ lúc này đã không còn chịu được cái cảm giác khô khốc đang bùng bùng dưới hạ thân thể là vừa nói xong liền xoay người lại nhanh chóng đè Thủy Tiên xuống nền đất, cúi người đặt cho nàng một nụ hôn nồng cháy, một lúc sau một khúc nhạc hoan ca được tấu lên cho dù đây đang là ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tiếng Xấu Lại Vang Dội

Khi ánh trăng bắt đầu nhú lên ở chân trời, Vũ Tiểu Vũ mới vương mình thức dậy, hần vô thức đưa mắt nhìn sang bên cạnh tâm trạng không khỏi có chút mất mát vì cũng giống như lần trước Thủy Tiên không biết đã đi từ lúc nào.

“Đúng là yêu nghiệt hại người mà! Không nghĩ với tình trạng như vậy mà mình lại lẫn lộn với nàng ta đến vậy hiệp!”

Khi hần đang oán than thì một giọng nói tức giận vang lên trong thức hải của mình:

“Thằng khốn kiếp! Được tiện nghi còn bày đặt than thở? Chơi phụ nhân của người khác có phải sướng lắm không?”

“Cmm! Đây là nàng câu dẫn ta chứ không phải ta muốn như vậy, ca lúc nào cũng thuần khiết chỉ là toàn bị người khác hãm hại không nhé!”

“Ta khinh! Ngươi như thế nào ta còn không rõ sao, lại ra về đạo mạo quân tử, bởi vậy cũng chỉ có mình ngươi mới chấp tay đem dâng người mình yêu cho kẻ khác mà thôi”. Hắc Tiểu Vũ nói ra một câu như dao găm vào tim hần vậy.

“Ta... Hừ người thì biết cái gì? Đây là vì ta muốn nàng được hạnh phúc, ngươi hiểu không?”

“Người đúng là chẳng hiểu một tí gì về nữ nhân cả, đối với nữ nhân mà nói, bọn họ chỉ cần hằng ngày đều được ở bên cạnh nam nhân của mình là chuyện hạnh phúc nhất rồi, bọn họ một khi yêu thì chẳng cần thứ gì khác ngoài tình cảm của nam nhân mà họ yêu thương còn lại tất cả chỉ đều là phù du thôi”.

“Hừ...Người bắt đầu triết lý từ bao giờ thế! Người không phải chỉ có dục vọng thôi sao” Bạch Tiểu Vũ nhìn nữa kia của mình nghi hoặc hỏi.

“Haha...Thật ra những điều này đều xuất phát từ bản thân người hết cả thôi, ta chỉ là nói lại cho tên khốn ngoan cố không chịu hiểu nhà người sáng ra mà thôi”.

“Được rồi, ta không thèm đôi co với người nữa! Muốn nói điều gì thì nói đi” Bạch Tiểu Vũ một mồm nói.

“Tính ra người cũng không ngu ngốc biết ta tìm người là có chuyện!”

“Cmm! Nói đi không thì té” Bạch Tiểu Vũ có chút mất kiên nhẫn nói,

“Haha! Đúng là tên thích tự ngược mà! Hôm nay tìm người chính là vì có một chuyện muốn nói với người” Hắc Tiểu Vũ lúc này thần tình trở nên nghiêm túc,

Bạch Tiểu Vũ không vội hỏi hẳn chuyện gì mà chờ đợi Hắc Tiểu Vũ nói tiếp:

“Sao khi ta kết hợp với Ma Thần Ước Nguyệt Ngọc đã biết một số công pháp có lợi cho người và ta nhưng cần tu vi của người đạt đến cảnh giới Nguyên Thần mới có thể làm được”

“Công pháp gì?” Bạch Tiểu Vũ có chút hiể kị,

“Phân Thần Thuật”

“Công pháp này thì có lợi gì cho ta và người?” Bạch Tiểu Vũ nghi hoặc nói,

“Đúng là kiến thức nông cạn! Phân Thần Thuật về nguyên lý chính là phân tách người ra làm hai như một cỗ phân thân vậy nhưng cái này nó chỉ phân tách ý thức và tinh thần lực của người thôi”

“Tinh thần lực là gì?” Bạch Tiểu Vũ lại thắc mắc hỏi.

“Tức chết ta! Không phải cái này Tiểu Linh đã nói với người một lần rồi sao, đầu người toàn chứa tẩu hủ không hủ, mà thôi để ta nói lại với người vậy, tinh thần lực chính là lực lượng bên trong thức hải của người, tinh thần lực càng nhiều thì thức hải càng rộng lớn.” Hắc Tiểu Vũ sau khi tức giận cũng giải thích cho hẳn hiểu,

“Đã hiểu! Thế việc này có lợi ích gì?”

“Chính là người và ta sẽ tách ra, độc lập hoạt động ta là ta và người là người, ta sẽ không bị người chi phối và ngược lại”

Bạch Tiểu Vũ vừa nghe như vậy thì cảm thấy vui mừng nhưng lại có phần lo lắng hỏi:

“Thế lúc đó người tạo nghiệp thì không phải ta sẽ gánh tiếng xấu cho người sao?”

“Chuyện này...Ta cũng không thể nào giải thích cho người được, ta chắc chắn sẽ là một kẻ độc ác rồi, vì về cơ bản ta chính là một phần xấu nhất trong con người của người, chuyện gì ta cũng dám làm còn người thì không” Hắc Tiểu Vũ cũng thành thật nói cho nữa kia của mình biết.

“Không nghĩ tới người lại thành thật như vậy! Không dấu diếm điều gì hay đại loại là lừa gạt ta để đạt được mục đích”.

Hắc Tiểu Vũ khẽ nhếch môi nói:

“Cho dù ta có như thế nào thì cũng chính là người mà thôi, ta không giống như người suốt ngày nói câu giả dối lừa gạt với chính mình”.

“Không phải Tầm Ma một khi bộc phát sẽ thay đổi con người sao và ta cũng cảm nhận được sự thay đổi đó, một khi ta tức giận thì không thể kiểm soát được chính mình” Bạch Tiểu Vũ bất ngờ trước câu nói của Hắc Tiểu Vũ.

“Ta cũng không biết phải giải thích như thế nào cho người hiểu, chỉ là từ khi ta có ý thức và nhận biết thì trong suy nghĩ của ta không có ý muốn khống chế người hay là loại bỏ người mà chỉ chọn hình thức sống cộng sinh mà thôi”

“Thoì được nếu đúng như những gì người nói thì tới lúc đó ta sẽ giúp người một tay mà nói trước, ta sẽ làm gì đó để có thể khống chế người bởi vì ích ra người cũng phải có thứ gì đó mà người phải sợ, cơ mà nếu đúng như người nói thì ta chính là Vương Vũ Hoàng Đế của Ma tộc chuyển sinh sao”.

“Ta cũng không biết! vì trong Ma Thần Ước Nguyệt Ngọc không có nhắc đến, lúc người tiếp xúc với Thủy Tiên thì ta mới thức tỉnh kí ức chắc có lẽ người nào đó đã nhúng tay vào kí ức của người rồi, bởi vì nói cho cùng Tầm Ma có thể tu luyện thành Thiên Ma nhưng không thể nào có máu huyết của Hoàng Tộc được”.

“Thế ngoài trừ tu vi là Nguyên Thần ra, ta còn cần phải chuẩn bị cái gì nữa?”

“Người phải chuẩn bị một cỗ thân thể, tốt nhất là của Ma Tộc còn lại thì lấy từ trên người của người, đây là Phân Thần Thuật người xem đi hi vọng tới lúc cần thì người cũng thành thực nó rồi”.

“Tốt! Gặp lại người sao nhé! Ta tu luyện đây hai ngày không có tu luyện gì rồi”.

Trở lại thân thể của mình Vũ Tiểu Vũ vận vẹo một chút, cơ thể hẳn van lên những âm thanh rần rắc, sau đó hẳn lại khoan chân ngồi tĩnh tọa.

Một đêm an nhàn cứ thế qua đi và một buổi sáng bão tố lại đến với hắn, bởi vì có kinh nghiệm từ lần trước nên vừa đầu tháng hắn đã lon ton chạy đến chỗ Cổng Hiến Đường để làm nhiệm vụ chỉ là khi vừa ra khỏi động phủ hắn đã nghe bọn nữ nhân bàn tán khắp phong.

“Tỷ tỷ có người biết tin gì chưa?...Tin gì...tỷ chưa nghe?...”

“Muội muội nghe tin gì chưa?.....Tin gì muội chưa nghe?...”

“Mọi người biết tin gì chưa? Bạo Long Nữ Vương Đình Tú Linh tự nhiên thay đổi tính tình ra đáng một nữ nhân thủy mị”

“Có chuyện như thế à?”

“Các ngươi biết gì không? Nghe nói cách đây mấy ngày tỷ ấy đến Cống Hiến Đường gặp phải Kê Cuồng Dâm, hắn vừa nhìn thấy tỷ ấy liền thấy thích thú có ý muốn.....muốn cái gì thì các ngươi biết rồi đó, chắc có lẽ tỷ ấy bị hấn ăn mất rồi nên mới ra dáng nữ nhân như vậy, một bông hoa lài như vậy lại bị con trâu gặm mất, thật là đáng tiếc à!”

“Thật tội cho tỷ ấy! Không hiểu sao tên khốn đó lại được tiện nghi chứ, biết nhiều người sắp hàng chờ đợi tỷ ấy gât đầu mà tỷ ấy còn không chịu, thế mà lại bị tên kia cưỡng bạo đúng là một câu chuyện buồn, các ngươi thấy thích ai thì tranh thủ mà ấy đi chứ để tên khốn đó nhấm vào lại tiếc nuôi đó”.

Không biết ai nói ra câu đó làm cho cả bọn nữ nhân đều suy tư một lúc lâu lại cảm thấy chí lý làm cho một số thiếu niên đổ tốn một ít công phu liền được ôm người đẹp vào lòng.

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe bọn người kia bàn tán liền có cảm giác khóc không ra nước mắt, hà có gì oán ức cứ lại đổ lên đầu hấn như vậy.

“Cmm! Hai ngày nay không ra khỏi cửa làm thế nào mà cưỡng bạo cô ta, mịa nó lần này có nhảy xuống sông hoàng hà cũng không rửa sạch tội nỗi oan ức này rồi”.

Ngày khi hấn bước vào phạm vi của Cống Hiến Đường thì lập tức lọt vào tầm ngắm của vài chục con mắt, ai cũng có thần tình dè dặt lẫn sợ sệt nhìn hấn, chạm đầu vào nhau bàn tán cái gì đó....

“Kê Cuồng Dâm lại tới để tìm kiếm con mồi đó, tỷ muội cẩn thận nha! Tốt nhất là chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi, chậm trễ là lọt vào tầm ngắm của hấn thì lại khổ bản thân à!”.

Những âm thanh bàn tán liên tục rơi vào trong tai hấn, lúc này có một gái ăn mặc khiêu gợi kẻ liếm môi thần tình nhìn hấn chờ đợi, nhìn là biết tác phong sinh hoạt của nàng ta thế nào rồi, thấy hấn dừng lại nàng ta từ từ đi tới khi lướt qua bên người Vũ Tiểu Vũ thì đã lỏng nheo với hấn.

Đối với mặt hàng như thế này làm sao có thể đã động được tâm tư của Vũ Tiểu Vũ vì những người hấn từng ăn qua đều ưu tú hơn nàng ta nhiều với lại tâm tình của hấn đang không được tốt thì làm sao còn để ý đến chuyện trăng hoa.

Một lần nữa cả Cống Hiến Đường đông đúc lại trở nên vắng vẻ điều hiu, Vũ Tiểu Vũ kẻ lác đầu từ tốn bước vào bên trong chọn nhiệm vụ rồi nhanh chóng rời đi.

Ở cách đó không xa, có một cô gái tóc ngắn mặc trang phục không khác gì một nam nhân chăm chú nhìn từng hành động của Vũ Tiểu Vũ thì thào.

“Haiz! Vì sự phụ, ta lại một lần nữa nói dối, không biết khi sự việc này được phơi bày liệu có gặp phải trả thù từ hấn không, còn có lần này phải thật sự xin lỗi Đĩnh Tú Linh sư tỷ rồi, ta không ngờ lại lấy danh dự của tỷ ấy để giúp cho mục đích xấu xa của mình, nếu như chuyện này không có hồi kết thì ta thật sự còn phải dùng danh tiết của mình để đạt mục đích cho sự phụ chi nghĩ đến đây thôi đã cảm thấy chịu không nổi rồi, may mà chuyện này lại đến thật là đúng lúc vài ngày nữa thôi thì nó kết thúc rồi!”.

Nàng thờ dãi một hơi tâm tình vô cùng hỗn loạn cùng bất đồng, vừa tự trách bản thân lại vừa không muốn dùng bản thân mình và sự tỷ phải làm vật hi sinh.

Cùng lúc đó trong động phủ có ba người con gái hai người đang nói chuyện người còn lại thì chỉ nghe không nói gì:

“Tuyệt Linh! Muội nghĩ tên khốn kiếp đó dám làm như vậy không?”

“Cái này, sao muội biết được! Lý sư tỷ tiếp xúc với hấn nhiều như vậy còn không rõ hấn là con người như thế nào sao?”

Lý Mộng Trinh nghe nàng nói thế không khỏi suy nghĩ “Hấn là con người như thế nào nhỉ?” càng nghĩ khuôn mặt nàng bắt gặp ửng đỏ có chút ấp ửng nói:

“Ta...ta tiếp xúc với hấn nhiều lắm hồi nào, muội đừng có nói bậy?”

“Lý sư tỷ! Mặt ngươi làm sao vậy? Muội nói tỷ tiếp xúc với hấn nhiều cũng đúng mà, bởi vì tỷ là đại quân gia của Vũ Sát Phong không phải sao, có gì đâu mà tỷ phản ứng dữ vậy?”

“Haha! Đang giữa tâm bão mà muội nói lại như vậy có khi người khác nghe thấy sẽ hiểu lầm thì tỷ đây khó mà xuất giá à” Lý Mộng Trinh cười một cái để che đi sự xấu hổ trong lòng nói,

“Tiểu Xú tỷ! Tỷ nói xem hấn là con người như thế nào?”

Tiểu Xú này giờ một bên suy nghĩ về chuyện bọn họ nói cũng không cho hấn là con người như vậy, lúc này lại nghe Hà Tuyệt Linh hỏi mình thì lại lác đầu toả vè không biết.

Hà Tuyệt Linh thấy nàng như vậy không khỏi cười khở “Thật là sao mình lại hỏi tỷ ấy nhĩ, tỷ ấy đâu có trả lời được đâu!”

Khi nàng đang định nói chuyện tiếp với Lý Mộng Trinh thì lúc này Lý Mộng Trinh lại với vàng lấy ra một cái ngọc giản, một hình ảnh cùng với âm thanh được truyền đến:

“Mộng Trinh! Ngày mai ngươi thông báo cho tất cả đệ tử trong phong tập họp tại Vũ Sát Điện ta có chuyện muốn nói!”.

“Tuân lệnh Chương Phong!”

Thì ra là Mạnh Lệ Nương truyền tin báo nàng triệu tập tất cả đệ tử trong phong. Khi Lý Mộng Trinh tiếp nhận mệnh lệnh xong thì quay sang cười mắng Hà Tuyệt Linh.

“Đúng là cái miệng quạ mà! Muội vừa nói gặp hấn thì bây giờ ta chuẩn bị đi gặp hấn nè!”

“Có chuyện gì vậy Lý sư tỷ!”

“Ta cũng không biết nữa! Bỗng nhiên Chương Phong bảo ta ngày mai tập họp tất cả đệ tử trong phong lại thôi”.

“Thế thì Tỷ nhanh đi đi! Muội cũng có tí việc rồi hôm nay lại nói chuyện tiếp, tạm biệt Lý sư tỷ cùng Tiểu Xú Tỷ nhé!” Hà Tuyệt Linh nghe Lý Mộng Trinh nói vậy thì cũng đứng dậy cáo từ hẹn dịp khác.

Lý Mộng Trinh tiễn nàng ra khỏi cửa rồi cũng nhanh chóng rời đi một hướng khác, trong lòng ba cô gái lúc này lại có ba tâm trạng khác nhau, một người thì lo lắng trong lòng, một người lại có chút vị chua chát, còn lại một người thì có chút buồn bực...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Nỗi Lòng Của Đình Tú Linh

“Cuộc sống có lúc cũng rất công bằng, chuyện mà bạn đã không làm thì không ai có thể ép bạn nhận là mình làm, mà chuyện mà bạn đã làm ra thì lúc nào cũng có chứng cứ còn sót lại...”

-----oOo-----

Mặc kệ mọi sự việc đang diễn ra khắp Vũ Sát Phong, Vũ Tiểu Vũ lúc này đang hí hửng làm nhiệm vụ thu thập mười cây Diệp Tu Thảo ở Nam Phong Lâm. Nó là một loại linh dược có màu xanh lục, thân chỉ cao 10cm, khác với cái loại khác là của Diệp Tu Thảo lại giống như những chiếc dây leo cuộn tròn, trên đỉnh có tất cả là mười cộng kết hợp với nhau như một chiến bản phiên bản mini vậy.

“Haiz! Chỉ là mười cộng có đại thôi mà! Mình làm sao phải vất vả như thế này, cả buổi sáng ngoài những con yêu thú đáng ghét kia ra thì làm gì có cây Diệp Tu Thảo nào chứ!”

Âm thanh ai oán kia chính là của Vũ Tiểu Vũ, hắn đang ngồi nghỉ mệt dưới bóng râm của một thân cây cao lớn. Trên tay vẫn hắn vẫn còn đang cầm một mẫu thịt yêu thú đang ăn dở, hắn ngả người xuống nền đất nhìn lên khoảng trời rộng lớn, hắn lại than thở:

“Đúng là xuất sơn bất lợi mà, mình nhớ hồi sáng đầu có đụng phải nữ nhân nào tới tháng đầu, hay là...Cmm! Đúng rồi! Chính là cô gái dám dăng đó hồi sáng tỉnh gã gã mình, chính là cô ta! Không sai vào đâu được! Không lẽ bây giờ trở về mai lại đến chứ đen như cút chó như thế thì còn làm ăn gì được nữa”.

Vũ Tiểu Vũ bật người dậy lui thui bước đi, bước chân dường như không có chút lực nào bởi vì tâm tình hắn không được tốt cho lắm, mấy ngày nay hắn toàn gặp chuyện gì đâu không, tính ra thì cũng không phải là chuyện gì quá xấu chỉ là nó diễn ra quá nhanh và hắn còn chưa có cách nào để giải quyết, cảm giác lúc này có thể nói là bế tắc cũng không sai.

Vốn tính tình hắn cũng có thể là nói là quật cường, cái gì làm không được thì cũng cố mà làm cho bằng được thế nên hắn lại quyết định tìm kiếm một vòng nữa nếu mà không được thì hắn đành bỏ cuộc trở về vậy.

Và có lẽ ông trời cũng cảm động trước tình tình của hắn nên vào đúng những giây cuối cùng của cuộc tìm kiếm hắn cũng thấy một gốc Diệp Tu Thảo, cảm giác vui mừng như vớ được vàng dâng lên trong lòng, hắn la lên nhưng một thẳng điên trong niềm vui sướng tột độ đó. Khi tất cả cảm xúc qua đi thì hắn mới vỡ lẽ hắn chỉ mới tìm được một cây mà thôi.

“Haiz! Có còn hơn không! Có còn hơn không!” Trong đầu hắn lăm lăm câu thần chú này để tiếp thêm động lực, cho đến khi màn đêm bao trùm cả nơi đây hắn mới dừng lại, lấy tất cả linh dược ra từ trong nhẫn trữ vật, hắn đếm đi đếm lại mấy lần cũng chỉ có 7 gốc Diệp Tu Thảo mà thôi.

“Vẫn còn thiếu ba gốc, mai lại tiếp vậy. Hay là ở đây luôn không về nhỉ? Cũng không được lẽ Tiểu Xú có chuyện gì muốn tìm mình thì sao?”

Vũ Tiểu Vũ tự hỏi bản thân rồi cũng tự mình trả lời, sau đó nhanh chóng rời khỏi Nam Phong Lâm, khi về tới động phủ của mình thì hắn liền bắt gặp một bóng người đi qua đi lại trước cửa động của hắn, người đó không ai khác chính là Lý Mộng Trinh. Vừa nhìn thấy hắn thì nàng đã dùng ngón chỉ giận mắng chửi:

“Tên khốn kiếp! Cả ngày hôm nay ngươi đi đâu? Có phải ra ngoài trêu hoa nguyệt rồi, không hả?”

“Ta...”

“Ta.. Ta cái con khi móc! Nói mau! Đến tột cùng là ngươi đi đâu hả, dám để cho bọn cô nương đợi ngươi cả một buổi chiều!” Khi Vũ Tiểu Vũ định lên tiếng thì nàng lại mắng chửi không cho hắn có cơ hội để mở miệng

“Cái...dm! Hôm nay là ngày thứ sáu đen tối há trời, sao mà cả ngày xui xẻo vậy!” Vũ Tiểu Vũ âm thầm than khóc trong lòng thần tình có chút dè chừng nói:

“Lý sư tỷ!”

“Gọi gọi cái gì? Có phải định báo là ra ngoài làm nhiệm vụ, người ta thấy ngươi siêng năng nên người ta bảo ngươi ở lại cùng họ dùng bữa?” Lý Mộng Trinh vẫn giọng điệu tức tối nói,

Sờ dĩ nàng có thái độ như cũng chỉ là do nàng có chút lo lắng cho hắn mà thôi, vì lúc gặp mặt Mạnh Lệ Nương nàng đã biết được lý do có buổi tụ họp ngày mai thế là nàng một mạch đi đến định thông báo cho hắn chuẩn bị. Thật ra nàng làm như vậy cũng là bởi vì trong lòng luôn tin tưởng hắn không phải là người như vậy, sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện này. Nhưng không ngờ giữa lúc đầu sôi lửa bỏng như thế này mà hắn lại không có ở nhà, nàng đợi một hồi cảm thấy sốt ruột liền nghĩ "Có khi nào đã bị người của Giới Luật đường bắt đi rồi không".

Thế là nàng nhanh chóng rời đi hỏi thăm nhưng cũng không tìm thấy hắn, đợi chờ hắn cả buổi chiều mới thấy hắn về, vốn trong lòng toàn nghĩ đến những lời quan tâm nhưng không hiểu sao khi ra đến miệng thì lại như vậy.

“Lý sư tỷ! Tỷ có thể dừng lại được không! Muốn người ta giải thích, lại không cho người ta nói thì làm sao mà giải thích được?” Vũ Tiểu Vũ liên tục bị nàng chặn họng có chút bực tức nói.

Lý Mộng Trinh nghe hắn khề quát liền nhận ra mình có chút quá đáng nhưng kèm theo đó lại là một cổ uất ức không tìm được nước mắt có chút trào ra.

Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy trong lòng có chút chùn xuống nhẹ giọng nói:

“Lý sư tỷ! Cho đệ xin lỗi vì lỡ lớn tiếng với tỷ, nhưng việc gì cũng phải từ từ, tỷ dành nói hết như thế thì làm sao đệ nói được, có phải không?”

Lý Mộng Trinh nghe hắn nói như vậy trong lòng có chút lẩn lẩn suy nghĩ “Hắn đây là quan tâm đến cảm nhận của ta sao?” lại thấy mình này giờ cũng có chút không đúng liền cúi đầu, tay cầm vạc áo chầm qua chầm lại.

“Đúng là sáng giờ đệ đi làm nhiệm vụ nhưng lần này là ở Nam Phong Lâm, là một nhiệm vụ thu thập tìm kiếm linh dược nhưng lại có chút khó khăn nên đệ phải mất cả ngày để tìm kiếm”

Vừa nói hắn vừa lấy trong túi trữ vật ra bảy gốc Diệp Tu Thảo cho Lý Mộng Trinh xem:

“Tỷ nhìn đi! Cả ngày trời chỉ có bảy gốc mà thôi, ta còn đang lo không biết phải làm sao cho đủ thì lại gặp tỷ xả cho một tràn mưa phùn không kịp vượt mặt đây nè!”

Lý Mộng Trinh nhìn thấy mấy gốc Diệp Tu Thảo trong tay hắn thì thần tình lại càng xấu hổ hơn chân lại chà chà dưới nền đất. Trong lòng lại có chút khản trương “Có khi nào hắn nghĩ mình là cô gái không hiểu chuyện không nhỉ? Mà xác hắn, mình có làm sao thì có liên quan gì đến hắn chứ!”.

“Lý sư tỷ! Tỷ tìm ta có việc gì không?”

“À! Chương Phong ra lệnh cho tất cả các đệ từ ngày mai đến Vũ Sát Điện có chuyện cần nói, ta nghe thì hình như là liên quan đến người” Lý Mộng Trinh nghe hắn hỏi thì sững sờ nói trong lòng lại oán lên “Tỷ nữa lại quên!”.

“Liên quan đến ta! Lý sư tỷ có biết chuyện gì không?”

“Việc ngươi làm thì người tự biết sao lại hỏi ta, ta chỉ nói như vậy thôi! Ngươi tự tìm hiểu đi, ta đi à!” Lý Mộng Trình vì trong lòng đang rối loạn cả lên nên sao khi thông báo cho hần liền phán thêm một câu nhanh chóng rời đi.

“Thiệt là! Nàng ta làm sao thế nhỉ lần nào cũng như vậy, bộ mắng chửi ta riết thành thói quen sao?”

Vũ Tiểu Vũ lúc đầu đi vào bên trong động phủ, cả một đêm hần suy tư về chuyện ngày mai nó sẽ như thế nào, cuối cùng hần cũng cho ra quyết định rồi lại tỉnh tọa tu luyện “Cùng lắm thì bị trục xuất khỏi Thái Sơ Tông mà thôi, chuyện gì tới, sẽ tới!”

Một đêm qua đi, Vũ Tiểu Vũ lại làm những chuyện quen thuộc hằng ngày, sau đó hần bước ra khỏi động phủ khẽ nhìn nó thật lâu rồi mới quay đầu bước đi, bước chân hôm nay không vội và như những lần vội vàng trước kia mà bước đi rất chậm, quang cảnh xung quanh cũng lọt vào tầm mắt của hần rất kỹ càng hơn, một loại lưu luyến không muốn rời khỏi dâng lên trong lòng của hần, hần không thích tự vị này vì nó quá chua chát.

Vũ Sát Điện bắt đầu hiện lên trong tầm mắt, phía trước Vũ Sát Điện chính là gần hai trăm nữ đệ tử xếp thành mấy hàng ngay ngắn, trước mặt bọn chính là bảy vị cao tăng tàn của Vũ Sát Phong có vẻ như nhân vật chính như hần hôm nay lại đến muộn rồi.

Vừa bước vào phạm vi của Vũ Sát Điện tên của hần liền được sường lên mấy trăm cặp mắt nhanh chóng nhìn về phía hần:

“Vũ Tiểu Vũ! Đại giá của ngươi khá là cao nhỉ, bắt mọi người ở đây chờ ngươi cả một canh giờ!” Người lên tiếng không ai khác chính là Đặng Ngọc Huyền.

“Haha, Đặng chấp sự ngài cũng không thể áp đặt như vậy, hôm qua đệ tử nhận được thông báo là buổi sáng ngày mai phải đến đây, cũng không ai nói là thời điểm nào phải đến nên có chút chậm trễ hơn mấy vị sư tỷ sư muội mong mọi người lượng thứ cho!” Vũ Tiểu Vũ lúc này tâm tình không được tốt liền trả lời có chút không kính nể,

“Tên khốn kiếp lại dám nếm lỗi của mình cho ta sao?” Lý Mộng Trình đứng trong hàng ngũ liền âm thầm oán hận.

“Ngươi...” Đặng Ngọc Huyền nghe hần nói thế thì cả giận định tiếp tục lên tiếng nhưng lúc này Mạnh Lệ Nương cũng không để nàng nói thêm gì nữa, mà cất giọng lên tiếng khiến cho mấy trăm con người ở đây không ai dám hé môi.

“Nếu ngươi đến rồi thì cũng nên bắt đầu thôi!”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của Vũ Tiểu Vũ liền hỏi:

“Vũ Tiểu Vũ! Ngươi có biết tội của mình không?”

Câu nói vừa kết thúc cũng mang đến một áp lực khiến cho Vũ Tiểu Vũ có chút khó thở, nhưng hần cũng ngẩn đầu nhìn vào thẳng vào đôi mắt của Mạnh Lệ Nương, dõng dạc lên tiếng:

“Chương Phong! Thật sự đệ tử không hiểu mình đã làm sai việc gì mà phải để ngài lao sự động chúng, chỉ đích danh hỏi tội đệ tử như thế?”

“Ngươi thật sự không biết? Vậy ta lại hỏi ngươi những lời đồn đại của một tháng qua rốt cuộc là sao?” Mạnh Lệ Nương lại gắng giọng hỏi áp lực lập tức lại được tăng thêm,

Vũ Tiểu Vũ khuôn mặt lúc này có dấu hiệu ăn không tiêu áp lực của Mạnh Lệ Nương tuông ra càng ngày càng nhiều:

“Bầm Chương Phong! Đệ tử thật sự là không biết! Một tháng qua hầu như đệ tử chỉ quanh quẩn trong động phủ của mình, tuy có mấy lần ra ngoài làm chút chuyện cùng nhiệm vụ của Phong ra thì thật sự chưa từng ra ngoài làm những chuyện xấu hổ như vậy.” Vũ Tiểu Vũ trả lời không một chút suy nghĩ,

“Được! Nếu ngươi đã nhắc đến chuyện làm nhiệm vụ thì ta lại hỏi ngươi! Những chuyện đồn đãi giữa ngươi và Đinh Tú Linh, ngươi có làm không?”

“Thật sự mà nói thì đệ tử gặp mặt Đinh sư tỷ chỉ đúng một lần ở Cổng Hiến Đường và cho đến nay chưa từng có lần gặp lại thì làm sao lại có chuyện như vậy?”

Mạnh Lệ Nương không quan tâm đến câu trả lời của hần, lúc này nàng đưa mắt về phía mấy trăm tên đệ tử hỏi:

“Đinh Tú Linh! Ngươi có mặt ở đây không?”

“Bầm Chương Phong! Có đệ tử!” Một cô gái với khuôn mặt khá áy lên tiếng, khác với lần ở Cổng Hiến Đường ăn mặc mát mẻ, lần này nàng mặc một bộ y phục màu trắng do Vũ Sát Phong phân phát.

“Ta hỏi ngươi! Những gì Vũ Tiểu Vũ vừa nói có đúng sự thật không?”

“Bầm Chương Phong! Đầu là sự thật trừ lần đó ra chúng ta chưa từng gặp mặt lần nào nữa, với lại...ta thật sự vẫn còn là xử nữ à!” Nàng có chút ngượng ngùng khi nói nhắc đến chuyện riêng tư,

Vũ Tiểu Vũ đứng im lặng một bên thờ phào nhẹ nhõm, hần sợ chuyện hôm nay là do có người sắp đặt nên Đinh Tú Linh rất có thể sẽ khai man hãm hại hần nhưng khi hần cho là mọi chuyện sẽ im xui thì một giọng nói không cho là như vậy vang lên:

"Chương Phong! Đây là nàng ta nói bậy, đây căn bản là hành bị bao che cho tội phạm!" Đặng Ngọc Huyền đứng một bên đột nhiên lên tiếng,

“Chuyện nàng ta còn là xử nữ đúng là sự thật, ngươi không tin cứ dẫn nàng ta đi kiểm chứng”

"Chương Phong! Nàng ta còn là xử nữ là chuyện hiển nhiên, vì hần chỉ quấy rối sò soạn nàng ta thì làm sao không còn được" Đặng Ngọc Huyền bất chấp danh dự của nữ đệ chanh chua nói,

Vũ Tiểu Vũ đứng một bên nhin không được lên giọng:

"Tiện nhân họ Đặng, ngươi...ngươi ngấm máu phun người!"

Đặng Ngọc Huyền nghe hần mắng chửi thì cả người rung lên vì giận dữ đang định phong trào thì đúng lúc này lại bị Mạnh Lệ Nương áp chế:

"Vũ Tiểu Vũ! Đúng sai là do ta quyết định, hành vi xúc phạm trưởng bối như vậy là phạm tội, nhưng nề tình ngươi mới lần đầu phạm tội ta đây không xử phạt ngươi nếu như còn tái phạm thì đừng trách ta vô tình!"

"Chương Phong!" Đặng Ngọc Huyền không chịu buông tay tiếp tục câu kéo nhưng lại bị Mạnh Lệ Nương gạt bỏ.

"Hừ! Chú ý thân phận của mình, Đinh Tú Linh dám dùng danh tiết của mình để nói ra thì chuyện đương nhiên là thật, người đừng tiếp tục bói vết tìm sâu nữa!"

Sau khi Mạnh Lệ Nương làm cho Đặng Ngọc Huyền cảm nít liền quay sang tiếp tục hỏi Đinh Tú Linh:

"Bây giờ Ta hỏi người! Vì sao người lại thay đổi tính tình và cách ăn mặc khiến cho chúng tỷ muội ở Vũ Sát Phong suy nghĩ lung tung rồi truyền bá những chuyện không đúng sự thật?"

Đinh Tú Linh trước khi trả lời liền đỏ mặt liếc nhìn Vũ Tiểu Vũ một cái rồi nói:

"Chuyện này đệ tử không biết! Kể từ hôm đó đến nay đệ tử không có tiếp xúc với ai thì làm sao có chuyện đó được. Còn tại sao lại đệ tử thay đổi như vậy là vì...là vì..." Nói tới đây thì nàng bỗng nhiên âm ỉm hai má đỏ bừng.

"Rốt cục là sao, nói mau?"

Mạnh Lệ Nương nhìn cách hành xử của Đinh Tú Linh này giờ cùng với sự e thẹn khi Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn nàng ta thì biết ngay trong lòng nàng ta đang nghĩ gì rồi, nữ nhân mà một khi đã động lòng xuân thì đương nhiên phải thay đổi bản thân để thu hút ý trung nhân của mình rồi.

Tuy vậy Mạnh Lệ Nương vẫn phải hỏi cho ra lẽ đầu đuôi mọi chuyện vì chuyện Kê Cuồng Dâm này, mà cả tháng nay nàng lúc nào cũng bị Đặng Ngọc Huyền làm phiền trăm ngày như một, có lúc nàng phải giả bộ như đang có việc bận để từ chối gặp mặt mới được yên thân.

"Đệ tử.. đệ tử có chút thích hẳn nên mới thay đổi như vậy vì đệ tử nghe nói nam nhân rất thích nữ nhân có tình tính như vậy".

Đinh Tú Linh sau khi công khai với mọi người tất cả sự thật thì khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng, dĩ nhiên nàng không thể nào chịu được sự xấu hổ tột cùng này nên ngang nhiên quay đầu bỏ chạy, để lại mấy trăm con người thần tình có chút ngẩn ngơ, trong đó lại có hai cô gái tâm tình rối loạn không biết phải làm sao...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Phản Kích Quyền Uy Trở Lại

Khi Đinh Tú Linh rời khỏi Vũ Sát Điện mấy trăm cặp mắt nhìn về phía hần đây thán phục, ai cũng biết Đinh Tú Linh là người như thế nào, bọn họ không tài nào hiểu được Vũ Tiểu Vũ có điểm gì tốt mà chỉ cần nhìn hần một lần liền thay đổi con người của Đinh Tú Linh.

Sao khi chuyện về Đinh Tú Linh được giải quyết thì Mạnh Lệ Nương khẽ liếc mắt nhìn sang Đặng Ngọc Huyền rồi nói tiếp:

"Chuyện về Đinh Tú Linh ai còn dị nghị gì không?"

Bọn đệ tử bên dưới nghe Mạnh Lệ Nương nói thế thì nào có ai dám hé môi, Đặng Ngọc Huyền bởi vì trước đó đã bị Mạnh Lệ Nương nhắc nhở cũng không dám lên tiếng. Đảo mắt qua một vòng nàng lại nói tiếp:

"Nếu không có thì nói cho ta biết! Rốt cuộc tin đồn một tháng trước bắt nguồn từ ai?"

Lúc này cũng không có ai lên tiếp trả lời nàng, ai cũng nhất quyết giữ thái độ im lặng, nàng lại gắng gượng nói:

"Sao không ai lên tiếng, chuyện này các người phải biết chứ?"

Khi nghe nàng tiếp tục hỏi thì mấy trăm con mắt đều nhìn nhau không biết phải trả lời như thế nào.

"Hừ! Chẳng lẽ mấy trăm con người ở đây thật sự không ai biết tin đồn này xuất phát từ ai sao?"

Mạnh Lệ Nương thấy không ai lên tiếng liền hừ lạnh nói tiếp, bọn đệ tử bên dưới lại cảm nín đầu cúi xuống chẳng dám ngóc đầu nhìn thẳng vào nàng vẫn tiếp tục giữ thái độ im lặng.

Lúc này ở một chỗ nào đó trong hàng ngũ có hai khuôn mặt lo lắng, chủ nhân của hai khuôn mặt đó không ai khác chính là Hồ Diễm Mi cùng Phan Trúc Linh.

Khi mà không khí càng ngày càng trở nên ngột ngạt thì Đặng Ngọc Huyền lại lên tiếng:

"Mạnh Chương Phong! Lúc này không phải là lúc tri ra ngọn nguồn từ đâu mà phải bàn xem xử lý tên đệ tử kia như thế nào!"

"Hừ! Đặng chấp sự! Người bảo ta không tri ngọn nguồn thì làm sao mà xử phạt? Xử phạt không mình bạch như vậy làm sao mà phục chúng?"

"Chuyện không phải đã quá rõ ràng hay sao?" Đặng Ngọc Huyền mang tâm lý may mắn tiếp tục lên tiếng nếu kéo, thật ra trong lòng nàng thầm mắng hai đứa đệ tử ngu ngốc của mình, không phải nàng đã vạch sẵn đường đi cho bọn chúng sao. Nếu như bọn chúng làm theo thì đâu ra có sự bị người nắm được điểm yếu như thế này.

"Như vậy mà rõ ràng sao? Chỉ một câu đồn thổi vô căn cứ liền xử phạt một tên đệ tử, người có cảm thấy mình quá vô trách nhiệm hay không?"

Mạnh Lệ Nương nói ra câu nào câu đó liền như dao đâm vào trong trái tim của Đặng Ngọc Huyền vậy. Sờ dĩ trước đó nàng không vội vàng làm lớn chuyện chính là vì muốn tìm hiểu thực hư của chuyện này, nàng cũng âm thầm điều tra những ngày trước đó liền biết chủ mưu là ai, bây giờ nàng hỏi chỉ là nhằm mục đích ép cho Đặng Ngọc Huyền biết khó mà lui, nàng còn rất nhiều cách có thể giáo huấn Đặng Ngọc Huyền nhưng không nghĩ cô ta lại có chấp như vậy.

"Ta..." Đặng Ngọc Huyền lắc đầu thờ dãi "Tính sai một bước rồi, đều là do hai tên đồ đệ ngu ngốc kia làm không tốt, lần này phải bỏ ra một cái giá đắt rồi" cũng chính vì chuyện này nàng liền ra quyết định.

Mạnh Lệ Nương thấy Đặng Ngọc Huyền bị mình ép không thờ nổi liền đắc ý chưa có bao giờ nàng cảm thấy sản khoái như bây giờ liền chỉ vào một tên đệ tử hỏi:

"Đã không ai chịu nói thì bắt đầu từ người đi, ai dám nói sai sự thật thì liền bị xử phạt theo môn quy!"

Cô nàng được chỉ là một cô gái có thân hình nhỏ nhắn, có lẽ nàng có tính cách nhu nhược nên vừa bị Mạnh Lệ Nương chỉ vào liền lắp bắp nói ngay một cái tên:

“Dạ bẩm...bẩm..đệ...đệ...từ...từ...nghe...nghe...Chu sư tỷ nói!” Sao khi khó khăn nói được hết một câu cả người nàng gần như vô lực mà quy xuống.

Chuyện này giống như một hiệu ứng domino, người được chỉ danh liền nói ra một cái tên tiếp theo, tình huống như vậy cứ thế tiếp tục diễn ra và thêm bốn năm lượt nữa thì hai cái tên đầu xò cũng hiện hữu.

“Hồ Diễm Mị, Phan Trúc Linh hai người đã biết tội của mình chưa?”

“Cầu xin Chương Phong thứ tha, đệ tử đã biết tội của mình rồi!” Hai người nhanh chóng quỳ xuống trước mặt Mạnh Lệ Nương nhận tội.

“Hừ! Thân là sư tỷ không làm gương cho sư muội, sư đệ lại làm ra chuyện như thế, ăn không nói có, làm mất đoàn kết trong phong, thật không ra thể thống gì! Các người nghĩ ta nên xử phạt bọn hoang cổ các người như thế nào?”

“Đệ tử....!”

“Được rồi! Các người không cần nói gì, ta có tha thứ cho các người hay không cũng không quan trọng, quan trọng là Vũ sư đệ của các người kia kia trong chuyện này hẳn là người chịu nhiều oán ức nhất, danh dự một đời của hắn bị các người làm mất sạch rồi!”.

Khi hai người định lên tiếng thì Mạnh Lệ Nương lại nói ra một câu khiến cho tâm tình của hai người càng thêm trầm trọng, hai nàng đang quỳ liền quay sang nhìn Vũ Tiểu Vũ đang định nói thì Vũ Tiểu Vũ cũng lên tiếng:

“Haiz! Hai vị sư tỷ! Ta nghĩ đây có lẽ là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, có phải trước đó ta đã vô tình làm phật ý các vị chăng? Nên các vị mới làm vậy, nhưng thôi chuyện này nếu đã được làm sáng tỏ thì ta cũng không làm khó các tỷ nữa, chỉ là hi vọng các sư tỷ sư muội ở đây về sau nếu ta có làm gì đó khiến cái vị phật ý thì cứ nói thẳng với ta, nếu đó là lỗi của ta, thì ta sẽ tạ lỗi nếu không phải thì hi vọng các tỷ cũng có thể cho ta một công bằng”

Hai nàng nghe hắn nói thế thì không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng nhưng lịch của sư phụ các nàng làm sao dám cãi, cái đầu càng cúi thấp hơn không dám nhìn mặt hắn nữa.

Thật ra thì trong lòng Vũ Tiểu Vũ cũng muốn tính toán với hai cô gái này, nhưng hai người nàng không phải là chủ mưu, chỉ bị sai khiến mà thôi trả thù cũng không có ý nghĩa, hắn nhìn theo biểu hiện của Đặng Ngọc Huyền trước đó liền đoán ra bà ta rất có thể chính là kẻ chủ mưu, ánh mắt không khỏi đưa về phía Đặng Ngọc Huyền cũng vừa lúc thấy được ánh mắt lạnh lẽo của bà ta. Đúng lúc này âm thanh trong thức hải lại vang lên bởi Hắc Tiểu Vũ thấy hành động của hắn như vậy nhện không được lại chăm chọc.

“Hahaha! Người lại ngụy biện cho hành động háo sắc của mình sao? Người thấy hai nàng khá xinh đẹp nên động lòng trắc ẩn mới làm như thế phải không?”

“Người lại định tào lao gì nữa thế! Hai cô gái nàng thì có tội gì, các nàng chỉ bị sai khiến mà thôi”.

“Nếu hai cô gái nàng muốn giết người, liệu người có nói như thế không?”

“Ta...” Nghe tên đó nói thế thì hắn thật không biết phải trả lời làm sao cho phải.

“Hừ! Dấu đầu lòi đuôi, nếu như hai cô nàng này muốn giết người thì người căn bản cũng không giết được hai nàng ta, cùng lắm thì người cũng chỉ chấm dứt các nàng mà thôi, cũng giống như chuyện của Thủy Tiên hôm ấy vậy không phải người cũng làm như vậy sao!”

“Đây là nàng câu dẫn ta, người đừng có so sánh lung tung!” Bạch Tiểu Vũ tiếp tục chống chế.

“Hừ! Hai cô nàng này lúc đó cũng sẽ thế thôi, bởi vì giữa cái sống và cái chết có ai lại đi chọn cái chết chứ, ít ra trước khi chết cũng phải cố tranh đấu để dành lấy một chút hi vọng dù là sống trong tuổi nhục, người đừng coi thường nữ nhân bọn họ rất biết nhện nhục vì trả thù cái gì bọn họ cũng làm!”

“Không thêm nói với người nữa! Ta biết ta là con người như thế nào?”

Vũ Tiểu Vũ lúc này không biết nói gì hơn là chạy trốn bởi hắn suy nghĩ lại những chuyện trước tới đó thì 99% hắn chưa từng giết một nữ nhân nào cả, mà toàn phát sinh quan hệ với bọn họ, phía bên ngoài mọi chuyện vẫn tiếp tục diễn ra:

“Tốt lắm! Các người thấy sư đệ của các người chưa, khoan dung độ lượng chính là vì hắn không muốn là mất đoàn kết để kẻ xấu lợi dụng, hi vọng các người lấy đó mà làm gương, tuy nói hắn không truy cứu các người nhưng ta vẫn phải xử phạt các người, không thì cần gì phải lập ra môn quy!”

“Chương Phong! Hắn đã nói không truy cứu rồi, chẳng phải nên là chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không sao?”

Đặng Ngọc Huyền lúc này thấy hai đứa đệ tử của mình bị xử phạt liền lên tiếng cho dù nàng có tức giận như thế nào thì bọn chúng cũng là vì nàng nên nàng không thể bỏ mặc được.

“Hừ! Người còn dám lên tiếng! Tính ra thì bọn chúng là đệ tử của người, để xảy ra chuyện như thế này cũng là do người không biết dạy dỗ, bây giờ còn định dung túng cho bọn chúng à”

Đặng Ngọc Huyền thấy Mạnh Lệ Nương không khách khí mắng chửi mình trước chúng đệ tử làm nàng cảm thấy rất mất mặt và tức giận nên phát tay bỏ đi, trong lòng liền có một cỗ ghen khuất khó chịu. Còn trong lòng của Mạnh Lệ Nương thì ngược lại, nàng cảm thấy rất là vui vẻ đồng thời tuyên bố cách xử phạt hai người Diễm Mị:

“Với tư cách là Chương Phong ta tuyên bố, Hồ Diễm Mị cùng Phan Trúc Linh bị tước đi tất cả các chức vị trong phong, giáng xuống làm đệ tử bình thường đồng thời phạt các người diện bích một năm để xám hối tội lỗi của mình. Hai người có dị nghị gì với quyết định cả ta không?”

“Đệ tử chấp nhận chịu phạt!” Hai người nhanh chóng cúi đầu chấp nhận hình phạt vì đến sư phụ của mình còn không xin được thì lời nói của hai nàng làm gì có sức nặng

“Được rồi! Mọi chuyện đều đã được sáng tỏ, từ giờ trở đi ta không hi vọng các người lại làm ra chuyện gây mất đoàn kết nội bộ như thế nữa nhé! Sẵn tiện đây ta có một chuyện muốn thông báo cho những đệ tử mới gia nhập biết là còn hai tháng nữa thì đến Đại Hội thường niên của Thái Sơ Tông ta. Đại Hội này được tổ chức nhằm giao lưu giữa các phong cũng như là kiểm tra xem một năm qua các người đã tiến bộ như thế nào, đương nhiên là sẽ có phần thưởng dành cho những cá nhân có thứ hạng cao ở Đại Hội!”

Mạnh Lệ Nương vừa thông báo thì bên dưới trừ những người mới gia nhập như Vũ Tiểu Vũ ra thì những người còn lại không có biểu hiện gì vì bọn họ đã biết quá rõ ràng.

“Từ bây giờ các người hay chuẩn bị tu luyện nâng cao tu vi, ta không muốn bọn người làm mất mặt Vũ Sát Phong vì phần thi đối chiến sẽ được tổ chức ở của phong chúng ta còn Được Các Phong sẽ tổ chức phần thi về đan dược. Ngoài phần thưởng của Tông ra nếu như các người có kết quả tốt thì ta sẽ thưởng thêm cho các người, đó sẽ là một phần thưởng...bí mật, không còn chuyện gì nữa các người giải tán được rồi”.

Mạnh Lệ Nương nói một lèo rồi mỉm cười rồi đi cùng mấy vị chấp sự vì nàng cảm thấy ngày hôm nay rất là tốt đẹp. Những đệ tử bên dưới nghe có phần thưởng đặc biệt cũng hưng phấn bài tán với nhau một lúc mới chịu rời khỏi. Về phần Vũ Tiểu Vũ thì đã sớm khôi ngô, kể từ khi Mạnh Lệ Nương rời đi vì hắn còn thiếu ba gốc Diệp Tu Thảo nữa mới hoàn thành nhiệm vụ nên liền nhanh chóng đến Nam Phong Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bất Đắc Dĩ Cùng Đau Lòng

Lúc này trong một tòa động phủ ở Vũ Sát Phong truyền đến những tiếng đồ vỡ cùng âm thanh phẫn nộ:

“Khốn kiếp! Có một việc dễ như vậy làm cũng không xong, lại tạo cơ hội cho con nha đầu đó lên mặt dạy đời mình đúng là một lũ ăn hại mà!”

Người đang đập phá không ai khác chính là Đặng Ngọc Huyền sau khi phát tay bỏ đi, nàng về đến động phủ thì con tức giận của nàng liền không kiềm chế được mà bộc phát dữ dội làm cho bọn đệ tử phía bên ngoài nhanh chóng trốn đi vì sợ bị trút giận lên đầu.

“Haiz! Mình chỉ còn một cơ hội vào Đại Hội cuối năm mà thôi! Nhưng liệu có thể thắng được con nha đầu lắm mưu nhiều kế đó không, càng nghĩ lại càng tức nếu như bọn nó chịu hi sinh một chút thì thắng lợi đã về tay của mình rồi. Haiz! Thật sự phải đi Thái Môn Phong một chuyến rồi”

Suy nghĩ một hồi Đặng Ngọc Huyền lại có cảm giác bất đắc dĩ liền làm ra quyết định nhanh chóng rời khỏi động phủ phi thân bay về hướng đông, cũng chính là nơi tọa lạc của Thái Môn Phong.

Lại nói về Vũ Tiểu Vũ lúc này hần đang thành thoi nằm xoi thịt thú ở một góc của Nam Phong Lâm, chỉ là đột nhiên hần đứng dậy nhanh chóng ả núp. Cũng vừa lúc hần rời khỏi liền có tiếng bước chân cùng tiếng nói truyền đến:

“Tạ sư huynh! Nghe nói huynh đang theo đuổi Bạo Long Nữ Vương Đình Tú Linh của Vũ Sát Phong hả?”

“Haiz! Cũng không tin là theo đuổi gì? Chỉ có một hai lần chạm mặt nói chuyện mà thôi!”

“Sao vậy sư huynh? Đệ nghe trong lời nói của huynh hình như có chút thất vọng, chẳng lẽ nàng không để ý tới huynh sao?”

“Không phải là không để ý mà ta căn bản không lọt vào trong mắt xanh của nàng!”

“Tại sao lại như vậy! Với gia thế hiển hách của huynh nếu để ý bất kỳ một cô nàng nào thì không phải cô nàng đó liền nhào vào lòng huynh hay sao? Nàng ta đúng là có phúc mà không biết hưởng!”

“Đệ đừng có nói vậy! Nếu so với những tên thiếu gia quần là áo lụa ở những thành lớn thì ta chẳng là gì cả!” Tên họ Tạ vừa nghe hần nói thế trong lòng có chút đắc ý nhưng ngoài miệng lại nói khác đi,

“Thế Tạ sư huynh có nghe gì chưa?” Tên sư đệ biết rõ trong lòng tạ sư huynh nghĩ gì liền nói sang chuyện khác.

“Chuyện gì? Có liên quan tới nàng ta sao?”

“Đúng rồi! Tạ sư huynh đoán quá chuẩn! Tin tức này rất là chính xác, nó được chính các tỷ muội Vũ Sát Phong truyền ra, người mà huynh theo đuổi lại thích người khác mất rồi!”

“Cái gì? Không thể nào! Với tính tình hung bạo như cô ta mà cũng thích nam nhân sao? Không phải cô rất ghét nam nhân sao? Cho nên huynh mới nói mình không có một tý cơ hội, vừa đến gần cô ta đã bị chửi không thương tiếc, nhiều tên còn bị đánh cho không xuống giường được.” Tên họ Tạ kinh ngạc nói,

“Đây là tin tức rất là chính xác! Nghe nói tên đó chỉ vừa mới gia nhập Vũ Sát Phong được một tháng thôi!”

“Tiện Nhân! Khốn kiếp!”

“Huynh mà không ra tay nhanh lên thì tên kia sẽ sớm được sung sướng thôi!” Tên sư đệ lại ở một bên đốc thúc nói,

“Ta sao lại không muốn ra tay! Nhưng phải ra tay như thế nào! Bỏ thuốc cô ta hay hấp cô ta đây, đầu người bị vô nước à, chuyện này mà xảy ra cho dù là cha ta cũng không gán nổi!”

“Tạ sư huynh ơi là Tạ sư huynh! Không ra tay được cô ta thì ra tay với tên kia, theo nhưng tình báo cũng đệ thì hần chỉ là một tên tép riu không gia thế cô út một mình hần có xảy ra chuyện gì thì ai quan tâm chứ!”

“Cmn! Bỏ đây cũng là người bị hại nhé!”

Vốn dĩ Vũ Tiểu Vũ cũng tính rời khỏi đây chỉ là chân trước vừa bước ra thì nghe nói bọn họ nhắc đến cái tên Đình Tú Linh nên hần có chút hiếu kỳ định ở lại nghe xem thế nào, may mà hần ở lại không thì có chết cũng không hiểu nguyên do.

“Haha! Đúng là huynh đệ tốt của ta làm việc rất cẩn thận!”

“Nhưng như vậy cũng không tính là cách, cách tốt nhất vẫn là làm cho nàng ta thích huynh mới được!”

“Cái đó tính sao? Chuyện bây giờ là phải dập tắt chướng ngại vật đã?”

“Cơ mà Vũ Sát Phong còn thiếu gì mỹ nữ, Tạ sư huynh cần gì phải vì một bụi hoa mà bỏ cả vườn bóng chứ!”

“Thôi không nói nữa! Khi nào người thật sự thương yêu một cô gái thì người sẽ hiểu thôi!”

Hai tên thanh niên vừa nói đến đây liền dừng lại rồi nhanh chóng rời đi nhưng bọn họ lại không biết sau lưng không biết từ lúc nào đã có một người đang lặng lẽ đi theo.

Lúc này trong một động phủ ở phía đông Thái Sơ Tông có hai người một nam một nữ đang rất thân thiết, trò chuyện:

“Trần sư huynh! Đạo này huynh có khỏe không?”

“Haha! Sư huynh thì lúc nào cũng khoẻ mạnh cả, không biết Đặng sư muội bên đây thế nào rồi, có ổn không?”

Thì ra hai người này chính là Đặng Ngọc Huyền cùng Trần Thâm Dương.

“Đương nhiên là không ổn rồi! Không ổn nên muội mới đến đây có chút chuyện muốn nhờ huynh giúp! Không biết Trần sư huynh có chịu giúp hay không?”

“Đặng sư muội! Muội nói vậy là xem huynh như người ngoài rồi, có chuyện gì cần huynh giúp nói xem nào, giúp được thì huynh liền giúp không nói hai lời?” Trần Thâm Dương vừa nghe nàng nói liền tiếng.

“Muội có một vụ cá cược, phần thưởng chính là chức vị Chương Phong của Vũ Sát Phong nhưng phần thắng nằm trong tay lại quá ít, đến khi Đại Hội diễn ra hi vọng huynh nói với đệ tử ở Thái Môn Phong của huynh nếu như gặp được tên tiểu tử Vũ Tiêu Vũ khôn Kiếp kia thì đánh cho nó tàn phế luôn, được không?”

“Cái gì? Muội trở mặt với Mạnh Lệ Nương rồi à!” Trần Thâm Dương có chút giật mình hỏi mà không quan tâm đến lời nhờ vả của Đặng Ngọc Huyền.

“Còn không phải là vì con nha đầu đó dồn ép quá đáng không chịu cho người khác đường sống sao? Muội ở thế đường cùng rồi, không thể không trở mặt được với nó được, cơ mà huynh có chịu giúp không?”

“Tuồng chuyện gì khó khăn, chỉ là một câu nói thôi có gì mà không giúp được, ta với muội có quan hệ gì chứ!” Trần Thâm Dương nói đến đây không khỏi liếc nhìn thân thể của nàng một chút.

“Thoì huynh đừng nói nữa! Chuyện kia cũng là quá khứ rồi, muội bây giờ chỉ muốn sống yên ổn mà thôi!”

Đặng Ngọc Huyền đương nhiên là nhìn thấy ánh mắt chứ đầy dục vọng của hắn nhưng đang là cầu người nên cũng không thèm quan tâm nói, nhắc đến chuyện xưa cũng là một câu chuyện khá dài. Lúc đó nàng cũng là một cô gái đôi mươi cũng có mộng mơ về tình yêu đôi lứa nhưng sự thật lại cho nàng một gáo nước lạnh.

Khi đó nàng vừa gặp Trần Thâm Dương có chút tài hoa liền đem lòng yêu thích cộng thêm hắn ta hết mực theo đuổi nên có chút siêu lòng mà yêu thương hắn nhưng không ngờ nàng lại nhận được một kết quả đau lòng, chính vào cái ngày nàng định chấp nhận lời cầu hôn của hắn thì lại nhận được hung tin hắn sắp lấy vợ, nàng không ngờ hắn lại vì địa vị cùng danh vọng mà bỏ rơi nàng để lấy người khác, cô gái đó không ai khác chính là đứa con gái duy nhất của sư phụ hắn, Chương Phong Thái Môn Phong cũng chính vì thế mà tính tình của nàng trở nên thay đổi ham mê quyền lực và rất căm hận lũ nam nhân thói tha, khôn kiếp bạc tình bạc nghĩa.

Nếu không phải vì tình thế lúc này quá ép buộc nàng chẳng còn đường để lui thì nàng cũng không muốn đến gặp mặt hắn, con người mà nàng căm hận đến thấu xương. Tuy nàng có thể gặp người khác để bàn chuyện nhưng kết quả sẽ không được như nàng mong muốn.

Trần Thâm Dương nghe Đặng Ngọc Huyền nói thế thì không khỏi thương cảm nói:

“Haiz! Chuyện xưa đúng là chuyện mà huynh nuôi tiếc nhất trong cuộc đời này, huynh cảm thấy hổ thẹn với muội rất nhiều chỉ là khi đó huynh không thể phản kháng được, nếu như...”

“Được rồi, Trần sư huynh! Huynh không cần nhắc lại nữa lỡ như người khác nghe được cũng không hay, muội lại mang tiếng phá hoại hạnh phúc của huynh nữa thì khổ”

“À Chuyện kia huynh sẽ cố giúp muội hết sức, đến khi muội lên làm Chương Phong thì cũng đừng quên công sức của Trần sư huynh nha!” Trần Thâm Dương vốn định thể hiện chút tình cảm tình một lần nữa đã động phượng tâm của nàng nhưng không ngờ lại bị nàng cắt ngang nên đành phải nói sang chuyện khác.

“Điều đó là tất nhiên! Chuyện này mà thành thì ta làm sao quên công sức của sư huynh được, nhất định sẽ đưa hậu lễ tạ ơn”

“Haha! Ta cũng rất mong chờ phần hậu lễ đó à!” Trần Thâm Dương vừa nói vừa đưa mắt đánh giá thân thể của nàng tuy bây giờ không được như xưa nhưng trong lòng hắn vẫn tồn tại một chút mất mát, chính là không thể đụng đến tâm thần như ngọc khi đó của Đặng Ngọc Huyền.

“Đến lúc đó thì huynh sẽ biết thôi! Muội về chuẩn bị dây cáo từ sư huynh!”

“Được, được! Sư huynh ta đây sẽ chờ à!”

Đúng lúc Đặng Ngọc Huyền khuất bóng thì một người phụ nữ xấu xí bước đến hừ lạnh nói:

“Hừ cô ta đến đây làm gì!”

“Nàng ta đến bàn chuyện Đại Hội cuối năm thôi có gì mà nàng ghen!” Trần Thâm Dương cố gắng nở nụ cười, nói chuyện với người phụ nữ đó.

“Thật sự là đến bàn chuyện hay là định nói lại tình xưa! Tôi nói cho ông biết, nên biết thân biết phận của mình, những thứ hiện giờ của ông có được là nhờ ai, rần vài năm nữa thì chức Chương Phong cũng sẽ tới tay của ông, nếu ông còn tơ tưởng đến cô ta thì cái gì ông cũng không có đâu!”

“Khôn kiếp dám uy hiếp ông đây sao, cứ chờ đó!” Trần Thâm Dương nghe nàng ta nói như vậy thì tức giận mắng chửi trong lòng không thôi, nhưng hắn không hổ là người biết luồn cúi, khuôn mặt vẫn tươi cười nói với người phụ nữ.

“Kìa nàng nói gì thế! Chúng ta bây giờ chỉ là sư huynh muội đồng môn thôi, tính ra thì cô ta sao bằng nàng được, lúc đó có lẽ hai mắt ta mù muốn đi yêu thương một người xấu xí như cô ta”

Người phụ nữ nghe hắn nói vậy thì cười híp cả mắt lại, dương dương tự đắc mà không nghĩ bản thân mình làm sao có thể so sánh với Đặng Ngọc Huyền cho được.

“Haiz! Đúng là gã đàn ông thói tha, vừa nãy còn quyết đấu với mình, bây giờ sao lúng lại nói xấu đủ điều, thật không biết khi xưa mình yêu hắn ở cái điểm nào, chắc có lẽ hai mắt mình mù rồi nên mới không nhìn ra được bộ dạng sở khanh điều cán của hắn, thói nát đến thế là cùng!”

Vốn dĩ Đặng Ngọc Huyền đã đi rồi nhưng vì tiếng nói không kiên nhẫn ai kia của người phụ nữ đó làm cho bước chân của nàng có chút dừng lại đi từng bước thật chậm thật chậm, đến khi nghe được lời đau lòng kia thì đầu còn bước đi nữa mà là phi thân bay đi thật nhanh, một cổ uất ức không kim được lại dâng trào, nước mắt chưa kịp rơi đã khô vì làn gió lạnh lẽo giữa khoảng trời rộng lớn kia mất rồi. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Phượng Thiên Phong

Từ Mặc Lâm, khu vực sinh hoạt của Không Tước Tộc.

Lúc này bầu không khí trong đại sảnh của bọn họ có chút trang nghiêm, nghi thức có chút long trọng ngay cả Tộc Trưởng Không Gia Trường đang bế quan cũng phải xuất hiện và tất cả cũng chỉ bởi vì một cậu thanh niên đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

“Phượng thiếu chủ! Hôm nay người đại giá quan lâm không biết có điều gì sai bảo?” Không Gia Trường cúi người cung kính hỏi cậu thiếu niên đang ngồi.

“Không bá phụ ngài lại khách khí rồi! Hôm nay Thiên Phong đến đây là có hai việc, việc thứ nhất chính là việc tư chủ yếu Thiên Phong muốn gặp Tiểu Lam muối muối mà thôi còn việc thứ hai chính là việc công, gia phụ bảo Thiên Phong bàn chuyện Thánh Vực sắp tới với Bá phụ!”

Thì ra cậu thiếu niên này chính là vị hôn phu mà trước đây Không Tiểu Lam đã nhắc đến, nhìn dáng vẻ phong thái của hắn thì đúng là ăn đứt Vũ Tiểu Vũ của chúng ta mất rồi.

Nghe cậu thiếu niên nói như thế Không Gia Trường liền qua sang bảo bọn gia nô:

“Người đâu! Mau đi gọi Không Tiểu Lam tiểu thư đến đây! Nói là có Phượng thiếu chủ đến thăm nó”. Tên gia nô còn chưa kịp rời đi đã bị Phượng Thiên Phong gọi lại,

“Không cần gọi nàng làm gì! Lát nữa Thiên Phong sẽ tự mình gặp nàng, giờ chúng ta trước cứ bàn chuyện của Thánh Vực đã!”

“Vậy thì thiếu chủ cứ quyết định là được! Không biết chủ nhân có tính toán gì không?”

“Chuyện lần này gia phụ có tính toán từ trước nhưng do có một số chuyện xảy ra nên đã bị hoàn toàn thất bại rồi, thứ nhất Tiểu Mĩ tỷ tỷ còn chưa chân chính bước vào tu vi Nguyên Thần, thứ hai những tộc phụ thuộc dưới trướng của ba vị Yêu Soái khác lại có những thiên tài thay nhau đột phá Nguyên Thần, tính ra chúng ta đang ở vào thế bất lợi”

“Vậy dự định sắp tới của chủ nhân là gì? Gia phụ...” Nói đến đây thì Phượng Thiên Phong ra dấu đưa tay lên cổ cửa một cái.

Không Gia Trường nhìn hành động của Phượng Thiên Phong khuôn mặt bỗng trở nên âm trầm nói:

“Thiếu chủ, chủ nhân quyết định sử dụng lượng lực kia sao?”

Phượng Thiên Phong chỉ gạt đầu liền nói sang vấn đề khác:

“À còn một chuyện nữa! Theo tin từ truyền về từ nhân tộc thì thời gian có vẻ sắp đến rồi, bảo vật nghịch thiên có lẽ đã xuất thế.”

“Thật sự sao?”

“Đúng vậy! Cách đây không lâu từ Thái Sơ Tông truyền ra một lượng yêu khí kinh hồn, mặc dù chỉ trong chốc lát nhưng phạm vi ảnh hưởng của nó tầm 10 vạn dặm, theo như gia phụ đoán thì đó rất có thể là bảo vật thượng cổ của Ma Thần, bởi vì lúc trước Ma Tộc trong một đêm bị diệt vong không còn bất kia một chủng tộc nào tồn tại nên đây rất có thể là bảo vật truyền thừa còn sót lại”

“Vậy ý của chủ nhân cho việc này là như thế nào?”

“Gia phụ bảo tạm thời cứ tập hợp nhân lực đi đã, coi động tĩnh của bọn người kia như thế nào rồi tính tiếp cũng không muộn!”

Hai con người một lớn một nhỏ cùng nhau bàn tính, tuy nói mọi chuyện đều là lấy danh nghĩ của phụ thân hắn ra để nói chuyện nhưng nhìn vào cách hắn đối đáp mọi việc cho thấy trên cơ bản thì mọi chuyện đều là theo ý hắn mà làm.

Lúc này ở một chỗ khác trong Không Tước Tộc có một cô gái đang vội vàng chạy đến gian phòng của Không Tiểu Lam, cô gái nàng không ai khác chính là tùy nữ thân cận của nàng Mân Côi:

“Có chuyện không hay rồi Tiểu Thư ơi!”

“Hừ! Chuyện gì mà khiến người hốt oản quên cả phép tắc như thế?” Không Tiểu Lam hừ lạnh lùng nói, chỉ là trong lời nói của nàng chẳng có một ý tứ nào trách móc cả.

“Phượng Thiên Phong đến rồi! Nó tỉ nghe được là hắn muốn đến gặp Tiểu Thư, bây giờ hắn đang nói chuyện với lão gia ở đại sảnh”

Không Tiểu Lam vừa nghe nô tỳ của mình nói như thế thì hơi biến sắc, lòng lại rối bời. Tuy trước đó nàng có nói chuyện Yêu Thú không quan trọng chuyện trinh tiết nhưng đối với một người có danh vọng như Phượng Thiên Phong thì làm sao có thể dễ dàng chấp nhận được chuyện gì thế cho được, nếu như chuyện này mà không giải quyết ổn thoả gia tộc của nàng cũng sẽ bị vạ lây.

“Ta phải làm thế nào đây! Ngỡ bà với hắn sao? Dù gì thì hắn cũng chẳng có thương yêu gì mình, những chuyện bay bướm của hắn mình cũng đã nghe đầy lỗ tai?” Nghĩ tới đây thì nàng không khỏi nghĩ tới tên thiếu niên đó, người làm cho tâm hồn thiếu nữ của nàng lay động.

Mấy tháng hắn rời khỏi đây! Ban đầu nàng chẳng có để bụng mấy nhưng khoảng thời gian này nàng không khỏi nhớ đến thời gian cùng hắn gặp gỡ, tuy có những chuyện không vui nhưng đó là tất cả những gì nàng có thể nhớ về hắn người nam nhân khiến cho lòng dạ nàng tan chảy.

Càng nghĩ nàng lại càng cảm thấy không yên lòng vì cả tháng này nàng không còn biết được tin tức gì về hắn, không biết vì điều gì mà Tiểu Linh không còn truyền tin tức về nữa, làm nàng suy nghĩ không yên " Không biết hắn và Tiểu Linh có gặp chuyện gì không nữa".

Những lần nàng có suy nghĩ như thế đều được bọn người Mân Côi an ủi nên nàng mới cảm thấy an lòng, chỉ là lần này Phượng Thiên Phong đến nàng không biết phải làm sao để đối mặt với hắn.

Khi mà Không Tiểu Lam còn đang bận tâm suy nghĩ cách giải quyết thì bên đây có vẻ như mọi chuyện đã đi vào hồi kết bởi vì Phượng Thiên Phong đã đứng dậy:

“Được rồi! Mọi chuyện cứ theo như lời chúng ta đã bàn nãy giờ! Thiên Phong xin phép bá phụ cho vãn bối đi gặp Tiểu Lam muối muối, một chút nhé!”

“Haha! Phượng Thiếu Chủ xin người cứ tự nhiên! Dẫu sao thì một khoảng thời gian nữa thì chúng ta thân lại càng thêm thân, không phải sao? Có cần ta cho người dẫn người đi không?” Không Gia Trường tươi cười nói với Phượng Thiên Phong.

“Bá phụ nói cũng phải, nhưng Thiên Phong tự mình đi được rồi, xin cáo từ!”

Ngay khi Phụng Thiên Phong rời khỏi thì Không Gia Trường khuôn mặt trở nên âm trầm nói:

“Hạo Nhiên!”

“Có thuộc hạ!” Lâm Hạo Nhiên này giờ đứng một bên nghe chuyện, khi nghe Không Gia Trường gọi liền lên tiếng.

“Người biết nên làm thế nào rồi phải không?”

“Thuộc hạ đã biết, xin ngài cứ yên tâm!”

“Được rồi! Ta tiếp tục bế quan đây, khi nào Tiểu Mi xuất quan báo nó đến gặp ta nhé”

“Thuộc hạ đã biết!”

Sao khi dặn dò mọi chuyện Không Gia Trường cũng nhanh chóng rời đi, lúc này Phụng Thiên Phong đã xuất hiện ở trước gian phòng của Không Tiểu Lam gõ cửa. Một lúc sao Mân Côi mở cửa đi ra cúi người làm ra tư thế mời:

“Tiểu Thụ mời Phụng công tử vào trong!”

“Được rồi! Người cũng lui đi!”

Mân Côi nghe Phụng Thiên Phong nói vậy thì ánh mắt có chút lo lắng nhìn vào bên trong rồi nhanh chóng rời đi, nàng ngoài lo lắng ra thì cũng chẳng có thể làm được gì vì nói cho cùng nàng cũng chỉ là một gã nô tỳ mà thôi.

Phụng Thiên Phong vẫn phong thái điềm đạm tao nhã đứng chất một vị quân tử bước vào trong, vừa gặp Không Tiểu Lam liền quan tâm, ân cần hỏi han:

“Tiểu Lam, lâu rồi không gặp nàng vẫn khỏe chứ!”

“Hihi! Ta không gặp người thì ta vẫn khỏe vừa gặp người lại thấy có chút mệt mỏi, người dạo gần đây càng ngày càng thêm phong độ nhỉ?, chắc là tình lang trong mộng của không ít cô gái rồi. ” Không Tiểu Lam trả lời nhưng trong lời nói sắc mặt chăm bím.

“Tiểu Lam! Muội nghe ai nói gì sao?” Phụng Thiên Phong sững sờ trước thái độ của Không Tiểu Lam.

“Ta có nghe gì hay không cũng đâu quan trọng? Dù gì thì tất cả trên cơ bản cũng chỉ là một hình thức mà thôi, không bằng cứ thành thật với nhau đi, sao này đỡ phải cho ta là người gian dối lừa gạt!”

“Muội nói gì vậy ta không hiểu? Rốt cục là có chuyện gì thì muội nói ra đi, chúng ta cùng nhau giải quyết?”

“Người có thất sự là không hiểu hay không? Ta không nói ra tức là ta cho người cơ hội giải thích nếu như người còn chối cãi quanh co để ta tự nói thì coi như mọi chuyện chấm dứt, ta vẫn sẽ làm theo nghĩ vụ mà gã cho người!”

Phụng Thiên Phong mặt hơi tái lại, suy nghĩ một hồi rốt cục cũng thờ dãi nói:

“Có phải là chuyện về Phụng...”

Hắn vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Không Tiểu Lam không đòi liền biết không phải nên không nói tiếp.

Thật ra không phải Không Tiểu Lam không thay đổi mà là nàng căn bản chẳng biết gì tất cả chỉ là đánh phủ đầu hắn mà thôi, tựa như con gái thời nay vậy thấy người yêu giận dỗi, cứ giận ngược lại nó thì chuyện sai cũng thành đúng và Phụng Thiên Phong chẳng qua là có tật giật mình nên dễ dàng bị đánh chiêu.

“Hừ!” Thấy hắn không nói gì Không Tiểu Lam lại hừ lạnh.

“Haha, muội đừng nghe bọn người kia đồn bậy bạ, mọi chuyện không phải như muội nghĩ đâu” Phụng Thiên Phong cười nói, nhưng trong lòng âm thầm mắng chửi tên khốn nạn nào đó, sớ dĩ hắn làm như vậy cũng chỉ vì muốn được cùng giải nhân vui vẻ mà thôi.

“Đúng rồi! Chỉ là đồn thôi bậy bạ thôi, những cả một đêm lại không về” Không Tiểu Lam nhìn hắn khinh bỉ nói.

“Cái gì là một với hai chứ? Chuyện đó làm gì có?” Phụng Thiên Phong tiếp tục chối không nhận,

“Người đã không muốn nói thì chúng ta cũng không còn gì để nói, đến ngày ta sẽ ngồi kiệu hoa đến nhà người nên người cứ yên tâm không cần phải giải thích gì đâu!”

“Thôi được rồi! Hôm nay tâm tình của muội không được tốt nên ta không nói chuyện được với muội, khi nào tâm trạng muội ổn định chúng ta lại nói chuyện, lần này đến là vì công việc nên có lẽ sau khi rời khỏi đi ta sẽ đi luôn, lần sao gặp lại muội nhé!” Phụng Thiên Phong thấy không thể nói chuyện cùng Không Tiểu Lam nên đành nói lời từ biệt vốn nghĩ có thể cùng giải nhân tình chàng ý thiếp nhưng không ngờ lại xảy ra cổ sự này làm cho tâm tình của hắn không được vui cần phải giải tỏa.

Không Tiểu Lam vẫn lạnh lùng lên tiếng:

“Không tiễn!”

Phụng Thiên Phong thờ dãi một hồi bước khỏi gian phòng đó, tuy hắn cũng có thể mạnh mẽ dùng sức nhưng như thế cũng chỉ được có một lần không những thế nàng sẽ căm thù hắn, hắn muốn chính là nàng tự nguyện cùng hắn truyền miên, chứ phụ nữ đối với hắn mà nói chỉ cần búng tay là được. Nhìn Phụng Thiên Phong từ từ khuất bóng Không Tiểu Lam thờ phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ là nàng không biết lần sau này sẽ thoát khỏi chuyện này như thế nào đây....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lại Xảy Ra Chuyện Ở Cổng Hiến Đường

"Ồ đời có nhiều cái rất là thú vị, khi bạn biết hết mọi thứ có thể xảy ra và đã làm đủ mọi thứ chuẩn bị nhưng bạn lại vẫn bị, bạn biết người đó không thể yêu không bao giờ hợp với mình nhưng bạn lại đắm đuối vào yêu, tất cả mọi thứ xảy ra đều chỉ là do ông trời thích trêu chọc bạn mà thôi..."

-----oOo-----

Nếu nói ở Vũ Sát Phong khu vực nào đông người lui tới nhất thì có lẽ đó là khu vực của Cổng Hiến Đường vì hầu như ngày nào cũng có người đến làm nhiệm hoặc là đồ vật phẩm từ nơi đó.

Và lúc này Vũ Tiểu Vũ của chúng ta cũng đang đứng xếp hàng chờ đợi tới lượt mình trả nhiệm vụ, vốn khi ở Nam Phong Lâm hắn đã theo dõi hai sư huynh đệ họ Tạ một hồi lâu nhưng cũng không biết phải làm gì đối với bọn họ vì nói cho cùng bọn họ chưa thật sự dụng chạm gì đến hắn. Về cơ bản hắn cũng chẳng phải là con người hiểu sát thế nên hắn quay đầu rồi đi tìm Diệp Tu Thảo, ngay khi thu thập đủ mười gốc linh dược đó hắn liền quay trở lại đây.

Bởi vì chuyện bại hoại của hắn đã được làm sáng tỏ nên mọi người ở đây cũng không còn vừa thấy hắn là biến mất ngay, chính vì thế Cổng Hiến Đường vẫn đông đúc người lui cho dù là có sự xuất hiện của hắn, tuy cũng còn có những người vẫn giữ thái độ dè phòng nhưng nói chung với tình hình bây giờ đối với hắn cũng coi như là một chuyện tốt.

Vì trước đó đã xảy ra cố sự khi xếp hàng với Đình Tú Linh nên lúc này Vũ Tiểu Vũ rất thận trọng với mọi hành động của hắn, hắn tự tạo cho mình một khoảng không gian tầm nửa mét với người phía trước, hay tay thì cố giữ xung quanh mình không đưa tới lui, đôi mắt của hắn cũng không nhìn vào sau lưng người phía trước mà đưa mắt nhìn sang hai bên, người phía trước đi chuyển vài bước hắn mới di chuyển một hai bước và với tính toán cho mình vị trí xếp hàng ở cuối cùng cho nên hắn không bị ai thúc dục.

Chỉ là dù cho hắn có cẩn thận đến đâu cũng vấp phải sự tình không vui vì ông trời vốn không muốn hắn được hòa thuận cùng những nữ nhân ở nơi này, không biết từ lúc nào sau lưng của hắn đã xuất hiện thêm mười người và đây cũng chính là nguyên nhân của sự việc.

Vốn dĩ hắn đang đi chuyển theo dòng người thì đột nhiên thân thể hắn bị đẩy mạnh về phía trước, theo quán tính cùng phản ứng tự nhiên thì hắn vô thức bám vào cái gì đó để cho cơ thể của hắn không bị ngã xuống, ngay lúc đó hai bàn tay của hắn lại vô thức chụp phải vật gì đó mềm mềm, hắn lại không kìm được bóp thêm một hai cái để xác định nó là vật gì, không những thế hắn còn cảm nhận được một cơ thể mềm mại đáng sát vào tấm lưng săn chắc của hắn, cùng với đó là hai vật to to hình như nó đang bị biến dạng vì sức ép tới của người phía sau, làm hắn nghĩ ngay đến vật gì đó của nữ nhân đồng thời cả hàng người đều là kẻ sau ôm kẻ trước tựa như hiệu ứng domino vậy.

Vũ Tiểu Vũ trước sau đều cảm nhận được ma sát đầy kích thích thể là thăng nhóc của hắn không kìm chế được mà vênh lên đắm vào một khe hở của người phía trước. Và đúng lúc này...

“Chát” “Đồ Lưu Manh...Biến thái...Khốn kiếp”

Một âm thanh vang lên khá là to cùng với tiếng mắng chửi của nữ nhân nhưng đều đó chẳng thể thu hút được dòng người vì ai nấy đều đang bận rộn lo cho bản thân mình, còn riêng bản thân Vũ Tiểu Vũ thì lại cảm nhận được sự đau đớn của gò má bên trái, khi hắn đưa tay lên ôm má hắn rõ ràng còn cảm nhận được nhiệt lực từ nơi đó truyền ra, hắn còn chưa kịp xót xa cho số phận thì...

“Chát” “Đồ...Đồ Biến Thái...Hạ Lưu”

Gò má bên phải lại có cảm nhận được cảm giác y chang như gò má bên trái, hắn lúc này oan như đầu nga không biết nói gì.

Sau khi hắn ổn định thân thể lại, lấy khí thế quay sang mắng chửi:

“Người bị điên hả! Ta đã làm gì người mà người đánh ta? Là người tự mình ôm chầm lấy ta chứ không phải là ta sàm sỡ người! Cô ta đánh ta thì cũng thôi đi vì ta có chút không đúng còn chuyện này xảy ra cũng là do một phần ở người, tại sao người lại đánh ta?” Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa chỉ vào cô gái phía trước mình.

Cô nàng đằng sau hai tay đang ôm ngực bị Vũ Tiểu Vũ mắng chửi cũng không biết làm sau, khi nãy đánh hắn cũng là theo phản xạ tự nhiên vì hai cái bánh bao của mình khi không khi không lại tiếp xúc với tấm lưng săn chắc của hắn, lúc này nhìn hắn hung hăng như vậy nàng cảm thấy có chút hoảng sợ hai chân cứ liên tục lui về phía sau, đúng lúc này một âm thanh quen thuộc vang lên:

“Vũ Tiểu Vũ là người!”

Khi Vũ Tiểu Vũ đang định mắng chửi tiếp thì hắn lại nghe được một giọng nói quen thuộc gọi tên mình, thì ra người bị hắn chụp hai cái bánh bao lại chính là Hà Tuyết Linh, khi nãy vì quá hỗn loạn lại tự nhiên bị người ta nắm hai cái bánh bao nên nàng chỉ làm theo bản tính mà không quá để ý đến khi nghe được giọng nói mắng chửi có chút quen thuộc mới nhận ra người đó là ai.

“Ta...Ta”

Vũ Tiểu Vũ ban nãy còn hung hăng mắng chửi bây giờ nhìn thấy Hà Tuyết Linh liền cảm thấy không xong “Chụp phải ai không chụp, sao lại là nàng ta chứ!” trong lòng lại tự trách bản thân bản thân sau quá đen tối.

Nhìn thấy bộ dạng lúng túng của hắn, Hà Tuyết Linh cười thầm trong bụng vì khi nãy nàng đưa mắt nhìn về hàng người phía sau nên đã biết rõ nguyên nhân và còn một phần nữa là nàng chẳng thấy có một chút khó chịu nào với hành động khinh nhờn của hắn, nhưng hoài niệm vẫn là bộ dạng lạnh lùnggirl nói:

“Ta...ta cái gì! Người được lắm dám nhân cơ hội lợi dụng bản cô nương sao?”

“Ta không có, không có! Người hỏi bọn họ đi!”

Vũ Tiểu Vũ lúc này cũng nhìn ra sự việc liền đá sang người Hà Tuyết Linh, khi đưa mắt tìm kiếm cô gái kia thì không biết ả đã bỏ chạy từ lúc nào làm hắn tức muốn bẻ lồng ngực, nổi uất hận này hắn biết bày tỏ với ai.

“Hừ! Có gan làm lại không có gan nhận sau, cho dù là sự cố người cũng không thể nào... không thể nào....người...người lại nắm đúng chỗ đó của ta được....Khoảng cách giữa ta và người cũng lớn mà” Hà Tuyết Linh nói đến đây thì về mặt có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng lại cười khoái trá vì về mặt không biết phải làm sao của hắn.

“Cmm! Oan ức cỡ này ai thấu đây, chuyện kia chưa đi qua được một ngày thì chuyện này lại đến là sao, rốt cuộc kiếp trước ta đã làm sai điều gì mà kiếp này phải chịu nhiều tai tiếng như vậy!” Vũ Tiểu Vũ lại oán hận ông trời không thôi.

“Ta không thèm chấp người làm gì! Đúng sai tự sẽ có trời định đoạt!” Vừa nói hắn vừa tiến nhanh về phía trước.

Đối với hành động của Vũ Tiểu Vũ, Hà Tuyết Linh tự nhiên không để trong lòng cũng chẳng muốn đuổi theo chỉ là nàng không ngờ phản ứng của tên kia sao lại giống Vũ Tứ ba năm về trước quá đối, đều này làm cho nàng càng thêm khẳng định Vũ Tiểu Vũ chính là Vũ Tứ.

Trình trạng hỗn loạn trước đó cũng được dọn dẹp, nguyên nhân chính của sự việc đó là do hai cô nàng có ân oán tranh chấp vị trí xếp hàng với nhau nên chen lấn dùng đẩy, khiến cho người đứng phía trước ngã nhào lại đẩy người phía trước, Vũ Tiểu Vũ chẳng qua là một nạn nhân xấu số trong đó mà thôi.

Vũ Tiểu Vũ sau khi trốn tránh liền đi một mạch tới chiếc bàn của Lão Bà Bà ở Cổng Hiến Đường, từ trong túi trữ vật lấy ra mười gốc Diệp Tu Thảo đưa cho bà ta, Lão Bà Bà sao khi nhận xong liền gạch bỏ nhiệm vụ hần đã nhận.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ mới hỏi vị lão bà đó:

“Lão Bà Bà! Cho cháu hỏi làm thế nào để biết mình có bao nhiêu điểm cống hiến và vật phẩm đổi có trị giá bao nhiêu điểm cống hiến ạ?”

Lão bà và bà nhìn hần một lúc lâu mới từ tốn trả lời:

“Cái này không ai nói cho người biết à?”

Hần gãi gãi đầu liền nói:

“À! Trước kia thanh danh của cháu không được tốt lắm nên không hỏi ai được với lại mấy lần đến đây Bà Bà đều ngủ cháu không dám đánh thức bà để hỏi”

“Được rồi! Đây là ngọc giản ghi trị giá của những vật phẩm người cần đổi, còn đây chính là Cổng Hiến Lệnh, lần sau đến nhận nhiệm vụ cứ đưa nó ra để nhận, sau khi hoàn thành thì giao lệnh bài này cho ta, ta sẽ nhận và tăng điểm cho người nếu như người hoàn thành nhiệm vụ, điểm cống hiến hiện tại của người là 200”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe được điểm cống hiến của mình liền đưa thần thức vào ngọc giản, hần không nhìn thì thôi vừa nhìn liền có cảm giác muốn mắng chửi ông trời! “MK! Hiếp người quá đáng mà, nghỉ sao vất vả làm được có 200 điểm cống hiến nhưng vật phẩm đổi được chỉ là 1 cục linh thạch bỏ đi, là sao?...”

Bởi vì những trị giá của vật phẩm để đổi quá ư là đắt đỏ, một viên Luyện Cốt Đan lại đến những 500 điểm cống hiến, một viên Tẩy Tủy Đan lại phải mất 1000 điểm cống hiến, một bộ công pháp hạ phẩm 2000 điểm cống hiến, trung phẩm thì 5000 còn Thượng phẩm thì đừng nghĩ đến tới nó vì trị giá của nó tới 10000 điểm.

Vũ Tiểu Vũ có cảm giác khóc không ra nước mắt, vốn ban đầu hần có suy nghĩ nếu như công pháp kia không được thì hần sẽ lấy điểm cống hiến đổi một bộ công pháp khác nhưng bây giờ nhìn những trị giá của nó thì kế hoạch của hần đã triệt để phá sản.

Hần khó khăn nhìn Lão Bà Bà hỏi:

“Bà bà! Những trị giá này có cái gì đó sai sai thì phải!”

“Có phải cảm thấy nó quá cao không?”

Vũ Tiểu Vũ vô thức gật đầu, Lão bà và bà nói tiếp:

“Người không nhìn lầm đâu, những trị giá này ban đầu còn cao hơn nữa kia, ngày trước điểm cống hiến rất là dễ kiếm, một đệ tử bình thường như người vẫn có thể kiếm được vài chục vạn điểm là bình thường, chỉ tiếc Ma Tộc đột nhiên biến mất bí cảnh trừ ma cũng tự nhiên biến mất theo, đâm ra chuyện kiếm điểm cống hiến lại rất là khó khăn, bởi vậy không phải tự nhiên lúc nào Cổng Hiến Đường này cũng đông đúc như vậy”

“Thì ra còn có chuyện như vậy!” Sau khi biết rõ nguyên nhân Vũ Tiểu Vũ đành ngậm ngùi đi đến bàn nhiệm vụ chọn một nhiệm vụ sẵn giết yêu thú rồi rời đi, trên đường trở về hần liền ghé qua chỗ của Lý Mộng Trinh một chút vì từ khi dẫn Tiểu Xú đến đây hần chưa từng gặp nàng qua một lần, hần sợ nàng cảm thấy cô đơn tuy nàng có Lý Mộng Trinh bầu bạn nhưng tính ra thì hần cũng là một nửa thân nhân của nàng nếu như không quan tâm thì nàng sẽ cảm thấy như thế nào. Chính vì thế hần liền một mạch đi đến chỗ ở của Lý Mộng Trinh.

“Người đến đây làm gì?” Lý Mộng Trinh vừa mở cửa động ra thấy khuôn mặt chán ghét của Vũ Tiểu Vũ liền không nhận được thể hiện thái độ ra mặt hỏi.

Vũ Tiểu Vũ cười nói mặc kệ thái độ của Lý Mộng Trinh ra làm sao:

“Đệ đến tìm Tiểu Xú có chút việc.”

Lý Mộng Trinh nhìn hần có chút không đáng tin hỏi:

“Hừ có quỷ mới tin người! Ta nói cho người biết trong mắt ta người không phải là kẻ tốt nên dù có chuyện kia hay không thì cũng vậy thôi!”

“Thôi được rồi, Lý sư tỷ ta đúng là chỉ muốn gặp Tiểu Xú một chút mà thôi, tỷ gọi Tiểu Xú ra cho ta gặp xú xong sẽ đi ngay, người cứ thế này người khác nhìn vào lại tưởng người là một tiểu nương tử đang hờn dỗi phu quân à”

“Người...người...Ai là nương tử của người chứ!” Lý Mộng Trinh nói với khuôn mặt đỏ bừng.

Ngay khi nói xong nàng liền nhanh chóng đi vào trong để che đi sự xấu hổ lúc này.

Một lát sau thì Tiểu Xú đi ra, vừa nhìn thấy Vũ Tiểu Vũ thì nàng vui mừng chạy thẳng vào trong lòng ngực của hần, hần vô thức ôm nàng một cái, cái ôm chứa đầy sự thương yêu, một lúc sau nàng mới ngượng ngùng đẩy hần ra.

Lý Mộng Trinh đứng một bên nhìn thấy tất cả mọi chuyện không biết vì sao trong lòng nàng lại cảm thấy rất là khó chịu “Hừ! vừa nãy còn gọi mình là Tiểu Nương Tử không ngờ vừa mới quay lưng đi liền cùng cô gái khác thân mật” nghĩ đến đây nàng không khỏi ngăn ngừa “Ua hần có thân mật với ai thì có liên quan gì đến mình chứ!” thế là nàng dậm chân một cái lại đi vào trong để mặc cho đôi trai gái muốn làm gì làm ở trước cửa nhà của mình....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Cuối Cùng Hần Cũng Đến

“Cuộc sống vốn tồn tại những điều bất công, không phải nắm tay ai lớn là người đó có quyền mà phải nhìn vào tiền tài và địa vị của họ trên xã hội, chính những điều đó mới là nhân tố quyết

định mọi việc đúng hay là sai”

-----oOo-----

Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn Tiểu Xú từ trên xuống dưới một lần rồi nói:

“Như thế nào rồi? Sống có quen không?”

Tiểu Xú chỉ gật đầu hai mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào hắn, Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy lại vỗ tay lên tán nói:

“Ta quên nàng không nói được, cơ mà nàng có biết chữ không?”

Vũ Tiểu Vũ nhìn thấy nàng lắc đầu không khỏi cảm thấy thương cảm, nàng đã không nói được rồi lại còn không biết chữ nữa thì làm sao cùng người khác giao tiếp, không biết nàng có bạn bè gì không nữa, quan trọng hơn là hắn phải làm thế nào để giúp nàng lấy lại khả năng giao tiếp đây.

Vũ Tiểu Vũ lúc này cũng muốn hỏi thăm nàng rất nhiều chuyện để cho nàng cảm thấy hắn không phải là không quan tâm nàng hay là lạnh nhạt gì cả nhưng hai người lại không giao tiếp được chỉ có gật và lắc đầu thì làm sao hắn hiểu được nàng muốn gì và hơn hết là cảm nhận của nàng như thế nào.

Thế là hắn chỉ nói thêm một hai câu liền quyết định rời đi, trước khi đi hắn lại gọi Lý Mộng Trinh đến vì hắn có chuyện muốn nhờ nàng:

“Ngươi gọi ta ra đây làm gì nữa, không phải đã gặp người cần gặp rồi sao?” Lý Mộng Trinh lúc này một bụng oán giận trong lòng liền khó chịu nhìn hắn nói,

“Đệ chuẩn bị đi nên chào tỷ một tiếng, sẵn tiện nhờ tỷ dạy Tiểu Xú ít chữ cho nàng, để có thể cùng nàng giao tiếp qua chữ viết”

“Cái gì? Tên khốn này lại nhờ mình! Hắn sau khi nhận trách nhiệm liền giao hết cho mình, sao hắn không nghĩ hắn là ai, mình là gì của hắn chứ?” Lý Mộng Trinh nghe Vũ Tiểu Vũ nói vậy thì trong đầu lại xuất hiện một loạt vấn đề nàng cảm thấy rất ủy khuất. Vũ Tiểu Vũ thấy nàng không trả lời, khuôn mặt có chút suy tư lại hỏi:

“Không được hà Lý sư tỷ, tỷ bận chuyện gì sao? Tỷ rán giúp đệ chuyện này nha, tỷ mà giúp đệ thì tỷ muốn cái gì cũng được”

Lý Mộng Trinh nghe lời nói dụ dỗ của hắn liền có chút động tâm, nói thật không phải nàng không giúp hắn mà chỉ là cảm thấy rất là ủy khuất, nàng tại sao phải giúp cô gái có quan hệ thân thiết với hắn chứ.

“Được rồi! Ta là ta giúp vì Tiểu Xú chứ không phải là vì ngươi đâu nhé, nên ngươi không cần phải thay nàng cảm ơn ta làm gì”.

Tiểu Xú vừa nghe Lý Mộng Trinh nói thế liền cảm tay nàng thể hiện sự vui sướng, khuôn mặt lại mang đầy vẻ cảm động nhìn Lý Mộng Trinh khiến cho Lý Mộng Trinh cảm thấy có chút hổ thẹn trong lòng.

“Lý sư tỷ đúng là Lý sư tỷ, không hổ danh người tốt bụng nhất Vũ Sát Phong này!” Vũ Tiểu Vũ thấy nàng đồng ý liền không chút tiếc lời khen nàng hết mức.

Lý Mộng Trinh nghe hắn khen ngợi mình thì có chút ngượng ngùng nói:

“Còn... Còn cần ngươi phải nói sao?”

“Thôi trời không còn sớm nữa! Ta đi làm nhiệm vụ đây, nàng có gì cần thì nhờ Lý sư tỷ nhé!”

Vũ Tiểu Vũ thấy không còn gì nữa liền lên tiếng dặn dò Tiểu Xú rồi vẫy vẫy tay rời đi, Tiểu Xú đưa mắt nhìn theo bóng hắn dần khuất xa, trong đôi mắt chứa đựng đầy sự thương yêu còn Lý Mộng Trinh lại nhìn hắn với ánh mắt chứa đầy sự oán hờn “Cả một buổi hắn đến đây không hỏi thăm ta lấy một lời”

Cùng thời điểm đó ở Hoa Gia Thôn có một đội ngũ rước dâu hoành tráng, trống kèn thổi rền vang khiến cho mọi người ở đó hiếu kỳ chạy ra nhìn vì bọn họ không nghe nói có nhà nào gả con gái cả.

Dẫn đầu đội ngũ là một tên trung niên tầm bốn mươi tuổi khuôn mặt nhìn có chút bị ôi, có lẽ do không kiên cử gì nên thể trạng của hắn khá là to tướng khiến cho con ngựa phía bên dưới hắn bước chân đi chuyển có chút run rẩy.

Cả đội ngũ náo nhiệt đi gần đến cuối thôn thì dừng lại, tên trung niên được ba bốn người bộ đỡ mới bước xuống con ngựa được, hắn lại khó khăn đi đến trước cửa nhà đang đóng, chân tung ra một cước định đá vỡ cánh cửa nhưng không ngờ cánh cửa lại có không suy nhẽ gì còn cái chân của hắn thì lại đau như muốn gãy.

Lúc này hắn lại ra dấu cho người đến đập đổ cánh cửa thì "Ầm" một tiếng nổ vang lên làm chôn vùi bốn người đó đầu tóc cháy đen miệng mồm lại đầy máu, tiếng yên náo làm cho những người sinh sống ở đây biết chủ nhân của căn nhà này sắp gặp phải chuyện chẳng lành ai nấy đều than thở:

“Thật tội nghiệp cho lão Mạnh An! Nhà có ba cô con gái lại bị tên khốn kiếp Lương Diệt này hủy hoại hết, hai đứa trước chết không rõ nguyên nhân giờ đến đứa con gái nhỏ cũng gặp họa.”

“Haiz! Lão Mạnh An sống rất tình cảm, lại thương người hay giúp đỡ những người khó khăn nhưng ông trời đúng là không có mắt đối xử với bọn họ thật tệ bạc mà”.

“Nói chi đến lão, mấy đứa con gái đứa nào cũng vậy đều giống hệt như phụ thân của nó, thương người sống lương thiện nhưng lại gặp phải cảnh bất hạnh”.

Mặc cho những lời xi xào của mấy người hàng xóm liên tục vang lên khắp nơi, bọn người Lương Diệt vẫn thay nhau đập cửa, đúng lúc này hai vợ chồng Hoa Mạnh An mới bước ra nói:

“Lương Diệt! Ngươi còn đến đây làm gì?”

“Kìa nhạc phụ đại nhân! Người nói gì thế? Ta đến đón nương tử của mình như đã hứa kia mà!” Tên trung niên nụ cười treo trên mặt vui vẻ nói,

“Ừh! Ta làm sao có phúc phận làm nhạc phụ của ngươi?”

“Dù ngươi có nói sau thì ngươi vẫn là nhạc phụ của ta thôi, người đâu mau đem nương tử của ta lên kiệu, nhanh lên!” Tên trung niên vừa nói vừa vung tay lên gọi người đến.

Vợ chồng Hoa Mạnh An không thể nào chống lại bọn gia nhân liền thất thủ để bọn họ xông vào, những người xung quanh thấy thế thì ai cũng lắc đầu nhưng tuyệt nhiên không có người nào đứng ra ngăn cản.

Một lát sau bọn gia nhân đi ra nhưng không thấy con gái lão đâu, mọi người lấy làm lạ ai cũng có suy nghĩ chắc lão đã dấu đi đâu rồi còn tên trung niên lúc này không thấy người liền lên giọng nói:

“Lão già! Nói mau người đầu nương tử của ta ở đâu rồi”

Hoa Mạnh An im lặng quay đầu sang một bên, lão căn bản chẳng muốn nhiều lời với tên khốn kiếp này, ngày hôm nay lão đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, cùng lắm thì chết thôi.

“Được lắm lão già cứng đầu, để ta xem người cứng đầu đến mức nào? Người đâu! Đánh lão già này cho ta, đánh cho tới khi nào lão chịu nói thì thôi”. Tên trung niên thấy lão không mở miệng liền nắm cổ áo của Hoa Mạnh An nói một câu rồi quần lão ra gọi gia nhân đến.

Nhìn thấy hành động càn rỡ của tên trung niên nhưng không ai dám can ngăn đứng là thói đời, lúc này bà lão thấy ông lão nhà mình sắp bị đánh liền tiếng lên che trước mặt nói:

“Người định làm gì? Trong mắt người có còn vương pháp nữa không?”

“Vương pháp sao? Ta chính là Vương pháp nè, bà ta không tránh ra thì đánh bà ta luôn cho ta!”

“Các người....Các người sẽ nhanh chóng gặp quả báo, sẽ nhanh thôi” Bà lão run rẩy nói,

“Bà đang nói mộng hả? Ai có thể làm gì Lương Diệt ta chứ!” tên trung niên nghe bà lão nói liền cười khoái chí nói với giọng thách thức.

Ngay khi bọn gia nhân định đánh hai vợ chồng Hoa Mạnh An thì một ông lão đứng gần đó lên tiếng:

“Các người về đi! Con gái của lão Hoa đã được người ta dẫn đi rồi”.

“Ông! Ông! Ai mượn ông nói...ai mượn ông.” Hoa Mạnh An nghe lão đó nói thì chỉ kịp nói mấy tiếng liền ngắt xiu có vẻ như quá kích động nên mới như vậy.

“Là ai dẫn đi?”

“Ai dẫn đi thì ta không biết! ta chỉ biết đó là một cậu thiếu niên mặc áo trắng?”

Tên trung niên nghe nói vậy thì từ bên hông con ngựa rút ra một thanh kiếm chỉ về phía lão Hoa Mạnh An nhìn bà lão nói:

“Là ai dẫn đi, nói mau lên! nếu bà còn ngoan cố không biết điều thì ta sẽ một kiếm đâm chết lão ta!”

Bà lão nghe hấn nói vậy thì hoàn sợ run rẩy nói:

“Ta nói....ta nói”

“Ừ! Các người nên biết thân biết phận của mình, dám đối nghịch với ta thì các người không thể sống đâu, hiểu rồi chứ?”.

“Người đó là đệ tử Thái Sơ Tông”

“Cái gì? Người đang nói bừa gạt ta sao? Hừ! Đưa con gái tặc nguyên của các người có thể loại vào mắt cậu ta sao? Các người định hù dọa ta sao? Không có cửa đâu?”

Tên trung niên vừa nghe nói đến ba chữ Thái Sơ Tông liền sợ muốn tè luôn trong quần, tuy hấn gia thế hấn có chút hơn người nhưng nếu nói đến phạm trù các tông môn thì gia tộc hấn không chọc vào nổi.

“Nhắc mới nhớ! Cậu thiếu niên đó chắc là đệ tử của Thái Sơ Tông rồi vì trên ngực áo của hấn có đồ án bàn tọa bên hông của hấn còn đeo một mộc bài khác chữ hai Thái Sơ” Lão già lúc này cũng lên tiếng tiếp lời của bà lão.

“Không thể nào, các người lừa ta, các người lừa ta...”

“Hừ! Bây giờ biết sợ rồi à! Người không tin thì cứ lên núi Bàn Tọa mà tìm con gái của ta” Bà lão lúc này hừ lạnh chầm chọc nói,

“Bà già, đừng tưởng ta....ta.. sợ..ta nói rồi không ai dám làm gì đâu!”

Tên trung niên miệng thì chống chế nói nhưng đôi chân của hấn thì bắt đầu lùi bước về phía con ngựa, không ngờ hấn lại leo lên có lẽ bởi vì chân quá ngắn nên hấn không leo lên được và kết quả là hấn té nhào xuống đất

“Bịch”

Lúc này bọn gia nhân mới nhanh chóng đến đỡ hấn lên ngựa, khi hấn đã yên ổn trên lưng ngựa liền lấy roi thúc cho ngựa chạy, không ngờ vừa chạy được một đoạn liền té nhào ra đất, bọn gia nhân thấy thế liền quyết định khiến hấn quần lên kiệu rồi nhanh chóng khiêng đi.

Hàng động của tên trung niên làm cho bọn người ở đây có một phen cười khoái trá, bà lão cùng ông lão lúc này đã tỉnh thờ phào nhẹ nhõm, lại đưa mắt nhìn về hướng Thái Sơ Tông âm thầm cầu phúc cho Tiểu Xú được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Xà Lang Quân

Nam Phong Lâm,

Lúc này có một con Yêu Thú đang trốn chạy, thân hình dài xọc của nó di chuyển linh hoạt qua những bụi cây rậm rạp, tốc độ di chuyển của nó rất là nhanh. Nhìn vào hình dáng của nó thì đây có lẽ là con Yêu Thú thuộc một chi nào đó của Xà Tộc, nó có hai đầu và gần chỗ tiếp giáp giữa thân với hai cái đầu của nó còn có một thứ gì đó trong giống như một cái đầu nữa đang vương ra, chỉ là nó không có cổ mà thôi.

Đuổi theo phía sau nó chính là một cậu thiếu niên mặc một bộ y phục màu trắng, nước da ngăm đen, trên tay trái đang cầm một thanh chùy thủ lướt đi như gió chỉ để lại những đạo tàn ảnh,

cậu thiếu niên đang đuổi theo này không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ.

Sau lần nhận phải cú sốc về trị giá vật phẩm đổi từ điểm công hiến, hắn liền chăm chỉ đến Công Hiến Đường nhận nhiệm vụ, cứ thế đi đi về về có khi ở lại hẳn ở Nam Phong Lâm rất ít khi về lại động phủ.

Nhiệm vụ lần này chính là lấy nội đan của Nhị Thủ Mãng Xà, trong lúc đang tìm kiếm hắn thì nữ thần may mắn đã gọi tên hắn, khi hắn đi vào rẽ vào một thác nước để lấy nước uống thì hắn gặp được đầu yêu thú này đang trong tình trạng lột xác chuẩn bị đột phá để tiến giai thành Tam Thủ Mãng Xà hắn liền âm thầm tiềm phụ chỉ là Con Mãng Xà này linh thức rất nhạy bên dù Vũ Tiểu Vũ đã rất cẩn thận nhưng hắn vẫn bị nó phát hiện, con yêu thú này cũng rất dứt khoát liền mạnh mẽ dừng lại đột phá bỏ chạy.

Vũ Tiểu Vũ truy đuổi nó cũng đã một lúc lâu rồi nhưng vẫn không thể nào đuổi kịp nó, qua một thời gian lâu như vậy rồi mà không ngờ tốc độ của nó lại không giảm, không thể đòi lúc nó còn tăng thêm khiến cho Vũ Tiểu Vũ có chút ăn không tiêu vì linh lực trong cơ thể của hắn cũng đã tiêu hao hầu như gần hết rồi.

“Cmn! Chẳng lẽ bỏ cuộc!”

Ngay lúc Vũ Tiểu Vũ có chút cảm giác bất lực không ngờ nó bỗng nhiên dừng lại và bên cạnh nó không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một con mãng xà to lớn, nó có tới bảy cái đầu. Con yêu thú này rất có thể là phụ thân của con Mãng Xà hai đầu kia vì lúc này nó đang quấn quanh thân của con Mãng Xà bảy đầu giống như một đũa con đang kẻ lễ với phụ thân việc mình bị ức hiếp như thế nào.

“Hừ! Tên nhân loại nhỏ bé kia, ngươi dám bắt nạt con gái của ta?” Một chuỗi âm thanh phát ra từ miệng của con Thất Thủ Mãng Xà to lớn không ngờ nó có thể nói được tiếng nói của Nhân Tộc.

“Voi! Thánh thần thiên địa ơi! Ở chỗ khi ho cò gáy như thế này mà cũng xuất hiện yêu thú cấp sáu cấp bảy chẳng phải muốn lấy cái mạng già của mình sao?” Thân thể hắn rung lên với dòng suy nghĩ, Vũ Tiểu Vũ lúc này ngay cả thở cũng không dám thở, đưa mắt nhìn chằm chằm vào đầu yêu thú to lớn.

“Ta...ta đang làm nhiệm vụ” Chả biết Vũ Tiểu Vũ hắn suy nghĩ làm sao lại thốt ra một câu chân thật đến như vậy.

“Tốt cho một câu làm nhiệm vụ! Hừ! Nếu không phải nể mặt tên họ Vương kia thì ngươi nghĩ trả lời như vậy với ta là được à, còn không mau cút xéo!”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe con Mãng Xà nói thế liền quay đầu rồi đi không một chút suy nghĩ, bởi vì bọn chúng rất đáng sợ và rất là mạnh mẽ. Theo như những gì hắn biết thì những con Mãng Xà này rất có thể là Yêu Thú thuộc tộc Cửu Anh, con trưởng thành cấp chín phải có tới chín cái đầu. Theo như truyền thuyết thì cấp cao nhất của bọn chúng có đến mười cái đầu trong rất đáng sợ.

Hắn chỉ có một điều thắc mắc là con này ít nhất cũng phải cấp bảy nhưng tại sao nó lại không hóa hình? Với lại nếu là tộc Cửu Anh thì đáng lý ra nó phải ở Tử Mặc Lâm mới đúng chứ! Còn có nó nhắc đến họ Vương là Hoàng Đế Ma Tộc Vương Vũ hay là một vị Tông Chủ đời nào đó của Thái Sơ Tông đây?

Khi hắn vừa rời khỏi đó thì hai cha con Mãng Xà cũng đang nói chuyện với nhau:

“Khóc lóc cái gì? Tự mình làm thì tự mình chịu! Không phải ta đã nói với con rồi sao! Việc tiến giai là chuyện rất quan trọng cần phải có người hộ pháp? Ngươi thì hay rồi chạy ra ngoài một chuyến để đột phá, Hừ!” Con Thất Thủ Mãng Xà nhìn con yêu thú Nhị Thủ Mãng Xà liền tục mắng.

“Con...Con cũng đâu có muốn nó đến bắt chọt mà!” Con Nhị Thủ Mãng Xà nói với vẻ vô tội.

“Ừh! May mà phụ thân ngươi bản lĩnh to lớn, tính toán ra được ngươi đang bị truy đuổi không thì ngươi đã không còn mạng nhỏ rồi!”

“Hừ! Thế tại sao phụ thân không giết tên khốn đó?” Con Nhị Thủ Mãng Xà không phục nói,

“Ngươi tưởng thẳng nhóc đó dễ nói chuyện như vậy sao? Nếu không phải ta có tu vi cao hơn hắn thì thẳng nhóc đó làm thịt ta với ngươi từ lâu rồi!”

Con Thất Thủ Mãng Xà nhìn ra được tu vi của Vũ Tiểu Vũ liền nên lý giải một chút cho con gái hiểu, không ngờ nó lại nói ra một câu làm hắn tức muốn độn thổ.

“Nói cho cùng thì phụ thân, người không đánh lại hắn nên mới thả đi đúng?”

“Con thì biết cái gì, Xà Lang Quân ta chưa từng sợ bất cứ người nào, chỉ là ta thiếu nợ ân huệ của tên họ Vương kia không ít nên không muốn làm khó dễ đệ tử của hắn mà thôi, chứ ngươi tưởng với thực lực của bọn nhóc đó có thể làm loạn địa bàn của ta à”

“Nhưng hắn...hắn chạm vào đuôi của con!” Con Nhị Thủ Mãng Xà ngượng ngùng nói,

“Thì Thì! Con chưa hóa hình thì hắn chạm một chút có sao đâu” Xà Lang Quân nghe con gái nói liền khuyên nhủ.

“Phụ thân! Người rút cuộc có phải là phụ thân của con không vậy? Người nói xem! Có người phụ thân nào như người không, đưa con gái bảo bối của mình bị người ta ức hiếp còn không chịu làm chủ cho con gái lại đi giúp người ngoài, Hừ!” Xà Thì Thì rất là tức giận nói.

"Ta đương nhiên là phụ thân của con rồi, điều này là chắc chắn một trăm phần nếu không phải thì đi hỏi lại mẹ của con thì biết!"

"Thôi! Con không thèm nói chuyện với phụ thân, nếu còn mà gặp lại tên khốn khiếp đó, hắn nhất định sẽ biết tay con!" Xà Thì Thì vừa nói vừa quýt đuôi bỏ đi.

Xà Lang Quân nhìn đưa con gái không hiểu chuyện của mình thầm nói:

“Cầu mong cho con không gặp nó không thì...oan nghiệt mà!”

Vũ Tiểu Vũ chạy một mạch ra khỏi Nam Phong Lâm, một đường đi đến Công Hiến Đường giao ra Công Hiến Lệnh, hắn liền nói với Lão Bà Bà:

“Cho cháu hủy nhiệm vụ này nhé!”

“Sao thế, có chuyện gì khó khăn à?” Lão Bà Bà nhìn khuôn mặt hoảng sợ của hắn quan tâm hỏi,

Vũ Tiểu Vũ gật đầu liền nói với bà lão:

“Nhiệm vụ này căn bản là không thể hoàn thành được, vì trưởng bối của những con Mãng Xà này có tu vi quá mạnh cháu nghĩ không có đệ tử nào làm được cả”

Lão Bà Bà nhìn hắn cười hả hê:

“Thì ra người đã gặp phải tên Xà Lang Quân khôn kiếp đó rồi à!”

“Bà biết còn Mãng Xà bảy đầu đó sao?” Vũ Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn bà ta hỏi:

“Đương nhiên! Bất kỳ một người nào cũng Thái Sơ Tông đều gặp phải tên đó, tính ra thì hẳn cũng tốt chỉ có đều tính tình hơi quái dị một chút mà thôi”

“Thế bà có biết vì sao nó không hóa hình không? Với lại theo cháu biết thì loại yêu thú này thuộc tộc Cửu Anh, đã là thành viên của một tộc lớn của yêu thú tại sao nó lại không ở đó chứ!”

“Đây là một câu chuyện dài nhưng nói tóm gọn lại cùng vài chữ thôi, tên khôn đó chính là tọa kỵ của Vương Chánh Lâm tổ sư đời thứ tám của Thái Sơ Tông ta. Chuyện hẳn không hóa hình là vì sau lần cuối cùng bảo vệ Thái Sơ Tông đó, hẳn bị thương khá là nghiêm trọng ảnh hưởng đến căn cơ nên không còn hóa hình được nữa”

Lão Bà Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp, Vũ Tiểu Vũ biết ý cũng không có chen ngang hỏi:

“Tộc của hẳn đúng là Tộc Cửu Anh, chỉ vì năm đó hẳn dám kí khế ước với nhân tộc làm ô nhục Tộc của hẳn nên đã bị trục xuất khỏi tộc, sau trận chiến tang thương năm đó cùng Vương Chánh Lâm sư tổ bảo vệ tông môn, hẳn được giải trừ khế ước vì Vương Chánh Lâm sư tổ tạ thế nhưng hẳn cũng không thể về đó được, với lại hẳn cũng không muốn dính liếu gì đến Tông Môn chúng ta nữa nên đã chiếm lấy Nam Phong Lâm làm nhà sinh sống ở đó”.

“Thì ra là như vậy chẳng trách lúc đó hẳn bảo là nể mặt tên họ Vương” Vũ Tiểu Vũ suy ngẫm một chút lại hỏi:

“Nếu ai cũng biết thế tại sao còn ra một nhiệm vụ như vậy?”

“Cái này à! Nhiệm vụ này vốn có từ lâu lắm rồi, từ khi chúng ta còn chưa biết tên khôn kiếp ở đó, ta thì vốn có tính lười nên vẫn chưa hề bỏ đi, tiểu tử người cũng rất may mới chọn phải nó à!” Lão Bà Bà vừa nghe hẳn hỏi liền cười nói.

“Cmm! Nói đi nói lại thì vẫn là tại mình xui à” Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ trong đầu xong lại có chút khóc không ra nước mắt.

Lão bà bà nhìn bộ dạng của hẳn liền nhin không được cười mắng:

“Được rồi! Bỏ cái bộ dạng đáng thương đó đi, ta cho người điếm cống hiến được không?”

Vũ Tiểu Vũ nghe Lão Bà Bà nói vậy thì hai mắt liền sáng lên gật đầu lia lịa:

“Được... được!”

Lão Bà Bà nhìn bộ dạng của hẳn không khỏi cười:

“Người... Cười chết ta mất, lớn như thế này rồi vẫn tính tình trẻ con như vậy, buồn vui đều thể hiện ra mặt đúng là tuổi trẻ à ”

“Bà Bà! Bà còn Viên Tây Tuyền Đan nào không ạ? Cháu muốn đổi một viên!” Vũ Tiểu Vũ tính toán một chút liền nói.

“Người chờ chút! Để ta tra thử coi còn không!”

Vũ Tiểu Vũ đợi một lúc thì Lão Bà Bà lại lên tiếng:

“May cho người, Tây Tuyền Đan đợt này còn hai viên, đưa Cống Hiến Lệnh đây!”

Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đưa Cống Hiến Lệnh cho bà lão rồi nhận lấy viên đan dược, sao khi nhận lại thì điếm cống hiến của hẳn bây giờ là con số không tròn trĩnh. Hẳn lại thắc mắc hỏi bà lão.

“Bà Bà! Điếm cống hiến bà hứa cho cháu đâu?”

“Người thiệt là! Nếu không phải ta cho người thêm điếm thì người còn lâu mới đủ điếm đổi nhé, còn không biết thế nào là đủ à!” Lão Bà Bà nghe hẳn nói thì không khỏi cười mắng.

Vũ Tiểu Vũ nghe thế liền gầy gầy đầu, thần tình xấu hổ đứng đó nhìn bà lão, bà thấy hẳn như vậy liền nói:

“Được rồi thẳng nhóc! Bớt giả bộ đi! Hờ chút là bài ra khuôn mặt đáng thương đó, người mau đi đi đỡ cho bà lão như ta cảm thấy thêm phiền!”

“Thế cháu đi đây, tạm biệt Lão Bà Bà nhé!”

Vũ Tiểu Vũ sau khi đạt được mục đích liền chào Lão Bà Bà rồi rời khỏi đây, phương hướng hẳn đi chính là nơi ở của Lý Mộng Trinh.

Sau khi Vũ Tiểu Vũ rời đi thì khóe môi của Lão Bà Bà khẽ nhếch lên cười, càng trò chuyện với hẳn bà lại càng cảm thấy vui vẻ hơn, lại càng cảm thấy yêu thích hơn vì ở hẳn bà thấy được cái vẻ hồn nhiên chân thật mà những con người ở đây không bao giờ có được.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Phục Dụng Tây Tuyền Đan

Vũ Sát Phong...

Ở một nơi nào đó, có một cậu thiếu niên đang đứng như trời trồng dưới cái nắng gay gắt gần 45 độ C, khuôn mặt hẳn nhăn nhó nhìn vào cánh cửa vẫn đang đóng chặt, tay phải lại đưa lên gõ vào cánh cửa “Cốc..Cốc”.

Đúng lúc này, cánh cửa cũng được mở ra chỉ là không phải mở ra hết mà chỉ hé một khoảng không vừa đủ đưa chiếc đầu ra nhìn, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện:

“Tiểu Vũ! Người lại đến tìm Lý sư tỷ sao?”

Thì ra là cậu thiếu niên này chính là Vũ Tiểu Vũ, hẳn sau khi rời khỏi Cổng Hiến Đường liền nhanh chóng đến chỗ của Lý Mộng Trinh chỉ là gõ của một lúc lâu nhưng lại không thấy có người mở cửa.

“Đúng rồi, ta đến tìm Lý sư tỷ! Tỷ ấy có bên trong không?”

“Có! Người chờ một chút nhé!” Cô gái nói xong cũng không đợi hắn trả lời liền khép cửa lại.

“Haiz! Lại phải đứng chờ sao, cả canh giờ còn chưa đủ à” Vũ Tiểu Vũ vừa nghe nói thế liền ai oán trong lòng suy nghĩ, cảm giác cứ như đang chờ người yêu để chờ đi chơi vậy.

Sở dĩ Vũ Tiểu Vũ đột lâu như vậy cũng là vì hắn đến không phải lúc, lúc này các nàng đang bận rộn lựa chọn mấy bộ đồ cùng nội y cho Tiểu Xú, vì hành trang của Tiểu Xú không có lấy một bộ y phục nào đẹp cả. Nếu không phải hắn cứ gõ cửa liên tục làm phiền thì còn lâu mới có người ra mở cửa cho hắn.

Khi nàng ta đóng cửa lại liền quay đầu vào trong còn chưa kịp đến nơi đã nghe tiếng nói:

“Ai thế Tuyết Linh muội muội?”

“Còn ai nữa, Vũ Tiểu Vũ đến tìm tỷ chứ à!”

“Hừ! Hắn không phải đến tìm tỷ mà đến tìm nàng ta thì có”

Lý Mộng Trinh hừ nhẹ một tiếng tay chỉ về phía chiếc giường đang có một cô gái ngồi trên đó, cả người nàng chỉ mặc một bộ nội y, hay tay lại ngượng ngùng che đầy thân thể, bên dưới chiếc giường là những bộ y phục sắc sỡ xinh đẹp cùng một vài bộ nội y xinh xắn.

“Lý sư tỷ! Tỷ làm sao thế, muội nghe trong lời nói của tỷ hình như có gì không đúng à?” Hà Tuyết Linh nghe Lý Mộng Trinh nói thế liền lên tiếng treu ghẹo.

“Ta nói có gì không đúng sao?”

“Haha! Cứ như là một cô gái nhỏ đang ghen tuông à!”

Lý Mộng Trinh nghe Hà Tuyết Linh nói thế hai má không khỏi ửng hồng có chút bối rối, nhưng giọng nói lại hờ hững.

“Suy nghĩ lung tung, tỷ nói là sự thật dạo này hắn đến đây toàn tìm Tiểu Xú thôi, có khi nào hắn thật sự là tìm tỷ đâu, miệng thì nói đến tìm tỷ nhưng có phải đâu, đây chỉ là một cái cớ do hắn bày ra thôi!”

Tiểu Xú ngồi một bên nghe Lý Mộng Trinh nói như thế không khỏi ngượng ngùng còn Hà Tuyết Linh thuận thế lại nói tiếp:

“Tỷ nói gì cơ? Gần đây hắn liên tục đến tìm tỷ sao? Quả thật là mờ ám quá mà! Cơ mà sao muội người thấy có mùi chua chua đâu đây, hay là...tỷ đang ghen tuông?”

Lý Mộng Trinh nghe nàng nói vậy liền nghĩ “Không lẽ mình đang ghen sao ta, nhìn thấy cũng bình thường mà có khác gì đâu ta” nàng nghĩ đến đây cảm thấy có chút bối rối liền lấy sang vãn đề khác đề không tiếp tục câu chuyện xấu hổ này nữa.

“Nói nhảm nói cuội! Có tin tỷ cho muội một chuông một tháng không xuống giường được không, còn ở đó làm gì mau phụ bọn ta thu dọn đồ đạc nè, lần sau lại tiếp tục chọn cho Tiểu Xú mấy bộ đẹp hơn”.

Hà Tuyết Linh nghe Lý Mộng Trinh nói vậy thì lẽ lười làm mất quý nhưng cũng không tiếp tục treu chọc nàng ta nữa mà nhanh chóng thu dọn đồ đạc, Tiểu Xú cũng nhanh chóng thay đổi y phục che đi cơ thể mê người của mình. Sau khi dọn xong chiến trường bẽ bộn của ba người thì Hà Tuyết Linh mới ra cửa dẫn Vũ Tiểu Vũ đi vào.

Vũ Tiểu Vũ bước vào trong cũng âm thầm quan sát một chút, tính ra thì đây là lần đầu tiên hắn bước chân vào trong động phủ của Lý Mộng Trinh, lần nào đến đây cũng toàn đứng ngoài cửa nói chuyện xong rồi rời đi, chỉ là hắn còn chưa nhìn ra được gì liền nghe tiếng của Lý Mộng Trinh vang lên vì lúc này Lý Mộng Trinh nhìn thấy ánh mắt của hắn lướt qua một số nơi bí mật của mình:

“Người nhìn cái gì? Có phải để ý xem ta sở hữu cái gì là người chễm chệ, phải không hả?”

“Haha, tỷ nói gì thế! Đệ là người như thế sao?”

“Bớt ba hoa đi! Hôm nay người đến đây là có chuyện gì?” Lý Mộng Trinh căn bản là không thèm nghe lời hắn nói liền lạnh lùng hỏi.

“À! Ta đến dẫn Tiểu Xú đi làm một chút chuyện đã hứa với nàng”

Vũ Tiểu Vũ vừa nói ra mục đích, Lý Mộng Trinh không khỏi đưa mắt nhìn Hà Tuyết Linh giống như nói với nàng “Thấy chưa ta nói có sai không!” Phía bên kia Hà Tuyết Linh cũng gật đầu xác nhận. Đồng thời Lý Mộng Trinh nghe hắn nói vậy thì nghi hoặc nhìn hắn với thần tình đề phòng, nói:

“Chuyện gì? Ở đây không được sao? Hay là người tính làm chuyện gì xấu với nàng nhưng lại sợ bọn ta biết nên mới dặt dặt”.

Hà Tuyết Linh này giờ đứng một bên quan sát hắn lúc này cũng lên tiếng nói:

“Đúng rồi! Nhìn mặt người gian như vậy để Tiểu Xú tỷ đi theo người sao mà an toàn cho được!”

Nhưng thật sự thì hai nàng lại không biết, Vũ Tiểu Vũ đã ăn sạch sẽ Tiểu Xú mất rồi không còn sót lại một miếng xương nào, bọn họ có đề phòng hắn cũng chỉ là việc vô ích mà thôi.

“Thật là! Các người sao lại nghĩ như thế, ta thật sự xấu như vậy sao, không tin các người hỏi nàng xem” Vũ Tiểu Vũ nghe hai người nói thế không khỏi tức tối biện hộ.

“Tiểu Xú tỷ! Hắn có phải người xấu không?” Hà Tuyết Linh cười cười quay sang hỏi Tiểu Xú.

Không biết Tiểu Xú có nghe rõ hay không mà lại gật đầu khiến cho Vũ Tiểu Vũ chết lặng còn hai người kia cười thì khoái trả trong lòng hô to “Đúng là tỷ muội tốt”.

“Tiểu Xú! Nàng....” Vũ Tiểu Vũ nhìn Tiểu Xú với cảm xúc không nói nên lời, quả thật những hành động hắn làm với nàng đúng là không phải người tốt xấu thật.

Tiểu Xú thấy hắn nhìn mình như vậy liền biết mình hiểu lầm gì đó nên nhanh chóng nắm tay hắn lắc qua lắc lại, hai mắt nhìn hắn với vẻ đáng thương tựa như muốn xin lỗi hắn vậy.

“Được rồi..Được rồi! Ta cũng phải không trách nàng”

Nhìn nàng như thế Vũ Tiểu Vũ làm sao chịu nổi liền vỗ vỗ đầu của nàng nói khiến cho hai cô gái kia cảm thấy trong lòng có chút chua chua, nhất là Lý Mộng Trinh nhìn hân tò vè thương yêu Tiểu Xú thì nàng một bụng cảm tức “Vì cái gì hân lúc nào cũng chống đối mình, lúc nào cũng trêu chọc mình, chưa bao giờ hân làm như thế đối với mình chứ” nghĩ đến đây thì tự nhiên lại lắc đầu “Hân quan tâm ai thì có liên quan gì đến mình chứ! Mình so với hân lại lớn hơn rất nhiều à”.

Tiểu Xú nghe hân nói không có trách mình liền mỉm cười, thần tình có chút xấu hổ đối với hành động của hân, khi mà không khí nơi này trở nên có chút quý dị thì Vũ Tiểu Vũ lại lên tiếng:

“Được rồi! Đề nói thực sự là nghiêm túc à, tỷ với nàng ta không tin thì ta thực hiện ở đây luôn cũng được chỉ là sợ Tiểu Xú xấu hổ không dám mà thôi”.

“Thôi được rồi, Tiểu Xú muội đi theo hân đi...nếu như mà có chuyện gì xảy ra với Tiểu Xú thì người không thể nào may mắn thoát tội như lần trước đâu”. Lý Mộng Trinh cũng không lười kéo liền cho phép hân đem Tiểu Xú đi, nàng nhìn thần tình của Tiểu Xú thì biết nàng ta cần bản chẳng lo lắng thì việc gì nàng phải làm người xấu chứ, cứ thuận theo là được.

Hà Tuyết Linh nhìn Tiểu Xú và Vũ Tiểu Vũ rồi đi thì nghi hoặc hỏi Lý Mộng Trinh:

“Lý sư tỷ! Hai người bọn họ có quan hệ mờ ám gì phải không, ta nhìn thế nào cũng thấy bọn họ giống như là một đôi tình nhân vậy”

“Tỷ làm sao mà biết! Người đi mà hỏi hân ấy!”Lý Mộng Trinh nghe Hà Tuyết Linh hỏi vậy trong giọng nói có chút hờn dỗi nói.

Đều này làm cho Hà Tuyết Linh suy nghĩ lại càng cảm thấy Lý Mộng Trinh cùng Tiểu Xú có vấn đề hai người này có khi nào đều thích Vũ Tiểu Vũ không? Nàng nghĩ như vậy nhưng lại quên một chuyện trong lòng nàng lúc nàng cũng có chút gì đó chua chua.

.....

Vũ Tiểu Vũ cùng Tiểu Xú trở về động phủ của hân, ngay khi vào bên trong động phủ thì hân liền nhìn Tiểu Xú nói:

“Nàng cố y phục ra đi!”

Một câu nói không đầu không đuôi của hân liền làm cho khuôn mặt Tiểu Xú có chút ửng hồng, chỉ là nàng lại không có dị nghị gì cả từng chút từng chút cố bỏ lớp y phục trên người của mình, bởi vì trong suy nghĩ của nàng thì nàng đã là người của hân kể từ đêm hôm đó rồi nên hân muốn nàng làm cái gì nàng đều cam tâm tình nguyện, sau khi cố bỏ xong thì nàng tiến lại gần chiếc giường sau đó nằm xuống, hai mắt nhắm chặt chờ đợi. trong đầu lại nghĩ " Thì ra đây là chuyện hân muốn làm, hèn gì khi này hân lại bảo sợ mình xấu hổ".

Về phần Vũ Tiểu Vũ sau khi nói với Tiểu Xú xong, hân liền lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thùng nước to lớn, hai tay bấm pháp quyết một ngọn lửa liền xuất hiện dưới đáy thùng nước. Một lúc sau thì thùng nước bắt đầu bốc khói nghi ngút.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Vũ Tiểu Vũ quay sang định gọi nàng thì thấy nàng không một màng vải che thân đang nằm trên giường, hân cảm thấy có chút buồn cười liền tiến lên dùng tay vỗ nhẹ vào má nàng nói:

“Nàng ngốc này, làm gì thế? Ta bêu nàng cởi y phục không phải là vì chuyện kia, thiệt là!”

Tiểu Xú ngồi dậy mặc cho thân thể không che đậy nhìn hân khó hiểu, hai tay nàng ôm đầu gối thần tình ngây ngốc nhìn hân. Vũ Tiểu Vũ nhìn bộ dạng của nàng liền biết nàng hiểu lầm không ngờ cô gái nàng lại nhạy cảm như vậy, hân ngồi xuống giường móc ra một bộ châm cứu rồi nói:

“Hôm nay ta gọi nàng đến đây chính là vì chuyện ta đã hứa giúp nàng có thể nói chuyện, ta bây giờ còn chưa có cách làm cho nàng chân chính nói chuyện được nhưng ta có thể giúp nàng tu luyện đến một mức độ nào đó nàng có thể trao đổi với ta qua thần thức, nàng thấy như vậy được không, nếu nàng đồng ý thì quay lưng lại ta cần làm một số công tác chuẩn bị”

Tiểu Xú ngồi một bên nghe hân giải thích liền biết mình hiểu lầm hân, khuôn mặt cho chút đỏ lên gật đầu với hân, sau đó liền quay lưng về phía hân mặc cho hân muốn làm gì thì làm.

Vũ Tiểu Vũ liền rút ra một cây châm, châm vào một số huyệt đạo trở người nàng kích thích cho những lỗ chân lông mở ra hết cỡ. Sau đó liền ôm nàng, đặt vào trong thùng nước nóng đã được hân bỏ vào một viên Tẩy Tỳ Đan.

Sở dĩ hân làm như vậy chính là vì hân đã nghiên cứu một số y thư hướng dẫn sử dụng đan dược một cách tốt nhất. Có hai cách tắt cả: một là uống trực tiếp xong rồi nhờ người có tu vi cao hơn dùng linh lực trực tiếp điều dắt người kia luyện hóa đan dược từ từ, cách thứ hai chính là thông qua hấp thụ cực đại từ những lỗ chân trực tiếp thấm vào máu để cơ thể hấp thụ từ từ. Bởi vì Tiểu Xú chưa hề tiếp xúc với tu luyện nên hân chọn cách thức hai.

Ngay khi làn da của Tiểu Xú tiếp xúc với nước thuốc, nàng liền cảm nhận được thân thể mình có chút nóng lên, khi mạch trong cơ thể có một dòng linh khí chạy qua, từng chỗ từng chỗ có vách ngăn bị xé rách, một cảm giác đau đớn truyền đến làm cho nàng muốn kêu lên. ngày lúc này có một giọng nói vang lên bên tai nàng:

“Thả lỏng tinh thần, tập trung theo dòng chảy trong kinh mạch, chuyện còn lại đã có ta”

Ngày khi Vũ Tiểu Vũ nói xong liền đặt bàn tay của mình lên đỉnh đầu của Tiểu Xú điều khiển nguồn linh khí đang không có quy luật nào chạy quanh trong các kinh mạch của nàng, dưới sự dẫn dắt không ngừng nghỉ của hân rốt cuộc nó cũng dần dần hình thành một vòng chu thiên đúng như sự miêu tả trong chỉ dẫn của Thái Tâm Kinh quyền nhập môn của Vũ Sát Phong.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đình Tú Linh Mời Gọi

Sau khi linh khí trong đan dược đi qua được mười vòng chu thiên thì cũng bắt đầu có dấu hiệu dừng lại, lúc này khắp người Tiểu Xú là những mảng nhơ nhuốt đen xì tanh hôi, vậy mà Vũ Tiểu Vũ chẳng hề để ý liền bế nàng ra khỏi thùng nước đã không còn tác dụng gì sang một thùng nước mới toanh và bắt đầu tắm rửa cho nàng.

Đối với mọi hành động của Vũ Tiểu Vũ, Tiểu Xú chưa hề một lần hỏi qua cứ mặc cho hân sắp xếp bày bố tất cả còn nàng chỉ việc làm theo mà thôi.

Khi hân tẩy rửa xong cơ thể của nàng thì một cô gái hoàn toàn khác lạ bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của hân, làn da của nàng trắng bóng mịn màng hân chạm vào liền cảm nhận được sự mềm mại của nó, nét xinh đẹp trên khuôn mặt càng thêm kiều mị khiến cho Vũ Tiểu Vũ không nhận được mà động tâm buông lời trêu ghẹo.

“Cô gái sao còn chưa chịu mặc y phục vào, có phải nàng muốn cũng đại gia ta vui về?”

Tiểu Xú nghe hắn nói vậy thì không khỏi đỏ mặt, nhưng nàng lại không một chút ngượng ngùng mặc y phục vào lại lẳng lặng nằm xuống chiếc giường hai mắt nhắm lại chờ đợi sự ân sủng của hắn. Thật sự mà nói những gì hắn làm cho nàng từ trước đến giờ đều làm cho nàng rất là cảm động, sự thương yêu của hắn dành cho nàng là quá nhiều, nhiều đến nỗi nàng không thể dùng bất cứ thứ gì để có thể đền đáp cho hắn được. Nàng nghĩ có lẽ mình sẽ dành cả cuộc đời này chỉ để hầu hạ và chăm sóc cho hắn những lúc hắn cảm thấy mệt mỏi mà thôi.

Vũ Tiểu Vũ nhìn nàng như thế không khỏi cười khở, thật chất một câu vừa rồi của hắn chỉ là đùa với nàng một chút mà thôi, không ngờ nàng lại tưởng thật “Nàng ngây thơ đáng yêu làm sao!” Khẽ cúi người đặt cho nàng một nụ hôn lên trán rồi, hắn khoát lại y phục lên người cho nàng:

“Nàng ngồi tĩnh tọa xem có cảm nhận được linh khí trong thiên địa không?”

Tiểu Xú có chút ngượng ngùng ngồi dậy chỉ lại y phục, dưới sự hướng dẫn của hắn bắt đầu thử cảm nhận linh khí trong thiên địa, sau một lúc thì hắn lại hỏi:

“Nàng có cảm nhận được sự khác thường gì hay không? Trong cơ thể của nàng ấy”

Hắn đưa mắt nhìn thì thấy Tiểu Xú gật gật, lại nói: “Nếu nàng đã cảm nhận được thì hãy dẫn nó theo lộ tuyến ban nãy, nàng còn nhớ chứ?”

Vũ Tiểu Vũ đứng một bên hướng dẫn nàng từng chút từng chút cho đến khi nàng hoàn thành được giai đoạn đầu của tâm pháp thì hắn mới bảo nàng dừng lại. Vốn hắn định để nàng tự về một mình nhưng ngoài trời lúc này đã sập tối “Không ngờ thời gian lại qua nhanh như thế!” hắn có chút không yên tâm nên tự mình đưa nàng về.

“Đây là tâm pháp Thái Tâm Kinh, nàng nhớ chăm chỉ tu luyện để nhanh chóng bước vào giai đoạn Ngưng Thần vì nó là bước đầu tiên trong quan trình tìm lại tiếng nói cho nàng!”

Trên đường đi Vũ Tiểu Vũ không ngừng dặn dò Tiểu Xú, nàng chỉ liên tục gật đầu cho dù đó là những chuyện hắn nói nàng không hiểu thì nàng cũng vẫn như cũ mà gật đầu.

Sau khi giao tận tay Tiểu Xú cho Lý Mộng Trinh thì hắn lại quay trở lại động phủ của mình tắm rửa rồi ngủ nghỉ, chỉ là dự định đó không thành vì hắn vừa mở cửa ra đã thấy một cô gái xinh đẹp nằm trên chiếc giường của hắn hai mắt đang nhắm chặt.

Người này không ai khác chính là Thủy Tiên, không biết nàng đã đến đây được bao lâu rồi, nhưng nhìn bộ dạng của nàng ta thì có vẻ đã đến đây từ rất lâu rồi.

Vũ Tiểu Vũ mặc kệ nàng, hắn cỡi y phục tắm rửa rồi nằm xuống giường, có lẽ vì cả ngày mệt nhọc nên vừa nằm xuống giường là hai mắt đã mệt mỏi đóng chặt, giấc ngủ đến với hắn nhanh nhưng một tia chớp vậy.

Lúc này cô gái nằm bên cạnh hắn đột nhiên mở mắt ra nhìn hắn đầy oán hận:

“Đúng là tên háo sắc mà, nhìn bộ dạng mệt mỏi của hắn như vậy là biết cả ngày hôm nay chắc là vui vẻ với cô nàng vừa nãy rồi, nhìn cô ta trông ngon lành như thế kia thì mấy tên nam nhân như hắn lại sao kìm chế được.”

Thật ra nàng đến đây từ lúc sớm nhưng Vũ Tiểu Vũ lại không có ở nhà, vì đã lâu rồi không gặp hắn nên nàng quyết định ở lại chờ hắn trở về nhưng không ngờ khi hắn trở về liền dẫn theo một cô gái và câu nói đầu tiên của hắn lại là bảo nàng ta cỡi y phục.

Ban đầu, nàng cũng nghĩ như Tiểu Xú nhưng tất cả lại là không phải vì hắn chỉ muốn giúp nàng ta phục dụng Tây Tựu Đan để thay đổi từ chất của nàng ta. Lúc đó tuy trong lòng nàng cũng có chút vị chua chua nhưng nàng không có đi ra làm âm lên ghen tuông như những cô gái khác mà chỉ lẳng lặng chờ đợi hắn.

Bởi vì nàng không phải là cô gái như thế với lại hắn chưa từng dấu diếm nàng bất cứ điều gì, hắn rất thành thật là đằng khác. Hắn đã nói trước khi gặp nàng, hắn có rất nhiều người phụ nữ và sự thành thật đó lại làm nàng càng quý trọng cái mối quan hệ này hơn.

Có những lúc nàng đã nghĩ, mình không cần gì hết chỉ cần có mình hắn thôi, thế nhưng có lẽ bản chất của nữ nhân là như vậy nên nàng không tài nào dừng lại không suy nghĩ về điều đó.

Khẽ vuốt ve khuôn mặt của hắn, nàng tựa đầu vào lồng ngực hắn rồi cũng dần dần thiếp đi, có lẽ đối với nàng như thế này thôi cũng là quá đủ rồi, nàng không cần hắn phải nói những lời hoa mỹ hay là hẹn hứa đủ điều rồi lại khiến nàng thất vọng.

Khi Vũ Tiểu Vũ thức dậy thì bóng dáng giai nhân đã không còn trên người hắn hiển nhiên còn đọng lại mùi hương cơ thể của nàng thỉnh thoảng theo làn gió bay vào trong mũi.

Vũ Tiểu Vũ vương vai vặn vẹo cơ thể khiến cho xương cốt kêu lên răng rắc, sau đó hắn mới làm vệ sinh cá nhân hằng ngày rồi lại đi đến Cống Hiến Đường vì hôm qua đối lấy Tây Tựu Đan cho Tiểu Xú bây giờ số điểm tích lũy của hắn đã chẳng còn lại gì thành ra hắn lại phải chăm chỉ cây cuốc.

Cống Hiến Đường hôm nay vẫn đông đúc như mọi khi, chỉ là hôm nay rất lỳ lợ, hắn không thấy ai xếp hàng như mọi khi mà đứng tụ họp thành từng nhóm nhỏ, sau khi cử một người đi đến Cống Hiến Đường thì cả bọn còn lại đứng đó tựa như chờ đợi, một lúc sau người đó đi ra thì cả bọn cùng nhau rời khỏi.

Đến khi hắn vào trong thì mới biết té ra nhiệm vụ lần này bắt buộc phải có tổ đội mới được nhận nhiệm vụ vì dạo gần đây không biết vì sao lũ yêu thú lại hoạt động mạnh mẽ tấn công khắp các nơi thuộc phạm vi quản轄 của Thái Sơ Tông, những yêu cầu chi viện liên tục được gửi về. Sơ dĩ yêu cầu tổ đội vì số lượng yêu thú cũng khá nhiều, có loại còn hoạt động theo bầy đàn, tu vi của bọn nó cũng khá là cao có con đạt tới cấp bốn tương đương với tu vi Trúc Cơ đỉnh phong.

Vũ Tiểu Vũ đang đứng lay hoay không biết phải làm sao thì có một cánh tay khẽ vỗ vào vai hắn, kèm theo giọng nói:

“Người có phải gọi là Vũ Tiểu Vũ không?”

Khi hắn quay lại thì không khỏi hết hồn vì người vỗ vai hắn không ai khác chính là Bạo Long Nữ Vương Đình Tú Linh:

“Đúng vậy! Đệ gọi là Vũ Tiểu Vũ! Không biết Đình sư tỷ có điều gì chỉ dạy”.

Đình Tú Linh đứng một bên với bộ dạng thẹn thùng khi nghe hắn hỏi liền đỏ mặt nói:

“Không cho người gọi người ta là Đình sư tỷ! Người chỉ cần gọi người ta là Tú Linh hoặc Linh Linh là được rồi”.

“Ved!” Vũ Tiểu Vũ nghe nàng ta nói vậy thì không khỏi cảm thấy buồn cười đến bây giờ mà nàng ta còn chưa từ bỏ ý định đó sao “Thật không hiểu nổi rốt cuộc thì mình đã thả thính lúc nào mà nàng ta lại đáp không chịu nhà thế này?”.

“Như vậy là loạn bối phận là bất kính với trưởng bối, đệ sẽ bị xử phạt à! Đệ không dám!”

“Hừ! Ta cho phép có gì mà không được?” Đình Tú Linh hờn dỗi nói,

“Hihi! Thôi chuyện khó bỏ qua đi, tỷ gọi ta đến tột cùng là có chuyện gì” Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói thì cười cười hỏi,

“À! Chuyện là nhiệm vụ ta nhận cần bốn người nhưng nhóm của ta chỉ có ba người, ta thấy ngươi có một mình nên định hỏi ngươi có muốn làm cùng ta hay không”.

“Thanh danh của ta không được tốt, tỷ mời ta vô nhóm không sợ ta làm ra chuyện xấu gì với các ngươi sao?”

“Ngươi ta...ngươi ta không có sợ ngươi, ngươi muốn làm gì ngươi ta cũng được à!” Đinh Tú Linh lại đỏ mặt nói với hắn.

“WTF! Rốt cục thì trong đầu nàng ta suy nghĩ cái gì vậy trời!” Vũ Tiểu Vũ tuy suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng hết cách chỉ có thể đồng ý, ai bừa thanh danh của hắn ở đây quá xấu làm chi tuy đã được rửa sạch nhưng đến tận hôm nay hắc cũng không có giao hảo được với ai khác ngoài mấy người Lý Mộng Trình.

“Được rồi, ta đồng ý! Không biết nhiệm vụ là gì? Còn có khi nào thì xuất phát?”

“Nhiệm vụ là gì ta cũng không rõ, chỉ biết là giúp Thủy Hoa Thôn trừ yêu thôi, nếu ngươi không có việc gì cần phải làm thì đi luôn bay giờ, được chứ?”

“Cái gì? Các ngươi đầu bị vô nước à! Không biết nhiệm vụ là gì còn dám đi!” Vũ Tiểu Vũ vừa nghe nàng nói không khỏi sững sờ mắng.

“HiHi, Cái này! Không phải giống nhiệm vụ trừ yêu bình thường sao?” Đinh Tú Linh cười ha ha nói.

“Ngươi...! Nếu giống như bình thường thì có cần phải tổ đội không, bọn ngươi đúng là vô não thật rồi”

“Không phải còn có ngươi sao?” Đinh Tú Linh sững sốt nói.

“Một tên Ngưng Thần như ta thì làm được gì? Ngươi tin tưởng ta đến thế cơ à!”

Đinh Tú Linh nghe hắn nói vậy liền gật đầu không một chút suy nghĩ làm cho Vũ Tiểu Vũ có chút cảm giác bó tay, trong đầu hắn lại liên tưởng đến câu nói “Không lẽ đây chính là mình chúng cho câu “Yêu từ cái nhìn đầu tiên” hay sao?”.

“Thôi không nói nữa! Chúng ta đi thôi, ta cũng đang rảnh không có việc gì làm!”

Vũ Tiểu Vũ lúc này cũng không biết phải làm sao chỉ vì hắn đã lỡ đồng ý rồi, bây giờ lại không đi thì có vẻ như không được hay cho lắm với lại nếu không cùng nàng làm nhiệm vụ thì có lẽ hắn cũng không thể nào làm được nhiệm vụ bởi vì cả cái Vũ Sát Phong này hắn chỉ biết vài người thôi cũng không có giao tình gì thì khó mà mời bọn họ được.

Hai người nhanh chóng đi đến chân núi, lúc này ở cổng ra vào có hai cô gái đang đứng chờ, hai cô gái này ăn mặc bạo dạn cũng giống như Đinh Tú Linh lúc trước vậy khá là mát mẻ, để lộ những mảnh da thịt trắng trẻo ra bên ngoài đương nhiên những chỗ cần che thì đều được che kín kỹ càng và cái kiểu nửa kín nờ hờ này rất là hấp dẫn bọn sắc lang nhòm ngòm.

Khi các nàng vừa thấy Vũ Tiểu Vũ cùng Đinh Tú Linh đi tới không khỏi nghi hoặc bởi vì cả cái Vũ Sát Phong này đều biết Vũ Tiểu Vũ chính là người mà Đinh Tú Linh yêu thích.

“Giới thiệu với hai vị muội muội....”

“Cái gì....” Nàng còn chưa nói hết câu thì hai cô gái kia liền sững sờ kêu to một tiếng trong lòng, ánh mắt nghi hoặc nhìn Đinh Tú Linh trong lòng lại thầm nghĩ “Không lẽ Đinh sư tỷ định ra mắt nam nhân của tỷ ấy sao....”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Đằm Lầy Đông Trùng

"Giới thiệu với hai người đây là Vũ Tiểu Vũ, hắn sẽ là bạn đồng hành cùng chúng ta trong nhiệm vụ lần này".

Sau khi Đinh Tú Linh nói hết câu thì hai người kia mới thờ phào nhẹ nhẽ bởi vì hai nàng luôn coi Đinh Tú Linh là đại tỷ của mình, nhìn khắp Vũ Sát Phong này chỉ có phong cách của ba người bọn họ là táo bạo nhất, bọn họ từng đùa với nhau rằng nếu Đinh Tú Linh mà có đạo lữ thì bọn họ sẽ bồi theo nàng nên khi vừa nghe nàng giới thiệu liền có chút lo lắng may mà mọi chuyện không như hai nàng nghĩ.

Sau khi dẹp suy nghĩ kia qua một bên thì hai nàng mới nhìn hắn một hồi rồi nói với Đinh Tú Linh:

"Đinh tỷ! Một người Ngưng Thần như hắn liệu có giúp ít được gì không đó?"

Vũ Tiểu Vũ đứng một bên nghe hai nàng nói thế không khỏi lắc đầu cười khổ, nếu không phải đã hứa với Đinh Tú Linh thì với tính tình của hắn đã nhanh chóng rời khỏi đây rồi.

Đinh Tú Linh nghe hai nàng nói như thế thì cười nói:

"Hai người các muội lo xa quá! Được hay không thì tới lúc đó sẽ biết, các muội không tin vào con mắt nhìn người của Đinh tỷ ta sao?"

Hai cô gái nghe Đinh Tú Linh nói như vậy liền thức thời không lên tiếng nữa, Đinh Tú Linh lúc này mới quay sang nhìn Vũ Tiểu Vũ cười nói:

"Đề người chê cười rồi, các nàng nói vậy thôi không có ý gì đâu người đừng để trong lòng nha!"

Vũ Tiểu Vũ nhìn nàng cười cười không nói, thấy hắn như vậy Đinh Tú Linh cũng không nói gì về chuyện đó nữa mà lôi hắn đến trước mặt hai cô gái kia lần lượt giới thiệu:

"Đến đây! Ta giới thiệu với người đây là Thái Lam Hồng muội muội còn đây là Nguyễn Vũ Nam Anh muội muội!"

Vũ Tiểu Vũ khẽ gật đầu xem như chào hỏi hai nàng, rồi đưa mắt nhìn về phía hai cô gái âm thầm đánh giá, hai cô nàng phái bên kia cũng gật đầu đáp lễ, nhìn chung thì Thái Lam Hồng là một cô gái có thân hình rất quyến rũ, tóc của nàng không phải là màu đen mà là màu xanh lam, hai con ngươi của nàng cũng khác với bọn họ vì nó có màu xanh nước biển trong nàng như một cô gái lai tây.

Còn Nguyễn Vũ Nam Anh là một cô gái có dáng người nhỏ nhắn, nhưng ba vòng của cô ta, vòng nào ra vòng đó thì có thể nói nàng là mỹ nữ đẹp nhất Vũ Sát Phong cũng không phải là nói đùa.

Sau một phen chào hỏi giữa ba người, thì bọn họ cũng bắt đầu lên đường rời khỏi Thái Sơ Tông hướng về Thủy Hoa Thôn, vốn ban đầu bốn người đi cùng nhau nhưng không biết vì lý do gì ba cô gái lại tụt lại phía sau, Vũ Tiểu Vũ không cần nhìn cũng biết bọn họ chắc là đang bàn bạc chuyện gì đó có lẽ là về hấn nên mới như vậy, hấn chỉ biết lắc đầu cười khổ mà thôi và thật sự thì ba cô gái đúng là đang bàn bạc về hấn:

“Đình tỷ tỷ! Tại sao tỷ lại mời hấn vậy, bộ trong phong không còn người khác nữa sao?”

“Đương nhiên là còn nhưng tỷ chính là thích mời hấn đấy! Các muội ý kiến à?” Đình Tú Linh không ngại ngừng nói ra mục đích của mình.

“Tỷ thiệt là! Hấn là người như thế nào tỷ còn chưa rõ, sao cứ đắm đầu vào không một chút phòng bị gì hết vậy?” cô nàng Nam Anh khó hiểu lên tiếng nói,

“Được rồi tỷ cũng không phải là ngu ngốc như vậy! Chỉ là cảm giác của tỷ thôi, nếu như bây giờ tỷ mà bỏ qua hấn thì sao này rất có thể tỷ sẽ hối hận” Đình Tú Linh thật sự cũng không hiểu lòng mình tại sao lại như vậy, kể từ lúc nàng gặp hấn đến bây giờ trong đầu nàng lúc nào cũng có suy nghĩ chỉ muốn ở gần bên hấn mà thôi.

“Nếu lỡ như hấn là một tên xấu xa thì sao, cũng không phải tự nhiên hai vị sư tỷ kia lại nói hấn như vậy”

“Được rồi! Tỷ biết tại sao các muội lại nói vậy, chuyện kia chỉ là một hồi vui đùa thôi, các muội đừng để trong lòng, tỷ biết hai muội nói như vậy cũng là muốn tốt cho tỷ mà thôi, tỷ rất cảm ơn nhưng chuyện này tỷ không thể cứ như vậy buông xuôi được” Đình Tú Linh trong lời nói lại có chút kiên quyết lắm cho hai người không biết phải làm sao.

Nhìn hai nàng như thế Đình Tú Linh lại lên nói tiếp:

“Được rồi! Chúng ta không bàn chuyện này nữa, nhanh chân lên thôi! Đừng để hấn nghĩ chúng ta tạo khoảng cách với hấn như vậy cũng không hay, được chứ!”

Hai cô nàng gật đầu bước chân liền tăng tốc tiếng lên cùng hấn sánh vai, một đường đi về nhạ này các nàng cũng có vài lần cùng hấn trò chuyện để xóa tan khoảng cách trước đó vì nói cho cùng các nàng cũng chỉ có một vị đại tỷ này thôi, không tranh thủ cho nàng thì cho ai.

Khoảng ba canh giờ sau thì bọn họ liền dừng lại một bến tàu vì muốn đến được Thủy Hoa Thôn phải đi bằng thuyền qua, bởi vì địa hình của Thủy Hoa Thôn rất là đặc biệt, xung quanh thôn chỉ toàn là nước cứ như bọn họ bị nước bao quanh làm cho tách biệt với thế giới bên ngoài vậy

Nhìn vào mặt nước mênh mông Vũ Tiểu Vũ có chút bất ngờ quay qua nói với Đình Tú Linh:

“Đình sư tỷ! Bọn họ không cho người tiếp ứng à!”

“Ta cũng không biết nữa, bình thường phải có người đưa đón ở đây chứ! Hay để ta liên lạc với bọn họ xem sau!”

Đình Tú Linh mỉm cười nhìn hấn, vừa nói vừa lấy ra một con hạc giấy từ trong túi trữ vật ra rồi tay nhanh chóng bắt pháp quyết, con hạc giấy không có sinh mệnh lại nhanh chóng vỗ cánh bay đi, khoảng một canh giờ sau thì một chiếc thuyền xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Đến khi chiếc thuyền cập bến thì có một lão già cười nói:

“Cho lão già này xin lỗi, lại để các vị chờ lâu rồi!”

“Lão Bá quá khách khí rồi, bọn cháu chờ được mà, chỉ là hình như bến tàu này bình thường có người đưa đón mà phải không, Lão Bá?” Đình Tú Linh với tư cách là người dẫn đầu liền cười nói,

Sau khi bọn họ ngồi yên vị trên chiếc thuyền thì lúc này ánh mắt của lão già thoáng đau buồn bắt đầu giải thích:

“Đúng như người nói! Bình thường ở đây sẽ có người túc trực đưa đón người qua lại nhưng dạo gần đây có một số thủy quái đến làm loạn, sự việc ban đầu cũng không nghiêm trọng cho đến khi con của lão chèo thuyền đưa người qua thôn gặp phải tao ngộ ra đi thì không còn ai dám đưa khách nữa”.

“Lão bá người cứ yên tâm! Chúng ta đến đây chính là vì giúp các người trừ họa, không biết bọn thủy quái có đặc điểm gì không?”

Lão già đang chèo thuyền nghe Đình Tú Linh hỏi thì suy nghĩ một chút nói:

“Lão cũng không biết rõ nữa! Ta chỉ biết ban ngày bọn nó ra ngoài kiếm ăn, tối đến lại tập trung ở khu đầm lầy Đông Trùng, nó nằm ở phía đông cách thôn chúng ta tầm ba bốn dặm, ta nghe có người nói nó là một loài rắn nước, bởi vì trước giờ cũng ít có ai gặp qua bọn nó lắm, những người gặp qua đều không có một ai toàn mạng trở về”

Sau khi ông lão dứt lời thì Vũ Tiểu Vũ lại trầm tính toán trong lòng, hấn cảm thấy lần này có vẻ như phải thủy chiến rồi, nhưng hấn chưa từng chiến đấu kiểu này bao giờ, phải làm sao đây?.

Khi mà hấn còn lay hoay suy tính thì chiếc thuyền đã cập bến, xung quanh bến tàu có rất nhiều người tụ tập, khi bọn họ vừa đặt chân xuống thì lão già chèo thuyền chỉ vào lão già chống gậy nói:

“Đây chính là trưởng thôn của chúng ta Mai Kim Dù!”

Mai Kim Dù vừa thấy bốn người bọn họ liền tiến lên quỳ xuống liền tục dập đầu, những người còn lại cùng quỳ theo nói:

“Cầu xin các người hãy cứu lấy thôn của chúng tôi!”

Bốn người bọn họ nhìn thấy nhiều người như vậy quỳ xuống cũng không biết làm sao liền đỡ Mai Kim Dù đứng dậy, rồi nói:

“Được rồi! Các người đứng lên hết đi, các người làm như vậy khiến chúng ta thật khó xử lắm, chúng ta đến đây không phải là giúp các người diệt trừ yêu thú sao, việc gì còn phải làm như thế cầu xin chúng ta, cái người thiệt là!”

Bọn người đó nghe bọn họ nói thế không khỏi cười xấu hổ đứng lên, sau đó Mai Kim Dù còn định thiết đãi bọn họ một bữa ra trò nhưng Vũ Tiểu Vũ lại từ chối vì muốn đến xem địa hình như thế nào để đó phó với bọn yêu thú, ba cô nàng còn lại cũng đồng ý.

Mai Kim Dù thấy bọn họ từ chối cũng không nể kếu liền cử người dẫn bọn họ đến khu đầm lầy Đông Trùng, bốn người Đình Tú Linh nhanh chóng theo chân người dẫn đường.

Khu đầm lầy Đông Trùng là khu đất nước cạn chỉ còn lại lớp đất sin lầy tầm 1000 mét vuông, hai bên của nó lại tiếp giáp với dòng nước tạo thành một vòng tròn bao bọc cả thôn vào bên trong, nó tựa như bị người nào đó xây dựng trận pháp khiến cho đầm lầy không bị nước ở nơi đây đồng hóa.

“Mấy tỷ ở đây nhé! Ta qua đó xem địa hình một chút coi có biện pháp gì xử lý hay không?”

Hắn nói xong liền dùng Phong Thiên Bộ lướt một vòng trên Đông Trùng, mấy cô nàng nhìn thấy hắn đơn giản đi trên đó cũng háo hức bước lên nên đất đầm lầy Đông Trùng, bọn họ vừa đi được khoảng vài chục mét thì hai chân của bọn họ đã bắt đầu lún xuống khi họ phát hiện ra vấn đề liền vận khí nhảy lên thì lại không được còn làm cho mình bị lún tới đầu gối không thể đi chuyển được nữa rồi.

“Tiểu Vũ! Tiểu Vũ! Mau mau tới cứu ta?”

Người lên tiếng không ai khác chính là Đinh Tú Linh bởi vì nàng ít nhiều cũng có tiếp xúc với Vũ Tiểu Vũ, ngoài ra khi nàng gặp chuyện thì trong lòng lại nghĩ ngay đến Vũ Tiểu Vũ nên liền lên tiếng gọi hắn, hai nàng còn thì không dám lên tiếng kêu cứu vì trước khi đi hắn đã bảo các nàng đứng đợi rồi chỉ là các nàng không nghe nên mới xảy ra chuyện như thế này.

Vũ Tiểu Vũ đang quan sát địa hình thì nghe tiếng kêu của Đinh Tú Linh liền quay đầu lại nhìn không khỏi thờ dài “Ba cô nàng này chắc tưởng ta đi dạo chơi à, lúc này mà bọn yêu quái tới thì tôi cá lũ rồi!”.

Khi Vũ Tiểu Vũ quay lại đến chỗ của bọn họ thì ba người đã lún đến giữa hông, thấy vậy hắn liền bảo:

“Ba vị tỷ tỷ, các ngươi đừng cử động nữa, nó lún xuống sâu nữa thì ngay cả ta cũng không cứu được đâu”

Các nàng nghe hắn nói như vậy cũng đành chỉ động đậy đứng yên một chỗ chờ đợi hắn cứu viện và đúng như hắn nói khi các nàng không cử động nữa thì thân thể của các nàng không còn lún xuống nữa.

Khi đến trước mặt Đinh Tú Linh hắn liền dừng lại khá lâu vì hắn không biết Phong Thiên Bộ đứng yên trên đầm lầy Đông Trùng này có bị lún không. Khi xác định không có việc gì hắn mới nói với Đinh Tú Linh:

“Đinh sư tỷ! Ngươi thử dùng linh lực xem có lún khô được mảnh đất lầy dưới chân không?”

Đinh Tú Linh không thử liền nói với hắn:

“Ta thử rồi không được, nó hình như đồng hóa hết linh lực của ta vậy”

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói xong liền suy nghĩ một chút mới ngượng ngùng nói với nàng:

“Đinh sư tỷ! Vì cứu người nếu có gì mạo phạm hãy bỏ qua cho nhé!”

“Được rồi! Ngươi cứ làm đi ta không trách người đâu”.

Đinh Tú Linh nghe hắn nói thì không cần suy nghĩ liền đáp ứng, chuyện cấp bách bây giờ chính là thoát khỏi đây đã vì trời cũng gần tối rồi, đợi lũ yêu thú quay về thì lại càng nguy hiểm hơn.

Vũ Tiểu Vũ được sự đồng ý của nàng liền ngồi chồm hòm xuống bảo nàng vòng tay ôm chặt lấy cổ của hắn còn hai tay của mình liền vòng qua nách của nàng mà bắt đầu kéo lên.

Sức hút của đầm lầy cũng bắt đầu từ từ tăng lên theo sức kéo của Vũ Tiểu Vũ, hai chân hắn đang lẳng không trên mặt đầm lầy cũng có cảm giác muốn lún xuống còn may là không có việc gì xảy ra, chỉ là linh lực trong cơ thể bị tiêu hao không ít.

Còn về phần Đinh Tú Linh lúc này nàng không thể nào bình tĩnh như Vũ Tiểu Vũ được, vì trái tim của nàng bây giờ đang đập liên hồi bởi khoảng cách của hai người qua gần nên nàng nhanh chóng cảm nhận được hơi thở ấm áp của hắn đang thổi ra đằng sau gáy của mình còn hai cái bánh bao thì lại đang ma sát vào lồng ngực của hắn làm cho nàng có cảm giác không nói nên lời.

Sau bao nhiêu nỗ lực của Vũ Tiểu Vũ, cuối cùng cơ thể của Đinh Tú Linh cũng từ từ nhúc nhích, nhưng không ngờ một tình cảnh xấu hổ lại diễn ra, không biết có phải vì sức hút của đầm lầy quá lớn hay không mà chiếc quần cùng nội khố của nàng không ngờ cũng từ từ rời thân.

Phía trước của nàng đã xuất hiện một mảnh rừng rậm đen tối, còn phía sau lại lộ ra hai bờ mông trắng nõn, hai vị muội muội của nàng ở phía bên kia nhìn thấy tình cảnh của đại tỷ như thế thì không khỏi liên tưởng đến tình huống mình sắp phải đối mặt, các nàng vừa nghĩ liền cảm thấy có chút ngượng ngùng, xấu hổ đến đỏ cả mặt nhưng lúc này các nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.

Vũ Tiểu Vũ lúc này thì đang ra sức kéo Đinh Tú Linh lên nên đâu có phát hiện Đinh Tú Linh cảnh xuân hé lộ mà đưa mắt nhìn ngó hắn vẫn tiếp tục chuyên tâm vào công việc ra sức kéo nàng lên.

Lúc này khuôn mặt của Đinh Tú Linh đỏ bừng hơn bao giờ hết, trong lòng tuy muốn kêu hắn dừng lại nhưng nàng cũng hiểu tình huống hiện giờ như thế nào, thời gian không cho phép nàng kêu hắn dừng lại nên đành phó mặc tất cả cho trời.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Điều Ngự Long

“Cuộc đời có những lúc có thể ngượng ngùng xấu hổ, nhưng có những lúc không thể để cho sự xấu hổ ngượng ngùng làm hỏng việc được...”

-----oOo-----

Vũ Tiểu Vũ mất gần nửa canh giờ để vật lộn với sức hút của đầm lầy lại cùng tiêu hao một lượng lớn linh lực mới có thể kéo Đinh Tú Linh ra khỏi đó, hai chân của hắn lúc này cũng bị lún xuống tới mắt cá chân, có lẽ do đặt thù của Phong Thiên Bộ nên Vũ Tiểu Vũ mới có thể dễ dàng bước ra khỏi chỗ đó và đưa Đinh Tú Linh tới nơi an toàn.

Lúc này trên trán của Vũ Tiểu Vũ đã lấm tấm những giọt mồ hôi, mặc dù đang ôm người đẹp trong lòng nhưng hắn lại chẳng có thời gian để tận hưởng cảm giác tuyệt vời này vì hắn còn phải ra tay cứu hai người nữa, nên hắn vội vàng buông Đinh Tú Linh ra định ngồi tĩnh tọa chờ linh lực hồi phục rồi sẽ tiếp tục công việc cứu viện, thế nhưng không biết vì sao Đinh Tú Linh lại ôm hắn rất chặt không chịu buông tay.

Hắn càng đẩy nàng ra thì nàng càng lại ôm chặt, thân thể nàng uốn eo trong lồng ngực của hắn liên tục ma sát làm cho khoái cảm của hắn từ từ dâng, một bộ phận nào đó thức giấc chọc

vào hạ thân của Đinh Tú Linh làm nàng muốn phát sốt.

Vũ Tiểu Vũ có chút ngượng ngùng nhìn Đinh Tú Linh nói:

“Sur ty! Ngươi làm sao thế? Có thể buông đệ ra không?”

“Ta..Ta..Ngươi...Ngươi mau nhắm mắt lại đi ta mới buông ra được” Đinh Tú Linh ngượng ngùng nói đầu còn cái bộ dạng nữ cường nhân mà mọi người biết lúc trước.

Vũ Tiểu Vũ dù không biết chuyện gì nhưng hần vẫn nhắm mắt lại, Đinh Tú Linh trong lòng hần đưa tay ra trước mắt hần kiểm tra mấy lượt mới chậm rãi buông lỏng hần, nàng nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật một bộ y phục để thay, nhưng nàng lại không nghĩ rằng nếu hần thật sự muốn xem nàng thì không mở cần phải mở mắt hần vẫn có thể xem được.

Khi Vũ Tiểu Vũ mở mắt ra thì thấy nàng mặc một bộ y phục khác trước liền hiểu ra vấn đề, sau đó hần nhanh chóng ngồi tĩnh tọa phục hồi linh lực.

Vũ Tiểu Vũ phải mất hai canh giờ để hoàn thành giải cứu các nàng, chỉ là Nam Anh và Lam Hồng không may mắn như Đinh Tú Linh vì các nàng ăn mặc cực kỳ thiếu vải nên túi trữ vật của các nàng đã nằm lại đầm lầy Đông Trùng thành ra không có y phục để thay còn may là trong đó không chứa vật gì quang trọng chỉ có mấy bộ quần áo mà thôi.

Ngất một nỗi Nam Anh đáng người nhỏ nhắn còn có dùng y phục của Đinh Tú Linh để thay tạm còn Thái Lam Hồng thì lại không thể đành phải hỏi mượn Vũ Tiểu Vũ và đến bây giờ hần mới hiểu tại sao lúc này Đinh Tú Linh lại ngượng ngùng như thế, thử hỏi cô có gái nào lại có thể phơi bày hạ thân cho nam nhân xem cho dù cùng là nữ nhân đi chăng nữa cũng không thể.

Vũ Tiểu Vũ ngồi một bên tĩnh tọa phục hồi linh lực vì thời bây giờ đã tối rồi không biết khi nào thì con yêu thú sẽ trở lại, hần muốn mình có trạng thái tốt nhất để chiến đấu.

Phía bên kia ba cô gái lại chụm đầu vào nhau bàn tán, chóc chóc lại nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ với khuôn mặt ngượng ngùng:

“Đinh sư ty! Bây giờ bọn muội phải làm sao đối mặt với hần khi đã xảy ra những chuyện xấu hổ như thế kia đây?”

“Đúng rồi! Muội...muội còn phải mặc y phục của hần nữa mới chết chứ!” Thái Lam Hồng xấu hổ đỏ mặt nói, cả người lại cảm giác như được hần ôm vào lòng vậy.

Hai nàng thay phiên nhau kể lể với Đinh Tú Linh nhưng các nàng không biết đến ngay cả Đinh Tú Linh còn không biết lúc này mình phải làm sao đối mặt với hần chứ đừng nói là các nàng có lẽ ban đầu vì danh tiếng hần không tốt nàng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận nhưng bây giờ khi quá trình đó lại có bước tiến mới, hai cơ thể thật sự chạm vào nhau và đặt biệt cái thứ đó lại chạm vào chỗ tư mật của nàng lại khiến cho nàng có chút không thích ứng được. Suy nghĩ một hồi nàng mới cười, nói:

“Dù thế nào đi nữa thì ta sẽ không thay đổi quyết định lúc trước của mình, còn các muội nếu như không thể vượt qua được rào cản thuần phong mĩ tục thì cứ ở lại bên hần thế thôi vì nếu có một nam nhân nào đó biết các muội như thế với hần thì liệu tên đó có chấp nhận được không, hần sẽ suy nghĩ các muội là người thế nào! Nếu các muội có thể vượt qua rào cản đó thì mọi chuyện lại trở nên đơn giản hơn, không phải sao?”.

Thái Lam Hồng nghe Đinh Tú Linh nói liền suy nghĩ trong lòng “Mình có thể vượt quá sao?” vừa nghĩ, nàng lại nhớ đến khoảng khắc được hần ôm vào trong lòng khi đưa nàng ra khỏi đầm lầy khi này, mùi cơ thể của hần còn động lại trên người nàng, nhất là bây giờ bộ y phục nàng đang mặc trên người lại mang đậm khí chất nam nhân của hần, nàng vô thức hít một hơi nhẹ rồi đột nhiên trong lòng lại dâng lên cảm thấy thích thú cái khí tức mà bộ y phục mang lại.

Còn về Nam Anh nàng chẳng thể suy nghĩ đều gì, tâm tình của nàng rất là rối loạn. Nếu nói lúc đó nàng không có cảm giác gì thì lại không đúng, lần đầu được tiếp xúc với nam nhân dĩ nhiên là phải có chút gì đó khác lạ rồi, chỉ là những sự xấu hổ cứ liên tiếp xảy ra làm cho nàng không biết phải làm sao để đối mặt, bây giờ Đinh Tú Linh lại đưa ra cho nàng một sự lựa chọn và lựa chọn này nàng lại thấy rất là hợp lý “Có lẽ nên thử một chút cũng không hề hần gì?”.

Đúng lúc này bỗng nhiên Vũ Tiểu Vũ đứng dậy thần tình có chút đề phòng nhìn về phía Đầm Lầy Đông Trùng. Ba cô gái nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh, nhìn hần hỏi:

“Vũ Tiểu Vũ! Có chuyện gì à?”

“Hình như nó đã trở lại, các ty chuẩn bị một chút đi?”

“Thật hả! Sao ta không cảm nhận được gì hết? Có phải ngươi cảm giác sai lầm rồi không?”

Vũ Tiểu Vũ không trả lời bọn họ vì lúc này một thứ gì đó từ từ di chuyển vào đầm lầy, toàn thân của nó đầy vảy trong giống như một con Long dài mười bảy mươi tám mét, đầu lại trong như cá, hai vây bên má lại to lớn đang ra như hai cánh chim vậy.

Đinh Tú Linh vừa nhìn thấy liền hoảng sợ nói,

“Điều. Điều Ngư...Long!”

Vũ Tiểu Vũ cùng hai người còn lại quay sang nhìn nàng đầy nghi hoặc hỏi:

“Ty biết nó sao?”

Đinh Tú Linh gật đầu rồi nói:

“Có lần ta ra ngoài làm nhiệm vụ cùng Lư chấp sự đã chạm trán cùng nó một lần, con Điều Ngư Long này da rất cứng cáp, nó cũng có thể bay lượn giống như những con long khác, con Điều Ngư Long này rất là nguy hiểm các ngươi phải hết sức cẩn thận nha”

Cả ba người Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng gật đầu, Đinh Tú Linh lại nói tiếp:

“Nhìn chiều dài của con này chắc nó ở giữa khoảng cấp ba và cấp bốn tương đương với Trúc cơ đỉnh phong vừa vận tu vi của ba chúng ta cũng ở khoảng đó, Vũ Tiểu Vũ tu vi của ngươi là Ngưng Thần nên chỉ cần đứng phía sau hỗ trợ chúng ta là được rồi”.

Vũ Tiểu Vũ nghe Đinh Tú Linh phân phó liền gật đầu đồng ý không một chút dị nghị vì thực tế không ai biết tu vi của hần là gì.

“Được rồi! Mọi người chuẩn bị! Ta bắt đầu tấn công đây!”

Đinh Tú Linh vừa nói vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một cây roi da dài bảy tám mét, khi nàng tung người di chuyển đánh vào thân của Điều Ngư Long thì chiếc roi da liền được bao bọc bởi một ngọn lửa, hai nàng Thái Lam Hồng cùng Nguyên Vũ Nam Anh mỗi người đều xuất ra một thanh kiếm nhanh chóng theo phía sau Đinh Tú Linh.

Lúc này con Điều Ngư Long cũng phát hiện ra bọn họ, nó nhanh chóng vung chiếc đuôi của mình lên rồi quét ngang, những nơi chiếc đuôi đi qua đều nổi lên cuồng phong dữ dội cả ba người đều bị nó đánh bật trở về khoe miệng của bọn họ không ngờ lại rỉ ra một chút máu tươi. Không dừng lại ở đó Điều Ngư Long lại tiếp tục quất chiếc đuôi của nó về phía bọn họ khiến cho bùn đất đầm lầy văng lên tung toé.

Mấy người Đinh Tú Linh chật vật tránh né những đòn tấn công bằng chiếc đuôi của Điều Ngự Long, lúc này chiếc roi trên tay của Đinh Tú Linh lại một lần nữa vung lên nó liền hóa thành một con Hỏa Xà cắn vào chiếc đuôi của Điều Ngự Long cùng với đó là công kích của hai người Thái Lam Hồng và Nguyễn Vũ Nam Anh.

Trước công kích đó Điều Ngự Long liền trở mình há miệng cắn vào Thái Lam Hồng “Keng”. Chiếc đầu của nó liền chạm phải thanh kiếm đang chém tới của Thái Lam Hồng khiến cho nàng bị lực phản chấn văng đi một đoạn khá xa.

Đồng thời chiếc đuôi của nó lại quét ngang khiến cho hai người Đinh Tú Linh và Nam Anh đang định tiếp cận lại bị đánh bật trở về.

“Keng”

Đúng lúc này một âm thanh vang lên từ trên đỉnh đầu của Điều Ngự Long. Một bóng người nhanh chóng bay ra, người ra tay chính là Vũ Tiểu Vũ. Nãy giờ hắn đứng bên ngoài quan sát liền nhận thấy lúc này là thời điểm thích hợp nên nhanh chóng ra tay nhưng không ngờ da nó lại qua cứng thanh chúy thủ sắt bén của hắn căn bản là đâm không thủng vào da thịt của nó.

Sau đợt tấn công đó, có vẻ như Điều Ngự Long bị đau nên liền điên cuồng phản kích khiến cho bọn họ phải vát và chống đỡ, trước thế công của nó, bọn họ không còn cách nào khác phải từ từ rút lui, từ nơi có thể đứng được trong đầm lầy ra khỏi phạm vi của Đầm Lầy Đông Trùng nhưng kỳ lạ thay bọn họ vừa rời khỏi đó nó liền không hề truy đuổi cũng như công kích, thế là bọn họ có thời gian thoải mái một lần nữa tụ họp cách đầm lầy một khoảng không xa.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ mới nhìn Đinh Tú Linh nói:

“Đinh sư tỷ! Rốt cuộc thì phải làm sao để giết được nó, chúng ta cứ công kích như thế này cũng không là phải cách?”

“Nếu ta nhớ không lầm thì điểm yếu của nó là dưới cổ bảy tấc, chỗ đó rất là mềm có thể công kích được” Đinh Tú Linh suy nghĩ một hồi mới trả lời.

“Vây được rồi! Các tỷ cứ tiếp tục công kích thu hút sự chú ý của nó để ta ra đòn quyết định, được chứ?”

“Không được! Như vậy là quá nguy hiểm nếu lỡ như..” Đinh Tú Linh dứt khoát từ chối.

Thấy nàng không đồng ý hắn liền lên tiếng cắt đứt lời nói của nàng.

“Đinh sư tỷ! Đây là cách tốt nhất hiện giờ rồi, ngươi phải tin tưởng ta!”

Đinh Tú Linh lúc này không nghĩ ra cách nào khác liền đồng ý nhưng không quên căn dặn hắn kỹ càng.

“Thôi được! Nhưng ngươi không cần phải cố quá sức, nếu không được thì chúng ta lại tìm cách khác không cần phải mạo hiểm mạng sống, được chứ?”

Vũ Tiểu Vũ thấy nàng đồng ý liền gật đầu chấp nhậ, sau đó bọn họ nhanh chóng quay trở lại Đầm Lầy Đông Trùng, ba người Đinh Tú Linh thay nhau xuất những chiêu thức mà các nàng cho là mạnh nhất để thu Điều Ngự Long.

Cái miệng yêu kiều của Thái Lam Hồng hô lên “Huyết Trảm Hồng Liên”.

Cô nàng Nam Anh lại tung ra một chiêu “ Hòa Điều Lưu Vân”.

Còn Đinh Tú Linh lại xuất ra một chiêu “ Cừu Vĩ Bái Thiên”.

Một loạt chiêu thức được tung ra, Điều Ngự Long liền vô thể phải chịu đựng công kích từ ba phía, thân thể nó hơi vặn vẹo chiếc đuôi vung vẩy quất khắp nơi khiến cho bùn đất văng lên tung té. Cái miệng lại nhắm hướng Thái Lam Hồng cắn tới chỉ là lần này nó đụng phải tấm khiên bằng linh lực của nàng, lực phản chấn đánh bay nàng đi máu tươi lại vương vãi trên không trung. Đồng thời chiếc đuôi của nó liền cuốn lấy một gốc cây khô gần đó quăn về phía Đinh Tú Linh nhằm ngang cản trở công kích của nàng đánh tới.

Bởi vì nó phải chịu công kích cùng lúc từ ba hướng nên nhanh chóng bị dính một đòn "Hòa Điều Lưu Vân" của Nam Anh, một đám màng vảy cháy khét bốc khói đen nghi ngút liền xuất hiện. Vết thương khiến cho nó điên cuồng vung vẩy chiếc đuôi lung tung bùn đất lại văng lên, lúc này đột nhiên nó lại bay lên không trung phun ra một đám chất lỏng, tạo thành một cơn mưa màu xanh lục liên tục rơi xuống trên đỉnh đầu của bọn họ.

“Mọi người cẩn thận, đám chất lỏng này có thể ăn mòn linh lực, đừng để nó chạm vào người!”

Đinh Tú Linh vừa thấy tình huống liền lớn tiếng nói, sau đó nhanh chóng thoái lui khỏi vùng công kích của nó, Nam Anh đứng gần đó nghe nàng nói vậy cũng rút dứt khoát lui. Tuy Thái Lam Hồng cũng nghe thấy nhưng nàng lại phản ứng hơi chậm vì nàng đã bị trọng thương thế nên lúc này chỉ có thể dùng linh lực để chống đỡ.

Nhưng với trạng thái không hoàn hảo của Thái Lam Hồng, nàng cũng không thể chống đã được bao lâu liền để chất lỏng màu xanh lục đó xuyên qua tấm khiên linh lực rơi vào y phục của mình, tưởng chừng cuộc đời hồng nhan bạc phận của nàng sẽ kết thúc nhưng lúc đứng vào lúc này.

“Xẹt... xẹt”

Tiếng y phục bị xé rách vang lên, cả thân thể nàng liền không một mảnh vai che đậy, ngay khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại nhanh chóng được người nào đó ôm vào lòng lao đi với tốc độ khá nhanh, tuy cơ thể mảnh mai bị gió lạnh ủa vào nhưng không biết tạo sao lúc này nàng lại không cảm thấy lạnh lẽo mà chỉ thấy thân thể thật là ấm áp và dễ chịu hơn bao giờ hết. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Lại Xuất Hiện Thêm Một Con Điều Ngự Long

“AAAA.....”

Khi cơn mưa màu xanh lục dừng lại thì mặt đất cũng đã không còn bốc lên những làn khói trắng nữa. Lúc này một tiếng thét dài vang lên âm thanh có chút quen thuộc thu hút sự chú ý của Đinh Tú Linh và Nam Anh, chỉ là khi bọn họ đưa mắt nhìn thì một cảnh tượng đập vào mắt làm cho bọn họ có chút ngây ngốc.

Bởi vì phía bên kia có một nam nhân đang đè lên một nữ nhân toàn thân không có một chút gì che đậy, hai người này chính là Vũ Tiểu Vũ và Thái Lam Hồng. Sở dĩ xảy ra tình huống như

vậy là vì trong qua trình di chuyển Thái Lam Hồng phát hiện thân thể của mình không có mảnh vải che thân nên có chút hoảng hốt hét lên tay chân cùng lúc vung vẩy thế nên hai người mất đà liền té nhào ra mặt đất.

“Vũ Tiểu Vũ! Ngươi...ngươi làm gì thế?” Đinh Tú Linh và Nam Anh tức tốc chạy đến tách hai người bọn họ ra.

Vũ Tiểu Vũ sau khi ổn định lại trạng thái liền chỉ vào Thái Lam Hồng nói:

“Lúc đó khắp người cô ta dính phải chất lỏng đó thời gian không cho phép ta nghĩ nhiều như vậy nên chỉ có thể làm như vậy”.

“Ngươi...ngươi nguy hiểm” Thái Lam Hồng không chút suy nghĩ nói,

Ngay lúc này Vũ Tiểu Vũ lại hô lên một tiếng rồi nhào về phía ba người cố gắng đẩy bọn họ sang một bên.

“Cẩn thận!”

“Bùm”.

Một chiếc đuôi to lớn từng trên không trung đột nhiên quất xuống khiến cho bùn đất văng tứ tung, lúc này chỗ bọn họ vừa đứng xuất hiện một cái hố là khá to, Vũ Tiểu Vũ không ngờ lại đè lên người ba cô nàng Đinh Tú Linh, phun ra một ngụm máu tươi.

Thì ra lúc bọn họ đang tranh cãi thì Điều Ngự Long lại phát động công kích, khi chiếc đuôi sắp đến gần thì Vũ Tiểu Vũ mới cảm nhận được nguy hiểm từ phản hồi của thần thức nên hấn chỉ kịp hô lên một tiếng rồi làm ra hành động như thế, chỉ là thể công đến quá nhanh nên dù hấn đã xử lý khá tốt nhưng vẫn bị chiếc đuôi quất trúng làm cho hấn bị thương.

“Vũ Tiểu Vũ, ngươi có sao không?” Đinh Tú Linh lo lắng đỡ hấn dậy,

“Đừng quan tâm đến ta, các ngươi tập trung chiến đấu đi chúng ta không thể lo là nữa!” Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng nói,

Đinh Tú Linh cùng Nam Anh nghe hấn nói vậy liền nhanh chóng tấn công Điều Ngự Long còn Thái Lam Hồng với tình trạng không mảnh vải che thân không biết làm sao hai tay của nàng lúc này lại ôm chặt cơ thể ngồi chồm hồm một góc.

Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như thế liền lấy ra một bộ y phục quần cho nàng nói:

“Ngươi nhanh chóng mặc vào rồi chiến đấu, ngươi cứ tiếp tục ngưng ngừng như thế thì cả nhóm chúng ta chắc chắn sẽ nằm gọn trong bụng con yêu thú này!”

Thái Lam Hồng nhận lấy y phục nhanh chóng mặc vào một bên xong lên chiến đấu một bên lại suy nghĩ về lời hấn nói.

Lúc này bọn họ liên tiếp tung ra những chiêu thức đánh về Điều Ngự Long nhưng ngoài để lại trên da nó một số vết cháy khét ra thì bọn họ cũng chẳng thể gây thêm thương tích gì cho nó nữa.

Con Điều Ngự Long vẫn bay lượn trên không trung dùng chiếc đuôi to lớn của mình công kích bọn họ, những cơn mưa màu xanh lục chốc chốc lại được nó phun ra làm cho bọn họ phải chặt vật tránh né.

Đúng lúc này Vũ Tiểu Vũ nhận thấy Điều Ngự Long có chỗ sơ hở liền làm ra quyết định, hấn vận linh lực thông qua dương mạch tạo thành dương lực nén vào trong cẳng tay phải tung ra “Đoạn Mạch Chương”, vốn hấn cũng muốn dùng Bạo Hóa Quyền nhưng hấn không biết với lượng linh lực còn lại trong cơ thể của mình, hấn có thể dùng được nó hay không nữa nên hấn đành phải dùng hai thức cứu mạng do Tiểu Dao Tử dạy.

Khi chương phong đánh vào bụng dưới của Điều Ngự Long thì một lực phản chấn cực mạnh làm Vũ Tiểu Vũ bị dội xuống đập vào mặt đất, xương cốt trong người hấn dường như muốn vỡ vụn.

Điều Ngự Long sau khi bị trúng chương thì bỗng nhiên gào thét điên loạn vung vẩy, tiếng thét vang vọng làm cho người dân trong Thủy Hoa Thôn âm thầm cầu nguyện cho bốn người bọn họ được bình an. Đúng lúc này, một bất ngờ lại xảy ra một đầu Điều Ngự Long khác từ dưới mặt Đầm Lầy Đông Trùng đột nhiên trồi lên nhanh chóng bay ra đến đây. Con Điều Ngự Long lúc trước vẫn điên cuồng vung vẩy công kích khắp nơi kể cả con Điều Ngự Long vừa mới đến cũng lọt vào tầm công kích của nó.

Ba cô gái thấy Vũ Tiểu Vũ nằm một đống dưới mặt đất không chút động đậy thì nhanh chóng đến bảo hộ, Thái Lam Hồng đưa mắt nhìn con Điều Ngự Long vừa đến bay lượn trên bầu trời có chút hoảng sợ liền hỏi:

“Đinh sư tỷ! Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Tỳ cũng không biết nữa, trước xem Vũ Tiểu Vũ hấn có bị làm sao không?”

Đinh Tú Linh lúc này không quan tâm đến hai con yêu thú trước mặt mà chỉ muốn biết Vũ Tiểu Vũ có sao hay không thôi, từ việc này cho thấy trong lòng nàng Vũ Tiểu Vũ quan trọng đến cỡ nào.

“Ta không sao, tình hình thế nào rồi?”

Đúng lúc này, Vũ Tiểu Vũ đột nhiên tỉnh lại nói, vừa nãy hấn tấn công bị lực phản chấn làm cho đầu óc có chút choáng váng nên mới không có phản ứng gì nằm một chỗ bất động, đúng lúc vừa tỉnh dậy lại nghe Đinh Tú Linh hỏi nên trả lời luôn.

“Haiz! Ngươi nhìn đi?”

Đinh Tú Linh không trả lời mà bảo hấn tự nhìn, Vũ Tiểu Vũ nghe nói vậy thì nhanh chóng đưa mắt nhìn lên bầu trời liền thấy hai con Điều Ngự Long một con đang bay lượn còn một con thì đang điên cuồng vung vẩy. Hấn không khỏi quay đầu lại hỏi Đinh Tú Linh,

“Đinh sư tỷ! Bây giờ chúng ta nên làm gì? Chúng ta có nên rút lui hay không?”

“Không được! Bây giờ nếu chúng ta rút lui thì không phải uổng công ngươi đã làm bị thương con kia sao? Nếu để nó hồi phục thì lại càng khó khăn hơn”

“Nếu không được thì chúng ta hủy nhiệm vụ có sao đâu?” Nam Anh đứng một bên có chút sợ hãi cho ý kiến,

Thái Lam Hồng và Vũ Tiểu Vũ liền hướng nhìn Đinh Tú Linh chờ xem nàng quyết định như thế nào, cuối cùng lời của Đinh Tú Linh thốt ra làm cho nhiệt huyết của bọn họ lại dâng trào:

“Chúng ta làm như thế thì người dân trong cái thôn này phải làm thế nào? Bọn họ sẽ chết hết nếu như chúng ta từ bỏ, cho nên chúng ta lúc này không thể từ bỏ được!”

Lời nói kiên quyết của nàng làm cho Vũ Tiểu Vũ có chút xúc động, nói:

“Được! Vậy các người lại phát động công kích thu hút con Điều Ngự Long kia cho ta có cơ hội để tiếp cận nó, được chứ?”

Mấy nàng vô thức gật đầu vũ khí trong tay liền vung lên lao về phía trước, Thái Lam Hồng xuất ra một chiêu “Kiếm Vũ Lưu Tinh”

Nam Anh không chịu thua cũng xuất ra một chiêu “Cuồng Phong Nộ Hỏa”

Trong khi đó Đinh Tú Linh lại xuất một chiêu “Hỏa Long Đằng Vân”.

Từng đợt mưa kiếm từ trên trời rơi xuống và chạm vào lớp da cứng cáp của Điều Ngự Long vang lên tiếng “Keng...Keng” Cùng lúc đó một cơn bão lửa nổi lên xung quanh liền bao bọc lấy nó.

Lúc này con Điều Ngự Long đang điên cuồng vung vẩy cũng dừng lại, nó vung chiếc đuôi to lớn quất vào cơn Hỏa Long đang uống lượng bay đến giúp cho con Điều Ngự Long kia đối phó với đợt công kích của hai người kia.

Một cơn mưa màu xanh lục lại được nó phun ra, khiến cho ba người Đinh Tú Linh chật vật, vừa phải chống đỡ vừa thối lui một cách khó khăn vì phạm vi rơi xuống của đám chất lỏng kia là quá lớn, chỉ là lúc này lại không thấy bóng dáng Vũ Tiểu Vũ đâu cả làm cho ba người cảm thấy lo lắng.

Ngay khi công kích của bọn họ tan đi thì một bóng người xuất hiện dưới thân hình to lớn của con Điều Ngự Long thứ hai, cánh tay trái của bóng người đó hình thành một sức hút kinh hồn hân tung người lao đi kèm theo đó là một quyền đầy uy lực được tung ra.

“Bùm”

Quyền phong chạm vào hàm dưới của con Điều Ngự Long thì một chuyện bất ngờ xảy ra, không ngờ một quyền này lại làm được điều mà này giờ công kích của bọn người Đinh Tú Linh không làm được. Một quyền uy lực đó lại làm nổ tung cái đầu cứng cáp của Điều Ngự Long.

Người làm chuyện đó không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ, lúc này hần mao hiểm sử dụng Bạo Hóa Quyền trong tình trạng thân thể đang bị trọng thương và linh lực còn rất ít, ít đến nỗi hần không thể chống đỡ được cơn mưa màu xanh lục đành phải dùng y phục của mình làm lá chắn cho bản thân và cuối cùng kết quả lại ngọt ngào, hần thành công giết chết đầu Điều Ngự Long này.

Sau khi đầu của Điều Ngự Long nổ tung thì lúc này Vũ Tiểu Vũ lại rơi tự do từ không trung xuống, hần đã không còn một chút ý thức gì nữa rồi vì tác dụng phụ của Bạo Hóa Quyền lại phát tác.

Đinh Tú Linh nhanh chóng phi thân đến để đón hần nhưng lúc này con Điều Ngự Long kia lại không cho nàng cơ hội đó. Nó cũng nhanh chóng áp sát đến phạm vi của Vũ Tiểu Vũ rơi xuống mà công kích. Vì lúc con Điều Ngự Long kia chết nó liền nhận định Vũ Tiểu Vũ chính là kẻ thù số một của nó mà điên cuồng công kích, chiếc đuôi to lớn quất khắp nơi, còn cái miệng thì lại phun ra những đám chất lỏng màu xanh lục.

Ba người Đinh Tú Linh nhanh chóng yểm trợ cho Vũ Tiểu Vũ chỉ là hần đã mất ý thức nên không thể làm gì được nữa. Các nàng liều mạng hợp công ngăn cản công kích của nó, chính vào lúc nguy cấp này Đinh Tú Linh lấy từ trong túi trữ vật ra một tấm bùa hay tay lại nhanh chóng bắt quyết.

“Đại Địa Thổ Hoàng Thuần”.

Một tấm thuần to lớn màu vàng xuất liền bao bọc bọn họ vào bên trong, giúp bọn họ chống đỡ lại cơn mưa màu xanh lục, tấm bùa bảo mệnh này rất là trân quý nàng dùng gần như hết của cải của mình mới đổi được nếu không phải tình huống lúc này quá nguy cấp thì nàng cũng không muốn dùng nó một chút nào.

Sau một lúc hợp công thì các nàng cũng thành công tiếp cận nó và tung ra đòn kết liễu. Có lẽ do trước đó nó đã bị Vũ Tiểu Vũ làm cho trọng thương nên không còn linh hoạt nữa nên ba người Đinh Tú Linh mới dễ dàng hạ được nó như vậy.

Đinh Tú Linh sao khi kết liễu nó liền buông bỏ tất cả liền chạy đến chỗ của Vũ Tiểu Vũ, đều nàng quan tâm nhất lúc này chính là sự an nguy của hần, hai người Thái Lam Hồng và Nam Anh cũng chạy theo phía sau.

Ngay khi bốn người tụ lại một chỗ thì một vụ nổ cực mạnh lại xảy ra, nơi thi thể của con Điều Ngự Long mà ba người bọn họ kết liễu bây giờ chỉ còn lại một hố sâu to lớn, thì ra ngay khi bị ba người Đinh Tú Linh kết liễu thì nó đã tính tụ hết lực lượng cuối cùng vào bên trong yêu đan của nó âm thầm tạo một quả boom nổ chậm.

Ba người Đinh Tú Linh vì quá bất ngờ liền bị máu huyết hòa lẫn chất lỏng màu xanh văng trúng, ba nàng không kịp nghĩ ngợi liền học theo Vũ Tiểu Vũ vất bỏ tất cả y phục trên người, chỉ là động tác còn đang dang dở thì bị ngắt đi còn Vũ Tiểu Vũ với cơ thể trần truồng không có lực phản kháng liền tằm trong dòng máu xanh chẳng có phản ứng gì.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Câu Chuyện Hoang Đường

Ở một nơi nào đó không ai biết, một nơi mà bóng đêm bao trùm tất cả vạn vật. Có một cỗ quan tài bằng băng trong suốt đang trôi nổi giữa khoảng không gian vô tận, bên trong lớp băng đó tồn tại một nữ nhân đang ngủ say, nàng có dung nhan tuyệt mỹ rất là xinh đẹp, vẻ đẹp này đáng lý ra không nên tồn tại giữa trời đất này mới đúng.

Lúc này một cánh tay bất ngờ xuất hiện giữa hư không chộp vào quan tài bằng băng đó, lạ kỳ thay dù không có bất kỳ một thứ gì điều khiển nhưng nó lại lao đi với vận tốc ánh sáng thoát khỏi bàn tay đang chộp xuống trong gang tấc. Một tiếng thở dài vang lên:

“Người làm như vậy có đáng không? Hần đáng để người chờ đợi như vậy sao?”

Tiếng thở dài vang vọng cả không gian, không ai biết nó xuất phát từ đâu chỉ biết đó là tiếng ai oán của một gã nam nhân mà thôi.

-----oOo-----

Còn Vũ Tiểu Vũ của chúng ta, lúc này hần đang có một giấc mộng xuân thật là đẹp, hần đang hi hục cày cấy một nữ nhân có dáng người hoàn mỹ, chỉ là khuôn mặt lại trống trơn không có

ngủ quan, nhưng đều đó không quan trọng, quang trọng là cái cảm xúc ham muốn đang trỗi dậy trong lòng của hắn kia kia.

Một người rồi hai người, hắn liên tiếp hi hục trên thân thể của những cô gái không có ngủ quan, cứ tưởng chừng như không hề dừng lại nhưng đúng lúc này giấc mộng xuân của hắn lại đến hồi kết vì một cơn đau đớn từ một bên gò má truyền đến kéo hắn về cái thực tại kinh hoàng.

Vũ Tiểu Vũ khó khăn mở mắt vì hai bờ mi của hắn đang muốn đình công, cơn đau nhứt từ khắp nơi trên cơ thể của hắn truyền đến làm cho hắn muốn ngồi dậy cũng khó khăn. Đến khi hắn lấy được ánh sáng thì hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái trần nhà bằng ngói đỏ, tiếp đó là khuôn mặt của một cô gái đang rất là tức giận.

Hắn hoảng hốt cố ngồi dậy nhưng không thể bởi vì lúc này trên người hắn là một cô gái bán nude hai tay đang ôm ngực và hiển nhiên bản thân hắn cũng không có gì che đậy, một quan cảnh còn kinh khủng hơn lại đập vào mắt hắn, ba cô gái không mảnh vải che thân đang nằm cùng hắn trên một chiếc giường lại chính là người Đinh Tú Linh. Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì giọng nói tức giận đã vang lên.

“Người! ...người! Đã liên tục ba ngày rồi người còn cảm thấy chưa đủ sao?” Cô gái hai tay đang che ngực tức giận mắng.

“Cái gì mà ba ngày?... Cái gì mà chưa đủ?” Vũ Tiểu Vũ ngẩn ngơ không hiểu cô ta đang nói gì.

“Người thật sự không biết?”

Vũ Tiểu Vũ vô thức gật đầu, thật sự mà nói thì kí ức của hắn lúc này chỉ dừng lại ở lúc hắn ra một quyền kia mà thôi còn lại tất cả hắn không biết một chút gì cả.

“Người! ...Haiz!” Cô gái có chút tức giận thờ dãi không nói nên lời.

“Rất cục là đã xảy ra chuyện gì? Người có thể nói cho ta biết không?”

Nàng nhìn Vũ Tiểu Vũ có chút ngượng, thần tình giống như đang nhớ lại việc hôm đó:

“Ba ngày trước, ta có việc nên đi ngang qua đầm lầy Đồng Trùng nên vô tình thấy bốn người các người đang trần truồng nằm dưới nền đất, ta liền nghĩ ngay các người chính là những người lúc buổi sáng đến thôn ta diệt trừ yêu thú và thật tế ta đã đoán đúng vì lúc đến gần các người ta thấy được thi thể yêu thú không đầu nằm gần đó”.

Dừng lại một chút nàng nói tiếp:

“Vốn ta đã định gọi người giúp đỡ vì các người có tới bốn người nhưng ba người đó là thân nữ nhi lại trần truồng nên không tiện gọi thế nên ta đành phải lần lượt đem bọn họ về đây, đến phiên người vừa đi được nửa đường thì bỗng nhiên người lại phát rồ điên cuồng quần quai bám lấy ta vuốt ve không thôi làm ta một phen kinh sợ, đang định bỏ mặc người thì người lại đột nhiên một lần nữa bất tỉnh.”

Nói tới đây thì nàng có chút ngượng ngừng xấu hổ, Vũ Tiểu Vũ nhìn thần tình của nàng thì cảm thấy có chuyện không hay rồi. Và đúng như vậy tiếp theo đó chính là một câu chuyện hoang đường khiến cho hắn khó mà tiếp nhận:

“Ta vốn ở ở một mình nên liền quần cái người lên chiếc giường này, vốn định vệ sinh các người xong sẽ qua nhà hàng xóm ngủ nhưng không ngờ ta căn bản là không thể đi được. Bởi vì tên đâm tặc khốn kiếp nhà người không biết tạo sao lại một lần nữa hóa rồ, khi đó ta đang giúp người mặc quần áo vào thì bị người đè xuống làm nhục dù cho ta có phản ứng như thế nào thậm chí là dùng dao đâm người cũng không có tác dụng..”

“Haiz! Không lẽ bị dính phải máu của Dâm Long?” Trong lòng Vũ Tiểu Vũ liền nổi lên một suy nghĩ.

Cô gái có chút lắp bắp, tiếp tục nói:

“Người! ....người đúng là tên biến thái, ta bị người làm đến ngứa đi tinh dậy chực mấy lần nên cũng không còn sức chống cự cứ để mặc người muốn làm gì thì làm, ta lúc đó tưởng chừng như mình sẽ bị người làm đến chết nhưng không ngờ ba cô gái kia cũng phát rồ như người vậy, nếu không có ba cô gái đó thay thế thì ta rất có thể đã là người chết rồi.

Ta sau khi tỉnh dậy liền rời khỏi đây, cứ một khoảng thời gian ta cũng đến xem bọn người như thế nào để còn tiếp ứng nhưng bọn người các người đúng là điên cuồng hết chỗ nói, cứ hoan lạc như thế đúng ba ngày nay. Vừa nãy ta đến đây không nghe tiếng động nào còn tưởng các người đã chấm dứt nhưng không ngờ vừa đến gần thì tên khốn người đã làm ta ra như thế này..”

“Ta...”

Vũ Tiểu Vũ còn chưa nói được gì thì đã bị cô nàng cắt đứt:

“Được rồi! Người đừng nói gì cả! Ta không muốn nghe cũng không muốn người phụ trách, đáng lẽ ta cũng không muốn nói ra nhưng nhìn tên khốn nạn nhà người khi tỉnh dậy cứ như là người bị hại khiến ta tức muốn điên nên buộc phải nói cho người hiểu”.

Thật ra không phải nàng không muốn gì, trong thâm tâm của nàng lúc này có một nỗi muộn phiền, nếu như hắn là một người bình thường như nàng có lẽ nàng cũng có thể chấp nhận cho hắn đi vào cuộc đời nàng, chỉ là hắn không phải người bình thường.

Lúc nàng mười chín hắn có thể chỉ mười lăm thôi và còn nhỏ rất nhỏ, nhưng khi nàng sáu mươi, bảy mươi thì hắn cũng chỉ là một cậu thanh niên mười lăm và lại càng nhỏ hơn nàng rất nhiều. Nàng không thể ở bên cạnh hắn mãi mãi còn hắn thì có thể bởi vì con người sẽ già lão còn tu sĩ thì không.

Nhìn nàng như vậy hắn không biết phải làm sao, nếu là một cô gái khác thì có lẽ đã im lặng không nói một lời rồi. Nhưng nàng có thể bình tĩnh kể một mạch như vậy có thể thấy nàng quyết cường như thế nào.

Hắn vô thức ôm nàng vào lòng, không biết nàng suy nghĩ điều gì hay là bất ngờ trước hành động của hắn mà nàng không có phản ứng gì cứ để mặc hắn ôm như vậy.

“Người thật sự không cần ta phụ trách nhưng ta thì lại không muốn như vậy bởi vì con người ta rất ít kỷ”

Cô gái nằm trong lòng ngực của hắn vẫn không một chút cảm xúc nói, chỉ là trong lòng lại đầy sự ngổn ngang.

“Ta biết người muốn nói điều gì, ta hứa với người cả đời này ta sẽ không để người thứ hai bước vào cuộc sống của ta, như vậy người yên tâm rồi chứ!”

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy lại lắc đầu:

“Nàng nói vậy chẳng khác nào ta gắng tiếp làm cho nàng cô đơn, cả đời không được hạnh phúc sao?”

“Thế người nghĩ! Người sẽ làm cho ta được hạnh phúc sao?” Nàng ngược nhìn hắn nói,

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói thế thì không biết phải trả lời làm sao, vòng tay vô thức buông lỏng. Nàng ta cũng nhân cơ hội đó mà thoát khỏi lòng ngực của hắn, nàng bước xuống chiếc giường nhìn hắn nói:

“Người nghỉ ngơi đi, ta sẽ không trở lại nơi này cho đến khi các người rời khỏi!”

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói thế thì không khỏi chán chường, nhìn bóng lưng của nàng dần dần biến mất, hai mắt hắn cũng dần dần khép lại.

Hai ngày sau...

Trên một chiếc thuyền rời khỏi bến của Thủy Hoa Thôn có một nhóm người người ba nữ hai nam, nhóm người này không ai khác chính là bọn người Vũ Tiểu Vũ, sau khi bọn họ tỉnh dậy liền báo với Mai Kim Dù là bọn họ đã diệt trừ yêu thú và muốn rời khỏi đây. Mai Kim Dù vừa nghe nói yêu thú đã bị tiêu diệt liền vui mừng định giữ bọn họ lại để tiếp đãi nhưng bị đám người Vũ Tiểu Vũ từ chối.

Sau khi chiếc thuyền cập bến thì bọn họ liền nhanh chóng chia tay lão bá chèo thuyền lên đường về Thái Sơ Tông, cũng giống như lúc mới đến trên đường ba cô gái đi song song với nhau bỏ Vũ Tiểu Vũ một mình cô đơn trên con đường không một bóng người này.

“Đình sư tỷ! Hình như tỷ đột phá rồi phải không?” Thái Lam Hồng đột nhiên hỏi Đình Tú Linh,

“Sao muội biết tỷ đột phá?” Đình Tú Linh nghi hoặc hỏi.

Thái Lam Hồng liền kể:

“Hôm qua muội và Nam Anh nói chuyện với nhau.” Nói đến đây nàng kể liếc Vũ Tiểu Vũ một cái mới nói tiếp:

“Muội ấy hỏi muội có cảm thấy thân thể có khác thường gì không, muội lúc đó tưởng muội ấy nói chuyện kia nên gạt đầu, ai dè muội ấy nói đến chuyện mình đột phá bình cảnh mắc kẹt mấy tháng này”

“Được rồi! Ý muội muốn nói là gì?” Đình Tú Linh vừa nghe liền biết nàng có điều muốn nói,

“À! Tỷ nghĩ xem có phải vì chúng ta cùng hắn làm chuyện đó nên mới như vậy không?” Thái Lam Hồng có chút ngượng ngùng nói,

Đình Tú Linh nghe Thái Lam Hồng nói không khỏi nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, khi ba người các nàng tỉnh dậy liền phát hiện mình ở một nơi lạ lẫm, y phục trên người lại không phải là y phục của các nàng.

Đặt biệt hơn là Vũ Tiểu Vũ lại không một mảnh vải che thân cùng nằm trên giường với cách nàng, khi đó Đình Tú Linh đã nghĩ chắc không có chuyện gì xảy ra đâu nhưng con đau từ hạ thân truyền đến làm cho suy nghĩ đó nhanh chóng biến mất.

Chắc có lẽ nàng đã chuẩn bị tâm lý trước cho chuyện này nên chẳng có làm ra hành động bình thường nhất của nữ nhân. Khác với nàng, Thái Lam Hồng và Nam Anh liền giận dữ nhào qua đánh mắng Vũ Tiểu Vũ một hồi mới ngưng không còn làm loạn nữa.

“Tỷ cũng không biết nữa! Chắc có lẽ là do máu của Điều Ngự Long nên mới thế?” Đình Tú Linh suy nghĩ một hồi nói.

“Hừ! Con Điều Ngự Long chết tiệt hại muội thành ra thế này không biết phải đối mặt với hắn làm sao?”

Đình Tú Linh vừa nhắc đến danh tự của Điều Ngự Long liền nhận được tiếng ai oán của Nam Anh.

“Nam Anh muội kể về cái gì! Thích ra mặt mà còn làm bộ” Thái Lam Hồng đứng một bên cười nói.

“Hừ! Tỷ có khác gì muội không? Ở đó nói người ta!”

“Được rồi! Tỷ không phải đã nói rồi sao, nếu như các muội không vượt qua được thuận phong mĩ tục thì cứ một lòng theo hắn là được, việc gì phải suy nghĩ làm chi cho mệt”

“Đình tỷ, muội thật hâm mộ tỷ ghê! Dù xảy ra bất cứ chuyện gì tỷ đều có thể giữ được sự bình tĩnh như vậy” Thái Lam Hồng nhìn Đình Tú Linh với ánh mắt sùng bái nói

“Hihi! Tỷ không cao thượng như muội nghĩ đâu, nếu một tên nam nhân nào khác làm ta như vậy thì ta chắc chắn sẽ giết chết tên đó rồi tự xác” Đình Tú Linh cười nói,

“Vậy tỷ nói xem muội có nên làm như thế với hắn không?” Nam Anh hai mắt tròn xoe khề liếc Vũ Tiểu Vũ một cái rồi nhìn Đình Tú Linh hỏi.

“Muội sẽ không làm được, thứ nhất tu vi muội không bằng hắn, cho dù hắn có nhường muội, muội cũng sẽ không giết được hắn, ta nghĩ muội tốt hơn là lên kế hoạch làm cho hắn chết mê chết mệt muội đi”

“Muội cần gì phải làm như thế chứ? Nếu so tu vi muội mà không bằng hắn sao?”

"Không chỉ là muội không bằng hắn mà ngay tỷ cũng không hơn hắn là bao, mà thôi không nói nữa! Tỷ đi tranh thủ hâm nóng tình cảm với hắn đây!"

Đình Tú Linh không đợi các nàng trả lời liền đi đến bên cạnh Vũ Tiểu Vũ nhỏ to cười nói, nhìn hai người bọn họ như vậy hai cô gái tự nhiên cảm thấy có chút gì đó chua chua trong lòng, một đường này bọn họ liền cảm thấy “Sao nó lại dài thăm thẳm thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Vũ Đại Xuất Quan

Vũ Sát Phong...

Vũ Tiểu Vũ bước ra khỏi động phủ của mình vương vai cho giãn gân giãn cốt, hôm qua khi về đến Thái Sơ Tông, bốn người bọn họ liền đến Cổng Hiến Đường trả nhiệm vụ, do ai cũng có

chút mệt mỏi nên không tiếp tục làm nhiệm mà liền nhanh chóng chia tay và hẹn nhau vài hôm nữa lại đi làm nhiệm vụ. Vừa về đến động phủ hần liền ngủ một giấc cho tới sáng.

“Đúng là thoải mái! Không biết Tiểu Xú như thế nào rồi nhỉ?”

Khi hần đang vận mình thì lại bỗng nhiên suy nghĩ về Tiểu Xú, không biết vì sao trong đầu hần lại nghĩ đến Tiểu Xú mà không phải là cô gái nào khác, từ khi đến đây sâu trong tâm khảm của hần có lẽ chỉ có bóng hình của Yến Nhi mà thôi, nhưng cuộc sống của hần lại dần dần bị chi phối bởi những cô gái khác.

Phải nói thời gian một ngày của hần hầu như là không có một khoảng trống nào gọi là tưởng nhớ một người, tùy như khi gần gũi với Thủy Tiên cũng vậy là nàng chủ động gặp hần chứ hần chưa từng có suy nghĩ là muốn tìm nàng lần nào cả.

Kể cả Không Tiểu Lam người con gái đầu tiên của hần cũng vậy có lẽ mới đầu hần còn có chút suy nghĩ đến lời ước hẹn một trăm năm nhưng sau một khoảng thời gian liên tiếp chung đụng với những nữ nhân khác thì trong đầu hần cũng dần quên đi lời ước hẹn đó rồi lại cộng thêm Tiểu Linh không ở bên cạnh nhắc nhở nên hần cũng chẳng mấy tâm đến việc đó nữa.

Sau khi làm thêm vài động tác nữa thì hần cũng đi rời khỏi tòa động phủ của mình, phương hướng chính là nơi ở của Lý Mộng Trinh. Chỉ là hần đi chưa được bao lâu lại đụng phải Lý Mộng Trinh đang vội và đi đầu làm hai cái móng của nàng tiếp xúc thân mật mới nên đất tho cứng.

“Người... không có mắt à?” Lý Mộng Trinh đứng dậy xoa xoa cái móng của mình nói.

“À! Lý sư tỷ.” Vũ Tiểu Vũ gặp tình huống này không biết phải làm sao, một phần là nàng không có thiện cảm với hần, một phần khác vì con gái mà làm gì chịu nói lý lẽ.

“Ta còn tưởng là ai? Té ra là người à tên khốn kiếp” Lý Mộng Trinh nghe tiếng nói liền ngược mặt lên nhìn thấy Vũ Tiểu Vũ khỏi kinh ngạc nói.

“À! Đúng là tiểu đệ!”

“Người còn cười! Ta bị như vậy có phải người vui lắm không?”

Lý Mộng Trinh hờn dỗi nói vì lúc này hai cái bánh bao của nàng đập vào ngực hần bây giờ còn có chút cảm giác ê ẩm.

“Lý sư tỷ! Tỷ đi đâu mà vội vã vậy?”

“Mấy hôm nay chương phong báo ta tìm người có chuyện nhưng người lại ra ngoài làm nhiệm vụ, vừa này nghe nói người đã trở về nên ta đến tìm người để thông báo một tiếng”

“Chương phong tìm đệ có chuyện gì à!”

“Ai biết người đi mà hỏi Chương Phong ấy?”

“Ặc! Nàng ta lại làm sao ấy nhỉ? Vừa này còn bình thường giờ lại lên cơn là sao” Vũ Tiểu Vũ có đầu suy nghĩ.

Thật ra hần không biết, mấy hôm trước Lý Mộng Trinh đến tìm hần nhưng mấy lần không gặp, sau lại nghe nói hần ra ngoài làm nhiệm vụ với Đinh Tú Linh, thế là Lý Mộng Trinh của chúng ta lại mất ngủ mấy đêm, suy nghĩ đủ thứ chuyện. Nay lại nhắc đến nên nàng có chút khó chịu thì làm sao cho hần dễ chịu được.

“Vậy bây giờ, chúng ta đi luôn chứ?” Vũ Tiểu Vũ e dè hỏi,

“Chút nữa ta sẽ dẫn người đi, bây giờ thì không được?”

“Thế ta đến chỗ tỷ chơi một lát nhé!” Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói thế thì cười hỏi,

Lý Mộng Trinh nghe hần nói như thế thoáng đỏ mặt nhưng sau đó khuôn mặt lại lạnh lùng nói vì nàng bỗng nhiên nhớ đến hần không phải muốn đến chỗ nàng chơi mà chắc là đến thăm Tiểu Xú.

“Tùy người! Muốn đến thì đến!”

Nàng nói xong cũng quay đầu rồi đi để Vũ Tiểu Vũ ở lại một mình với đầu óc mụ mị không biết mình lại đắc tội với vị quân gia này ở chỗ nào nữa rồi.

-----oO-----

Thái Môn Phong...

Trong một toan động phủ dành cho đệ tử có hai tên thiếu niên đang nói chuyện, một người có khuôn mặt âm trầm còn người kia thì khuôn mặt lại hiện lên vẻ tiểu nhân:

“Đại ca! Nghe nói một tháng trước huynh bề quan không biết đã đột phá Trúc Cơ chưa?”

“Đệ nói thử xem?” Người thiếu niên miệng khẽ cười hỏi ngược lại,

“Haha, Chúc mừng...chúc mừng đại ca!”

“Có gì đâu mà chúc mừng, nếu với sự trợ giúp của sư phụ mà ta không đột phá được mới là chuyện không bình thường à!”

“Đại ca huynh nói gì thế! Với tư chất của huynh cho dù không có trợ giúp thì đại ca vẫn sẽ đột phá mà thôi”

“Được rồi bớt nịch hót đi! Mà Tuyệt Linh đâu, hình như nàng ta không có ở đây phải không?”

“À! Đại tẩu chuyển sang Vũ Sát Phong rồi”

Theo lời nói của hai thiếu niên thì bọn họ chính là huynh đệ nhà họ Vũ rồi, cậu thiếu niên có khuôn mặt âm trầm chính là Vũ Đại.

“Cái gì?” Vũ Đại vừa nghe hần nói thế thì khuôn mặt bỗng trở nên khó chịu tức giận,

Sở dĩ Vũ Đại tức giận như vậy chính là vì trước đó hần dò la được Vũ Tiểu Vũ đang ở Vũ Sát Phong tu luyện, chuyện này chính là việc đầu tiên hần làm sau khi kết thúc bề quan đột phá Trúc Cơ. Chỉ còn một tháng nữa thôi là hần có thể rửa hận được rồi, nên hần nhất định phải biết được tất cả mọi thứ về Vũ Tiểu Vũ để hần có thể dễ dàng đối phó.

Vũ Tam thấy đại ca mình tức giận khó hiểu lại nói:

“Đại ca! Có gì mà người lại giận như vậy, đại tẩu đến Vũ Sát Phong cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi, chỗ đó vốn...”

“Đệ cảm niệm cho ta! Đệ thì biết cái gì con tiện nhân đó căn bản đến Vũ Sát Phong chủ yếu là muốn cùng tên Vũ Tiểu Vũ vui vẻ mà thôi”

“Đại ca nói gì thế? Vũ Sát Phong từ trước đến giờ chỉ có bọn nữ nhân mới được gia nhập mà, sao tên khốn Vũ Tứ có thể ở đó được chứ!”

“Hừ! Ta chính là nghe được Vũ Tiểu Vũ đã gia nhập Vũ Sát Phong rồi, đến chuyện này mà đệ cũng không biết có vẻ như gần đây người siêng năng đột xuất chăm chỉ luyện công qua nhĩ”.

Vũ Đại nhìn Vũ Tam nói một cách chăm chọc bởi vì hắn biết rõ tên đệ của hắn có tình tình như thế nào.

Vũ Tam nghe Vũ Đại nói thì có chút ngượng ngùng nói:

“Quả thật tin tức của đệ có chút không linh thông, nhưng chuyện khác không phải đệ không biết đâu nhé?”

“Chuyện gì? Có liên quan đến Vũ Tiểu Vũ sao?”

“Đúng vậy đại ca! Tên Vũ Tứ khốn kiếp không biết thân biết phận dám tranh giành gái với Tà Tiểu Vương đại công tử Tà gia ở Yên Chi Thành, nghe nói là tranh giành một cô gái tên là Đinh Tú Linh”

“Haha! Tiện nhân Hạ Tuyết Linh mà nghe được chắc sẽ đau lòng lắm, nhưng chỉ một tên họ Tà thôi sẽ không làm được gì hắn đâu”

Vũ Đại nghe Vũ Tam nói thì bất giác cười ha ha mắng chửi Hạ Tuyết Linh, nhưng hắn lại không nhìn ra trong tiếng cười có hắn có chút gì đó chua chát, thử hỏi người mình yêu lại đi yêu người khác thì ai không đau lòng cho được.

Vũ Tam nghe hắn mắng Hạ Tuyết Linh nhin không được lại nói giúp cho nàng:

“Đại ca! Đệ nói thật huynh đa tâm qua rồi! Đại tẩu từ trước đến giờ đối với đại ca như thế nào ta biết rõ, nàng làm sao có thể phản bội đại ca được chứ!”

“Haiz! Đó là đệ không nhìn ra được ánh mắt của tiện nhân đó khi nhìn Vũ Tiểu Vũ như thế nào nên mới nói như vậy, Được rồi! Không nhắc tới tiện nhân đó cùng với tên khốn kiếp kia nữa, hôm nay ta đến đây chính là đưa cho đệ những thứ này rán mà tu luyện, Đại Hội sắp đến rồi đừng làm mất mặt Vũ gia chúng ta”

Vũ Đại vừa nói vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một vài lọ Ngưng Thần Đan đưa cho hắn.

“Đại ca! huynh cứ tin tưởng ở đệ”

Vũ Tam nhanh chóng gạt đầu trên mặt thể hiện sự quyết tâm hơn bao giờ hết, chỉ là Vũ Đại vừa quay lưng rồi đi thì hắn lại hí hửng đùa vui cùng mấy vị sư tỷ kiều diễm quyến rũ của hắn.

Lại nói về Vũ Tiểu Vũ, hắn bây giờ đang khổ sở chống chọi lại sự công kích của Lý Mộng Trinh cùng Hạ Tuyết Linh, vốn ban đầu lúc hắn đến đây chỉ có một mình Tiểu Xú nhưng một lúc sau thì Hạ Tuyết Linh bỗng nhiên đến chơi mới xảy ra sự việc như thế này.

“Hừ! Vũ Tiểu Vũ người chơi ăn gian vừa phải thôi, vì cái gì ta ra bài thì người lại ngăn chặn ta còn tới lựa nàng ta thì người lại không?”

“Đúng rồi! Người căn bản khi dễ chúng ta không biết chơi hả?” Hạ Tuyết Linh cũng nhăn nhó nói, còn Tiểu Xú thì ở một bên với bộ dạng không hiểu chuyện gì.

“Cái này! Ta nói rồi, các người ra bài chính là ta có còn nàng...”

“Hừ! Người ngụy biện! Bây giờ Tiểu Xú thắng mười ván liên tiếp rồi, tại sao ta không thắng được một ván nào còn không phải là tại vì người sao?”

Vũ Tiểu Vũ lúc này có cảm giác khóc không ra nước, có cảm giác tự chính mình đeo gông vào cổ vậy, rõ ràng là đang yên thân tự nhiên bài ra cái vụ đánh bài này làm gì cho các nàng kiếm chuyện, rõ ràng là các nàng chơi tệ như vậy làm sao mà thắng được, trong chuyện không ngờ Tiểu Xú đúng là có năng khiếu hắn chỉ chơi một vài lần là nàng có thể tà xung hữu đột thắng một hơi mười ván liên tiếp.

“Hừ! Ta không chơi nữa! Ba người các người chơi với nhau đi thì sẽ hiểu, chứ bây giờ ta có nói thế nào các người cũng không tin” Vũ Tiểu Vũ bắt đầu dĩ nói.

Hai cô nàng nghe Vũ Tiểu Vũ nói thế thì một lần nữa chia bài, ba người chơi với nhau và kết quả thì ai cũng biết rồi, hai cô nàng thua sấp mặt. Khi Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn hai nàng thì nhận ngay được một tiếng hừ lạnh.

Vũ Tiểu Vũ lúc này nào có dám nói điều gì, con gái mà lúc nắng lúc mưa ai biết khi nào nàng ta sẽ nổi bão. Chính vào lúc không khí càng ngày càng lạnh lẽo thì bỗng nhiên Lý Mộng Trinh đứng bật dậy lấy một cái ngọc giản ra rồi cũng kính nói gì đó.

“Hôm nay chơi tới đây thôi! Tỷ phải dẫn hắn đi gặp Chương Phong rồi, hẹn các muội dịp khác nhé!”

“Muội cũng về đây!” Hạ Tuyết Linh nghe Lý Mộng Trinh nói thế thì cũng đứng dậy ra về.

Ba con người cùng nhau rời khỏi động phủ chỉ còn một mình Tiểu Xú ở lại, có lẽ do buồn chán nên nàng cũng nhanh chóng ngồi xuống tu luyện Thái Tâm Kinh.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Khổ Luyện

Lúc này trên con đường quen thuộc xuất hiện bóng dáng của Lý Mộng Trinh và Vũ Tiểu Vũ vẫn như mọi lần đưa đón, Lý Mộng Trinh không cùng Vũ Tiểu Vũ trò chuyện, khuôn mặt lạnh nhạt khiến cho Vũ Tiểu Vũ cũng không dám mở miệng.

Hai người bọn họ dừng lại một trước một cánh cửa đá, Lý Mộng Trinh khom người cung kính nói

“Bẩm Chương Phong! Ta đã dẫn Vũ Tiểu Vũ đến!”

Ngay lúc này bên trong truyền ra một giọng nói có vẻ mệt mỏi:

“Tốt! Người có thể rời đi được rồi”.

“Tuân mệnh chương phong!”

Lý Mộng Trinh đi một lúc lâu thì cánh cửa đá mới mở ra, Mạnh Lệ Nương xuất hiện nhưng nàng không còn cái vẻ đẹp long lanh hằng ngày nữa mà là một bộ mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc, khiến cho Vũ Tiểu Vũ giật mình lên tiếng:

“Chương Phong! Ngài làm sao thế?”

Nàng không trả lời hắn mà lại hỏi:

“Có phải trong ta rất xấu xí không?”

“Đâu có...Đâu có! Ngài vẫn rất xinh đẹp mà!”

Mạnh Lệ Nương nghe lời hắn nói liền bị chọc cười:

“Được rồi! Người đeo miệng như vậy chớ trách Đinh Tú Linh lại mê mẩn người như vậy. Có biết vì sao ta gọi người đến đây không?”

“Bẩm Chương Phong không biết!”

“Tiểu Vũ! Tu vi của người hiện giờ là gì?”

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng hỏi, hàng chân mày hơi nhăn lại bộ dạng khó khăn không dám, Mạnh Lệ Nương thấy hắn như vậy lại tiếp tục nói:

“Cứ nói đi không có gì phải ngại, ta gọi người đến đây chủ yếu chính là tăng cấp tu vi cho người để giúp ta làm một chuyện”.

“À...à! Để tự nghĩ mình sắp đột phá Trúc Cơ..”

Mạnh Lệ Nương nghe hắn nói thì cũng không cho ý kiến gì mà cánh tay mềm mại nhanh chóng bắt lấy cánh tay của hắn, một lực lượng nhanh chóng truyền vào cánh tay của hắn chạy một vòng trong cơ thể hắn do nàng xuất thủ quá nhanh mà hắn lại không có chuẩn bị trước nên chỉ kịp thúc đẩy Âm Khí Thuật quấy nhiễu lực lượng của nàng.

Cánh tay mềm mại của nàng dừng lại ở đó một chút liền rời đi, khuôn mặt của nàng có chút suy nghĩ vừa nãy nàng chạm vào cánh tay hắn chủ yếu là để thăm dò nhưng lại gặp phải một lực lượng nào đó quấy nhiễu làm nàng không thể đạt được mục đích, cặp mắt xinh đẹp nhìn hắn nói:

“Hừ! Còn không chịu thành thật?”

“Ta..Ta..Ta nói tất cả đều là sự thật mà!” Vũ Tiểu Vũ có chút lắp bắp nhưng vẫn cố đánh cuộc.

Mạnh Lệ Nương lạnh nhạt nhìn hắn, khuôn mặt bình thường lạnh tanh nay lại không có một chút sức sống nào, nàng lấy một lọ đan dược đưa cho hắn nói:

“Tạm thời một tháng này người sẽ ở lại chỗ ta nếu có bất trắc gì cũng có thể cứu giúp được người, lọ đan dược này khi nào người tu luyện hãy uống nó vào, nó sẽ giúp người hấp thụ linh khí nhanh gấp đôi bình thường, mỗi ngày chỉ được uống một viên và nó có tác dụng khoảng năm canh giờ, uống nhiều hơn đối với người không có tác dụng gì mà còn khiến người tẩu hỏa nhập ma”

Nói đến đây nàng lại chỉ về một thùng gỗ cách đây không xa rồi nói tiếp:

“Khi đan dược hết tác dụng thì người vào trong đó ngâm mình khoảng năm canh giờ rồi lại tu luyện lần nữa, lần này thì không cần uống đan dược, thùng gỗ ta sẽ cho người hàng ngày đem đến, người chỉ việc tu luyện là được, người hiểu chưa?”.

Vũ Tiểu Vũ gật đầu cầm lấy lọ đan dược, trong lòng lại có chút suy tư “Đến tốt cùng nàng ta muốn chơi trò gì đây, không phải dùng dược vật trợ giúp sẽ ảnh hưởng tới căn cơ sao?”

Mạnh Lệ Nương nhìn thần thái của hắn liền nói:

“Người có điều gì muốn nói sao?”

“Chương Phong! Sử dụng dược vật như vậy có ảnh hưởng đến căn cơ của ta sau này hay không?”

Mạnh Lệ Nương nghe hắn hỏi thì cười nói:

“Tiểu tử! Người nghĩ là ta hại người sao? Đúng là sử dụng dược vật tu luyện sẽ ảnh hưởng tới căn cơ, nhưng nếu dùng đúng cách sẽ trợ giúp cho người, đây là phương thức để cho người tự nhiên thăng cấp chứ không phải là thúc ép người nên không sao. Được rồi ta đi nghỉ ngơi đây, người cứ ở đây mà tu luyện đi”.

Mạnh Lệ Nương sao khi giải thích cho hắn xong thì đi vào bên trong đóng cửa đá lại, Vũ Tiểu Vũ lúc này chừng chừng một lát mới lấy một viên đan dược bỏ vào trong miệng, đan dược vừa tiếp xúc với chiếc lưỡi của hắn liền tan ngay chảy xuống của họng.

Ngay lúc này hắn cảm thấy một luồng linh khí đang chạy rần rần trong cơ thể hắn rồi đột nhiên dừng lại, hắn ngồi xếp bằng hai chân lại rồi hắn bắt đầu vận dụng Cửu Dương Tâm Pháp, linh khí từ trong thiên địa nhanh chóng đi vào cơ thể hắn theo con đường thuộc liên dược Thái Cực Cầu xoay tròn với tốc độ cực nhanh tinh lọc.

Từng lỗ chân lông trên người hắn mở ra hết cỡ, linh khí ủa vào trong cơ thể hắn như một con đập bị vỡ, lúc này đan dược bắt đầu phát huy tác dụng vốn có của nó, những luồng linh khí ở lỗ chân lông của hắn bây giờ đã hình thành nên những luồng lốc xoáy linh khí cực nhỏ.

Những thứ thị trên người hắn bắt đầu co giật, chỗ đan điền cũng hắn bây giờ hình thành một vòng xoáy linh lực cực đại, sở dĩ xảy ra tình huống như vậy cũng là nhờ vào tâm pháp Cửu Dương cực kỳ quý dị của Tiêu Dao Tông, bình thường việc hấp thu linh khí của hắn đã nhanh rồi bây giờ lại được đan dược của Mạnh Lệ Nương trợ giúp nên mới xảy ra tình huống như vậy.

Năm canh giờ trôi qua, lúc này Vũ Tiểu Vũ mồ đã mất ra bởi vì tác dụng của đan dược gần như đã không còn nữa, hắn đứng dậy thở ra một ngụm trọc khí, cơ thể hắn liền tràn đầy sức lực nếu mà bây giờ có một vụ vật nào đó rất hiện ở đây thì hắn chắc chắn sẽ cùng nàng ta đại chiến mấy trăm hiệp mà hùng phong vẫn không đổi.

“Khoan đã! Ta vừa mới nghĩ cái gì vậy trời! Cmm! Bị thằng lol kia lấy...lấy nhiễm rồi!” Vũ Tiểu Vũ vừa nghĩ đến đó liền rùng mình mắng một tiếng, hấn lại mặc định tất cả đều là do nửa kia của mình gây ra.

“Haha! Thật buồn cười, chính mình có suy nghĩ xấu xa lại đổ thừa cho ta, đúng là một nguy quân tử chính công không hơn không kém”. Hắc Tiểu Vũ lại nhin không được mắng một câu.

“Đẹp cm người đi! Nếu không phải lúc nào người cũng tiếm nhiễm cho ta mấy thứ không lành mạnh đó thì ta làm sao lại vô thức suy nghĩ đến chứ!”

“Cãi chày cãi cối! ngày trước người qua hết hai mươi tám nỗi bánh chưng chưa chấm mút được em nào mãi đến gần chết mới được, nay người chỉ mất gần nửa năm đã chấm mút cả chục em nên đương nhiên thêm muốn rồi, đây lại là minh chứng cho cái dục vọng ham muốn trong lòng của người đó”

“Người. người! Hừ!”

Vũ Tiểu Vũ hừ lạnh một tiếng quay đầu rồi đi, không thềm nói chuyện với hấn nữa làm cho Hắc Tiểu Vũ cười sặc sụa.

Hấn trở lại thân thể của mình đưa mắt nhìn thùng gỗ cách đây không xa, lại nhìn chung quanh vắng lặng một lượt rồi hấn múi có chút ngưng ngưng như thiếu nữ tuổi đôi mươi từ từ cởi bỏ y phục, Dù cho gần đây hấn không ít lần trần truồng ở nơi đông không mong quạnh rồi.

Bàn chân hấn đặt xuống thùng nước có màu đen kịt, mùi thuốc nồng nặc bay vào mũi làm cho hấn có chút muốn say thuốc, hấn từ từ trảm mình xuống ngã người cho đầu tựa vào thùng gỗ, hai mắt nhìn vào khoảng không vô tận, một cảm giác nhớ nhà bỗng nhiên dâng lên trong lòng. Miệng hấn khẽ ngậm nga:

“

Đầu giường trắng roi sáng,

Ngờ đất phủ đầy sương,

Ngẩn đầu nhìn trăng sáng,

Cuối đầu nhớ cổ hương, ” (Tĩnh Dạ Tư - Lý Bạch sưu tầm)

Dù bây giờ không có ánh trăng soi sáng nhưng cái cảm giác của bài thơ lại khá quá phù hợp với tâm trạng của hấn bây giờ, gần một năm qua đi lẫn lộn với cuộc sống vô vị này nếu không phải có những giai nhân và một mở trách nhiệm trên vai có lẽ hấn đã thấy nhàm chán như là trước đây rồi bởi vì hấn là một con người thích theo đuổi những cái mới lạ, hấn chưa từng gần bó với một chỗ nào quá lâu cả.

Hấn đang ngẩn ngơ thì lúc này đột nhiên cơ thể hấn truyền đến sự đau đớn căng cứng, những cơ bắp của hấn đột nhiên phình to, xương cốt dường như đang bị ai bóp nắn đau đến độ hấn muốn rơi cả nước mắt.

Ngay lúc này hấn có thể cảm nhận được kinh mạch trong cơ thể đang từ từ to dần ra, một lượng lớn linh khí đang được tích tụ bên trong đó, từ từ những thớ thịt của hấn cũng bắt đầu chứa đầy linh khí. Cơ thể hấn từ từ to ra trong nhưng một gã béo phì.

Con đau qua đi thì một luồng nhiệt nóng ầm chạy khắp cơ thể hấn, một loại sản khoái dễ chịu như được ai đó mát xa xoa bóp làm cho hấn có chút ngất ngây hai mắt hấn từ từ khép lại để cảm nhận, một lúc sau thì hơi thở hấn đều đều không biết hấn đã thiếp đi từ khi nào.

Khi màn đêm bắt đầu buông xuống, Vũ Tiểu Vũ mới vương vai tỉnh dậy, thùng nước lúc này bốc lên một mùi tan hôi thối và mặt nước nổi lên những lớp bọt sền sệt. khi hấn bước ra khỏi chiếc thùng gỗ liền tạo một chút nước tẩy rửa cơ thể của mình.

Không ngờ da của hấn bây giờ đã không còn là màu đen nữa mà lại trắng bóng mịn màng như làn da của em bé. Tuy vậy cơ thể hấn lại vẫn như cũ nhìn trong giống như một gã béo phì khiến cho hấn có chút không thể tiếp nhận được sự thật này.

Hấn búi người mặc lại y phục rồi tìm một chỗ gần cửa đá ngồi xuống tu luyện, một đêm qua đi cơ thể rắn chắc của hấn không ngờ đã quay trở lại, bên cạnh đó bộ y phục màu trắng của hấn không ngờ lại bị nhuộm thành màu đen có mùi hôi tanh tươi, khiến cho hấn có chút nhòm nhọng ở cổ họng.

Hấn nhanh chóng tẩy rửa cơ thể rồi thay một bộ y phục khác lại lấy ra một viên đan dược cho vào miệng bắt đầu một ngày tu luyện mới. Một tháng này đối với hấn mà nói chính là một tháng khổ tu không rượu chè gái gú, không có tiệc tùng linh đình, chỉ có đan dược làm cơm, thùng gỗ làm bạn tưởng chừng như một tháng khổ luyện này hấn sẽ thành chín quả nhưng không ngờ kết quả lại vượt quá sức tưởng tượng vô hạn của hấn....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ngũ Sắc Thần Lô

Từ Mặc Lâm,

Trong một gian mật thất có một cô gái xinh đẹp đang ngồi xếp bằng, những giọt mồ hôi đang lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, hai hàng chân mày chóc chóc lại nhú lại dường như nàng đang cảm nhận được thứ gì đó rất là mơ hồ.

Đúng lúc này hai mắt của nàng đột nhiên mở ra, tay nhanh chóng lấy một viên đan dược to bằng nắm tay đưa bé sơ sinh cho vào trong miệng rồi nhanh chóng bắt pháp quyết, đan dược vừa vào miệng liền trôi xuống bụng và ngay lúc này đan điền của nàng phát sinh biến hoá, một cổ lốc xoáy linh lực được hình thành rồi từ từ khếch tán cực đại vòng quanh cơ thể của nàng.

“Bụp”

Một tiếng nổ nhỏ từ trong cơ thể của nàng truyền ra, viên Kim Đan to lớn trong đan điền của nàng nổ tung, những mảnh vỡ li ti đó nhanh chóng liên kết lại từ từ hình thành một con Không Tước tồn tại trong đan điền, nó có kích thước bằng bàn tay của nàng, con Không Tước hai mắt nhắm chặt, còn hai cánh thì khép lại bao bọc bản thân nó vào bên trong.

Lúc này bầu trời Từ Mặc Lâm bỗng nhiên biến sắc, linh khí khắp nơi liên tục về gian mật thất của cô gái xinh đẹp, trên đầu nàng không biết từ lúc nào lại xuất một đám mây ngũ sắc to lớn ở

trên bầu trời cùng với đó là những tia lôi điện li ti bao bọc xung quanh đám mây đó khiến cho đám Yêu Thú trong Tử Mặc Lâm hoảng sợ không thôi.

Khác với vẻ hoảng sợ của Yêu Thú trong Tử Mặc Lâm, toàn thể mọi người trong Không Tước tộc lại lộ ra vẻ lo lắng bởi vì người sắp độ kiếp chính là Không Tiểu Mi Tử Tiểu Thư của bọn họ, còn những tộc xung quanh đó lại đang cầu trời khẩn phạt cho kẻ đang độ kiếp không thể thành công.

Tại khu vực của Kim Quy nhất tộc, có một lão già ngược nhìn sự thay đổi của Tử Mặc Lâm liền không quay đầu lên tiếng bảo:

“Người đâu! Bảo Quy Hắc Ô nhanh chóng xuất động Kim Quy Thập Nhất Vệ theo ta đến Không Tước Tộc, nhanh lên kẻo không còn kịp!”

Đồng thời lúc đó tại Thanh Long tộc cùng Bạch Hồ tộc đều có lệnh xuất động tương tự và đích đến của bọn họ không phải là chỗ nào khác mà chính là Không Tước tộc.

“Thanh Vệ Quân! Người nhanh chóng dẫn Thanh Long Tử Sát Vệ, mang lễ vật đến Không Tước Tộc cho mừng bọn họ cho ta nào!”

“Bạch Thái Ninh nghe lệnh, mau chóng cầm lệnh bài dẫn Tử Hộ Pháp đến Không Tước tộc quấy phá cho ta!”.

Cùng lúc đó Không Gia Trường phóng ra khỏi thạch thất bế quan của mình, hấn vung tay lên một loạt cấm chế bảo hộ Không Tước Tộc được kích phát đồng thời hắn cũng truyền xuống mệnh lệnh:

“Mọi người trong Không Tước Tộc nghe lệnh, chuẩn bị tinh thần, Tử Chiến! Bảo vệ cho hi vọng duy nhất của chúng ta độ kiếp thành công nào!”

Tiếng nói của hắn vang vọng khắp mọi nơi khiến cho mọi người trong Không Tước tộc tinh thần đại động ai nấy đều khẩn trương, bọn họ biết qua ngày hôm nay có lẽ bọn họ sẽ không còn được thấy ánh mặt trời nữa rồi nhưng vì sợ tổn vong của gia tộc bọn họ đều là tình nguyện cả.

Đúng lúc này đám mây ngũ sắc bắt đầu gầm thét dữ dội, linh khí xung quanh nhanh chóng bị hút đi một Đạo Kim Sắc Thần Lôi được bỏ xuống, nó phá tan các chướng ngại vật trên đường đi và đánh xuống đầu của Không Tiểu Mi, nàng còn chưa kịp tung pháp bảo ra đón đỡ thì Đạo Kim Sắc Thần Lôi đã đánh thẳng vào đan điền của nàng làm cho hư ảnh con Không Tước vừa mới hình thành có chút lung lay.

Lực lượng từ đạo thần lôi kim sắc xuyên qua thân thể nàng, làm cho từng đạo kinh mạch của nàng bị vỡ vụn, Không Tiểu Mi phun ra một ngụm máu tươi thần tình có chút uể oải, lúc này nàng lấy ra một bùa đan được cho vào trong miệng nhanh chóng điều khí liệu thương rồi nàng làm ra công tác chuẩn bị cho đợt lôi kiếp tiếp theo.

Nàng ngược nhìn bầu trời đen kịt, ánh mắt hiện lên vẻ quyết tâm cao độ hơn bao giờ hết, nàng nhất định phải đột phá được cảnh giới Nguyên Thần, nàng làm điều này tất cả chính là vì gia tộc cùng muội muội chứ không phải nàng làm vì chính bản thân mình.

Nhưng ước mong đó liệu có thành sự thật công khi mà đám mây ngũ sắc lôi lại đánh xuống một Đạo Lam Sắc Thần Lôi, ngày lúc này Không Tiểu Mi nhanh chóng tung ra pháp bảo bản mệnh “Chấn Lôi Kinh” trên đỉnh đầu của mình cùng lúc đó Đạo Lam Sắc Thần Lôi đánh thẳng vào mặt kính và.....

“Bùm”

Pháp bảo bản mệnh của nàng nổ tung khiến cho thần hồn của nàng có chút uể oải, lực lượng từ Đạo Lam Sắc Thần Lôi xuyên qua đánh thẳng vào hư ảnh Không Tước trong đan điền của nàng nhưng lần này lực lượng của nó đã bị Chấn Lôi Kinh giảm đi đáng kể nên chỉ có thể làm thuốc bổ cho nàng và hư ảnh Không Tước trong đan điền dần dần trở nên chân thật hơn.

Không Tiểu Mi lại phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng lấy một bùa đan được cho vào miệng và nhanh chóng luyện hóa, bởi vì lúc này nàng không có thời gian để nghỉ ngơi, đám mây Ngũ Sắc đó bất kỳ lúc nào cũng có thể đánh xuống.

Chính vào lúc này cửa lớn của Không Tước tộc xuất hiện năm đạo thân ảnh, năm người này chính là người của Thanh Long tộc bởi vì trên đầu của bọn họ có khối gì giống như chiếc sừng nhũ lên.

“Hừ! Thanh Vệ Quân người đến đây làm gì? Còn không mau rút đi!”

“Ta còn tưởng là ai mà lớn lối như vậy hóa ra là Lâm Hạo Nhiên, đây là đạo đại khách của người à”

“Khách? Người là khách của Không Tước Tộc ta khi nào, sao ta không biết?”

Thanh Vệ Quân cười nói:

“Ta đương nhiên là khách của bọn người rồi bởi vì ta phụng mệnh gia chủ đến đây đưa lễ vật chúc mừng Tiểu Thư nhà các người à! Như thế mà còn không phải là khách nhân sao chứ?”

“Hừ! Không thể tưởng tượng được Thanh Vệ Quân người cũng là người nói dối không chớp mắt! Khâm phục khâm phục!”

Thanh Vệ Quân nghe Lâm Hạo Nhiên nói thế còn chưa kịp trả lời thì bị một tiếng nói từ xa truyền đến chặn họng hắn lại:

“Quy Tiên Thành muốn bá kiến Không Huynh, không biết Không huynh có cho tiểu đệ một cơ hội hay không?”

“Quy Tiên Thành người đến đây làm gì?” Không Gia Trường nghe thanh âm truyền đến liền đáp trả,

“Haha! Tiểu đệ mang lễ vật đến chúc mừng nữ nhi của Huynh mà thôi!”

“Quy Tiên Thành! Người có cảm thấy mình chúc mừng hơi sớm rồi không?” Không Gia Trường hai mắt tràn đầy sát khí nói.

Chính vào lúc này lại có một giọng nói cười nói truyền đến:

“Chỗ này thật là náo nhiệt! Bỏn tướng quân đến quả nhiên là đúng lúc à!”

Không Gia Trường nghe lời nói của hắn liền khẽ biến sắc không ngờ tên điên Bạch Thái Ninh lại đến.

“Bạch Thái Ninh! Chỗ này không phải là chỗ vui chơi của người, mời về cho!”

“Không Gia Trường! Người đang ra lệnh cho Bỏn tướng quân ta sao? Có phải chán sống rồi không?”

Bạch Thái Ninh không hổ là kẻ điên những người đến đây tuy đều có chung một mục đích nhưng không có ai lại thẳng thắn gây chuyện như hắn cả.

“Bạch Thái Ninh! Người cầm miệng cho ta, không biết lớn nhỏ dám bắt kính với Tộc Trường của bọn ta! Người khác sợ tên điên người chứ Không Lệ Lang ta thì không sợ người đâu!”

Người lên chính là vị quân gia số hai của Không Tước Tộc Không Lệ Lang, hần chỉ xếp sao Lâm Hạo Nhiên mà thôi.

“Ta không biết lớn nhỏ thì sao? Người có thể làm gì được ta sao? Không Gia tộc không còn người nào nói chuyện nữa à! Cừ một tên phế vật như người ra đối phó với bốn tướng quân sao”.

Bạch Thái Ninh tuy ngông cuồng nhưng lời hần nói lúc này lại quá đúng, khi đạo thần lôi thứ hai bỏ xuống thì Không Gia Trường đã thấy tình huống có chút không ổn liền báo các vị trưởng lão nhanh chóng bày trận giúp cho Không Tiểu Mi độ kiếp, bởi vì Không Tiểu Mi bây giờ chính là niềm hi vọng cuối cùng của Không Gia tộc trong việc tranh giành quyền lợi ở Thánh Vực không thể có một chút sơ sót nào nếu như nàng không thể độ kiếp thì coi như Không Tước tộc của hần có lẽ sẽ phải đến hồi kết mà thôi.

“Nếu Bạch Thái Ninh đã không hiểu chuyện như vậy thì Không Lệ Lang ta cho phép người giao hần hần, nhớ đánh bị thương là được rồi, không cho phép người giết chết hần, rõ chưa?”

Không Gia Trường không thèm đôi co với hần liền ra lệnh cho Không Lệ lang đối phó Bạch Thái Ninh, còn hai con mắt của mình lại lăm lăm nhìn về phía Quy Tiên Thành đề phòng.

“Không Lệ Lang đã rồi!”

“Haha! Được lắm! Ta cũng muốn thử xem Không Lệ Lang người sau mấy trăm năm có tiếng bộ lên chút nào hay không?”

Bạch Thái Ninh nghe vậy liền cười ha ha tay vung bội kiếm bên hông lao về phía Không Lệ Lang chém giết, cùng lúc giao chiến xảy ra thì đám mây ngũ sắc lại đánh xuống một đạo thần lôi thanh sắc.

“Àm...”

Đạo Thanh Sắc Thần Lôi đánh thẳng xuất trận pháp Tấn Lôi của mười hai vị trưởng lão cao cấp nhất của Không Tước Tộc làm cho nó nổ tung đồng thời bảy vị trưởng lão lập trận pháp cũng văng ra mỗi người phun ra một ngụm máu tươi, năm người còn lại thần tình nhợt nhạt.

“Không xong rồi! Lôi kiếp này có chút khác thường, nếu không với mười hai người chúng ta thì không thể nào không chống lại được một đạo thần lôi à!”

Một lão già trong mười hai người hoảng hốt lớn tiếng nói, lời nói của hần làm cho tất cả mọi người đều nghe được kể cả những vị khác không mời mà tới kia.

Dư lực của đạo thần lôi đánh xuống Không Tiểu Mi lại tiếp tục làm thuốc bổ cho nàng, những thương tổn lúc trước dần dần được hồi phục với tốc độ rất nhanh chỉ là lúc này, một Đạo Từ Sắc Thần Lôi lại đánh xuống.

Nàng dồn tất cả linh lực trong cơ thể tạo thành một tấm chắn bằng linh lực cực đại trên đỉnh đầu của mình đồng thời tung ra một lượng lớn phù chú trong nháy mắt, tay lại bắt pháp quyết ba chữ “Lôi Quyết Phủ” hiện lên nhanh chóng hình thành một tấm lưới lôi điện che chở cho nàng.

“Àm...”

Đạo Từ Sắc Thần Lôi nhanh chóng phá tan tất cả mọi chướng ngại vậy đánh vào thân thể của nàng, từng mảnh da thịt mềm mại bị bong tróc ra lộ cả màu trắng phếu của xương cốt, nàng thoi thóp nằm một đống dưới mặt đất, hư ảnh Không Tước trong đan điền của nàng có dấu hiệu muốn tan biến.

Phía bên kia Không Lệ Lang cả người hần đang tràn ngập máu tươi, hai mắt lại cảm phần nhìn về phía Bạch Thái Ninh.

“Hahaha! Người nhìn cái gì? Phế vật đúng là phế vật mấy trăm năm nay, người vẫn chỉ dậm chân tại chỗ thôi, người không thấy sống quá uổng phí sau, người không thấy tiếc nhưng tại lại thấy à, quá đáng tiếc!”

Bạch Thái Ninh vừa nói vừa tung ra một chưởng đánh thẳng vào ngực trái của Không Lệ Lang, hần không kịp tránh né liền trúng chiêu khá là đơn giản của Bạch Thái Ninh.

“Àm...”

“Người...” Không Lệ Lang phun ra một ngụm máu tươi, tay phải ôm ngực trái ho khan không nói nên lời.

Khác với hần, Lâm Hạo Nhiên vẫn hiên ngang nhìn chăm chăm vào Thanh Vệ Quân có vẻ mặt mệt mỏi, trước đó hai người thấy Bạch Thái Ninh và Không Lệ Lang đối chiến liền nhịn không được cũng xuất thủ chỉ là Lâm Hạo Nhiên đạo hạnh cao thâm liền dần cho Thanh Vệ Quân một trận, khiến cho Thanh Vệ Quân không dám hó hé một tiếng nào chỉ đứng lẳng lặng theo dõi diễn biến.

“Không Huynh! Tiểu đệ muốn gặp mặt nữ nhi của huynh một chút, đề tặng cho nàng một ít lễ vật không biết được không?” Lúc này Quy Tiên Thành đột nhiên lên tiếng rồi phi thân rời đi nhưng hần lại không đi được vì Không Gia Trường đã tiếng lên ngang cản nói:

“Haha! Người muốn tặng vật gì cho nó thì phụ thân ta đây nhận dùm là được, nó dù sao cũng là thân nữ nhi một mình gặp người có chút không tiện à!”

“Haha! Ta chỉ coi này là chất nữ không...”

Hần còn chưa kịp nói hết câu thì khuôn mặt liền biến sắc nhanh chóng bay đi đồng thời ra lệnh cho người của hần tìm chỗ kín đáo núp, những người còn lại như Bạch Thái Ninh cùng Thanh Vệ Quân cũng làm điều tương tự, ngay cả Không Gia Trường cũng vậy.

Bởi vì lúc này bầu trời Từ Mặc Lâm đang nhuộm một màu huyết sắc rực rỡ cùng với đó là một lượng to lớn linh khí từ trong thiên địa đang được dần dần tích tụ vào đám mây ngũ sắc trên bầu trời.

“Àm.....”

Một âm thanh to lớn truyền đến, Đạo Huyết Sắc Thần Lôi mang một lực lượng hủy diệt tất cả mọi thứ đánh xuống thân thể của Không Tiểu Mi, nàng bây giờ đang nằm thoi thóp không một chút động đậy mà nói đúng hơn là nàng căn bản không thể nào chống lại được sức mạnh hủy diệt đang đến gần và “Bùm.” đó là âm thanh cuối cùng mà nàng có thể nghe được, thời gian ngay lúc này dường như đang ngừng lại.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thiên Phật Phủ Xuống

Ngay khi Đạo Huyết Sắc Thần Lôi bỏ xuống trong đầu Không Tiểu Mi chỉ có một suy nghĩ “Ta phải chết rồi sao?” một loạt hình ảnh lướt qua trong đầu nàng, ngay khoảng khắc sinh tử này nàng không ngờ lại nghĩ đến tên nam nhân có nụ cười đáng ghét kia, mà không phải là một người nào khác “Chẳng lẽ ta yêu hắn rồi sao……?”

-----oOo-----

Lúc này tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về chỗ của Không Tiểu Mi đang độ kiếp, phía xa xa có một đạo thân ảnh nhỏ bé hai tay đang siết chặt cầu nguyện cho Không Tiểu Mi người này không ai khác chính là Không Tiểu Lam muội của nàng.

Ngoài bọn người Không Tước tộc đang lo lắng ra thì những người đến đây với ý đồ gì đó đều hiện lên sự vui vẻ, nhất là Quy Tiên Thành, hẳn vốn nghĩ mình đến đây sẽ có một trận chiến gian khó nhưng không ngờ, đứa con gái bảo bối của Không Gia Trường lại yếu kém như vậy, hẳn căn bản là không cần ra tay ngăn cản thì con bé đã không có sức chống lại thiên kiếp rồi.

Khi mà Đạo Huyết Sắc Thần Lôi cùng khói bụi tan đi thì một con Không Tước to lớn đang dang hai cánh ra xuất hiện, nó vừa xuất hiện liền hướng về phía trời cao gào thét, nó tung người bay lượn một vòng trên bầu trời rồi đáp xuống hóa thành một hình bóng xinh đẹp long lanh và hình bóng đó chính là Không Tiểu Lam.

Nàng vừa bình yên xuất hiện làm cho mọi người trong Không Tước Tộc hoan hô mừng rỡ, ngay cả Không Gia Trường trước đó với bộ dạng đầy lo lắng không yên cũng thở phào nhẹ nhõm nở một nụ cười hòa ái.

“Tiểu Mi bái kiến phụ thân! Con xin lỗi vì đã để người phải lo lắng” Không Tiểu Mi nhanh chóng tiến đến trước mặt của Không Gia Trường hành lễ.

“Tốt! Tốt! Bình yên là tốt rồi”

Đúng lúc này Quy Tiên Thành cũng cười nói tiến đến chúc mừng, vừa nói hắn vừa lấy ra một hộp ngọc đưa cho Không Tiểu Mi, nàng nhanh chóng nhận lấy:

“Haha! Chúc mừng! Chúc mừng à! Chúc mừng Tiểu Mi chất nữ đã độ kiếp thành công, còn đây là một chút quà nhỏ mừng Tiểu Mi cháu thành công tiến vào cảnh giới Nguyên Anh!”

“Tiểu Mi cảm ơn lòng tốt của Quy bá phụ, nhưng Tiểu Mi nào có tốt như bá phụ nói!”

“Haha! Người lại khiêm tốn nữa rồi!”

Đồng thời lúc đó Thanh Vệ Quân cũng tiến đến đưa cho nàng một hộp ngọc nói:

“Thanh Vệ Quân thay mặt chủ nhân đem quà mừng đến tặng Không Tiểu Mi Tiểu Thụ độ kiếp thành công, chúc Tiểu Thụ tiến xa trên con đường đại đạo”

“Haha! Vậy Thanh Vệ Quân thúc cũng thay ta chuyển lời cảm ơn đến Thanh bá phụ nhé!”

Thanh Vệ Quân nghe nàng nói vậy cũng hào sảng đáp ứng ngay.

“Được! Ta nhất định sẽ chuyển lời giúp người!”

Không Gia Trường đứng một bên quan sát Không Tiểu Mi đối đáp liền cảm thấy hài lòng, trong thâm tâm của hắn lại càng kiên định với quyết định của mình là giao gia tộc lại cho nàng quản lý.

Hai người Quy Tiên Thành và Thanh Vệ Quân sau khi tặng lễ vật liền nhanh chóng rời đi, bởi vì bọn họ biết thời cơ đã qua rồi, Không Tước tộc không phải là đên cạn dầu nên hai người không dám làm càn sợ xảy ra chuyện tới tay Long Bá Thân thì cũng không hay nhưng Bạch Thái Ninh thì lại khác, hắn là kẻ điên nên không sợ bất kỳ ai, lúc này liền lên tiếng:

“Không Tiểu Mi! Nghe nói người là người kiệt xuất trong cùng thế hệ, không biết người có dám cùng ta chiến một trận hay không”.

Lời của hắn vừa nói ra liền làm cho mọi người ở Không Tước tộc phẫn nộ, nhất là Không Lệ Lang:

“Người quả thật không hổ danh đệ nhất vô sĩ a! Tiểu Thụ nhà ta...”

“Bốn tướng quân đang cùng nàng nói chuyện, có chỗ cho người lên tiếng sao? Cút sang một bên đi” Bạch Thái Ninh cười lạnh nói.

“Người...”

Không Lệ Lang đang định nói gì đó nhưng lại bị Không Tiểu Mi ngăn lại:

“Lệ Lang thúc! Không cần nhiều lời với hắn làm gì, nếu hắn muốn chiến thì ta cùng hắn chiến một trận thì có làm sao?”

“Tốt tốt! Như vậy mới được đúng chứ, không hổ danh là kẻ kiệt xuất cùng trang lứa.”

Khi hắn còn đang hí hửng cười nói thì đúng lúc này một giọng nói truyền đến làm cho hắn biến sắc:

“Hừ! Còn không mau cút xuống! Làm xấu mặt ta như vậy còn chưa đủ sao?”

Âm thanh vừa dừng lại cũng vừa lúc một bóng người xuất hiện, người đến là một nam nhân tầm năm sáu mươi tuổi.

“Tuân mệnh phụ thân!”

Bạch Thái Ninh lúc trước còn ngạo mạn không xem ai ra gì thế nhưng lúc này hắn lại không dám hó hé gì với người mới đến nhanh chóng cúi đầu nhận mệnh, nhưng hắn tuyệt nhiên cũng không có rời đi mà lại đến đứng sau lưng người vừa đến.

Không Gia Trường đứng một bên xem trò hề của bọn họ không khỏi nhếch môi cười thầm trong bụng, lúc này người trung niên lại lên tiếng:

“Haha! Lại để cho Không đệ chê cười rồi! Cũng là do ngu huynh không biết dạy dỗ con cái để cho nó dẫn người ra ngoài gây chuyện lung tung làm ảnh hưởng đến gia tộc của đệ, Huynh ở đây thay mặt nó cúi đầu tạ lỗi trước đệ à”

“Hừ! Nếu không có người dung túng thì liệu hắn có dám đến đây không, người không nghĩ đây là chỗ nào à” Trong lòng Không Gia Trường tuy là nghĩ vậy nhưng ngoài mặt lại là bộ dạng

không chấp nhất, ngăn cản hẳn:

“Bạch huynh nói gì thế? Hắn đang độ tuổi ngồng nghênh nên hành sự lỗ mãng cũng là lẽ thường mà thôi”

“Không hiền đệ thật là khoan dung độ lượng, còn không mau cảm tạ Không bá phụ!”.

“Bạch Thái Ninh cảm ơn Không bá phụ đã tha cho hành động lỗ mãng của mình” Bạch Thái Ninh nhanh chóng đến trước mặt Không Gia Trường nhận lỗi, Không Gia Trường liền thuận thể đi theo hai cha con nhà họ Bạch.

“Hôm nay ngu huynh đến đây cốt là để chúc mừng Tiểu Mi chất nữ mà thôi, nhân tiện lời đầu tiên khốn kiếp này về, nếu như đã không còn chuyện gì thì bọn ta cũng nên trở về à, cáo từ” Tên trung niên thấy mọi chuyện đã ổn thỏa liền cáo từ rồi đi.

Không Gia Trường sau khi tiễn người trung niên rồi đi liền gọi Không Tiểu Mi vào trong thư phòng nói chuyện.

“Tiểu Mi rốt cục có chuyện gì mà con lại khó nhọc vượt qua Thiên Kiếp như vậy, không phải con đã chuẩn bị tốt rồi sao?”

“Con cũng không biết nữa, Lôi kiếp lần này uy lực quá mạnh mẽ, Chấn Lôi Kính của con phụ thân cũng biết nó như thế nào rồi nhưng lại không đỡ nổi một kích, phụ thân nghĩ xem có phải ai đó đã động tay động chân vào Lôi Kiếp của con không?”

“Chắc không có đâu! Bọn người đó còn chưa kịp ra tay à, thủ đoạn của bọn họ không thể cao minh như vậy được”

Không Gia Trường dừng lại một chút nghĩ hoặc hỏi.

“Tiểu Mi! Một kích uy lực cuối cùng đó con làm sao mà đỡ được, một kích đó ta cảm thấy nếu như ta là con ta cũng không thể đỡ được, đạo Thần Lôi đó dường như muốn hủy diệt tất cả chúng sanh vậy”.

Không Tiểu Mi lại lắc đầu cười khổ nói:

“Con thật sự cũng không biết nữa, lúc đó con chỉ nghĩ là mình chắc chắn sẽ chết nhưng không ngờ đúng vào phút chót một lực lượng nào đó từ trong người con phát ra dịch chuyển tất cả lực lượng của Thiên Kiếp đi nơi nào đó, cơ thể con dần dần được chữa trị một cách lạ thường, Nguyên Thần trong đan điền muốn tan vỡ thì đột nhiên tự lại một cách thần kỳ rồi đột nhiên con hoá thân thành bản thể bay ra lên trời xanh á”.

Không Gia Trường nghe Không Tiểu Mi nói nhưng thể liền trầm mặt suy tư một lúc lâu mới lên tiếng:

“Có lẽ đây là cơ duyên cũng như là một hồi tạo hóa của riêng con, có lẽ người nào đó đã đứng đằng sau trợ giúp mới khiến cho uy lực của Thiên Kiếp tăng lên một cách khác thường như vậy”.

Quá thật phán đoán của Không Gia Trường rất là chí lý vì thật sự lúc Không Tiểu Mi đang độ kiếp thì chính vào lúc đó Vũ Tiểu Vũ cũng phải trải qua một hồi sinh tử giống như là Không Tiểu Mi vậy.

Lúc đó Vũ Tiểu Vũ đã kết thúc năm canh giờ tu luyện như thường lệ, liền cởi bỏ y phục bước vào bên trong thùng gỗ ngâm mình thì bỗng nhiên thiên địa biến sắc, bầu trời trên đầu của hắn không biết từ khi nào lại xuất hiện một đám mây ngũ sắc và linh khí trong thiên địa bỗng nhiên tụ họp về phía của hắn.

“Cmn! Lại là cái gì nữa đây ca ca đang yên ổn luyện công không đụng chạm gì đến ai...” Khi hắn còn đang oán thán thì bỗng một đạo Kim Sắc Thần Lôi bỏ xuống thần thể hắn.

“Àm...”

Cả người Vũ Tiểu Vũ bay đi như một chiếc lá rơi rụng trong cơn gió, đầu tóc hắn cháy đen da thịt vài chỗ bị bong tróc cháy khét, hắn lúc này không khác gì một con heo quay bị gà lửa vậy

Tiếng nổ to lớn làm kinh động đến Mạnh Lệ Nương, cánh cửa đá mở ra một cảnh tượng đập vào mắt của nàng làm cho khuôn mặt của nàng ửng đỏ thắm máng trong lòng “Tên khốn kiếp này đang làm cái gì thế không biết”

Thì ra hắn bay đi không biết thế nào lại chống vó nằm ngửa ra đó với tấm thân trần truội của mình như một cô gái muốn mời gọi “Chơi em đi...”.

“Vũ Tiểu Vũ! Người..Người đang làm cái gì vậy?” Mạnh Lệ Nương lớn tiếng nói,

Vũ Tiểu Vũ khó khăn ngồi dậy che đi bộ vị trong yếu trên cơ thể, hắn liền chỉ tay lên bầu trời nói:

“Đệ tử cũng không biết nữa! Tự nhiên cái đó xuất hiện và ta liền bị thứ đó đánh thành ra thế này”.

Mạnh Lệ Nương ngược mặt lên nhìn theo hướng ngón tay của hắn chỉ thì lại hoảng hốt nói:

“Đây là Thiên Kiếp! Người đột phá rồi sao!”

Vũ Tiểu Vũ nghe Mạnh Lệ Nương thế nói liền nội thị bản thân thì thấy nửa bên Thái Cực Cầu có màu vàng đã được tích đầy khoảng trống còn nửa bên kia thì còn lại khá là nhiều không gian trống trải liền nói:

“Không...Không có”

“Không có! Thế làm sao Thiên Kiếp lại phủ xuống, đến tột cùng người đã làm gì để bị Thiên Phạt?” Mạnh Lệ Nương nghi hoặc nói.

“Thiên Phạt...Không lẽ đây là quả báo cho việc ta đoạt xá Vũ Tứ sao?” Vừa nghe Mạnh Lệ Nương nhắc đến Thiên Phạt thì trong đầu Vũ Tiểu Vũ liền hiện lên suy nghĩ.

Đúng lúc này một đạo Lam Sắc Thần Lôi lại đánh xuống cắt đứt luồng suy nghĩ của hắn, hắn cùng Mạnh Lệ Nương nhanh chóng vận dụng linh lực tạo thành hai tầng lá chắn che chở trên đỉnh đầu của hắn. Vốn Mạnh Lệ Nương còn định xuất ra một ít pháp bảo nhưng vì nguyên nhân nào đó nàng khựng lại không tiếp tục xuất ra nữa.

“Àm”

Khói bụi tan đi, Mạnh Lệ Nương đầu tóc bù xù bị đánh văng ra nằm một đống còn Vũ Tiểu Vũ thì toàn thân cháy đen bốc khói nghi ngút, miệng hắn lại thở ra một ngụm khói trắng, lục phủ ngũ tạng dường như muốn lệch khỏi vị trí của nó.

Hắn vật vờ ngồi dậy, đưa mắt nhìn Mạnh Lệ Nương gần đó thì phát hiện nàng đã bất tỉnh, hắn có lách người di chuyển ra khỏi nàng càng xa càng tốt bởi vì hắn không biết đợi Thần Lôi kế tiếp sẽ như thế nào, hắn không muốn nàng bị hắn liên lụy.

Đám mây ngũ sắc vẫn tiếp tục tích tụ lực lượng và sau một lúc thì một đạo Thanh Sắc Thần Lôi đột nhiên phủ xuống, cũng lúc đó từ phía xa có mười mấy đạo thân ảnh lao đến.

Những người này chính là cao tăng của Thái Sơ Tông, khi thiên địa biến sắc đã làm bọn họ chú ý nhìn phương hướng của nó là ở Vũ Sát Phong bọn họ liền nghĩ đến Mạnh Lệ Nương đang độ Thiên Kiếp nên vội vàng đến để trợ giúp nhưng không ngờ người đang độ kiếp không phải là Mạnh Lệ Nương mà là một tên đệ tử.

Sao khi đẩy lùi đạo Thanh Sắc Thần Lôi, Mạnh Thiên Uy sắc mặt của hắn có chút thay đổi khẽ nhìn Vũ Tiểu Vũ hỏi:

“Người đến tốt cùng là đột phá cảnh giới nào, sao Thiên Kiếp lại có uy lực mạnh như vậy?”.

Vũ Tiểu Vũ nghe Mạnh Thiên Uy hỏi liền khó khăn nói:

“Bẩm Tông Chủ! Đệ tử không biết! Chuyện này xảy ra rất là đột ngột trên cơ bản là đệ tử chưa hề đột phá nhưng Thiên Kiếp lại đột nhiên phủ xuống”

“Cái gì? Còn có chuyện như thế sao? Không đột phá lại có Thiên Kiếp thì đây rõ ràng là Thiên Phạt rồi, người đến tốt cùng là thứ gì khiến trời đất không dung thứ!” Mạnh Thiên Uy kinh ngạc nhìn hắn nói.

"Cmn! Ta là người chứ là thứ gì..." Vũ Tiểu Vũ nghe lão nói liền không khỏi mắng chửi trong lòng.

Còn cả đám người nghe Mạnh Thiên Uy nói vậy liền sùng sốt chỉ là bọn họ không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện này vì lúc này đám mây ngũ sắc lại bỏ xuống một đạo Tử Sắc Thần Lôi, mười mấy người đồng thời triển khai lực lượng ra ngăn chặn.

“Àm.”

Đạo Thần Lôi bỏ xuống đánh văng mười mấy người bay ra, người nào người nấy đều phun ra một ngụm máu tươi, ngay cả Mạnh Thiên Uy cũng không tốt hơn là mấy sắc mặt tái nhợt liên tục ho khan.

Ngay trung tâm vụ nổ, thân thể của Vũ Tiểu Vũ lúc này rất là thâm, xương cốt gần như nát vụn, da thịt lại là một cỗ bầy nhầy, trông chừng như hắn đã chết nhưng không, lúc này một lực lượng nhu hòa chạy dọc theo thân thể hắn gắn kết tất cả mọi thứ trở lại, ấn kí hình tia chớp ở cánh tay phải cũng bắt đầu chớp động.

Đúng lúc này bầu trời đột nhiên biến sắc nó không còn là màu đen nữa mà là một màu Huyết Sắc, một lực lượng hủy diệt tất cả chúng sanh dần dần được tích tụ. Đạo Huyết Sắc Thần Lôi đánh xuống thì mười mấy người cao tăng Thái Sơ Tông liền nhanh chóng thoái lui, Mạnh Thiên Uy cũng nhanh chóng bế Mạnh Lệ Nương rời khỏi.

Ngay lúc này bọn họ phải làm ra quyết định, bọn họ không thể vì một tên đệ tử mà khiến cho tất cả hy sinh được, nếu như bọn họ có khả năng chống đỡ sẽ không ngần ngại thay hắn ngăn cản lại nhưng với lực lượng hủy diệt thiên địa như thế này thì cho dù là lão tổ có sống dậy cũng không thể nào có thể ngăn cản được chứ đừng nói là bọn họ bây giờ.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ấn Kí Tia Chớp Biến Hóa

Lúc này trên bầu trời Vũ Sát Phong truyền đến một tiếng thờ dài, chủ nhân của tiếng thờ dài này không ai khác chính là Mạnh Thiên Uy, bọn người kia thấy hắn như vậy liền tiếng an ủi:

“Tông Chủ! Việc này ngài không cần để trong lòng đâu, chúng ta đã cố hết sức rồi với lại việc này cũng không trách chúng ta được, chỉ có thể trách hắn mạo phạm Thiên Uy để Thiên Phạt phủ xuống mà thôi”.

“Ta biết các người nói đúng! Nhưng thật sự trong lòng lại cảm thấy rất là khó chịu, từ bao giờ Thái Sơ Tông của chúng ta yếu nhược đến như vậy! Chỉ là một cái Thiên Kiếp nhỏ bé không ngờ có thể làm khó tất cả chúng ta, những con người quyền lực nhất Thái Sơ Tông”.

Bọn người đó nghe hắn nói thế thì không khỏi liếc mắt nhìn đạo Huyết Sắc Thần Lôi đang bỏ xuống...

“Àm”

Tất cả bọn đều lắc đầu thờ dài...

Chỉ là lúc này sự việc lại không diễn ra đúng như bọn họ đang nghĩ, nếu bọn họ chịu nán lại thêm một chút nữa sẽ thấy được một hình ảnh kinh thiên động địa bởi vì đạo Huyết Sắc Thần Lôi bỏ xuống không ngờ đang bị cánh tay phải của Vũ Tiểu Vũ không ngừng hấp thu.

Từng luồng lôi lực chạy dọc theo cánh tay đi vào khắp cơ thể của hắn, lúc này cả người hắn đang được bao bọc bởi một quả lôi cầu to lớn, xương cốt vỡ vụn đang được lực lượng thần bí nhanh chóng liên kết lại và hồi phục một cách thần kỳ, những mảnh da thịt cháy đen từng lớp từng lớp bong tróc để lộ ra một làn da mịn màng.

Lực phủ ngũ tạng trước đó bị lệch vị cũng từng chút từng chút trở lại vị trí cũ, những đoạn kinh mạch bị vỡ trước đó cũng nhanh chóng được thiết lập trở lại mở rộng ra và cứng cáp hơn.

Chính vào lúc này, đúng vậy chính là lúc này đạo Huyết Sắc Thần Lôi bỏ xuống Không Tiểu Mi bất ngờ bị một lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt xuyên qua hư không chỉ còn sót lại một ít bỏ xuống tâm bồ cho thân thể của nàng.

Cùng lúc đó ấn kí hình tia chớp của Vũ Tiểu Vũ chớp động liên tục với một tiết tấu nhanh hơn bao giờ, bởi vì lúc này không biết tự bao giờ trên đỉnh đầu của hắn lại xuất hiện thêm một nguồn lôi lực từ hư không.

Nguồn lôi lực đó vừa xuất hiện liền bị ấn kí nhanh chóng nuốt mất và điều kì diệu đã xảy ra ấn kí hình tia chớp của hắn không ngờ lộ xác từ từ trưởng thành, nó vương những nhánh nhỏ li ti quấn quanh cả bàn tay phải của hắn như những mạch máu nhỏ dưới lớp da của hắn vậy.

Khi lực lượng từ đạo Huyết Sắc Thần Lôi cuối cùng tan biến thì đám mây ngũ sắc trên đầu hắn cũng nhanh chóng tan biến, Vũ Tiểu Vũ lúc này cũng ngã người sang một bên thiếp đi, bầu trời trong lành của Vũ Sát Phong lại một lần nữa xuất hiện.

Vũ Tiểu Vũ một lần nữa mở mắt ra thì phát hiện mình ở trong một tòa động phủ, hẳn định ngồi dậy thì con đau từ khắp mọi nơi trên cơ thể của hắn truyền đến, cả người hắn căng cứng không thể nào động đậy được.

Lúc này một bóng người đi đến, hai tay đề lên lồng ngực của hắn nói về đầy quan tâm:

“Ngài đừng cử động, cứ nằm nghỉ ngơi đi, mọi chuyện đã có thần thiếp lo”.

Thì ra người đến là Thủy Tiên Hoàng Hậu, khi thiên địa biến sắc thì nàng ở cách đây không xa với sự hiếu kỳ của mình nàng âm thầm đi đến quan sát không ngờ lại thấy Vũ Tiểu Vũ đang bị ngũ lôi oanh tạc.

Nàng vốn cũng định giúp hắn nhưng với lực lượng nhỏ bé của mình nàng không thể làm cách nào khác hơn là đứng một bên âm thầm cầu nguyện cho hắn. Lặng lẽ theo dõi từng diễn biến xảy ra, mặc dù nàng rất yêu hắn nhưng nàng cũng rất lý trí đề mình không có làm ra hành động ngu ngốc.

Nếu như hắn không may chết đi thì nàng sẽ lại vẫn thân vào luân hồi một lần nữa tìm kiếm hắn, nhưng tất cả cũng chỉ là nếu thôi vì trong lòng nàng luôn có một sự tin tưởng tuyệt đối hẳn nhất định có thể vượt qua được và hẳn đã không làm nàng thất vọng.

Vũ Tiểu Vũ lúc này có chút ngây ngốc nhìn nàng hỏi:

“Thủy Tiên! Ta như thế nào lại ở đây?”

“Ngài ở đây, đương nhiên là do thần thiếp mang ngài đến đây rồi!” Thủy Tiên thấy hắn hỏi mình như vậy không khỏi cười khúc khích nói,

“Ta ở đây mấy ngày rồi?”

“Còn chưa đến một ngày, ngài đã tỉnh rồi?”

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh lại hỏi nàng:

“Sao ta không thấy Mạnh Chương Phong! Nàng đâu rồi?”

“Mạnh Chương Phong được mấy người kia cứu rồi, chỉ là ngài là bị bọn họ vớt bỏ thôi, đúng là một lũ khốn kiếp!” Thủy Tiên nói đến đây thì có chút tức giận mắng,

Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy không khỏi cười nói:

“Bọn họ làm như vậy là đúng rồi, người không nghĩ xem ta là ai chứ?”

“Ngài được nhiên là Ma Hoàng trong lòng của thiếp rồi”.

“Nếu ta đã là Ma Hoàng thì bọn họ lấy lý do gì lại cứu một người như ta?” Vũ Tiểu Vũ lại cười cười hỏi,

“Thiếp không cần biết! Thiếp chỉ biết bọn họ làm như vậy là sai, không đúng đạo nghĩa” Thủy Tiên chu cái miệng nhũ nhân của nàng lên nói, Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy không khỏi nghiêm nghị hỏi:

“Thế lúc đó người làm gì?”

Thủy Tiên nghe hắn nói như vậy thì không khỏi ngượng ngùng, hai mắt có chút nước khó khăn nhìn hắn nói không nên:

“Người ta...Người ta”

“Rồi rồi! Ta hiểu tâm ý của nàng là được! Với tình huống lúc đó không ai có thể cứu ta được, nếu như nàng thật sự lao vào cứu ta thì chỉ là một hành động ngu ngốc mà thôi, không những thế nếu như sau này ta một lần nữa thức tỉnh biết được chuyện này sẽ rất là áy náy với nàng, bởi vì từ khi ta một lần nữa thức thì chưa hề làm được điều gì đó cho nàng, chỉ luôn khi dễ nàng bằng những hành động khinh bạc mà thôi. ” Vũ Tiểu Vũ nhìn nàng như vậy giọng nói trở nên thâm tình nói,

Hắn vừa dứt lời Thủy Tiên liền nhào vào lòng hắn khóc như mưa, những lời hắn nói làm cho nàng rất là cảm động, bởi vì dù cho trải qua bao nhiêu trăm vạn năm đi chăng nữa thì hắn vẫn là con người như thế.

Vẫn rất khô khan, không bao giờ ủy mị, không có lời nói đường mật lừa gạt thiếu nữ, cũng chẳng bao giờ dành hết thời gian cho một mình nàng nhưng hắn lúc nào cũng luôn âm thầm theo dõi, để ý mọi cảm xúc của nàng dù chỉ là một thay đổi nhỏ thôi hắn cũng đều phát hiện.

Một đêm bình yên cứ thế qua đi, hai người ôm nhau ngủ một cách ngon lành, không có bất kỳ một dực vọng nào chen ngang, chỉ là trong lòng Vũ Tiểu Vũ không tài nào hiểu được rất cuộc chuyện xảy ra với hắn là như thế nào, cùng suy nghĩ với hắn còn có Không Tiểu Mi.

Chỉ là không có ai nói cho bọn họ biết những chuyện li kỳ xảy ra với bọn họ đều là do một tay Đồng Tâm Kết kia tác quái, một thứ tồn tại không tuân theo quy luật của trời đất khiến cho Thiên Đạo không muốn dung thứ.

Ban đầu Thiên Kiếp của Không Tiểu Mi vốn không phải là Thiên Phật Ngũ Sắc Thần Lôi mà chỉ là một loại Lôi Kiếp bình thường mà thôi.

Nhưng vì trước đó Vũ Tiểu Vũ vô tình phục dụng phải Đồng Tâm Kết khiến cho số mệnh của hai người liên kết thành một thể, người này bị cái gì thì người kia cũng như thế nên dẫn đến Thiên Kiếp của Không Tiểu Mi bị xáo trộn vì Thiên Đạo không hiểu được ai mới là người độ kiếp thật sự.

Cho nên khi nàng độ kiếp vốn là Lôi Kiếp bình thường phù xuống nhưng vì Thiên Đạo lại phát hiện giữa hai người bọn họ có loại tồn tại không tuân theo quy luật này liền thay đổi Lôi Kiếp phù xuống bằng một loại Thiên Kiếp khác chính là Thiên Phật Ngũ Sắc Thần Lôi.

Vốn tu sĩ đã là một loại nghịch thiên rồi nay bọn họ lại có thêm một thứ không nên tồn tại nữa khiến cho Thiên Đạo có suy nghĩ muốn hủy diệt hai người bọn họ không cho siêu sinh mà tăng thêm uy lực của Lôi Kiếp không ngừng, chỉ là không có một ai biết được còn trợ giúp bọn họ khiến cho uy lực lại tăng thêm.

Vì từ trước tới nay Đồng Tâm Kết chỉ được bọn họ sử dụng ngay khi bọn họ chuẩn bị vào Thánh Vực rồi đến khi rời khỏi đó thì nó cũng hết tác dụng nên không ai biết khi sử dụng bên ngoài sẽ như thế nào, hai người bọn họ chỉ là vô tình nhưng cái vô tình này lại suýt chút nữa lấy mạng bọn họ.

Chính vì sự trợ giúp đó đã khiến cho Thiên Đạo nổi giận dồn hết lực lượng hủy diệt chúng sanh vào đạo Thần Lôi cuối cùng nhưng Thiên Đạo không ngờ rằng Vũ Tiểu Vũ lại còn một cái bùa hộ mệnh nghịch thiên như vậy, Án kí hình tia chớp của hắn có thể nuôi gọn đạo Thần Lôi phù xuống một cách nhẹ nhàng.

Một ngày mới lại bắt đầu, Vũ Tiểu Vũ tỉnh dậy đưa mắt nhìn không thấy Thủy Tiên đâu không khỏi cười khổ “Lại đi đâu nữa rồi không biết! Bình thường ở chỗ mình nàng rồi đi không nói, bây giờ ở chỗ này nàng ta cũng như thế, thật là!”

Sau một đêm nghỉ ngơi không ngờ cơ thể hắn lại bình phục một cách lạ thường, hắn không còn cảm thấy đau nhứt nữa, mà toàn thân lại cảm thấy dễ chịu. Khẽ tìm một chỗ thanh tịnh hắn lấy một viên đan dược do Mạnh Lệ Nương đưa cho bỏ vào trong miệng ngồi tu luyện thì đột nhiên dừng lại vì phát hiện bàn tay phải của hắn không biết lại sao lại được những nhánh lõi điện quán lấy.

"Cái gì nữa đây trời! Chẳng lẽ đây chính là Lôi Linh Căn sao?" Một suy nghĩ loé lên trong đầu hắn, chỉ là lúc này một cảm giác khác lạ truyền đến làm hắn không có thời gian suy nghĩ, linh khí trong người hắn lại nhanh chóng hình thành một con ốc xoáy, cảm giác bảo hoà linh khí trước đó đã không còn tồn tại nữa, hắn không biết có phải vì hôm qua bị lõi sét đánh trúng tạo thành như vậy hay không nữa.

Năm canh giờ trôi qua, Vũ Tiểu Vũ thở ra một ngụm trọc khí rồi đứng dậy vì không có thùng nước thuốc nên hắn trở lại động phủ của Thủy Tiên nhưng nàng vẫn còn chưa có trở lại. Thế là hắn quyết định đến chỗ của Mạnh Lệ Nương một chuyến xem nàng có bị làm sao không, nhưng hắn đứng gõ cửa một lúc lâu vẫn không thấy có người ra mở cửa liền nghĩ nàng cũng như Thủy Tiên chưa có trở lại nên rời đi.

Ba ngày sau đó hắn vẫn đều đặn tu luyện không ngừng nghỉ hay bỏ dỡ một ngày nào, những lúc rảnh rỗi thì hắn lại đến chỗ Mạnh Lệ Nương nhưng nàng vẫn như cũ chưa có trở về. Hôm nay hắn lại đến nhưng khác với mọi khi vì lần này hắn chỉ gõ cửa đúng một lần thì nàng đã xuất hiện, một khuôn mặt tái nhợt không có tí huyết của nàng lọt vào trong tầm mắt của hắn, làm cho hắn có cảm giác ái ngại không thôi nếu không phải vì ngày hôm đó nàng cùng hắn đỡ một đạo Thần Lôi đó thì có lẽ nàng đã không có bộ dạng như thế này rồi. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cùng Mạnh Lệ Nương Động Thủ

Đại diện Thái Sơ Tông...

Lúc này có một lão già với bộ dạng vội vàng, bước chân đi rất nhanh hình như lão đang có việc gì đó rất cấp bách vừa vào bên trong đại liên khom người nói:

“Tông Chủ! Tên đệ tử đó không chết, không biết vì nguyên nhân gì mà đạo Huyết Sắc Thần Lôi đánh xuống lại không đánh cho hắn hồn bay phách tán!”

Mạnh Thiên Uy nghe lão già đó nói như thế liền kinh ngạc, vẻ mặt không tin nhìn lão già hỏi lại, bởi vì chuyện này luôn làm hắn day dứt mấy ngày nay dù rằng tình huống lúc đó hắn buộc phải làm như vậy:

“Hàn Bách! Thật sự như ngươi nói sao?”

“Đúng vậy! Đây là tin tức rất là chính xác, bởi vì lúc đó ta theo lời của ngài đến đó kiểm tra tình huống của hắn như thế nào liền phát hiện ra hai cỗ khí tức, một là của tên đệ tử đó hai là của một người nào đó ta không xác định được”

“Lại là một người thần bí xuất hiện nữa sao! Kể này có thể đứng gần Thiên Phật không bị ảnh hưởng mà còn có thể cứu sống được tên đệ tử đó, không lẽ là sư phụ của hắn sao?”

“Ta nghĩ rất có thể là như vậy hoặc cũng có thể là không vì khí tức của kẻ này tương đối quen thuộc chỉ có thể là người của bản tông”.

“Haiz! Chỉ mới có mấy tháng mà đã xảy ra quá nhiều chuyện như vậy, có phải đây là điềm báo dẫn đến tai kiếp diệt vong của Thái Sơ Tông ta không?”

“Tông Chủ! Ngài đừng bi quan như thế! Còn nước còn tát, chưa biết chừng chúng ta sẽ nhẹ nhàng vượt qua kiếp nạn này thì sao?”

“Chỉ mong là như vậy!”

Mạnh Thiên Uy vừa nói vừa đưa mắt nhìn xa xăm, dù biết rằng tất cả là do ông trời sắp đặt nhưng cái cảm giác bất lực chờ đợi nó diễn ra khiến cho hắn cảm thấy rất là khó chịu.

-----oOo-----

Mạnh Lệ Nương mở cửa ra một hồi lâu không thấy Vũ Tiểu Vũ nói gì chỉ nhìn mình không chớp mắt liền nhin không được hỏi:

“Tiểu tử làm cái gì mà nhìn ta dử vậy, bộ mặt ta có gì khó coi sao?”

“Không có! Chương Phong vẫn xinh đẹp như mọi khi à!”

“Được rồi tiểu quý dạo miệng bớt nịnh đi! Ta bây giờ mà xinh đẹp thì mỹ nữ trong thiên hạ lại không đáng một đồng sao?”

Mạnh Lệ Nương tuy ngoài miệng bảo là nịnh nọt nhưng trong lại cười tươi như hoa vì có nữ nhân nào lại không thích có người khen mình đẹp chứ.

“Cái đó là đương nhiên rồi! Nếu đem bọn họ so với sắc đẹp của Chương Phong thì làm sao có thể đáng giá một đồng được chứ”

“Thôi được rồi, đừng có nói dối làm cho ta vui nữa! Ngươi đến đây tìm ta có việc gì không?” Mạnh Lệ Nương nghe hắn nói thế lại cười tít mắt hỏi.

“Hôm nay đệ tử đến đây cốt là hỏi Chương Phong ta có cần phải tiếp tục tu luyện như vậy nữa không, vì lo đan dược ngài đưa cho ta chỉ còn lại khoảng ba bốn viên thôi!”

“À! Là chuyện này sao? Thế ngươi đã đột phá chưa?” Mạnh Lệ Nương bộ dạng dường như vừa mới nhớ ra nói.

Vũ Tiểu Vũ có chút ngượng ngùng nhìn nàng nói:

“Bẩm Chương Phong! Đệ tử còn chưa đột phá!”

“Cái gì? Bấy nhiêu thứ tốt như vậy đều cho dùng mà ngươi còn chưa đột phá sao, lạ thật? Ngươi... ngươi...” Mạnh Lệ Nương kinh ngạc nhìn hắn nói không nên lời, trong thâm tâm của nàng lại tự hỏi” Chả lẽ hắn chỉ được cái tư chất tốt thôi còn lại ngộ tính thì là đồ vớ đĩ, vậy chuyện của mình phải làm thế nào đây? ”.

Vũ Tiểu Vũ gầy gầy đầu không biết phải giải thích với nàng làm sao, bởi vì hần căn bản không biết nữa phía nên trái Thái Cực Cầu phải làm như thế nào mới có thể tích đầy, còn không biết bên nữa bên phải Thái Cực Cầu vì sao đã được tích đầy nên lúc này chỉ có thể nói:

“Đan điền của đệ từ rất khác với người bình thường, hình như nó rộng gấp ba bốn lần nên phải cần rất nhiều tài nguyên tu luyện mới có thể đột phá được”

“Thì ra còn có chuyện như thế à! Vậy thì người cứ ở đây tiếp tục tu luyện, ta sẽ cho người chuẩn bị nước thuốc cho người, nếu như xài hết lọ đan dược mà nó người vẫn chưa thể tăng cấp thì cứ nói với ta, ta sẽ cấp cho người một lọ khác” Mạnh Lệ Nương nghe hần nói vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm lại dặn dò.

Mạnh Lệ Nương nói xong thì liền quay vào trong, Vũ Tiểu Vũ cũng rời khỏi đó bởi vì chuyện hôm nay có chút đường đột, hần còn chưa nói với Thủy Tiên một tiếng cứ im lặng rời khỏi như vậy cũng tốt sẽ khiến nàng lo lắng.

Sau khi quay trở lại thì hần cũng không thấy nàng ở đó liền để lại một lời nhắn nhủ cho nàng yên tâm rồi hần mới quay lại chỗ của Mạnh Lệ Nương uống vào một viên đan dược và ngồi xuống xếp bằng để tu luyện...

Đạo gần đây, hần tu luyện lại có cảm giác bảo hòa vì vòng xoáy linh khí tuy to lớn nhưng lượng linh lực chuyển hóa được rất ít kiểu như mười thì nó chỉ được một hai vậy, với lại thân thể hần cũng rất là khác lạ.

Cứ mỗi lần hần tu luyện năm canh giờ xong đến khi ngồi vào thùng gỗ ngấm mình là làn da của hần chuyển sang màu đỏ hồng còn có lúc trước khi hần ngấm mình trong thùng gỗ xong thì cả người hần tuy có chút béo ra nhưng khi ngồi tu luyện thì cơ thể sẽ trở lại bình thường, nhưng gần đây nó không còn như thế nữa.

Thân thể của hần cũng có béo ra một chút nhưng khi tu luyện nó lại càng phình ra hơn, những kinh mạch trong cơ thể hần cũng căng ra hết cỡ, may mà cơ thể hần trước đó đã được Ngũ Sắc Thần Lôi rèn dũa không thì rất có thể dẫn đến tình trạng bạo thể mà chết.

Nhưng những điều đó cũng không quan trọng bằng một việc đó chính là tiêu đề đệ của hần vào những lúc cơ thể hần biến hóa thì lại đột nhiên căng cứng không cách nào kiểm soát được cứ như hần vô tình sử dụng một viên rocket một giờ vậy.

Có lần hần đã thử tự xử xem thế nào nhưng nó vẫn cứ như khẩu súng bắn chỉ thiên vậy làm cho Hắc Tiểu Vũ cười khoái trá “Tiểu Vũ! Người nói thử cho ca xem chuyện này là thế nào? Có phải gần đây quá tòn độn nên cơ thể người mới có phản ứng thái quá như vậy phải không?”

Đối với lời nói của hần, Vũ Tiểu Vũ căn bản là không để trong lòng, đều hần quan tâm lúc này là tình trạng này sẽ còn diễn ra trong bao lâu, có mấy lần hần định hỏi Mạnh Lệ Nương nhưng lại ngượng ngùng không dám hỏi vì chuyện như thế này có thể hỏi một nữ nhân sao?

Có khi hần còn chưa kịp nói gì, chỉ cần vừa đề cập đến là đã bị chửi đồ biến hay tệ hơn là ăn ngay một chương của nàng không chừng, ở Vũ Sát Phong này có ai còn lại gì với biệt hiệu Băng Diệt Sát Lang của nàng ta cơ chứ.

Hần đã nhiều lần tự hỏi chính mình và cũng nhiều lần nhìn lại quá trình thăng cấp của mình hần để tìm ra nguyên nhân nhưng hần chợt nhận ra những lần đó hần toàn là đều mơ hồ mà tiến cấp, thế nên dù đã nghĩ lại rất nhiều lần hần vẫn không tìm được câu trả lời thỏa đáng.

Hôm nay cũng vậy hần vừa nuốt vào viên đan dược của lọ thuốc thứ hai Mạnh Lệ Nương cấp cho thì cơ thể liền sinh ra biến hóa, lúc này hần không cần ngấm mình nhưng làn da của hần lại hóa thành một đỏ, không những thế dưới da của hần cũng xuất hiện những đường gân xanh cứ như thể cả người hần đang phải chịu một áp lực rất là lớn.

Lúc này làn da hần lại một lần nữa biến hóa khi mà vòng xoáy linh khí bắt đầu khếch tán ra, lần này nó xuất hiện những vết rạn nứt giống như những chiếc thủy tinh vậy bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan.

“Lạ thật! Rốt cục là chuyện gì đây ta? Mình có nên tiếp tục không đây?”

Trong lòng hần hiện lên dòng suy nghĩ có nên dừng lại hay không? Chứ hần cứ tiếp tục tình trạng như thế này thì cơ thể của hần đúng là không chịu nổi thật, năm canh giờ cứ thế dần dần trong qua. Tuy trong đầu hần liên tục có suy nghĩ phải dừng lại nhưng cơ thể của hần vẫn cứ máy móc làm theo những gì hằng ngày hần vẫn làm, ngay khi bước vào thùng gỗ một cảm giác đau nhứt đến tột cùng làm hần không nhận được mà thét lên.

“A...”

Tiếng thét vang vọng làm cho Mạnh Lệ Nương bị kinh động, nàng mở cửa ra thì gần như cùng lúc đó Vũ Tiểu Vũ có phản ứng, hần nhanh chóng lao đi bởi vì có một cỗ khí tức hấp dẫn khiến cho hần nhanh chóng muốn đến gần và cỗ khí tức đó lại phát ra từ trên người Mạnh Lệ Nương.

Cùng lúc đó bên trong thức hải của hần, Hắc Tiểu Vũ cũng đang gặp chuyện không may vì không biết trong thức hải của hần từ lúc nào lại xuất hiện một quả cầu màu vàng kim đang tỏa ra lực lượng gây nguy hiểm cho Hắc Tiểu Vũ, điều này khiến cho Hắc Tiểu Vũ phải cố gắng co cụm ở một góc mà phòng thủ.

Mạnh Lệ Nương thấy Vũ Tiểu Vũ đang dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía mình thì quát lớn:

“Tiểu tử thú! Người muốn làm gì?”

Nhưng đáp lại lời nàng chỉ là một ánh mắt vô hồn không cảm xúc, nàng nhận thấy hần có chút không bình thường liền đoán rằng hần đã tẩu hỏa nhập ma vì chuyện này rất là bình thường khi đột phá cảnh giới, Mạnh Lệ Nương liền không nghĩ ngợi tung ra một chương định không chế hần nhưng không ngờ bàn tay mềm mại của nàng không thể chạm được vào người hần vì khi chương phong sắp chạm vào thì cùng là lúc hần cũng vùng vằng lên tiếp đón.

“Ầm.....xọc...xọc”

Một tiếng nổ lớn xảy ra, đất cát bụi bặm bay khắp nơi cùng với đó là âm thanh bị xé rách của y phục vang lên, đồng thời lúc đó bay ra một thân ảnh trắng trẻo không mảnh vải che thân của nữ nhân bay ra và thân ảnh này không ai khác chính là Mạnh Lệ Nương vừa đối chưởng với Vũ Tiểu Vũ.

Không ngờ với tu vi cao thâm của mình mà nàng lại bị Vũ Tiểu Vũ cảnh giới Ngưng Thần đánh văng ra không còn sức lực để phản kháng tuy nói nàng đã không chết lực lượng nhưng chuyện này lại vượt qua dự đoán của nàng, mà tính ra thì nàng đạo gần đây cũng quá là xui xẻo đi toàn là vừa ra khỏi cửa là bị đánh cho không thể đứng dậy nổi.

Khi mà bụi bặm còn chưa kịp tan biến thì lại có một thân ảnh trần truội của nam nhân với cơ bắp cuộn cuộn nhanh chóng lao về phía của Mạnh Lệ Nương đang không có lực hoàn thủ và thân ảnh đó không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Trầm Luân Độ Thiên Kiếp

Cùng lúc Vũ Tiểu Vũ đang điên cuồng mất kiểm soát thì có một người mấy ngày nay cũng gặp phải tình trạng khốn khổ như hần chỉ là không đến mức phải phát điên. Vốn Không Tiểu Mi đang bàn sự vụ với Lâm Hạo Nhiên thì đột nhiên cơ thể nóng bức khó chịu, khuôn mặt lại đỏ bừng khiến cho Lâm Hạo Nhiên chú ý, một lúc sau Lâm Hạo Nhiên thấy thần thái của nàng có chút không đúng liền hỏi.

“Tiểu Thư người không sao chứ?”

Không Tiểu Mi có chút thờ dốt nói:

“Ta không...không..sao chỉ hơi...hơi mệt chút thôi, hay là hôm khác chúng ta lại tiếp tục..!”

“Cũng được vì những chuyện này không gấp! Tiểu Thư người cứ nghỉ ngơi đi ta xin cáo lui” Lâm Hạo Nhiên nghe nàng nói vậy liền bảo nàng nghỉ hôm rồi rời đi.

Sau khi Lâm Hạo Nhiên rời khỏi thì nàng cố gắng đi đến chỗ mật thất đã được sửa chữa mở cửa, cánh cửa vừa đóng lại nàng liền dựa lưng vào cánh cửa mà ngồi xuống, một cảm giác khó khăn ở cổ họng làm cho nàng khát nước, nàng cố bò đi nhưng lại không thể vì cả người nàng đã không còn chút sức lực.

Mồ hôi bắt đầu tuôn ra khắp cơ thể thấm vào bộ y phục tơi tằm dính sát vào da thịt của nàng hiện lên từng đường cong mỹ lệ, đầu óc nàng mụ mị hần đi đôi bàn tay không biết từ lúc nào đã vô thức vuốt ve chiếc cổ có lẽ nàng đang muốn lau đi những giọt mồ hôi tuôn ra.

Nàng vật vờ ngã lăn ra nền đất lạnh giá của thạch thất nhưng cái lạnh đó lại chẳng đủ xua đi sự nóng bức trong người nàng, cảm giác lúc này của nàng rất là trống trải nàng cần một cái gì đó tốt nhất là một tên nam nhân. Khi cái suy nghĩ này bỗng nhiên hiện lên trong đầu liền làm cho nàng thoáng thanh tỉnh “ Sao mình lại có ý nghĩ như thế? Chẳng lẽ mình ăn phải cái gì đó có tác dụng giống như xuân dược hay sao? Hay là Lâm Thúc...chắc không phải đâu lúc đó ánh mắt thục ấy rất trong suốt không có gì khác lạ”.

Một lúc sau thì nàng không nhận được mà đặt bàn tay lên đôi nhũ phong kiều ngạo của mình vuốt ve nó một cách nhẹ nhàng rồi từ từ tăng thêm lực đạo vì nếu chỉ có thể thôi thì nàng lại không thấy thỏa mãn, nơi u cổ được bao quanh bởi những đám cỏ dại không biết từ lúc nào đã rí ra một chất lỏng trong suốt.

Khoái cảm càng lúc càng dâng trào theo tiết tấu một cánh tay như con rắn bắt đầu lần mò về phía hang động đang được bao bọc bởi những tán hộ vệ, những ngón chân của nàng đột nhiên bấu lại cả người cũng trở nàng quẫn quại, uốn éo không ngừng. Cái miệng xinh đẹp bắt đầu lại vang lên khúc nhạc hoan ca “A...ư...a.ư.u.a.a..a.”.

-----oOo-----

Lại nói về tình huống của hai người Mạnh Lệ Nương và Vũ Tiểu Vũ, lúc này Mạnh Lệ Nương với thân hình quyến rũ không một mảnh vải che đậy, nằm dưới mặt đất. Nàng giương đôi mắt đẹp nhìn bóng dáng của Vũ Tiểu Vũ đang lao tới không biết làm sao.

“Hắn định..định làm gì? Tại sao linh lực trong cơ thể hắn lại mạnh như thế, một chương vừa rồi của mình uy lực tuy không lớn nhưng với tu vi của hắn thì không thể nào đỡ được mới phải, đằng này còn đánh cho mình bị thương nặng không thể ngồi dậy nổi, đến tột cùng là sao?”

Trong đầu Mạnh Lệ Nương liên tục hiện lên suy nghĩ, nàng cũng không dám phỏng đoán hắn định làm gì nhưng nàng lại đột nhiên hoảng hốt nghĩ “Nếu hắn thực sự làm như vậy mình sẽ làm sao với tình huống này đây?”.

Còn về phần Vũ Tiểu Vũ trong đầu của hắn lúc này đã hoàn toàn không còn bất kỳ một ý nghĩ nào nữa rồi, ý thức của hắn đang được bao bọc bởi một quả cầu màu vàng kim, tất cả hành động từ này giờ của hắn chỉ là phản ứng của thân thể công thêm lực hấp dẫn từ Mạnh Lệ Nương mới dẫn đến tình huống bây giờ.

Khoảng cách giữa hắn và Mạnh Lệ Nương càng ngày càng gần và rồi gần như, đúng vậy là gần như vừa đến chỗ của nàng thì hắn không chần chừ một chút nào liền nằm đè lên người nàng, cái mặt úp lên khuôn mặt nàng không ngừng hít lấy hít để.

“Bóp”

“Tiểu..từ...Khốn Kiếp...người muốn làm gì...muốn..ư!”

Một âm thanh vang lên kèm theo đó là tiếp mắng chửi của Mạnh Lệ Nương chỉ là nàng không ngờ mình vừa mở miệng ra mắng chưa được một câu liền bị cái miệng của hắn áp vào một cảm giác lạ lùng liền dân lên trong lòng của nàng.

Tuy là vậy nhưng nàng biết chuyện gì sắp diễn ra với mình nên liền cố hết sức cùng hắn vùng vẫy, tay chân vùng loạn xa. Nhưng nàng càng làm như vậy lại khiến cho một vật vừa nóng vừa cứng cấp dễ dàng chen vào.

Và rồi chuyện gì đến cũng phải đến, một cơn đau đớn từ nơi nào đó của nàng đột nhiên truyền đến làm nàng chết lặng đỉnh chỉ mọi động tác phải kháng, hai mắt vô hồn nhìn thẳng vào trời xanh “Hết rồi, hết thật rồi...ta xin lỗi người...ta cuối cùng cũng không giữ trọn lời hứa”.

Hai hàng nước mắt chảy dài theo khuôn mặt, nhưng tất cả cảm xúc đó Vũ Tiểu Vũ đều không quan tâm, bởi vì thứ nào đó đã chen vào được bên trong nên lúc này hắn đã đánh thức bản năng thú tính của mình bắt đầu đập điều lên xuống.

Ngay khi bọn họ vô tình kết hợp với nhau thì một lực lượng vô tận từ trong người của Vũ Tiểu Vũ theo chỗ bọn họ kết hợp lại, bắt đầu đi dạo một vòng bên trong người của Mạnh Lệ Nương rồi nó đột nhiên dừng lại ở chỗ đan điền của nàng một lúc lâu rồi mang một lực lượng từ đó đi vào bên trong thân thể của Vũ Tiểu Vũ, cứ như thế hình thành nên một vòng chu thiên cực đại giữa hai người bọn họ.

Cửu Dương Tâm Pháp cũng bắt đầu được hần vô thức sử dụng, dường như nó đang muốn tinh lọc nguồn lực lượng từ trong người Mạnh Lệ Nương truyền sang cùng lúc đó Thái Cực Cầu xoay chuyển liên tục thu hút lực lượng được tinh lọc vào bên trong nữa trái màu đen của mình.

Đồng thời nó cũng chuyển một lực lượng trả lại sang bên người của Mạnh Lệ Nương, hai người cứ như thế khoảng nửa canh giờ thì bầu trời trong lành của Vũ Sát Phong đột nhiên kéo mây đen mù mịt. Linh khí mọi nơi cũng thay nhau kéo về chỗ hai người Vũ Tiểu Vũ, đây chính là hiện tượng Thiên Kiếp sắp phủ xuống.

Mọi người ở Vũ Sát Phong nhìn thấy lại trầm nghĩ trong lòng “Là ai sắp độ kiếp đây?”, lúc này bên trong đại điện Thái Sơ Tông lại có một đôi mắt nhìn về phía Vũ Sát Phong lo lắng, người này không ai khác chính là Mạnh Thiên Uy.

“Đây là con gái ta sắp độ kiếp hay lại là tên tiểu tử đang ở chỗ nó tu luyện tiếp tục bị Thiên Phật phủ xuống?”

Sau khi hắn thì thầm một câu thì lại thờ dài quay mặt hướng vào trong đại điện, hắn không muốn đến xem rồi lại làm ra quyết định từ bỏ, hắn không dám đánh cược một lần nữa, nếu không

phải Vũ Tiểu Vũ không có chuyện gì xảy ra thì có lẽ đạo tâm của hắn đã bị khoét một lỗ hổng khó bù đắp rồi.

Ở một nơi khác trong Vũ Sát Phong nhìn thấy hiện tượng này lại không nhận được buông lời oán hận:

“Khốn Kiếp! Con nha đầu đó không ngờ lại độ kiếp còn ta thì vật vờ mãi không tìm được điểm đột phá, tại sao... tại sao lúc nào Đặng Ngọc Huyền ta cũng phải xếp ở phía sau nó chứ? Tại sao?”.

Đúng vậy người oán hận này chính là Đặng Ngọc Huyền, tiếng oán hận của nàng vang vọng đến tận cao trời nhưng hiển nhiên là không có một ai có thể trả lời câu hỏi này cho nàng.

Bầu trời đen kịt gào thét bắt đầu bỏ xuống một đạo thần lôi đánh thẳng xuống hai người con người đang trần truội dính chặt vào nhau tựa như đang muốn trừng phạt bọn họ vậy.

Đạo Thần Lôi đánh trúng thân thể bọn họ nhưng tuyệt nhiên lại không làm bọn họ hề hấn gì vì có một lực lượng nào đó nhanh chóng đồng hóa tất cả lực lượng của nó làm thuốc bổ tẩy rửa cơ thể cho hai người.

Lực lượng đó nhanh chóng hòa vào huyết nhục của bọn họ, kinh mạch nhanh chóng căng ra hết mức để lực lượng đó thấm thấu nhanh hơn, lúc này trong đan điền của Mạnh Lệ Nương quả Kim Đan to lớn bất ngờ nổ tung một hư ảnh bé gái cực kỳ giống với Mạnh Lệ Nương nhanh chóng được hình thành.

Còn trong đan điền của Vũ Tiểu Vũ lúc này đang nhanh chóng xuất hiện thêm một viên kim đan thứ ba nhỏ như viên đan được, vị trí của ba viên kim đan lúc này chính là xoay vòng quanh Thái Cực Cầu cách nhau đúng một góc 120 độ, hẳn liền thành công tiến vào Trúc Cơ Viên Mãn.

Vào ngay lúc này đạo Thần Lôi thứ hai được bỏ xuống cũng như lần trước bọn họ nhanh chóng vượt qua nó mà không gặp bất kì trở ngại nào chỉ là lúc này lực lượng bị đồng hóa liền tằm bổ cho bé gái trong đan điền của Mạnh Lệ Nương mà thôi, tất cả lợi ích đều được tập trung về cho nàng, Vũ Tiểu Vũ lúc này chỉ là kẻ được hưởng lợi mà thôi.

“Àm...”

Một đạo Thần Lôi lại đánh xuống chỉ là lần này bọn họ đã không còn lực lượng kia trợ giúp đồng hóa nữa nhưng lực lượng của đạo Thần Lôi vẫn không hề làm tổn thương được bọn họ vì tất cả lực lượng đó đều bị cánh tay phải của Vũ Tiểu Vũ hấp thu rồi tiếp tục bị Cửu Dương Tâm Pháp tinh lọc lại truyền sang tâm bồ cho hư ảnh bé gái trong đan điền của Mạnh Lệ Nương.

Lại một Đạo Thần Lôi nữa được đánh xuống hư ảnh bé gái trong đan điền của Mạnh Lệ Nương càng ngày càng chân thật, cùng với đó là khoái cảm cực đại càng ngày càng dâng trào trong lòng của nàng, hai chân Mạnh Lệ Nương vô thức kẹt chặt vào bên hông của Vũ Tiểu Vũ, đôi môi mọng đỏ khẽ mở ra, âm thanh của dục vọng từ đó bắt đầu phát ra khúc nhạc hoan ca.

“A...ư...ư...A..a.ư...”

Chính vào lúc âm thanh từ miệng của nàng vang lên thì một đạo Thần Lôi lại đánh xuống lần này có vẻ lực lượng của Lôi Kiếp đã được tăng lên vì cánh tay phải của hắn phải dẫn co một lúc lâu mới hẳn thu triệt để được nó.

Ngay khi lực lượng cuối cùng được hắn thu vào tay thì cánh tay phải của hắn lại biến hóa, những đường gân hình tia chớp bắt đầu quấn quanh từ bàn tay lên cánh tay của hắn đến tận vai mới dừng lại, hư ảnh bé gái trong đan điền của Mạnh Lệ Nương bắt đầu hóa thành chân thật, hai mắt của bé gái bắt đầu mở mắt ra, nàng hình thành được Nguyên Anh của chính mình cùng với đó là một lực lượng toả ra khắp thân thể khiến cho Mạnh Lệ Nương chính thức bước vào tu vi Nguyên Thần sơ kỳ.

Lúc này linh khí trong thiên địa bắt đầu loãng dần và đạo Thần Lôi cuối cùng cũng được phủ xuống nó nhanh chóng bị Vũ Tiểu Vũ đồng hoá, lực lượng từ đó nhanh chóng chạy thẳng vào trong đan điền của hắn, ba viên kim đan cũng biến đổi không còn xoay vòng quanh Thái Cực Cầu nữa mà từ từ thu hẹp khoảng cách lại.

Chúng nó ma sát vào nhau rồi viên này nuốt viên kia dần dần to lên đến khi viên cuối cùng bị nuốt gọn thì một viên kim đan to bằng nắm tay đưa trẻ bảy tám tuổi hình thành sao đó nhanh chóng bao bọc Thái Cực Cầu vào bên trong, không ngờ Vũ Tiểu Vũ hẳn lại một lần liền thăng hai cảnh giới.

Khi mà lực lượng của Thiên Kiếp tán đi cũng là lúc cuộc hoan lạc của bọn họ đến hồi kết một dòng tinh hoa được bắn sâu vào bên trong u cốc mọc đầy cỏ dại um tùm, Vũ Tiểu Vũ sau khi đạt được cực khoái liền ngất đi còn Mạnh Lệ Nương tuy không khá hơn hẳn chút nào nhưng thừa lúc linh trí còn thức tỉnh liền tung ra lực lượng cuốn hai người vào bên trong động phủ đóng cửa lại rồi cũng thiếp đi.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Ký Ức Đau Lòng của Mạnh Lệ Nương

Bên trong một động phủ có một đôi nam nữ đang trần truội nằm dưới đất hai mắt nhắm chặt, lúc này khoé miệng của cô gái đang nhếch lên tựa như đang cười vậy, chắc có lẽ nàng đang có một giấc mơ đẹp đẹp chăng.....

-----oOo-----

Trên một đồng cỏ rộng lớn đang có hai người đùa giỡn đó là một cô bé khoảng mười tuổi và một cậu bé chắc là cũng sắp xĩ nàng vì nhìn chiều cao của bọn chúng chẳng khác nhau là mấy.

Lúc này cô bé đang đuổi theo một con bướm màu vàng trong rất xinh đẹp, còn cậu bé trai thì đang lom khom làm gì đó không biết. Một lúc sau cậu bé quay lại chỗ cô bé thì trên tay của hắn lúc này đang cầm một bó hoa màu vàng nhạt cũng không kém phần xinh đẹp với con bướm là bao.

Khi cậu đến gần thì mới phát hiện cô bé không biết vì cái gì mà lại ngồi khóc một mình, hai gò má lại lấm lem bùn đất nhìn trong rất đáng yêu.

“Mạnh sư tỷ! Làm sao lại khóc nhè nữa rồi!”.

Cô bé nghe cậu bé hỏi thì hơi thất thích chìa bàn tay ra, bên trong là lòng bàn tay chính là một con bướm màu vàng kia nãy nàng đang đuổi bắt chỉ là lúc này nó đã nát bấy không còn bay được nữa rồi. Cô bé bắt đầu khóc lớn hơn và cố gắng giải thích cho cậu bé hiểu:

“Ta...ta không phải là cố ý...thật đó....ta không phải cố ý giết nó đâu!”

Thật ra đúng là nàng không phải muốn giết nó, khi nãy nàng đuổi bắt được nó cũng vừa lúc đó lại không cẩn thận vấp phải cục đá té lăn ra đất, lực và đập cùng sức bóp của bàn tay nàng

đã làm nó chết đi.

“Rồi rồi! Tỳ không có ý giết nó! Ta tin Tỳ là được chứ gì! Tỳ không khóc nữa nhé, Tỳ xem đi đây là cái gì?”

Cậu bé vừa nói vừa đưa bó hoa lên trước mặt của cô bé, lúc này nàng dừng khóc nhìn chăm chú vào bó hoa hiểu kỳ hỏi:

“Làm gì có cái gì chứ! Chỉ là một bó hoa mà thôi!”

“Thế Tỳ không thấy nó xinh đẹp sao?”

Cô bé vô thức gật đầu xác nhận, cậu bé lại nói tiếp:

“Ta tặng tỳ đó, tỳ thích không?”

“Ta thích! Cảm ơn người! Hoàng sư đệ!”

“Tỳ thích là được rồi, hứa với đệ không khóc nữa nhé!”

Cậu bé vừa nói vừa khẽ lau sạch sẽ bụi bặm trên khuôn mặt của nàng, cô bé đối với hành động bất ngờ của hần khẽ ngượng ngùng nói:

“Người..người làm gì đó Hoàng sư đệ?”

“Hihi, Ta giúp tỳ lau sạch khuôn mặt thôi chứ có làm gì? Nếu không chút nữa về ta sẽ bị Mạnh bá bá mắng cho một trận vì dám làm con gái bảo bối xinh đẹp của người thành ra như thế này...”

“Ta thật sự xinh đẹp sao?”

Cô bé nghe cậu bé nói mình xinh đẹp thì xấu hổ không thôi, nhưng trong lòng lại có cảm giác khác lạ nhìn không được hỏi cậu bé một lần nữa và nàng liền nhận được cái gật đầu xác nhận của cậu bé.

Mấy năm trôi qua....Cô bé đã lớn lên trên thành một thiếu nữ xinh đẹp và được nhiều người theo đuổi, nàng luôn hoài niệm khoảng thời gian cùng Hoàng sư đệ trốn phụ thân vui đùa ở những đồng cỏ xinh đẹp, nó thật sự rất là vui vẻ biết bao bởi vì lúc này nàng đã không có thời gian để làm việc đó nữa rồi.

-----oOo-----

Trong một đại sảnh ở rộng lớn, lúc này có vài người đang lời qua tiếng lại âm thanh có chút vang vọng:

“Con không chấp nhận! Vì cái gì con phải gả cho hần, người chưa từng gặp mặt?”

“Lê Nương! Chuyện này là lỗi của phụ thân năm đó không bàn bạc với người đã định chung thân đại sự cho người, nhưng chuyện này ta đã lỡ nói ra rồi, bây giờ ta làm sao có thể bội ước được! Đây cũng là chỗ thăm giao còn hiểu không?”

“Con không biết! Con không biết...” Cô gái khóc ròng gào thét nhìn thẳng vào mặt người trung niên nói, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, không phải nàng muốn làm khó phụ thân mà thật sự trong lòng nàng không biết từ lúc nào đã có hình bóng của một người con trai nhưng bây giờ phụ thân nàng lại làm như vậy thử hỏi làm sao nàng bằng lòng cho được.

Nhìn con gái điên cuồng như vậy khiến cho người làm phụ thân như hần có chút không đành lòng nhưng chỗ giao tình với lại cũng chính là do mình nói ra, bây giờ lại bội ước thì có chút không phải “Haiz! Mạnh Thiên Uy ta có lẽ này thật sự phải cầu xin người rồi!”, hần đưa nhìn về phía người đối diện, khẽ cúi người nói:

“Lê huynh! Huynh...”

Người đối diện nhìn thấy Mạnh Thiên Uy như vậy là biết hần định nói gì đó liền khoát tay lên tiếng ngăn cản lời của hần nói, sau đó lại quay sang đưa con trai của mình hỏi:

“Haha, Mạnh huynh chuyện của bọn trẻ cứ để cho bọn trẻ giải quyết còn tình cảm của chúng ta thì vẫn vậy thôi! Con thấy sao Thủ Tĩnh?”

“Nếu phụ thân đã nói thế thì con đây cũng chẳng có ý kiến gì, không bằng cứ như làm vậy, chúng ta sẽ tổ chức đại hội tuyển phu cho Mạnh Lê Nương Tiểu Thu, những ai yêu thích nàng đều có thể tham dự, người chiến thắng cuối cùng sẽ được lấy nàng, Mạnh Tiểu Thu! Nàng thấy làm như thế có được không?”

Mạnh Lê Nương nghe Lê Thủ Tĩnh nói như vậy liền suy tư một lúc lâu, một hồi sau nàng cũng đồng ý vì có lẽ đây là cách vẹn toàn nhất bây giờ vừa không làm phụ thân khó xử lại vừa cho nàng một cơ hội để tự mình đấu tranh.

Hai cha con họ Lê sau khi cùng hai cha con họ Mạnh thống nhất ý kiến tổ chức đại hội tuyển phu cùng thể thức tuyển chọn liền nhanh chóng rời đi, chuyện này nhanh chóng được lan truyền. Những người yêu thích Mạnh Lê Nương hùng hồn tuyên bố sẽ không cho Lê Thủ Tĩnh được như ý nguyện.

Bên cạnh đó Hoàng Hữu Thường sao khi làm nhiệm vụ từ bên ngoài trở về liền tìm Mạnh Lê Nương để hỏi cho ra lẽ, sau khi biết được mọi chuyện hần không nhận được khuyên nàng cùng hần bỏ trốn, nhưng Mạnh Lê Nương lại kiên quyết không đồng ý.

Hoàng Hữu Thường thấy khuyên bảo nàng một lúc lâu nhưng lại không được liền bảo mình sẽ tham dự vào đại hội tuyển phu, Mạnh Lê Nương nghe hần nói vậy hai mắt không khỏi ngẩn ngơ nhìn hần. Quả thật nàng rất muốn bảo hần tham gia nhưng lại không dám mở miệng bởi vì sau ngàn ấy năm bên nhau thế mà hần lúc nào cũng giữ khoảng cách với nàng, mỗi khi nàng đến gần thì hần lại tìm cách trốn tránh nên nàng không biết từ suy nghĩ của hần là thế nào, hần có thương nàng không?

Rồi ngày đó cũng đến, hần xuất sắc vượt qua hết tất cả mọi người để cùng Lê Thủ Tĩnh đánh một trận cuối cùng, những tưởng ngày hạnh phúc của nàng sẽ đến nhưng nàng không ngờ tất cả chỉ là âm mưu của Lê Thủ Tĩnh, dù cho Hoàng Hữu Thường có kiệt xuất bao nhiêu cũng không thể nào thắng được hần bởi vì trước ngày thi đấu, hần đã cho người ám toán Hoàng Hữu Thường.

Một trận chiến kinh thiên động địa đã được diễn ra và cuối cùng Lê Thủ Tĩnh một kiếm giết chết Hoàng Hữu Thường tại chỗ, khiến cho Mạnh Lê Nương bỗng chốc trở điên cuồng tay cầm Kiếm Tiên Vũ một nhát đâm chết Lê Thủ Tĩnh trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

-----oOo-----

“Không.....!”

Một tiếng thét vang lên cô gái giết mình thức dậy, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt của nàng, trước mặt nàng không phải là tên nam nhân nàng yêu thương mà lại là một cậu

thiếu niên khiến nàng cảm hận, người này không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ còn người con gái đang dùng cặp mắt cảm hận nhìn hấn chính là Mạnh Lệ Nương.

Sau khi nàng đem hai người bọn họ vào trong động phủ để tránh tình tránh tình xấu hổ thì nàng cũng thiếp đi và có một giấc mộng, giấc mộng của nàng chính là khung cảnh nàng không bao giờ quên được, ngày hôm ấy mưa rơi tầm tã đến tận nam canh giờ vẫn chưa dừng lại, mặc cho mưa giông lạnh lẽo nàng vẫn ngồi đấy ôm hấn vào trong lòng.

Mặc cho phụ thân nàng xử lý những chuyện kéo theo của sau khi nàng giết chết tên khốn kiếp đó, nàng vẫn chỉ ngồi đấy nhớ lại những khung cảnh hạnh phúc nhất của nàng với hấn, nàng tự trách bản thân tại sao lúc đó lại đồng ý tổ chức đại hội làm gì chứ? Nếu không phải nàng đồng ý thì hấn đâu có chết oan ức như vậy.

Nếu lúc đó nàng đồng ý hôn sự thì có lẽ nàng vẫn còn có cơ hội nhìn ngắm hấn từng ngày dù không được ở bên hấn, có lẽ với nàng như vậy là đủ rồi, nó còn tốt hơn bây giờ là nàng phải mất đi hấn vĩnh viễn.

Mạnh Lệ Nương đưa tay lau đi những giọt nước mắt, những suy nghĩ rối loạn cứ hiện lên trong tim thức:

“Minh phải làm sao đây? Đưa tay một chường đánh chết hấn sao? Chỉ là mình cũng không thể trách hấn được vì lúc đó hấn đã tẩu hỏa nhập ma.... Nhưng nếu mình không xuất hiện thì cũng không có chuyện này xảy...Rất cuộc thì hấn là đúng hay đây là định mệnh của mình...?”

Lúc này nàng lại phát hiện mình đã đột phát tu vi, nàng không hiểu tại sao lại mình lại đột phá vì mấy ngày trước nàng đã thử qua một lần rồi nhưng không thành công còn khiến mình bị trọng thương nên lúc gặp Vũ Tiểu Vũ thần sắc không được tốt cho lắm

“Chẳng lẽ hấn chính là chìa khóa cho việc đột phá của mình? Không lẽ cùng hấn làm chuyện đó nên mình mới có thể thành công tấn cấp Nguyên Thần mà không gặp một chút khó khăn nào sao? Nhưng chính vì thế mà mình lại thất hứa với Hoàng sư đệ như vậy có đáng không?...Tu vi càng cao thâm thì...sao chứ? Cũng chẳng thể thay được cái ngày định mệnh đó...”

Đúng vậy nàng tự hỏi chính mình tu vi có tăng tiến thì nàng lại có thể làm gì? Hai mươi năm cô độc trên cõi đời này cũng không tính là quá lâu nhưng tu vi càng cao thì sinh mệnh lực lại càng được đề cao thêm, vậy những năm tháng đó nàng sẽ làm gì, tiếp tục cô đơn tu luyện để lại tiếp tục cô đơn sao?

Nàng đã một lần muốn từ bỏ con đường đi đến sinh mệnh vĩnh hằng này rồi nếu không phải năm đó phụ thân hết lòng cứu chữa thậm chí là muốn dùng chính sinh mệnh của mình để đổi lấy sinh mệnh cho nàng thì có lẽ đã không có nàng như ngày hôm nay.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ đang nằm trước mặt đội nhiên mở mắt ngồi dậy nhìn thấy tình trạng của Mạnh Lệ Nương rồi giựt mình nhìn lại chính bản thân mình, hấn có chút kinh ngạc hỏi:

“Chưong...Chưong Phong! Ngải...ngải...ta...ta...làm sao ra thành như thế này?”

Nàng cười lạnh nhìn hấn nói với vẻ mặt không một chút cảm xúc, mặc cho tất cả cảnh xuân đều lọt vào trong tầm mắt của hấn:

“Người đã làm ra chuyện gì? Người còn không nhìn ra được hay sao mà phải hỏi? Hay là hai mắt của người chỉ để trang trí trên đó cho có lệ thôi!”

Vũ Tiểu Vũ nghe Mạnh Lệ Nương nói vậy thì trong lòng liền kêu lên không xong “Thôi hết rồi! Xong cmnr! Nghe lời của nàng ta nói vậy thì...chắc chắn mình đã làm gì nàng ta rồi, cơ mà sao mình không nhớ gì hết vậy nè!”

Hấn đưa mắt nhìn cơ thể còn động lại dấu vết của cuộc hoan lạc hấn không khỏi lại thờ dài, cả cái Vũ Sát Phong này ai mà không biết tính tình của Mạnh Lệ Nương như thế nào, nhưng không ngờ hấn lại dám đẩy ngã nàng mới chết chứ “Ta...Ta làm sao có thể cường bạo nàng ta đây?”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Khuất Phục Mạnh Lệ Nương Bằng Cách Hạ Lưu

Ngay khi Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ tới đây thì một giọng cười khoái trá vang lên trong thức hải của hấn:

“Ta thực sự nể phục người rồi, Tiểu Vũ à! Chỉ qua có bấy nhiêu thời gian mà người đã biến giấc mơ ngày đó thành sự thật rồi! À không! Chỉ mới được một nửa thôi nhưng mà như vậy cũng xem là có thành tựu rồi, tiểu đệ đây xin quỳ xuống bái phục ngài sát đất à....haha”

Giọng nói này không ai khác chính là Hắc Tiểu Vũ, sau khi một mối chông chọi lại quả cầu kim sắc đó hấn đã chìm vào trong một giấc ngủ sâu may mà có Ma Thần Ước Nguyên Ngọc chống đỡ không thì hấn đã thật sự tan biến rồi.

“Cút cmn người đi! Không thấy ta đang phiền sau!”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe hấn nói liền bức bội mắng chửi một câu sau đó liền quay trở lại không thêm đề ý tới hấn nữa, chuyện quan trọng bây giờ với hấn là làm sao để đối mặt với Mạnh Lệ Nương kia kìa.

Thời gian cứ thế trôi qua, hai con người với những suy nghĩ rối loạn của riêng mình lại đang nhìn chăm chăm vào nhau xem phản ứng của đối phương thế nào, lúc này Vũ Tiểu Vũ mới thờ dài nhắm mắt lại nói rất dứt khoát:

“Người xuống tay đi!”

Mạnh Lệ Nương nghe hấn nói như vậy liền hiểu hấn muốn gì, nhưng nàng sao lại có thể dễ dàng cho hấn toại nguyện như vậy, không cần biết chuyện này ai đúng ai sai, nhưng nhân quả đã tạo thành thì không phải cứ chết là có thể giải quyết được, nếu lỡ như... Nàng nghĩ đến đây thì nhìn hấn hừ lạnh nói:

“Người nghĩ! Sau tất cả những gì đã xảy ra thì chỉ cần ta giết người là có thể xóa sạch được mọi vết tích trên người ta sao? Có thể để ta quay trở lại cái sự hoàn hảo trước ngày định mệnh đó à? Người đây đang chọn cách trốn tránh sự việc để cho mình được thanh thân còn ta lại phản một mình chịu đựng sự quấy nhiễu và phế báng khi sự việc này đổ vỡ sao?”

“Ta...Ta không phải là muốn trốn tránh cũng không phải là không muốn sống mà cái chính là ta không biết phải làm sau đối mặt với người, thứ nhất người là một cô gái xinh đẹp ta cần bản là không xứng thì làm sao mở miệng nói phụ trách với người, thứ hai tu vi người lại càng cao thâm hơn thì đâu cần đến thứ phế vật như ta bảo vệ và đều quan trọng nhất là người cần bản không yêu thích ta cho nên ta chỉ có thể lấy cái chết để bù đắp cho người thôi”

Vũ Tiểu Vũ lúc này đột nhiên trở nên nghiêm túc, lời nói của hấn cứ như là dùi trống đánh sâu vào trong lòng nàng khiến cho nàng phải suy nghĩ “Đúng vậy! Trong lòng nàng bây giờ đã có một tình yêu khắc cốt ghi tâm, có người nam nhân nàng yêu thích và chờ đợi còn hấn thì đâu là cái gì trong lòng của nàng”

Mạnh Lệ Nương tuy suy nghĩ là vậy nhưng sắc mặt lại càng trở nên lạnh lùng hơn nói:

“Nực cười! Trinh tiết của một người con gái thì có thể tùy tiện hủy hoại rồi lấy cái chết để tạ tội sao? Nỗi ô nhục này sẽ đeo bám theo ta cả đời cả kiếp, người nghĩ với tấm thân đã bị vấy đục như thế này thì có ai còn muốn nữa? Thôi đời như thế nào người không phải không biết, nếu như để cho họ biết ta như thế nào còn không phải nhận lấy sự phi báng từ họ sao, nếu như...nếu lỡ như ta có cốt nhục của người thì bọn họ sẽ nghĩ ta như thế nào? Ở trên đời này không phải cái gì sai là cũng có thể sửa đặt biết lại là loại chuyện này thì càng không thể, người hiểu hông?”

Phải nói Mạnh Lệ Nương đúng là người từng trải, những lời nói của nàng cứ ra như là dao cứa vào trong lòng của hần vậy, những câu nói thấm nhuần đạo lý lẽ sống trên đời, nếu như đây là thế kỷ của hần thì có lẽ cùng lắm hần chỉ là bị vướng vào vòng lao lý mà thôi, người còn lại vẫn tiếp tục sống bình thường vì cái tư tưởng cô hủ đã bị gỡ bỏ từ bao giờ rồi.

“Ta...” Vũ Tiểu Vũ mở miệng ra nhưng lại không biết nói gì, còn Mạnh Lệ Nương lại lẳng lặng theo dõi phản ứng của hần.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ đột nhiên hít một hơi thật sâu vào nhìn nàng hỏi:

“Rốt cuộc ta phải làm gì cho người thì mới có thể bù đắp cho người đây?”

Mạnh Lệ Nương không trả lời câu hỏi của hần mà quăng ngược vấn đề trở lại cho hần:

“Ta muốn gì không quan trọng bởi vì thứ ta muốn người sẽ không bao giờ làm được, quan trọng là chính người muốn làm thế nào để cho ta cảm thấy thỏa mãn..?”

Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ một lúc lâu cũng không biết cái gì có thể làm cho nàng thỏa mãn, thật ra hần chỉ là một thằng dốt đặc cán mai về khái niệm của gái, nếu không phải vậy thì hần cũng không bỏ lỡ người con gái hần yêu thương.

Đúng là hần có duyên với tất cả bọn con gái, chơi chung với bọn họ nhiều đêm cũng hiểu được tính nết của bọn con gái như thế nào, chỉ là hần lại không hiểu bọn họ cần nhất là thứ gì và muốn nhất là thứ gì.

Suy nghĩ một hồi lâu chẳng biết hần có nghĩ ra được cái gì không mà đột nhiên lại nhào về phía Mạnh Lệ Nương đè nàng nằm ngửa ra giữa nền đất, hành động bất ngờ của làm cho nàng không khỏi hoảng hốt kêu lên:

“Người làm cái gì vậy...người...ừ”

Mặc cho nàng kêu la, lúc này hần cúi người đặt cho nàng một nụ hôn, tuy ban đầu nàng còn né tránh tây nhưng một lúc sau thì nàng lại đầu hàng vô điều kiện, thân thể vung vẩy phản kháng nhưng nàng lại tuyệt nhiên không dùng sức mạnh tu vi, không biết nàng có hiểu mình là tu sĩ hay không mà lại phản ứng như một cô gái bình thường.

Lần này không vội vã như lần trước mà nói đúng hơn là lý trí cùng ý thức của hai người vẫn còn thanh tỉnh, Mạnh Lệ Nương có thể cảm nhận được phản ứng chân thật nhất cơ thể của mình và Vũ Tiểu Vũ có thể cảm nhận được vẻ kiều diễm tuyệt vời từ cơ thể của Mạnh Lệ Nương mang lại.

Hần không vội vã không dồn dập từng chút từng chút chiếm lấy từng mảnh đất phi nhiều màu mỡ, còn Mạnh Lệ Nương thì vừa phải ứng phó với khoái cảm dạt dào mà hần mang lại vừa phải chống đỡ trước sự tấn công của hần.

Và rồi khu đất ở trung tâm, phần quan trọng nhất của cuộc xâm lăng đã nhanh chóng rơi vào trong tay giặc, những cử chỉ ân cần quan tâm của hần làm cho nàng lại ngất ngây với hương vị của cuộc sống.

Tay chân của nàng không biết từ lúc nào đã bắt đầu được nơi lỏng, chúng có lúc phải bầu lại vì cái dư vị của các khoái cảm mang đến, cơ thể của nàng từ từ nhùng ra không còn một chút sức lực, cái ý thức phản kháng lại hành động cợt nhả của hần cũng không còn được thời thức nữa mà là bắt đầu từ từ chấp nhận.

“Ư...a...á...ừ”

Những tiếng nhạc hoan ca bắt đầu từ từ vang lên từ đôi môi khiêu gợi của nàng và đúng lúc này nàng cảm nhận được thứ gì đó lấp đầy cái khoảng trống không đáy của nàng, ê ẩm đau nhứt rồi từ từ chỉ còn lại khoái cảm đang dâng trào.

Nàng không còn kìm chế được chính mình nữa, mà bắt đầu thả lỏng tất cả nàng có cảm giác nàng muốn mình phóng túng một lần, có lẽ nàng đã cô đơn quá lâu hoặc cũng có lẽ đây là lần đầu nàng được niềm trải cảm giác ân ái này nên mới thế mà nói đúng hơn là lần thứ hai trong cuộc sống cô độc của chính nàng.

“A...”

Một chuỗi âm thanh được vang lên, một dòng tinh hoa nóng ấm được hần để lại trong cơ thể nàng và sau tất cả những gì đã trải qua thì hai người lại nhìn nhau thờ dốc, Vũ Tiểu Vũ đột nhiên đưa bàn tay vén những loạn tóc mai đang che khắp khuôn mặt mỹ lệ của nàng có lẽ hần đang muốn nhìn cho kỹ để ghi nhớ lại khoảng khắc này cũng nên.

Đã qua một lúc lâu rồi mà hần tuyệt nhiên vẫn chưa chịu rời khỏi cơ thể của Mạnh Lệ Nương, hần vẫn nằm đấy ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, còn Mạnh Lệ Nương thì hai mắt nhắm chặt nặc kệ hần muốn làm gì thì làm có lẽ nàng đã quá mệt mỏi rồi. Lúc này một âm thanh vang vọng bên tai nàng:

“Nàng thấy như thế này có đủ làm thỏa mãn nàng hay không?”

“A.U”

“Hừ! Đây là hần đang chơi chữ với nàng sao” Một suy nghĩ hiện lên trong đầu của nàng, nàng mở miệng lên tiếng nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị hần tiếp tục cúi xuống chiếm lấy đôi môi của mình.

“Hần định làm cái gì nữa đây?” Nàng thầm suy nghĩ trong lòng, tuy là biết hần định là gì nhưng mà khi nghe được chính từ miệng của hần thì nàng không khỏi rung mình.

“Nếu như nàng không thấy thỏa mãn thì chúng ta lại tiếp tục vậy cho đến khi nào nàng thỏa mãn mới thôi!”

Mạnh Lệ Nương vừa nghe hần nói thì cái đầu cứ liên tục lắc qua lắc lại những âm thanh “Ư..” cứ liên tục vang lên bởi vì hần vừa nói xong liền cúi xuống dùng hai cái môi của mình bị kín môi của nàng lại.

Từng tác đất trên cơ thể nàng lại bị hần xâm chiếm, cuộc xâm chiếm này rất từ tốn dường như mỗi tác đất đều bị hần cày xới tới mấy lượt còn Mạnh Lệ Nương lúc này cứ mặc cho đội quân của hần xâm nhập vì nàng đã buông bỏ tất cả lực phòng thủ cứ để hần tùy ý chiếm đóng bất cứ chỗ nào mà hần thích.

Cuộc xâm chiếm này gần như cứ được hần thực hiện liên tục vừa dừng lại nghĩ một chưa được bao lâu là hần lại hỏi nàng câu hỏi “Đã thỏa mãn chưa?” rồi lại không để nàng trả lời là lại tiếp tục xua quân xâm lược.

Đến lần thứ tư cùng chính là lần này hần lại mở miệng hỏi và khi hần chuẩn bị cuối người định hôn lấy đôi môi của nàng thì không biết nàng lấy sức từ đâu liền gạt đầu hần sáng một bên tranh thủ nói:

“Người... người có thể bớt lưu manh một chút được không? Hối người ta nhưng lại không cho người ta trả lời là sao?”

Giọng nói của nàng lúc này tự nhiên lại như một cô gái đôi mươi hồn dỗi tình lang, đầu còn cái vẻ lạnh lùng khi nãy.

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói như vậy thì gầy đầu nói:

“Ta thật sự cũng không muốn phải làm vậy! Chỉ là ta sợ một lần không đủ để làm cho người thỏa mãn!”.

“Người... Người lưu manh vừa thôi, ta đâu phải nói là thỏa mãn theo cách này?”

“Vậy nói tóm lại là người không thỏa mãn đúng không?”

Vừa nói xong thì hần lại cúi người xuống định tiếp tục hôn nàng thì Mạnh Lệ Nương cuốn quạt nói:

“Thỏa mãn... thỏa mãn rồi! Người vừa lòng chưa! Người ta mệt lắm rồi có thể để cho người ta nghỉ ngơi được một chút hay không? Nó cũng đau rất lắm!”

Vũ Tiểu Vũ không nói gì nữa mà lập người nàng lại ôm Mạnh Lệ Nương vào lòng, đến bản thân hần còn kham không nổi thì nói gì đến cơ thể của nàng, nữ nhân tuy trên phương diện này dẻo dai nhưng cứ liên tục như thế thì cũng không thể nào dai cho được với lại đây là lần đầu tiên của nàng thì làm sao nàng chịu nổi và đúng như lời nàng nói hần ôm nàng vào lòng chưa được bao lâu thì nàng đã ngủ một cách ngon lành trong lòng của hần rồi....

P.s Để mọi người phải chờ lâu rồi, thành thật xin lỗi các bạn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Hơi Một Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Phải Chẳng Đây Là Khổ Nhục Ké?

Ở một nơi xa, có một toà cung điện to lớn phải nói là uy nga tráng lệ.

Lúc này có một lão già đang quỳ một bên gối hai tay ôm quyền mặt nhìn xuống đất, phía trước hần là bóng lưng của một người nào đó đang mặc một bộ Hoàng Kim Long Bào, dáng vẻ uy nghiêm cả người phát ra luồng long khí trấn áp cả toàn cung điện.

“Bẩm bệ hạ! Phía nam truyền về tin tức khẩn cấp?”

Thì ra bóng người này chính là Nhân Đế Hiến Viên Thiên của Nhân Tộc, lúc này hần không quay đầu bình thân hỏi:

“Tin tức gì?”

“Bẩm bệ hạ! Theo tin tức truyền về thì không biết vì sao một loạt Yêu Thú lại hoạt động mạnh mẽ gần biên giới của Nhân Yêu”

“Còn có chuyện như vậy sao?”

“Đúng vậy bệ hạ! Tuy vẫn chưa có chuyện gì vượt khỏi tầm kiểm soát nhưng thành chủ Phụng Vũ thành vẫn quyết định bẩm báo vì hần sợ sắp có chuyện xảy ra lớn”.

“Hừ! Người vòng vo tam quốc này giờ vẫn chưa đi vào mục đích chính của tin tức này nữa à” Hiến Viên Thiên lúc này đột nhiên quay lưng nhìn thẳng vào hần hừ lạnh nói,

“Lão Thần có lỗi! Xin Bệ Hạ bước gần!” Người đang quỳ biết tính tình của hần như thế nào liền nhanh chóng dập đầu nhận tội,

“Thôi được rồi! Có chuyện gì người nói nhanh đi, gần đây ta bận lắm!” Hiến Viên Thiên phát phát tay nói,

“Chuyện là gần đây có tin đồn, Pháp Bảo thần cấp của Ma Tộc sắp xuất thế, tối hôm đó ma khí đã tràn ra từ ngọn Bàn Tọa Sơn của Thái Sơn Tông, phạm vi ước chừng khoảng mười dặm tuy chỉ là thoáng qua nhưng đã làm cho không ít người nổi lên mưu đồ trong có nổi bậc nhất chính là hành động quái lại gần đây của Yêu Tộc”

“Tương chuyện gì! Nếu đó là Pháp Bảo của Ma tộc thì bọn người Yêu Tộc có lấy được cũng chẳng nào thể sử dụng được, Yêu Ma căn bản là hoàn toàn khác nhau, cứ để cho bọn chúng muốn làm gì làm đi!”

Hiến Viên Thiên vừa nghe lão già nói xong thì buông ra một câu kiểu như không muốn quan tâm, lão già vẫn không nói gì đứng một bên chờ đợi chính vào lúc này Hiến Viên Thiên lại nói tiếp:

“À chuyện này người cứ nói với Tú Nhi đi! Bảo nó dẫn theo Tín Trung và Nghĩa Trung đi một chuyến xem sao, sẵn tiện bảo nó mang theo thiệp mời trên đường đến Thái Sơ Tông phát luôn một thể!”

“Bệ Hạ! Chuyện này liệu công chúa có lo được không? Tu vi và tuổi của nàng còn quá non kém, lão Thần sợ...”

“Được rồi! Người nhiều lời cái gì, nó đã mười tám rồi còn tính nhỏ cái gì nữa, người trong hoàng thất thì không thể giống như người bình thường được, một chuyện nhỏ như vậy mà nó cũng làm không xong thì không phải là con gái của Hiến Viên Thiên ta, được rồi người lui đi ta còn có việc!”

Hiến Viên Thiên không chờ hần nói hết câu liền ra lệnh, giọng nói của hần tuy nghe nặng nề nhưng lại làm cho người nghe không thể nào không làm theo cho được.

Lão già nhìn theo bóng lưng của Hiến Viên Thiên lại lắc đầu thở dài, lão không phải không biết tính tình của hần như thế nào mà không nghĩ hần lại có thể làm như vậy “Chuyện này theo lý mà nói thì đúng là chuyện lớn không phải nhỏ mà chuyện nhỏ cũng không phải nhỏ nhưng Bệ Hạ tại sao lại giao cho một đứa trẻ chưa hiểu chuyện như vậy đi làm, liệu có ổn thoả không?” Trong lòng lão hiện lên dòng suy nghĩ.

Lúc này lão bắt đầu di chuyển phương hướng chính là Hiên Viên Tông, bởi hầu hết những người trong hoàng tộc đều ở đây tu luyện và sinh hoạt như một tên đệ tử bình thường, nơi này cũng chính là nơi dễ bọn họ cấu kết với nhau thành lập thế lực cho mình để sau này có thể tranh đoạt vương vị.

Bởi vì nơi đây cũng là nơi tụ tập đám nhĩ tử của bọn quần thần Đế Quốc Hoàng Thiên và nơi này được xem là nơi tu luyện của bọn con ông cháu cha, tuy hằng năm đều có tuyển thêm những thiên tài trong dân chúng nhưng nhìn chung cũng chỉ là làm nền cho bọn phả gia chi tử kia mà thôi.

Có một lần Hiên Viên Tông có một tên đệ tử là thiên tài trăm năm có một nhưng vì đắc tội với Đại Hoàng Tử liền bị ép tới mức chết đi trong uất hận không ngóc đầu lên được, chuyện này về sau được Nhân Đế biết được nhưng người đã mất thì truy cứu cũng không còn tác dụng gì nên chuyện cứ thế mà trôi qua.

Ngày lúc này một công trình kiến trúc rất đẹp mắt xuất hiện trong tầm mắt của lão già, nhìn từ xa thì tòa kiến trúc này cứ như thể xuất hiện giữa không trung vì nó được xây dựng trên một cái cán kiếm đưa ra khỏi vách núi.

Cán kiếm này theo nhưng truyền thuyết kể lại thì đây chính là Thần Khí Hiên Viên Kiếm được Hiên Viên Văn Vũ sử dụng, trong trận đại chiến kinh tâm động phách giữa Nhân, Ma, Yêu ba cỗ thế lực lớn thì thanh Thần Khí này bị đánh văng khỏi tay Hiên Viên Văn Vũ và cắm sâu vào vách núi chỉ để lộ là một góc cán kiếm nhưng ngày hôm nay.

Sau Trận đại chiến đó không ai biết Hiên Viên Văn Vũ như thế nào chỉ biết từ lúc thanh Hiên Viên Kiếm này cắm ở đây thì không còn người nào có thể rút nó ra được kể cả con cháu đời sau của hân cũng không làm được đều đó.

“Gặp qua Đỉnh Thừa tướng?”

Một đường lão đi tới liền tục được các đệ tử trong tông chào hỏi có một số quen biết lão vì bọn họ chính là con cái của các đại quan trong triều một phần khác biết lão vì lão là người truyền đạt thủ dụ của Nhân Đế.

Đúng lúc này lão dừng lại trước một căn phòng to lớn, hơi khom người giọng nói có chút to lớn:

“Lão Thần Đỉnh Văn Mậu đến bái kiến Thất Công Chúa, mong người ra gặp mặt!”

Lão vừa dứt lời thì bên trong có tiếng bước chân di chuyển, một lúc sau thì một cô gái tuổi tầm đôi mươi mở cửa ra nói:

“Đỉnh bá bá người lại quá khách khí! Phụ vương có chuyện gì bảo ta đi làm nữa sao?”

Thì ra cô gái này chính là Hiên Viên Tú Nhi, Đỉnh Văn Mậu vừa nghe nàng nói thế liền cười hà hà hỏi:

“Sao công chúa biết Bệ Hạ lại giao việc làm cho công chúa?”

“Chuyện này thì qua đơn giản rồi, Đại Hội Tông Môn mười năm diễn ra một lần lại sắp đến kỳ tiếp theo, chuyện này phụ vương nhất định sẽ giao cho ta đi làm rồi!” cô gái nở nụ cười hồn nhiên nói.

“Thất Công Chúa! Người tuy là đoán đúng nhưng chỉ được một nửa thôi, lần này Bệ Hạ còn giao cho người một việc khác nữa?”

“Còn chuyện khác nữa sao?” Cô gái hiếu kỳ hỏi

“Lần này là một chuyện xuôi nam đến Phượng Vũ Thành, đi cùng với người là Lâm Tín Trung và Lâm Nghi Trung, các người đến đó đều tra vấn đề thực hư tại sao gần đây Yêu Thú lại tăng cường hoạt động gần biên giới, còn việc kia chỉ là tiện đường vì đích đến cuối của người vẫn là Thái Sơ Tông!”

“Cái gì? Ta phải đi chung với hai tên chán ghét kia sao? Hừ! Vừa nghe liền không có cảm giác muốn đi chút nào, sao Phụ Vương lại không giao cho mấy vị tỷ tỷ đi làm chứ, mình ta đi phát thiệp mời cũng được mà?”

“Công Chúa! Người sao có thể đi một mình được, những người hành tẩu trong gian hồ rất là nham hiểm nếu biết người là công chúa bọn họ sẽ không dễ dàng để cho người bình an rất đi đâu” Đỉnh Văn Mậu nghe nàng nói thế liền không khỏi lắc đầu diễn giải sự nguy hiểm của con người như thế nào.

“Haha! Ngài lại quá lo xa rồi! Nếu bọn họ biết là ta công chúa không chừng còn cung phụng ta ấy chứ, haiz chỉ tiếc là phụ vương đã giao việc rồi ta còn có thể đi một mình được nữa sao?” Hiên Viên Tú Nhi vẫn hồn nhiên cười nói đúng là một cô gái chưa hiểu được sự đời nông sâu là thế nào.

“Vậy được rồi! Công chúa hãy chuẩn bị đi vài ngày nữa sẽ khởi hành, ta còn phải đi thông báo cho hai tên kia biết nữa!”

“Đỉnh bá bá đi thông thả!”

Sau khi tiễn Đỉnh Văn Mậu rời đi Hiên Viên Tú Nhi có chút oán hận và người đang oán hận không ai khác chính là Phụ Vương của mình:

“Phụ Vương thiệt là! Đầu phải người không biết hai tên chán ghét đó có ý với mình, hạ lệnh cho bọn họ đi theo mình chẳng khác nào cho bọn họ có cơ hội làm phiền mình, thiệt là bức bối quá đi ả!”.

Nàng vừa nói vừa dậm chân tựa như đang dậm hai cái bàn mặt mà nàng chán ghét vậy.

- -----oOo-----

“Àm”

Một bóng người trần truội lao đi đập mạnh vào vách đá người này không phải ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ, khi hân đưa mắt nhìn chủ nhân của một chương vừa rồi thì lại có một cảm giác không nói nên lời.

“Người! ... người...!”

“Ta thì làm sao?” Mạnh Lệ Nương khẽ lờn hân hỏi,

Thật ra thì một chương vừa rồi đánh ra cũng không phải vì nàng chán ghét hân hay là tức giận gì mà đây căn bản chỉ là nàng cảm thấy có chút không quen vì khi nãy nàng vừa mở mắt đã thấy mình nằm trong lòng một nam nhân và đều này làm cho nàng có chút hoảng hốt không kịp nghĩ ngợi liền ra tay đánh hân.

“Nàng không làm sao mà trong nàng bây giờ rất là đẹp ả! Khiến cho ta không biết phải khen nàng như thế nào nữa.”

Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa đưa mắt nhìn lên nhìn xuống cơ thể của Mạnh Lệ Nương một lượt, đối với hành động sắc lạng của hân. Mạnh Lệ Nương cũng chả thèm quan tâm mà che đây,

nói một cách chính xác thì dù nàng có che đậy thì cơ thể của nàng vẫn hiện lên trong đầu của hắn mà thôi vì nàng đã trao tất cả mọi thứ cho hắn rồi còn gì.

“Không biết lớn nhỏ! Chú ý cách xưng hô của người đi ta dù gì cũng là trưởng bối của người à, cơ mà người cũng dẻo mồm dẻo miệng ghê nhỉ nhưng ta không phải là những nữ nhân ngây thơ để người có thể dùng những lời lẽ đường mật mà dỗ dành đâu!”

Mạnh Lệ Nương ngoài mặt tuy nói vậy nhưng trong lòng đương nhiên là vui như trẩy hội rồi, được nam nhân của mình khen như thế có nữ nhân nào mà không vui cho được.

“Ta đây là nói sự thật! Nàng trong rất là xinh đẹp, nàng không tin ta cũng đành chịu thôi”

“Được rồi! Người cũng đừng mơ mộng nữa, từ ngày hôm nay trở đi chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào nữa, người hãy quên tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng ta đi, nói cho cùng nó cũng không tốt cho người đâu” Đúng lúc này khuôn mặt của Mạnh Lệ Nương đột nhiên trở nên lạnh lẽo nói,

Haiz!

Vũ Tiểu Vũ thờ dài, mặc dù hắn không tính tới con đường hoàn mỹ nhất nhưng không ngờ nàng vẫn chọn con đường này, con đường mà hắn luôn suy nghĩ tới, lạnh nhìn nàng thật lâu hắn mới lên tiếng nói, mỗi câu nói cứ như là dao đâm vào trong lòng Mạnh Lệ Nương vậy:

“Ta Vũ Tiểu Vũ xin thề! Kể từ ngày hôm nay trở đi, ta cũng Mạnh Lệ Nương không còn bất kỳ mối quan hệ nào nữa, nếu như phản bội lời thề tiết lộ chuyện ngày hôm đó cho kẻ thứ ba biết sẽ vỡ nát như cánh tay này...”

Hắn vừa dứt lời liền dụng lực từ bàn tay phải đánh thật mạnh vào cánh tay trái, xương cốt nơi đó liền gãy thành từng khúc.

“Người...Người bị điên à! Ta bảo người quên đi chứ có bảo người thề độc như vậy sao?”

Lúc này khi hắn vừa nói nàng liền biết có chút không đúng nhưng vì khoảng cách của hai người khác là xa cho nên không cách nào ngăn cản kịp, nàng nhanh chóng lao đến cầm cách tay đã biến thành dị dạng của hắn không khỏi có chút cảm giác khó chịu.

Vũ Tiểu Vũ mặc kệ nàng như thế nào liền ôm nàng vào lòng, giọng nói có chút thâm tình:

“Nàng nghĩ sau tất cả những gì xảy ra, ta có thể quên nàng sao? Quên đi tất cả mọi chuyện xảy ra sao? Ta nói cho nàng biết là không thể nên ta chỉ có thể làm như vậy để ép cho mình có thể làm được đều đó!”

Mạnh Lệ Nương lúc này tâm trạng có chút ngổn ngang nằm trong lòng hắn, nàng đúng là có chút cảm giác an toàn khi ở cạnh hắn nhưng.....suy nghĩ một lúc lâu nàng mới nói:

“Được rồi! Người không muốn quên cũng được nhưng người hãy cho ta chút thời gian để ta có thể chấp nhận được người hay không?”

Sau khi nàng nhận được sự đồng ý của hắn liền tiến hắn rời khỏi, trong lòng của nàng lúc này rất là rối loạn, sau từng ấy năm cô độc trái tim của nàng đã chai sạn rồi nhưng không ngờ bây giờ nó lại loạn nhịp như vậy, có lẽ tất cả là định mệnh do ông trời đã sắp đặt nếu không tại sao nàng cho hắn ở đây? Tại sao lại có vụ cả cuộc để nàng phải dốc lòng bỏ đường hắn và để cho hắn có cơ hội tiếp cận nàng? Tại sao tu vi của nàng lại vì hắn mà thăng tiến phải chăng đây là ông trời muốn bù đắp lại cho nàng sao khi đã tước đoạt đi mọi thứ năm đó?.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bí Ẩn Việc Thăng Cấp Được Sáng Toả

Vũ Tiểu Vũ sau khi rời khỏi động phủ của Mạnh Lệ Nương, ôm cách tay trái đã được băng bó kỹ càng nhanh chóng đi về động phủ của mình còn chưa nằm được bao lâu đã nghe có tiếng gõ cửa, ánh mắt khẽ lướt qua cánh tay phải đang có những luồng lôi điện, hắn vội tìm một cái bao tay mang vào để che lại nó. Sau đó hắn mới đi ra mở cửa thì thấy ngay bóng lưng của Đinh Tú Linh, hắn liền gọi:

“Đinh sư tỷ! Người tìm đệ có chuyện gì sao?”

Đinh Tú Linh nhanh chóng quay người lại, nàng không nghĩ là có thể gặp được hắn, cả tháng này nàng hầu như ngày nào cũng đến đây và cuối cùng cũng gặp được hắn. Chỉ là lúc này nàng lại im lặng không trả lời câu hỏi của hắn, không phải là nàng không muốn trả lời mà bởi vì lúc này tất cả sự tập trung đang đổ dồn về nơi cách tay trái đang bị thương của hắn. Nàng đứng lặng yên một lúc lâu mới lên tiếng, giọng nói có chút rung rung:

“Chàng làm sao vậy? Một tháng không gặp tại sao chàng lại bị thương rồi?”

Vũ Tiểu Vũ nghe Đinh Tú Linh đổi cách xưng hô có chút không quen nhìn nàng quan tâm mình như vậy hắn có chút ấm lòng nhưng hắn lại bắt buộc phải nói dối nàng, hắn không thể nói với nàng đây là kết quả của việc hắn dám dấn ngã Mạnh Lệ Nương:

“Đệ không sao! Chỉ bị thương một chút vài bữa là bình thường trở lại à!”

“Thật chứ? Chàng sẽ không lừa thiếp chứ? Nhìn cánh tay chàng băng to như thế kia thì có chắc vài ngày là nó lành không?”

Phải nói lúc này Đinh Tú Linh quan tâm quá nên có chút loạn bởi vì nói đúng ra với cơ thể hiện tại của Vũ Tiểu Vũ thương tích như thế này thì rất nhanh sẽ hồi phục.

“Thật mà! Đệ gạt tỷ làm gì? Được rồi tỷ vào trong đi, đứng ngoài này nói chuyện cũng không tiện” Vũ Tiểu Vũ nghe nàng hỏi một lèo liền nói chắc chắn đồng thời cũng mời nàng vào trong ngồi một chút.

“Được! Nhưng mà không cho chàng gọi người ta là sư tỷ nữa! Không cho chàng nói này nói nọ nữa, chúng ta dù sao.....cũng đã động phòng rồi, quan hệ đã khác trước rất là nhiều” Đinh Tú Linh nói tới đoạn động phòng thì có chút ngượng ngùng.

Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ một chút thấy nàng nói cũng đúng, chỉ là hắn không biết thể hiện tình cảm như thế nào cho phải, vì nói thẳng những mối quan hệ của hắn đến hiện giờ đều là một bước tiến đến không có thời gian vung đắp tình cảm, hắn chỉ đơn thuần thực hiện bước đơn giản là chiếm được thể xác của các nàng mà bỏ qua bước khó khăn chiếm lấy trái tim của các nàng.

Khi hai người ngồi xuống chiếc bàn đá, Đinh Tú Linh rất là tự nhiên cầm bình trà đi pha rồi rót cho nàng và hắn mỗi người một ly tựa như nàng chính là chủ nhân của nơi này, Vũ Tiểu Vũ lại nhìn nàng hỏi:

“Linh Linh! Nàng tìm ta có việc gì không?”

“À, Thiếp tìm chàng là định mời chàng đi làm nhiệm vụ nhưng với tình huống này có vẻ như là không được rồi, mà một tháng nay chàng ở đâu thiếp tìm chàng hoài mà chẳng gặp”

“Một tháng này! Chương Phong tìm ta có việc, người muốn thăng cấp tu vi cho ta!”

“Hèn gì ngày nào thiếp tìm chàng cũng chẳng gặp, thiếp tưởng chàng trốn tránh chẳng muốn gặp thiếp chứ?” Đinh Tú Linh nghe hần giải thích thì nổi lo lắng trong lòng một tháng nay cũng dần tan biến,

Vũ Tiểu Vũ nhìn thấy sắc mặt của nàng không được tốt cũng hiểu ra được chút ít, nếu hần là nàng thì hần cũng sẽ có suy nghĩ như vậy, thử nghĩ mà xem hần vừa mới lấy đi sự trong trắng của nàng thì liền biến mất xác một tháng trời không ai biết là hần đã đi đâu cũng chẳng hề thông báo với nàng một tiếng thì làm sao mà nàng không có suy nghĩ như vậy cho được.

Tựa như một thằng sở khanh hay lắm, ban đầu chính là quần quýt lấy mục tiêu dù là nắng mưa cũng không buồn bỏ, nàng ta hất xì một tiếng liền lo lắng dắt dò lên cò mà chạy chữa thuốc thang, nàng mà lớn tiếng một chút liền những nhường xin lỗi, nhưng sao khi thằng sở khanh đạt được mục đích thì dù cho nàng ta có làm sao đi nữa thì hần cũng mặt kệ.

“Hihi! Không phải ta đã nói, ta là kẻ rất xấu rồi sao? Nếu lỡ như ta thật sự biến mất thì nàng sẽ như thế nào?” Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy liền cười nói,

“Đúng là chàng có nói thế, nhưng thiếp biết chàng không phải là con người như thế, chàng đừng xem thường trực giác của nữ nhân bọn thiếp, tuy là cảm nhận được nhưng lại bị tình yêu làm cho mờ mắt mới cảm chịu mà thôi!” Nói tới đây Đinh Tú Linh dừng lại một chút nhìn thẳng vào mắt hần mới nói tiếp:

“Nếu thực sự chàng biến mất không một lý do thì thiếp cũng chỉ biết nhận mệnh nhưng thiếp sẽ không bao giờ chấp nhận một người nào khác nữa ngoài chàng hoặc có lẽ thiếp sẽ tự xác để kết thúc sinh mạng của mình để chờ chàng trong cõi luân hồi”

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy không khỏi sững sốt, hần nhanh chóng đứng dậy đi đến bên cạnh nàng dùng cánh tay không bị thương của mình ôm nàng vào lòng:

“Nàng thương ta có lẽ là một sai lầm của nàng bởi vì ta không phải là con người có thể thể hiện được tình cảm của mình, ta không biết nói những lời hoa mỹ để đã được động phượng tâm của một nữ nhân mà ta thương và đặc biệt là ta đã có quá nhiều nữ nhân rồi”

Đinh Tú Linh nghe Vũ Tiểu Vũ nói đến đây thì cơ thể hơi rung lên, hơi thở có chút thất thường, Vũ Tiểu Vũ cũng nhận thấy và hần tiếp tục nói:

“Tuy ta là như vậy nhưng nàng cứ yên tâm ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nữ nhân của mình, nếu ta một thời gian rất lâu không xuất hiện thì đồng nghĩa với việc ta đã không còn trên nhân thế này nữa rồi”

Hần vừa dứt lời liền trao cho nàng một nụ hôn có lẽ là tình cảm nhất từ trước tới giờ của hần vì tất cả những gì Đinh Tú Linh trao cho hần là thứ tuyệt đối không bao giờ hần có thể trao lại cho nàng được.

Hai cánh môi tách ra khuôn mặt của Đinh Tú Linh đỏ bừng, nhịp tim của nàng lúc này giống như là tiếng trống trường tan học nó đập ra là nhanh, nàng bẽn lẽn nhìn hần:

“Thiếp không quá rầy chàng nghĩ ngơi nữa, thiếp về đây! Lần sao đến thăm hi vọng chàng đã khoẻ lại rồi!”

“Được rồi! Nàng về đi!”

Khi hần đưa tiễn Đinh Tú Linh ra cửa liền sực nhớ ra một chuyện:

“À! Ta có chuyện này muốn nhờ nàng không biết nàng có chịu giúp ta không?”

“Chuyện gì? Thiếp đương nhiên sẽ giúp chàng rồi!”

“À...a Nàng có thể nói lại với hai người Thái Lam Hồng và Nguyễn Vũ Nam Anh dùm ta là ta không có trốn tránh bọn họ, hi vọng bọn họ đừng có làm chuyện gì đại đột được không!” Vũ Tiểu Vũ có chút ngập ngừng vì chuyện này quả thật có chút hoang đường, có ai đòi lại đi nhờ nữ nhân của mình chuyện lời này nọ cho nữ nhân khác của mình bao giờ.

“Được! Chàng không nhờ thiếp cũng sẽ nói lại với bọn họ, bởi vì bọn thiếp là tỷ muội, thiếp thân là đại tỷ sao có thể để cho các vị muội của mình xảy ra chuyện được, chàng cứ yên tâm cũng đừng sợ thiếp buồn hay là giận chàng bởi vì thiếp biết vị trí của mình trong lòng chàng là ở đâu!”

Vũ Tiểu Vũ sau khi tiễn Đinh Tú Linh liền lên giường nằm nghỉ ngơi, cánh tay phải vô thức vát lên trán, lúc này hần sợ nhất không phải là một kẻ thù nào đó mà là một nữ nhân nào đó của hần đến tìm, bởi vì hần không biết phải đối mặt với bọn họ như thế nào?

Thời gian dần trôi qua và hai mắt của hần bắt đầu đóng lại, khi một lần nữa mở ra thì không ngờ trời đã sụp tối, hần khẽ vương vai thì một chuyện không ngờ xảy ra cánh tay trái lúc sáng xương gãy thành từng khúc bây giờ đã lành lại có thể cử động được rồi.

Khế nội thị bản thân thì hần lại càng bất ngờ hơn vì mình đã tiến vào Kim Đan sơ kỳ, bên trong viên Kim Đan chính là Thái Cực Cầu, hai màu vàng đen bây giờ lại trống rỗng đều này làm hần suy nghĩ lại quá trình tiến cấp của mình, hần bắt đầu cảm thấy có chút nghi hoặc, những lần trước thăng cấp hần đều mơ hồ không biết lần này cũng là như vậy.

Chuyện nghiêm trọng hơn nữa là trong cái mơ hồ đó hần lại có thể thành công đẩy ngã được Mạnh Lệ Nương “Không lẽ mỗi khi mình thăng cấp thì cần phải làm chuyện đó với một cô gái sao? Vì mỗi lần mình phát sinh với một cô gái nào đó thì lại mơ hồ thăng cấp” một suy nghĩ loé lên trong đầu hần.

“Mà nói như vậy thì cũng không đúng, lần mình phát sinh quan hệ với Tiểu Xú cũng không thăng cấp, với lần cùng bọn người Đinh Tú Linh ở Thủy Hoa Thôn cũng không có, chẳng lẽ còn có bí ẩn nào khác sao bên trong nữa sao?”

Vũ Tiểu Vũ nghĩ đến đây thì lại bắt đầu suy xét lại từng chút từng chút những người cùng hần phát sinh quan hệ.

“Ban đầu khi mình còn ở tu vi Ngưng Thần có một lần tình trạng của mình gần giống như lúc phát sinh quan hệ với Mạnh Lệ Nương chỉ là lần đó mình lại cho tất cả là vì xuân dược giờ nghĩ lại mới thấy có gì đó không đúng à, lần đó mình cùng ba người Không Tiểu Lam ân ái xong thì phát hiện đã thăng cấp trong ba người thì Không Tiểu Lam có tu vi Kim Đan hai người còn lại thì chẳng có tu vi, sao đó lại cùng Hoa Phương Tuyết kích tình thăng cấp nàng có tu vi là Ngưng Thần Thần chín.

Kể đến chính là cùng Thủy Tiên hoan lạc lại thăng cấp Trúc Cơ đình phong, nàng có tu vi Trúc Cơ đình phong và lần này chính là đánh đã chiến cùng Mạnh Lệ Nương thăng cấp đến Kim Đan, nàng ta có tu vi Kim Đan đại viên mãn sao đó là Nguyên Thần sơ kỳ, chẳng lẽ để tích đẩy phần màu đen trong Thái Cực Cầu phải lấy nguyên âm của nữ nhân còn là xử nữ sao? Chẳng lẽ Cửu Dương Tâm Pháp này bị tàn khuyết sao?”

Khi hần suy đoán đến đây liền cảm thấy mình sắp biến thành một tên hái hoa đạo tặc chính cống rồi.

“Nếu phải cùng xử nữ mới có thể làm đầy được phần màu đen trong Thái Cực Cầu thì mình phải cùng bao nhiêu nữ nhân còn là xử nữ lẫn lộn mới có thể tiến cấp đây? Chẳng lẽ nói sáu người mà lần trước lão già Tiêu Dao Tử nói sẽ hỗ trợ ta tu luyện chính là vì chuyện này sao?”

Haiz! Lần này bị lão già Tiêu Dao Tử hại chết rồi? Sao lúc đó hắn không truyền có ta tâm pháp của những nữ nhân kia chứ như vậy là có thể hỗ trợ cho nhau rồi, đâu cần phải cùng nữ nhân lẫn lộn cho phiền phức! Thảo nào lão nói danh tiếng của Tiêu Dao Tông không được chính là vì chuyện này sao?”

Khi mà hắn còn bận rộn suy nghĩ và lý giải nguồn ngọn tâm pháp mình tu luyện thì ở một nơi khác đã bắt đầu lên kế hoạch cho Đại Hội cuối năm của Thái Sơ Tông. ....

P.s Xin lỗi các bạn, vì tính chất công việc hiện tại mình đang không có nhiều thời gian tuy là không có thời gian nhưng mình sẽ cố gắng theo đến cùng không bỏ cuộc, hi vọng các bạn vẫn còn theo dõi cảm ơn các bạn đã hết lòng ủng hộ!!!!!!!!!!!! Chúc các bạn một buổi tối vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Giải Trí Trước Con Bão

Phượng Vũ Thành...

Trong một căn phòng có một người trung niên đang đi qua đi lại thần tình có chút rớt ruột, hình như hắn đang đợi ai đó.

“Sao đi lâu như vậy rồi còn chưa trở lại?”

Hắn lẩm bẩm rồi lại chấp tay sau lưng đi qua đi lại, lúc này một lão già đi đến nói:

“Trường Quân, người tìm ta có việc gì?”

Người trung niên nhanh chóng quay người lại nói:

“Lê quán gia! Lần này ngài phải giúp tôi, tôi sợ mình không chịu được nữa!”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Người nói như vậy ta làm sao mà giúp được người?”

“Lê quán gia, ngài nói gì vậy? Ta đang làm gì cho ngài sao? Ngài còn không biết sao?”

“Hừ! Ăn nói cho cẩn thận vào, ở đây toàn là tai vách mạch rừng, chuyện này mà lộ ra ta cũng không cứu được người đâu!” Lê Thích Lợi nghe hắn nói bỗng nhiên hừ lạnh quát.

“Nhưng...”

“Hừ! Người về đi, vài ngày nữa mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, cứ yên tâm đi!” Trường Quân đang định nói gì nhưng lại bị Lê Thích Lợi gạt ngang, tuy trong lòng đang hận hực nhưng khi nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lê Thích Lợi thì hai mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng liên tục gật đầu nói cảm ơn, chỉ là khi hắn vừa quay lưng thì một bóng người lướt qua hai tay hắn liền nhanh chóng ôm cổ họng, hai mắt khó tin quay lưng nhìn thẳng vào mặt Lê Thích Lợi.

“Hừ! Đã không còn tác dụng thì giữ người lại làm gì, có trách thì hãy trách người không biết cẩn thận để lộ chuyện sớm như vậy!”

Lê Thích Lợi lạnh lùng nhìn cái xác của Trường Quân khinh bỉ, sao đó nhìn về phía trước xa lệch cho một cô gái đang cầm thanh kiếm còn rỉ máu, thì ra cô gái này chính là kẻ đã giết chết Trương Quân.

“Mau lôi cái xác này xuống dưới băm nó thành tương rồi chưng cho chó ăn đi!”

“Tuân mệnh!” Cô gái không nói nhiều cái miệng khẽ phun ra hai chữ rồi nhanh chóng công cái xác đi.

Sau khi giải quyết ổn thỏa ở đây Lê Thích Lợi liền đi đến một căn phòng không gõ cửa chỉ cúi đầu nói:

“Bẩm lão gia! Theo tin tức thì cô về như công chúa sắp đến đây đều tra chuyện chúng ta đã bẩm báo, không biết chuyện kia có nên bàn lại với những thế lực xung quanh một chút không?”

Bên trong yên lặng một lúc lâu mới truyền ra một giọng nói:

“Chỉ là một con rắn con thôi không có gì phải sợ với lại ta nghe bọn người kia định đến dịp Đại Hội Thường Niên cuối năm của Thái Sơ Tông mới ra tay”

“Thuộc hạ đã hiểu! Còn có Trường Quân mới vừa đến tìm thuộc hạ, có lẽ đợi hàng lần này không cướp được rồi, bên kia không tin tưởng hắn nên đã đổi người chuyển hàng rồi”

“Chuyện đó người cứ tự mình xử lý cũng không còn bao lâu nữa đến Đại Hội rồi, tâm nguyện bao lâu này của lão tổ sắp hoàn thành rồi nhất định phải lấy nó lại cho bằng được, người hãy thu xếp cho ổn thỏa ta không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh đâu, hiểu chưa?”

“Thuộc hạ đã hiểu!”

Khi Lê Thích Lợi rời đi thì một tiếng thờ dài vang lên:

“Gần hai trăm năm rồi! Điều tiết nuôi nhất với ta cuối cùng cũng có thể hoàn thành rồi!”

“Lão tổ! Người cứ yên tâm, với những toan tính của ngài thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi”

Nếu lúc này có ai thấy được cuộc trò chuyện này sẽ kinh ngạc vì không ngờ Vũ Mục Thanh lại tự mình nói chuyện với chính mình.

- -----o0o-----

Lúc này trong một tòa động phủ đang có bốn người, ba nữ nhân một nam bọn họ đang cầm những mảnh gỗ hình chữ nhật trên đó khắc những kí tự cùng những hình khác nhau tự như một lá bài.

“À! Lý sư tỷ ta có thể ngồi một chút không?”

Người hỏi chính là Vũ Tiểu Vũ, cánh tay trái của hắn đã hồi phục chỉ là lúc này khuôn mặt hắn lại đang nhăn nhó bởi vì hai chân tê cứng đang phải quỳ trên chiếc giường đá.

“Hừ! Muốn ngồi thì ngươi phải thắng bọn ta đi! Không phải ngươi chơi giỏi lắm à”

“T....”

Vũ Tiểu Vũ còn chưa kịp nói gì thì Hà Tuyết Linh đã lên tiếng chấm chọc:

“Đừng rỗi! Không biết lúc trước là ai nhìn hai người bọn ta với ánh mắt của kẻ thương hại? Là ai?”

“Haiz! Đúng là cổ nhân nói không sai nữ nhân và tiểu nhân là khó đặt tội nhất mà, chuyện đã qua bao lâu rồi chứ!” Vừa nghe nàng nói vậy Vũ Tiểu Vũ trong lòng chỉ biết cảm thán tự tránh chính mình không có việc gì làm thì ở động phủ chơi đi, tự nhiên xách hắn đến đây làm gì không biết.

Khi mà hai người kia thay phiên nhau công kích hắn thì Tiểu Xú ở một bên chỉ có thể nhìn hắn với ánh mắt đau lòng mà thôi bởi vì nàng không lên tiếng cũng như có thể can ngăn được, hắn cũng nhìn nàng với ánh mắt bảo nàng yên tâm hắn hiểu mà.

“Tiểu Xú! Người như hắn cần gì phải thương xót chứ, muội không nghĩ xem cả tháng nay hắn có đến thăm muội một ngày nào không?” Lý Mộng Trinh nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình làm sao chịu cho được liền tiếng thọc gậy bánh xe,

Tiểu Xú vừa nghe nàng nói vậy thì khuôn mặt bỗng nhiên lạnh đi không còn vẻ mặt thương xót nữa, dường như hạ quyết tâm phải hành hạ hắn cho bằng được vậy. Vũ Tiểu Vũ nhìn thấy liền kêu “Không xong! Thôi thôi à! Mình nhớ mình ăn ở hiền lành lắm mà ta”

Vừa nghĩ đến đây liền không khỏi nhớ đến lúc sang, khi đó hắn vừa thức dậy thì thấy cánh tay trái của mình đã lành lặn và khôi phục với tốc độ rất nhanh, bởi vì một tháng này không gặp Tiểu Xú nên hắn muốn đến thăm nàng một chút nhưng hắn không ngờ quyết định lúc đó lại có hậu quả như bây giờ.

Không biết các nàng làm gì mà mới sáng sớm đã tụ họp với nhau lại còn chơi đánh bài bằng bộ bài hôm trước hắn rảnh rỗi làm ra để giải trí, vừa thấy hắn các nàng liền hăng hái rủ hắn chơi, lần này các nàng chơi lớn bảo rằng chơi phải có hình phạt và hiển nhiên hình phạt chính là quỳ không được dùng linh lực, đây là thể thức hắn đã chỉ cho các nàng khi mới lần đầu chơi.

Hắn định bụng các nàng chỉ là những con gà mới nở liền đồng ý ngay, không ngờ lời đồng ý khi đó lại khiến hắn bị trảm luân đến giờ rờng rã hai mươi ván không thắng nổi một ván làm hắn liên tưởng đến câu thành ngữ “Đồ tinh đen bạc”.

“Hay là hôm nay chúng ta chơi đến đây thôi được không, trời cũng đã trưa rồi ta còn phải đi làm nhiệm vụ nữa!” Vũ Tiểu Vũ nổi với giọng điệu thương lượng,

“Hừ! Muốn nghỉ sao? Cũng được nhưng phải thắng chúng ta đã! Không thì không bàn luận gì cả, đừng tưởng ta không biết bây giờ muốn làm nhiệm vụ là phải có tổ đội, bọn người Đình Tú Linh tổ đội với ngươi, từ hôm qua đã đi làm nhiệm vụ rồi ngươi có thể làm với ai chứ!” Lý Mộng Trinh vừa nghe hắn nói liền hừ lạnh,

“Ta có thể làm cùng tổ đội khác mà đâu nhất thiết phải làm với mấy người Đình Tú Linh đâu?”

Hai người Lý Mộng Trinh nghe Vũ Tiểu Vũ nói thì cười lạnh, ánh mắt nhìn hắn như nhìn một kẻ cặn bã vậy:

“Hừ! Ta nghĩ bây giờ ngoài trừ mấy nàng kia ra thì không ai dám đi làm nhiệm vụ với ngươi đâu?”

Vũ Tiểu Vũ nghe Lý Mộng Trinh nói vậy liền có một dự cảm xấu trong lòng nhưng vẫn ôm tâm lý may mắn hỏi:

“Lại có chuyện gì xảy ra nữa sao?”

“Đương nhiên! Nhưng đây chính là sự thật chứ không ai vu khống ngươi nữa nhé?”

“Chẳng lẽ là chuyện mình cùng ba người kia lẫn lộn với nhau sao?”

Suy nghĩ lúc này của hắn rất là chính xác, dạo gần đây Đình Tú Linh sau khi về trở về liền trở xinh đẹp hẳn ra, người có kinh nghiệm liền nhìn ra được nàng tại sao lại như vậy liền liên tưởng đến thời gian gần đây nàng cùng Vũ Tiểu Vũ rời khỏi Vũ Sát Phong làm nhiệm vụ.

Không những nàng mà hai người tỷ muội của nàng cũng như vậy nên bọn người đó liền suy đoán ra vấn đề chỉ là không hiểu làm sao ba người đó vẫn cùng trò chuyện và làm nhiệm vụ bình thường với nhau như không hề có chuyện gì.

“Rốt cục thì lại có tin đồn gì về ta nữa rồi?”

“Cũng không có gì chỉ là bọn họ nói tên sắc lang ngươi không bằng cảm thú, lợi dụng lúc đi làm nhiệm vụ thừa cơ hội chén sạch cả ba thôi!”

“Cái gì?”

“Có gì mà bất ngờ ngươi như thế nào bọn ta còn không rõ sao? Có khi ngươi lại sắp bị đưa ra Vũ Sát Điện xử lý nữa kia kia” Lý Mộng Trinh cười lạnh nói với hắn,

“Ta chơi là được chứ gì? Có cần phải hăm dọa ta như vậy không, thiệt là?” Vũ Tiểu Vũ cười khổ nói.

“Hừ! Chúng ta mà cần hăm dọa ngươi sao, ngươi không tin cứ đi hỏi thử xem có ai dám cùng ngươi đi làm nhiệm vụ không, cả cái Vũ Sát Phong này chỉ có bọn ta là không sợ ngươi thôi còn không biết đều mà chơi cùng bọn ta!” Hà Tuyết Linh cũng nhếch môi khinh bỉ hắn nói.

Thật sự thì kể từ một tháng trước, sau khi liên tục bị thua Tiểu Xú, hai nàng có thời gian rảnh liền hăng say tập luyện bởi vì thái độ ngày hôm đó của Vũ Tiểu Vũ làm các nàng thấy rất là khó chịu, hôm này có dịp hàng hạ hắn nên các nàng làm sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Chuyện kia cũng không phải là các nàng hù唬, thật sự thì dạo gần đây tỷ muội trong Vũ Sát Phong thường hay nói như vậy với nhau chỉ là hắn bề quan tu luyện một tháng nên không hề hay biết mà thôi.

“Được rồi có đánh nữa không? Đánh nữa thì chia bài nhanh đi”

Vũ Tiểu Vũ không thèm quan tâm liền đánh sang chuyện khác bởi vì nói cho cùng thì người tối cao nhất đã bị hấn bỏ vào túi riêng rồi thì con sợ cm gì nữa cùng lắm thì diện bích xám hời một năm vậy “Chỉ là không biết nàng ta nghe tin thì sẽ phản ứng như thế nào? Có khi nào nàng ta xử đẹp mình không nhỉ? Cũng có thể lắm à” Nghĩ tới đây hấn liền cảm thấy cả người hơi rung lên.

Các nàng vừa thấy hấn như vậy liền cho là hấn đang sợ trong lòng không khỏi đắc ý liền nhanh chóng chia bài, chỉ là một thời gian sau các nàng mới biết chữ hời hện viết như thế nào thế là các nàng liền không chút khách khí dùng đặc quyền của nữ nhân chính là giận dỗi không thèm chơi nữa đứng dậy bỏ đi mà trong lòng không ngừng tiếc nuối “Biết vậy vừa nãy dừng lại là được rồi! Trời ơi là trời! Sao ông chơi kỳ qua vậy nè!”.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Đại Hội Bắt Đầu

“Haiz! Sao mà xa quá vậy nè, đi mãi mà vẫn chưa tới! Một quá đi! Ước gì bây giờ mình được ngấm mình trong một bồn tắm trong một căn phòng rộng lớn rồi đánh một giấc thật dài thì hay biết mấy!”

Lúc này trên bầu trời rộng lớn truyền đến tiếng than thở của một cô gái, cô gái này đang ngồi trên lưng của một con Bạch Vĩ Phương Diện Kê, bên cạnh nàng còn có hai tên nam nhân vừa nghe nàng kể lễ liền tranh nhau nói:

“Tú Nhi! Nàng thấy mệt thì chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân nhé!”

“Hừ! Ngươi sai rồi Tú Nhi không phải muốn nghỉ ngơi mà muốn nhanh chóng đi đến thành Phượng Vũ để tắm rửa!”

Thì ra ba người nàng chính là Hiên Viên Tú Nhi, Lâm Nghĩa Trung và Lâm Tín Trung, bọn họ sau khi nhận lệnh liền lập tức lên đường đến nay đã được nửa tháng rồi.

“Đại ca thì biết cái? Nàng là nàng muốn nghỉ ngơi!”

“Ngươi dám cãi lời ta?”

“Hai người các người có thời đi không! Ôn ào nữa là ta đá văng hai người xuống kia bây giờ!” Tú Nhi nhìn thấy bọn họ như vậy cũng không thể giữ lại hình tượng một thực nữ nữa liền muốn đá văng bọn họ, vốn nàng đã không ưa thích gì bọn họ rồi mà trên đường đi bọn họ cứ liên tục cãi nhau làm cho nàng phiền muốn chết. Nàng càng nghĩ lại càng oán hận “Phụ vương thật là tại sao người lại muốn hại con gái của người chứ!”....

-----oOo-----

Thời gian cứ thế thấm thoát dần trôi, kể từ ngày bị bọn người Lý Mộ Dung Trình cho ăn hành đến nay cũng đã gần một tháng rồi, hấn ngoài việc tu luyện ra thì hay cùng mấy người Đinh Tú Linh ra ngoài làm nhiệm vụ và hiển nhiên trên đường đi tiêu đệ đệ của hấn cũng được các nàng lên lút thay phiên nhau cho ăn ngập mặt.

Bên cạnh việc hưởng phước ở đây thì hấn cũng phải góp một chút sức lực của mình vì hấn là nam nhân di nhất trên Vũ Sát Phong nên trở thành kẻ khuôn vác những vật trang trí và sửa chữa nhầm chuẩn bị cho Đại Hội Thường Niên cuối năm.

Và sao bao nhiêu lâu chờ đợi, ngày hôm nay Đại Hội Thường Niên của Thái Sơ Tông rốt cuộc cũng đã đến, tất cả các đệ tử ở Thái Sơ Tông đều lần lượt tập trung về Đại Điện chính, mấy ngàn con người xếp thành vài chục hàng người trong rất ngay ngắn.

Trong lúc không khí đầy vẻ trang nghiêm thì lúc này Đại Trưởng Lão Trần Thoái Thương mới bước ra khỏi nhóm người cao tần, giọng nói của lão có chút vang vọng:

“Xuân đến xuân đi cũng chỉ là một cái chớp mắt đối với tu sĩ chúng ta mà thôi, thời gian một năm cũng vì thế mà qua đi rất nhanh chóng, một năm trước chúng ta ở đây và bây giờ chúng ta cũng thế, chào mừng các người đến với Đại Hội Thường Niên của Thái Sơ Tông chúng ta”

Hấn vừa dứt lời bên dưới liền nhiệt liệt vỗ tay không dừng chờ cho không khí nào nhiệt diệu lại, lão mới nói tiếp:

“Cũng như mọi năm, Đại Hội Thường Niên của chúng ta luôn có những vị khách rất đặc biệt và người đầu tiên ta muốn nhắc đến chính là Phó Thành Chủ Trịnh Bất Quần của Phượng Vũ Thành.”

Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ về một vị trung niên có thân hình cao lớn, khí chất đầy vẻ uy nghiêm, Trịnh Bất Quần ngoài việc là Phó Thành Chủ Phượng Vũ Thành ra thì hấn còn là Gia Chủ đương thời của Trịnh gia. Sau khi Trịnh Bất Quần đứng lên chào, lão lại chỉ về một Lão già tầm bảy tám chục tuổi có làn da nhăn nheo giới thiệu:

“Còn đây chỉ là Thành Chủ của Thành Gia Lâm Bùi Công Nhữ”.

Lão vừa xuất hiện, Bùi Trúc Lâm liền cười nói với cô gái bên cạnh mình:

“Tứ Diệp tỷ đó là gia gia của ta á”.

“Gia Gia người thì sao?”

Bùi Trúc Lâm vừa nghe cô gái nói thế thì tinh thần hăng hái khoe khoan lập tức bị dội một gáo nước lạnh, không biết phải nói gì bởi vì trong suy nghĩ của hấn chỉ cần cho nàng ta thấy Gia Gia của hấn thì nàng ta sẽ đỏ ngay. Cũng lúc đó Trần Thoái Thương lại chỉ về một vị trung niên khoảng bốn mươi tuổi nói:

“Vị này chính là Phó Thành Chủ Thành Gia Lâm Nguyễn Chính Pha”

Sau khi Trần Thoái Thương giới thiệu xong thì lão liền khom người mời Mạnh Thiên Uy:

“Sau đây xin mời Mạnh Tông Chủ lên khai mạc Đại Hội Thường Niên cũng như giới thiệu qua một số thứ quan trọng của Đại Hội lần này”

Lão vừa dứt lời bên dưới liền vỗ tay rất nồng nhiệt, Mạnh Thiên Uy vẫn với khuôn mặt hiền hậu đầy uy nghiêm bước lên đối diện với mấy ngàn đệ tử của mình, lão chờ cho bọn chúng im lặng mới cất giọng nói:

“Về chuyện khai mạc thì ta chẳng muốn nói gì nhiều vì năm nào cũng chỉ có như vậy thôi, nói đi nói lại một vấn đề các ngươi lại thấy nhàm chán nên ta chỉ nói một câu thôi, “Đại Hội Thường Niên xin phép được bắt đầu”

Không khí náo nhiệt hẳn lên sau câu tuyên bố của Mạnh Thiên Uy, mấy ngàn đệ tử bên dưới vỗ tay hoan hô các kiểu đợi cho bọn chúng im lặng lão mới hỏi:

“Một năm qua đi các ngươi có khoẻ không?”

Bên dưới đồng thanh nói “Khỏe” khi nghe câu hỏi của Mạnh Thiên Uy, sau khi nghe được câu trả lời của bọn chúng lão liền nói tiếp:

“Haha! Tuy các ngươi nói “Khỏe” nhưng ta lại không tin thế nên đã sắp đặt một thí luyện nhỏ nhỏ dành cho các ngươi, các ngươi cứ yên tâm tuy nói là một thí luyện nhỏ nhỏ nhưng phần thưởng lại không nhỏ đâu nhé!”

Lão vừa nói như thế bên dưới liền ồ lên cười lớn bởi vì cách nói của lão làm cho bọn chúng cảm thấy khá gần gũi, không những thế lão còn đánh vào tâm lý của bọn chúng nữa, đợi cho con náo nhiệt qua đi lão mới tiếp tục nói:

“Đại Hội năm nay có ba khảo nghiệm chính, thứ nhất chính là thí luyện nhỏ nhỏ ta vừa nói, thứ hai chính là khảo thí thực chiến khoa nghiệm này chính là tất cả đệ tử đều phải tham gia ai không tham gia liền tính là không đạt yêu cầu xếp vào nhóm lao động khổ sai, chính là bắt các ngươi đi trấn thủ biên giới. ....”

Lão vừa nói đến đây thì bên dưới không khỏi rung mình đi canh giữ biên giới chẳng khác nào là rơi vào con đường một đi không trở lại, nếu bình yên thì thôi còn không bình yên thì chỉ có một kết quả là chết.

“....Thứ ba chính là khảo thí mức độ hiểu biết về linh dược và luyện đan, khảo nghiệm này là dành cho hai phong Đan Thần Phong và Dược Các Phong, hai phong còn lại không cần phải khảo nghiệm.”

Lão nói đến đây thì đệ tử ở hai phong Đan Thần Phong và Dược Các Phong thầm kêu khổ trong lòng vì cái gì thực chiến bọn họ phải tham gia các kiểu còn khi khảo nghiệm về Linh Dược thì những người kia lại không cần tham gia.

Mạnh Thiên Uy đưa mắt nhìn mấy ngàn đệ tử một lượt rồi mỉm cười nói:

“Ta biết những đệ tử ở hai phong kia trong lòng chắc chắn sẽ không phục nhưng các ngươi hãy thử hỏi lại những vị sư huynh sư tỷ của các ngươi đi thì sẽ biết các ngươi được ưu tiên như thế nào? Còn lại các ngươi cứ yên tâm thành tích ở thực chiến của các ngươi sẽ không tính thành tích chính thức mà chỉ tính thành tích ở phần nhận biết linh dược cùng điều chế đan dược mà thôi”

Bọn đệ tử nghe Mạnh Thiên Uy giải thích liền thở phào nhẹ nhõm bởi vì nếu tính thành tích ở thực chiến thì bọn họ sẽ khá là bất lợi hơn so với các phong khác.

Khi mà tất cả mọi người đang nghe Mạnh Thiên Uy truyền đạt thể thức của Đại Hội thì Vũ Tiểu Vũ của chúng ta lúc này mới vương mình thức dậy, đầu óc lúc này của hắn có chút mụ mị bởi vì hôm qua không biết vì cái gì mà Thủy Tiên lại hăng hái như vậy cùng hắn lăn lộn tới sáng mới chịu nghỉ ngơi.

Hắn khẽ đưa tay về phía bên cạnh liền chạm phải một vật mềm mềm, đụng vô liền cảm thấy rất sợ hãi tay hắn nhịn không được bóp nhẹ vài cái bên cạnh cũng đồng thời truyền đến tiếng rên rỉ của một người con gái.

Người con gái này chính là Thủy Tiên, không ngờ lần này nàng không có vô thức rời đi mà vẫn nằm bên cạnh hắn ngủ có lẽ lần này sau một hồi lăn lộn nàng thật sự rất là mệt nên mới không có lý khai.

“Hừ! Trời còn sớm không để cho người ta ngủ lại động tay động chân, hôm nay là ngày tổ chức Đại Hội sao ngài không đi..” Thủy Tiên hai mắt nhắm chặt nũng nịu nói với hắn,

Chỉ là khi nhắc đến hai chữ Đại Hội, hai người liền hoảng hồn ngồi dậy, vội vàng thay y phục không biết Thủy Tiên đã tỉnh táo hay chưa mà lại quơ nhầm quần áo cùng nội y của hắn mặc vào làm cho hắn cảm thấy buồn cười gồ nhẹ vào đầu nàng một cái.

Một cái gõ yếu của hắn làm cho Thủy Tiên tỉnh táo nhìn lại liền ngượng ngùng nhìn hắn, lúc này Vũ Tiểu Vũ mới tiến đến cởi y phục của hắn ra rồi cầm y phục của Thủy Tiên mặc vào giúp nàng, đối với hàng động yêu thương của hắn Thủy Tiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng, cũng nhanh chóng cầm lấy y phục của hắn giúp hắn mặc vào.

Đến khi hai người ra được khỏi động phủ cũng mất cả canh giờ, lúc này Thủy Tiên mới quay đầu nói với hắn:

“Ngài đi trước đi thiếp sẽ đến sao!”

“Sao vậy? Nàng còn có việc sao?”

“Không phải! Thiếp đi cùng với ngài không tiện, lỡ nữ nhân của ngài nhìn thấy lại không được hay cho lắm?”

“Thế còn nàng thì sao? Nàng không phải là nữ nhân của ta sao?”

Thủy Tiên nghe hắn nói thế lại cảm thấy rất cảm động nhưng nàng lại không thể đi cùng hắn bởi vì như thế sẽ phát sinh nhiều chuyện, những kẻ yêu thích nàng sẽ làm phiền hắn đây mới chính là điều nàng lo lắng.

Vũ Tiểu Vũ thấy nàng không nói gì liền cầm tay dẫn nàng đi trong sự ngỡ ngàng của nàng, sau một lúc nàng mới vùng vẫy thoát đi nói:

“Vẫn là Thiếp đi một mình thì hơn, chỉ cần trong lòng Ngài có thiếp là được hình thức không quan trọng, Ngài như thế nào Thiếp biết là được!”

“Thôi được! Vậy thì nhanh lên nhé! Thiếu ta thì không sao nhưng thiếu ngươi thì người khác sẽ để ý à!” Vũ Tiểu Vũ thấy nàng kiên quyết như vậy thì không biết làm sao đành để nàng đi một mình, trước khi đi hắn lại không nhịn được nhắc nhở nàng phải nhanh lên.

Khi Vũ Tiểu Vũ đặt chân đến Đại Điện thì Mạnh Thiên Uy đang đông đặc nói nhưng hắn lại nghe không hiểu gì hết:

“..... Nam Phong Lâm sẽ là nơi các ngươi thí luyện, ai tìm được nhiều nhất các vật phẩm đã được dấu đi thì người đó sẽ được nhận phần thưởng, phần thưởng chính là một viên Trúc Cơ Đan, mọi việc chỉ có thế!...Xuất phát!”

Mấy ngàn đệ tử vừa nghe Mạnh Thiên Uy ra lệnh xuất phát liền nhanh chóng rời đi, Còn Vũ Tiểu Vũ bởi vì không biết ắt gặp gì chỉ biết đứng nhìn bọn họ rời đi mà thôi, khi mà hắn đang ngờ ngác không biết phải làm sao thì đột nhiên có người vỗ vai hắn:

“Chủ nhân! Sao ngài còn đứng đây?”

Khi hấn quay đầu nhìn lại thì hai cô gái với gương mặt quen thuộc rơi vào tầm mắt của hấn, hai người này chính là hai chị em nhà họ Phạm.

“Haiz! Ta đến trễ nên bây giờ không biết phải làm gì?”

Hai cô gái nghe hấn nói như vậy thì hai mắt liền sáng lên tựa như đây chính là cơ hội phát tài của bọn họ vậy.

“Hay là bây giờ chủ nhân theo bọn ta đi, trên đường đi chúng ta sẽ giải thích qua một lượt cho ngài hiểu thế nào?”

Vũ Tiểu Vũ nghe bọn họ nói thế liền gật đầu đồng ý không cần suy nghĩ, khi bọn họ rời đi thì có mấy cặp mắt nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ tràn đầy sát khí tựa như hấn chính là kẻ thù của bọn họ vậy....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thiên, Địa, Nhân Bảng

Nam Phong Lâm, mấy ngày tên đệ tử chen nhau ùa vào khu rừng làm cho Yêu Thú chạy tán loạn, những nơi bọn họ đi qua liền đều hùu sơ xác, khắp nơi đều là cây cối đổ ngã cùng đất đá bị đào bới để lại những hố nhỏ, cũng may là nó khác rộng lớn nếu không mấy ngàn đệ tử sẽ không có chỗ đứng mà chỉ có thể dậm đạp lên nhau mà đi.

Lúc này trên con đường đi đến Nam Phong Lâm có hai nữ một nam đang thì thầm nhỏ to, thần tình của bọn họ không có gì gọi là vội vã, mặc cho những tên đệ tử khác đi lướt qua nhìn bọn họ như những người ngu ngốc bọn họ vẫn bình thản xem như không có việc gì, ba người này chính là Vũ Tiểu Vũ và hai chị em nhà họ Phạm.

“Đại Hội lần này có ba thử thách, thứ nhất chính là cái này, thứ hai chính là tỷ võ giữa các đồng môn và thứ ba chính là nhận biết Linh Dược cùng sáng tạo Đan Phương mới, chúng ta chỉ tham gia hai cái không cần quan tâm đến cái thứ ba?” Phạm Tú Thanh nhỏ giọng nói với hấn.

“Chỉ vậy thôi sao? Còn có gì khác nữa không?” Vũ Tiểu Vũ ngắt nghỉ lại hỏi tiếp:

“Đương nhiên là còn á Chủ Nhân! Đại Hội Thường Niên tuy nói là để giao lưu giữa các đệ tử với nhau nhưng vẫn có hình thức đánh giá ai không hợp cách sẽ bị trục xuất khỏi Tông hoặc bị đẩy đi trong coi biên giới!”

Vũ Tiểu Vũ nghe nói liền liên tưởng đến chế độ tuyển chọn nghĩa vụ quân sự của thế giới mình, những ai đủ tuổi đi nghĩa vụ mà không thi đỗ bất kỳ một trường đào tạo chính quy nào ở những bậc cao đẳng hoặc đại học sẽ trúng tuyển nghĩa vụ, tuy nói đi nghĩa vụ không có gì nguy hiểm nhưng lúc đó tình hình đang căng thẳng cho ra đảo là làm bia tập bắn cho nước khác ngay.

“Không phải nói các người rồi sao, đừng gọi ta là Chủ Nhân, gọi ta là Thiếu Gia được rồi! Bọn họ quy định việc đánh giá hợp cách là như thế nào!”

“Tuần mệnh thiếu gia! Tông Chủ nói sẽ chia nhóm theo hàng đệ tử, chúng ta thuộc hàng thứ năm sẽ không gặp phải những người ở hàng thứ tư còn có sẽ bốc thăm chia nhóm thì đầu tổng cộng có mười nhóm thì đầu mỗi một trận thắng sẽ tính được một điểm thua thì bị trừ 1 điểm, hòa sẽ giữ nguyên số điểm hiện có, người đứng đầu mỗi nhóm sẽ thi đấu với nhau phân chia thứ hạng. Những người còn lại sẽ dựa vào thành tích phân vào ba bảng Thiên, Địa, Nhân. Những người ở Nhân Bảng sẽ bị cho đi xung quân hoặc bị trục xuất khỏi Tông Môn”

“Trời thể thức thi đấu gì phức tạp vậy? Còn phức tạp hơn cả bộ giáo dục của mình lúc trước nữa!” Vũ Tiểu Vũ vừa nghe đã muốn loạn não, thậm chí trong lòng, lại nhìn Phạm Tú Thanh hấn nói tiếp:

“Thế vòng thử thách này thì sao? Có tính vào thành tích tổng không?”

Phạm Tú Thanh lắc đầu nói:

“Cái này chỉ như là một trò chơi vui thôi không tính thành tích tổng!”

“Thế mấy người kia làm gì mà như hỏi của vậy?”

“Tại Thiếu Gia không biết ấy chứ! Phần thưởng chính là một viên Trúc Cơ đan, thử hỏi làm sao bọn người đó không đổ mắt cho được?”

“Trời bộ bọn họ tu luyện nhiều năm rồi cũng không đột phá được cảnh giới Trúc Cơ hay sao mà phải dành giựt nhau như vậy?”

“Thiếu Gia của tôi ơi! Cảnh giới Trúc Cơ cũng không phải là muốn là được, có người cả đời cũng không vượt qua nổi cảnh giới này. Thật ra một số thì đúng là chưa đột phá một số khác chính là vì tiền tài á, một viên Trúc Cơ đang đổi cũng được cả mấy ngàn linh thạch sơ phẩm, cả một gia tài đó!” Phạm Thanh Tú nghe hấn nói vậy liền kinh ngạc cười khúc khích nói.

Tiếng cười tuy không lớn nhưng lại làm một số người chú ý còn may bề ngoài của hai người chính là một nữ nhân xấu xí lại có danh tiếng lẳng lơ nên bọn họ chỉ nhìn một cái liền quay đầu bỏ đi, có một số người thì lại không như vậy tí như hai vị huynh họ Tạ.

“Tạ sư huynh! Kia không phải là tình địch của huynh sao?”

“Tiết Minh! Hấn chính là Vũ Tiểu Vũ sao?”

“Đúng vậy, Tạ sư huynh! Tên đó chính là kẻ đã ăn mất Đình Tú Linh cùng hai người Thái Lam Hồng”

Tạ Tiểu Vương vừa nghe Lý Tiết Minh nói thế thì hai mắt không khỏi mang theo sát khí nhìn chằm chằm vào người Vũ Tiểu Vũ, trong mắt của hấn thì Vũ Tiểu Vũ bây giờ chính là một người chết, bước chân của hấn có chút vội và nhanh chóng lướt qua người Vũ Tiểu Vũ mỗi khi sắp máy xong liền đi mất:

“Ta chờ người ở Vũ Sát Phong!”

Vũ Tiểu Vũ đối với lời khiêu khích của hấn liền không để trong lòng bởi vì tu vi của hấn bây giờ là đã là Kim Đan sơ kỳ, nhìn khắp ngọn Bàn Toà Sơn cùng thế hệ có ai có thể vượt qua hấn, với lại Vũ Tiểu Vũ cũng nhìn ra tên nhóc này chỉ mới vừa đạt được Trúc Cơ sơ kỳ, tu vi yếu kém như vậy có thể làm gì được hấn “Hừ! Một tên cóc ghè mà thôi, bỏ đây có thể tự tin chấp hết tất cả các người nhào vô một lượt, ta mà không sợ tái các người thì ta đây không phải họ Vũ”.

“Thiếu gia! Người phải cẩn thận nhé hấn là Đại công tử của Tạ gia ở Yên Chi Thành, người này nổi tiếng hai mặt, một mặt là Quân Tử để cho thiên hạ nhìn còn mặt khác là một tên Ngụy

Quân Tử chính cống không việc gì không làm à bất chấp mọi thử đoạn à!”

“Các người đây là quan tâm bồn Thiểu Gia sao? Có phải lâu ngày không gặp nên nhớ bồn thiếu gia rồi không, mau mau lại đây cho bồn Thiểu Gia thom một cái nào!” Vũ Tiểu Vũ đối với lời nó của hai nàng liền không quan tâm, hần mặt kệ bọn chúng đến từ đâu chỉ cần đối nghịch với hần liền cho bọn chúng đi gặp diêm vương không một chút băn khoăn

Phạm Tú Thanh vừa nghe Vũ Tiểu Vũ nói chuyện lưu manh như vậy thì trong lòng không khỏi hoảng hốt, hai má ửng hồng không dám nhúc nhích. Còn Phạm Thanh Tú vốn tính tình bạo dạn liền nhắm mắt đi qua chờ đợi hần.

Sỡ dĩ nàng mạnh dạn như vậy cũng là vì một phần lúc này trên con đường chỉ còn lại ba người bọn họ mà thôi và một phần khác chính là trong tâm khảm của nàng luôn suy nghĩ về những điều mà tỷ tỷ mình nói, Vũ Tiểu Vũ rất có thể chính là Vũ Tứ ngày xưa đã từng cứu các nàng một mạng

Nhưng nàng đợi một lúc lâu cũng không thấy hần hành động gì, trong lòng có chút sốt ruột nên mở mắt ra thì một cảm giác xấu hổ dâng lên trong lòng vì con người đáng ghét kia đang cùng tỷ tỷ của mình dạo bước đi về phía trước bỏ nàng ở lại một mình như một trên ngốc chờ đợi hần.

“Ngươi ngươi...”

“Bồn Thiểu Gia làm sao?” Vũ Tiểu Vũ quay đầu nhìn nàng cười nói vẫn với cái giọng điệu lưu manh trước đó.

Phạm Tú Thanh thấy muội muội của mình như thế không khỏi cười trong lòng, nhưng cũng lên tiếng nói với muội muội:

“Thanh Tú! Không được hỗn láo! Muội không được ăn nói kiểu đó với Thiểu Gia, muội hiểu hông?!”

“Nhưng, nhưng, Tỷ, nhìn hần xem...” Thanh Tú dậm chân một cái đi về phía trước chỉ là lúc này nàng lại và vào trong lòng của một tên nam nhân khiến cho nàng kinh ngạc định giờ tay đánh hần thì một giọng nói vang lên bên tai.

“Sao vậy cô gái, giận bồn Thiểu Gia không điểm xia tới người sao?”

Người ôm nàng không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ, lúc này khi hần thấy nàng như vậy liền đứng trước một bước cản đường của nàng và thế là nàng như một con mèo nhỏ không một chút kháng cự lao vào trong vòng tay của hần.

“Xì! Ai thèm. ...thèm giận người” Phạm Thanh Tú lần đầu tiên được hần ôm vào lòng có con tin có chút hoảng loạn, giọng nói trở nên lắp bắp.

“Không giận bồn Thiểu gia sao lại có thái độ như vậy?”

“Ừ...”

Nàng nghe hần nói vậy còn chưa kịp giải thích liền bị hần cúi xuống hôn lấy đôi môi, hần hôn nàng thật lâu đến khi nàng cảm thấy hít thở không thông muốn chịu buông ra nói:

“Không giận Bồn Thiểu Gia nữa nhé!”

“Thiểu gia, người người xấu lắm!”

Sao khi môi của hai người tách ra thì Thanh Tú liền úp mặt vào lòng ngực của hần vì xấu hổ, phía bên kia Tú Thanh tuy trong lòng có chút ganh tỵ nhưng đó là muội muội của nàng nên nàng lại âm thầm chúc phúc, nói cho cùng thì nàng tính ra thì cũng đã là một nửa nữ nhân của hần rồi nên nàng việc gì phải ghen chứ.

Sỡ dĩ hần buông lời trêu chọc các nàng cũng là vì muốn tạo dựng tình cảm thân thiết hơn, từ khi hần khám phá ra được bí ẩn của Cửu Dương Tâm Pháp thì trong đầu của hần lúc nào cũng suy nghĩ làm thế nào để tìm được một người con gái cũng mình lẫn lộn để thăng tiến tu vi vì nói cho cùng hần cũng không thể cứ khơi khơi để con người ta muốn làm gì là làm được.

Tú Thanh thấy hai người đứng một lúc lâu cũng không di chuyển liền nhịn không được hỏi:

“Thiểu gia người không định tham gia thử thách sao?”

“Nàng nói xem bồn thiếu gia có nên tham gia không?” Vũ Tiểu Vũ không trả lời nàng, chỉ cười hỏi ngược lại nàng.

Tú Thanh vô thức gật đầu rồi lại lắc đầu vì nàng nghĩ lại lúc ở Huyền Thủ Trận hần đưa cho nàng không ít đầu của Yêu Thú để nàng được hạng nhất, phần thưởng khi đó chính là một viên Trúc Cơ như bây giờ à.

“Ta phải tham gia chứ tại sao lại không? Nàng nên nhớ những khi như thế này không phải tới trước là có lợi mà chắc chắn sẽ đụng phải cạm bẫy hay cái gì đó, chúng ta tới sau sẽ tránh được phiền toái, hiểu không?” Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy liền nói,

“Nhưng lỡ như bọn họ thu hoạch hết thì sao? Nói gì thì nói tới trước vẫn chiếm được tiên cơ chứ?” Tú Thanh không hổ là người có đầu óc tuy nghe Vũ Tiểu Vũ nói có lý nhưng nàng lại không nghĩ như vậy.

“Thế nào! Nàng có muốn cá với bồn thiếu gia một trận không? Nếu như nàng thắng nàng muốn gì bồn thiếu gia đều chiều nàng, còn nếu như nàng thua thì tới nào cũng phải đến chỗ ta bồi tiếp cho ta ngủ nàng dám không?” Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa nhìn khắp thân thể nàng một lượt làm cho Tú Thanh cảm thấy có chút không thoải mái.

Thanh Tú bên kia thấy Vũ Tiểu Vũ định lừa gạt tỷ tỷ của mình liền nhanh chóng nói:

“Tỷ tỷ đừng nghe Thiểu Gia dụ dỗ, hần căn bản là nắm chắc phần thắng rồi đó, tỷ còn không hiểu cách làm của Thiểu Gia sao?”

Vũ Tiểu Vũ sao khi nói xong cũng chẳng thèm quan tâm, mặc cho hai tỷ muội bọn họ tranh luận. Còn Tú Thanh khi nghe muội muội nói thế cảm thấy trong lòng có điều suy nghĩ quả thật trù lân trong Huyền Thủ Trận ra thì nếu Vũ Tiểu Vũ chính là Vũ Tứ thì hần sẽ không bao giờ làm gì mà không nắm chắc phần thắng.

“Nô tỳ không thèm cá với người! Nô tỳ còn quý trọng thân thể của mình lắm?” Tú Thanh sao khi suy nghĩ một hồi liền ra nói ra quyết định của mình.

Vũ Tiểu Vũ sau khi nghe nàng nói như thế liền buông Thanh Tú ra cười ha ha bỏ đi, hai cô nàng nhà họ phạm cũng nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nồi Lẩu Bò

Nam Phong Lâm...

“Haiz! Cmn lại đến thời điểm cuối năm rồi sao?”

Người thờ dài không ai khác chính là Xà Lang Quân hần đưa mắt nhìn những mảnh hoang tàn trong khu rừng của mình liền nghĩ ngay đến Đại Hội Thường Niên của Thái Sơ Tông. Miệng hần khẽ riết lên những âm thanh hỗn tạp những âm thanh được phát ra nhanh chóng tan biến vào hư không, một lúc sau có một con Thú Tam Mãng Xà bò đến cất tiếng, giọng điệu có chút hờn dỗi:

“Phụ thân! Người gọi con đến làm gì? Người ta đang chơi đùa cùng cũng Tiểu Hoa Hoa cùng Tiểu Bảo Bảo ả!”

Xà Lang Quân nhìn nữ nhi của mình có chút bất đắc dĩ nói:

“Thì Thì! Hôm nay ta cấm con ra ngoài, phải tuyệt đối ở trong Vạn Xà Cốc này không được đi đâu hết, hiểu chưa? Bây giờ bên ngoài nguy hiểm lắm!”

“Sao thế Phụ thân? Có phải lại có đại sự gì nữa không?”

“Hừ! Đại sự gì? Chi là đám đồ tử đồ tôn của tên họ Vương kia lại rồi rảnh không có việc gì làm đến đây quấy phá chứ gì?”

“Cái gì? Đừng nói với con là Đại Hội chó má gì đó của bọn người kia lại đến nữa nhá?”

Xà Lang Quân không trả lời chỉ gật đầu xác nhận, Xà Thì Thì thấy vậy khuôn mặt liền trở nên tức giận:

“Phụ thân! Người nghĩ xem tên khốn kiếp sờ đuôi con liệu hần có còn dám đến không?”

“À... Cái này Phụ Thân cũng không biết có thể là có mà cũng có thể là không, nhưng ta có một chuyện rất là chắc chắn là con sẽ không được ra ngoài, nếu như ta phát hiện con không nghe lời thì đừng trách tại sao Phụ Thân lại tàn nhẫn nhé! Ta sẽ nhốt con ở trong Vạn Xà Cốc này cả đời!” Xà Lang Quân nói tới đây thì khuôn mặt bỗng nhiên trở nên lạnh tanh nhìn chăm chăm vào Xà Thì Thì làm nàng không khỏi run mình.

“Con...con...con biết rồi” Xà Thì Thì lúc này cho dù có tính cách ngỗ nghịch tới đâu cũng không dám hó hé một chút nào vì nàng rất hiểu tính cách của phụ thân mình, đôi khi hần sẽ cung chiều nàng nhưng một khi hần nghiêm túc yêu cầu cái gì đó thì sẽ không nói hai lời.

-----oOo-----

Khi Vũ Tiểu Vũ cùng hai vị nô tỳ à mà nói chính xác là hai vị Tiểu Thụ nhà họ Phạm xuất hiện trong Nam Phong Lâm liền thu hút được ánh mắt của không ít người ở nơi đây, đặt biệt chính là những nữ nhân ở Vũ Sát Phong vừa thấy hần lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hần kiểu như nhìn một thằng sở Khanh vậy. Một tên thiếu niên vừa trong thấy hần liền to giọng hỏi:

“Ai ô! Đây không phải là Vũ Tứ huynh sao? Ngươi còn nhớ vị huynh đệ này không?”

Vũ Tiểu Vũ quay đầu lại, một thân ảnh béo tốt đập vào mắt của hần, cùng lúc đó một loạt hình ảnh lướt qua trong đầu của mình và truyền cho hần một thông tin người trước mặt hần chính là Tăng Bàn Từ có thể nói trước khi Vũ gia có biến cố thì tên này cũng tính là một nửa huynh đệ của Vũ Tứ.

Vũ Tiểu Vũ đưa mắt nhìn tên thiếu niên mập mạp nói:

“Ngươi nhận nhầm người rồi tên mập à, ta không biết ngươi là ai?”

Tăng Bàn Từ hai mắt kinh ngạc nhìn Vũ Tiểu Vũ, hần không thể tin được Vũ Tứ có thể quên hần, ngay cả hai cô nàng họ Phạm cũng kinh ngạc không thôi, nhưng tất cả lại không biết hần không quên mà là không muốn nhớ vì căn bản hần không phải là Vũ Tứ.

“Vũ Tứ! Tình cảm huynh đệ bao nhiêu năm tốt đẹp như vậy không ngờ ngươi lại bảo là không quen là không quen sao? Uống công mấy năm nay ta lo lắng cho ngươi, không ít lần phái người tìm kiếm nhưng mà cũng tốt thôi! Nếu ngươi đã không quen biết thì coi như ta nhận nhầm người, ta xin lỗi ngươi!”

Vũ Tiểu Vũ khoát tay với bộ dạng không sao, còn Tăng Bàn Từ thì mặt không còn chút máu rất là khó coi, những người hiếu kỳ xung quanh đó nhìn hần với ánh mắt rất là lạ khiến cho hần cảm thấy muốn đội quần liền nhanh chóng rời đi.

“Tên Vũ Tứ Khốn Khiếp! Ngươi trở mặt không nhận người quen thì cũng đừng trách tại sao ta vô tình vô nghĩa, vốn định nhắc nhở ngươi cẩn thận một tí nhưng ngươi đã không coi ta ra gì thì...Ngươi có chết ta cũng chẳng quan tâm” Trong lòng Tăng Bàn Từ ôm một bụng căm tức nằng, chỉ là hần không nghĩ đến ngày đó hần đối xử với Vũ Tứ như thế nào.

“Thiếu gia! Hần không phải là huynh đệ của ngươi sao?” Phạm Tử Thanh nhin không được lên tiếng hỏi hần vì nàng muốn giải khai khúc mắc trong lòng mình bấy lâu.

Vũ Tiểu Vũ lắc đầu nhìn các nàng, thờ dài nói:

“Ta biết nàng muốn hỏi gì? Nhưng các ngươi ngộ thật! Ta đã nói ta không phải là tên Vũ Tứ gì đó các ngươi lại không tin, ta nhắc lại cho các nàng nhớ một lần nữa ta chính là Vũ Tiểu Vũ không phải là tên Vũ Tứ gì đó, các ngươi hiểu hông?”

Phạm Thanh Tử nghe hần nói vậy thì trong lòng lại rồi như tơ vò “hầu hần không phải là Vũ Tứ nàng phải làm sao đây, chấp nhận làm nô tỳ của hần mặc cho hần đùa giỡn và quên hình bóng của người đó sao?”

Khác với nàng, Tử Thanh lại không nghĩ như vậy tuy hần cứ một mực khẳng định mình không phải nhưng trực giác lại mách bảo cho nàng là hần nhất định nói dối không thì làm sao vừa thấy Tăng Bàn Từ hần lại đứng hình mất 1s chứ.

Vũ Tiểu Vũ đứng một bên quan sát phản ứng của các nàng nhưng cũng không quan tâm nói:

“Hai nàng còn đứng đó làm gì? Còn không mau theo ta đi tìm vật phẩm cất dấu?”

Khi tiếng nói của hần vang vọng bên tai của hai nàng thì lúc này các nàng mới có phản ứng nhanh chóng chạy theo phía sau hần.

Khắp nơi Nam Phong Lâm đều có người tham gia đào bới tìm kiếm vật phẩm, đôi khi bên cạnh bọn họ còn có những thi thể của mấy con yêu thú xấu số quấy phá bọn họ, Vũ Tiểu Vũ

vừa đi vừa quan sát thật tỉ mỉ những cảnh vật xung quanh. Hắn không vội vàng lao đầu vào tìm kiếm bởi vì như vậy chẳng khác nào là mò kim đáy biển.

Phạm Tú Thanh thì hành động của hắn liền hiểu kỳ hỏi:

“Thiếu gia người bảo bọn ta cùng người tìm vật phẩm bị dấu đi nhưng sao ta thấy người toàn chỉ nhìn đồng ngó tây vậy”.

Hắn làm vậy thật ra là vì trong suy nghĩ của hắn nếu như những vật phẩm này vừa mới được chuẩn bị từ hôm qua hay được đặt trước đó một hai ngày thì ít nhiều sẽ để lại dấu vết, việc tìm kiếm bằng cách câu may sẽ làm cho những dấu vết đó biến mất. Vũ Tiểu Vũ nghe nàng hỏi liền cười nói:

“Ta không phải là nhìn đồng ngó tây mà là đang quan sát xem có những dấu vết còn động lại hay không, các người cũng quan sát đi thấy có gì khả nghi thì bảo ta”

Hai cô nàng nghe hắn nói thì cũng bắt chước quan hắn sát, những người xung quanh đó thấy hành động của bọn họ thì chỉ cười khẩy nhìn bọn họ tựa như là những tên điên vậy, cũng ngay lúc đó cách một khoảng không xa truyền đến tiếng ồn ào.

Thì ra là có người đầu tiên tìm được vật phẩm chỉ là vật phẩm đó không phải đồ tốt vì đó chỉ là ba lọ Ngưng Thần Đan, cũng chính vì thế mà không dẫn đến việc bị nhiều người đồ mất tranh giành.

Bởi vì vừa có người tìm được vật phẩm nên bọn người kia lại điên cuồng tìm kiếm khiến cho Vũ Tiểu Vũ không khỏi lắc đầu bảo hai người Tú Thanh cùng Thanh Tú tìm một chỗ thoáng mát nghỉ ngơi, rồi đi chỗ khác tìm kiếm chỗ này bị bọn người đó lục tung rồi nếu có dấu vết gì đó thì cũng bị bọn chúng làm mất hết rồi.

Ba người dừng lại trước một tán đá khá to hơi nghiêng, có bóng mát bên trên bề mặt của nó cũng tương đối bằng phẳng, lúc này hắn mới bảo hai nàng ngồi nghỉ mệt, hắn đi đây một chút sẽ về liền, hai người nhìn hắn với ánh mắt đầy nghi hoặc rồi cũng gật đầu đồng ý cho hắn rời đi.

Khi hắn trở lại liền ôm theo một bó củi khiến cho hai nàng ngạc nhiên, bởi theo lý thì những nô tỳ như các nàng phải làm những công việc này mới phải, hắn như thế nào lại bảo các nàng nghỉ ngơi, nhìn hắn lay hoay chụm lửa các nàng vội vàng chạy xuống đánh lấy công việc hắn đang làm. Vũ Tiểu Vũ nhìn các nàng cười nói:

“Sao thế? Các người sợ ta không biết làm à?”

“Không phải thế! Nhưng cái này là công việc của bọn nô tỳ nên làm, sao Thiếu Gia ngài dành hết của bọn ta thế!” Thanh Tú nói như thể hờn dỗi,

“Được rồi! Ta cũng không thật sự coi bọn người như nô tỳ, nói cho cùng thì các người là Tiểu Thư của gia tộc lớn, ta cũng không thể đối xử quá mức với các người được. Nhờ gia tộc các người biết còn không cho người truy sát ta sao?”

Hai nàng nghe hắn nói như vậy thì không cho là phải, nếu như hắn thật sự sợ gia tộc của hai nàng thì làm sao các nàng lại rơi xuống mức phải làm nô tỳ cho hắn, chỉ là lời nói của hắn vẫn làm các nàng cảm thấy âm ập.

Vũ Tiểu Vũ lúc này bắt một nồi nước rồi luộc thịt yêu thú cho chín, sao đổi lại đổi một nồi nước khác bắt đầu cho gia vị vào, trong kia chờ đợi hắn lại bắt đầu lấy thanh chuỷ thủ của mình thái thịt thành những lát mỏng đợi cho nước sôi hắn lại bỏ rau củ vào những thứ này được hắn bỏ trong nhón thử vật, mà nói cũng ngộ những thứ này hắn chuẩn bị một thời gian rồi nhưng bỏ vào trong nhón thử vật lại giống như tươi mới không khác gì một cái túi lạnh thời của hắn vậy.

“Thiếu gia người đang nấu món gì vậy?”

“À! Ta đang nấu một nồi lẩu Bò, chỉ tiếc là nguyên liệu không đủ lắm với một số gia vị cũng khác nữa”

“Lẩu Bò! Là món gì?” Hai cô nàng hiểu kỳ nhìn hắn hỏi,

“Bộ các nàng chưa từng ăn món lẩu nào sao?”

“Đây là lần đầu tiên bọn ta thấy một món ăn lạ như vậy á, nhìn trong như món súp vậy!”

“Thế à! Các người thử một chén xem thế nào, đây cũng là lần đầu tiên ta nấu à!”

Đúng vậy thực sự thì đây chính là lần đầu tiên hắn nấu một món lẩu, trước giờ hắn chỉ toàn nấu mì với chiên trứng mà thôi, hắn vốn sống một mình nên làm được như vậy là tốt lắm rồi, bữa nào làm biến thì hắn ra ăn ở quán.

Hai cô nàng ăn thử một chén mặt liền hơi nhăn lại, hắn có chút hiểu kỳ mức một chén ăn thử thì thấy cũng bình thường không hiểu sao các nàng mặt lại nhăn như thế nên hắn hỏi:

“Sao thế? Không hợp khẩu vị của các người sao?”

“Không phải! Ta thấy cũng ngon như mà cay quá bọn ta ăn cay không được” Tú Thanh vừa hít hà vừa trả lời hắn,

Sau khi nàng trả lời hắn xong lại cúi đầu ăn không quan tâm đến chuyện khác nữa, chắc có lẽ vì đói nên ba người nhanh chóng ăn sạch nồi lẩu do Vũ Tiểu Vũ nấu, một lúc sau dọn dẹp xong xuôi thì hắn liền trèo lên trên phiến đá to lớn nằm nghỉ, hai cô nàng không biết nghĩ thế nào, một người liền để hắn nằm lên đùi của mình còn người kia thì xoa bóp chân cho hắn có lẽ đây là hành động các nàng đáp lại việc hắn nấu lẩu cho các nàng ăn.

Vũ Tiểu Vũ lúc này liền thoải thích hưởng thụ sự phục vụ của hai cô gái, trước kia hắn cũng có mơ ước một cuộc sống xa hoa như vậy, được mấy cô em chân dài hầu hạ nhưng tất cả bây giờ không phải là mơ nữa rồi bởi vì nó đang thật sự đang xảy ra. Tuy về bề ngoài của các nàng không dễ nhìn nhưng đáng sao đó chính là một vẻ đẹp sắc nước hương trời và hắn đã một lần may mắn được nhìn qua.

Cảm xúc qua đi, hắn đưa mắt nhìn trời xanh rồi lại nhìn vào quanh cảnh xung phiến đá to lớn hắn đang nằm, được một lúc thì hai mắt của hắn liền chú ý một thứ gì đó rất là lạ, nếu nói đó là một gốc cây mọc từ hòn đá cũng không phải vì tuy nó là gốc cây nhưng hắn lại không nhìn ra nó có một chút sức sống nào.

Hắn liền đứng dậy đi đến cầm lấy vật đang nhú lên và ra sức rút nó ra trong sự ngỡ ngàng của hai cô nàng họ phạm, một ánh sáng loé lên tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mộc Long Kiếm

Ngay khi Vũ Tiểu Vũ rút vật đó ra khỏi tảng đá thì một ánh sáng lóe lên làm chói mắt tất cả mọi người xung quanh, nó làm cho bọn họ không biết đó là vật gì dù đã cố mở to cả hai mắt, đến khi luồng ánh sáng biến mất thì bọn họ thấy trong tay của hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh kiếm gỗ, dù chưa biết nó có uy lực ra sao nhưng ai nấy đều oán hận vận may của Vũ Tiểu Vũ.

Vũ Tiểu Vũ sau khi rút ra liền phát hiện nó là một thanh mộc kiếm, hắn quơ thử vài đường lại thấy cũng thuận tay nên cũng thấy thích, lúc này hắn đưa thanh kiếm lên quan sát kỹ hơn thì phát hiện chuôi kiếm chính là một cái rễ cây có khắc ba chữ Mộc Long Kiếm.

Ngay khi nhìn thấy ba chữ này thì trong lòng hắn lại có một suy nghĩ "Ba chữ này quả là không sai" Bởi vì với hình dạng của nó bây giờ thì không khác gì một thanh kiếm gỗ, hắn lại đưa mắt nhìn phần chuôi kiếm thì phát hiện nó tựa như đầu của một con Long, thảo nào ban nãy hắn lại thấy có điều khác lạ, lưỡi kiếm chính là tạo hình từ thân của Long đang uốn lượn, phần vảy lại được điêu khắc rất tỉn xảo, mũi kiếm lại tựa ra năm cái mũi nhọn nhỏ nhỏ cách nhau một khoảng trong như Long Vĩ vậy.

Vũ Tiểu Vũ sau khi quan sát xong liền bỏ nó vào trong nhẫn trữ vật của mình mặc kệ những con người đang đổ mắt di chuyển về phía hắn, khẽ đưa mắt nhìn sang hai cô nàng họ Phạm nói:

“Thế nào? Các người thấy Bồn Công Tử nói có sai không?”

Hai cô gái nghe hắn hỏi liền gật đầu trong lòng không khỏi thán phục trong lòng “Những điều hắn nói trước đây đều là chân lý sao?”.

“Thiếu gia! Người nói xem tại sao bọn họ tìm kiếm lâu như vậy lại không thấy gì còn ngài chỉ nằm nghỉ một chút lại phát hiện ra cơ chứ!”

“Các người có nghe câu này chưa “ Ngồi mát ăn bát vàng”? ”

“Nô tỳ chưa nghe? Ý nghĩ của nó giống với chuyện này sao?”

Vũ Tiểu Vũ cười nói:

“Ý của câu đó nôm na chính là như số mạng Bồn Công Tử vậy! Hầu là chuyện gì Bồn Công Tử nhúng tay đều gặp may mắn, không cần phải động tay động chân, tốn công tốn sức làm gì cũng có thể mặc sức mà hưởng thụ!”

Hắn nói đến đây thì cũng vừa lúc có bảy tám người đi đến, một người tầm hai mươi mốt cái xuân xanh tiến lên trước trong như thủ lĩnh của đám ô hợp này, lên tiếng:

“Tiểu tử! Không hồn thì đem nó giao ra đây không thì đừng trách bọn ta không khách khí, đây là người đang chiếm đoạt thành quả của bọn ta”

Vũ Tiểu Vũ cười lạnh nói:

" Nực cười! Cái gì là thành quả của bọn người? Theo như lời người nói thì tám người các người mười sáu con mắt lại không bằng hai con mắt của ta sao, hay là các người căn bản là bị mù?"

“Người mắng ai mù? Đúng là miệng chó nói nhấm nói cuội, đảo lộn đen trắng thị phi! Nếu không phải bọn ta dọn dẹp các trở ngại thì người đâu có thuận lợi tìm được vật phẩm như vậy, nhìn bọn người các người đi có làm được gì ngoài chuyện ngồi ăn chơi hưởng thụ, mà thôi không nhiều lời với các người nữa, nếu không chịu giao ra thì đừng trách bọn ta trở mặt không nhìn đồng môn! ” Tên đứng đầu vừa dứt liền thì bảy người phía sau khuôn mặt liền đờ đàng sát khí tạo uy thế cho hắn.

Hai cô nàng họ Phạm thấy vẻ mặt hung dữ của bọn họ liền hoảng sợ đứng nép sau lưng của Vũ Tiểu Vũ, lúc này Thanh Tú khẽ kéo ống tay áo của Vũ Tiểu Vũ, lo lắng nói:

“Thiếu Gia! Hay là người đưa cho bọn chúng đi!”

Tuy giọng của Thanh Tú rất khẽ nhưng hình như thính lực của tên cầm đầu rất là tốt hay sao mà hắn nói gần như tiếp lời nàng:

“Đúng vậy, đây chính là lựa chọn tốt nhất của bọn người bây giờ!”

Vũ Tiểu Vũ mặc kệ lời hắn nói liền vỗ vào vai của hai cô gái nói:

“Nếu ta nhớ không lầm thì nội quy của Tông Môn là không cho giết hại đồng môn đúng không?”

Hai cô nàng không hiểu tại sao hắn lại nói thế nhưng vẫn gật đầu, phía bên kia tên cầm đầu nghe hắn nói liền cười khẩy lớn tiếng nói:

“Đúng là ngây thơ! Mà cũng không trách các người được, vừa mới vào tông môn làm sao hiểu được độ nông sâu ở nơi đây, bọn ta dám giết các người thì đương nhiên cũng nghĩ tới hậu quả của chuyện này rồi, chỉ là ta có lòng nhân hậu nên mới nhiều lời với các người như vậy”.

“Thanh Minh! Nhiều lời với hắn làm gì? Chúng ta có tới bảy tám người không lẽ lại sợ ba tên tép rều bọn chúng, nhìn bọn dạng yếu ớt của bọn chúng thì có thể làm gì được chúng ta chứ!” Người lên tiếng là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhìn vẻ mặt của hắn lúc này hình như đã mất kiên nhẫn,

“Hừ! Văn Mạnh! Rốt cục thì người là thủ lĩnh hay là ta?”

Tên thiếu niên đó nghe Thanh Minh hỏi như vậy thì không khỏi đỏ mặt nhỏ giọng nói:

“Là người!”

Thanh Minh hừ lạnh một tiếng rồi quay sang nhìn ba người Vũ Tiểu Vũ, bắt đầu ra tới hậu thư:

“Bây giờ cho người hai lựa chọn, một là vui vẻ đưa nó cho bọn ta rồi bình yên rồi đi, hai là bọn ta giết rồi ba người các người rồi lấy nó? các người chọn một hay hai?”

Vũ Tiểu Vũ cười lạnh nói:

“Ta chọn phương án thứ ba”

“Người bị điếc....”

Hắn còn chưa kịp nói hết câu liền bị Vũ Tiểu Vũ dùng Phong Thiên Bộ nhanh chóng áp sát một chưởng đánh bay đi, cả người bị trọng thương không thể đứng dậy, bảy người còn lại thấy hắn đột nhiên ra tay có chút sững sờ, sau khi lấy lại tinh thần liền nhanh chóng bao vây Vũ Tiểu Vũ nhưng bọn chúng chỉ là một vài con đom đóm làm sao sánh được với ánh sáng của mặt

trời....

Khi ba người Vũ Tiểu Vũ rời đi thì mặt đất lúc này có tám người đang bị thương nằm bất tỉnh, nhưng người xung quanh thấy vậy liền từ bỏ ý định mà lặng lẽ rời đi, sau khi bọn họ rời đi được một đoạn thì Phạm Tú Thanh có chút ngập ngừng mấy lần muốn lên tiếng hỏi hấn nhưng lại không dám mở lời bởi vì lúc này hấn ra tay khuôn mặt của hấn rất là đáng sợ, nằng hàu như là không dám nhìn hấn một lần nào.

“Thiếu Gia! Tu vi của ngươi rốt cục là gì? Ngươi như thế nào có thể hạ bọn chúng một cách dễ dàng như vậy? Nếu như ngài đã có thực lực như vậy tại sao còn nhiều lời với bọn chúng? Lâm bọn ta sợ gần chết à!”

“Thế các ngươi muốn Bồn Thiếu Gia nói thật hay là nói dối các ngươi đây?” Vũ Tiểu Vũ cười ha ha nói, mặc cho ánh mắt của các nàng nhìn hấn với vẻ hờn dỗi.

Hai cô nàng họ Phạm không chút suy nghĩ liền đồng thanh nói:

“Đương nhiên là nói thật! Chúng ta có huyết chủ trong người sẽ không thể nào tiết lộ bí mật của ngài với người khác đâu, nên ngài cứ yên tâm!”

“Không phải ta lo lắng các ngươi tiết lộ ra bên ngoài mà căn bản là ta sợ các ngươi không tin thôi, bởi vì bây giờ tu vi của Bồn Thiếu Gia chính xác là ở cảnh giới Kim Đan sơ kỳ!”

“Cái....cái...gì? Lâm....sao...có...thể...như...vậy được?” Hai cô nàng vừa nghe hấn nói liền kinh ngạc không thôi giọng nói có chút lắp bắp khó khăn nói thành câu.

“Biết thế là được rồi! Không cần phải kinh ngạc như vậy đâu, không nghĩ Bồn Thiếu Gia ta là ai chứ? Bây giờ nói cho ta biết là thử thách này có quy định thời gian không để ta còn biết đường mà tính toán?”

Phạm Tú Thanh từ từ lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu mới trả lời hấn:

“Khi đó Tông Chủ nói thời gian hình như là bảy canh giờ, bây giờ chúng ta đã qua hết năm canh giờ rồi thì phải, cũng đều tại người hết! Cứ lẽ mà không chịu di chuyển nên bây giờ chỉ mới tìm được có một vật phẩm thôi.”

“Hihi! Một cái nhưng nó lại chất lượng nếu không thì bọn chúng đâu có nổi lòng tham như thế?”

“Còn không phải bị Thiếu gia đánh cho không kịp ngóc đầu sao?” Thanh Tú đứng bên cạnh oán giận nói, bởi vì nàng cảm thấy sự lo lắng của mình dành cho hấn lúc nãy chính là dư thừa, càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ à.

“Nếu còn hai canh giờ thì bây giờ chúng ta trở về là hợp lý vì bọn người điên kia có lẽ đã thu hoạch được không ít rồi lại tất cả dấu vết có lẽ cũng bị bọn chúng làm cho mất sạch rồi, chúng ta lại không biết có hết thảy là bao nhiêu vật phẩm nói cho cùng thì loại thử thách này chính là một hồi cơ duyên mà thôi có cưỡng cầu cũng không được!”

Hai cô nàng đương nhiên là không dám làm trái ý của hấn bởi vì trong lòng của các nàng hấn mặc định chính là một vị thần, tuy cái gì cũng không thể làm được nhưng mỗi thứ hấn nói đều rất là chí lý, tùy như chuyện tìm kiếm vật phẩm lúc nãy vậy không sai một chút nào.

Khi ba người trở về nơi tập kết trước đó ở Đại Điện Thái Sơ Tông liền nhận được ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, tuy bọn họ đều thông qua Mục Ảnh Gương để quan sát nhưng không thể quan sát hết mọi chuyện chiếu theo thời gian thì lúc này bọn người Vũ Tiểu Vũ có vẻ như trở về hơi sớm, điều này khiến cho đám người nào đó chú ý.

Và người mở đầu không ai khác chính là lão già Nguyễn Chính Pha, lão đột nhiên cười cười, nói:

“Có vẻ như lứa đệ tử năm nay của Quý Tông hình như không được tốt cho lắm, nhìn bọn chúng về sớm như vậy là lão có thể đoán được bọn chúng không có tính kiên nhẫn dễ dàng bỏ cuộc, nhìn bộ dạng của bọn chúng chính là không tìm được gì nên nản chí mà trở về đây! Nhưng không sao chúng ta còn nhiều thời gian có thể uốn nắn bọn chúng mà đúng không quý đi?”

Bọn người Thái Sơ Tông nghe lão nói vậy thì có chút không hài lòng, tuy nói có thể đúng là như lão nghĩ nhưng đâu phải đứa nào cũng như đứa nào đâu, Lão già này căn bản chính là muốn làm mất mặt bọn họ mà.

Chỉ là lời của Lão vừa đến đây thì cũng vừa lúc ba người Vũ Tiểu Vũ đến trước chiến bàn kiểm kê giao ra Mộc Long Kiếm, tên đệ tử nhận lấy rồi kiểm tra một chút, sao đó liền trả lại cho bọn họ khi đã làm xong ghi chép.

Phía bên trong Đại Điện mặt của Nguyễn Chính Pha lúc này nhăn lại nhưng vừa ăn phải chanh, cùng lúc đó một tiếng cười nói đột nhiên vang lên:

“Thì ra bọn chúng tìm được Mộc Long Kiếm thảo nào lại về sớm như vậy, tuy Mộc Long Kiếm không phải là thần binh gì nhưng đối với bọn chúng thì lại vừa vặn thích hợp à”.

Thì ra người lên tiếng chính là Mạnh Lệ Nương, nàng thấy lão già đó đánh giá không đúng sự thật về Vũ Tiểu Vũ thì trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, muốn lên tiếng nói giúp hấn nhưng lại không biết phải làm sao vì chuyện đã quá rõ ràng nhưng lúc này bỗng nhiên có cơ hội nàng như thế nào có thể bỏ qua cho được

Khi mà không khí trở nên ngột ngạt thì lúc này bên ngoài lại có bảy tám người đỡ nhau bộ dạng đi đứng khó khăn, tiếng đến trước Đại Điện quỳ xuống dập đầu xin Mạnh Thiên Uy lấy lại công bằng cho bọn họ, mấy người này chính là nhóm người của Thanh Minh khi nãy đã tranh chấp với Vũ Tiểu Vũ:

“Xin tông chủ làm chủ cho bọn đệ tử!”

Mạnh Thiên Uy nghe lời cầu xin của bọn chúng liền nhanh chóng đi ra ngoài, hỏi bọn chúng:

“Có chuyện gì? Nói đi ta sẽ làm chủ cho các ngươi!”

“Đệ Tử muốn tố cáo hấn chiếm đoạt công sức của mấy người đệ tử, khi đệ tử nói lý lẽ với hấn thì hấn không những không chịu nói lý lẽ với đệ tử mà còn làm đệ tử thành ra thế này!” Thanh Minh vừa nói vừa chỉ về phía Vũ Tiểu Vũ đang đứng phía xa.

“Cmm! Còn dám chơi chiêu người xấu cáo trạng với ta à, được lắm!” Bởi vì tiếng nói của Thanh Minh tương đối lớn nên truyền đến tai Vũ Tiểu Vũ làm cho hấn không khỏi thảm máng một tiếng trong lòng. Hai cô nàng họ Phạm nghe thế liền tức giận mắng:

“Đúng là không biết liêm sỉ mà vừa ăn cướp vừa la làng!”

Lúc này Mạnh Thiên Uy thấy bọn họ tranh chấp liền lên chỉ tay về phía Vũ Tiểu Vũ nói:

“Chuyện bọn họ tố cáo người có đúng là như vậy không?”

“Bẩm Tông Chủ! Bọn họ căn bản là nói điều không biết ngượng miệng, bọn họ có tới bảy tám người bọn ta chỉ có ba người mà trong khi đó có hai người là nữ nhi thì lấy cái gì cũng bọn họ tranh chấp, còn có...”

Vũ Tiểu Vũ còn chưa kịp nói hết câu liền bị Thanh Minh chen ngang nói:

“Người nói láo, người..”

“Hừ! Ta đang hỏi hần không có hỏi người, người lên tiếng làm gì? Đã trình lên cho ta phán xét thì phải tin tưởng ở ta chứ, nếu các người không tin tưởng ta thì chuyện này coi như xong dừng lại tại đây! HỪ!”

Mạnh Thiên Uy trong lòng đang có chút bức bối nên thấy bọn người Thanh Minh không vừa mắt mà lớn tiếng nói, bởi vì chuyện ngày hôm nay đã làm ảnh hưởng không nhỏ đến hình tượng đoàn kết trong tông của hần với người ngoài, thử hỏi làm sao hần có thể dễ chịu được, nhất là tên đầu xỏ Thanh Minh này lại không hiểu chuyện cư xử lỗ mắng như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tạ Tiêu Vương Xuất Chiêu

Mạnh Thiên Uy sao khi xỏ một trận liền lấy lại khuôn mặt thường ngày quay sang Vũ Tiểu Vũ tươi cười nói, làm cho bọn người Thanh Minh thầm oán hận không thôi:

“À! Người nói tiếp đi!”

Vũ Tiểu Vũ ôm quyền tuân mệnh, nói tiếp:

“Như ban nãy đệ tử đã nói, nếu so về số lượng và thực lực đôi bên thì có cho gan đệ tử lớn bằng trời cũng không dám chọc vào bọn họ” Nói đến đây hần liền lắc đầu thờ dài nhìn bọn người Thanh Minh nói tiếp:

“Đệ tử không hiểu sao các vị sư huynh lại đầu tư lớn đến thế, chỉ vì một thanh kiếm gỗ không có giá trị lại tổn thương chính bản thân mình rồi lại đổ tội cho người khác, người làm sư đệ như ta đây thật sự bái phục bái phục!”

Bọn người Thanh Minh nghe hần nói vậy liền tức anh ách trong lòng nhưng lại không dám lên tiếng vì Mạnh Thiên Uy chưa cho phép bọn họ được nói, còn hai cô nàng nhà họ Phạm khi nghe Vũ Tiểu Vũ nói thế thì đứng ở một bên cười thầm trong bụng, ánh mắt nhìn bọn người kia không khỏi có chút thương hại.

Lúc này Mạnh Thiên Uy mới quay sang nói với Thanh Minh:

“Theo như lời hần nói thì các người mới là người gây sự! Còn giám ở đây gây ra náo loạn! Trong mắt các người có còn coi ta là Tông Chủ nữa hay không?”

Mạnh Thiên Uy vừa dứt lời thì Tào Thanh Minh bất chấp tất cả những lời trước đó của lão, nhanh chóng nói lớn:

“Hần nói láo! Đệ tử không có làm như vậy, tám người đệ tử chính là bị một tay hần đánh thành ra thế này, xin Tông Chủ minh xét cho đệ tử!”

Khi Tào Thanh Minh vừa dứt lời liền có một giọng nói của nữ nhân vang lên:

“Hừ! Các người nghĩ bọn ta là con nít sao, hần có tu vi là gì? Bọn người có tu vi là gì? Những người ở đây đều biết rõ, người lại có thể mặt dày nói rằng hần đánh các người thành ra thế này sao?”

Thì ra giọng nữ lên tiếng bên vực cho Vũ Tiểu Vũ là Mạnh Lệ Nương, nàng tận mắt chứng kiến quá trình hần thắng cấp đương nhiên biết cảnh giới của hần như thế nào, nhưng ai biết hần là gì của nàng làm chi, không lẽ nàng lại vì người ngoài đối phó hần, nàng vừa dứt lời thì Mạnh Thiên Uy cũng lên tiếng.

“Mạnh Chương Phong nói rất đúng! Các người không thể đưa ra chứng cứ nào khác để chứng minh bọn người trong sạch à, nếu các người chỉ nói như vậy thì ta e là phải nói lời xin lỗi với các người rồi!”

“Tông Chủ! Những vết thương này còn chưa đủ sao? Ngài nghĩ bọn ta vì bảy tám người lại vì một thanh kiếm gỗ lại tự đi ngược đây bản thân sao? Đâu có ai điên đến mức như vậy chứ!”

“Hừ! Ý người nói là ta không biết phân biệt trái phải đúng sai à?”

“Không...Không đệ tử không có ý đó” Tào Thanh Minh nghe Lão nói vậy liền khẩn trương nói,

“Nói tóm lại bây giờ người còn...”

Mạnh Thiên Uy có chút không kiên nhẫn nói, nhưng lão còn chưa kịp hoàn thành câu nói của mình thì một giọng nói vang lên gây sự chú ý của mọi người:

“Tông Chủ! Đệ tử làm chứng cho vị sư huynh này”

“Cmm! Đúng là âm hồn bất tán, hần chắc nghĩ mình ngu không quan sát trước sau ra tay chắc, tu vi của mình tăng cao nên khoảng cách thần thức cũng theo đó mà tăng lên đáng kể, lúc đó tên tiểu nhân này làm gì có trong phạm vi hoạt động thần thức của mình chứ?” Vũ Tiểu Vũ nghe Tạ Tiêu Vương nói vậy thầm mắng trong lòng.

“Lớn mặt! Người là đệ tử của ai? Sư phụ người không dạy người phép tắc à? Không dạy người trong lúc Tông Chủ đang nói chuyện người có thể tùy ý chen ngang vào khi chưa có sự cho phép à” Trần Thoái Thương đứng một bên nghe hần nói liền lên tiếng trách mắng.

Thì ra người lên tiếng làm chứng cho Tào Thanh Minh chính là Tạ Tiêu Vương, lúc hần cùng một số đệ tử khác lục đục trở về liền đứng một bên xem kịch hay nhưng hần không ngờ bọn người đó lại phé vật như vậy, không thể quát ngã Vũ Tiểu Vũ nên đành phải tự thân xuất mã.

“Đệ tử...Đệ tử” Tạ Tiêu Vương lúc này khi nghe Trần Thoái Thương lên tiếng quả phạt liền không khỏi oán hận trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn thể hiện bộ dạng sợ hãi nói không nên lời.

Mạnh Thiên Uy thấy vậy liền phát phát tay ý bảo không sao, rồi nhìn hần nói:

“Được rồi Đại Trưởng Lão cứ để cho nó nói! Ta hỏi người, người có phải thật sự chứng kiến sự việc này chứ? Người có biết hậu quả của việc lừa gạt ta là thế nào không?”

“Bầm Tông Chủ! Đúng là như vậy, tuy nói sức chiến đấu hần không bằng các sư huynh đệ ở đây nhưng lúc đó hần chính là dùng mưu hèn kế bẩn để ám toán bọn họ nên chuyện mới thành ra thế này, lúc đó ta ở quá xa nên không thể nào tới giúp được”.

“Còn có chuyện như vậy sao?” Mạnh Thiên Uy ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn Tạ Tiêu Vương hỏi lại một lần nữa,

“Bầm Tông Chủ! Chính xác là như vậy”

Bọn người Tào Thanh Minh thấy có người hỗ trợ mình liền thấy có hy vọng cộng thêm sắc mặt của Mạnh Thiên Uy có chút thay đổi thế là Tào Thanh Minh liền đứng dậy cúi áo ra cho mọi người xem rồi nói:

“Đây chính là một chương hần đánh lên đệ tử khi đệ tử cùng hần nói chuyện phải trái”

Tào Thanh Minh vừa dứt lời liền có một tên thiếu niên đứng dậy giơ ống quần lên nói, tiếp sau hần chính là mấy người con lại nhau nhau đứng lên tố cáo Vũ Tiểu Vũ:

“Còn đây chính là một cước hần đá lên đệ tử khi đệ tử đang ngồi chờ Thanh Minh sư huynh...”

“Còn đây...”

“Haiz! Thiệt là người không biết làm kín tiếng một chút sao, như thế nào lại để cho người ta nhìn thấy, người biểu ta làm thế nào để giúp người đây” Mạnh Lệ Nương thở dài trong lòng, ánh mắt nhìn Tạ Tiêu Vương không có một chút thiện cảm làm cho Tạ Tiêu Vương đang đứng yên một bên đột nhiên cơ thể lại rung lên khó hiểu.

Nhìn một đám nhau nhau lên không ra thế thống gì, Mạnh Thiên Uy trong lòng có chút bức bối ở tầm tuổi này rồi làm sao lão lại không nhìn ra được chuyện bỏ đá xuống giếng, nhưng nhân chứng vật chứng đều có đủ, nếu lão không xử cho hợp tình hợp lý thì lại không thể phục chúng được. Lão đưa mắt nhìn Vũ Tiểu Vũ nói:

“Nhân chứng vật chứng đều có đủ, người còn lời gì để nói không?”

“Hừ! Căn bản là bọn người đó nhìn thấy mấy người đệ tử...”

Phạm Thanh Tú nghe Mạnh Thiên Uy nói liền “Hừ” một tiếng định nói gì đó nhưng còn chưa nói hết câu liền bị Vũ Tiểu Vũ đứng một bên cản lại, hần ôm quyền cúi người nói với Mạnh Thiên Uy:

“Tông Chủ! Quả thật chuyện này bất luận đệ tử đúng hay là sai đã không còn quan trọng nữa vì những lời phiến diện của vị sư huynh này nói cho cùng cũng là không có cơ sở, nếu nhưng hần nói lúc đó chỉ một mình hần thấy thì có chút không thực tế, vì nếu đã là con người thì ai không có lòng tham cộng thêm tu vi của bản thân hần lại khá là mạnh thì làm sao hần chỉ có thể đứng nhìn mà không tham gia tranh cướp, với tu vi của hần cùng gia thế hiển hách thử hỏi ai dám cùng hần tranh phong đây, còn một chuyện nữa chính là chưa có ai biết được uy lực thật sự của Mộc Long Kiếm như thế nào, lúc đó mà hần không nổi lòng tham tranh đoạt chẳng lẽ hần lại là thánh nhân, chính các vị ở đây cũng chưa chắc có thể làm như vậy chứ đừng nói là một tên vô danh tiểu tốt như hần”

Vũ Tiểu Vũ không hổ là nhân viên ở bộ phận bán hàng, giọng nói của hần truyền cảm khiến cho những người ở đây nghe lời nói của hần liền cảm thấy có chút hồ thẹn trong lòng. Đúng vậy! nếu như đặt bọn họ ở vào vị trí đó bọn họ sẽ làm gì khi thấy một món đồ tốt như vậy, bọn họ có thể chỉ đứng nhìn mà không tham gia tranh đoạt, nhờ đâu vật phẩm đó chính là một bảo bối vô giá thì sao.

Tạ Tiêu Vương nghe Vũ Tiểu Vũ nói một lèo rồi nhìn sắc mặt của những người ở bên trên liền kêu một tiếng không tốt trong lòng, hần đang định lên tiếng nói thì Mạnh Thiên Uy đã lên tiếng trước:

“Được! Thế theo ý người chuyện này sẽ không bàn tới việc đúng sai nữa, nhưng người nói xem chuyện này phải giải quyết như thế nào?”

Tạ Tiêu Vương thở dài khi nghe Mạnh Thiên Uy đồng tình với lời của Vũ Tiểu Vũ, những người khác nghe lão nói vậy ánh mắt nhìn về hần có chút kính trọng, còn Mạnh Lệ Nương thì thờ phào nhẹ nhõm rằng không ngờ hần lại có thể lật được ván cờ khó như thế.

Sở dĩ Mạnh Thiên Uy đồng ý với Vũ Tiểu Vũ một phần chính là vì hần nói quá là có lý, một phần khác chính là vì hần không muốn bị bọn tiểu bối xỏ mũi đất đi.

Vũ Tiểu Vũ nghe Mạnh Thiên Uy hỏi chính mình thì khẽ cười nói:

“Lúc này các vị sư huynh đệ đã nói là đệ tử đánh lên bọn họ nên mới thắng được mà không phải tự bọn hành hạ bản thân nhằm vu hại đệ tử, cho nên đệ tử thấy hay là như vậy, đệ tử sẽ lần lượt đánh với từng người bọn họ, nếu như may mắn thắng được năm trên số tám người bọn họ thì coi như chuyện này dừng lại ở đây còn nếu như đệ tử không thắng được năm trận thì coi như Mộc Long Kiếm sẽ đưa cho bọn họ và chấp nhận chịu phạt. Tông Chủ! Ngài thấy như thế có được không?”

Mạnh Thiên Uy đưa mắt hỏi bọn người Tào Thanh Minh:

“Các người nghe hần nói chứ?”

Bọn người Tào Thanh Minh vô thức gật đầu nhưng thân thể của bọn họ lúc này có chút rung lên, trong đầu không khỏi dấy lên suy nghĩ “Nếu như một lần nữa phải chiến đấu với Vũ Tiểu Vũ thì bọn họ thà bị xử phạt còn hơn”, Mạnh Thiên Uy thấy bọn họ gật đầu lại nói tiếp:

“Các người thấy ý kiến này như thế nào? Các người có đồng ý không?”

“ Tông Chủ! Hay là chuyện này đến đây thôi, tuổi trẻ mà ai cũng có chút bồng bột nếu Vũ sư đệ đã lấy được vật phẩm thì...”

“Hừ! Người đây là đem bọn ta ra làm trò đùa của người phải không? Lúc thì người thế này lúc thì người thế kia, rốt cuộc là người đúng hay là người sai mà người lại không dám cùng hần đường đường chính chính giao chiến, không phải các người nói hần đánh lên các người sao? Có gì mà phải sợ?” Mạnh Lệ Nương đứng một bên quan sát này giờ, lúc này thấy có cơ hội liền phản kích không một chút nương tay.

Bọn người Tào Thanh Minh đứng trước sức ép của Mạnh Lệ Nương và những người cao tàm ở đây liền bị khuất phục cúi đầu nhận tội, Tạ Tiêu Vương nhìn bọn chúng như thế liền mắng một câu trong lòng “Đúng là không có chí khí!”

“Người đầu đem tám người bọn chúng xuống dưới, liệt vào danh sách xung quân đợi cho qua Đại Hội lần này thì thực thi hình phạt”

Sau khi Lão giải quyết xong liền quay qua cười nói, cúi người xin lỗi những vị khách ở đây:

“Lại để các vị phải chê cười rồi!”

“Mạnh Tông Chủ! Ngài quá lời rồi, nói cho cùng thì chuyện này căn bản đều là như tên đệ tử kia đã nói, chính vì một chữ “Tham” mà thôi, nhân sinh có mấy ai thoát khỏi được những dục

vọng tâm thường, tại hạ tu luyện mấy trăm nay cũng chưa tự tin nói mình có thể thoát ra khỏi những dục vọng tâm thường này”

Mấy người ở đây nghe Bửu Công Nhũ nói như vậy liền mỉm cười, đúng vậy mấy ai có thể như thánh nhân không vượt phải những điều trần tục chứ.....!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bốc Thăm Thi Đấu

Sau khi vụ việc được giải quyết thì mấy ngàn đệ tử cũng dần dần trở về đông đủ và đang tiến hành kiểm kê vật phẩm mà mình kiếm được, Mạnh Thiên Uy đột cho tất cả kiểm kê xong liền đưa mắt nhìn bọn họ một lượt rồi nói:

“Các người thấy thử thách lần này như thế nào? Có hài lòng không?”

“Rất Hài lòng ạ!”

Mấy ngàn đệ tử bên dưới đều đồng thanh nói nhưng nhìn khuôn mặt của bọn chúng thì thật sự không phải vậy, có người vui cũng có người buồn và chắc có lẽ cũng có kẻ trắng tay. Lão cùng bọn chúng trò chuyện với nhau một chút thì có một người cầm theo một danh sách đi đến đưa cho Mạnh Thiên Uy.

Lão nhìn danh sách một lượt rồi mỉm cười nói:

“Đây chính là danh sách kiểm kê những vật phẩm các người đã thu được và người may mắn nhất năm nay chính là Huỳnh Thái với năm vật phẩm tìm được”.

Mọi người bên dưới nghe Lão công bố liền lắc đầu thở dài, nhất là những kẻ chỉ nắm giữ bốn vật phẩm trong tay liền nuối tiếc không thôi.

Sau khi ban thưởng cho kẻ may mắn, lúc này Trần Thoái Thương, Hàn Bách cùng Tô Thanh Mai đem ra một hộp ngọc chứa những con số đứng bên cạnh Mạnh Thiên Uy, đồng thời Mạnh Thiên Uy cũng chỉ vào đó nói:

“Bây giờ là tới phần quan trọng, các người thấy nó không? Mỗi người đi lên bốc một phiếu, bên trong phiếu sẽ có hai con số, con số thứ nhất chính là nhóm đấu của các người, con số thứ hai chính là người các người sẽ gặp trong trận đấu đầu tiên của mình, đệ tử thuộc hàng thứ ba sẽ bốc hộp ngọc trong tay Đại Trưởng Lão, tương tự như vậy hàng thứ tư sẽ bốc hộp ngọc trong tay Nhị Trưởng Lão và hàng thứ năm sẽ bốc cái còn lại trong tay Ngũ Trưởng Lão, được rồi bắt đầu từ người đi!”

Lão nói xong liền chỉ vào một tên đệ tử khá là mập mạp ở đầu hàng, hần bước lên liền đi về phía Hàn Bách Nhị Trưởng Lão, hần vừa bốc xong thì khuôn mặt đột nhiên nhăn lại vì hần phải thi đấu trận thứ đầu tiên ở hàng đệ tử của mình mà còn gặp phải đối thủ khó chịu.

Tiếp sau đó chính là mấy ngàn đệ tử lần lượt thay phiên nhau bước lên bốc thăm, bây giờ trước mặt của ba vị trưởng lão chính là ba hàng đệ tử theo thứ tự ba, bốn, năm. Hiển nhiên với việc bốc thăm hên xui thì sẽ có người vui kẻ buồn, hai sư huynh đệ thân thiết với nhau lại chạm trán nhau ở trận đầu tiên cũng không phải là chuyện lạ.

Lúc này Vũ Tiểu Vũ từ từ đi đến trước mặt của Tô Thanh Mai, tính ra thì Tô Thanh Mai chính là người dẫn mối cho Vũ Tiểu Vũ và Mạnh Lệ Nương đến được với nhau nếu không phải ngày đó nàng truyền âm cho Mạnh Lệ Nương thì rất có thể hần đã không phải là người của Vũ Sát Phong rồi.

Vẫn là thái độ lễ phép như mọi khi, hần cúi người coi như chào hỏi Ngũ Trưởng Lão rồi sao đó cho tay vào trong áo một vòng rồi mới bốc, vốn hần định dùng thần thức để xem thử thì phát hiện không thể dùng được, lúc này giọng nói của Tô Thanh Mai cũng vang lên bên tai hần:

“Tiểu tử đừng có làm chuyện vô ích nữa chiếc hộp này rất đặc biệt người không thể biết trước được chuyện gì đâu”

Vũ Tiểu Vũ ngẩn đầu thì nhìn thấy Tô Thanh Mai đang cười cười nhìn mình, nụ cười của nàng trong rất xinh đẹp, ánh mắt không khỏi lia xuống cặp ngực phì nhiêu của nàng một cái rồi đưa rồi đi đồng thời tay của hần cũng nhanh chóng lấy một lá thăm rồi mỉm cười nói:

“Ngũ Trưởng Lão đa nghi rồi, đệ tử chẳng qua chỉ muốn nhìn một chút mà thôi”

“Xảo biện vừa thôi! Nhanh đi đi cho người phía sau còn bốc thăm nữa”

Vũ Tiểu Vũ lại cúi đầu một cái rồi mới rời đi, hần vừa đi vừa mở lá thăm ra xem thì thấy mình ở nhóm bốn và thi đấu trận thứ mười vào ngày mai, khi hần về lại chỗ của mình không ngờ lại gặp phải Tạ Tiểu Vương thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lúc này trên mặt của Tạ Tiểu Vương là một nụ cười khoái trá tựa như hần vừa mới vớ được một món hàng giá trị vậy, vừa gặp Vũ Tiểu Vũ hần liền cất giọng nói:

“Tiểu Tử! Hình ta với người cùng một nhóm đấu thì phải?”

Vũ Tiểu Vũ cũng không bắt ngờ khi hần có thể biết được nhóm đấu của mình vì ở tầm này thì ai cũng sử dụng được thần thức quan trọng là khoảng cách bao xa và độ mạnh yếu như thế nào thôi. Hai con mắt của Vũ Tiểu Vũ híp lại nhìn Tạ Tiểu Vương nói:

“Thì sao?”

Giọng nói của hần khá là hồ hởi khiến cho Tạ Tiểu Vương cảm thấy rất là khó chịu “Khốn kiếp! Tại sao hần lại bình tĩnh như thế? Chẳng lẽ hần còn có hậu chiêu? Nếu không thì phản ứng của hần không thể như thế được hay là hần không biết gia thế của mình và tự vi của mình như thế nào sao? Đúng là một tên cô độc không có một chút mạng lưới thông tin gì cả? Đúng là không thể nào so với mình được! Vậy mà con tiện nhân họ Đinh kia lại thích hần, ông trời à! Thiên lý ở đâu?”

Tạ Tiểu Vương đảo hai con mắt qua lại trên người Vũ Tiểu Vũ trong lòng lại suy nghĩ đủ điều, hần cười lạnh nói:

“Đúng là nghe con không sợ hổ, nói chuyện với tên không có đầu óc như người thật là mệt mỏi, hẹn gặp người ở lời dài vậy!”

Vũ Tiểu Vũ nhìn bóng dáng Tạ Tiểu Vương rồi đi không khỏi lắc đầu cười khổ, bộ trong hần như là người dễ ăn hiếp lắm sao mà hết tên này đến tên khác mò tới kiếm chuyện. Sau khi hần yên vị được một lúc thì phía sau ót cảm thấy hơi lạnh lẽo, hần đưa mắt nhìn thì bất gặp ánh mắt lạnh như băng của Vũ Đại đang nhìn mình, khi phát hiện thấy hần thì Vũ Đại liền giơ lá thăm trong tay lên, chỉ chỉ về hần rồi đưa tay lên cổ của một cái kiểu như Vũ Đại muốn nói với Vũ Tiểu Vũ rằng nếu gặp phải hần thì coi như Vũ Tiểu Vũ chắc chắn sẽ chết.

Khi những tên đệ tử cuối cùng rời khỏi bậc thềm nơi ba vị Trưởng Lão đang đứng thì Mạnh Thiên Uy lúc này lại lên tiếng:

“Tốt! Như vậy là coi như đã xác định được những trận đấu cho ngày mai, sau đây ta sẽ nói các chi tiết quan trọng về chuyện thi đấu ngày mai cho các ngươi hiểu, thứ nhất địa điểm thi đấu chính là ở Vũ Sát Phong, nơi này sẽ chia làm ba khu vực:

Khu vực thứ nhất chính là trước đại điện của Vũ Sát Phong, khu vực này sẽ là nơi trở tài của đệ tử hàng thứ ba. Giám sát cao nhất ở đây chính là Mạnh Lệ Nương Mạnh Chương Phong, mọi chuyện ở đây năng là người quyết định cao nhất.

Khu vực thứ hai chính là khu vực luyện tập của Vũ Sát Phong, khu vực này chính là khu vực dành cho đệ tử hàng thứ tư, Giám sát cao nhất chính là Đỗ Mẫn Khang Chương Phong.

Khu vực thứ ba chính là khu vực phía sau đại điện của Vũ Sát Phong, khu vực này chính là khu vực dành cho đệ tử hàng thứ năm trở tài, bởi vì số lượng đệ tử khá đông nên mỗi khu vực sẽ được đặt mười lăm đài thi đấu còn có trong một ngày mỗi vị đệ tử sẽ phải thi đấu tối đa là hai trận, các trận thi đấu không diễn ra quá nửa canh giờ, các ngươi đã rõ chưa?”

Mấy ngàn đệ tử bên dưới đều đồng thanh trả lời “Rõ” bởi vì những đệ tử hàng thứ ba và thứ tư đã qua rõ với phương thứ đi đâu ở Đại Hội Thường Niên này rồi chỉ có những người mới gia nhập như Vũ Tiểu Vũ là ngu ngơ không hiểu mà thôi.

Mạnh Thiên Uy nhận được câu trả lời của bọn họ liền nói tiếp:

“Đại Hội năm nay còn có một chuyện quan trọng nữa chính là tuyển chọn lại vị trí đệ tử Thủ Tịch của Bồn Tông vì vị trí này đã bỏ trống đã quá lâu, tung tích của người tiền nhiệm lại không có nên năm nay Bồn Tông quyết định một lần nữa tuyển chọn lại vị trí này để chuẩn bị cho Đại Hội Tổng Môn vào năm sau, ba người đứng đầu mỗi hàng sẽ tỷ thí với nhau một lượt, ai có số trận thắng nhiều hơn thì sẽ trở thành Đại Sư Huỳnh hoặc Đại Sư Tỷ”.

Mấy ngàn đệ tử bên dưới nghe Mạnh Thiên Uy nói vậy thì không khỏi “Ồ” lên một tiếng, bọn họ không nghĩ tới năm nay lại còn có chuyện như thế, mọi năm bọn họ chỉ cần cố gắng trụ ở Địa bảng để không bị xung quân là được rồi.

Nhưng không ngờ năm nay Tông Chủ lại tung ra một tin tức kinh thiên như thế, Thủ Tịch đệ tử danh hiệu này ai mà không muốn chứ, chỉ cần nắm danh hiệu này trong tay thì liền có quyền ra lệnh cho bất kỳ đệ tử nào trong tông, có thể đại diện cho tông môn tham gia một số sự kiện và điều quan trọng nhất chính là tài nguyên tu luyện sẽ nhiều hơn đệ tử bình thường gấp mười lần.

Đối với chuyện này thì Vũ Tiểu Vũ chẳng buồn quan tâm, đối với hắn mà nói thì chuyện này chỉ như là một cơn gió thoảng qua, đến nhanh rồi đi cũng nhanh không đọng lại một chút gì, nếu không phải có chuyện xung quân thì hắn cũng chẳng muốn tham gia làm gì, không phải hắn không muốn đạt được những vật phẩm trợ giúp tu luyện mà căn bản là hắn đang phải ân nhân với lại tu vi của hắn bây giờ và độ rộng lớn của đan điền thì những thứ này chỉ như muối bỏ biển thì hắn lấy để làm gì.

Sau khi bọn họ ồn ào một lúc lâu thì có người đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Tông Chủ! Đệ tử có một chuyện muốn hỏi, nếu như những người đứng đầu của ba hàng đấu với nhau thì không phải những người có lợi cho chuyện này chính là các vị sư huynh ở hàng trên sao?”

Mạnh Thiên Uy đứng ở trên nghe hắn hỏi thì mỉm cười nói:

“Vị trí Thủ Tịch chính là rỗng trong loài người, một chút ít chênh lệch chẳng đáng là bao, nếu như cần đến ba vị trí Thủ Tịch cho ba hành thì cần gì phải tuyển chọn kiểu này, cứ lấy ba người đứng đầu là được rồi, các ngươi phải biết vị trí Thủ Tịch này không phải ai muốn làm cũng được, nó đòi hỏi người nhậm chức phải đạt đủ ba thứ Thực Lực, Tư Chất Và Nhân Phẩm”

Tên đệ tử nghe Mạnh Thiên Uy giải thích thì khuôn mặt liền yếu xiu bởi vì hắn thấy mình không có một chút hi vọng nào, nếu như tỷ thí công bằng thì may ra hắn vẫn còn cơ hội.

Lúc này Mạnh Thiên Uy đợi một chút không thấy ai hỏi gì nữa liền mới lên tiếng:

“Nếu như không ai còn ý kiến gì nữa thì hôm nay tới đây thôi các ngươi trở về chuẩn bị đi, sáng sớm ngày mai sẽ tiến hành thi đấu.”

Sau khi nói xong hắn liền thủ thế mời những vị khách đi dùng cơm, mấy ngàn đệ tử bên dưới cũng dần dần giải tán, Vũ Tiểu Vũ vốn muốn đi nơi ở của Lý Mộng Trinh để thăm Tiểu Xú nhưng suy nghĩ một chút lại thôi liền một mạch trở về động phủ của mình. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Trần Diễm Sương

Một ngày mới tốt lành lại đến với ngọn núi Bàn Tọa Sơn, chỉ là hôm nay nó không còn đều hìu như mọi khi mà lại bất ngờ nhộn nhịp lên và rất là náo nhiệt.

Diễm hình là Vũ Sát Phong, bình thường nam nhân không được phép bước vào đây nhưng hôm nay bọn họ lại có được đặc quyền đó bởi vì nội dung khoản thi tiếp theo của Đại Hội Thường Niên được tổ chức ở đây và đây cũng chính là dịp để cho những nam đệ tử có cơ hội làm quen với những nữ đệ tử ở đây.

Bởi vì số lượng thí sinh tương đối rất là nhiều nên trời vừa sớm phần khoa thi này đã được bắt đầu, nếu tính thời gian bây giờ thì chắc nó cũng ở khoảng 5h sáng. Thời gian này thì Vũ Tiểu Vũ của chúng ta chỉ vừa mới bước ra khỏi cửa động phủ của mình mà thôi.

Khi hắn bước đến phạm vi của Đại Điện Vũ Sát Phong liền nghe tiếng reo hò cổ vũ rất là nhiệt tình của đám đệ tử chưa tới lượt thi đấu của mình, khẽ đưa mắt nhìn một chút rồi hắn cũng nhanh chóng rời đi vì rất của thể trận đấu của hắn sẽ được bắt đầu.

Nhưng có vẻ như hắn đã lo xa vì khi hắn đến chỗ lồi đài của nhóm bốn thì chỉ mới có hai trận đấu diễn ra thôi, những đệ tử ở đây vừa thấy hắn xuất hiện liền nhìn hắn như một kẻ lạc lõng vì hầu như ai cũng đã đến đông đủ cả rồi chỉ có mình hắn là vừa mới đến.

Cũng đồng thời lúc đó, Tạ Tiểu Vương đi đến trước mặt hắn nói:

“Ta còn tưởng là ngươi nghe tin đấu trận đầu tiên với ta đã cụp đuôi bỏ chạy không dám đến rồi chứ!”

“Haiz! Sao mấy tên này như âm hồn bất tán vậy, vừa thấy mình là xà vào tấp ngay không biết trong đầu tụi này chứa cái gì nữa?” Vũ Tiểu Vũ lại thờ dài ngẫm nghĩ trong lòng đối với lời cả

khĩa của Tạ Tiểu Vương liền không thèm điểm xia đến.

Đều này khiến cho Tạ Tiểu Vương liền cảm thấy rất là mất mặt, ánh mắt nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ mang theo một sát khí vô tận, mấy người xung quanh đó nhìn thấy lại đoán ngay bọn họ chắc chắn là kẻ thù của nhau.

“Hà Thanh Minh, Hạ Thái Sang”

Lúc này trận đấu trên lôi đài đã kết thúc, khi người chủ khảo lôi đài đọc lên hai cái tên thì Vũ Tiểu Vũ không khỏi sững sờ vì người chủ khảo này hẳn lại có chút quen biết vì người này không ai khác chính là Đặng Ngọc Huyền kẻ đã không ít lần làm khó dễ hắn.

Sở dĩ Đặng Ngọc Huyền trùng hợp chủ khảo lôi đài này là vì nàng biết được Vũ Tiểu Vũ được phân vào nhóm thi đấu thứ tư liền lợi dụng quyền lực của mình để trở thành chủ khảo lôi đài này, nàng ngoài muốn chứng kiến Vũ Tiểu Vũ gục ngã trên lôi đài ra thì mục đích chủ yếu nàng chính là muốn chèn ép hắn, sắp xếp cho hắn những trận đấu không công bằng, trong tin tình báo của nàng có được thì tu vi của Vũ Tiểu Vũ có lẽ chỉ sắp xỉ Ngưng Thần Tần mười mà thôi.

Nàng vừa dứt lời thì có hai tên thiếu niên bước, một trái một phải đi đến trước mặt ôm quyền chào nhau rồi thủ thế đợi chờ Đặng Ngọc Huyền ra lệnh.

Cậu thiếu niên bên phải đáng người mảnh khảnh trong như một thư sinh chính là Hạ Thái Sang trong tay hắn cầm chính là một cây phát trần chuẩn dáng của đạo sĩ, còn người thiếu niên bên trái chính là Hà Thanh Minh. Vũ khí hắn sử dụng chính là một thanh đao dài gần hai mét.

Đặng Ngọc Huyền vừa ra lệnh thì Hà Thanh Minh liền nhanh chóng áp sát Hạ Thái Sang, thanh đao chém một nhát xuống đầu của Hạ Thái Sang, phía bên kia Hạ Thái Sang tay phải vung phát trần đặt ngang trên tay trái đồng thời cũng nhanh chóng bấm pháp quyết một con Hỏa Xà từ trên hai ngón tay của hắn lao ra quấn lấy thanh đao đang hạ xuống.

Hai ngón tay của hắn điều khiển con Hỏa Xà dần co với thanh đao trong tay của Hà Thanh Minh. Nếu như chúng ta nhìn vào cách hắn điều khiển thành thực con Hỏa Xà trong tay hắn thì chúng ta có thể đoán được Hạ Thái Sang chính là người của Đan Thần Phong, bởi vì đây chính là kỹ năng độc môn khổng chế hỏa lực để luyện chế đan dược.

Phía bên kia Hà Thanh Minh không một chút nao núng, tay phải vẫn cầm chặt thanh đao, còn tay trái nắm chặt lại cùng lúc tay phải của hắn bắt đầu buông lỏng, nắm đấm liền nương theo lực kéo lao đến chỗ Hạ Thái Sang.

Nhìn thấy tình cảnh như thế những người bên dưới liền than thở:

“Haiz! Tên Hà Thanh Minh đúng là số đỏ gặp ngay một đũa ở Đan Thần Phong, bọn người này quanh năm chỉ làm bạn với linh dược nào có biết chiến đấu là gì chứ?”

"Láo toét, người chưa biết đến danh của sư tỷ Lê Thanh Đào à, giám khi dễ Đan Thần Phong ta.."

“Đúng là vận may cực chó mà, nếu mà là ta thì tên kia chẳng nháy nhót được như thế đâu”

“Hừ! Nói nhăng nói cuội, tên kia cũng không phải là dạng vừa đâu!”

Tên kia nghe có người nói mình là nói khoác thì không khỏi nổi giận:

“Người nói cái! Có ngon thì bước ra ta với người cùng nhau đánh một trận!”

“Ta sợ người chắc! Người cứ cho đó đi, đợi lên lôi đài ta sẽ cho người đẹp mặt, đồ ngốc cuồng!”

“Cnnn! Đúng là một lũ sừ nhi mà, hờ một chút là rù nhau đánh đấm” Vũ Tiểu Vũ đứng một bên nghe bọn chúng cãi nhau thì không khỏi chửi thầm một tiếng, đây chỉ là một trận đấu mang tính chất giao lưu mà thôi thì cần gì phải hơn thua, nếu như là một trận chiến sinh tử thì không cần phải nhiều lời cứ trực tiếp giết chết đối phương là được.

Lúc này trận đấu trên lôi đài cũng đã đi đến hồi kết vì Hạ Thái Sang quá bất kì trước pha phản công chớp mắt của Hà Thanh Minh cộng thêm lực kéo của hắn quá lớn cùng một đám lao tới liền làm hắn mất đà té ra khỏi lôi đài thua một cách chóng vánh, hắn không khỏi lắc đầu thở dài "Quả nhiên là ta không hợp với võ đạo!"

Nhưng khuôn mặt của Hạ Thái Sang vẫn không có gì gọi là buồn cả với hắn thành tựu trên phương diện Đan Tu mới làm cho hắn sáng khoái được còn Vũ Tu thì đối với hắn không có gì quan trọng nếu không phải đây là do tông môn bắt buộc thì hắn cũng đã không cần phải tham gia rồi.

Đặng Ngọc Huyền lại nhanh chóng thông báo hai cái tên:

“Võ Trâm Anh, Tiêu Thái Tông”

Lúc này một cô gái có thân hình nhỏ nhắn bước lên, tuy thân thể nhỏ bé nhưng nàng lại vác hai quả bưởi trước ngực lại khá to, bước đi của nàng khá là chậm rãi động tác lại rất uyển chuyển, tuy nàng không có dung mạo xuất chúng nhưng ông trời lại ban cho nàng một thân hình cực kì quyến rũ, nếu như cùng tên nam nhân nào đó đóng cửa tắt đèn thì đảm bảo hắn sẽ có một đêm rất là tuyệt vời khó quên.

Phía bên dưới vừa thấy nàng thượng đài liền không khỏi trầm trồ khen ngợi:

“Đúng là quá ngon à! Nếu như nhan sắc nàng ta nhìn được thêm một chút nữa thì đúng là vu vật trời ban rồi!” Tên đó vừa nói vừa lao nước miếng đang trào ra ở hai mép miệng tựa như trước mặt hắn là một món ngon tuyệt vị

“Vị huynh đài này! Người có phải là đòi hỏi quá cao rồi hay không? Nếu như huynh tác đèn thì chẳng phải nhà ngói cũng như nhà tranh sao!”

“Người nói chỉ phải à! Được cùng nàng ta qua đêm thì tổn thọ một năm à không mười năm cũng đáng à!”

Hắn vừa dứt câu thì những người xung quanh lôi đài thứ tư đều cười ồ lên sán khoái, chỉ riêng Vũ Tiểu Vũ thì không, bởi vì hắn đã từng chung đụng với mặt hàng còn ngon hơn thế này rồi. Vừa nghĩ đến đây thì Vũ Tiểu Vũ không khỏi lia mắt lên khán đài chỗ Mạnh Lệ Nương đang ngồi cùng lúc đó Mạnh Lệ Nương cũng nhìn qua phía bên này tựa như nàng cũng đang nghĩ đến hắn vậy.

Đối thủ của Võ Trâm Anh chính là một gã thiếu niên đúng chuẩn một quý ông thời hiện đại, cách ăn mặc cùng cử chỉ của hắn không thể chê vào đâu được, hắn ôm quyền lên tiếng:

“Tại hạ là Tiêu Thái Tông hân hạnh gặp qua Trâm Anh tiểu thư, có gì không phải xin cô nương bỏ qua cho!”

Phía bên kia Võ Trâm Anh cũng ôm quyền chào hắn một cái, không biết có phải là do hai quả bưởi trước ngực của nàng quá to hay không mà y phục của nàng lại kéo xuống một khoảng để lộ ra một làn da trắng cũng một khe hở sâu vút khiến cho Tiêu Thái Tông không khỏi nuốt nước miếng ừ ực.

Đặng Ngọc Huyền đứng một bên thấy tình huống như vậy mặt không khỏi lạnh đi nhìn tên Tiêu Thái Tông này có chút không vừa mắt, nàng nhìn thấy hắn liền nhớ tới tên khốn kiếp bội

bạc nào đó, vừa nghĩ đến thì tâm trạng lại không được tốt cho nên nàng liền ra hiệu cho trận đấu bắt đầu rồi nhanh chóng lui ra vì nàng sợ người khác phát hiện ra nàng không vui lại dẫn đến lời đàm tiếu khi kết quả trận đấu có gì đó không hợp lẽ thường.

Chính lúc này Võ Trâm Anh liền tung ra một đòn mị hoặc và thật không may cho Tiêu Thái Tông bởi vì trước đó ánh mắt của hắn nhìn vào chỗ dự hoặc nào đó liền không kịp phòng bị mà rơi vào trong mộng cảnh do Võ Trâm Anh tạo ra.

Trong mộng cảnh Tiêu Thái Tông lúc này lại cùng Võ Trâm Anh đang chơi trò vật lộn mà hai người trưởng thành hay cùng chơi với nhau, ban đầu hắn cũng cảm thấy rất là kỳ lạ bởi vì hắn còn nhớ một phút trước mình còn ở trên lôi đài nhưng một phúc sau thì hắn lại ở một nơi chỉ có riêng hai người, nhưng cảm giác từ thân thể truyền đến làm cho hắn không còn suy nghĩ nhiều nữa, hắn buông bỏ tất cả mà lao vào cuộc giao hoan.

Cùng thời điểm đó thì Võ Trâm Anh đang đứng một bên ngắm nhìn Tiêu Thái Tông thể hiện một màn thoát y táo bạo. bọn nam nhân bên dưới nhìn thấy như vậy liền không khỏi ón lạnh, không một ai còn dám nhìn chăm chăm vào thân thể của nàng, thậm chí là tia thân hình quyến rũ ấy thêm một chút nào nữa.

Đặng Ngọc Huyền thấy tình thế lúc này liền lắc đầu thờ dài "Nam nhân thì kẻ nào cũng như kẻ này không tên nào có thể thoát khỏi dụ hoặc cả" tuy là nàng không vừa mắt Tiêu Thái Tông nhưng cũng đành phải ra tay ngăn cản hành động tiếp theo của hắn nếu cứ để tiếp tục như vậy nữa thì e rằng hai mắt của nàng không phải bị vậy bần vì hắn sao.

Khi mà Tiêu Thái Tông một lần nữa lấy lại ý thức thì ánh mắt nhìn về Võ Trâm Anh đờ đẫn sát khí, hắn không ngờ nàng ta lại sử dụng phương thức như vậy. Mị Thuật tuy nói cao siêu nhưng nếu như hắn có thể phòng bị từ sớm thì làm sao lại dễ dàng trúng chiêu như vậy mà mất hết danh tiếng.

Tất cả mọi người ở đây không ngờ trận đấu này lại kết thúc nhanh chóng như vậy, nó còn nhanh hơn cả trận đấu lúc trước, ai này đều thầm hô may mắn vì mình không phải thi đấu trước nếu như không may gặp phải nàng ta thì sau này làm sao còn dám ra khỏi động phủ mà nhìn người.

Đúng lúc này lôi đài phía bên cạnh không ngờ lại đồng loạt ồ lên, tiếng cổ vũ lại có phần thêm cuồng nhiệt, nó còn cuồng nhiệt hơn cả lúc Võ Trâm Anh thượng đài, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bên đó thì ra người thượng đài là một là nữ nhân và nữ nhân này lại là một trong những hoa khôi của Thái Sơ Tông lúc này Trần Diễm Suong. Nàng ta cũng đồng thời là Đại Hoa Khôi của Thái Môn Phong và cũng chính là người tình trong mộng của tất cả nam nhân ở Phong này, chắc có lẽ bởi vì danh tiếng xinh đẹp của nàng quá lớn nên tất cả mọi nam nhân ở xung quanh liền ủa qua cổ vũ cho nàng hoặc có thể mục đích của họ là tia một chút cảnh xuân nàng để lộ ra khi nàng chiến đấu chăng. ....?

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Những Trận Đấu Kỳ Hoặc Ở Lôi Đài Thứ Tư

"Hừ! Quả nhiên nam nhân đúng là bọn thối tha trăm người như một, mới vừa nãy còn tán tỉnh ta bây giờ đã chạy sang phía bên kia, à ta có cái gì ngoài cái vẻ bề ngoài lăng ló đó chứ!"

"Đúng rồi tỷ tỷ! Muội nghe à ta đi chung với rất nhiều người á, không biết bọn nam nhân thối đó tại sao lại chết mê chết mệt nàng ta, lạ thật!"

Lúc này khắp mọi nơi vang lên đủ mọi lời nói cay nghiệt dành cho Trần Diễm Suong, dù nàng chẳng làm hại một ai chỉ vì một cái danh hư ảo mà nàng bị người ta xỉ xói bởi nói người nổi tiếng cũng có cái khổ của người nổi tiếng à.

Ngay lúc này lôi đài thứ năm do Lê Thanh Hằng chủ khảo đã bị thất thủ, xung quanh lôi đài chính là những thiếu niên trẻ tuổi hò hét chen lấn nhau, ngay cả đối thủ của nàng là Đỗ Mạnh Khang cũng bị vạ lây:

"Tên khốn kiếp kia còn không mau cúi đầu nhận thua..."

".....Hừ! Người như ngươi cùng xứng làm đối thủ của Diễm Suong muội muội à!...."

Đỗ Mạnh Khang nghe bọn họ nói vậy không khỏi cảm phần trong lòng nhưng hắn lại không biết nói gì hoặc cần bản là hắn không dám lên tiếng, nhìn mấy chục người đang vây quanh ở bên dưới nếu nhưng hắn dám mở miệng nói cái gì đó mà bọn người đó không vừa lòng thì cũng khó toàn mạng rồi khỏi đây!.

Cũng may cho Đỗ Mạnh Khang không biết trước đó kẻ nào gọi hai chữ Diễm Suong thân mật liền làm cái đích chỉ trích chuyển dời từ người hắn sang người đó thành ra áp lực của hắn cũng được giảm đi đáng kể.

"...Diễm Suong muội muội! Gọi thân mật quá nhỉ! Nhưng rất tiếc nàng không phải là người người có thể nhúng chàm đâu. ....!"

"Hừ!....Ta không thể chắc người có thể chắc..."

Chính vào lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên từ trên đài cao làm cho bọn nam nhân yếu xiu nhanh chóng trở lại chỗ của mình, không dám hó hé một tiếng nào:

"Hừ! Các ngươi muốn tạo phản là! Còn không mau chóng về lại vị trí của mình! Có phải muốn ta cho các ngươi vô diện xung quân hết không?"

Thì ra giọng nói lạnh lùng đó là của Mạnh Lệ Nương, nàng nhận thấy sự khó xử của Lê Thanh Hằng liền đứng ra giúp nàng một chút, nói cho cùng thì để cho bọn chúng nào loạn lên như vậy cũng không tốt, trước đó nàng cũng đã khẽ đưa mắt nhìn người nào đó nếu không phải người nào đó không có phản ứng gì thì có lẽ sự việc này không chỉ đơn giản chỉ làm một câu hăm dọa thôi mà nó còn đáng sợ hơn thế này nữa kia, phụ nữ mà ghen tuông thì đồ thẳng nào đỡ nổi.

Tâm tình của Trần Diễm Suong lúc này cũng không được tốt cho lắm, đối với sự ưu ái của bọn họ, nàng căn bản là không thích mà cũng không quan tâm bởi vì trong lòng nàng luôn tồn tại một bóng người chỉ là nàng không biết hắn giờ có ở không. Nàng cũng rất căm ghét cái danh hiệu Hoa Khôi gì đó do bọn họ đặt ra chính vì cái danh hiệu đó mà cuộc sống của nàng bị xáo trộn, không một vị tỷ muội nào chịu qua lại với nàng thậm chí còn buông lời nói xấu nàng nữa. Nếu không phải cái nội quy chết tiệt của tông môn thì nàng đã không thèm xuất hiện ở đây rồi.

Sau khi bọn nam nhân giải tán thì trận đấu diễn ra rất xuống sẽ không biết có phải là do áp lực trước đó hay không mà Đỗ Mạnh Khang lại thua Trần Diễm Suong một cách dễ dàng mà nói chính xác hơn là không thể nào hoàn thủ trước sức ép của nàng ta.

Lúc này bên phía lôi đài thứ tư đang diễn ra một trận đấu rất là cân bằng giữa hai thiếu nữ, người đang cầm thanh kiếm chém liên tục về phía đối thủ chính là Hoa Tiểu Tiểu, còn người đang liên tục phòng ngự chính là Quách Ngọc Ni.

Hai người này đánh với nhau kiểu như diễn tập vậy, lúc thì người này liên tục tấn công lúc thì người kia liên tục tấn công tuyệt nhiên không có ai chịu vươ lên, trận đấu diễn ra trong nhàm chán nếu như không phải bọn họ là nữ nhi lại nhìn cũng thuận mắt thì chẳng có ma nào đến xem

Vì thời gian thi đấu gấp rút nên mỗi trận đấu chỉ diễn ra không tới nửa canh giờ, thế nên trận đấu này kết thúc trong tư thế đôi bên bất phân thắng bại, lúc này Đặng Ngọc Huyền lại lên tiếng:

“Tạ Tiêu Vương.. Vũ Tiểu Vũ”

“What? Cnn? Mình không phải là thi đấu trận thứ mười sao? Nếu như mình tính không lầm thì từ sáng giờ chắc tầm sáu bảy trận là cùng, chẳng lẽ...” Vũ Tiểu Vũ nghĩ đến đây thì không khỏi nhìn về phía Đặng Ngọc Huyền.

Vũ Tiểu Vũ thờ dãi lặng lẽ bước lên đài, phía bên kia Tạ Tiêu Vương nhìn thấy khuôn mặt như đưa đám của Vũ Tiểu Vũ thì cho là Vũ Tiểu Vũ đang sợ hãi, thế là hần khoái trả cười ra mặt “Bây giờ biết sợ rồi sao? Hừ dám hốt tay trên của bố thì xác định đi là vừa.”

Sau khi Tạ Tiêu Vương và Vũ Tiểu Vũ chạm mặt hần liền khẽ nói nhỏ:

“Có phải là thấy lạ lắm không? Người không cần phải kinh ngạc như vậy đâu, chuyện này chính là do ta sắp đặt!”

“Người có cảm thấy là người nói chuyện quá thừa thãi không, nếu như không phải là thắng ngu liền nhìn ra được vấn đề, còn cần người nói ra sao!” Vũ Tiểu Vũ không mẫn không nhậ liền trả lời,

Câu trả lời của Vũ Tiểu Vũ khiến cho Tạ Tiêu Vương cảm thấy buồn bực trong lòng, hần nhìn tới nhìn lui cũng không nghĩ ra Vũ Tiểu Vũ lấy cái gì để đối phó hần, theo như tin tình báo của hần thì Vũ Tiểu Vũ chỉ là kẻ ăn theo những tổ đội có tu vi cao hơn hần, còn tu vi bản thân chỉ ở mức Ngưng Thần tầng mười, tuy Trúc Cơ và Ngưng Thần chỉ các nhau một cảnh giới nhưng khác biệt là quá lớn.

“Người...”

Lúc này Đặng Ngọc Huyền lại lên tiếng cho phép trận đấu bắt đầu cắt đứt cuộc trận luận của hai người bọn họ, khi có lệnh Vũ Tiểu Vũ liền thủ thế đưa tay trái về phía trước, bàn tay phải bày giờ đã đeo găng tay màu đen che đi luân kinh mạch bằng lõi điện in hàng trên lan da liền đưa về sau lưng.

Phía bên kia Tạ Tiêu Vương hình như không chờ được nữa liền vung thanh kiếm trong tay chém về phía Vũ Tiểu Vũ.

“Keng”

Một âm thanh vang lên, Tạ Tiêu Vương không thể tin tưởng vào mắt của mình vì thanh kiếm của hần không chém qua được lớp khiên phòng ngự bằng linh lực của Vũ Tiểu Vũ “Theo lý mà nói thì linh lực của một tên Trúc Cơ phải mạnh hơn linh lực của một gã Ngưng Thần mới đúng chứ lẽ tin tình báo có điều gì sai xót sao?”

Vũ Tiểu Vũ nhìn biểu hiện của hần thì trong lòng không khỏi cười lạnh “Đúng là ghé con không sợ cạp”. Tuy biết Tạ Tiêu Vương không làm gì được mình nhưng Vũ Tiểu Vũ vẫn để cho mình lui lại vài bước đồng thời ép cho mình trào ra tí huyết.

Bên dưới thấy Tạ Tiêu Vương chỉ dùng một kiếm làm cho Vũ Tiểu Vũ bị trọng thương liền hô to cổ vũ bởi vì trong lòng bọn họ Tạ Tiêu Vương là người có gia thế, vượt đuôi theo hần thì biết đâu sẽ được thơm lây cũng không chừng.

Tạ Tiêu Vương sau khi kinh ngạc một lúc thì hần thấy hiện trạng của Vũ Tiểu Vũ liền lấy lại tự tin trong lòng nghĩ “Chắc trên người hần có vật gì đó giúp hần đỡ được một kiếm của mình, lúc này bị hần chọc tức mà mình quên không quan sát trên người hần có gì hay không, nếu hần thua quá sớm thì chẳng phải tiện lợi cho hần sao?”

Nghĩ đến đây Tạ Tiêu Vương liền tiếp tục nâng thanh kiếm trong tay lao về phía Vũ Tiểu Vũ, đồng thời lúc đó Vũ Tiểu Vũ cũng tạo ra một lực hút cực mạnh khiến cho Tạ Tiêu Vương lao về phía hần như bay giữa không trung trong rất đẹp mắt.

“Ầm”

Tất cả mọi người ở đây đều há miệng to hết cỡ, không gian của nó có thể nhét vừa một quả trứng gà bởi vì không ai có thể ngờ được người vừa tung một đòn xem như là hoa lệ lại đang nằm chống vó dưới lõi đài còn người kia thì lại may mắn dành chiến thắng.

Đúng vậy người đang chống vó chính là Tạ Tiêu Vương vừa lên lõi đài đã gãy sỏm, còn người chiến thắng chính là Vũ Tiểu Vũ, thật ra không ai biết tất cả những gì đang diễn ra đều là do Vũ Tiểu Vũ một tay đạo diễn.

Trước đó hần tạo ra một lực hút trong lòng bàn tay kéo Tạ Tiêu Vương đang lao về phía mình, sau đó trong lúc lui lại hần giả vờ té ngã liền sử dụng lực kéo đó quăng Tạ Tiêu Vương ra khỏi lõi đài té chống vó, bởi vì diễn biến rất là tự nhiên nên không ai có thể nhìn ra mồn đạo trong đó.

Ngay cả Tạ Tiêu Vương là người trong cuộc cũng không hiểu rõ tại sao, trong đầu hần liền tục vang lên những câu hỏi tại sao “Rốt cuộc là vì sao mình lại thể chém một kiếm đầy uy lực như vậy rồi đề không thể không chế được mà bay luôn ra khỏi lõi đài giúp cho tên họ Vũ khôn kiếp kia chiến thắng một cách may mắn như vậy?”

Đặng Ngọc Huyền đứng một bên thờ dãi, nàng không nghĩ tới tên tiểu tử đó lại may mắn như vậy chỉ ngã một cái liền có thể sản khoái thắng được một trận mà căn bản là hần không thể chiến thắng.

Tạ Tiêu Vương có lẽ do quá mất mặt nên cố tình giả vờ bất tỉnh không chịu dậy làm cho Đặng Ngọc Huyền phải cho người khiến hần trở về vì nói chung họ Tạ ở Yên Chi Thành cũng không phải là dạng vừa.

Lúc này Mạnh Lệ Nương đứng trên đài cao nhìn thấy hết mọi việc liền không khỏi thầm mắng hần một câu “Đúng là đồ Lưu Manh” nàng thật không hiểu vì cái gì hần phải làm như vậy rõ ràng là có thể dùng thực lực chân chính của mình để đã bại đối thủ nhưng hết lần này đến lần khác hần đều không chịu làm như vậy, rốt cục là chuyện gì lại làm cho hần phải ấn dấu mình như vậy?

Cùng lúc đó Vũ Tiểu Vũ đang đứng dưới lõi đài bỗng nhiên quay đầu nhìn lên đài cao bởi vì hần dường như cảm giác được điều gì đó và hần liền thấy Mạnh Lệ Nương đang khẽ nhép môi nhìn khuôn hình của nàng chắc là đang ngắm chửi hần, Vũ Tiểu Vũ dùng tay xoa đầu cười cười rồi ném cho nàng một cái nheo mắt đầy ẩn ý rồi nhanh chóng bỏ đi. Hành động liếc mắt đưa tình không coi ai ra gì của hần làm cho nàng khẽ đỏ mặt, lại tiếp mắng hần “Lưu Manh”.

Nữ nhân mà! Nói cho cùng thì cũng chỉ là một loại động vật rất là nhạy cảm, khi chưa ai làm trái tim nàng loạn nhịp thì nàng có thể tho ơ với tất cả mọi thứ và không thấy chúng có gì gọi là đặc sắc, nhưng một khi bắt đầu yêu một ai đó rồi thì mọi vật xung quanh đều làm cho người con gái đó cảm thấy tươi mới, những chuyện bình thường cảm thấy khó chịu nay lại cảm thấy bình thường không có gì gọi là khó chịu, có khi chỉ một cử chỉ vô tâm của người mình thương thôi cũng đủ làm người con gái đó trầm trọc suy nghĩ cả đêm. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Lại Là Một Tai Nạn Hi Hữu Đối Với Nữ Nhân Của Vũ Tiểu Vũ

Khi mà những trận đấu ở Thái Sơ Tông đang diễn ra sôi nổi thì lúc này trước cửa Phủ Thành Chủ Phụng Vũ Thành lại xuất hiện ba người hai nam một nữ trong bộ dạng của bọn họ dường như đang có chuyện gì đó.

“Công chúa! Chúng ta cứ trực tiếp vào trong là được việc gì phải đứng chờ đợi ở đây như một tên ngốc chứ!” Một trong hai vị thiếu niên lên tiếng cầu nhàu.

Thì ra ba người này chính là Hiền Viên Tú Nhi cùng hai huynh đệ nhà họ Lâm, bọn họ sau một tháng ròng rã lên đường phát thiệp mời thì cuối cùng cũng sắp đến được mục tiêu thứ nhất chính là ranh giới Nhân Yêu. Hiền Viên Tú Nhi nghe tên thiếu niên nói thế khuôn mặt liền có chút lạnh lẽo:

“Hừ! Các người định làm Phụ Hoàng của ta mất mặt sau, tuy ta là công chúa nhưng những phép tắc cơ bản như thế nào lại không hiểu? Đừng làm cho người khác có cơ hội cười chê Hiền Viên Tú Nhi ta không hiểu chuyện!”

Tên thiếu niên nghe Hiền Viên Tú Nhi mắng thì xấu hổ cúi đầu, còn tên thiếu niên còn lại nhanh chóng vuốt đuôi nói theo:

“Công chúa nói đúng! Tiểu đệ con nhỏ dại mong, Công Chúa rộng lượng bỏ qua cho đệ ấy!”

Đối với lời cầu tình của đại ca mình, Lâm Nghi Trung chỉ có một bụng oán hận mà thôi, hắn không ngờ đại ca lại dùng chiêu này châm dầu vô lửa “Cái gì mà nhỏ dại. . .Minh chỉ kém hắn đúng nửa canh giờ mà thôi”.

Khi bọn họ đang tranh cãi thì lúc này đại môn của Phủ Thành Chủ đột nhiên mở ra, một lão già xuất hiện người này chính là Lê Thích Lợi, lão khom người nói:

“Cung nghênh công chúa giá lâm!”

“Miễn lễ! Người quá khách khí rồi! Không biết Vũ Thành Chủ có ở đây không?”

“Bẩm công chúa! Thành Chủ đi vắng rồi, không biết người tìm Thành Chủ có việc gì không?”

“Ta phụng mệnh Nhân Đế đến điều tra tình hình chuyện các người đã bẩm báo, hôm nay vừa đến nơi nên nhân tiện ghé qua đây hỏi chi tiết về việc này, nếu như người biết gì thì hãy nói cho ta biết, ta cũng không cần phải thông qua Thành Chủ làm gì?”

“Thì ra là chuyện này sao? Nếu như Công Chúa không có việc gì gấp thì mời người vào trong dùng cơm nước, bọn ta sẽ làm tiệc tẩy trần cho Công Chúa được chứ?”

Hiền Viên Tú Nhi nghe lão nói vậy liền cảm thấy cũng thuận tiện. Một đường này, nàng đi không ngừng nghỉ vừa phát thiệp mời xong liền rồi đi cũng không có lấy một ngày ăn uống tắm rửa đúng nghĩa, tuy tu sĩ có thể không cần bổ sung năng lượng trong một thời gian dài nhưng con người mà ăn uống tiêu xài đã là một thói quen rồi, đặt biệt nàng là nữ nhân nữa thì làm sao thoát khỏi những thứ này, thế là nàng nhanh chóng đồng ý ngay bốn người nhanh cùng lúc đi vào trong. . .

-----oOo-----

Cùng lúc đó Đại Hội Thường Niên diễn ra ở Thái Sơ Tông đã bước sang ngày thứ ba, sau bốn trận đấu đã diễn ra thì thứ tự dẫn đầu các nhóm ở hàng đệ tứ thứ bà hiện giờ là Trần Thị Thủy Tiên* (nhóm một), Mạc Thế Lâm (nhóm hai), Trương Công Mậu (nhóm ba), Danh Ngọc Lan (nhóm bốn), Đặng Tôn Bảo (nhóm năm), Lê Thành Trung (nhóm sáu), Nguyễn Vũ Phong (nhóm bảy), Hoàng Lê Vi (nhóm tám), Phan Văn Tú (nhóm chín), La Tiểu Ninh (nhóm mười).

*TTTT: là tên hiện giờ ở Thái Sơ Tông của Thủy Tiên Hoàng Hậu.

Còn dẫn đầu các nhóm ở hàng thứ tư là Lý Mộng Trình (nhóm một), Đinh Tú Linh (nhóm hai), Quách Báo (nhóm ba), Quế Tiểu Hoa (nhóm tư), Vương Thái Minh (nhóm năm), Trịnh Bá (nhóm sáu), Nguyễn Chí Thanh (nhóm bảy), Phạm Tiểu Dương (nhóm tám), Dương Tiểu Dung (nhóm chín), Hoa Mẫn Linh (nhóm mười).

Bất ngờ nhất chính là ở đệ tứ hàng thứ năm, Vũ Tiểu Vũ không biết là do bản thân hắn quá may mắn hay là có người cố ý sắp đặt lại đến giờ đã liên tiếp thắng cả bốn trận trở thành người đứng đầu ở nhóm bốn, ngoài trận đấu cùng Tạ Tiểu Vương là hắn diễn trò thì ba trận còn lại không ngờ kết quả lại nghiêng hẳn về phía hắn, dù hắn chưa thực sự dùng thủ đoạn gì mà đối thủ của hắn lại kẻ không đến, người nhận thua đủ kiểu. . .

Bên cạnh đó hàng đệ tứ thứ năm cũng xuất hiện những người kiệt xuất khiến cho mấy vị cao tăng chú ý tỷ như Vũ Tam (nhóm một), Vũ Đại (nhóm hai), Đỗ Thanh Thanh (nhóm ba), Trần Diễm Sương (nhóm năm), Tường Vi Tùng Lâm (nhóm sáu), Bạch Tuyết Lam (nhóm bảy), Hà Tuyết Linh (nhóm tám), Hồ Đắc Lực (nhóm chín), Triệu Trung Tĩnh (nhóm mười).

Hôm nay ngày thi đấu thứ ba, Vũ Tiểu Vũ vẫn như mọi khi rất thông thả, bước chân đều đều chậm rãi đi qua những con đường bởi vì hôm qua hắn lại bốc phải lượt thi đấu thứ chín, sở dĩ có chuyện bốc thăm nữa là vì muốn xác định cặp đấu một cách công, công tâm.

Nhìn lại thời gian lúc này thì cũng lắm chỉ mới đánh được vài trận nên hắn không có việc gì phải vội vã, vừa đi hắn vừa có suy nghĩ “Có khi nào hôm nay mình không cần đấu vẫn thắng không ta?” nghĩ đến đây hắn không khỏi cười cười, nếu quả thật có chuyện như thế nữa thì chuyện này đích xác đã được người động tay động chân.

Khi hắn đi qua mảnh sân trước Đại Điện Vũ Sát Phong thì không khỏi đứng lại vài giây vì hắn thấy bóng dáng một người, một nữ nhân khiến cho hắn luôn muốn trầm luân mỗi đêm. Nữ nhân này chính là Thủy Tiên, lúc này đối diện với nàng là một tên nam nhân cùng tầm tuổi với nàng không biết hắn nói gì mà bên dưới lại reo hò dữ dội.

Vốn bản tính hắn cũng không phải là kẻ tò mò nhưng nhìn thần tình của Thủy Tiên có chút không đúng nên hắn quyết định qua đó xem thử thế nào, khi đến gần hắn liền nghe tên kia nói:

“Thủy Tiên! Sao gần đây muội trốn tránh ta, có phải ta làm sai điều gì khiến cho muội giận ta hay không?”

Thủy Tiên lắc đầu không nói, đối với tên nam nhân trước mặt mình, nàng căn bản là không cần phải giải thích với hắn điều gì cả bởi vì hắn không xứng.

“Hừ! Thế tại sao nàng trốn tránh ta, có phải là nàng đã thích người nào khác rồi không?” Tên thanh niên thấy nàng không trả lời mình có chút căm tức.

Đối với thái độ của hắn, Thủy Tiên căn bản là không thêm quan tâm chỉ nhìn hắn nói:

“Ta nhắc lại một lần nữa, ta và ngươi không có quan hệ gì nên ta không việc gì phải tránh ngươi, còn có bây giờ đang là cuộc thi đấu giữa ta và ngươi nếu như ngươi còn không chịu ra tay thì đừng nói là ta đánh lên khi ngươi chưa kịp chuẩn bị Còn không thì mời ngươi xuống cho” nàng nói đến đây thì chỉ về phía bên dưới lời đại thủ thế mời.

Phía bên dưới nghe nàng nói vậy thì có chút không minh bạch không phải nói quan hệ hai người bọn họ từ trước tới giờ đều là rất tốt sao, sau bây giờ lại thành ra thế này.

Tên nam nhân vừa nghe nàng nói vậy liền không kìm được tức giận mà kêu lên hai tiếng: “Tốt Tốt!”

Sau đó hắn liền nhảy xuống lối đi trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, trước khi rời đi liền quay đầu lại nhìn nàng, nói:

“Nàng cứ chờ đó, ta rất nhanh sẽ tìm ra được lý do nàng trốn tránh không chịu gặp ta, còn chuyện đánh với nàng sao? Ta không có hứng thú!”

Tuy mọi người ở đây đều biết hắn một mực truy cầu Thủy Tiên nhưng không ngờ hắn lại dứt khoát bỏ qua cơ hội cùng giai nhân tình chàng ý thiếp liếc mắt đưa tình, nhưng bọn họ lại không nghĩ với tình huống như bây giờ, quan hệ giữa hai người đang cân bằng thì làm sao có chuyện đó xảy ra, bỏ đi cũng là cách tốt nhất hiện giờ tên đó có thể làm.

Thủy Tiên thấy tên nam nhân đó rời đi cũng chẳng quan tâm liền xoay người nở nụ cười đi xuống lối đi, không biết có phải nàng phát hiện ra sự có mặt của Vũ Tiểu Vũ ở đây hay không mà ánh mắt khẽ liếc về nơi này một cách kín đáo, mọi người bên dưới lại lâm vào khó hiểu không biết nụ cười của nàng là có ý nghĩ gì, là vui vẻ với hành động của tên nam nhân hay là cười kinh bỉ hắn.

Vũ Tiểu Vũ đứng một bên nhìn thấy tình cảnh này trong lòng không hề có một chút ghen tuông hay là có điều gì không vui, mà lúc này trong đầu hắn chỉ vang vọng những lời nói của Mạnh Lệ Nương lúc trước đã tâm tình với hắn “Không tốt cho mình? Liệu có phải giống như chuyện đã xảy ở trên kia hay không? Nàng đang lo lắng đến sự an nguy của ta sao Tiểu Nương Tử?”

Mặc cho dòng suy nghĩ đang rối loạn trong đầu Vũ Tiểu Vũ cũng rời khỏi nơi đây đi chuyện về hậu sơn Vũ Sát Điện bởi vì thời gian cho trận đấu của hắn có lẽ cũng sắp đến rồi.

Lúc này ở Hậu Sơn Vũ Sát Điện đang rất là sôi nổi với những trận chiến này nữa, Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng đi đến lối đi thứ tư của mình, khác với lần trước không ai quan tâm đến hắn, lần này vừa xuất hiện liền nhận được ánh mắt khinh bỉ của mọi người, Vũ Tiểu Vũ liền nhận ra vì sao họ lại dùng ánh mắt đó nhìn hắn bởi vì từ khi bắt đầu đến giờ hắn chưa đường đường chính chính thắng một trận đấu nào cả, mà tất cả đều là những chiến thắng mờ hồ khiến cho người ta liên tưởng đến chuyện hắn làm ra chuyện bỉ ổi nào đó, ví dụ như mua chuộc người thì đầu cũng mình chẳng hạn.

“Cml!”

Vũ Tiểu Vũ đương nhiên nhận ra sự thay đổi trong mấy ngày này của bọn họ nhưng ngoài việc âm thầm nguyên rủa kẻ nào sắp xếp việc này ra thì hắn cũng không biết phải làm gì khác hơn là im lặng bởi vì càng giải thích thì sẽ càng bồi thêm hơn mà thôi.

Ngay lúc này tên của hắn lại được Đặng Ngọc Huyền sừng lên cùng với tên của một cô gái:

“Trận kế tiếp Vũ Tiểu Vũ, Ninh Dương Kiều Phuong”

Khi nàng dứt lời thì một cô gái có khuôn mặt trái xoan từ từ bước lên lối đi với thân hình mảnh khảnh, nàng bước đi rất uyển chuyển làm cho bọn họ dựa rựa bên dưới liên tục phấn khích hô to, phía bên này Vũ Tiểu Vũ cũng không chậm trễ nhanh chóng thượng đài, sau khi đôi bên hoàn thành nghi thức chào hỏi liền thủ thế chuẩn bị, chỉ cần có hiệu lệnh từ Đặng Ngọc Huyền liền chiến đấu ngay.

Đặng Ngọc Huyền cũng không để bọn họ chờ lâu liền ra hiệu cho phép trận đấu bắt đầu, vừa nhận được hiệu lệnh Ninh Dương Kiều Phuong liền nhanh chóng lao về phía Vũ Tiểu Vũ thanh kiếm trong tay thuận thế lao tới của nàng liền đâm vào ngực trái của hắn.

“Keng”.

Nhưng ý đồ của nàng lúc này lại không thành công, tuy tốc độ của nàng rất nhanh nhưng so với tốc độ phản ứng của một tên Kim Đan như Vũ Tiểu Vũ chỉ là đom đóm so với đèn đường nên công kích của nàng nhanh chóng bị thanh Chủy Thủ của hắn gạt sang một bên. Đồng thời lúc đó tay phải của hắn cũng tung một chưởng đánh vào ngực trái của Ninh Dương Kiều Phuong.

Một chưởng này khiến cho thời gian gần như trôi đi rất chậm, khuôn mặt của Ninh Dương Kiều Phuong lúc này đỏ bừng vì tức giận hai mắt đầy cảm phẫn nhìn chằm chằm vào Vũ Tiểu Vũ không nói nên, bên dưới lúc này lại vang lên những tiếng mắng chửi:

“Đúng là đồ Cạn Bã không có Liêm Sĩ...tên Biến Thái Đê Tiện, tên Hạ Lưu Bĩ Ối....”

Vũ Tiểu Vũ cũng ngạc nhiên nhìn chằm chằm nơi cánh tay phải của hắn đang đặt, đó chính là nơi mà tất cả mọi nam nhân đều muốn bàn tay của mình có thể được xuống nơi đó, đúng vậy không biết hắn vô tình hay cố ý mà một chưởng này lại chưởng đúng vào bộ ngực của Ninh Dương Kiều Phuong, không những thế hắn còn theo thói quen khẽ bóp một cái khiến cho Ninh Dương Kiều Phuong khẽ rên lên.

Bên cạnh những tiếng mắng chửi của nữ nhân thì hắn cũng nhận được những tràn vô tay tán thưởng của tất cả nam nhân nơi đây vì không có một tên nam nhân nào dám làm trò dê tiện như thế cả. Đúng là bọn họ có nghĩ đến nhưng ai lại không cần đến bộ mặt mà nhìn người, làm sao có thể to gan trước mặt bản dân thiên hạ mà hành động can rở như hắn.

Qua một được lúc thì một âm thanh khá là tức vang lên, âm thanh này chính là của Ninh Dương Kiều Phuong.

“Tên Khốn Kiếp! Ta giết chết ngươi...”

Ninh Dương Kiều Phuong sau khi hét lên một tiếng liền cầm thanh kiếm trong tay lao về phía Vũ Tiểu Vũ liên tục chém xuống, Vũ Tiểu Vũ đương nhiên sẽ không dùng toàn lực với nàng chỉ liên tục lui về sau chống đỡ, đến gần mép lối đi thì hắn quyết đoán nhảy xuống chịu thua, không phải hắn sợ nàng mà chỉ là cảm thấy có lỗi với nàng nên hắn không muốn cùng nàng so chiều chỉ là đầu này lại làm cho Ninh Dương Kiều Phuong tức giận đến ngất đi....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Các Người Muốn Thì Ta Chiều

Một buổi chiều dịu mát bao trùm cả Vũ Sát Phong, lúc này có một tên nam nhân ăn mặc trong như một Ninja Lead chính hiệu, toàn thân đều bị che kín không một khe hở chỉ để lộ đôi mắt ra bên ngoài, từ từ rảo bước vào nơi thí thí của hàng đệ tử thứ năm, sự xuất hiện của hắn làm cho tất cả mọi người chú ý vì ba ngày này bọn họ chưa từng thấy sự xuất hiện của tên này.

Tên nam nhân này mặc kệ từng cặp mắt hiếu kỳ của mọi người nhìn về phía mình liền dừng bước trước một lối đài thi đấu, khi đó trên lối đài có một đôi nam nữ đang chiến đấu với nhau và bên dưới lối đài có rất nhiều người đang hô to cổ vũ:

“Hà sư muội cố lên!.....Tuyệt Linh ta yêu ngươi.....! Hà tiểu tỷ vô địch...!”

Thì ra người đang giao đấu trên lối đài chính là Hà Tuyệt Linh người cũng được bọn nam nhân ở đây liệt vào danh sách mỹ nữ của Thái Sơ Tông. Lúc này một tiếng quát lớn truyền đến làm mọi tiếng cổ vũ đều dừng lại:

“Bọn khốn kiếp các ngươi có thời đi không..!”

Chỉ là nó không dừng lại quá lâu liền trở lại hiện trạng vốn có của nó chỉ là lần này không phải là tiếng cổ vũ dành cho Hà Tuyệt Linh nữa mà là tiếng mắng chửi của bọn nam nhân bên dưới:

“Tên khốn kiếp nhà ngươi cũng dám kêu bọn ta im có phải ngươi chán sống rồi không, bọn ta đến cổ vũ cho Hà sư muội thì liên quan gì tới ngươi, đã kém cỏi lại đồ thừa cho hoàn cảnh đúng là gở mục không thể điều khiển!”

“Tên đệ tiện! Ngươi bánh lăm hà, dám kêu ông nội của ngươi im à! Có tin ông nội ngươi đánh cho ngươi một tháng xuống giường không nổi không!”

“Cái gì? Ngươi dám bảo ta im à! Ngươi biết ta là ai không....Ông nội người là người của Hàn Gia Trang Viên nhé! Ngươi có tư cách đó sao?”

.....

Tên nam nhân mặc như Ninja Lead thấy vậy liền thờ dài, sợ đi hấn dừng lại đây là vì hấn trong thấy người quen nhưng “Cmn! Đúng là thời nào cũng có Fan cuồng thần tượng hâm mộ quá khích, tên kia có làm gì đâu mà lại phải hứng chịu áp lực quá lớn như vậy, dù cho hấn có tài năng thiên phú đi bầm cũng bị đám người này làm cho bó tay bó chân làm sao mà thi triển được, trừ khi hấn thật sự là thiên tài còn không thì.....” nghĩ đến đây hấn liền lắc đầu thờ dài "Đúng là quá nhọ rồi!"

Sau khi cảm thán một phen thì Vũ Tiểu Vũ lại khẽ đưa mắt nhìn lên lối đài một chút, nhìn trận thế bên trên hấn cũng đoán được kết quả của tên này là như thế nào? Trong thời gian tới sẽ không trụ được quá lâu cùng lắm là hai chiêu nữa nên hấn nhanh chóng rời đi vì ở đây đã không còn ý nghĩa. Và quả nhiên đúng như dự đoán, hấn vừa quay lưng rời đi thì tên đó liền thất bại, sỏ là sau khi tên đó đỡ một chiêu Băng Tâm Toái Ảnh của Hà Tuyệt Linh không ngờ lại đề lộ ra sỏ và bị nàng tận dụng dùng một chiêu đánh văng tên đó ra khỏi lối đài.

Lúc tên Ninja lead rời khỏi đó một đoạn liền dừng trước lối đài thứ tư hình như đây là nơi hấn phải đến, hấn cẩn thận đưa mắt nhìn xung quanh một chút rồi đột nhiên thờ dài tự lảm bảm với chính mình:

“Không biết mình hóa trang như vậy có ai nhận ra không? Còn con bé đó nữa không biết nàng ta thế nào rồi, Haiz! Không biết lúc đó tại sao mình lại sơ xuất ra một chiêu không chuẩn xác như vậy? Chắc có lẽ là do chuyện lúc sáng ở trước Vũ Sát Điện khiến cho mình bị phân tâm rồi bởi vì chuyện này mà suốt đoạn đời mình cứ suy nghĩ mãi, không biết khi mình rời khỏi đó thì chuyện bốc thăm sẽ như thế nào? Hi vọng là không tính mình bỏ cuộc”

Thì ra người ăn mặc như Ninja lead này chính là Vũ Tiểu Vũ bởi vì sự việc xấu hổ lúc sáng nên lúc này hấn phải cải trang như vậy để tránh phiền phức, thật ra hấn cũng không phải sợ phiền phức nhưng bây giờ đang sống trong nhà của người nên ít nhiều hấn cũng phải nể mặt, nếu không phải kết quả ở đây sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc hấn có phải đi xung quanh hay không thì hấn cũng chẳng muốn xuất hiện làm gì.

Lúc này trận đấu trên lối đài đã kết thúc, Đặng Ngọc Huyền chờ cho hậu cần chỉnh sửa lối đài xong liền xuống lên hai cái tên cho trận đấu tiếp theo:

“Liêu Mộng Cẩm, Vũ Tiểu Vũ”

Khi cái tên của hấn được xuống lên thì hầu như tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía lối đài chỉ là làm mọi người phải thất vọng vì lúc này trên lối đài chỉ xuất hiện một người con gái.

Đặng Ngọc Huyền thấy vậy liền đợi một chút xem thế nào rồi tiếp tục xuống lên cái tên của hấn một lần nữa và kèm theo lời nói:

“Vũ Tiểu Vũ! Ngươi có ở đây không? Nếu có thì nhanh chóng lên lối đài đừng làm phí thời gian của mọi người, nếu như ta đếm đến ba mà ngươi không xuất hiện thì ta sẽ tính là ngươi bỏ cuộc, một...”

Vũ Tiểu Vũ thờ dài cũng không đợi nàng đếm đến hai liền lẳng không đáp xuống lối đài chỉ là hấn còn chưa kịp ổn định lại thân thể liền nhận được một câu quát hỏi của Đặng Ngọc Huyền:

“Ngươi là ai? Ta gọi Vũ Tiểu Vũ chứ không có gọi ngươi, mời ngươi xuống cho!”

Vũ Tiểu Vũ cười xấu hổ gỡ bỏ khăn che mặt nói với Đặng Ngọc Huyền:

“Là ta! Ta là Vũ Tiểu Vũ đây, xin Đặng chấp sự thông cảm, đệ tử đang bị dị ứng nổi khắp người nên phải che lại tránh cho người khác hoảng sợ nên có chút do dự không lên”.

Ngay khi Vũ Tiểu Vũ bỏ khăn che mặt thì bên dưới liền ồ lên một tiếng:

“Thảo nào? Thì ra là thế? Ta nói mà làm gì có tên nào ăn mặc như vậy quả nhiên ta đoán không ai? Tên Đê Tiện ngươi còn dám đến! Vị tỷ tỷ gì ơi đập hấn ra bã đi...”

Vũ Tiểu Vũ tuy chịu sự phản nộ của toàn thể cộng đồng nhưng nụ cười vẫn treo trên môi hấn, đối với hấn những chuyện hiểu lầm như thế này đã quá là quen thuộc rồi nên hấn chẳng mấy quan tâm, hấn làm ra tư thế chào cô gái chỉ là hấn nhanh chóng nhận lại sự khinh bỉ của nàng ta:

“Bớt ra về đi! Hi vọng ngươi sẽ không làm một con cờ hó quay đầu cong đuôi bỏ chạy như hồi sáng!”

Lời nói của Liêu Mộng Cẩm liền được đám đông nữ nhân ủng hộ còn bọn nam nhân hèn mọn thì thay nhau đoán xem Vũ Tiểu Vũ sẽ sỏ vào chỗ nào của nàng ta.

“Cmn! Đúng là khi dễ người quá đáng” Vũ Tiểu Vũ một bụng ầm ức suy nghĩ,

Đồng thời lúc đó Liêu Mộng Cẩm cũng do tay bất pháp quyết rồi vung thanh đao trong tay phải chém ra một ngọn Hỏa Cuồng Phong đường kính của nó khá là lớn nhanh chóng lao về phía Vũ Tiểu Vũ.

Đối với công kích của nàng ta Vũ Tiểu Vũ không hề nao núng dễ dàng thoát đi trong gang tấc rồi từ từ thu hẹp khoảng cách với nàng ta, có lẽ bởi vì cổ sự lúc buổi sáng nên nàng ta luôn giữ một khoảng cách nhất định với Vũ Tiểu Vũ.

Hễ hấn tiến lên thì nàng lại lui về phía sau mà hấn lui về phía sau thì nàng lại tiến lên phía trước, lúc nào cũng là một khoảng cách tầm hai ba mét và nàng cũng chỉ dùng những đòn đánh xa để tấn công hấn.

Nhưng có lẽ đây không phải là sở trường của nàng nên chẳng thể dồn Vũ Tiểu Vũ vào thế đường cùng trong khi đó phía bên kia Vũ Tiểu Vũ lại rất thoải mái tránh né công kích của nàng, nói thật với tu vi của hắn bây giờ mà kết hợp với bộ pháp của Phong Thiên Bộ thì một tên có tu vi kim đan muốn đuổi bắt hắn cũng là một điều không đơn giản, chứ đừng nói một cô gái chỉ có tu vi trúc cơ như nàng.

Những nữ nhân phía bên dưới thấy tình huống như vậy thì tâm tình hào hứng trước đó trở nên nguội lạnh trong lòng của bọn nữ nhân này thì Vũ Tiểu Vũ chả có gì đặc sắc, tu vi cũng chỉ ở mức rất tầm thường. Chuyện hắn có thể đứng đầu nhóm này thì chắc chắn là vì gian lận nếu không thì đánh chết các nàng cũng không tin. Thế là bọn nữ nhân này lại hồ hởi tiếp tục cổ vũ cho Liễu Mộng Cầm

“Mộng Cầm tỷ ty ngươi đừng nương tay với hắn nữa nhanh chóng hành hạ hắn đi.....Đứng rồi tỷ ty và hắn sml đi tỷ...Tên chuột nhắt có giỏi thì đừng trốn nữa đường đường chính chính mà đấu với Mộng Cầm muội muội nào!”.

Vũ Tiểu Vũ càng nghe những lời bên dưới thì trong lòng càng ngày càng cảm thấy bức bối, càng là bức bối lại càng nhìn Liễu Mộng Cầm không vừa mắt, hai chân nhanh chóng thay đổi bộ pháp tốc độ tăng lên không ít bởi vì hắn đã âm thầm làm ra quyết định chính là đùa giỡn nàng ta nếu lúc trước chỉ là một tai nạn thì lúc này hắn chính là muốn làm ra chuyện có tiếng và có miến chứ không còn là có tiếng mà không có miến.

Ngay lúc này Liễu Mộng Cầm cũng cảm thấy lo lắng bởi vì khoảng cách mà nàng một mực duy trì đã bị phá vỡ từng chút từng chút một, nàng không thể hiểu vì sao lúc này tốc độ của hắn lại tăng lên nhiều như vậy dù là nàng đã toàn lực để tạo ra khoảng cách.

Và đúng lúc này cả người nàng đột nhiên cứng lại bởi vì bờ mông cao vút của mình bị một bàn tay nào đó xoa nắn, bờ mông chưa từng bị ai chạm vào nay lại bị người ta khinh bạc trước mặt nhiều người như vậy, một cảm giác rất là ỷ khuất dâng lên trong lòng, dù chỉ là một chút thoáng qua nhưng nàng vẫn cảm nhận được cái sờ nắn đó, nàng không cần suy đoán liền nghĩ chủ nhân của bàn tay đó chính là Vũ Tiểu Vũ, bởi vì cũng chỉ có hắn mới dám làm ra hành động khinh bạc nữ nhân trong lúc chiến đấu mà thôi.

“Ngươi....Ngươi thật Bì Ổi”

Bên dưới đột nhiên nghe Liễu Mộng Cầm hét lớn liền có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ "Liêu Mộng Cầm tại sao lại có phản ứng như vậy?", lúc này cũng chỉ có một người là nhìn ra được hành động của hắn nhưng nàng chỉ khẽ mắng hai chữ “Lưu Manh” mà không ra tay ngăn cản bởi vì nàng không muốn làm hắn xấu mặt.

Trên lời đài Liễu Mộng Cầm liên tục bị Vũ Tiểu Vũ sờ nắn khắp nơi trên thân thể. Nàng giận tím cả mặt nhưng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng, tuy nàng liên tục phản kích nhưng toàn là đánh vào khoảng không, nàng căn bản là không tài nào đụng được một góc áo của hắn chứ nói gì đến người hắn, điều khiến nàng cảm thấy uất ức đến rơi lệ chính là nụ hôn đầu của nàng lại mất đi trong mơ hồ, lúc đó nàng chỉ cảm nhận được bờ môi của mình có thứ gì đó nóng ẩm lướt qua ngay lúc đó nàng chỉ có một suy nghĩ trong đầu chính là "Chết" nàng không thể sống trong tủ nhục như vậy được. Và điều làm nàng hận nhất chính là cơ thể của nàng lại không nghe theo sự điều khiển của nàng mà lại hưng phấn trước sự khinh bạc của hắn, nơi ư cóc không ngờ rĩ ra thứ gì đó khiến cho nàng cảm thấy rất là ngứa ngáy khó chịu.

Liêu Mộng Cầm căm tức nhìn chằm chằm vào Vũ Tiểu Vũ đang đứng cách nàng không xa, nàng nhận ra ánh mắt của hắn chính là đang đánh giá cơ thể của nàng bởi vì nàng cảm nhận được ánh mắt của hắn đang lướt qua từng bộ phận trên cơ thể của mình:

“Ta còn tưởng ngươi tài cao thế nào? Không ngờ chỉ biết ức hiếp một nữ nhân yếu đuối như ta, ư?”

Vũ Tiểu Vũ đối với lời nói của nàng chính là không quan tâm, hắn khẽ nhép môi âm thanh phát ra chỉ vừa đủ cho nàng nghe:

“Ta chính là như thế! Ngươi có thể làm gì được ta?” Nói đến đây hắn dừng lại một chút đưa mắt nhìn cơ thể nàng một lượt lại hỏi "Nàng có muốn cùng bản thiếu gia lăn lộn một hồi, sao trận đấu này không?"

“Ngươi....”

Liêu Mộng Cầm nghe hắn nói vậy thì tức muốn bẻ phổi, từ khi được sinh ra tới giờ nàng chưa từng thấy có người nào vô sỉ bậc nhất như là hắn, đưa ánh mắt đầy căm tức nhìn hắn nàng nghẹn ngào phun ra mấy chữ rồi hướng về bên dưới lời đài nhảy xuống trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

“Ngươi đợi đấy! Bỏ cô nương sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, nếu như gia tộc ta biết chuyện này thì ngươi đừng hòng mà yên ổn?”

Vũ Tiểu Vũ đối với lời đe dọa của nàng chính là không để trong lòng liền khẽ nhếch môi mỉm cười bởi vì với tu vi không mạnh không yếu của hắn lúc này thì dù cho đánh không lại hắn vẫn có thể bỏ chạy, hắn không nhất thiết phải đánh tới mức người sống ta chết cùng với gia tộc của nàng, trừ phi gia tộc của nàng có Hoá Thần trấn toạ nếu không thì không có ai có bản lĩnh đuổi bắt được hắn:

“Ha ha! Bỏ công tử mới mất mong chờ à”

Vũ Tiểu Vũ nói xong thì cười lớn một tràng hí hửng bước xuống lời đài, mấy chục người bên dưới lại chẳng hiểu vì sao Liễu Mộng Cầm đang ở thế thượng phong lại đột nhiên nhảy xuống lời đài bỏ đi nên khẽ đưa mắt nhìn tới nhìn lui Vũ Tiểu Vũ xem có nhìn ra môn đạo gì bên trong không....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Vừa Đến Liên Trúng Mai Phục

Phượng Vũ Thành....

Trong một gian tửu lâu có hai tên nam nhân đang ngồi nói chuyện với nhau nhìn cách ăn mặc của bọn họ thì có thể đoán những người này chính là thương gia buôn bán lâm ăn, một trong hai người thờ dài nói:

“Tử Văn! Đạo gần đây huynh đi buôn có gặp tình trạng không có chỗ nghỉ chân, phòng cho thuê đều kín hết không?”

Người được gọi là Tử Văn không trả lời mà ngạc nhiên hỏi lại:

“Tào huynh! Ngươi cũng gặp phải tình trạng này sao?”

Tào Vũ Thăng có chút buồn bực gật đầu nói:

“Đúng vậy! Nói chi cho xa, cách đi hai ngày ta dừng chân ở Yên Chi Thành xuất chút nữa cả đoàn gồm hai chục người phải ngủ bờ ngủ bụi”

“Cái gì? Tào huynh người là người nổi tiếng giàu nhất cái Phụng Vũ Thành này, ít nhiều gì cũng quen biết những người có máu mặt, lẽ nào một cái thành nho nhỏ như Yên Chi Thành lại không coi huynh ra gì sao?”

“Từ Văn! Huynh đề cao ta quá rồi, đúng là ta quen biết một số người nhưng ta làm sao dám đối đầu với một tông môn đây, mọi khách điểm trong thành đều bị bọn người của các tông môn bao hết, ta dù có trả cho bọn họ nhiều tiền hơn đi chăng nữa thì bọn chúng cũng không dặt tội những tông môn này mà cho ta một gian phòng ở, thời buổi gì không biết có tiền mà cũng không làm được gì?,”

“Haiz! Không biết là có chuyện gì mấy thành ta đi qua cũng có tình trạng như vậy, có lần ta đi qua khu vực Thảo Khẩu Lâm thấy cờ xí của mấy tông môn tung bay còn tưởng rằng gặp phải mai phục của bọn Đạo Chích”

“Không biết Tào huynh nghĩ sao về việc này?”

“Có lẽ sắp có chuyện lớn rồi hy vọng là không phải chiến tranh nổ ra, gần đây bọn Yêu Thú ở Từ Mặc Lâm cũng không phải là quá yên ổn, người có tiền như chúng ta sợ nhất chính là loạn lạc à!”

“Huynh nói đúng! Mà thôi gạt chuyện đó sang một bên đi, hôm nay ta muốn gặp huynh chủ yếu là bàn về hướng làm ăn sắp tới chứ với cái đà này dễ gặp bọn Đạo Chích quá!...”

-----oOo-----

Lúc này ở biên giới nhân yêu, xuất hiện ba người hai nam một nữ, ba người này chính là bọn người Hiên Viên Tú Nhi. Sau khi biết được không ít tin tức từ Lê Thích Lợi, Hiên Viên Tú Nhi quyết định ở lại một đêm rồi mới lên đường rời đi, vốn nàng cũng có dự định lên đường đi ngay làm cho xong chuyện nhưng bản tính con gái vốn thích sạch sẽ nhưng bởi vì đi chung hai tên nam nhân nên nàng chưa từng được tắm một bữa nào gọi là sạch sẽ căn bản là chỉ dùng một chút nước lau mình thôi. Nàng căn bản là chẳng hề tin tưởng hai tên tiểu nhân đó nên đâu dám cởi bỏ hết mà tắm. Ba người sau khi bước qua rãnh giới đi một mạch cả vài chục dặm nhưng chẳng phát hiện điều gì khả nghi, ngoài quang cảnh yên ả đập vào mắt bọn họ thì không có gì như trong tình báo cả, Lâm Nghĩa Trung không nhịn được lên tiếng nói:

“Công Chúa! Nhìn hoàn cảnh này thì ta thấy có vẻ như lão già đó căn bản là không nói đúng sự thật rồi chẳng lẽ bọn họ có âm mưu gì đó sao?”

Cũng không thể trách hẳn có lỗi suy nghĩ như vậy bởi vì khung cảnh lúc này quá đối là yên ả, nào có thấy sự hoạt động quá khích nào của bọn yêu thú, thậm chí là những người săn yêu thú còn nhiều hơn cả yêu thú liên tục xuất hiện.

“Thật không hiểu nổi phụ vương ta tại sao cho các người đi theo ta nữa? Với tình huống như thế này thì càng phải đề phòng hơn, sự yên lặng chính là dấu hiệu của một cơn bão sắp đến, có khi bọn yêu thú đang ở một chỗ nào đó âm thầm quan sát chúng ta chờ đợi thời cơ ra tay cũng nên còn chuyện tin tức là thật hay giả thì không phải phụ vương của ta bảo chúng ta đến đâu tra hay sao? Người có não không vậy?” Hiên Viên Tú Nhi nghe Lâm Nghĩa Trung nói như thế thì không khỏi buồn bực mắng,

“Công Chúa bớt giận! Tiểu đệ còn nhỏ dại không hiểu chuyện, xin người đừng chấp nhất hẳn làm gì?” Lâm Tín Trung thấy cơ hội trước mắt làm sao bỏ qua liền nhảy ra cầu tình cho đệ đệ của mình,

“Tín Trung! Huynh...”

“Ta ta cái gì, còn không mau chóng xin lỗi Công Chúa!”

Lâm Nghĩa Trung dù âm ức trong lòng nhưng cũng không thể làm gì khác hơn chính là cuối đầu xin lỗi Hiên Viên Tú Nhi.

“Thoải được rồi! Tập trung quan sát xung quanh đi, có khi chúng ta đã rơi vào bẫy của bọn yêu thú rồi cũng nên..”

Hiên Viên Tú Nhi không hổ là người được Hiên Viên Thiên trọng điểm bồi dưỡng, sự nhạy bén trong suy nghĩ của mình cho thấy Hiên Viên Tú Nhi là người rất có tiềm năng lãnh đạo.

Khi cả ba người bọn họ đang trong tư thế phòng bị thì có một nhóm người đang gấp rút chạy đến, nhóm người này gồm năm nam ba nữ trong đó hai người nam có vẻ bị thương rất nặng vì hai người này đang được mấy người còn lại diu chạy đi, vừa gặp bọn người Hiên Viên Tú Nhi một người trong đó liền nói:

“Vị cô nương này! Tại hạ là Lại Thành Dương, người Phụng Vũ Thành những người này là đồng bạn của ta, hôm nay chúng ta đi vào đây săn Yên Thú nhưng không may gặp phải phục kích, hi vọng ba người các cô có thể giúp chúng tôi một tay! Nếu như có thể thoát khỏi đây sau này sẽ hậu tạ!”

Hiên Viên Tú Nhi nhìn về mặt thần sắc của hắn thì có chút động tâm nhưng lúc này nàng lại không vội trả vì lý trí lại mách bảo nàng nhất định phải cẩn thận, tình huống này có gì đó không đúng, Lại Thành Dương thấy nàng không trả lời liền quỳ xuống nhìn hai người huynh đệ nhà họ Lâm nói:

“Hai vị huynh dài! Xin hai người rừ lòng thương cứu giúp bọn ta, ân tình này sẽ khắc cốt ghi tâm ngày sau sẽ báo đáp gấp bội!”

Nhưng có vẻ như Lại Thành Dương đang không tìm đúng người, Lâm Nghĩa Trung trước đó bị mất mặt một bụng căm tức không có chỗ nào giải tỏa nhưng lúc này không ngờ có người lại không biết sống chết chui vào liền lớn giọng:

“Bọn khốn kiếp các người! Nhanh chóng biến đi cho khuất mắt, đừng có mà làm phiền bọn ta”

“Nghĩa Trung chú ý thái độ của mình!” Hiên Viên Tú Nhi đứng một bên thấy vậy liền lên tiếng ngăn cản.

Lại Thành Dương nghe vậy liền hiểu cô nương này mới chính là người quyết định lại vội vàng quay sang cầu xin:

“Xin cô nương hãy giúp chúng tôi! Nhìn tu vi của các người chắc ở cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ, việc này đối với các người chỉ là một cái phui tay bởi vì con yêu thú này chỉ là một con yêu thú cấp ba mà thôi”

Hiên Viên Tú Nhi nghe Lại Thành Dương nói vậy càng thêm nghi hoặc bởi vì trên người nàng có một loại pháp bảo rất đặc biệt, có thể che dấu tu vi đối với bất kỳ ai, ngay cả Phụ Hoàng của nàng cũng không thể nhìn ra được, vậy tại sao tên trung niên này lại có thể nhìn ra, tuy hắn nói cũng không chính xác nhưng lại xê xích không bao nhiêu, sở dĩ hắn nói như vậy là vì nhìn ra tu vi của bọn người Lâm Tín Trung sao?

Lại Thành Dương lúc này đang quỳ dưới đất bỗng nhiên có chút dị động, ánh mắt của hắn hiện lên một chút sát khí bàn tay đột nhiên nắm nhưng hắn lại nhanh chóng thả lỏng bởi vì không biết Hiên Viên Tú Nhi có nhận ra hay không lại đột nhiên nhìn về phía của hắn nên buộc hắn phải làm như vậy.

Lúc này hai cô gái tiến đến nhanh chóng đỡ Lại Thành Dương đứng dậy, ánh mắt có chút hung hãn nhìn về phía ba người Hiên Viên Tú Nhi nói:

“Đại ca! Bọn họ đã không chịu giúp đỡ thì huynh cũng không cần phải cầu bọn họ làm gì, cùng lắm thì tám người chúng ta chết chung là được.”

“Nhưng...”

Lài Thành Dương định nói gì đó nhưng cô gái còn lại cũng lên tiếng:

“Được rồi đại ca chúng ta đi! Bọn người này chính là máu lạnh vô tình không cần phải cầu xin bọn họ làm gì! Nếu muốn giúp chúng ta thì đã giúp từ lâu rồi không cần đợi huynh phải nói nhiều như vậy!”

Lài Thành Dương nghe ba cô gái nói vậy thì đành thở dài ôm quyền cúi chào ba người Hiền Viên Tú Nhi, lại cùng nhau đỡ hai người đang bị thương nặng bộ dạng chính là muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Đúng lúc này một tiếng rống cùng những tiếng xì xì truyền đến, khi tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía tiếng rống thì một bóng màu đen thoát ần thoát hiện nhanh chóng lao về phía này. Bóng đen di chuyển càng ngày càng đến gần liền lộ ra hình dáng vốn có của nó, đó là một con Báo màu đen xung quanh cơ thể của nó chính là những tia lôi quấn quanh phát ra những tiếng xì xì.

“Chính là Thiểm Điện Báo! Chạy mau!”

Lài Thành Dương vội vàng kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng cùng những người còn lại rời đi. Hiền Viên Tú Nhi thì lại nhìn chăm chăm vào bọn họ không một chút lơ là chỉ là Thiểm Điện Báo càng lúc càng gần làm cho nàng có chút không biết phải làm sao. Cũng đó vào lúc này bất ngờ lại xảy ra hai người đang bị thương trong nhóm người của Lài Thành Dương đột nhiên ngóc đầu quay trở lại tấn công vào ba người Hiền Viên Tú Nhi...

Hự hự....

Lâm Tín Trung cùng Lâm Nghĩa Trung bị đánh văng ra một đoạn khá xa đồng thời trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi ánh mắt có chút ngờ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra còn Hiền Viên Tú Nhi thì không có việc gì bởi vì một phần chưởng lực của hai người đó chỉ tập trung vào hai huynh đệ họ Lâm còn một phần khác chính là nàng đã phòng bị trước rồi. Khi ba người bọn họ còn chưa kịp định thần thì một tiếng cười lòn vang lên và nó phát ra từ chính cái miệng của Lài Thành Dương:

“Nhân loại các ngươi quả nhiên lúc nào cũng ngây thơ như vậy!”

“Ngươi...hự...” Lâm Tín Trung khó khăn đứng dậy còn chưa kịp nói gì lại phun ra một ngụm máu, Lâm Nghĩa Trung bên cạnh cũng không khá hơn là bao.

Hiền Viên Tú Nhi sao khi đỡ một chưởng của bọn họ liền chạy đến trước mặt hai huynh đệ nhà họ Lâm, ánh mắt lại thủy chung nhìn chăm chăm vào tám người Lài Thành Dương:

“Khá khen cho bọn xúc sinh không đầu óc các ngươi! Không nghĩ tới bọn yêu thú các ngươi cũng có lúc gian trá như vậy còn biết lợi dụng nhân tính vốn có của nhân tộc mà ra tay.”

Lài Thành Dương nghe ra ý tứ trong lời nói của Hiền Viên Tú Nhi nhưng tuyệt nhiên hần chẳng có phải ứng gì chỉ cười trừ, đồng thời ra lệnh cho mấy huynh đệ của mình tấn công ba người bọn họ:

“Gian trá thì đã làm sao? Đối với bọn Nhân Tộc vô sỉ các ngươi thì chuyện này có là gì? Không đáng một góc nhỏ những chuyện mà các ngươi đã làm, các huynh đệ tỷ muội xong lên để tránh cho đêm dài lắm mộng!”

Hiền Viên Tú Nhi nhìn thế công trước mắt rồi lại đưa mắt nhìn về hai người đang bị thương phía sau lưng mình không khỏi thở dài, hai mắt nhắm lại không biết trong đầu của nàng nghĩ đến chuyện gì mà chỉ thấy hai tay của nàng nắm chặt lại chắc có lẽ nàng đã quyết tử chiến với bọn Yêu Thú nàng rồi cũng nên.

Cùng thời điểm bọn người Hiền Viên Tú Nhi gặp phải mai phục thì lúc này ở Phủ Thành Chủ Lê Thích Lợi với bộ dáng vội vàng, phương hướng hẳn đang muốn đến chính là thư phòng của Vũ Mục Thanh Thành Chủ Phụng Vũ Thành...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Cuồng Dâm Tu Sĩ

Bước chân của Lê Thích Lợi từ từ chậm lại bộ dáng lúc này đã không còn vội vàng như lúc nãy nữa bởi vì cái đích lão cần đến đã xuất hiện trước mặt, lão đến trước một căn phòng cúi người nói:

“Bẩm Lão Gia! Người của chúng ta gửi thư đến!”

Phía bên trong truyền đến tiếng bước chân một lúc sau cánh cửa được mở ra kèm thêm giọng nói có phần uy nghiêm “Có chuyện gì?”

Lê Thích Lợi vốn định lên tiếng nhưng Vũ Mục Thanh lại nói tiếp, nên âm thanh vừa đến miệng liền dừng lại:

“Thôi vào trong rồi hãy nói!”

Vũ Mục Thanh vừa nói xong liền quay người bước vào trong, Lê Thích Lợi cũng nhanh chóng nổi gót bước theo, sau khi hai người ổn định vị trí của mình Lê Thích Lợi mới lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Vũ Mục Thanh. Lão sau khi xem xong trên mặt thoáng hiện lên nụ cười nhưng rất nhanh chóng trở lại vẻ nghiêm nghị nói:

“Thích Lợi! Ngươi nhanh chóng tập hợp người của chúng ta lại, bọn người tông môn kia sắp đến mục tiêu chỉ định rồi, sau khi người tập hợp xong liền dẫn người của chúng ta đến Thái Sơ Tông tiếp ứng Vũ Đại, nhớ lần này không được có bất kỳ sơ sót nào, hiểu chứ?”

“Đã rõ! Thưa Lão Gia!”

Lê Thích Lợi nhanh chóng cúi người nhận lệnh nhưng lão không vội vàng rời đi, Vũ Mục Thanh thấy kì lạ liền hỏi:

“Thích Lợi! Còn chuyện gì nữa sao?”

Lão thấy Vũ Mục Thanh hỏi liền có chút khó xử nhưng Vũ Mục Thanh lại nói:

"Có chuyện gì, cứ nói đi! Không phải ngươi không biết tính của ta, cứ úp úp mở mở làm gì?"

Sau khi nghe Vũ Mục Thanh nói thế Lê Thích Lợi liền nhanh chóng đem sự tình nói ra:

"Dạ bẩm! Là chuyện của Hiên Viên Tú Nhi, chúng ta thực sự không quan tâm đến cô ta sao? Nếu lỡ như có chuyện gì không hay xảy ra thì khi Hiên Viên Thiên hỏi tội chúng ta sẽ không gánh nổi hậu quả đó đâu?"

Vũ Mục Thanh suy nghĩ một chút lại nói, quả thật trong chuyện này lão xử lý có chút qua loa vì lão quá bận phải giàn xếp thật tốt cho kế hoạch lần này:

"Ngươi nói cũng đúng! Tuy con nhóc đó chưa chắc đã cần đến sự trợ giúp của chúng ta nhưng nếu như con nhóc miệng còn hôi sữa đó gặp chuyện phải chuyện gì thì với tính cách của Hiên Viên Thiên chắc chắn sẽ là không dễ dàng bỏ qua cho ta đâu!"

"Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Bây giờ trước mắt ngươi cứ phải hai vị trưởng lão có thực lực nhất đến bảo vệ cho ba tên tiểu bối đó đi, chiến tuyến bên này chắc cũng đủ người dùng, thiếu đi một hai người cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của ta"

"Thuộc hạ đã rõ! Nếu không còn gì thuộc hạ xin cáo lui"

Ngay khi bóng của Lê Thích Lợi rời đi thì một áp lực đột nhiên ập đến khiến cho hai chân của Vũ Mục Thanh không khỏi khụy xuống, đúng lúc này một giọng nói cực kỳ tức giận vang lên từ cái miệng của lão:

"Mục Thanh! Không phải ta đã nói với ngươi chuyện của con nhóc đó không cần quan tâm sao? Ngươi dám cãi lời ta!"

"Lão Tò bốt giận! Con làm như vậy cũng là suy nghĩ cho gia tộc?"

"Ừh! Thật là nực cười! Vũ gia ta vạn năm nay chưa biết sợ ai bao giờ, chỉ là một tên Hóa Thần Hậu Kỳ mà thôi có gì mà phải sợ?"

Lão Tò Vũ gia nói đến đây thì dừng lại thờ dài nói tiếp, Vũ Mục Thanh vẫn ở tư thế đang quỳ không dám đứng lên:

"Được rồi! Nói cho cùng thì ngươi cũng là suy nghĩ cho cái gia tộc, chỉ là đại sự lần này quá quan trọng nếu như ngươi làm hỏng việc thì chuyện ta trú trong thân ngươi sẽ nhanh chóng bại lộ, đến lúc đó kẻ thù của ta sẽ không chừa cho Vũ gia một con đường sống nào đâu? Ngươi hiểu chứ?"

"Mục Thanh biết rồi!"

"Thôi được rồi! Không nói đến chuyện này nữa, lão già ngoan cố kia vẫn không chịu nói gì sao?"

"Bẩm Lão Tò! Đúng vậy lão khốn đó căn bản chẳng hé môi, mặc dù con đã sử dụng mọi biện pháp nhưng cũng chẳng có mấy khả quan. Có lẽ lúc đó không nên giết con gái cùng cháu của hắn thì lúc này chúng ta đã có cái đề ép lão khốn đó mở miệng, chỉ là....."

"Hừ! Đã không chịu nó thì mặc xác lão, để sự việc lần này xong xuôi ta sẽ tính toán với hắn sau, còn nữa trong khoảng thời gian này ta đang trong bước hồi phục quang trọng nếu như không phải đại sự ở Thái Sơ Tông có biến thì có dừng làm phiền ta, ngươi hiểu chứ?"

"Mục Thanh đã hiểu!"

-----oOo-----

Trong khi hai kẻ đứng dừng đầu Vũ gia tộc bàn tính kế hoạch thì Đại Hội Thường Niên ở Thái Sơ Tông đã bước vào ngày cuối cùng của giai đoạn một giai và chuẩn bị bước vào giai đoạn phân định thứ hạn, trong khoảng thời gian này các đệ tử nam đã truyền tai nhau về một giai thoại, giai thoại này chính là việc các nam nhân hằng ao ước chỉ là bọn họ không bao giờ có can đảm thực hiện nó. Câu chuyện này đối với các nữ tử chính là một ác mộng, bất kể đó là giai nhân tuyệt sắc hay là xử nữ trong truyền thuyết khi nghe đến tên của hắn đều phải kinh sợ.

Thái Sơ Tông hôm nay cũng là một ngày đẹp trời như mọi khi, chỉ có điều không khí ảm đạm của các đệ tử đã làm cho nó có phần xấu đi, khuôn mặt của bọn chúng hôm nay đều ảm đạm vì mệt mỏi nhưng sự mệt mỏi này lại khác xa với ngày đầu tiên khi đại hội bắt đầu.

Có một số người đang bắt đầu hoạt động ngầm để chạy chọt cho việc mình bị liệt vào hàng xung quân chỉ là ai cũng nhận được câu trả lời mịch mờ không có phần nắm chắc, đương nhiên không phải tất cả các đệ tử đều có tâm trạng ảm đạm như vậy bởi vì một phần khác đều treo trên môi nụ cười mãn nguyện, những người này chính là những người được thông qua khảo nghiệm lần này. Chuyện này cũng góp một phần nhỏ làm giảm cái nhiệt từ giai thoại đang truyền nhau.

Vũ Tiểu Vũ vẫn như mọi khi bước trên con đường quen thuộc vẫn là những bước chân thật chậm rãi, khi hắn vừa đặt chân vào khu vực Vũ Sát Điện liền nhận được sự chào đón nhiệt tình của các nam đệ tử trong khi đó các nữ đệ tử lại thể hiện sự khinh bỉ cùng ánh mắt thù hận, mỗi thù này tựa như hắn là kẻ thù giết cha vậy của các nàng vậy.

Hắn đối với loại chuyện chính là ôm tâm lý lòng không nghĩ tâm không phiền, bước chân có chút nhanh lên lướt qua khu vực này để đến phía sau hậu sơn Vũ Sát Điện nơi hắn thi đấu. Và ở đây hắn cũng nhận được sự chào đón nồng nhiệt giống như lúc này của bọn nam nhân.

Những ngày này đối với Vũ Tiểu Vũ cũng không dễ dàng gì, sinh hoạt của hắn cũng có chút bị ảnh hưởng. Mỗi khi bước ra khỏi động phủ đi đâu đó là lại có chuyện như vừa rồi thế nên dạo gần đây hắn cũng không còn đi xem những trận đấu của người quen biết nữa, tuy hắn không quan tâm đến người khác nghĩ hắn như thế nào, ánh mắt của bọn họ nhìn hắn ra sao nhưng làm cái đích để cho bọn họ xoi mói cũng không phải là chuyện gì dễ chịu à! Nếu như chuyện may những người hắn quen biết cũng bị ảnh hưởng bởi vì chuyện của hắn thì sao?

Đặt biệt lúc này ở lời đài thứ tư hầu như đa phần đều là nữ đệ tử nên hắn nhanh chóng thu hút được ánh mắt miệt thị của bọn họ, sở dĩ chỗ này tập trung nhiều nữ đệ tử như vậy đều là vì cổ vũ cho một nam nhân và nam nhân này chính là Tà Tiểu Vương công tử của Tà gia. Tuy nói là cổ vũ nhưng mục đích chủ yếu của bọn nữ tử này là chính là tranh thủ cơ hội tạo ấn tượng tốt với Tà Tiểu Vương, nếu như may mắn được lọt vào mắt xanh của hắn thì biết đâu sẽ nhanh chóng được gả vào nhà họ Tà cho dù là làm thiếp thì bọn họ cũng mãn nguyện.

Sự xuất hiện của Vũ Tiểu Vũ làm cho bọn nữ tử cuồng nhiệt này trở nên lạnh nhạt bọn họ chẳng quan tâm quan tâm đến Tà Tiểu Vương ở trên lời đài, ghé sát vào tay nhau thì thầm to nhỏ, thậm chí có người còn cố ý nói lớn cho hắn tiếng mắng chửi của bọn họ, đều làm cho hắn ngạc nhiên chính là không biết từ lúc nào hắn đã có thêm một danh hiệu mới.

"Cuồng Dâm Tu Sĩ sao? Đúng là oai phong thiệt, nhưng emm chính là một ác danh thôi, ta nào đâu muốn như vậy?" Vũ Tiểu Vũ sao khi nghe loáng thoáng liền làm bầm oán than.

Đúng vậy kể từ ngày hắn giờ trò lưu manh đối với Liễu Mộng Cẩm thì ngay lập tức hắn được trao tặng danh hiệu Cuồng Dâm Tu Sĩ từ bọn nam đệ tử ở Thái Sơ Tông, có thể nói lúc đó hành động của hắn rất chớp nhoáng không một ai có thể nhìn ra được và cũng không ai biết tại sao Liễu Mộng Cẩm lại buông bỏ tháo chạy, nếu như không phải nàng nhẹ dạ kẻ cho vị tỷ muội thân thiết với mình thì có lẽ câu chuyện xấu hổ này sẽ không có người biết đến mà truyền tụng. Miệng lưỡi thể nhân rất là đáng sợ khi câu chuyện này lộ ra liền có trăm ngàn câu

chuyện khác xoay quay câu chuyện chính nội dung đại khái chính là hành động khinh bạc Liêu Mộng Cảm nên hẳn mới được họ bang tặng cho danh hiệu này.

Lúc này trên lôi đài Tạ Tiêu Vương đang chìm đắm trong sự hào quang của bọn nữ tử đang cổ vũ mình, bỗng nhiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng bởi vì âm thanh cổ vũ đang từ từ yếu dần và đến lúc này thì đã dừng hẳn, hắn thẫn thờ:

"Bọn nữ tử ngu ngốc này đang làm gì vậy? Sao không cổ vũ cho ta nữa?"

Từ suy nghĩ của Tạ Tiêu Vương chúng ta cũng biết đối với sự ái mộ của bọn nữ tử này hẳn chính là không quan tâm bởi vì chuyện chung thân đại sự của hắn đã được gia tộc sắp xếp, nếu như hắn có động lòng với nữ tử nào đó cũng chỉ có thể vui chơi qua đường mà thôi, hắn căn bản là không thể chống lại sự sắp xếp của gia tộc cũng chính là sự sắp xếp của gia gia hắn.

Còn đối với chuyện theo đuổi Đinh Tú Linh trước đó cũng chỉ là chút động lòng nhất thời, nam nhân mà đứng trước cái đẹp ai mà không động lòng, sau đó hắn lại nghe nói Đinh Tú Linh có qua lại với nam nhân khác hẳn rất phẫn nộ nhưng phản ứng của hắn lại không như vậy, chính vì hàng động này mà hắn bị chúng huynh đệ coi thường sau lưng bàn tán không ít chuyện, thế là đầu hắn nóng lên mới làm ra vài chuyện để lấy lại thể diện của chính mình, chứ hắn cũng không ngờ đến nỗi vì một nữ tử mà làm ra những chuyện ảnh hưởng đến tương lai của chính mình, gia gia của hắn mà biết được thì coi như vị trí thừa kế sau này của hắn sẽ bị lung lay.

Hắn khẽ đưa mắt nhìn thì thấy tất cả ánh mắt của nữ tử đều nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ trong lòng hắn lại nổi suy nghĩ “ Lại là hắn, chẳng lẽ kiếp trước mình và hắn là kẻ thù truyền kiếp sao?”

Tạ Tiêu Vương biết được sự thật liền nhanh chóng kết thúc trận đấu của mình, vốn hắn có thể một chiêu hạ gục đối thủ của mình nhưng vì để cho đám nữ tử ngu ngốc kia tung hô nên hắn cố ý làm ra vẻ cao thượng chấp đối thủ của mình mười chiêu không đánh trả.

Hắn càng buồn bực hơn chính là sau khi hắn đánh thắng cũng chẳng có người quan tâm mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía Vũ Tiểu Vũ, tuy đó không phải là sự ái mộ đối với hắn nhưng hàng động đó lại trực tiếp biến hắn thành không khí nên hắn cảm thấy có chút khó chịu. Khi hắn bước xuống lôi đài cũng là lúc Đặng Ngọc Huyền ngọc xướng lên những cái tên của trận đấu tiếp theo:

“Phạm Quốc Anh, Châu Thiên Tường”

Đặng Ngọc Huyền vừa dứt lời thì hai tên thiếu niên cũng nhanh chóng lên lôi đài, mọi người xung quanh cũng bắt đầu bỏ qua không để ý đến Vũ Tiểu Vũ mà tập trung vào lôi đài theo dõi trận đấu. Còn Tạ Tiêu Vương khi lướt qua Vũ Tiểu Vũ liền dừng lại môi khẽ mấp máy:

“Giữa ta và người còn một trận đấu quyết định nữa, lần này ngươi sẽ không còn may mắn như lần trước nữa đâu!”

Vũ Tiểu Vũ hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, bởi vì hắn và Tạ Tiêu Vương đều chỉ thua một trận, nếu phải xác định một người đứng đầu thì đúng là phải có thêm một trận đấu nữa:

“Ngươi nói với ta điều này để làm gì? Ngươi có từng nghĩ sẽ bị ta đánh bại một lần nữa hay không? Hay ngươi có từng nghĩ là ngươi sẽ không thể đến được lôi đài vào ngày mai?”

Tạ Tiêu Vương nghe Vũ Tiểu Vũ nói như thế không khỏi ngẩn ngơ “Cái gì đây? Tên đầu đường xó chợ này đang uy hiếp mình sao?” Hắn nghĩ đến đây thì cả người hơi rung lên và tức giận, từ lớn đến giờ hắn chưa từng gặp phải xi nhục như vậy, chưa từng bị người nào trắng trợn uy hiếp như vậy:

“Nực cười! Ngươi đang dọa ta sao? Với một thằng khố rách áo ôm như ngươi thì có thể làm gì được ta chứ, đừng tưởng may mắn một lần thì sẽ may mắn cả đời, ngươi hiểu không?”

Vũ Tiểu Vũ lắc đầu cười, thật ra đây cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi, nhìn khắp Thái Sơ Tông này có ai lại dễ dàng đạt được vị trí đầu bảng như hắn không, nhìn theo tình thế này thì chắc chắn có người nào đó đang nhún tay vào việc này chỉ là Vũ Tiểu Vũ, hắn lại không tài nào đoán ra được người này là ai mà thôi.

“Tin hay không tùy ngươi?”

“Ngươi được lắm, để ta chóng mặt lên xem ngươi làm thế nào để ta không thể thượng đài, tên nghèo hèn Bi Ổi!”

Tạ Tiêu Vương vừa nói xong liền nhanh chóng rời đi, còn Vũ Tiểu Vũ lại chìm đắm trong dòng suy nghĩ của chính mình....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ngày Thi Đấu Sơ Loại Cuối Cùng

“Trần Thị Thủy Tiên thắng!”

“Mạc Thế Lâm thắng!”

“Danh Ngọc Lan thắng!”

.....

“Bốp....bốp...bốp”

Đây là những âm thanh vỗ tay, hò reo vang lên ở khu vực thi đấu của hàng đệ tứ thứ ba, cùng với đó là những cái tên chiến thắng được xướng lên và họ cũng chính là những người đang dẫn đầu trong nhóm đầu của chính mình. Mọi thứ đã bước vào giai đoạn ngã ngũ, những cái tên ở những khu vực khác cũng đã được xác định, lúc này ở khu vực thi đấu của hàng đệ tứ thứ năm lại còn một vài trận đấu đang diễn ra, tỷ như trận đấu ở lôi đài số bốn và số năm

Trận đấu ở lôi đài số bốn chính là trận đấu quan trọng quyết định ai là người sẽ đứng đầu nhóm này, nếu như Vũ Tiểu Vũ ngã ngựa vị trí đó sẽ thuộc về Tạ Tiêu Vương còn nếu như hắn thắng thì sẽ tiếp tục tiến hành đấu thêm một trận nữa. Thật sự để có được quyết định này thì những người giám thí đã trải qua một hồi tranh luận quyết liệt, đa số ý kiến cho rằng không cần phải tiến hành thêm trận nào nữa để tránh mất thời gian cứ cho Vũ Tiểu Vũ đứng đầu là được vì thực tế Tạ Tiêu Vương đã từng là bại tướng của Vũ Tiểu Vũ.

Nhưng một số khác lại cho rằng như thế là không thoả đáng, làm như vậy sẽ khiến cho các đệ tử cảm thấy không công bằng vì ai cũng nhìn ra được trong trận đấu đó Vũ Tiểu Vũ thắng được là nhờ vào may mắn còn nói về thực lực thực sự thì hắn còn kém Tạ Tiêu Vương quá nhiều.

Cuối cùng Mạnh Lệ Nương lại ra quyết định tiến hành thêm một trận đấu nữa để thể hiện sự công bằng công chính, nàng đối với chuyện này căn bản là chẳng mấy quan tâm bởi vì nàng

hiều dù cho đầu lại bao nhiêu lần đi nữa thì Vũ Tiểu Vũ vẫn sẽ là người chiến thắng.

Chỉ là chuyện này chẳng mấy ai quan tâm, tất cả mọi sự chú ý bây giờ đều tập trung vào lời đài số năm, trận đấu có thể nói là thư hùng để tranh giành vị trí đứng đầu ở nhóm này, trận đấu của Trần Diễm Sương và Hoàng Công Hậu.

Lúc này Hoàng Công Hậu tung ra một chiêu Tinh Ngân Lưu Chuyển bốn phương tám hướng dồn Trần Diễm Sương vào một góc khó khăn chống đỡ, nhưng Trần Diễm Sương không hổ là tài nữ tuyệt sắc giữa lúc khó khăn vẫn không hề nao núng, thanh kiếm trong tay vùng loạn trên hư không một hồi liền hô:

“Thái Ất Tinh Kiếm Trận”

Lúc này từ chỗ Trần Diễm Sương vùng kiếm chém ra khí này bắn ra những luồng tinh quang hình thành một bát trận đồ che chắn cho nàng thoát khỏi đòn tấn công của Hoàng Công Hậu, đồng thời tay của nàng cũng bắt một pháp quyết tựa như kích hoạt bát trận đồ trước mặt vậy.

“Tinh Quang Tinh Tú”

Khi âm thanh của nàng dừng lại, từ chỗ trung tâm bát trận đồ đang chuyển động không ngừng bắn ra một luồng tinh quang có đường kính ba mét thẳng về chỗ của Hoàng Công Hậu, sau khi dùng một chiêu nàng xong thì sắc mặt của nàng có chút tái nhợt dường như đối với nàng việc sử dụng một chiêu kết hợp như vậy là quá sức.

Phía bên kia sắc mặt của Hoàng Công Hậu rất khó coi, hần nhìn chiêu thức của Trần Diễm Sương đang lao đến với vẻ bất lực, nếu như lúc vừa mới bắt đầu thì hần rất tự tin nói rằng mình có thể đỡ được một chiêu này của Trần Diễm Sương nhưng bây giờ đã qua một lúc chiến đấu rất là lâu rồi nên linh lực trong người của hần còn lại cũng không nhiều, hần không chắc là mình có thể vận dụng chiêu thức mạnh nhất của mình một cách hoàn mỹ nữa hay không? Hần không dám đánh cược!

Phía bên dưới thấy Trần Diễm Sương tung ra một chiêu thức đẹp mắt như vậy liền cuồng nhiệt tung hô:

“Trần Diễm Sương uy vũ... uy vũ... uy vũ... Diễm Sương muội muội quả nhiên là đẹp... à chiêu thức của nàng quả nhiên là đẹp rất xứng với hai chữ Diễm Sương à...”

Trái lại với không khí náo nhiệt bên lời đài thứ năm, trận đấu của Vũ Tiểu Vũ ở lời đài thứ tư lúc này chỉ có hai từ để diễn tả đó là “Hiu quạnh”, nếu không phải Vũ Tiểu Vũ cùng đối thủ của hần đang giao thủ và Đặng Ngọc Huyền đứng ở một bên quan sát thì không một ai nghĩ rằng đây là một trận tỷ thí ở Đại Hội Thường Niên cả.

Lúc này tâm trạng của Vũ Tiểu Vũ rất là không bình tĩnh, hần nhìn về mặt khó coi của đối thủ trước mặt liền ngẫm nghĩ “Cmn! Mình có thù oán với cô ta à! Sao chiêu nào cũng muốn tuyệt tử tuyệt tôn của mình hết nhĩ”

Nhưng dù hần có suy nghĩ nát nước cũng không thể nào hiểu được vì ngọn nguồn của chuyện này xuất phát từ Liêu Mộng Cầm, còn đối thủ của hần bây giờ chính là vị tỷ muội thân thiết nhất của nàng ta Từ Tiểu Tiểu.

Ngay từ khi có lệnh của Đặng Ngọc Huyền, Từ Tiểu Tiểu liền tung ra chiêu độc ác đánh vào bộ hạ của Vũ Tiểu Vũ, chiêu nào của nàng không là cùng hần đồng quy vu tận cũng là đòn Vũ Tiểu Vũ vào con đường tiệt cùng.

Không ít lần nàng bị Vũ Tiểu Vũ đụng chạm vì mãi lo tấn công mà không quên mất việc phòng thủ, có lẽ khi nàng bước lên lời đài này tâm lý của nàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc bị Vũ Tiểu Vũ sàm sỡ nên chiến đấu rất hăng say, tuy sắc mặt không một chút thay đổi khi bị hần sờ mó nhưng sát khí toát ra từng hai con mắt càng ngày càng đậm nếu luồng sát khí này có thể giết được Vũ Tiểu Vũ thì hần đã chết không dưới trăm ngàn lần.

“Tên Khốn Kiếp! Ngươi có phải là nam nhân không hả?” Từ Tiểu Tiểu đánh một hồi lâu thấy không thể làm gì Vũ Tiểu Vũ, còn thân thể của mình lại càng ngày càng có phản ứng với hành động sờ mó của hần thì không khỏi tức giận mắng, tuy nói đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nàng bỏ ra vốn luyện to lớn như thế mà không làm được gì hần nên phát hỏa cũng là chuyện hiển nhiên.

Vũ Tiểu Vũ đối với lời mắng chửi của nàng không mấy quan tâm, chỉ đưa mắt nhìn một lượt khắp cơ thể của nàng từ trên xuống, ánh mắt của hần khiến cho Từ Tiểu Tiểu cảm thấy không được thoải, tựa như cơ thể mình bị hần nhìn không sót một chỗ nào vậy.

Từ Tiểu Tiểu thấy Vũ Tiểu Vũ không quan tâm đến lời nói của mình thì nộ khí xung thiên, hai mắt dường như vì giận mà bùng cháy, thanh kiếm trong tay chém tới tấp vào hạ bộ của Vũ Tiểu Vũ, chỉ là nàng càng đánh càng loạn, càng loạn lại càng hỏng, chiêu thức lúc này đã không còn linh hoạt như ban đầu nên dễ dàng bị Vũ Tiểu Vũ cản phá.

“Ngươi...”

Một lúc sau Từ Tiểu Tiểu lại kêu lên vì lúc này nàng đã nằm hoàn toàn trong lòng của Vũ Tiểu Vũ, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên hần cúi người làm cho Từ Tiểu Tiểu hoàn loạn vùng vẫy, trong lòng liên tục vang lên câu hỏi “Hần muốn làm gì?”

Khi cả người nàng căn cứng, hai mắt nhắm lại dường như chấp nhận số phận thì một âm thanh lại vang lên bên tai, khiến cho nàng vừa tức điên người vừa hổ thẹn:

“Tiểu Tiểu! Nàng cứ tiếp tục đánh như vậy thì làm sao đánh thắng ta được?”

Từ Tiểu Tiểu nghe thế liền cố vùng vẫy cơ thể của mình một lần nữa nhưng không thể nào thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hần, hai tay hần cứ như gọng kìm kẹp chặt nàng lại vậy, nàng nhìn thẳng vào mặt hần:

“Ta không cần thắng ngươi, chỉ cần có thể phế được cái thứ dơ bẩn kia của ngươi là được nếu như có thể may mắn giết được ngươi thì càng tốt, đối với ta mà nói thì chuyện này mới là trọng yếu”

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói thì không khỏi cười ha ha:

“Cô gái à! Nàng có muốn giết ta thì cũng phải đánh cho đàng hoàng chứ, nàng lúc này cứ như là một đứa con nít múa kiếm vậy thì biết chừng nào mới giết được ta?”

“Ngươi...”

Ngay khi Vũ Tiểu Vũ vừa dứt câu thì Từ Tiểu Tiểu cảm thấy giận đến điên người, muốn nói gì đó thì giọng nói của Đặng Ngọc Huyền lại lạnh lùng vang lên:

“Hai người muốn tình tứ với nhau thì nhanh chóng đấu xong hã làm! Không thì mau chóng rời khỏi đây về nhà mà tình tứ, chỗ này không phải là chỗ các ngươi muốn làm gì thì làm?”

Thật ra cũng không trách Đặng Ngọc Huyền lại có thái độ khó chịu như vậy, thử hỏi một người cũng từng có giây phút lãng mạn lại từng bị tình lang bỏ rơi thì làm sao có thể không ngứa mắt trước hành động tình tứ của bọn họ cho được.

Khi Vũ Tiểu Vũ nghe Đặng Ngọc Huyền nói như vậy thì sống lưng tự nhiên lạnh buốt, đôi tay vô thức buông lỏng Từ Tiểu Tiểu ra... “Bịch” cả người nàng tiếp xúc thân mật với sàn lời đài, Từ Tiểu Tiểu ngỡ ngàng trước hành động không một chút thân sĩ nào của Vũ Tiểu Vũ, nàng lại dùng đôi mắt oán hận nhìn hần từ khi sinh ra tới giờ nàng chưa từng chịu uất ức nào lớn như

vậy cõi lòng lúc này dường như muốn tan nát tựa như mất thiếu nữ vừa bị người ta chơi đùa xong thì vứt bỏ vậy.

Trong khi bàn tay hần vô thức buông ra thì cặp mắt lại có chút liếc qua nơi tọa lạc của Mạnh Lệ Nương trong lòng không khỏi thầm mắng bản thân “MK! Tại sao mình lại có thể phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy? Tại sao mình lại quên mất sự hiện diện của Mạnh Lệ Nương chứ? Lần này coi như xong rồi, xong thật rồi à! Như vậy thì hành động mấy ngày qua của mình chẳng phải đều lọt vào mắt của nàng ta hết sao? Ông trời! Người lại chơi ta một vỏ nữa rồi! Ta với người có thù oán gì sao?”

Vũ Tiểu Vũ vừa dứt lời thì bầu trời trong xanh lại đột nhiên vang lên tiếng sấm chớp làm cho tất cả mọi người giựt mình tựa như trời cao đang đáp lại câu lời cho hần vậy, đều này làm cho Vũ Tiểu Vũ muốn sồn ra cả quần.

Đến khi sấm chớp biến mất, hần mới khẽ đưa mắt nhìn qua Từ Tiểu Tiểu liền bắt gặp ánh mắt ai oán của nàng, hần chỉ có thể thờ dài giữa Mạnh Lệ Nương và nàng thì hần chỉ có thể nói lời xin lỗi cùng nàng mà thôi vì nàng và hần chỉ là hai người đứng ngược lối.

Từ Tiểu Tiểu khó khăn đứng dậy xoa xoa những chỗ đau nhứt một chút, sau đó không nói một lời liền vùng kiếm tấn công hần, có lẽ lần này không còn vương bận gì trong lòng mà chỉ có oán hận nên chiêu thức của nàng rất là sắc xảo khiến cho Vũ Tiểu Vũ cũng có chút khó khăn chống đỡ bởi vì hần không có vận dụng thực lực thật sự của chính mình. Lúc này Từ Tiểu Tiểu đột nhiên hô lên:

“Tuyệt Phong Cuồng Vũ”

Khi chiêu thức này xuất hiện thì lôi đài có diện tích 100m2 liền bị đóng băng trong bão tuyết còn riêng Vũ Tiểu Vũ thì không bởi vì trong người hần có hỏa công, mưa tuyết vừa chạm vào liền bốc hơi ngay lập tức. Từ Tiểu Tiểu nhìn Vũ Tiểu Vũ không hề bị ảnh hưởng gì trong chiêu thức của mình thì không khỏi hoảng loạn bởi vì chiêu thức này tính cho đến nay chính là chiêu thức khổng chế mạnh nhất mà nàng có thể sử dụng.

Đúng lúc này một bóng người xuất hiện, người này không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ, hần nương theo cơn mưa tuyết che đi tầm nhìn không một chút tiếng động liền tiếp cận Từ Tiểu Tiểu làm cho nàng khá là bất ngờ. Chỉ là nàng còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cơ thể của mình bị nhắc bổng lên không trung rồi đến khi nhìn lại thì đã thấy mình và Vũ Tiểu Vũ ở dưới lối dài, bên tai lúc này vang vọng giọng nói trầm bổng khiến cho nàng tức đến ngất xỉu:

“Hẹn nàng lần khác chơi đùa tiếp nhé!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Kết quả bất ngờ

Hậu sơn Vũ Sát Điện.....

"Trần Diễm Sương thắng!"

Vào lúc Từ Tiểu Tiểu tức giận ngắt đi thì phía bên kia cũng vang lên giọng nói của Lệ Thanh Hằng, kết quả không có gì gọi là bất ngờ vì nó đều nằm trong dự đoán của mọi người nhưng Hoàng Công Hậu cũng đã có một trận đấu rất hay và để lại không ít ấn tượng tốt đẹp với những người ở đây.

Sau khi Lệ Thanh Hằng công bố kết quả thì hầu như những người cổ vũ bên dưới đều vỗ tay vui mừng, tiếng tung hô cũng không chỉ dành cho Trần Diễm Sương mà nó cũng dành cho Hoàng Công Hậu nữa, tuy nhìn vào ai cũng biết là Trần Diễm Sương sẽ thắng nhưng kết quả chính thức được người chủ quản lôi đài tuyên bố thì mới chắc ăn được, nếu không thì sẽ giống như trận đấu của Vũ Tiểu Vũ vậy. Dù hai người bọn họ đều ở dưới lối dài nhưng sau một lúc hồi ý thì kết quả được xác định, Vũ Tiểu Vũ được bọn phán là người thắng cuộc.

Khi Từ Tiểu Tiểu tỉnh dậy nghe được kết quả như vậy liền tức giận đến bất tỉnh lần thứ hai, thật ra khi Vũ Tiểu Vũ bỗng Từ Tiểu Tiểu nhảy xuống lối dài thì kết quả đáng lý ra được tính là hòa nhưng Mạnh Lệ Nương làm sao đồng tình với một kết quả bất lợi cho mình như thế, nên nàng đã sử dụng quyền lực trong tay nhằm thay đổi kết quả và được mọi người hưởng ứng, tuy không phải hoàn toàn nhưng miễn sau Vũ Tiểu Vũ không bị tính thua là được, sau khi chính thức được mọi người đồng ý nàng mới thờ phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại ân cần hỏi thăm mười tám đổ tổ tông của tên Vũ Tiểu Vũ không có lương tâm này.

“Tên Khốn Kiếp nhà ngươi! Treu hoa ghẹo nguyệt trước mặt ta thì cũng thôi đi, đằng này lại còn làm hỏng kế hoạch của ta, thật là tức chết mà, chẳng lẽ hần muốn mình mãi mãi rời khỏi Vũ Sát Phong để cho người dễ dàng tạo nghiệp mà không ai quản lý không sao?”

Mạnh Lệ Nương nghĩ đến đây thì trong lòng lại cảm thấy khó chịu, tuy ngoài miệng nàng bảo là không muốn cùng hần dính dáng bất kỳ một chút quan hệ nào nhưng mỗi khi nghĩ đến hần cùng nữ nhân khác tình tứ thì trái tim không khỏi đau thắt.

Bên cạnh đó khi Vũ Đại nghe Vũ Tiểu Vũ cùng Từ Tiểu Tiểu hòa nhau liền nổi giận đập phá một hồi “Người được lắm! Vũ Tử! Nhưng ta sẽ không cho người được tội nguyên đầu. ...” Sau khi hần bình tâm trở lại liền nhìn vào khoảng không giọng điệu như ra lệnh cho người nào đó, sau khi hần dứt lời thì trong khoảng không đột nhiên truyền đến hai chữ "Tuân Mệnh".

Trong lúc hội ý, người đấu tranh quyết liệt nhất chính là Đặng Ngọc Huyền bởi vì nàng thấy cơ hội của mình bại ra ngay trước mặt làm sao có thể để nó trôi đi vô ích được, thật ra lúc trước khi thấy hần một đường thắng lợi thế như chẻ tre trong lòng nàng đã nguội lạnh với chức vị Chương Phong nhưng nàng không ngờ rằng ông trời lại để cho tên háo sắc đó lại cùng nữ nhân kia hòa nhau.

Nhưng một lần nữa nàng phải thất vọng, mọi sự cố gắng của nàng đều trở nên vô nghĩa khi mọi sự phản biện của nàng lại bị vấp phải lực cản từ mọi người hầu như ai cũng ủng hộ Mạnh Lệ Nương. Đặng Ngọc Huyền càng nghĩ lại càng cảm thấy bức bối “Làm sao có thể như thế được, rốt cuộc vì sao cả cuộc hội ý Mạnh Lệ Nương chỉ lên tiếng đúng có một và nếu có lên tiếng thì cũng chỉ ý kiến chung chung không có ý thiên vị cho tên khốn kiếp kia..rốt cuộc là vì sao?” Câu trả lời này không một ai có thể giải đáp cho nàng được vì ngay cả chính Mạnh Lệ Nương cũng không thể nào hiểu được.

Khi tin tức truyền đến tai của Vũ Tiểu Vũ thì hần không khỏi cười khổ một tiếng, vốn trận đó hần chỉ cần đẩy nhẹ Từ Tiểu Tiểu một cái là có thể thắng được nhưng hần lại không làm như vậy vì căn bản là hần không muốn tiếp tục thi đấu mới cố ý để cho trận đấu có kết quả hòa nhưng mọi chuyện dường như lại đi khác sự tính toán của hần, càng nghĩ hần lại càng không hiểu“ Chuyện đã rõ ràng rành như thế mà cũng xử cho ta thắng được đúng là bội phục tên khốn kiếp nào đó an bài thật!".

Vũ Tiểu Vũ đương nhiên sẽ không nghĩ đến Mạnh Lệ Nương, vì nàng không thể nào làm như vậy được nếu nhưng nàng có thể thì đã không bị Đặng Ngọc Huyền chèn ép mấy năm nay.

Sau khi nhận được tin tức hần nhanh chóng trở lại lôi đài số bốn của mình vì hần đã được thông báo chuyện này từ trước nếu như hần thắng trận đấu cuối cùng thì sẽ phải đến đây để tiến hành đấu một trận nữa với Tạ Tiêu Vương, chỉ là tất cả mọi người đợi hần cả một canh giờ nhưng lại không thấy bóng dáng của Tạ Tiêu Vương ở đâu, không ít người đã thầm mắng hần

chết nhát, thậm chí có người còn nói hần chính là sợ Vũ Tiểu Vũ mới không dám đến, chính vì thế mà Vũ Tiểu Vũ hiển nhiên trở thành người đứng đầu nhóm bốn.

Nhưng sự thật thì không phải như vậy, ngày hôm đó Tạ Tiểu Vương đang trên đường đi đến chỗ thi đấu thì bất ngờ bị bốn người mặc hắc y tập kích. Hần còn chưa kịp làm gì đã bị bốn người đánh cho thành đầu heo và bị quăng vào một xoá không người biết, đến khi hần tỉnh dậy đi đến chỗ thi đấu thì mới biết mình đã bị loại, trên đường trở lại động phủ hần nhận được rất nhìn ánh mắt khinh bỉ của mọi người, hần cũng không biết giải thích như thế nào cho mọi người hiểu nên đành chấp nhận sự thật., tuy là chấp nhận nhưng hần lại đố tất cả mọi chuyện này lên đầu Vũ Tiểu Vũ chính vì trước đó Vũ Tiểu Vũ đã bán tiếng với hần về này.....

-----o0o-----

Đại Điện Thái Sơ Tông...

Vài ngàn đệ tử đang xếp hàng ngay ngắn chờ đợi, ngày hôm qua sau có kết quả bọn họ đã được thông tập hợp ở đây cho nên lúc này Đại Điện Thái Sơ Tông mới có tình trạng như thế này. Khi tất cả mọi người đang cảm thấy buồn chán thì một giọng nói áp áp truyền đến, giọng nói này chính là của Mạnh Thiên Uy Tông Chủ Thái Sơ Tông:

“Chào các ngươi! Các ngươi bây giờ cảm thấy thế nào, có mệt mỏi không?”

Mấy ngàn người bên dưới đồng thanh đáp:

“Rất là mệt mỏi ạ!”

Mạnh Thiên Uy nghe bọn chúng nói vậy thì cười cười nói ra về thần bí:

“Thế à! Nếu như ai mệt mỏi thì ta cho phép người đó về nghỉ ngơi!”

"Những người ở lại ta sẽ cho cái người biết một tin tốt lành nhưng các người phải hứa với ta là không nói cho mấy người rời khỏi đây được không?”

"Được à!"

Mấy ngàn người nghe lão nói vậy thì đã có người nhanh chóng rời đi chỉ là còn chưa đi xa lại nghe lão nói tiếp thế là bọn họ dừng lại hỏi:

“Là tin gì thế chương môn?”

Lão cười cười không trả lời, lại hỏi tiếp:

“Cái người có biết Tụ Linh Trận của bốn tông không?”

Bên dưới lại đồng thanh đáp:

“Có ạ!”

“Haha! Nếu như ta nói mười người đứng đầu mỗi nhóm sẽ được vào đó tu luyện hai canh giờ và những người đã thông qua khóa nghiệm lần này sẽ được tiến vào đó tu luyện một canh giờ thì các ngươi cảm thấy thế nào?”

Lão vừa dứt lời thì mọi người bên dưới đều ồ lên một tiếng vì ai cũng biết nếu tu luyện ở Tụ Linh Trận một canh giờ thì sẽ bằng bọn họ tu luyện mỗi ngày một canh giờ trong một tháng tức là gấp 30 lần, chỉ là chuyện này không phải ai cũng vui vì một số người đã định sẵn vô duyên với nó, đó chính là những người bị cho đi xung quân.

Sau khi không khí trở lại bình thường lão mới lấy từ trong túi trữ vật ra một danh sách rồi nói:

“Đây chính là kết quả thi đấu của các ngươi ở khảo nghiệm lần này, dẫn đầu các nhóm ở hàng đệ tử thứ ba là Trần Thị Thủy Tiên (nhóm một), Mạc Thế Lâm (nhóm hai), Trương Công Mậu (nhóm ba), Danh Ngọc Lan (nhóm bốn), Đặng Tôn Bảo (nhóm năm), Lê Thành Trung (nhóm sáu), Nguyễn Vũ Phong (nhóm bảy), Hoàng Lê Vi (nhóm tám), Phan Văn Tú (nhóm chín), La Tiểu Ninh (nhóm mười).”

Khi những danh tự đầu tiên được vang lên, nó liền nhận được sự ủng hộ nồng nhiệt mỗi cái tên vang lên là một lần được những đệ tử bên dưới hô to và lặp lại tên của người đó ba lần nữa, Mạnh Thiên Uy vẫn tiếp tục việc công bố của mình:

“Các đệ tử dẫn đầu các nhóm ở hàng đệ tử thứ tư là Lý Mộng Trình (nhóm một), Đinh Tú Linh (nhóm hai), Quách Báo (nhóm ba), Quế Tiểu Hoa (nhóm tư), Vương Thái Minh (nhóm năm), Trịnh Bá (nhóm sáu), Nguyễn Chí Thanh (nhóm bảy), Phạm Tiểu Dương (nhóm tám), Dương Tiểu Dung (nhóm chín), Hoa Mẫn Linh (nhóm mười).

Các đệ tử dẫn đầu các nhóm ở hàng đệ tử thứ năm là Vũ Tam (nhóm một), Vũ Đại (nhóm hai), Đỗ Thanh Thanh (nhóm ba), Vũ Tiểu Vũ (nhóm bốn), Trần Diễm Sương (nhóm năm), Tưởng Vi Tùng Lâm (nhóm sáu), Bạch Tuyết Lam (nhóm bảy), Hà Tuyết Linh (nhóm tám), Hồ Đắc Lực (nhóm chín), Triệu Trung Tĩnh (nhóm mười). ”

Khi giọng hần dừng lại ở cái tên Vũ Tiểu Vũ thì hầu như tất cả mọi nam đệ tử đều cuồng nhiệt tung hô còn tất cả mọi nữ đệ tử thì đều im lặng làm ai cũng đặt một câu hỏi trong lòng “ Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Sau khi Mạnh Thiên Uy công bố xong kết quả hần liền nói:

“Tất cả những đệ tử ta vừa gọi tên sẽ tiến hành bốc thăm ngẫu nhiên thi đấu, lần này cũng là giới hạn trong phạm vi của mình, các ngươi có ba ngày thời gian để chuẩn bị thật tốt cho mình, bên cạnh đó những người ở Đan Thần Phong và Dược Các Phong hôm nay sẽ bắt đầu tiến hành khảo nghiệm của chính mình, những người còn lại có thể tự do hoạt động nhưng phạm vi chỉ giới hạn ở phong của mình, đồng thời những đệ tử ở Đan, Dược hai Phong có người tiến vào vòng trong của khảo nghiệm thực chiến sẽ miễn hết tất cả các vòng thi đấu bên đó, nếu như đến lúc kết thúc mà đệ tử đó vẫn còn thi đấu thì sẽ tính là vượt qua hai khóa nghiệm, các ngươi đã rõ chưa”

Tất cả bọn đệ tử đều hô to:

“Đã rõ!”

Mạnh Thiên Uy nhìn bọn chúng khề vuốt râu rồi nói tiếp:

“Nếu đã rõ thì đệ tử Đan Thần Phong và Dược Các Phong còn không mau di chuyển, những đệ tử có tên trong danh sách ta vừa đọc cũng nhanh chóng lên bốc thăm đi” ...Lão nói đến đây thì dừng một chút rồi chỉ vào Thủy Tiên nói tiếp “Bắt đầu từ ngươi đi!”

Mấy ngàn đệ tử bên dưới nhanh chóng tản đi, những người được Mạnh Thiên Uy nêu tên ở lại, cả quân trường rộng lớn lúc này chỉ còn lại ba mươi đệ tử mà thôi, bọn họ cũng lần lượt bốc thăm thứ tự thi đấu ở khu vực của mình.

Lúc này trên tay ai cũng nắm giữ một con số và bọn họ không hiểu nó mang ý nghĩ là gì, có người đang định lên tiếng hỏi thì vừa lúc Mạnh Thiên Uy cũng cất giọng:

“Có phải cảm thấy rất lạ đúng không?”

Ba mươi tên đệ tử không một chút nghĩ ngợi liền gật đầu, theo lý mà nói thì trong tay của bọn họ chính là tên đối thủ của mình mới đúng, tại sao nó lại là con số. Sau khi nhận được cái gật đầu xác nhận của bọn họ thì Mạnh Thiên Uy mới tiếp tục nói:

“Sở dĩ, mảnh giấy bốc thăm là con số là bởi vì khi kết thúc lượt đầu tiên sẽ dư ra một người, cho nên những lá thăm sau này chỉ có những con số và kèm theo đó là một lá thăm ghi hai chữ "Đi tiếp", ai bắt được lá thăm này sẽ không cần phải thi đấu. Chính vì thế cho các người có cơ hội bốc thăm như nhau nên từ bây giờ trở đi sau mỗi vòng sẽ phải bốc thăm, những người bốc được số chẵn sẽ thi đấu với người bốc được số lẻ”

Khi lão dứt lời thì có một đệ tử lên tiếng hỏi, người này không ai khác chính là Triệu Trung Tĩnh, bởi vì hắn cho rằng quy tắc như vậy là không công bằng nếu lỡ như hắn không bốc được lá thăm đó thì sao:

“Tông Chủ! Nếu có người đi tiếp mà không cần phải thi đấu thì phải chăng có chút không công bằng với những người còn lại không?”

“Ta nghĩ chuyện này cũng là bình thường thôi, người đừng quên Đại Hội năm nay không phải chỉ là Đại Hội khảo nghiệm bình thường mà còn tuyển chọn cả vị trí Thủ Tịch Đệ Tử nên việc tuyển chọn sẽ rất là nghiêm khắc và người nên nhớ một điều khi gặp phải địch nhân thì địch nhân sẽ không nhân từ cho người có cơ hội hồi phục để chiến đấu một trận công bằng với người đấu, người hiểu chứ?”

“Tông Chủ! Nhưng đây là khảo nghiệm...”

Triệu Trung Tĩnh sau khi nghe Mạnh Thiên Uy giải thích xong liền định nói thêm gì đó nhưng lại nhanh chóng bị lão cắt ngang và đồng thời cũng quyết định:

“Được rồi! Không cần nói nữa, nếu như người cảm thấy không công bằng thì có thể bỏ quyền thi đấu!”

Triệu Trung Tĩnh vừa nghe lão nói như vậy thì lập tức im lặng đứng một bên không dám nói gì nữa, lúc này Mạnh Thiên Uy lại đưa mắt nhìn một lượt qua từng người rồi nghiêm nghị nói:

“Nếu các người không có gì thắc mắc nữa thì nhanh chóng về chuẩn bị đi, ba ngày sau trở lại thi đấu!”

Cùng lúc đó bên Đan Thần Phong Đại Trưởng Lão Trần Thoái Thương cũng đang phổ biến một số thứ cho những đệ tử tham gia khảo nghiệm ở bên này:

“Trước mặt các người chính là đề thi của năm nay, đề thi này gồm một ngàn câu hỏi về nhận biết linh dược các loại, các người có ba ngày thời gian để hoàn thành bài thi của mình, yêu cầu của khảo nghiệm lần này rất đơn giản, mỗi người chỉ cần trả lời đúng ít nhất ba trăm câu hỏi là coi như thông qua khảo nghiệm, nếu như ai không đạt yêu cầu thì đồng nghĩa với việc bị loại và không cần tham gia khảo nghiệm tiếp theo, các người đã rõ rồi chứ?”

“Bẩm Đại Trưởng Lão! Nếu như không được đạt yêu cầu thì sẽ bị đưa đi xung quân đúng không! Còn có việc sắp hạng tính như thế nào?” Người lên tiếng hỏi là một cô gái có chút nhan sắc chỉ là giọng nói có chút nam tính,

“Đúng vậy! Không đạt yêu cầu đồng nghĩa với việc những năm tới các người sẽ sinh hoạt trong quân đội, về việc tính hạnh sẽ chiếu theo việc các người trả lời đúng bao nhiêu câu và hoà hậu luyện đan của các người như thế nào!” Lão dừng một chút thấy không ai có ý kiến gì nữa thì ra lệnh bắt đầu.

“Boong....”

Một tiếng chuông ngân lên, âm thanh của nó vang vọng khắp mọi nơi ở Thái Sơ Tông và làm cho chim muông ở khu vực gần đó bay tứ tung.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Trong thế dẫn co

Từ Mặc Lâm, cách ranh giới nhân yêu vài chục dặm về phía tây, có ba người hai nam một nữ đang gấp rút chạy, tuy nói là ba người chạy nhưng thực tế chỉ có một mình người nữ chạy mà thôi còn hai tên nam nhân đang được người nữ vác đi, nhìn vào khuôn mặt tái mét cộng thêm hiện trạng giống như bị thương của hai gã nam nhân chúng ta có thể đoán được ba người này đang gặp phải phiền toái nào đó.

Cũng cách đây một đoạn không xa lại xuất hiện bảy tám người đang chạy đến nhưng khác với bộ dạng gấp rút của ba người kia, tám người này lại không có vẻ gì là gấp gáp cả, thậm chí một hai người trong nhóm bọn họ còn dùng ánh mắt trào phúng nhìn về phía ba người đang chạy phía trước, biểu hiện này của bọn họ nhìn vào chúng ta có thể đoán ngay được mục tiêu của đám người này chính là ba người đang chạy kia.

Ba người kia tiếp tục chạy một đoạn nữa thì đột nhiên dừng lại, nhường như cô gái không có ý tiếp tục chạy nữa bởi vì lúc này nàng đã quay đầu lại, đưa mắt nhìn về phía tám người đang đuổi đến đồng thời nàng còn làm ra tư thế sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần tám người đó có dị động gì đó nàng liền không ngần ngại mà ra chiêu. Khi bảy tám người đó chạy đến trước mặt bọn người kia thì bước chân cũng dừng lại, khoảng cách hai bên lúc này chỉ còn cách nhau vài mét mà thôi.

“Thế nào! Sao không chạy nữa, người chạy tiếp đi chứ! Người chạy đi để ta còn chống mắt lên nhìn người với bộ dạng vác theo hai tên bị thịt thì chạy được bao xa để mở mang tầm mắt à...!” Người lên tiếng cả khía là một trong hai gã đã đánh bị thương huynh đệ nhà họ Lâm.

“Người...khụ khụ”

Hai tên nam nhân nghe hắc gọi mình là bị thịt thì tức giận không thôi vừa định lên tiếng nói gì thì đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bảy tám người bên kia thấy vậy liền không khách khí cười lớn, tiếng cười này như sát muối vào vết thương của hai tên nam nhân, làm cho hai gã cảm thấy rất mất mặt.

“Nhiều lời! Không phải muốn giết bọn ta sao, để ta chống mắt xem bọn người có thể làm gì được bọn ta!”

Cô gái thấy bọn chúng cười chế giễu liền quát lớn nói đồng thời từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một miếng kim bài, vừa nhìn thấy nó thì sắc mặt của tám người kia liền thay đổi bởi vì trước đó miếng kim bài này đã làm cho bọn họ bị thương nhẹ mà ba tên nhân loại này cùng vì thế mà nhanh chóng thoát đi. Tuy sắc mặt có chút khó coi nhưng Lài Thành Dương giọng nói vẫn hùng hồn:

“Hừ! Nha Đầu! Ngươi tưởng bọn ta là đứa con nít ba tuổi không hiểu chuyện à? Pháp bảo trong tay ngươi tuy rất là uy lực nhưng uy lực càng lớn thì đòi hỏi người sử dụng nó phải càng mạnh, ta dám cam đoan với khả năng của ngươi bây giờ thì tối đa chỉ có thể dùng nó một lần mà thôi!”

Hiên Viên Tú Nhi nghe hắn nói vậy sắc mặt không một chút thay đổi, khẽ đưa một chút linh lực vào miến kim bài đang cầm trên tay, tám kim bài nhận được linh lực liền phát sáng đồng thời nàng cũng cười lạnh:

“Nếu ngươi đã chắc ăn như thế, sao không cùng bọn họ tiến lên một lượt thử xem ta có thể dùng nó thêm một lần nào nữa không!”

“Nực cười! Ngươi đang cố làm ra bộ dạng mạnh mẽ để dọa bọn ta sao? Ngươi tuy rất mạnh miệng nhưng bộ dạng lúc này của ngươi đã bán đứng ngươi rồi Nha Đầu à!”

Lài Thành Dương vừa dứt lời, Hiên Viên Tú Nhi đội nhiên cười lớn, nói:

“Hahaha! Các ngươi đang tấu hài cho ta xem à, nếu không phải các ngươi sợ lật thuyền trong mương với bốn cô nương thì các ngươi còn phí lời với ba người đang bị thương như chúng ta à!”

Đúng vậy! Lời của nàng ta nói không sai, tám người bọn họ nếu không phải trước đó đã nếm thử uy lực của miến kim bài nho nhỏ này thì với tình thế như bây giờ thì bọn họ còn cần phải nhiều lời với bọn chúng sao?

“Đại ca! Bây giờ chúng ta phải làm sao, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách à!”

“Đúng vậy đại ca! Lão tam nói không sai à!”

“Hừ! Các ngươi nghĩ ta không biết chuyện này sao, nhưng ngặt một nỗi miến kim bài chết tiệt kia không phải chỉ là vật trang trí bình thường cho chúng ta nhìn mà là một vật thần thánh một, khi nó mở ra liền tồn tại trạng thái bất nhập nếu không phải là như vậy thì bọn chúng có thể chạy thoát chúng ta sao? Còn có ta đang phân vân không biết con Nha Đầu đó tính toàn chuyện gì, khi chạy đến đây thì đột nhiên dừng lại, có khi nào chúng ta đã bước vào cạm bẫy của nó không?”

Bảy người còn lại nghe hắn nói như vậy thì lâm vào trầm tư, bọn chúng có nghĩ nát nước cũng không nghĩ ra được Hiên Viên Tú Nhi bây giờ là đèn đã cạn dầu bất cứ lúc nào cũng có thể tắt, miến kim bài trong tay nàng tuy có thể tự chủ dù tạo ra phòng hộ nhưng vẫn cần một chút linh lực để có thể tự khởi động nếu như lúc này nàng mất đi ý thức thì coi như mọi chuyện sẽ đặt đầu chấm hết.

Hiên Viên Tú Nhi đứng bên kia thấy bọn chúng lâm vào trầm tư thì cái miệng xinh đẹp đột nhiên mở ra nói lời mỉa mai:

“Như thế nào, mấy tên đầu óc bã đậu, tứ chi phát triển? Đã bàn bạc xong chưa là, ai sẽ lên trước giết bọn ta nào? Không phải bọn Yêu Thú các ngươi thích cậy mạnh lắm à? Làm sao hôm nay yếu đuối sợ sệt như vậy!”

Nàng vừa dứt lời thì một trong sáu tên nam nhân bên kia định lao lên nhưng hắn còn chưa kịp làm gì đã bị mấy người kia ngăn lại, nói:

“Tứ đệ! Ngươi bình tĩnh đi, coi chừng trúng phải gian kế của con Nha Đầu này, nếu như qua một chút nữa mà cô ta không ngã thì ta sẽ dùng pháp bảo mà Yêu Tướng đã đưa cho. Ta cũng không tin không làm gì được con Nha Đầu này?”

"Sao này giờ đại ca không dùng?" Hắn có chút không hiểu nhìn Lài Thành Dương hỏi,

"Ngươi tưởng là ta không muốn dùng à, chỉ là Yêu Tướng có cấm dặn không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng"

Lúc này mới tên còn lại cũng lên tiếng nói:

“Tứ đệ! Ngươi phải nghe lời đại ca chứ, hắn nói bây giờ không phải là không phải lúc, đợi chút nữa bắt được con nha đầu này thì bọn ta sẽ cho ngươi muốn làm gì nó thì làm còn không được sao?”

Gã Tứ đệ vừa nghe tên đó nói như vậy ánh mắt có chút hèn mọn lướt tới lướt lui trên người Hiên Viên Tú Nhi, miệng thì liên tục nói:

“Các huynh nói chí phải, chí phải... à!”

Hiên Viên Tú Nhi đứng bên nghe thấy tất cả những lời dơ bẩn của bọn chúng nhưng nàng lại không một chút phản ứng vì nàng hiểu nếu như lúc này nàng nổi giận thì dẫn đến hoạ nộ công tâm với cơ thể yếu ớt của nàng lúc này làm sao có thể chịu nổi sức công phá đó.

Tuy là không phản ứng nhưng nàng vẫn tiếp tục nói lời khiêu khích bọn chúng để cho bọn chúng biết, lúc này nàng căn bản là không sợ bọn chúng ra tay:

“Đúng là trầm nghe không bằng một thấy? Yêu Thú các ngươi không phải rất thiện chiến sao? Hừ! Bây giờ thì thế nào? Bọn ta chỉ có ba người yếu ớt nhưng các ngươi lại co cụm một chỗ, chà trách tổ tiên của các ngươi bị nhân loại chúng ta đánh cho không còn mảnh giáp, chỉ có thể suốt đời co cụm ở chỗ này”

Hiên Viên Tú Nhi nói tới đây thì đột nhiên cười lớn, tiếng cười của nàng như là dao găm đâm sâu vào trong lòng của bọn chúng bởi vì chuyện này chính là điều xấu hổ nhất trong lịch sử tồn tại của Yêu Tộc, bọn chúng từng tự hào rằng tổ tiên của bọn chúng là bá chủ của đại lục này nhưng không ngờ tổ tiên của bọn chúng cũng để lại vết nhơ khi thất bại dưới tay của một tên nhân loại yếu đuối hèn mọn.

“Tốt...tốt nếu ngươi đã muốn chết thì lão tử đây sẽ thành toàn cho ngươi!”

Câu nói vừa rồi của Hiên Viên Tú Nhi đã thảng công chọc giận Lài Thành Dương hắn đột nhiên cười lớn, khuôn mặt giận dữ nói đồng thời lấy từ trong người ra một chiếc Roi Tiên bằng xương sống của một con yêu thú nào đó.

Hắn không một chút chần chờ vừa rút ra liền dùng Roi Tiên đánh về phía ba người Hiên Viên Tú Nhi, đồng thời ở phía bên kia ngay khi Lài Thành Dương có chút dị động thì Hiên Viên Tú Nhi cũng nhanh chóng truyền linh lực vào miến kim bài trong tay, ánh hoàng kim chiếu rọi khắp cả một vùng Tử Mặc Lâm.

Ngay khi chiếc Roi Tiên bằng xương sống trong tay Lài Thành Dương chạm vào vòng ánh sáng màu vàng kim đang bảo hộ ba người Hiên Viên Tú Nhi bên trong liền gặp phải lực phản chấn từ miến Kim Bài làm cho cả người và Roi Tiên đều văng ra một đoạn, phía bên trong Hiên Viên Tú Nhi cũng không được thoải mái vì một kích vừa rồi của Lài Thành Dương làm cho nàng liên tục phun ra vài ngụm máu, máu tươi chảy ra từ miệng của nàng thấm hết cả một mảng y phục, nhưng điều này làm cho nàng cảm thấy rất là khó tin là nàng lại bị thương đúng vậy chính là bị thương, thực ra nàng không tin tưởng cũng là có nguyên do bởi vì miến Kim Bài trong tay này chính là bảo vật bảo mệnh do Phụ Thân của nàng ban cho, hắn còn nói miến Kim Bài này có thể đỡ mọi đòn công kích cho dùng đó có là công kích của một tên Hoá Thân "Miến Kim Bài bảo mệnh này có tất cả là chín miến được Phụ Hoàng của mình chính tay tạo ra rồi ban cho chín vị huynh đệ tỷ muội của mình nhưng thế nào có thể bị phá vỡ"

“Không thể nào? Không thể nào?” Hiên Viên Tú Nhi liên tục lắp bắp, bộ dạng không tin đó là sự thật

Lúc Lại Thành Dương đột nhiên cười lớn nói:

“Như thế nào? Có phải ngươi đang cảm thấy rất thất vọng phải không? Đừng tưởng Phụ Hoàng của ngươi là nhất, Yêu Soái của bọn ta cũng không phải là dạng vừa đâu, bảo vật này trước khi chúng ta xuất phát Yêu Tướng đã đưa cho bọn ta và nói đây là Bảo Vật Long Vĩ Tiên quan trọng của Yêu Soái cho mượn, nó có thể đánh bị thương tất cả các loại bảo vật khác. Bây giờ nghĩ lại Yêu Soái đưa cho ta có phải là để đối phó với các ngươi không!”

“Cái gì? Chẳng lẽ các ngươi biết hành tung của chúng ta?” Hiên Viên Tú Nhi vừa nghe hần nói thế thì vẻ mặt chợt kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên! Nếu như bọn ta không có tin tức chính xác thì làm sao có thể mai phục bọn ngươi một cách chính xác như vậy, nếu không phải ta chưa biết công dụng thực tế của chiếc roi này thì các ngươi có thể chạy thoát khỏi chúng ta sao?”

“Không thể nào? Tại sao lại như vậy?” Tâm trạng của Hiên Viên Tú Nhi lúc này chính là hết kinh ngạc rồi chuyển sang bất ngờ rồi tuyệt vọng.

“Đúng là con Nha Đầu miệng còn hôi sữa, ngươi nghĩ trong nhân loại các ngươi chỉ thuần túy toàn là nhân loại sao, để ta nói cho ngươi biết trong nhân loại còn có yêu tộc ma tộc thậm chí là cự nhân tộc lại cần nữa”

“Đúng vậy! Yêu Tộc bọn ta cũng trà trộn vào hàng ngũ của bọn ngươi và bọn ngươi cũng làm như thế, có lẽ người đó ẩn dấu quá sâu nên các ngươi sẽ không biết hần là ai trong bọn người các ngươi đâu!” Một trong hai nữ nhân lên tiếng tiếp lời đồng bọn,

Hiên Viên Tú Nhi nghe đến đây thì cảm thấy không còn một chút hi vọng nào hết, nghĩ lại những chuyện đã qua nàng cảm thấy có chút tiếc nuối, đúng vậy chính là một chút tiếc nuối à.

Nàng nhìn cái vòng sáng đang bao bọc mình trong lòng không khỏi dân lên cảm giác bất lực, nó bây giờ không còn là vật bảo mệnh của nàng mà cứ như nhà tù giam cầm nàng vậy, sợ dĩ nàng bị thương cùng là vì nó có liên hệ trước tiếp với nàng.

“Các ngươi đừng tưởng như vậy là có thể dọa được ta! Nếu như ta không thể đánh lại các ngươi thì còn không thể tự bạo sao, ít nhất cũng kéo theo một hai người làm đệm lưng nơi chính sở ải!”

Tám người vừa nghe nàng nói như vậy thì không khỏi biến sắc bởi vì nàng lúc này chính là ẩn số, không một ai trong số bọn họ biết tu vi của Hiên Viên Tú Nhi ở cảnh giới nào, đòn tấn công trước đó của Lại Thành Dương cũng chỉ làm cho Hiên Viên Tú Nhi bị thương nặng mà thôi, nếu như đó là một người có tu vi thấp thì hiển nhiên bây giờ Hiên Viên Tú Nhi chỉ là một cái xác không hồn mà thôi bởi vì Long Vĩ Tiên lúc đó đã qua miễn Kim Bài đánh thẳng vào Hồn Phách của Hiên Viên Tú Nhi.

“Đại ca! Ngươi còn chờ gì nữa mau giết nàng ta nhanh lên!”

“Tứ đệ! Ngươi đang ra lệnh cho ta à! Ngươi cũng biết giết nàng rất là khó không, bây giờ nàng ta lại quyết tâm muốn chết thì lại càng khó hơn một khi nàng liều mạng thì thử hỏi ở đây có ai có thể cản nổi nàng ta với cái hộ thuẫn màu vàng kim kia?”

“Không phải là Long Vĩ Tiên đánh vào thần hồn sao?” Mấy người còn lại nghe hần nói vậy không khỏi thắc mắc

“Đúng là đánh vào thần hồn nhưng tự bạo là quá trình không thể nào cản được, hộ thuẫn màu vàng kim kia lại bao bọc nàng bên trong thì các ngươi bảo ta phải làm sao?” Lại Thành Dương vừa nói vừa thở dài.

“Vậy không lẽ thả cô ta đi dễ dàng như vậy sao?”

“Ai nói là sẽ thả? Cô ta liều mạng thì chúng ta cũng liều mạng, nếu sự việc lần này mà không xong thì trở về chúng ta cũng không toàn mạng đâu, các huynh đệ theo ta cược một chuyến nào?”

Lại Thành Dương vừa dứt lời thì cả bọn tám người đều tung ra chiêu mạnh nhất của mình lúc này bởi vì thời gian tồn tại của hộ thuẫn màu vàng có lẽ cũng sắp hết.....!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Bình Phẩm Tông

“Boong.....!”

Một tiếng chuông đột nhiên vang lên làm cho không gian đang trong trạng thái yên tĩnh bỗng chốc trở nên ồn ào, tiếng chuông vang vọng làm cho lũ chim muông đang ngủ trên các cành cây thức giấc bay loạn xạ lên không trung tựa như đại nạn đang bùng nổ.

Tiếng chuông đột ngột làm nao loạn một vật này có lẽ là tiếng chuông báo hiệu cho thời gian sơ khảo ở Đan Thần Phong đã hết, bởi vì ngay sau đó một giọng nói vang lên khẳng định điều chúng ta suy đoán, giọng nói này chính là của Đại Trưởng Lão Trần Thoái Thương:

“Tốt! Thời gian đã hết! Mời các ngươi dừng bút, sau khi nộp bài xong thì các ngươi có thể về, ngày mai sẽ có kết quả!”

Sau khi lão dứt lời thì các đệ tử bên dưới nhanh chóng nộp bài rồi rời đi, cùng thời điểm đó bên phía Vũ Sát Phong cũng đang chuẩn bị diễn ra những trận đấu tranh giành vị trí thủ tịch đề cử, tuy đây chỉ là những trận đấu mang tính chất loại bỏ nhưng hầu như các đệ tử rời khỏi Đan Thần Phong đều đi đến nơi này để cổ vũ, không khí náo nhiệt càng lúc càng nóng lên.

Trong cái không khí nóng dần lên từng phút như vậy mà Vũ Tiểu Vũ của chúng ta lúc này thì lại đang buồn chán đứng ở một góc lặng lẽ nhìn tất cả mọi việc, kiếp trước hần vốn là người không thích náo nhiệt cộng thêm bây giờ lại đang là kẻ địch của tất cả nữ nhân ở đây nên hần cũng chẳng muốn xuất hiện sớm làm gì, nếu bây giờ hần mà xuất hiện thì đảm bảo hần sẽ trở thành người nổi bật, bao nhiêu ánh mắt sẽ đổ dồn về phía hần, vừa nghĩ đến đây hần liền có cảm giác chán ghét.

Ba ngày này, tâm trạng của hần cũng không được tính là tốt vốn hần định sẽ dừng lại ở ngày trận đầu tiên nhưng suy nghĩ này của hần đã phải thay đổi vì ngay sau hôm hần điền tên mình vào danh sách mười người đứng đầu thì Mạnh Lệ Nương đột nhiên tìm hần.

Tuy không biết là chuyện gì nhưng hần cũng ngờ ngợ đoán được một chút, chỉ là hần không ngờ ngay khi cánh cửa vừa đóng lại Mạnh Lệ Nương liền chửi hần một trận không thương tiếc, cái gì mà kẻ gian dối, cái gì tên háo sắc không từ một chút thủ đoạn nào...

Nàng chửi hần đứng nửa canh giờ liền báo hần rời, trước khi hần rời đi nàng còn không quên nói bóng nói gió trong lời nói có ý tứ cảnh cáo hần “ Ba ngày sau nếu như ngươi có ý thua bắt kì một trận đấu nào thì cả đời này ngươi đừng mong mà sung sướng nữa!” Mạnh Lệ Nương nói đến đây thì dừng lại ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý liếc qua tiểu tiểu đệ của hần một cái làm cho hần vô thức lấy tay che lại. Bấy giờ nghĩ lại hần còn cảm thấy hạ thân có chút lạnh lẽo à!

Lúc này ở trước Đại Điện của Thái Sơ Tông, có bốn lối dài trong đó có một lối dài khá to được đặt ở ngay chính giữa của mảnh sân, xung quanh nó chính là ba lối dài đặt ở ba hướng Bắc, Tây Nam, Đông Nam và ba lối dài này chính là nơi tỷ thí tiếp theo của bọn họ, còn lối dài ở giữa chính là nơi diễn ra các trận đấu tuyển chọn vị trí Đệ Tử Thủ Tịch, khi thứ hạng của bọn họ một lần nữa được xác định.

Ngay lúc này từ bên trong Đại Điện có một người đi ra và người này không ai khác chính là Mạnh Thiên Uy Tông Chủ Thái Sơ Tông:

“Như các ngươi đã biết, ba ngày trước các ngươi đã bốc thăm xác định danh tính kẻ thí đấu với mình nhưng còn chưa biết thứ tự thí đấu ra sao, cho nên hôm nay các ngươi sẽ lại tiếp tục bốc thăm để xác định lượt đấu của mình, bây giờ ta sẽ mời những người có lá thăm là số chẵn bước lên bốc thăm!”

Lão vừa dứt lời thì bên dưới liền xuất hiện một nhóm người, không ngờ trong nhóm người này còn có Vũ Đại, việc bốc thăm diễn ra rất nhanh chóng và thứ tự thí đấu của các cặp đôi cũng nhanh chóng xuất hiện. Quá trình bốc thăm cũng không có xảy ra bất kỳ việc ngoại ý muốn nào, có thể nói cặp đôi thí đấu được chút ý nhất là có lẽ là cặp thí đấu của Vũ Tiểu Vũ và Vũ Đại. Ngay khi kết quả bốc thăm được xác định giọng nói của Mạnh Thiên Uy lại một lần nữa vang lên:

“Được rồi! Ta cũng không nhiều lời với các ngươi bởi vì quy tắc năm nào cũng như thế nhưng ta chỉ nhắc các ngươi nhớ một điểm, đây là tỷ thí giữa đồng môn với nhau nên điểm đến là đừng không phải cần người sống ta chết, nếu như cảm thấy không ổn có quyền lên tiếng nhận thua người giám thí sẽ can thiệp, nếu như kẻ đó nhận thua nhưng người còn lại vẫn tiếp tục tấn công liền coi như vi phạm nội quy sẽ bị giết ngay tại chỗ, không cần biết người có lý do gì hay người là người của thế lực nào cũng không ngoại lệ!”

Lão vừa nói xong liền rời khỏi lối dài nhường chỗ cho bọn chúng thí đấu, ngay khi lão rời đi thì ba lối dài ở ba hướng liền xuất hiện những vị giám thí, sau khi họ kiểm tra xung quanh lối dài một lượt liền gọi những đệ tử có tên trong lượt thí đấu đầu tiên. Ngay khi cái tên đầu tiên vang lên thì những đệ tử phía bên dưới đã phát cuồng reo hò dự đội, tất cả ánh mắt đều tập trung về phía lối dài ở hướng Tây Nam bởi vì vị giám thí ở nơi đây vừa đọc lên cái tên khiến cho đệ tử bên dưới phát cuồng à.

“Thủy Tiên sư tỷ vô địch!..... Thủy Tiên sư tỷ... Thủy Tiên sư tỷ!.... Trần sư muội cố lên...!”

Tiếng reo hò cuồng nhiệt ở lối dài phía Tây Nam liền dẫn đến sự chú ý của không ít nam đệ và trong số đó còn có Vũ Tiểu Vũ đang đứng một bên không biết làm gì, hần khẽ đưa mắt hướng về chỗ nào nhiệt, khi phát hiện ra nguyên cớ sự di chuyển của đám đệ tử thì hần không khỏi lắc đầu thở dài “ Đứng là Si Nhi à”, hần nói mà không biết ngượng bởi vì đầu phải ai cũng tốt số nhưng hần chứ.

Sở dĩ hần phản ứng hồ hởi như vậy chính là vì Thủy Tiên trong mắt bọn người đó thanh cao thoát tục còn đó với hần, nàng chỉ là một cô tình nhân nhỏ bé một, cô vợ điệu hiền mà thôi.

Tuy hần không di chuyển nhưng không có nghĩa là người khác không di chuyển chính vì thế mà hần bị người ta đẩy sang một bên xem chút nữa cảm đầu xuống đất, sau khi ổn định lại thân thể hần nhận không được liền mắng một câu:

“M.. kiếp! Mới sáng sớm đã gặp thứ âm binh?”

Tiếng mắng chửi của hần liền dẫn đến sự phản ứng của tên vừa đụng hần, vốn tên đó sau khi đẩy ngã hần sang một bên liền không quan tâm nhanh chóng rời đi nhưng tốc độ chửi của Vũ Tiểu Vũ cũng khá là nhanh nên tên đó liền nghe được và hùng hổ quay đầu lại hỏi, bộ dạng của hần khá là tức giận.

"Tiểu tử ngươi chửi ai đó...?"

Vũ Tiểu Vũ bình tĩnh, cười cười, nói:

“Ta chửi thứ âm binh ngươi là thứ âm binh đó sao?”

“Thế nào tên nhóc con miệng còn hôi sữa, có gan chửi không có gan nhận sao?”

“Ngươi bị điếc á, ta không có phủ nhận là ta không chửi mà ta nói là ta chửi thứ âm binh, không lẽ ngươi tự nhận mình là thứ âm binh đó hay sau mà phản ứng?”

“Ngươi...!”

“Tiểu Minh không cần đòi co với hần, qua Đại Hội rồi tính xỏ với thằng nhóc này cũng không muộn, ngươi còn đứng đó luyên thuyên mất chỗ tốt được ngắm tiên tử bây giờ, ngươi có đi không?”.

Tiểu Minh nghe đồng bạn nói vậy liền quay đầu nhanh chóng chạy theo, trước khi đi hần còn không quên nhìn Vũ Tiểu Vũ thêm một hai lần, chắc có lẽ hần muốn nhớ kỹ mặt mũi của Vũ Tiểu Vũ để tiện cho việc tra thủ cũng nên. Về phần Vũ Tiểu Vũ, hần cũng quá không để ý đến liền tìm một chỗ không người ngồi xuống bởi vì hần cũng có nguyên tắc của chính mình, do lúc này toàn bộ nam đệ tử đã di chuyển về hướng tọa lạc của Thủy Tiên nên việc tìm một chỗ trống bây giờ đối với hần là tương đối dễ dàng.

Khi hần vừa ngồi xuống thì phía sau lại truyền đến tiếng oán hận của hai nữ nhân đang nói chuyện với nhau:

“Đúng là bọn nam nhân thói tha, trước mặt chúng ta lúc nào cũng nói lời ngon ngọt nhưng khi Thủy Tiên sư tỷ xuất hiện thì bọn chúng liền coi chúng ta là không khí, nào có để chúng ta vào trong mắt!”

“Haiz! Chuyện này cũng không thể trách bọn họ được! Ai bảo Thủy Tiên sư tỷ được lọt vào Tuyệt Sắc Bảng do Bình Phẩm Tông bình chọn làm gì?”

“Bình Phẩm Tông? Còn có tông môn như vậy nữa à!” Vũ Tiểu Vũ ngồi một bên nghe hai người bọn họ nói vậy liền không nhịn được miệng hỏi, thần tình có chút kinh ngạc:

“Đương nhiên! Đó là...” Cô gái nghe có người hỏi liền theo quan tính trả lời nhưng sau đó liền hoảng hốt dừng lại, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Vũ Tiểu Vũ hỏi:

“Sau ngươi còn ở đây?”

Vũ Tiểu Vũ có chút ngẩn ngơ không hiểu ý của nàng:

“Các ngươi nói lạ nhỉ? Ta không ở đây thì ở đâu?”

“Không phải! Ý ta là tại sao ngươi không cùng bọn người kia rời đi?”

“Vì sao? Ta phải cùng bọn chúng rời đi!”

Hai nàng nghe hần nói vậy lại càng kinh ngạc hơn, nhìn biểu tình của hần cũng không có chút nào là giả dối, khi các nàng định nói gì đó thì Vũ Tiểu Vũ lại tiếp tục nói:

“Được rồi! Bỏ qua chuyện đó đi, các người có thể cho ta biết một chút thông tin về Bình Phẩm Tông không, ta rất hiếu kỳ với tông môn này!”

“À! Bình Phẩm Tông là một tông môn đặc thù nhưng lại có danh khí rất là lớn, hầu như tất cả các tông môn trên đại lục này đều phải kính nể họ ba phần mà cũng không riêng gì nhân loại ngay cả yêu tộc, ma tộc và các chủng tộc khác đều kính nể bọn họ, để gia nhập vào Bình Phẩm Tông cũng rất là đơn giản mà cũng vô cùng phức tạp, đại khái bọn họ không yêu cầu người phải có tu vi cao chi cần người có học thức uyên bác là được, còn có phải thông qua khảo nghiệm về các loại cảm kỳ thi họa nữa, công việc chủ yếu của bọn họ chính là thu thập thông tin mà thôi”

“Cái gì? Chỉ là một đám thư sinh trí gà không chặt lại có thể làm cho cả đại lục này phải kính họ ba phần, các người có nói quá không vậy, cô nương?” Sau khi cô gái dứt lời thì Vũ Tiểu Vũ có chút không tin nói,

“Hừ! Người không tin thì thôi! Ta cũng không nói điều đâu, theo như ta được biết thì bọn họ người này nắm giữ rất nhiều bí mật của tất cả các chủng tộc và tông môn nên không ai dám động vào bọn họ, chỉ cần một thế lực nào có ý đồ liên gặp phải sự truy sát của tất cả các thế lực còn lại. Ngoài ra, thế lực nào được đệ tử của Bình Phẩm Tông phụng sự liền có thể trở thành bá chủ một phương nên thành ra rất ít người dám đắc tội với bọn họ”

“Còn có chuyện như vậy? Đúng là không thể người à” Cô gái gật đầu xác nhận với lời bình phẩm của Vũ Tiểu Vũ. Sau khi có được đáp án Vũ Tiểu Vũ liền cảm tạ hai cô gái:

“Đạ tạ, các người đã cho ta biết!”

Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa ôm quyền cúi người trước mặt bọn họ, hai cô gái thấy hắn làm như vậy thì rối rít nói không có gì, trong lòng càng lúc càng nhìn Vũ Tiểu Vũ thuận mắt, một là vì hắn không háo sắc thấy nữ nhân liền quên mất phụ mẫu của mình là ai, hai là thái độ đối với các nàng rất tốt nên các nàng rất có hảo cảm với hắn.

“Keng..”

Đúng lúc này một tiếng keng khê vang lên, báo hiệu thời gian thi đấu của trận đầu tiên chính thức bắt đầu, ở lôi đài Tây Nam là Thủy Tiên đấu với Danh Ngọc Lan một trận đấu giữa hai cô gái, Lôi đài Đông Nam là Vương Thái Minh đấu với Quách Bảo và ở lôi đài còn lại chính là Vũ Tam đấu với Đỗ Thanh Thanh.

Khi trận đấu vừa bắt đầu thì sáu người bọn họ liền nhanh chóng lao vào nhau nhưng chẳng ai thật sự ra đòn, bọn họ chỉ dùng những chiêu thức đánh thăm dò đối phương tỷ nhằm tìm ra điểm yếu để đột phá, chẳng hạn như cập đầu của Thủy Tiên, tuy bọn họ là cùng một thế hệ nhưng cũng chẳng mấy quen thuộc nhau đều không hiểu rõ cách chiến đấu của nhau như thế nào nên việc thăm dò là điều tất nhiên.

Mười phút trôi qua nhưng chẳng có ai đột phá vượt lên, vẫn chỉ là những đòn đánh nhằm chờ đối phương lộ ra sơ hở, chính vào lúc này kinh biến đã xảy ra ở lôi đài phía Bắc, Vũ Tam không ngờ lại bị Đỗ Thanh Thanh đánh bay ra khỏi lôi đài.

Trước đó hai người cũng như những người khác chỉ đánh những chiêu thức thăm dò đối phương nhưng có vẻ như trong chiến đấu Vũ Tam vẫn còn non kém liền bị những chiêu thức của Đỗ Thanh Thanh làm cho mất kiên nhẫn, Vũ Tam lúc đó đánh ra một chiêu Liệt Diễm Dao về phía Đỗ Thanh Thanh nhưng lúc Hoả Dao của hắn sắp chạm vào người Đỗ Thanh Thanh thì nàng bỗng nhiên biến mất và sau đó, hắn liền bay ra khỏi lôi đài.

Thực ra trước khi Vũ Tam ra chiêu thì Đỗ Thanh Thanh đã tạo ra một lớp băng mỏng nhờ vào khúc xạ ánh sáng phản chiếu hình ảnh cho thấy nàng vẫn còn đứng đó khiến cho phán đoán của Vũ Tam không chính xác nhưng thật chất lúc nàng đã vòng ra phía sau lưng của Vũ Tam rồi ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 92: Lần thứ hai đối chiến cùng vũ đại

“Đỗ Thanh Thanh thắng...”

Trong khi tất cả mọi người còn đang bàng hoàng chưa thể nào chấp nhận với kết quả trước mắt thì giọng nói của Lý Chân Nguyên giám thí ở lôi đài hướng Bắc lên tiếng một lần nữa khẳng định điều đó là sự thật.

“Khốn kiếp! Cái gì mà Gia Tộc Đệ Nhất Phụng Vũ Thành chứ, bọn hậu bối chẳng ra gì cả?”

"Mịa kiếp! Vũ gia cũng chỉ đến thế là cùng, hại ông đây triệt để phá sản cmn luôn rồi, chó chết thật!..."

“Thằng Chó Sanh..! Ở trong phong thì ra về cho cố đồ, hưởng lấy hao quang của đại ca tự coi mình là giỏi, cuối cùng thì sao? Chẳng ra làm sao cả...!”

“Có phải không vậy trời?...Bây giờ ta có chút không tin, Vũ gia chỉ có một tên phế vật!”

Hàng loạt tiếng mắng chửi cùng dè bêu vang lên làm cho Vũ Tam ở bên dưới lôi đài không còn mặt mũi nào gặp người, hắn muốn giả bộ bất tỉnh để không phải đối mặt với tình huống hiện tại nhưng hắn có thể sao? Vũ đại lúc này đang hướng mắt về phía bên này, tựa như bảo hắn cho gã một lời giải thích, hắn có thể lựa chọn trốn tránh mà được à?

Ngược lại với tâm trạng phức tạp của Vũ Tam, khuôn mặt của Vũ Đại không một chút biến đổi có chăng chỉ là ánh mắt của hắn có chút lạnh đi nhìn về phía bọn người đang mắng chửi đến sán khoái, ánh mắt của hắn nhìn đến đâu là làm cho người ở đó đều dừng lại. Nhưng như vậy thì sao chứ, hắn có thể ngăn cản bọn họ không chửi ra miệng còn trong lòng bọn họ đang mắng chửi thì hắn có thể ngăn cản được sao?

Vũ Tam nhanh chóng đứng dậy bước nhanh về phía đại ca của mình, hắn cúi đầu nói:

“Xin lỗi Đại Ca! Đệ....”

Chỉ là hắn còn chưa kịp nói hoàn chỉnh câu xin lỗi của mình thì Vũ Đại đã mỉm cười nhỏ nhẹ nói với hắn:

“Được rồi! Người không có lỗi gì mà phải xin ta cả, thắng bại là chuyện thường tình, tài không bằng người thì đấu phải là lỗi của người, người có lỗi nhất trong chuyện này không phải là người mà là ta, chính là do ta bình thường không chịu đón đố người tu luyện, để mặc cho người muốn làm gì nên hôm nay mới thành ra như vậy.”

Vốn trong lòng Vũ Tam, đại ca hắn sẽ mắng chửi một trận nhưng hắn không ngờ đại ca lại không chửi hắn một câu mà lại bảo bản thân mình có lỗi “Đây có phải là vị đại ca mình biết không?” một câu hỏi nghi hoặc hiện lên trong lòng hắn. Nhưng hắn làm sao hiểu được tâm trạng lúc này của Vũ Đại hắn cực kỳ tức giận nhưng hắn không thể phát tác được, như thế sẽ

làm cho người khác chê cười gia tộc hần.

Đúng lúc này giọng nói của Lý Chân Nguyên lại vang lên, giọng nói của hần làm cho tất cả các âm thanh hỗn tạp bên dưới dừng lại:

“Trận đấu tiếp theo, xin mời Vũ Tiểu Vũ cùng Vũ Đại bước lên đài!”

Hần vừa dứt lời thì bên dưới lại nháo nháo lên bởi vì cặp đấu này khá là đặc biệt khiến mọi người quan tâm vì Vũ Đại là kẻ rất nổi danh đối với những người cùng trang lứa bên cạnh đó địa vị của hần lại càng nổi bật hơn khi hần là đệ tử chân truyền của Đại Trưởng Lão.

Sao với hần thì danh tiếng của Vũ Tiểu Vũ cũng không kém phần nổi bật, chỉ là phần danh tiếng này lại là xú danh, hần được người khác biết đến với cái danh cực kỳ thối "Cuồng Dâm Tu Sĩ" và được tất cả các nam đệ tử ở đây ngưỡng mộ chỉ vì hần dám làm điều mà tất cả các nam nhân ở đây đều không làm được bên cạnh đó sự ngưỡng mộ thì cũng có sự chán ghét cùng khinh bỉ và những điều này hầu như đều đến từ các nữ đệ tử ở đây.

“Một trận nội đấu của Vũ gia sao?”

“Nhanh nhanh đặt cược nào, Vũ Đại mười ăn một, Vũ Tiểu Vũ một ăn mười đây.....”

“Hừ! Ông trời quả là không công bằng mà tại sao người như hần lại có thể lọt đến đây chứ, không biết tên Tạ Tiêu Vương đó làm ăn cái kiểu gì mà hai lần đều bại chứ!”

"Không phải hai lần thất bại đâu! Hần chỉ một lần thất bại thôi còn lần kia là hần sợ nên bỏ cuộc" Không biết ai nhắc đến sự kiện hai lần thất bại của Tạ Tiêu Vương làm cho một người trong số đó nhận không được lên tiếng đính chính.

"Mịa kiếp! Thì ra là vậy?"

Khắp nơi lại vang lên những âm thanh ai oán cùng nghi hoặc thậm chí là tổ chức cá cược này nọ, lúc này Vũ Đại mới từ từ bước lên đài hần nhìn một lượt tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó nhưng nhìn về mặt thất vọng của hần có thể thấy thứ hần cần tìm có vẻ nhưng không có ở đây.

"Người đâu...?"

"Cmn! Không phải nội đấu nên nhường cho Vũ Đại một xuất đi tiếp chứ!"

"Chó thật! Vũ gia làm trò gì thế?"

Lý Chân Nguyên thấy Vũ Đại bước lên đài mà Vũ Tiểu Vũ còn chưa xuất hiện cộng thêm tình huống mất kiểm soát bên đường liền vận khí nói lớn

“Vũ Tiểu Vũ! Nếu như trong vòng một khắc nữa ngươi còn không xuất hiện thì coi như ngươi bị ủy bỏ tư cách thi đấu!”

Lúc này ở một góc nào đó có một tên nam nhân đang ngồi ngủ gục, cái đầu của hần cứ lắc qua lắc lại làm cho hai cô gái người phía sau hần cười khúc khích, không biết hần đang mới thấy đùa gì mà khoe môi cùng hần liên tục nhếch lên vì cười, đúng lúc nào giọng nói của Lý Chân Nguyên vang vọng đến bên tai hần thì "Đùng" hần té văng ra khỏi chiếc ghế mình đang ngồi.

Tên nam nhân giựt mình tỉnh dậy, đưa tay lên dụi dụi hai còn mắt còn chưa tỉnh táo miệng lẩm bầm:

"Lão thiên khốn kiếp! Nhưng thế nào có thể vào lúc đó lại chơi ta"

Thì ra hần đang mơ một giấc mộng xuân cùng giai nhân chuẩn bị vui vẻ thì bị thiên lôi oanh tạc cho hồn phi phách tán, chính vào lúc hần đang hoảng loạn thì giọng nói của Lý Chân Nguyên lần thứ hai vang lên:

"Ta lập lại một lần nữa! Nếu như ngươi còn không chịu xuất hiện thì ta sẽ ủy bỏ tư cách thi đấu của ngươi!"

“Ta..Ta ở đây!” Khi lời của Lý Chân Nguyên vừa dứt thì tên nam nhân đó cũng vô thức trả lời,

Khi giọng nói của hần vang lên thì thì hầu như toàn bộ những con người ở đây đều dừng lại nghi hoặc nhìn hần, kiểu như nói người ta gọi Vũ Tiểu Vũ thì liên quan gì tới ngươi chứ, đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của một số người không biết hần là ai mà thôi.

“Xấu hổ quá! Đệ tử có chút mệt mỏi nên ngủ một hồi để các vị chờ lâu rồi”

Vũ Tiểu Vũ thấy mấy trăm con mắt đang nhìn mình liền gãi gãi đầu nói, hần vừa dứt lời thì trong đầu mấy trăm người ở đây đều có chung một suy nghĩ chính là giết chết hần, bởi vì có ai giống như hần không, chỗ dành cho đệ tử thì đầu không ngồi lại xuống chỗ khán giả ngồi, ở thì ngồi ở đó cũng thôi đi, đằng này lại ngủ gục người có tinh thần thì đầu không vẹo trời!

“Hừ! Đã xuất hiện còn không chóng đi chuyển, người tính để bọn ta chờ đến chừng nào?” Lý Chân Nguyên nhìn hần như vậy có chút bức bối lên tiếng nói, bởi vì trong lòng của hần Vũ Tiểu Vũ không phải là kẻ lười nhác như vậy.

Ngay lúc đó ở trên đài cao Bùi Công Nhữ quay sang nói với Mạnh Thiên Uy:

“Đó không phải là tên đệ bị vụ oan sao? Nhìn bộ dạng của hần như vậy mà có thể lọt vào tới tận đây thì quả thật chất lượng đệ tử năm nay của Thái Sơ Tông có vẻ không được tốt à”

“Bùi Thành Chủ! Ngài cũng không thể trong mắt bất hình dung như vậy được, có thể tên đệ tử này trong mấy ngày vừa qua đã siêng năng tập luyện để chuẩn bị cho trận đấu hôm nay nên hần không có đủ thời gian nghỉ ngơi mới dẫn đến tình huống như thế này thì sao?”

Người lên tiếng chính là Mạnh Lệ Nương, nàng làm sao có thể để cho người khác trước mặt mình mà mạt sát Vũ Tiểu Vũ như vậy được.

“Haha! Cũng không loại trừ khả năng này à!” Bùi Công Nhữ cười ha ha nói trong lời nói có ý tứ không cho là như vậy.

Mạnh Thiên Uy lúc này cũng lên tiếng nói bởi vì hần nhìn ra được Bùi Công Nhữ lần này đến đây chính là muốn gây chuyện.

“Các vị chúng ta cứ theo dõi trận đấu sẽ biết kết quả thôi không phải sao? Cần gì phải tranh cãi!”

“Đúng đúng! Mạnh Tông Chủ nói chí phải...!”

Tất cả mọi người đều nhanh chóng nói theo rồi đưa mắt nhìn xuống đài, lúc này Vũ Tiểu Vũ cũng đã đứng ngay ngắn trên đài, đối diện với hần lúc này chính là Vũ Đại. Lý Chân Nguyên thấy bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng liền cho phép trận đấu bắt đầu.

“Keng..”

Tiếng keng ở lối đài phía Bắc lại vang lên và Lý Chân Nguyên cũng nhanh chóng rời khỏi trả lại không gian cho hai người bọn họ thi đấu, chỉ là tiếng keng đã vang lên một hồi lâu nhưng Vũ Tiểu Vũ và Vũ Đại ở trên lối đài chỉ đứng yên bất động bốn mắt nhìn nhau không hề có dấu hiệu chiến đấu.

Khi tất cả mọi người đang nghi hoặc thì lúc này Vũ Đại đột nhiên cười cười nói, âm thanh chỉ vừa đủ cho hắn và Vũ Tiểu Vũ nghe thấy:

“Có phải người cảm thấy những ngày vừa qua rất là mờ ám phải không? Mà người không cần nói ta cũng biết! Đúng vậy! Tất cả những chuyện đó là ta làm, ta mua chuộc những người thi đấu cùng người và cũng chính ta cho người ngăn cản Tạ Tiểu Vương đến thi đấu với người”

“Thì sao?”

Vũ Tiểu Vũ vẫn vậy không trả lời đối phương mà lại đặt cho đối phương một câu nghi vấn kiểu như hắn chẳng mấy quan tâm, đối với phản ứng của Vũ Tiểu Vũ, Vũ Đại chẳng thấy hài lòng trong suy nghĩ của hắn thì lúc này đáng lý ra Vũ Tiểu Vũ phải lo sợ mới phải "Hắn biểu hiện như vậy có chút gì đó không đúng, chẳng lẽ hắn có cách đối phó với mình sao?"

“Hừ! Có tò là mình ổn nhưng sâu bên trong thì lại không ổn, nếu nhưng người đã không muốn biết được sự thật thì ta cũng chiều người, tiếp chiêu!”

Hắn vừa dứt lời liền vung thanh Dao trong tay chém ngang hông Vũ Tiểu Vũ, thế công đang đến như vũ bão nhưng Vũ Tiểu Vũ chẳng hề nao núng thanh Chủy Thủ nhanh chóng xuất hiện trong tay liền đỡ một Dao đang đến của Vũ Đại. Hai người liền rơi vào trạng thái dẫn co nhưng trong thâm tâm của Vũ Đại lại xuất hiện một tia lo lắng, hắn cảm thấy không ổn “Tại sao lại như vậy? Đáng lý ra mình phải đánh bay hắn đi mới phải?”

Vũ Đại không tiếp tục nghĩ ngợi liền đánh một chiêu vào vai trái của Vũ Tiểu Vũ, chỉ là hắn lại không thực hiện được vì Vũ Tiểu Vũ đã nhanh chóng lui lại phía sau, Vũ Đại đánh một chiêu xong cũng không dừng lại thanh Dao trong tay lại chém tới, Vũ Tiểu Vũ liền tụt lui về phía sau tránh đòn nhưng lúc này ở phía sau hắn khoảng trống cũng không còn nhiều nữa, chỉ còn khoảng nửa mét thôi là hết đường lui.

“Hừ! Người định dùng bài cũ khi đối phó với Tạ Tiểu Vương để đấu với ta sao? Ngụ ngốc!”

Đối với lời nói của Vũ Đại, Vũ Tiểu Vũ chỉ cười khẩy một cái rồi tiếp tục đỡ chiêu, đúng lúc này hai chân Vũ Đại đột nhiên biến đổi bộ pháp, những nhát chém lại đột nhiên tăng lên, uy lực cũng tốc độ tuy nhanh hơn nhưng chỉ bấy nhiêu là không đủ làm khó được Vũ Tiểu Vũ.

Khi còn cách mép lối đài trong gang tấc thì Vũ Đại đột nhiên hét lên:

“Hỏa Luân Trảm..”

Thanh Dao trong tay Vũ Đại ngay lúc này được bao bọc bởi một tầng Hỏa Diễm kết hợp với tốc độ xoay vòng của thân thể Vũ Đại tạo thành một cái vòng lửa nằm ngang liệc tục chém vào thanh Chủy Thủy của Vũ Tiểu Vũ.

“Keng keng....”

Những âm thanh va chạm vào nhau tóe lửa giữa hai binh khí vang lên, chỉ là dưới sức công phá của nó Thanh Chủy Thủ của Vũ Tiểu Vũ lại chẳng hề hấn gì, cho nên hắn cũng đứng bất động ở ngay mép lối đài khiến cho Vũ Đại cảm thấy rất đối kinh ngạc, đúng vào lúc này Vũ Tiểu Vũ đột nhiên dùng sức ở vai đẩy Vũ Đại cùng Thanh Dao văng ra đồng thời ném thanh chủy thủ trong tay lên cao rồi phi thân bay lên.

Hỏa Luân Trảm của Vũ Đại mất đi mục tiêu liền lao về phía trước ngay lúc một chân hắn bước ra khỏi lối đài thì Vũ Đại đột nhiên dừng lại chém một đao về phía trước thì ra trong bộ chiêu thức này của hắn còn một thức như vậy nữa.

Khi hắn một lần nữa quan sát lối đài thì không nhìn thấy đối thủ của mình ở đâu, chỉ thấy một cái lỗ hổng ở trên lối đài với những vết rạn nứt, Vũ Đại lập tức thủ thế đề phòng vì hắn cảm nhận được một chút sát khí và ngay lúc đó bóng dáng của Vũ Tiểu Vũ xuất hiện cùng với đó là một quyền từ trên không trung lao xuống...

“Ầm”.

Một tiếng nổ vang lên kèm theo đó là khói bụi mịt mù che khuất tầm nhìn của tất cả mọi người, khiến cho tất cả khán giả đều đứng lên ngóng trông, đương nhiên là không thể qua mắt được những con người phía trên lối đài.

Và cũng không để bọn họ chờ lâu một bóng người bước ra với vẻ mặt hết sức là bình thản, vừa bước ra khỏi đám bụi bậm hắn liền nhanh chóng bước xuống lối đài đi về chỗ chuẩn bị sẵn cho những đệ tử tham gia thi đấu trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, bọn họ không hiểu tại sao hắn lại tự ý rời khỏi lối đài khi trận đấu còn chưa kết thúc.

Những người đặt cược cho Vũ Đại thấy hắn làm như vậy liền cười không ngớt, trong khi một số ít đặt cho Vũ Tiểu Vũ cũng chẳng có lấy một người buồn bực bởi vì bọn họ thấy tỷ lệ đặt cược khá cao nên đặt một ít cầu may mắn mà thôi.

“Vũ Đại không hổ là thiên tài bậc nhất của Vũ gia...Haizz! Mất tôi mấy viên linh thạch rồi...Than thở cái gì, ai biểu người ham hố làm gì, chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không thấy cái hại sau lưng!”

Giữa lúc những âm thanh hỗn tạp vang lên khắp nơi thì có một giọng nói truyền đến như là gáo nước lạnh tạt vào mặt bọn họ khiến cho bọn họ có chút thanh tỉnh mà suy nghĩ.

“Đúng là một lũ ngu ngốc! Nhìn vào hiện trạng hiện giờ thì tám chín phần là tên kia nằm một đống nên tên vừa rồi mới ung dung bước xuống lối đài như vậy”......

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Hà Tuyết Linh Vs Trần Diễm Sương

“Trần Thị Thủy Tiên thắng....!”

Trong khi tất cả ánh mắt đang tập trung về phía lối đài phía Bắc thì lúc này một giọng nói vang lên từ lối đài phía Tây Nam liền thu hút ánh mắt của mọi người nhìn phía bên này.

Lúc này trên lối đài, Thủy Tiên đang đứng cách Danh Ngọc Lan chưa đến nửa mét, thanh Kiếm trong tay nàng lại đang gác lên cái cổ trắng ngần của Danh Ngọc Lan đến khi vị giám thí

công bố kết quả thì Thủy Tiên mới thu kiếm về đồng thời ôm quyền nói:

“Đạ ta! Danh sư muội đã nhường!”

“Trần sư tỷ quá lời! Ta là thật sự là không bằng nên thua là điều đương nhiên!” Danh Ngọc Lan thấy Thủy Tiên ôm quyền cũng đồng dạng ôm quyền nói,

“Danh sư muội! Người lại khiêm nhường rồi, tỷ chỉ là may mắn thắng người một chiêu nữa thức mà thôi!”

“Thôi thôi không nói nữa, cũng nên nhường lời dài lại cho những kia à!”

Danh Ngọc Lan nghe Thủy Tiên nói vậy liền xua tay không cho là phải, sau đó làm ra động tác mời, ý bảo Thủy Tiên cùng mình rời khỏi lời dài...

Trở lại với lời dài phía Bắc, làn bụi mịch mờ ở đây bắt đầu có dấu hiệu tiêu tán, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt mọi người chính là một cái hồ khá to ở giữa lời dài đến khi bụi mù hoàn toàn tan biến thì ngay ở vị trí trung tâm của cái hồ liền xuất hiện một gã nam nhân đang nằm ở đó với trạng thái hoàn toàn bất tỉnh và chúng ta cũng không cần phải đoán bởi vì người nằm đang bất tỉnh này chắc chắn chính là Vũ Đại!

“Làm sao có thể?...Chuyện gì thế này đây mà là thiên tài bậc nhất của Vũ gia, đệ tử chân truyền của Đại Trưởng Lão sao? Như thế chẳng phải quá hoang đường sao? Không chịu nổi một kích?”

“Không thể nào, không phải hắn đang chiếm ưu thế sao? Sau bây giờ lại nằm một đống! Có điều gì mờ ám chăng?”

"Nông cạn! Nếu như có gì đó xảy ra thì tên kia có thể bình yên rồi đi sao?"

“Haha! Tổ tiên phù hộ! Tổ tiên phù hộ rồi, phát tài..ta phát tài rồi, mười lần của một ngàn chính là mười ngàn á! Mười ngàn linh thạch...”

Khắp nơi truyền đến những âm thanh hỗn tạp đang xen với đó những tiếng vui mừng vì có người thắng cả cuộc khá to, phần lớn bọn họ đều không thể tin vào mắt mình nữa rồi, một thiên tài vượt bậc lại thua chóng vánh trước một kẻ vô danh tiểu tốt vừa háo sắc lại vừa bí ối, điều này quả thật đối với tất cả mọi người ở đây là một sự đã kích cực kỳ nghiêm trọng.

Đồng dạng không tin vào điều đó chính là Bùi Công Nhữ, lão không thể nghĩ được cái thằng cả lơ ắt hơ mà lão không coi ra gì lại có thể một chiêu chế địch, khuôn mặt già nua của lão có chút đỏ lên vì ngượng ngùng. Hai lần rồi! Đúng vậy là hai lần rồi! Mỗi lần lão định lấy thẳng nhóc này ra chế giễu thì hai lần tên tiểu tử đó khiến cho lão mất mặt, trong lòng lão lúc này không khỏi dâng lên cảm giác bị ai, cái tư vị bị chính tăn đá mình nâng lên đập chân mình nó ê chề, nhục nhã biết chừng nào.

Nhục nhã thì nhục nhã nhưng lão dù gì cũng là người từng trải bấy nhiêu đây làm sao có thể khiến cho lão rơi vào thế bí được, lão đảo đổi mắt của mình một vòng rồi đột nhiên nở một nụ cười già là đồng thời lại thốt ra một câu không đầu không đuôi:

“Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy à!”

Lời này vừa thốt ra liền làm cho tất cả mọi người cảm thấy khó hiểu, ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn về Bùi Công Nhữ tựa như muốn hỏi "Người đang muốn nói điều gì?" Chỉ là bọn họ lại không lên tiếng bởi vì môi của lão lúc này lại bắt đầu động đậy.

“Haha! Ai cũng nói mấy trăm dặm xung quanh đây chỉ có mỗi Thái Sư Tông mới là Tông Môn mạnh nhất, vốn ta có chút không tin nhưng hôm nay được Mạnh Tông Chủ mời đến đây làm khách, mới thấy được lời nói này quả nhiên không sai! Tỷ như trận đấu của hai tên đệ tử vừa rồi, chất lượng thì không cần phải bàn cãi bởi vì nó quá là đặc sắc, một chiêu chế địch. Cái mà ta muốn nhắc đến chính là thân phận của bọn chúng, một kẻ chỉ là một đệ tử bình thường còn kẻ khi lại là đệ tử thân truyền, cứ tưởng chừng phần thắng sẽ nghiêng về một phía, nhưng không! Tên đệ tử này không những có thể đánh ngang tay với tên đệ tử thân truyền được đích thân Đại Trưởng Lão bồi dưỡng, thậm chí hắn có thể đánh bại luôn đệ tử thân truyền chỉ bằng một chiêu mà thôi, điều này cho thấy căn cơ của Thái Sư Tông vững chắc đến cỡ nào”.

Lão vừa dứt lời thì toàn bộ người của Thái Sư Tông ở đây có chút khó chịu bởi vì ai cũng nhìn ra Bùi Công Nhữ nói tới nói lui một hồi thì ý tứ vẫn chính là chê chất lượng đệ tử năm nay quá là thấp kém, bọn họ không thể hiểu được từ bao giờ một gã thành Chủ ở một tòa thành nhỏ bé có thể lên mặt với Thái Sư Tông bọn họ chứ.

Sở dĩ Bùi Công Nhữ có thái độ như vậy cũng là bởi vì con cháu của lão mấy năm nay tiến vào Thái Sư Tông đều không được coi trọng nên đâm ra có chút oán hận dù gì Bùi Gia của lão cũng từng có địa vị không hề nhỏ ở Huyền Chân Đại Lục này.

Riêng Trần Thoái Thương lúc này khuôn mặt lão có chút âm chiêu, những lời Bùi Công Nhữ nói ra như là dao găm đâm vào tim của lão vậy, mấy năm nay những đệ tử mà lão thu nhận chưa từng có tên nào làm lão thất vọng, tuy bọn chúng không phải quá xuất sắc nhưng để đánh bại được bọn chúng trong một thời gian ngắn như vậy cũng là một điều khó khăn.

Ban đầu lão cũng không phải là nhìn trúng thiên tư của Vũ Đại chỉ vì hắn mang họ Vũ nên lão mới muốn giữ hắn ở lại bên cạnh để xem chừng hắn, nguyên nhân chính của việc này là vì trong quá khứ Vũ Gia cũng từng là một thành viên của Thái Sư Tông nhưng không biết vì lý do gì lại bị trục xuất, nếu không phải có lời tiên đoán năm đó của Tông Chủ tại vị để lại thì Thái Sư Tông cũng chắc một lần nữa qua lại với Vũ Gia.

Chính vì thế hắn có chút không quan tâm đến Vũ Đại, đúng là lão có gọi hắn một hai lần đến chỉ điểm nhưng sâu bên trong đó lại có chút không muốn thật tâm dạy bảo hắn, khi đưa mắt nhìn Vũ Đại đang được người ta khiến xuống lời dài rồi lại nhìn về bóng lưng của Vũ Tiểu Vũ trong đầu lão lại hiện lên hình ảnh của hắn trong Huyền Thủ Trận còn có hình ảnh cái hôm mà hắn đang gồng mình đối chọi lại với Thiên Phạt, lão có chút liên tưởng đến bóng lưng của tên đệ tử thân bí, lão thở dài “Có lẽ mình đã quá đa tâm? Quá đề phòng nó chăng?”.

Vốn Mạnh Lệ Nương cũng định lên tiếng lấy lại thể diện cho tình lang nhưng còn chưa kịp nói gì thì Mạnh Thiên Uy đã lên tiếng trước, câu nói của lão làm cho tất cả mọi người trong cao tắn của Thái Sư Tông sững sờ:

“Bùi Thành Chủ! Người có lẽ không biết thật ra tên đệ tử đó cũng không phải chân chính là một gã đệ tử bình thường, hắn nằm trong diện được bồi dưỡng bí mật của Vũ Sát Phong đích thân do ta và Mạnh Chương Phong đào tạo, nên so về tu vi hắn có lẽ không bằng nhưng về thực chiến thì hắn hoàn toàn có thể áp chế được Vũ Đại, lúc trước Mạnh Chương Phong cũng đã có nói qua một chút nhưng không giải thích cặn kẽ là bởi vì đây chính là điều bí mật”

“Thì ra là thế!” Bùi Công Nhữ nghe lão nói vậy thì tỏ vẻ đã hiểu nhưng trong lòng lão thì lại nghĩ khác.

Lúc này lời dài phía Bắc đã được tu sửa hoàn chỉnh, Lý Chân Nguyên cũng nhanh chóng xuất hiện và gọi lên hai cái tên tiếp theo:

“Trần Diễm Sương, Hà Tuyết Linh”

Hai danh tự này vừa được sường lên thì bọn nam nhân bên dưới lại nhau nhau hết cả lên, còn bọn nữ tử thì lại bĩu môi, dè bĩu:

“Tiếc quá! Sau hai vị sư muội sớm gặp nhau như vậy, nếu một trong hai người ai bị loại cũng là điều đáng tiếc à...”

“Diễm Sương có lên!...Tuyết Linh có lên!... Người có ý gì? Muốn đối kháng với ta à!”

“Hừ! Lại là những bình hoa, bọn họ chỉ biết câu dẫn nam nhân thôi chứ đánh nhau được sao?”

“Toàn là một lũ Hồ Ly Tinh...Hừ!!”

Đương nhiên những lời gan tỵ của bọn họ cũng không thể nào lọt tới tai hai người kia được bởi vì tiếng cổ vũ dành cho bọn họ qua là cuồng nhiệt lẫn át tất cả mọi âm thanh, thậm chí người đã tự đặt mình ra ngoài cuộc như là Vũ Tiểu Vũ cũng bị kéo vào bởi vì lúc Vũ Tiểu Vũ đang ngủ thì khi không khi không hẳn lại bị người ta đẩy ngã ra khỏi chiếc ghế dành cho các đệ tử thi đấu.

“Mịa kiếp! Lại có chuyện gì xảy ra khiến cho bọn đực rựa này giống như là lên giống vậy trời?”

Vũ Tiểu Vũ đứng dậy vừa dùng tay phủi cái mông vừa suy nghĩ, khi đưa mắt nhìn lên lời đài liền hiểu nguyên nhân “Thì ra là như thế, thảo nào bọn chúng lại rần rần nhưng chó động đực!”

Ngược lại với không khí náo nhiệt phía bên dưới, không khí trên lời đài lúc này khá là trầm lắng đến khi tiếng kễng báo hiệu thời gian thi đấu chính thức bắt đầu thì Trần Diễm Sương đột nhiên nhìn Hà Tuyết Linh hỏi:

“Nghe nói người từng là Vị Hôn Thê của Vũ Tử?”

“Ta nhớ hình như đây là chuyện riêng của ta và ta cũng không có nghĩ vụ phải nói cho người biết thì phải?” Tuy là ngoài miệng nàng nói như thế thì nhưng trong lòng lại có đều suy nghĩ bởi trong lời nói của Trần Diễm Sương nàng nghe ra được có vẻ như nàng ta có thể biết được tất cả mọi chuyện.

“Người nói rất đúng! Chỉ là dù người có phủ nhận hay không thì thân phận đó cũng không hề thay đổi, sở dĩ hôm nay ta nhắc đến việc này chính là vì ta muốn đòi lại công đạo cho chàng mà thôi!”

“Cái gì?” Trong lòng Hà Tuyết Linh đột nhiên dậy sóng nàng không hiểu vì sao lại Trần Diễm Sương lại nói như vậy.

“Người có ý gì?”

Trần Diễm Sương khẽ cười ánh khẽ đưa về phía xa lời đài và dừng lại chỗ của một tên nam nhân vừa hay tên nam nhân đó cũng đưa mắt nhìn về phía này, chỉ là ánh mắt chỉ dừng lại đó một giây thôi rồi nàng nhanh chóng quay lại nhìn về phía Hà Tuyết Linh đáp trả:

“Ta hình như cũng không có nghĩ vụ phải nói chuyện riêng tư của mình với người à!”

“Hừ! Với những lời người nói trước đó thì đây đã không còn là chuyện riêng tư nữa rồi!” Hà Tuyết Linh có chút khó chịu nói bởi vì từ những gì Trần Diễm Sương vừa nói thì Hà Tuyết Linh có thể đoán nàng ta có gì đó khá mờ ám với Vũ Tử,

“Hừ! Người muốn biết sau, về mà hỏi gia gia người ấy, hỏi xem ông ta có biết người nào tên là Trần Thế Anh không? Còn bây giờ thì người chuẩn bị tiếp chiêu đi, ta sẽ không vì người từng là vị hôn thê của chàng mà nương tay với người đâu?”

Hà Tuyết Linh càng nghe nàng ta nói thì càng không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra, càng không hiểu vì sao chuyện này lại có liên quan đến gia gia của mình, chỉ là nàng không có nhiều thời gian suy nghĩ như vậy bởi vì lúc này Trần Diễm Sương đã động, thanh kiếm trong tay liên tục vung lên tấn công về phía nàng.

Ban đầu Hà Tuyết Linh có chút ngỡ ngàng với cường độ tấn công của Trần Diễm Sương nên rơi vào thế hạ phong, y phục trên người liên tục bị nàng ta chém rách không ít chỗ, thậm chí chính ông tay áo cũng bị nàng ta chém rách đến tận vai để lộ ra cánh tay trắng bóng ngọc ngà của mình, chính vì điều này lại đẩy lên cho bọn nam đệ tử bên dưới hưng phấn cuồng nhiệt cổ vũ.

Một lúc sau thì mọi chuyện dường như đã được giải quyết hoặc có lẽ là nàng đã quen thuộc với cường độ tấn công của Trần Diễm Sương nên hai người lại rơi vào trạng thái dần co bất phân thắng bại, trận đấu ở những lời đài khác cũng bắt đầu nóng lên với sự có mặt có một số đối thủ mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Thái độ kỳ lạ của trần diễm sương

Vũ Sát Phong, lời đài phía Bắc....

“Rút cuộc người cùng hẳn có quan hệ gì? Còn có tại sao chuyện của người lại liên quan đến gia gia ta?” Hà Tuyết Linh vừa đỡ một kiếm của Trần Diễm Sương đâm vào chỗ yếu hại của mình thì có chút thờ ơ gấp nói,

“Hừ! Ta nói rồi, người muốn biết gì thì về mà hỏi gia gia người ấy!” Trần Diễm Sương hừ lạnh nói, thanh Kiếm trong tay đột nhiên xoay vòng bay đi,

Keng...

Hà Tuyết Linh quét ngang một kiếm làm cho thanh Kiếm đang bay tới của Trần Diễm Sương liền bay trở về với chủ nhân của nó, tuy Hà Tuyết Linh chống đỡ được một kiếm này nhưng lại bị lực phản chấn tạo ra một chút thương tổn, khóe môi của nàng chảy ra một chút máu tươi.

Nàng đưa mắt nhìn Trần Diễm Sương rồi lại đánh giá tình trạng của mình, nàng bị ai phát hiện thực lực của nàng không bằng Trần Diễm Sương cho nên nàng âm thầm ra quyết định “Phải đánh nhanh thắng nhanh mới được, nếu cứ tiếp tục như vậy, qua một đoạn thời gian nữa mình sẽ bại trong tay nàng ta mất”

Hà Tuyết Linh nghĩ đến chuyện phải thua thì có chút khó chịu, ánh mắt khẽ lướt về nơi nào đó thì bất gặp người nào đó cũng đang chăm chú theo dõi trận đấu của nàng. ánh mắt nàng khẽ lay động trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ “ Minh phải thắng, đúng vậy! Minh nhất định phải thắng, không thể để cho à ta đắc ý được!”

Nghĩ là làm tay phải nàng liền bắt pháp quyết, rồi dùng hai ngón tay quét một lượt trên thân kiếm, thân kiếm đột nhiên phát ra một luồng lam quang trong rất đẹp mắt, đồng thời nàng cũng nhanh chóng áp sát đến chỗ của Trần Diễm Sương và chém ra một kiếm.

Keng...

Âm thanh va chạm vào nhau của hai thanh Kiếm lại vang lên, nhưng lần này lại có chút khác biệt vì trên thanh kiếm của Trần Diễm Sương có một lớp băng mỏng nhanh chóng lan dần đến cánh tay thon dài của nàng. Trần Diễm Sương rất quyết đoán liền ném thanh kiếm trong tay đi, đồng thời cũng nhanh chóng lui về sau tạo một khoảng cách nhất định với Hà Tuyết Linh.

Đương nhiên Hà Tuyết Linh làm sao cho nàng tội nguyên cũng nhanh chóng truy đuổi, trái một kiếm phải một kiếm liên tục chém về phía Trần Diễm Sương, mỗi một lần Kiếm của nàng chém trúng vào da thịt của Trần Diễm Sương thì chỗ đó ngay lập tức liền để lại một lớp băng mỏng, mặc dù Trần Diễm Sương đã cố gắng vận dụng linh lực để bao hộ nhưng cũng không tránh khỏi việc bị Hà Tuyết Linh chém trúng.

Lúc này đột nhiên Trần Diễm Sương nhảy lên không trung làm cho một kiếm đang chém tới của Hà Tuyết Linh chệch vào khoảng không nhưng không dừng lại ở đó đường kiếm dường như có mất lại tiếp tục truy kích theo hướng của Trần Diễm Sương bay đi.

Tuy nhiên điều đó lại chính là điều Trần Diễm Sương đang mong chờ, nàng lợi dụng đường kiếm đang tới, lấy nó làm điểm tựa một chân đạp lên mũi kiếm khiến cho nàng tiếp tục bay cao, đúng lúc này nàng đưa bàn tay về phía sau búi tóc của mình rút ra một thanh tiểu kiếm khiến cho tóc dài tung bay trong gió cộng với vẻ đẹp của nàng khiến cho đám nam nhân bên dưới không khỏi trầm trồ, khi bàn tay cầm lấy thanh tiểu kiếm thì cứ liên tục rung rẩy có lẽ vì hàn băng xâm nhập vào cơ thể nàng rồi cũng nên.

“Quả nhiên không hổ danh là hoa khôi, Diễm Sương muội muội thật sự là quá đẹp...”

“Trần sư tỷ lúc này tựa như một tiên tử đang bay lượn giữa không trung vậy, nếu kẻ nào lấy được tỷ ấy thì quả nhiên là cực kỳ may mắn...”

“Diễm Sương...ta yêu ngươi...”

Trần Diễm Sương lúc này thì mặc kệ tất cả, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi dừng lại ở không trung liền dùng tay bắt pháp quyết thanh tiểu kiếm trong tay nàng nhanh chóng biến thành một thanh kiếm dài hai mét không khác gì thanh kiếm lúc này của nàng, đồng thời cái miệng xin xắn cùng hồ lớn:

“Thái Ất Tinh Kiếm Trận”

Khi vòng thái cực hiện ra Hà Tuyết Linh ở phía dưới liền biến sắc bởi vì nàng đã một lần chứng kiến uy lực của nó, không một chút chần chừ nàng cũng đánh ra một chiêu, đồng thời cũng vận dụng linh lực tạo ra một lá chắn trước mặt mình.

“Băng Tâm Toái Ảnh”

Ầm Ầm

Con mura kiếm nhanh chóng đánh tan tất cả mọi thứ trên đường đi của nó lao thẳng về Hà Tuyết Linh bụi mờ lại một lần nữa gần như phủ kín lối đi, cũng cùng lúc đó Trần Diễm Sương sau khi thi triển chiêu thức cực mạnh của mình liền rơi tự do từ trên cao đập mạnh xuống sàn lối đi.

Một lúc sau nàng khó khăn đứng dậy thanh kiếm trong tay hiển nhiên trở thành điểm tựa cho nàng bám lấy mà đứng lên, chỉ là còn chưa kịp đứng dậy thì điểm tựa này đột nhiên biến mất thì ra thanh kiếm đó đã trở lại nguyên dạng vốn có của nó.

Khi mọi người đang chăm chú chờ đợi kết quả thì một cái bóng mờ ảo xông lên lối và tuyết nhiên không một người nào ở bên dưới xung quanh đó biết được, đồng thời lúc này phía trên đài cao Mạnh Lệ Nương cũng đột nhiên động thân bay xuống, thần tình của nàng có chút lo lắng còn vẻ mặt của những người còn lại trên đài quan sát lại có một cổ ngượng ngùng khó hiểu.

Bụi mờ dần dần tan biến, Mạnh Lệ Nương nhìn cảnh tượng trước mặt có chút khó hiểu, sở dĩ nàng vội vàng phi thân xuống chính là vì một chiêu trước đó của Trần Diễm Sương không ngờ chấn nát y phục của Hà Tuyết Linh, nàng sao có thể để cho đệ tử trong Phong của mình khỏa thân trước bàn dân thiên hạ. Nhưng nàng không ngờ có kẻ đã đến trước nàng một bước khoát một bộ y phục lên người của Hà Tuyết Linh.

“Hó! Chuyện này là sao? Ai đã nhanh hơn ta một bước?”

Tuy trong lòng nàng có đều suy nghĩ nhưng vẫn nhanh chóng tiến lên bồng Hà Tuyết Linh đang trong tình trạng bất tỉnh bước xuống lối, trước khi rời đi Mạnh Lệ Nương không biết vì sao lại đưa mắt nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ, chắc có lẽ trong suy nghĩ của nàng chuyện này là do Vũ Tiểu Vũ làm nên mới có hành động như vậy.

Lúc này Lý Chân Nguyên cũng nhanh chóng xuất hiện và tuyên bố kết quả:

“Trần Diễm Sương thắng...”

Vừa nghe kết quả thì phía bên dưới liền chia ra hai thái cực một bên là ăn mừng vui sướng tung hô còn một bên lại rơi vào trầm mặc, điều này cho thấy bọn người này đều ái mộ hai cô gái nhưng vẫn chỉ dành tình cảm đặc biệt cho một trong hai cô mà thôi.

Sở dĩ Lý Chân Nguyên tuyên bố như vậy là vì Trần Diễm Sương sao một hồi chặt vật cũng đã đứng lên được nếu như lúc này nàng còn không thể đứng lên thì trận đấu sẽ có kết quả hòa và rất có thể sẽ được tiến hành đấu lại hoặc một phương thức loại bỏ nào đó.

Ngay lúc này lối đi phía tây nam lại ồ lên kích động liên tục hô vang:

“La sư huynh!...La sư huynh!... La sư huynh!”

Tiếng la hét ở bên đó làm cho Vũ Tiểu Vũ của chúng ta giật mình tỉnh dậy ngơ ngác hỏi:

“Có chuyện gì? Cháy nhà à!”

Hành động vô tư của hắn làm cho mấy người kia cười giong giả, ánh mắt nhìn hắn lại thêm phần khinh bỉ bởi vì bộ dạng của hắn lúc này trong như thằng ngốc vậy, Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng nhận ra sự thất thố của mình đồng thời cũng mau chóng lấy lại dáng vẻ vốn có của chính mình, sau đó liền giống tai lên nghe ngóng tình hình. Đến khi biết nguyên nhân Vũ Tiểu Vũ nhận không được quy sang hỏi bọn người kia:

“Hắn là ai vậy?”

“Hắn là ai mà người cũng không biết à! Đúng là đồ quê mùa nông cạn!”

“WTF! Hắn là ai thì liên quan méo gì tới việc ta sống ở quê hay thành thị” Nghe bọn chúng vậy thì Vũ Tiểu Vũ một bụng căm tức thầm mắng trong lòng nhưng tuyết nhiên lại không hỏi tiếp nữa bởi vì hắn biết dù có hỏi nữa thì bọn người này chắc gì đã nói cho hắn biết.

Đúng lúc này, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, cô gái vừa đi tới vừa cười với hắn:

“Hắn là La Tiểu Ninh năm nay hai mươi bảy tuổi, đại công tử của La Gia ở Thành Cô Tô, tuy là một thành thị cỡ trung không sánh bằng Phượng Vũ Thành nhưng thế lực mà La gia tạo ra cũng không hề nhỏ, năm sáu tuổi hắn bắt đầu đến Thái Sơ Tông tu luyện, một năm sau hắn được Tử Trường Lão nhân làm đệ tử thân truyền đích thân chỉ dạy”

Thì ra người đến là Trần Diễm Suong, người khác không nguyên ý nói cho hắn biết nhưng nàng thì lại không như vậy, lúc nàng vừa về khu vực dành riêng cho đệ tử thi đấu thì thấy một mảng bọn người kia khi dễ hắn khiến cho nàng rất khó chịu nhưng lại không lên tiếng vì nàng không biết mình nên lấy tư cách gì để giải vây cho hắn, là bạn bè hay là tình nhân? Hắn chưa gặp nàng bao giờ thì làm gì có thể xem là bạn, đã không xem là bạn thì lại càng không thể xem là tình nhân được.

Bọn người kia thấy Trần Diễm Suong chủ động tiếp cận nói chuyện với Vũ Tiểu Vũ thì kinh ngạc không thôi bởi vì Trần Diễm Suong trước đây không bao giờ tiếp xúc với bất kì nam nhân nào, trừ khi đó là nhiệm vụ bắt buộc nàng phải đi cùng với họ. Không chỉ bọn họ ngạc nhiên mà Vũ Tiểu Vũ cũng là bất ngờ không kém vì hắn và nàng chưa từng có quen biết nên không nên có tình huống như vậy mới đúng, tuy nó hắn có gặp qua nàng một lần ở vòng sơ loại nhưng còn chưa tiếp xúc một lần nào cả.

“Đạ ta Người đã cho ta biết!”

“Không có gì? Người không cần phải khách sáo như vậy? Chúng ta dù gì cũng là đồng môn mà, tương trợ nhau là điều hiển nhiên” Trần Diễm Suong tuy là nói chuyện như ánh mắt thủy chung chưa từng rời khỏi hắn làm cho hắn có phần không được tự nhiên.

Bọn người kia thấy thần tượng trong lòng mình tiếp xúc với Vũ Tiểu Vũ thì ánh mắt nhìn hắn không khỏi ánh lên chút sát khí, tuy bọn chúng cũng muốn tiếp cận Trần Diễm Suong nhưng bộ mặt vẫn còn xài nên rất thức thời không qua đó chen ngang câu chuyện của bọn họ. Chỉ là trời không chiều lòng người, tiếng hoan hô lại làm cho bọn họ một lần nữa phải chút ý,

Lúc này trước mặt La Tiểu Ninh lại xuất hiện thêm một người thanh niên, hắn trong già hơn La Tiểu Ninh một chút độ khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, so với đáng về thư sinh của La Tiểu Ninh thì hắn nhìn trong rất uy mãnh.

“Hắn là ai vậy!” Vũ Tiểu Vũ sau khi đưa mắt nhìn về bên đó liền quay sang hỏi Trần Diễm Suong,

“Hắn là Mặc Thế Lâm gia nhập Thái Sơ Tông từ năm tám tuổi cùng lúc với La Tiểu Ninh, tư chất của hắn rất là tốt nên dù không có bối cảnh như La Tiểu Ninh nhưng lại được sư phụ hết mực yêu thương, người này chuyên đối đầu với La Tiểu Ninh”

“Cái gì? Toàn oan gia gặp nhau không nhỉ!” Sau khi thần thốt kinh ngạc, hắn liền đưa mắt nhìn Trần Diễm Suong nói:

“Nhìn cô vậy mà cũng biết nhiều quá nhỉ!”

“HiHi! Như nào tưởng ta chỉ là một bình bông thôi sao? Bình pháp không phải có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng hay sao? Ta đương nhiên phải nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả bọn người rồi”

Trần Diễm Suong nghe hắn nói như vậy tuyệt nhiên không hờn giận mà còn cười nói với hắn khiến cho mấy tên đảng kia oán hận không thôi, ánh mắt nhìn về phía Vũ Tiểu Vũ lại có phần sắc hơn.

Phía bên này Mặc Thế Lâm sau khi bước lên lời đài liền đến trước mặt La Tiểu Ninh ôm quyền chào, phía bên kia La Tiểu Ninh cũng đồng dạng ôm quyền trả lễ, tuy nhiên ánh mắt của La Tiểu Ninh lại có phần oán độc nhìn về hắn.

“Mặc Thế Lâm chào La sư huynh!”

“Mặc sư đệ! Không cần phải khách khí như vậy, bây giờ chúng ta là đối thủ nên lát nữa có gì mạo phạm xin sư đệ lượng thứ!”

“Haha! La sư huynh, người cũng như thế à! Nếu ta có gì làm cho sư huynh người phạt ý thì nhớ bỏ qua cho kẻ làm sư đệ như ta nha!”

“Keng..”

Lúc này một vị phu nhân bước lên lời đài cho phép trận đấu bắt đầu, không ngờ vị phu nhân giám thị ở lời đài phía Tây lại là Lư Ngọc Minh kẻ theo đuôi của Đặng Ngọc Huyền.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: La Tiểu Ninh vs Mặc Thế Lâm

Trong một gian phòng rộng lớn được trang trí hoa lệ với nhiều màu sắc sắc sỡ, nhìn cách bày trí gian phong này chúng ta có thể đoán được chủ nhân của nó nhất định là một cô gái bởi vì mùi thơm phát ra từ căn phòng này cũng khẳng định điều đó.

Bên cạnh bàn trang điểm được đặt một chiếc giường rộng lớn và có một người đang nằm trên đó, người này là một nữ nhân rất xinh đẹp, có lẽ nàng chính là nữ chủ nhân của căn phòng cũng nên, nàng có vẻ đang ngủ bởi vì hai bờ mi cong đang đóng chặt, trên khuôn mặt xinh đẹp không tấy vết đó là đôi chân mày lá liễu, không biết vì cái gì nó thỉnh thoảng lại nhíu lại làm cho khuôn mặt xinh đẹp vốn đã tái nhợt lại thêm phần khó coi.

Lúc này cánh cửa đang đóng chặt lại đột nhiên mở ra, một cô gái cũng không kém phần xinh đẹp bước vào, hai tay của nàng đang cầm một cái khay trên đó là một chén nước có màu nâu sẫm

Sau khi bước vào, nàng ta nhẹ nhàng đi đến chiếc giường cẩn thận đặt chén nước sang một bên rồi nhanh chóng ngồi xuống chiếc giường, một tay đỡ lấy cô gái đang nằm ngồi dậy, một tay cầm chén nước đưa cho cô gái uống. Nàng uống được vài ngụm thì đột nhiên ho sặc sụa phun hết nước trong miệng ra ngoài.

Cô gái kia thấy vậy liền đặt chén nước xuống rồi nhanh chóng đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra phía sau lưng cô gái đang ho vỗ nhẹ vài cái, lúc này bờ mi của cô gái trong lòng nàng ta khẽ lay động dường như có dấu hiệu muốn tỉnh lại và một lúc sau thì cô gái trong lòng nàng hai mắt bắt đầu từ từ mở ra. Ngay khi vừa tỉnh cô gái liền mở miệng hỏi:

“Đây là đâu? Ta còn chưa chết sao?”

“Công chúa! Người còn chưa chết! Người yên tâm đây là Phụng Vũ Thành và người đang ở trong phòng của ta!”

“Phụng Vũ Thành! Ta không phải đang ở Từ Mặc Lâm sao, nhưng thế nào lại về đây? Còn người là ai? Ta ở đây bao lâu rồi? Hai người đi cùng ta đâu, họ thế nào rồi?” Hiên Viên Tú Nhi nghe nàng ta nói vậy thì có chút ngẩn ngơ sao đó liền liên tục mở miệng hỏi,

“Ta xin giới thiệu với công chúa, ta là Vũ Thanh Liên, cháu gái của Vũ Mục Thanh, Thành Chủ Phụng Vũ Thành, sau khi mấy người công chúa được hai vị trưởng lão cứu về đây thì

người đã hôn mê đến tận bây giờ, nếu ta nhớ không lầm thì khoảng bốn năm ngày gì đó, hai người đi chung với công chúa chỉ bị thương nhẹ không có vấn đề gì, vốn bọn họ cũng muốn đến chăm sóc công chúa nhưng người thân là nữ nhi, ta đâu thể để hai tên nam nhân thô kệch đến chăm sóc người cho nên ta tình nguyện đến đây để chăm sóc cho công chúa” Vũ Thanh Liên nói xong liền lặng lẽ nhìn phản ứng của Hiến Viên Tú Nhi thấy có năng có năng có đều suy nghĩ liền không tiếp tục nói nữa,

Quả thật! Hiến Viên Tú Nhi lúc này đúng như Vũ Thanh Liên suy đoán, sau khi nghe Vũ Thanh Liên nói như vậy Hiến Viên Tú Nhi có chút mờ hồ nhớ lại, ngày hôm đó khi bảy người Yêu Tộc xông đến trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ đó chính là đồng vu quy tận, chỉ là khi nàng bộc phát năng lượng trong người thì một cỗ lực lượng nhu hòa làm cho luồng linh lực đang dao động điên cuồng trong đan điền của nàng trở nên bình thường và đồng thời cũng làm nàng ngất đi.

Nàng không ngờ Vũ Mục Thanh lại phải người tiếp ứng nếu không chuyển đi này quả thật là có đi mà không có về, trong lòng nàng có chút khó chịu chưa lần nào nàng làm việc lại sơ xuất đến như vậy, không ngờ lại lọt vào bẫy rập của bọn Yêu Tộc một cách dễ dàng.

“Haiz! Có lẽ việc đi chung với hai tên đáng ghét kia đã làm cho mình có chút không được tập trung, nếu như khi đó mình tỉnh táo một chút suy nghĩ thấu đáo một chút thì đã nhận ra vấn đề rồi” Hiến Viên Tú Nhi suy nghĩ một hồi liền đổ thừa sai lầm của mình là do hai huynh đệ họ Lâm mang lại.

Sau khi ổn định lại tâm tình, Hiến Viên Tú Nhi nhìn Vũ Thanh Liên nói:

“Đạ ta cô mấy ngày qua đã chăm sóc ta!”

“Công Chúa! Người quá khách khí rồi! Chuyện này là việc ta phải làm. Nếu như không còn gì nữa thì ta cũng không quấy rầy công chúa nghỉ ngơi, ta mạn phép cáo lui” Nàng nói xong liền nhanh chóng đi ra ngoài, trước khi rời đi cũng không quên khép cửa lại.

Lúc này Hiến Viên Tú Nhi mới khó khăn nằm xuống giường, tuy nói mọi công kích đều được Miễn Tử Kim Bài hóa giải nhưng việc nàng liên tiếp phải vận dụng nó khiến cho cơ thể của mình có chút không chịu nổi, còn có một chiêu kia đánh thẳng vào linh hồn của nàng làm cho nàng bị thương không hề nhẹ.

Mấy ngày qua, nàng tuy được linh dược chữa trị nhưng chỉ giúp cho thương thế trên cơ thể của mình nhanh chóng hồi phục mà thôi còn vết thương trên linh hồn chưa hề được giảm bớt, nàng cần phải phục dụng Dưỡng Linh Đan thì mới có thể nhanh chóng hồi phục được, nếu như không nhanh chóng chữa trị có thể sẽ để lại âm tật trong người cũng nên.

"Nếu như mình còn ở Hiến Viên Thành thì hay quá! Chỉ cần nói một tiếng thì Dưỡng Linh Đan sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt mình rồi. Haiz!" ở đây tuy là một thành lớn nhưng để kiểm tra ra một cũng là một điều quá khó khăn bởi vì nó rất khan hiếm à!"

Nàng thở dài gác tay lên trán, đôi mắt nhìn vào trần nhà có chút thần thờ, dòng suy nghĩ miên man, nàng không khỏi nhớ đến lời của Đình Văn Mậu vang lên trong đầu “Công Chúa! Những người hành tẩu trong gian hồ rất là nam hiểm, nếu bọn họ biết người là công chúa bọn họ sẽ không dễ dàng để cho người bình an rời đi đâu!”

Nàng khẽ cười “Đúng là mình đã quá ngây thơ rồi! Có lẽ sau chuyến đi này mình phải đi lịch luyện một phen mới được!”

- -----o0o-----

“Bùmmm...”

Hai bóng người nhanh chóng lùi lại phía sau, hai bóng người này chính là La Tiểu Ninh và Mặc Thế Lâm, trận chiến của bọn họ đang tới hồi gay cấn.

“Haha! La sư huynh quả nhiên không hổ là Thiên tài bậc nhất à, chiêu nào cũng uy lực khiến cho tiểu đệ có chút ứng phó không nổi à!”

Tuy Mặc Thế Lâm nói là không ứng phó nổi nhưng trên khuôn mặt lại không có một chút nào gọi là khó khăn cả bởi vì trên khuôn mặt của hắn lúc nào cũng treo một nụ cười tà mị, nụ cười này như là một cái tát tay thẳng vào mặt của La Tiểu Ninh.

La Tiểu Ninh phía bên kia nghe hắn nói vậy trong lòng có chút khó chịu, hắn làm sao không nghe được ý tứ châm chọc trong đó của Mặc Thế Lâm, khi này cùng Mặc Thế Lâm va chạm hắn liền hiểu ra, một thời gian không gặp tu vi của tên đó cũng tăng tiến không ít. Tuy biết là vậy nhưng khuôn mặt hắn vẫn không chút thay đổi, cười nói:

“Mặc sư đệ! Người lại khiêm nhường rồi! Ngu huynh làm gì được như người nói!”

“Đối trả!” Mặc Thế Lâm trầm ngâm một câu trong lòng xong, lại đáp:

“La sư huynh! Đệ vừa mới nghĩ ra một chiêu cách đây không lâu, hôm nay sử dụng coi như là múa rìu qua mắt thợ, mong sư huynh chỉ giáo cho đệ một hai điểm à”

Hắn vừa dứt lời liền tung người xoay tròn trên không trung liên tục chém ra mấy kiếm, mỗi kiếm đều là vô thanh vô thức khiến cho La Tiểu Ninh không đoán được chiêu tiếp theo là gì, mấy kiếm Mặc Tiểu Lâm vừa đánh không ngờ lại có thể chém ra một làn kiếm khí vô hình vô sắc đều này cho thấy tạo nghệ trên phương diện kiếm kỹ của hắn đã gần như tiếp cận được trình độ tông sư.

Một chiêu này xuất ra liền thu hút được sự chú ý của mấy người Mạnh Thiên Uy, nhất là Nhị Trưởng Lão Hàn Bách bởi vì Mặc Thế Lâm chính là đệ tử kiệt xuất nhất của lão.

“Hàn huynh! Xem ra ánh mắt của người năm đó rất là độc đáo à, không ngờ có thể nhìn ra được tư chất hơn người của hắn, không như bọn ta đều chọn phải những đứa không ra gì!”

Người lên tiếng chính là Lục Trưởng Lão Dương Lâm, lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía lối đi dài đông nam, lối đi này đang có hai người nam nữ đang tỷ thí, người con gái chính là Đại quân gia của Vũ Sát Phong Lý Mộng Trinh còn người nam nhân còn lại chắc có lẽ là đệ tử của lão.

“Dương lão đệ! Người lại đánh giá ta quá cao rồi, năm đó chỉ là may mắn thôi” Lão tuy nói vậy nhưng trên vẫn miệng lại không ngừng nở nụ cười thỏa mãn khiến cho mấy vị kia có chút khó chịu.

Cũng không trách bọn họ lại ghen tị như vậy bởi vì trên phương diện kiếm pháp sẽ được chia làm bốn cấp độ, người chấp chững mới bước vào con đường này được xem là nhập môn, khi đã thành thục biến đổi các chiêu thức một cách linh hoạt thì lúc này mới chân chính được xem là một kiếm sư, cao hơn một chút nữa là tông sư người đạt được cảnh giới này chính là có thể vận dụng linh lực trong người tạo thành kiếm khí khi phát chiêu và cảnh giới cuối cùng là Nhân Kiếm Hợp Nhất người đạt đến cảnh giới này chính là người có thể dùng thân làm kiếm, nói chính xác hơn chính là trong người có kiếm mà trong kiếm có người, bất cứ thứ gì trong tay đều phát ra được một kiếm đầy uy lực.

Trước một kiếm đầy uy lực của Mặc Thế Lâm, La Tiểu Ninh không chút kinh xuất tạo ra tầng tầng bảo vệ cùng lúc đó thanh Trường Thương trong tay vung vẩy bộ pháp dưới chân dường như thay đổi nhanh đến dị thường miệng hắn hô to.

“Bốn Lôi Tập”

Mỗi một thương La Tiểu Ninh đánh ra đều kèm theo một luồng thiểm điện như cắt vào không trung, những tiếng xì xì tí tách vui tai vang lên khắp nơi.

“Rẹt Rẹt”

Tiếng y phục bị rách văng lên, tuy nói La Tiểu Ninh đã tạo ra tầng tầng bảo vệ nhưng hắn không thể cản được những luồng kiếm khí này, đến lúc này không chỉ y phục của hắn bị rách mà trên khuôn mặt của hắn cũng xuất hiện một vết cắt đau rát, máu tươi từ chỗ đó chảy ra.

Thanh Trường Thương trong tay hắn vẫn vung vẩy, bỗng nhiên đều kỳ diệu xảy ra khiến cho tất cả mọi người phía dưới lời dài trở mắt ngạc nhiên. Không biết vì sao La Tiểu Ninh đang ở trước mặt của Mạc Thế Lâm đột nhiên biến mất và một giây sau đó liền xuất hiện sau lưng Mạc Thế Lâm quét ngang một thương đầy uy lực.

Chỉ là dường như Mạc Thế Lâm đã có phòng bị từ trước nên thanh Trường Thương của La Tiểu Ninh không đánh trúng vào Mạc Thế Lâm mà gặp phải sự cản trở của thanh Kiếm trong tay hắn.

“Àm”

Mạc Thế Lâm trượt dài trên lời dài, tưởng chừng như hắn sẽ rơi khỏi lời dài nhưng không cả người của hắn dừng lại ngay tại mép lời dài, tuy nhiên nếu như trước đó không phải hắn dùng thanh kiếm trong tay giảm bớt lực thì có lẽ mọi chuyện đã kết thúc.

Hắn nhanh chóng ổn định lại thân thể, lấy tay lau đi vết máu đang tràn ra ở khóe môi, đưa mắt nhìn La Tiểu Ninh đang dần thu khoảng cách với mình, ánh mắt trở nên băng lãnh. Thanh kiếm trong tay đột nhiên phóng ra, hai tay nhanh chóng bám yếu quyết.

“Ngự Kiếm Chi Thuật”

Mạc Thế Lâm vừa dứt lời thì thanh kiếm đang bay trong không trung đột nhiên dừng lại biến ảo thành mười thanh kiếm giống nhau như đúc, cùng lúc đó La Tiểu Ninh cũng xông đến phạm vi của mười thanh kiếm liền bị chúng thay nhau oanh tạc.

Không ngờ mười thanh Kiếm này đều đánh ra được kiếm khí màu xanh giống như Mạc Thế Lâm từng sử dụng, khiến cho La Tiểu Ninh chật vật có chút khó khăn chống đỡ, thân thể của hắn lúc này đầy vết thương do kiếm khí cắt trúng.

Khi tất cả tưởng chừng như phản thắng sẽ nghiêng về Mạc Tiểu Lâm thì đúng lúc này La Tiểu Ninh đột nhiên dùng thanh Trường Thương trong tay quét ngang một vòng đánh văng mười thanh kiếm ra đồng thời tung người bay lên không trung cả người hắn uốn cong lại trong như một cây cung, hai tay cầm chặt cán thương hô to:

“Đoạt Mệnh Xuyên Tâm Thương”

Thanh Trường Thương rời khỏi tay La Tiểu Ninh lao thẳng về phía Mạc Thế Lâm, cùng lúc đó mười thanh kiếm cũng đánh về phía La Tiểu Ninh, chỉ là còn cách hắn vài phân thì đột nhiên rơi xuống lời dài hóa thành một Thanh Kiếm và Thanh Kiếm này chính là Thanh Kiếm vừa nãy đã rời khỏi tay của Mạc Tiểu Lâm. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hi vọng rồi thất vọng

Cùng thời điểm La Tiểu Ninh tung ra một chiêu quyết định, Mạc Thế Lâm cũng nhanh chóng bám pháp quyết điều khiển mười thanh kiếm truy kích về phía La Tiểu Ninh, đồng thời cũng tạo ra một lớp phòng ngự trước mặt.

Khi Thanh Trường Thương lao vun vút đến trước mặt Mạc Thế Lâm liền chạm phải lớp phong ngự của hắn, có lẽ bởi vì uy lực của nó quá mạnh nên Mạc Thế Lâm trượt dài trên sàn lời dài cũng vào lúc đó lớp phong ngự trước mặt của hắn đột nhiên xuất hiện những vết rạn nứt.

Không dừng lại ở đó, các vết rạn nứt vừa xuất hiện liền nhanh chóng lan rộng và có dấu hiệu vỡ khiến cho Mạc Thế Lâm phải một phen vất vả và một mặt vừa dùng tay trái bám quyết Ngự Kiếm, một mặt khác phải dùng tay phải gia cố cho lớp phòng ngự đứng vững trước đòn công kích của La Tiểu Ninh.

Lúc này áp lực từ hai phía dồn đến liền làm cho Mạc Thế Lâm có chút ăn không tiêu, trên trán của hắn bắt đầu xuất hiện những đường gân xanh cùng với đó là những giọt mồ hôi lấm tấm từ trên trán rơi xuống.

“Rắc...Rắc..Phang”

Cuối cùng lớp phong ngự của hắn cũng vỡ tan, Thanh Trường Thương không một chút dừng lại xuyên thủng lớp phòng ngự của Mạc Thế Lâm lao thẳng về phía trước, trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ “Ta sẽ bại sao? Không được! Ta không thể bại như thế được!”

Vừa nghĩ đến viễn cái viễn cảnh cai đắng đó, Mạc Thế Lâm không một chút chần chừ liền vận dụng kiếm quyết với một mục đích chính là đánh bại La Tiểu Ninh trước khi La Tiểu Ninh đánh bại hắn bởi vì khi La Tiểu Ninh sử dụng một chiêu đó liền để ra một khoảng trống không cách nào phòng ngự.

Hắn đây chính là đang chạy đua với thời gian, xem giữa hắn và La Tiểu Ninh ai mới là người nhanh hơn nhưng cuối cùng mục đích của hắn cũng không thể thực hiện được bởi vì khi mười Thanh Kiếm của hắn sắp chạm vào được La Tiểu Ninh thì trước đó hắn cảm nhận được lồng ngực của mình có vật gì đó đang xuyên qua.

"Àm"

Một dòng máu tươi phun ra trong không trung tạo thành một cầu vòng huyết sắc, cảnh vật trước mặt hắn mờ dần mờ dần đến lúc hai mắt của hắn khép chặt thì hoàn toàn mất đi ý thức. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh so với nhận thức của Mạc Thế Lâm, từ lúc La Tiểu Ninh tung ra một chiêu tất sát đến lúc hắn kịp phản ứng cũng chỉ có vài chục giây ngắn ngủi mà thôi.

“La Tiểu Ninh thắng....!”

Lư Ngọc Minh một lần nữa bước lên lời dài tuyên bố kết quả, đồng thời cũng ra hiệu cho đệ tử phụ trách tu sửa lời dài để cho những trận đấu tiếp theo được diễn ra.

Chiến thắng của La Tiểu Ninh cũng không có gì quá bất ngờ bởi vì trong quá khứ Mạc Thế Lâm cũng chưa từng thắng La Tiểu Ninh một lần, tuy lúc trước Mạc Thế Lâm gây sự chú ý của mọi người bằng việc có đột quá trong kiếm kỹ khiến cho ai cũng hâm mộ Hàn Bách có một vị đệ tử khá tốt nhưng thực tế vẫn chứng minh thực lực của La Tiểu Ninh vẫn trên Mạc Thế Lâm một bậc.

La Tiểu Ninh khẽ cúi người với tất cả khán giả rồi nhanh chóng rời khỏi lời dài, việc cấp bách của hắn bây giờ chính là điều chỉnh lại trạng thái của mình cho tốt nhất chứ không phải ăn mừng chiến thắng vì những đối thủ sắp tới của hắn cũng không phải là dạng vừa.

Khi trận đấu ở lôi đài phía Đông Nam kết thúc với phần thắng nghiêng về phía Lý Mộng Trình cũng chính thức tuyên bố lượt thi đấu đầu tiên đã kết thúc. Ngay lúc này, ba lôi đài phụ nhanh chóng có sự hiện diện của ba vị trưởng lão, lần lượt là Đại Trưởng Lão, Nhị Trưởng Lão và Tam Trưởng Lão.

Cùng lúc đó giọng nói của Mạnh Thiên Uy cũng vang lên:

“Tốt! Trong thời gian chờ đợi lôi đài được tu bổ thì các đệ tử có chiến thắng trước đó hãy nhanh chóng bốc thăm để chọn ra đối thủ của mình, như đã nói trước lần bốc thăm này sẽ có một phiếu trống và người bốc được lá thăm này sẽ không cần phải thi đấu, chúc các người may mắn”

Hắn vừa dứt lời thì bọn người Vũ Tiểu Vũ liền nhanh chóng rời khỏi khu vực của mình tiến lên bốc thăm, mỗi lôi đài đều là năm người lần lượt bốc thăm, sau đó bọn họ liền đồng loạt mở lá thăm của mình ra xem rồi đưa về phía giám thí của mình, sau đó bọn họ nhanh chóng trở về khu vực chờ thi đấu đã sắp xếp trước đó.

Lúc này trên khuôn mặt của mười lăm người đều có biểu tình khác nhau, người thì lãnh đạm, kẻ thì vui mừng ra mặt. Tỷ như ba người Triệu Trung Tình, Hoàng Lê Vi và Hoa Tiểu Lâm chẳng hạn chính, tất cả là bởi vì lá thăm của bọn họ chính là phiếu trống nên bọn họ dĩ nhiên là người vui mừng nhất trong chuyện này, phiếu không là gì? Chính là đại biểu cho việc trận tiếp theo bọn họ không cần phải chiến đấu, đây chính là một ưu thế tuyệt đối, thử hỏi bọn họ làm sao không vui cho được.

Khi thời gian qua được nửa canh giờ thì những người giám thí bắt đầu trở lại lôi đài và bắt đầu công việc của mình chính là lướt lên những cái tên cho trận đấu ở lôi đài của bọn họ. Tỷ như lôi đài của Lý Chân Nguyên chính là Vũ Tiểu Vũ và Trần Diễm Sương.

Ngay khi Lý Chân Nguyên vừa dứt lời thì một loạt âm thanh phấn nộ vang lên và người bị công kích không ai khác chính là Vũ Tiểu Vũ:

“Cmn! Không phải chứ? Tên cặn bã này làm sao lại đấu với Diễm Sương muội muội?”

“Tên Chó Sanh này! Ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi dám chạm vào một cọng tóc trên người Diễm Sương sư muội thì ta sẽ bắt chấp nội quy mà ra tay hủy ngươi!”

“Tên mặt phụ khoa kia! Tốt nhất là ngươi hãy an phận, nếu như ngươi không biết quý trọng cơ hội thì ta cam đoan với ngươi, sau này ngươi sẽ không còn cơ hội cầm Đổng đi hái dâu”

Vũ Tiểu Vũ từ từ bước lên lôi đài mặc kệ những tiếng chửi rủa cùng hăm dọa, hắn làm sao không hiểu bọn nam nhân vô tình kia. Sở dĩ lúc trước bọn họ tôn vinh hắn chính là vì hắn làm chuyện khiến nam nhân bọn chúng nở mày nở mặt và đối tượng lại không phải là người tình trong mộng của bọn họ. Nhưng lần này lại khác đối tượng mà hắn sắp thi đấu chính là người tình trong lòng của bọn họ nên có phải ửng như vậy cũng là đều tất nhiên.

Trái ngược với hắn, Trần Diễm Sương bước lên lôi đài trong sự hân hoan chào đón của bọn nam nhân, nhưng bọn họ lại không phát hiện ánh mắt của nàng thủy chung chỉ nhìn về phía người đối diện nào có để tâm đến sự cổ vũ của bọn họ.

Hai người gặp nhau ở giữa lôi đài, Vũ Tiểu Vũ không chào nàng mà chỉ mỉm cười nói:

“Không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau nhanh chóng như vậy! Có vẻ như cô không hề sợ ta nhỉ?”

“Vì sao ta phải sợ ngươi?” Trần Diễm Sương không trả lời mà mỉm cười nhìn hắn hỏi ngược lại,

Nụ cười của nàng làm cho tất cả nam nhân bên dưới say mê còn bọn nữ nhân lại hiện lên vẻ ghen ghét đố kỵ, sở dĩ các nàng cổ vũ cho Trần Diễm Sương vì hiện tại mọi người đều có chung một địch nhân là Vũ Tiểu Vũ.

“Còn cần ta phải nói sao?” Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa không khách khí dùng đôi mắt của mình quét một vòng trên người của nàng, đối với hành động sỗ sàng của Vũ Tiểu vũ, Trần Diễm Sương chẳng buồn quan tâm thậm chí nàng còn cố ý ưỡn ngực lên thu hút tầm mắt của hắn.

“Ý ngươi chính là nhất nhỡ ta về thanh danh của ngươi hay là về hành động bỉ ổi của mình với nữ nhân khi thi đấu?”

Trần Diễm Sương thấy hắn chỉ mỉm cười không trả lời liền nói tiếp:

“Nếu như ta nói không sợ bị ngươi khinh bạc thì thanh danh đó có ổn tại hay không cũng chẳng phải là không quan trọng sao?”

Trần Diễm Sương vừa thốt ra câu đó liền làm cho Vũ Tiểu Vũ có chút ngẩn ngơ, các nơ tron liên tục hoạt động nhưng chẳng thể tìm ra một lời lý giải cho câu nói của Trần Diễm Sương, đúng lúc này một tiếng “keng” vang lên báo hiệu cho thời gian thi đấu của bọn họ bắt đầu.

Khi Vũ Tiểu Vũ làm ra tư thế mời thi Trần Diễm Sương lại làm ra một chuyện khiến cho tất cả mọi người cảm thấy rất là hư trục nhưng lại rất là mộ dung phục khi nàng giải thích, nàng hướng về phía Lý Chân Nguyên nói:

“Lý chấp sự, ta nhận thua!”

Khi nàng vừa nói ra những lời này thì tất cả mọi người đều cảm thấy rất là bất ngờ, bọn họ không thể hiểu tại sao nàng lại nhận thua, trong khi đối thủ của nàng chỉ là một kẻ yếu, chuyện này làm cho bọn lập tức liên tưởng đến tình huống ở vòng sơ loại, khi đó những đối thủ của Vũ Tiểu Vũ đều là một bộ dạng như vậy chỉ có một vài trường hợp là ngoại lệ. Nhưng đó chỉ là những đệ tử bình thường còn Trần Diễm Sương không thể nào là loại người dễ dàng bị mua chuộc như vậy "Chẳng lẽ nàng chính là sợ bản thân bị tên khốn kia vấn bản?" Ngay khi suy nghĩ này hiện lên trong đầu bọn họ thì đúng lúc này Trần Diễm Sương lên tiếng giải thích:

“Không dẫu gì các vị, sở dĩ ta nhận thua là vì trong trận đấu trước đó, ta đã bị thương không hề nhẹ vốn ta nghĩ sau khi liệu thương sẽ ổn nhưng mọi chuyện lại không giống như ta nghĩ nên mới làm ra quyết định như vậy, xin chấp sự đồng ý!”

Sau khi nghe Trần Diễm Sương giải thích thì phía bên dưới liền hiểu ra vấn đề, không khỏi cảm thán vận số của Vũ Tiểu Vũ quá tốt:

“Thì ra là như vậy! Bét cmn nhân phẩm rồi”

“Sao tên đề tiện đó lại tốt số như vậy, chà bù cho ta sắp phải xung quân rồi, huhuhu!” Một thiếu nữ sắp phải đi lính cho hay,

“Ông trời đúng là không có mắt mà, người như hắn lại có thể đi tiếp?”

Người khó chịu nhất lúc này có lẽ chính là Đặng Ngọc Huyền, mắt thấy Vũ Tiểu Vũ gặp phải đối thủ khá là nặng ký, trong khi đó đệ tử đại diện cho Vũ Sát Phong là Lý Mộng Trình lại gặp phải đối thủ kéo dưới, trong đầu nàng không khỏi hiện lên viễn cảnh mình đang tại vị ở Vũ Sát phong nhưng không ngờ đối thủ của hắn lại tự nhận thua, trong khi trận đấu vừa chỉ mới bắt đầu, một cổ oán hận không chút báo hiệu dần lên trong lòng, nàng thầm mắng:

“Rốt cuộc tên khốn kiếp đó là giúp ta hay giúp con nhóc Mạnh Lệ Nương đây!”

Lý Chân Nguyên lúc này cũng khó xử, hắn không vội vàng làm ra quyết định bởi vì hắn lơ mờ nhận ra Trần Diễm Sương đang nói dối cho nên hắn đưa mắt nhìn về phía Mạnh Thiên Uy để xin ý kiến, sau khi nhận được cái gật đầu của lão, hắn liền lớn giọng tuyên bố:

“Vũ Tiểu Vũ thắng!”

Vũ Tiểu Vũ đến tận bây giờ cũng không thể hiểu được vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, trong suy nghĩ của hắn chính là sẽ đấu với Trần Diễm Sương một trận long trời lở đất rồi già võ thua nằng một chiêu nữa thức nhưng không ngờ ông trời lại trêu đùa không cho hắn toại nguyện.

Việc Trần Diễm Sương trực tiếp nhận thua đã làm ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn và làm hắn phải thi đấu thêm một trận nữa và cũng chính hành động này làm cho hắn giải thích được câu nói trước đó của nằng vì sao lại không sợ hắn khinh bạc, hắn lắc đầu bước xuống lối đài trong đầu thầm nghĩ “Nằng ta không cho mình cơ hội thì cần gì phải sợ mình khinh bạc chứ!”.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đỗ Thanh Thanh VS Tường Vi Tùng Lâm

“Àm...”

Âm thanh phát ra từ lối đài phía Bắc, lúc này trên lối đài đang có hai người một nam một nữ, người nữ chính là Đỗ Thanh Thanh và hiển nhiên tên nam nhân còn lại chính là Tường Vi Tùng Lâm bởi vì hắn chính là đối thủ của nằng.

Sau khi, Trần Diễm Sương nhận thua thì Vũ Tiểu Vũ hiển nhiên không chiến mà thắng cho nên lúc đó Lý Chân Nguyên liền nhanh chóng gọi ra hai cái tên của trận đấu tiếp theo cũng chính là hai người trên lối đài lúc bây giờ.

Trận thế lúc này có vẻ như đang nghiêng về Tường Vi Tùng Lâm vì sau khi va chạm với hắn, Đỗ Thanh Thanh lại là người liên tiếp lui về sau năm sáu bước trong khi đó Tường Vi Tùng Lâm lại chẳng hề hấn gì, tựa như một khối đá cứng đứng yên bất động một chỗ vậy.

Phía bên dưới nhìn thấy tình huống như vậy liền có vài người hậm hực, thái độ khá là phẫn nộ nói:

“Cmn! Đúng là không thể tin được, Thanh Thanh sư muội đánh không lại Tùng Lâm sư huynh trong khi đó Tùng Lâm sư huynh lại đánh không lại tên Vũ Tam khôn khiếp kia, chẳng lẽ hôm đó hắn nhìn trúng nhan sắc của Thanh Thanh sư muội cho nên có ý thua sao? Nếu thật là như vậy thì cmn chúng ta chẳng phải mất linh thạch oan uổng sao? Cmn chứ! ”

“Có gì mà ngại ngạc nhiên! Chuyện này ai mà chẳng biết, đám sư muội sư tỷ trong Phong qua tay hắn còn ít sao, chỉ tiếc là tên khôn đó không ngờ lại chẳng có liêm sỉ như vậy vì nữ nhân mà bán sạch mặt mũi gia tộc còn làm cho lão tử khuyên gia bại sản, tài sản tích góp một năm nay coi như mất trắng...”

“Hừ! Các ngươi lại đề cao hắn qua rồi, chẳng phải Đại Ca của hắn cũng không ra gì sao, đánh tới đánh lui lại thua một tên cò lơ phát phơ uổng công một năm này Đại trưởng lão ra sức bồi dưỡng hắn.”

Tiếng nói của bọn họ tuy không lớn nhưng lại dễ dàng truyền đến tai của Vũ Tam làm cho hắn giận đến tím mặt, chuyện hắn thua Đỗ Thanh Thanh chính là hắn tự làm tự chịu, ai nói gì hắn cũng đều coi như không có chuyện gì nhưng còn động đến đại ca của hắn thì không được vốn dĩ hắn định qua đó cho bọn họ một trận như nghĩ lại, hành động này sẽ càng bôi đen gia tộc nên hắn cố giận cho qua.

Ngay lúc này, trên lối đài lại truyền đến âm thanh của binh khí va chạm thu hút sự chú ý của mọi người bởi vì lúc nãy sau khi va chạm rồi tách rời nhau, hai người bọn họ có một khoảng thời gian đứng bất động nhìn nhau, có lẽ thời gian đó bọn họ đang âm thầm phân tích đối thủ của mình cũng nên.

Sau khi bọn họ nhìn chăm chăm vào nhau được một khắc thì không biết ai là người khởi sướng trước hoặc có lẽ bọn họ cùng một lúc lao vào nhau chiến đấu cũng nên, lần va chạm này Đỗ Thanh Thanh cũng không bị thiệt thòi vì nằng đã có kinh nghiệm trước đó nên bây giờ đã không còn sinh cường dùng lực đối lực với Tường Vi Tùng Lâm mà chuyển sang phương thức du đấu, vừa đánh vừa di chuyển.

“Hừ! Trò mèo quèo, tính chơi trò tiêu hao linh lực với mình sao? Đúng là ngây thơ mà” Tường Vi Tùng Lâm nhìn thấy Đỗ Thanh Thanh có hành động như thế liền đoán ra mục đích của nằng, hắn khẽ cười thầm nói trong lòng.

Sở dĩ hắn không sợ Đỗ Thanh Thanh đánh du kích với hắn là bởi vì thân thể của hắn có chút khác với người thường, tốc độ tiêu hao linh lực của hắn so với tốc độ hấp thu linh khí là khá lớn, sự chênh lệch này giúp hắn tu luyện cực nhanh, một đêm tu luyện của hắn sẽ đem lại hiệu quả gấp đôi so với một người bình thường tu luyện.

Đỗ Thanh Thanh đánh được một lúc liền nhận ra Tường Vi Tùng Lâm có chỗ không đúng, hai người đã giao chiến qua một đoạn thời gian rồi thì đánh lý ra lúc này Tường Vi Tùng Lâm phải có dấu hiệu xuống sức mới phải vì lúc này linh lực trong người nằng cũng đã tiêu hao hai phần ba rồi mà đối phương lại càng đánh càng khỏe, nếu cứ tiếp tục như vậy thì một lúc nữa nằng người thất bại không ai khác chính là nằng mà thôi.

“Không được rồi! Nếu mình còn không tìm ra được điểm đột phá thì sẽ rất nhanh thất bại, nếu kết quả đã không thể nào tránh được thì mình ngại gì không thử một chiêu đó biết đâu sẽ có kết quả bất ngờ thì sao!” Đỗ Thanh Thanh vừa nghĩ đến đây liền làm ra quyết định, thanh kiếm trong tay chém ra một nhát về phía Tường Vi Tùng Lâm.

“Keng” Âm thanh va chạm liền vang lên bởi vì một kiếm này gặp phải sự cản trở từ Thanh Kiếm của Tường Vi Tùng Lâm, Đỗ Thanh Thanh nương theo lực phản chấn, từ đó thành công lui về tạo khoảng cách khá là an toàn với Tường Vi Tùng Lâm

Lúc này, Tùng Lâm cũng không vội vàng đuổi theo bởi vì hắn cũng nhìn ra được Đỗ Thanh Thanh đang có mưu đồ gì đó và đúng là như vậy, ngay khi tạo ra được một khoảng cách nhất định Đỗ Thanh Thanh liền dừng lại.

Hai tay bắt đầu bấm pháp quyết, trước mặt nằng lúc này xuất hiện một những chấm li ti màu trắng nếu như dùng mắt thường sẽ không dễ dàng nhìn thấy được, lúc này chúng bắt đầu xoay vòng theo chiều kim đồng hồ và bắt đầu dài ra đến khi Đỗ Thanh Thanh một hơi thu tay lại thì kích thước của nó đã bằng một cây kim châm.

Ngay lúc này những cây kim châm bằng băng đột nhiên lao đi tựa như bị vật gì đó hút lấy đồng thời lúc đó Đỗ Thanh Thanh liền hô:

“Tuyệt Phách Băng Châm”

Không dừng lại ở đó, khi những chiếc Kim băng lao đi thì Đỗ Thanh Thanh cũng động trước mặt nằng liền xuất hiện một lớp khiên băng trong suốt, theo sự di chuyển của nằng thì nó liền

tục biến mất rồi xuất hiện lại kỳ một chỗ chính là thân ảnh của nàng cũng như vậy.

Tựa như lúc nàng chiến đấu với Vũ Tam đột nhiên biến mất và xuất hiện sau lưng hắn vậy. Một loạt hàng động lưu loát của nàng trong vài chục giây ngắn ngủi cho thấy nàng đã có suy tính từ trước và việc va chạm với Tường Vi Tùng Lâm là bước đầu tiên trong kế hoạch của nàng.

Tường Vi Tùng Lâm lúc này vẫn một mực bất động, một chiêu này của Đỗ Thanh Thanh hắn cũng biết đôi chút và hầu như bất kỳ một đối thủ ở đây đều biết chuyện này, trừ tên đang ngồi ngủ đàng kia bởi vì ba ngày nghỉ ngơi trước đó chính là khoảng thời gian để bọn họ tìm hiểu thông tin về những đối thủ mà bọn họ có khả năng gặp phải.

Sở dĩ hắn đứng bất động không làm gì chính là bởi vì hắn tin tưởng vào thực lực của bản thân hơn hẳn Đỗ Thanh Thanh. Tuy hắn đứng bất động nhưng trong đầu lại âm thầm nhanh chóng phân tích một chiêu này của Đỗ Thanh Thanh.

Nhìn sơ bộ chiêu thức của Đỗ Thanh Thanh có thể nói là một chiêu rất hoa mỹ xen lẫn bên trong chính là tốc độ tấn công cực kỳ nhanh nhưng nói đến uy lực thì hắn lại không cho là mạnh vì theo hiểu biết của hắn, một chiêu có thể xem là mạnh thì cốt lõi của nó là cân tính chứ không cần hình thức, càng đơn giản lại càng phát huy được uy lực vốn có của nó.

Đều hắn có chút quan tâm chính là chiêu này hình như Đỗ Thanh Thanh chỉ sử dụng đúng có một lần và lần đó cách đây chỉ có mấy ngày. Lần đó chiêu thức còn rất nhiều sơ hở, chỉ là lúc đó đối thủ của nàng cũng không phải quá mạnh nên không thể nào đánh bại nàng được.

Nhưng bây giờ, hình như sơ hở đó đã được bù đắp bằng sở trường của nàng đó chính tốc độ. Về điểm này mà so với Đỗ Thanh Thanh thì hắn cũng không chênh lệch với nàng bao nhiêu, thậm chí hắn còn có chút lợi thế vì Linh Căn của hắn chính là Hóa Linh Căn thế nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút không yên lòng.

Và sự lo lắng của hắn cũng không phải là thừa, khi những cây kim băng chạm vào tấm khiên trước mặt của hắn thì phát nổ, không dừng lại ở đó những bụi băng lại nhanh chóng hình thành một đóa sen băng nhỏ, nó tồn tại khoảng một giây rồi tan biến trong không khí.

Lúc này thân ảnh của Đỗ Thanh Thanh cũng vừa tới, một kiếm chém xuống liền xuất hiện ở phía sau lưng Tường Vi Tùng Lâm chém tiếp một kiếm rồi lại xuất hiện bên trái của hắn chém xuống một kiếm rồi lại xuất hiện phải của hắn chém xuống một kiếm và cuối cùng là xuất hiện ở trên đầu của hắn đâm xuống một kiếm.

Năm kiếm này Đỗ Thanh Thanh chỉ mất có hai giây để thực hiện, biểu hiện này của nàng nhanh chóng được các vị trưởng lão cùng quan khách để ý, không ít lời khen ngợi dành tặng cho Phong Chủ Thái Môn Phong:

“Tốt Tốt! Đỗ Mẫn Khang người làm rất tốt, có vẻ như năm nay Thái Môn Phong của người lại có thêm một nhân tài trên phương diện nghiên cứu bí tịch rồi, nhìn chiêu thức của cô gái này hẳn là từ việc nghiên cứu mà sáng tạo ra đây.”

“Tam trưởng lão! Người quá khen ta rồi, đây là do bọn nhỏ có tư chất tốt mà thôi” Đỗ Mẫn Khang nghe Hoàng Tổ Thương nói thế liền khiêm tốn nói,

Lúc này Tổ Thanh Mai đột nhiên lên tiếng nói:

“Mẫn Khang! Ta nhìn đũa nhỏ này có chút yêu thích với lại nàng đúng là một hạt giống tốt, nếu như ta thu làm đồ đệ, người sẽ không phiền chứ?”

Đỗ Mẫn Khang nghe nàng nói vậy liền cười tươi như hoa nhanh chóng tỏ thái độ:

“Ngũ Trưởng Lão! Người nói gì thế, nó được người thu làm đồ đệ là phúc phần của nó, ta làm sao lại phiền chứ!”

Mấy vị trưởng lão còn lại nghe hắn đồng ý liền tiếc hùi hụi nhưng người ta đã đồng ý rồi thì bọn họ mở miệng cũng không tiện. Tổ Thanh Mai thấy hắn sản khoái đồng ý liền cười nói:

“Tốt Tốt! Vậy sau Đại Hội người hãy báo nó đến gặp ta nhé!”

“Tuân lệnh ngũ trưởng lão!”.

Ngay lúc Đỗ Thanh Thanh chém ra ngũ kiếm cũng là lúc Tường Vi Tùng Lâm bắt đầu động đậy, tuy trước đó hắn bị một chiêu này của Đỗ Thanh Thanh làm cho bất ngờ nhưng Tùng Lâm là một người có tố chất tâm lý rất tốt nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khi thế kiếm ở năm vị trí sắp chạm vào hắn liền thật người ngồi xuống đồng thời đưa chân phải ra quét một vòng với tốc độ rất nhanh, một cột lốc xoáy hình thành rồi nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt chửng cùng lúc đó Tường Vi Tùng Lâm hét lớn:

“Phong Hỏa Liêu Nguyên”

Năm thân ảnh của Đỗ Thanh Thanh nhanh chóng bị ngọn lửa đỏ rực nuốt chửng một giây sau, một bóng hình bị đánh bay ra người này không ai khác chính là Đỗ Thanh Thanh, y phục trên người năm bị cháy xém, một vài chỗ còn bốc khói nghi ngút.

Ngọn lửa tan đi Tường Vi Tùng Lâm cũng xuất hiện với tư thế hiên ngang, đưa mắt quét một vòng về khu vực chờ của hắn, ánh mắt khẽ dừng lại chỗ Vũ Tiểu Vũ hai giây rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc này Lý Chân Nguyên cũng nhanh chóng xuất hiện, sau khi xác định Đỗ Thanh Thanh không còn khả năng chiến đấu liền tuyên bố Tường Vi Tùng Lâm chiến thắng, sau đó nhanh chóng gọi Vũ Tiểu Vũ và Triệu Trung Tinh lên bốc thăm.

Lần này nữ thần vận may không ngờ lại chiếu cố cho Vũ Tiểu Vũ làm cho Triệu Trung Tinh mặt mày như đưa đám, còn phía bên dưới sao khi biết được kết quả liền phản nộ chửi bới:

“Cmn! Thăng mặt phụ khoa này chắc chắn là con riêng của Tổng Chủ rồi, làm gì có ai lại may mắn liên tiếp như vậy!”

“Thằng chó sanh này!”

“Khốn kiếp! Cứ như vậy có khi nào hắn được làm Thủ Tịch Đệ Tử không, nếu như vậy thì tỷ muội chúng ta chắc chắn khổ rồi, ngày tháng sau này phải nhìn mặt hắn mà sống sao...”

"Nhìn mặt hắn sống còn đỡ à! Ta chỉ sợ phải làm nô lệ tình dục cho hắn cả đời kia. Không được ta phải tìm người nào yêu thích phá thân thôi, cho dù hắn có được ta cũng chỉ là ăn thừa của kẻ khác thôi, còn có...." Cô gái nói đến đây là liền nghĩ đến chuyện cho Vũ Tiểu Vũ đồ vỏ "Đúng chính là như vậy! Phải cho hắn đội nón xanh mới được không những thế còn phải cho hắn nuôi con của người khác nữa....!"

Vũ Tiểu Vũ đối với tình huống này căn bản là không thêm quan tâm, trong mắt của hắn lúc này chỉ có một thân ảnh mà thôi. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Ma hóa không thành

Khi trận đấu ở lối đài phía Bắc kết thúc thì những lối đài khác chỉ vừa mới bước vào trận đấu thứ hai mà thôi, sỡ dĩ những trận đấu ở chỗ này chậm hơn lối đài phía Bắc là bởi vì Trần Diễm Suong không chiến mà hàng, trận đấu kết thúc quá nhanh chóng trong khi đó những trận đấu khác chỉ vừa mới bắt đầu.

Trước đó, hai trận đấu thứ nhất ở hai lối đài Tây Nam và Đông Nam đã kết thúc, cặp đấu của La Tiểu Ninh và Đặng Công Mậu không tạo ra bất kỳ một bất ngờ nào, bất ngờ chỉ xảy ra ở cặp đấu của Đinh Tú Linh và Dương Tiểu Dung bởi vì chiến thắng tuyệt đối không phải dành cho những người có danh tiếng mà cũng dành cho những người không có gì nổi bật.

Tỷ như trận đấu của La Tiểu Ninh và Đinh Công Mậu thì phần thắng nhanh chóng thuộc về La Tiểu Ninh, tuy là trước đó hắn đã có một trận đấu rất kịch liệt với Mạc Thế Lâm và bị thương nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ làm cho La Tiểu Ninh ngã gục trước Đặng Công Mậu.

Thế nhưng cặp đấu của Đinh Tú Linh thì lại có chút khác biệt, đa phần ai cũng nghĩ Đinh Tú Linh sẽ dễ dàng dành thắng lợi bởi vì đối thủ của nàng là một Đan Sư đến từ Đan Thần Phong nhưng kết quả lại khiến cho một người có chút bất ngờ vì nàng lại thua thảm trước Dương Tiểu Dung.

Sau trận đấu thứ nhất chính là trận đấu thứ hai, lúc này bên lối đài phía Bắc cũng vừa kết thúc bốc thăm lượt tiếp theo và chính vào lúc này hai thân ảnh bước lên lối đài Tây Nam liền hấp dẫn sự chú ý của Vũ Tiểu Vũ.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, mỗi đường cong trên người của nàng đều có thể khiến cho nam nhân trầm luân, lúc này mũi của Vũ Tiểu Vũ có chút dị động vì hắn người thấy một mùi thơm, mùi thơm này hắn rất quen thuộc và hắn chắc chắn một trăm phần trăm là nó xuất phát từ cô gái đó.

Không chỉ riêng hắn bị hốt hồn và tất cả nam nhân ở đây đều như thế, sự xuất hiện của nàng lại một lần nữa khiến cho quảng trường có chút mất kiểm soát bởi vì sự náo động của những nam đệ tử.

Đối với sự cuồng nhiệt của bọn họ, cô gái không một chút quan tâm bởi vì trong lòng của nàng chỉ có một tên nam nhân và nàng cũng chỉ thuộc về tên nam nhân đó mà thôi, tuy hắn không biết lãng mạng là gì nhưng hắn vẫn đem lại cho nàng cảm giác an toàn và hạnh phúc.

Đối thủ của nàng là một gã thanh niên khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ của hắn rất mảnh khảnh tựa như một gã thư sinh chính cống, chỉ có điều thần tình của gã thư sinh này lại không có một chút sức sống. Khuôn mặt hắn tái nhợt không một chút huyết sắc, da dẻ của hắn cũng vàng vọt tựa như một người bị bệnh gan lâu năm.

Sau khi bọn họ cúi người chào nhau, Lư Ngọc Minh liền cho phép trận đấu bắt đầu. Gã thanh niên dường như không kiên nhẫn vừa có hiệu lệnh liền liên tục xuất chiêu, chiêu nào cũng muốn lấy mạng cô gái tựa như nàng ta là kẻ thù giết cha của hắn vậy.

“Keng”
Tiếng va chạm vào nhau của binh khí vang lên, cô gái đỡ một kiếm của gã thanh niên liền kẹp hắn vào trạng thái gần co, khi hai người đối mặt với nhau gã thanh niên không ngờ mở miệng nống chửi cô gái, tiếng mắng chửi của hắn còn kèm theo một chút oán hận cô gái:

“Tiện nhân họ Trần! Là ai? Là ai cho phép ngươi làm cho Phùng sư huynh đau khổ?”

“Phan Văn Tú! Chuyện của ta và hắn thì có liên quan gì đến ngươi?” Cô gái không để ý đến việc gã thanh niên mắng mình là tiện nhân, lên tiếng chất vấn.

“Không liên quan? Ngươi nói thật dễ nghe, ta cùng Phùng sư huynh là huynh đệ tốt của nhau, chỉ cần có người làm cho Phùng sư huynh không vui liền có quan hệ đến ta!”

Cô gái nghe hắn nói vậy có chút thất thần, thanh kiếm trong tay hơi buông lỏng và gã thanh niên tên Phan Văn Tú nhanh chóng chớp lấy cơ hội liền đâm nàng một nhát, may mắn lúc đó nàng kịp lúc lấy lại tinh thần dùng kiếm gạt ngang nên chỉ bị thanh kiếm của hắn cắt qua vai bị thương nhẹ.

Khi cô gái bị thương Vũ Tiểu Vũ hai mắt có chút lo lắng đứng ngồi không yên, hắn rất muốn chạy lên lối đài đánh cho cái gã thanh niên kia một trận vì tội làm bị thương nữ nhân của hắn nhưng hắn cũng biết đây là thi đấu và việc bị thương là không thể tránh khỏi nên cố kìm chế bản thân không làm ra hành động gì quá phận.

Sỡ dĩ cô gái thất thần không phải vì câu nói của hắn mà bởi vì nàng nghe xong liền liên tưởng đến lời đồn đại của hai người bọn họ, từ trong lời nói của Phan Văn Tú cùng với hành động của hắn, nàng có thể đoán được giữa hắn và Phùng Chí Khanh tuyệt đối không chỉ là tình cảm huynh đệ bình thường vì ánh mắt của hắn khi nói về Phùng Chí Khanh lại rất giống ánh mắt khi nàng nghĩ về gã nam nhân của mình.

Có lẽ Phan Văn Tú cũng hiểu tình cảm đặc biệt của hắn dành cho Phùng Chí Khanh sẽ không thể nào được Phùng Chí Khang đáp lại nên hắn chỉ có thể lạng lະ quan tâm vị Sư huynh của mình vì ở thời đại này hai gã nam nhân yêu nhau chính là một điều cấm kỵ bị mọi người phi nhổ và chính vì thế mà có lời đồn đại về tình cảm giữa hai người bọn họ cũng nên.

Phan Văn Tú thấy một kiếm của mình không thể giết chết Thủy Tiên liền tức giận, thanh kiếm trong tay huy động miêng hét to:

“Đường Đăng Thuật! Thứ thứ nhất Mộc Đăng Văn Vũ!”

Hắn vừa dứt lời sân đấu liền xuất hiện hơn chục cổ dây leo trong giống như những xúc tu vung vẩy trong không trung, đồng loạt tấn công về phía Thủy Tiên tựa như muốn trói nàng lại vậy chỉ là vừa đến gần liền bị nàng một nhát chém đứt.

Phan Văn Tú sau khi sử dụng một chiêu này, khuôn mặt liền trở cực kỳ tái nhợt càng thêm khó coi, có lẽ một chiêu này đối với hắn chính là quá sức chịu đựng chăng? Đây cũng chỉ là suy đoán của mọi người mà thôi, thực tế trong quá khứ Phan Văn Tú có lần đã tiến rất sâu vào trong đại hội chỉ còn cách một trận đấu thôi là hắn có thể tiến vào trận đấu chung kết ở hàng đệ tử của hắn nhưng trở trêu thay hắn lại tự động bỏ cuộc.

“Tiện Nhân! Còn muốn phản kháng, ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó đâu!” Mắt thấy Mộc Đăng của mình sắp trói được Thủy Tiên nhưng bị nàng liên tục chém đứt, Phan Văn Tú liền dơ kiếm lên tấn công về phía Thủy Tiên, đồng thời cái miệng vẫn không quên mắng chửi nàng.

Thủy Tiên đối với lời mắng chửi của hắn căn bản là không quan tâm, cái nàng quan tâm nhất chính là sự dị thường của Mộc Đăng trước mặt, nàng liên tục chém đứt nhưng nó lại liên tục sinh trưởng, ban đầu nó rất mềm yếu nhưng dần dần lại rất cứng và mạnh mẽ, mỗi một lần nó quất xuống chạm vào thanh kiếm của nàng thì lực đạo mỗi lần đều tăng lên đến giờ cánh tay của nàng đã cảm thấy có chút rung rẩy.

Nàng vừa thủ vừa lui nhưng Mộc Đăng dường như có linh thức, nàng lui tới đâu là nó mọc lên tới đó, cùng lúc này một kiếm của Phan Văn Tú cũng vừa tới đâm vào trước ngực của Thủy Tiên, nàng quét một kiếm chém lui từng sợi Mộc Đăng đồng thời cũng tung người đá vào mũi Thanh Kiếm của Phan Văn Tú. Cùng vào lúc đó sợi Mộc Đăng vừa bị nàng chém đứt mọc ra quần vào hai chân của nàng kéo xuống mặt đất.

Phan Văn Tú thấy vậy khuôn mặt liền hiện lên sự vui vẻ, ánh mắt trở nên thâm độc miệng của hắn lầm bầm, âm thanh chỉ vừa đủ cho nàng và hắn nghe “ Bất kỳ ai làm cho Phùng Sư

Huỳnh tồn thương đều phải trả một cái giá cực đắt, cho dù người có là người Phùng sư huỳnh thích cũng không ngoại lệ. Tiệp Nhân họ Trần! Ta không chỉ giết người mà tình lang của người, ta cũng sẽ làm như vậy, người tưởng bí mật qua lại với hần thì không ai biết sao? Người quá là ngay thơ rồi!”

Sở dĩ đến tận hôm nay Phan Văn Tú mới ra tay chính là vì hần bận điều tra nguyên nhân của chuyện này, hôm đó Phùng Chí Khang từ lời đài trở về mang thần sắc buồn bã, hần thấy vậy liền hỏi han quan tâm nhưng Phùng Chí Khanh lại không muốn nói và hần cũng không tiện hỏi thêm.

Dù trong lòng hần rất khó chịu nhưng hần cũng chẳng biết phải làm sao, hần có thể không giữ lại bất kỳ bí mật nào với Phùng Chí Khanh nhưng hần lại không có quyền gì bắt Phùng Chí Khanh phải làm như vậy với hần.

Tối hôm đó hần tự tay làm mấy món Phùng Chí Khanh thích rồi cầm theo một bình rượu thượng đẳng rất có danh tiếng là Diệp Trúc Thanh của Diệp Trúc Tửu Phường đến chỗ của Phùng Chí Khanh giải sầu, hần cũng không ôm tâm lý Phùng Chí Khanh sẽ đồng ý nhưng hôm nay Phùng Chí Khanh lại phá lệ cùng hần uống một chút rượu, bình thường chỉ có mình hần uống mà thôi.

Đến giữa đêm, khi hai người đang nói chuyện về Đại Hội thì hần mới dùng lời lẽ uyển chuyển giống như vô tình đề cập để chuyện hồi chiều, lúc này Phùng Chí Khanh đã ngà ngà say nên cũng không nghĩ nhiều liền thả lơi với hần, Phan Văn Tú nghe xong liền rất tức giận và quyết định sẽ trả thù Thủy Tiên nên mới có chuyện như ngày hôm nay.

“Cái gì? Hần theo dõi mình?” Nàng hoàn toàn mất bình tĩnh “Không thể để cho hần làm hại Chàng được, ta phải giết hần...”

Thủy Tiên vừa nghe hần định làm hại Vũ Tiểu Vũ thì đột nhiên đôi mắt biến thành huyết sắc, cả thân hình nàng lúc này có một tầng hắc sắc mỏng bao bọc, dị động này liền bị tất cả cao tần Thái Sơ Tông chú ý, đoạn Mộc Đằng đang quán quanh hai cánh tay của Thủy Tiên cũng bị nàng dùng sức bứt đứt mặc cho nó bấy giờ đã cực kỳ dẻo dai.

Sự biến đổi đột ngột của nàng liền làm cho Ma Thần Ngọc trong thức hải của hần giao động, lúc này một âm thanh quen thuộc vang lên trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ:

“Không tốt! Nàng chuẩn bị Ma Hóa?”

“Người tỉnh rồi? Ma Hóa là sao? Người nói gì ta không hiểu?” Vũ Tiểu Vũ có chút bất ngờ hỏi,

“Bây giờ không phải là lúc để ta giải thích cho người, chúng ta không còn thời gian để làm việc này, việc cấp thiết bây giờ chính là làm cho nàng nhưng quá trình này lại, nếu cứ tiếp tục như vậy cơ thể của nàng sẽ không chịu nổi với lại một khi nàng Ma Hóa thành công thì ngay lập tức sẽ bị bọn người đó tiêu diệt, Ma Tộc ở đây không được chào đón!”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe hần nói vậy liền gấp gấp nói:

“Vậy giờ ta phải làm sao để ngăn nàng ta lại, liệu mấy người đó có phát hiện gì không?”

“Bây giờ ta sẽ cho người một đoạn khẩu quyết, sau đó người hãy đọc cho nàng nghe, nàng sẽ nhanh chóng trở lại bình thường thôi, còn việc có bị phát hiện hay không thì còn phải nhìn vào nhân phẩm của nàng tốt hay xấu, nhưng ta chắc chắn một điều nếu như người còn dãi dòng nữa thì nàng tuyệt đối sẽ bị phát hiện!”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe hần nói vậy liền nhanh chóng học thuộc đoạn khẩu quyết này, sau đó dùng truyền âm đọc cho nàng nghe:

“Tâm Phiền Ma Động, Tâm Tĩnh Ma Yên, Nô Bộc Ma Thần, Truyền Tồn Bất Diệt...”

Đoạn khẩu quyết vừa đến tai của Thủy Tiên, nàng liền vô thức đọc theo từng câu từng chữ nhanh chóng đánh sâu vào trong linh thức đang bị Ma Hóa của nàng làm cho nó yên tĩnh và nàng cũng từ từ lấy lại được ít thức.

Chỉ là nàng còn chưa kịp ổn định lại tinh thần thì trước mắt của nàng chính là Phan Văn Tú đang cầm Kiếm lao tới, Thanh Kiếm chỉ còn cách nàng nửa mét là sẽ đâm xuyên qua thân thể, nàng lúc này chỉ kịp tạo ra một lá chắn trước người bởi vì hai chân của nàng vẫn còn đang bị Mộc Đằng quán lấy không thể di chuyển...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Khẩn trương! khẩn trương lên!

“Khẩn trương! Khẩn trương lên nào! Chỉ còn một hai ngày đường nữa là tới nơi rồi, nếu như các người làm chậm trễ đại sự lần này thì lão tử sẽ lột da hết tất cả các người!”

Người lên tiếng là một gã trung niên tầm 45 tuổi, lúc này hần đang hò hét tay vung vẩy chỉ về những thiếu niên đang nghỉ mệt dưới những tán cây mà ra lệnh, bọn chúng vừa nghe tiếng quát tháo của gã trung niên liền không một chút chóng cự mà nhanh chóng thu thập hành lý lên đường.

Ở cách xa bọn họ một chút cũng có một đoàn người với cờ xí của Tông Môn nào đó, bọn họ cũng khẩn trương vội vã thu thập hành lý nhanh chóng lên đường như bọn người đằng kia, đoàn người này gồm một ngàn người cho thấy bọn họ chỉ thuộc loại những tông môn cỡ nhỏ mà thôi.

Sau khi hai tông môn ổn định đội hình lên đường, gã trung niên lúc này quát tháo liền hướng đến chỗ của một gã trung niên khác, có lẽ mục đích của hần chính là gặp gã trung niên này vì vừa đến hần liền cất tiếng:

“Tào huỳnh! Ban nãy huỳnh có cảm thấy một nguồn năng lượng khác thường nào không?”

“Không dấu gì huỳnh, nếu vừa nãy không nhận thấy có nguồn năng lượng này, ta cũng không báo người thúc đệ tử lên đường sớm như vậy, một đường này bọn chúng đã khổ cực rồi, nếu không để bọn chúng có trạng thái tốt nhất ta e một chén canh cũng khó lòng mà được chia.” Người được gã trung niên gọi là Tào Huỳnh cũng nhanh chóng trả lời,

“Tào Huỳnh! Người nói đúng! Ta cũng chính vì chuyện này mà vội vã qua đây bàn với người một chuyện.”

“Thái Huỳnh! Người muốn bàn chuyện gì, vốn dĩ Hóa Chân Tông ta và Liệt Diễm Môn của người là nhiều năm tương giao, mối quan hệ này tồn tại đều là do Tông Chủ của ta và Môn Chủ của người là huynh đệ ruột thịt sáng lập nên, có gì người cứ nói thẳng!”

Tào Chân Lý nói không sai, Hóa Chân Tông của hần là do Nguyễn Lão Ngũ sáng lập cùng thời điểm đó Liệt Diễm Môn của Thái Đông Ly cũng được Nguyễn Nhạc Tam lập nên, hai huynh đệ họ vốn báỉ một vị vị cao nhân trên núi Tam Sơn làm sư phụ, sao khi học nghề thành tài liền xuống núi lịch lãm.

Qua một đoạn thời gian quay lại thì không ngờ nhận được tin sư phụ của mình đã quy tiên và để lại cho bọn họ một bộ Tâm Pháp thất truyền có tên là Thái Dương Chân Kinh bởi vì hai

người là huynh đệ ruột thịt lại rất là yêu thương nhau nên không có người nào có ý người chiếm làm của riêng mà cùng nhau tu luyện.

Và cũng chính vì thế mà bọn họ phát sinh mâu thuẫn, trong một lần đang cùng đệ đệ của mình nghiên cứu Tâm Pháp, Nguyễn Lão Ngũ đưa ra lý giải của mình về tầng tiếp theo thì Nguyễn Nhạc Tam lại không có là như vậy và đưa ra lý giải riêng của mình cho đại ca xem nhưng Nguyễn Lão Ngũ lại không đồng ý với cách lý giải đó.

Mâu thuẫn xảy ra và để giải quyết mâu thuẫn đó hai huynh đệ bọn họ đã đưa ra urot định chính là mỗi người tự mình tu luyện theo phương pháp của mình rồi tỷ thí và kết quả lần đó Nguyễn Lão Ngũ đã giành thắng lợi khiến cho Nguyễn Nhạc Tam không phục, sự ganh ghét lại càng lúc càng tăng thêm khi Nguyễn Lão Ngũ càng ngày càng tăng tiến trên con đường tu luyện bỏ xa vị đệ đệ của mình.

Chính vì điều này đã làm cho Nguyễn Nhạc Tam sinh ra oán khí với đại ca của mình, mâu thuẫn cứ thế càng ngày càng trở nên gay gắt và chuyện gì đến cũng phải đến Nguyễn Nhạc Tam quyết định xuống núi rồi đi vì hắn không muốn tình cảm huynh đệ bấy lâu đổ vỡ hoặc có lẽ hắn sợ hắn sẽ không kiểm soát được bản thân mình mà làm ra chuyện gì đó có lỗi với đại ca của mình cũng nên.

Thật ra tất cả mọi chuyện đều vì một chữ đồ kỵ mà thôi, từ nhỏ Nguyễn Lão Ngũ đa có tư chất hơn người nên trên phương diện tu luyện tiến bộ rất nhanh vượt xa đệ đệ của hắn nhưng trên phương diện đối nhân xử thế lại có chút không thỏa đáng nên mới khiến Nguyễn Nhạc Tam sinh ra oán khí mà bỏ đi.

Sau khi Nguyễn Nhạc Tam rời đi không lâu thì Nguyễn Lão Ngũ cũng thu nhận đệ tử và lập nên Hóa Chân Tông, vài chục năm sau đó danh tiếng của Nguyễn Nhạc Tam cũng nổi lên với cái danh Môn Chủ Liệt Diễm Môn. Khi bọn họ một lần nữa gặp lại nhau chính là ở trên chiến trường bởi vì thù hận phát sinh trên người của đệ tử hai Tông Môn.

Cuộc chiến diễn ra trong vài trăm năm, lúc đó hai người Nguyễn Lão Ngũ và Nguyễn Nhạc Tam đến một cảnh giới nhất định, có chút nhìn thấu hồng trần quyết định đình chiến dù sau tình cảm hai người huynh đệ bọn họ trước giờ vẫn luôn luôn rất tốt. Họ xóa đi ký ức của tất cả mọi người từ trên xuống dưới và lập ra mình thế, kể từ đó cho đến nay hai tông môn vẫn là mình hữu tốt với nhau.

Thái Đông Ly nghe Tào Chân Lý nói như vậy liền nghĩ đến giao tình hai bên gần đây có phần mờ nhạt nên có chút e dè nói:

‘Không đồng gì Tào huynh, ta lần này phụng mệnh dẫn theo đệ tử từ đến Thái Sơ Tông vốn là kiểm một chút lợi ích về cho Liệt Diễm Môn nhưng dưới tình huống này chúng ta chỉ có thể đứng chung một chiến tuyến với nhau, huynh hiểu ý ta nói chứ?’

Tào Chân Lý nghe hắn nói vậy liền có chút kinh ngạc bởi vì trước khi đi Tông chủ của bọn họ cũng đã dặn dò kỹ lưỡng, Tông Chủ bảo chuyện lần này nếu như có thể thì cứ hàng động riêng biệt không cần dính dáng đến bất kỳ ai.

Hắn cũng hiểu mấy năm nay trên hình thức thì hai Tông Môn chính là mình hữu của nhau nhưng sâu bên trong lại có chút phai nhạt đi rồi bởi vì lúc này khi hai Tông Môn đều xuống dốc thì Hóa Chân Tông lại bám được vào chân của Phượng Vũ Thành còn Liệt Diễm Môn lại tiếp tục tuột dốc không phanh nên thái độ đối xử với bên kia đã không còn như trước.

Nhưng hôm nay Tào Chân Lý nghe Thái Đông Ly nói như vậy liền hiểu Môn Chủ phía bên kia cũng có thái độ không muốn hợp tác với bên đây không lẽ bên kia cũng tìm được chỗ dựa, nếu như vậy thì hắn phải nhanh chóng báo với tông môn để có đối sách hợp lý. Hắn nghĩ đến đây có chút thờ dãi nói:

“Dưới tình huống này thì không còn cách nào khác ngoài chuyện hợp tác rồi. Nhưng ta cũng nói trước với huynh, đến lúc đó ta sẽ nhìn theo tình huống mà làm việc, chuyện hợp tác với nhau đến lúc đó có thể thành hay không còn phải xem chung ta có chung mục tiêu chung lợi ích hay không, Huynh đồng ý chứ?”

“Tốt! Ta đồng ý, đến lúc đó huynh cũng đừng trách ta không nhận người quen nha!”

Tào Chân Lý gật đầu cười nói, bọn họ cũng không phải là mới lần đầu hợp tác với nhau, hắn nhớ lần đầu tiên bọn họ hợp tác với nhau là khi đó đôi bên vẫn còn quan hệ chặt chẽ và bọn họ cũng chỉ là những đệ tử bình thường.

Trong khi bọn họ đang bàn tính với nhau thì những chỗ khác cũng có tình huống khẩn trương tương tự, ai cũng gấp gấp lên đường như bọn họ, chỉ là quy mô những Tông Môn đó lớn hơn bọn họ gấp mấy lần.....

-----o0o-----

Dị động phát sinh từ người của Thủy Tiên không những dẫn đến sự chú ý của bọn người đó mà cũng làm cho bọn người cao tần ở Thái Sơ Tông trầm tư, ai cũng có chút lo lắng không yên trong lòng, lúc này Trần Thoái Thương rời khỏi vị trí của mình bước đến chỗ của Mạnh Thiên Uy thì thầm:

“Tông chủ! Chuyện lần này với lần đó ở Vũ Sát Phong có điểm giống nhau, phải chăng Thủy Tiên chính là người đó?”

“Trần Trường Lão! Người quá đa nghi rồi, ta thấy mọi chuyện chưa chắc đã như ngươi nghĩ đâu, nếu ta đoán không lầm thì tình trạng vừa rồi của Thủy Tiên chính là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma thôi, có lẽ Phan Văn Tú đã nói chuyện gì đó làm cho nó kích động nên mới dẫn đến như thế”

“Tông Chủ ngài nói cũng có lý chắc là ta đã quá đa tâm nhưng vừa rồi quả thật ta cảm nhận được một nguồn năng lượng có chút giống với nguồn năng lượng phát ra từ Vũ Sát phong khi đó”

“Ta cũng cảm nhận được nhưng vừa mới bắt được thì nó lại mất tung mất dạng, vị trí đại khái chính là ở phía bên kia”

Mạnh Thiên Uy vừa nói tay hắn vừa chỉ về kháng đài cổ vũ sau lưng Vũ Tiểu Vũ, Trần Thoái Thương nhìn sang theo hướng ngón tay chỉ liền có chút ngẫm nghĩ không ngờ sự việc lần này có chút trùng hợp “Nếu đúng như Mạnh Tông Chủ nói thì chuyện này không liên quan đến Thủy Tiên rồi, bởi vì nguồn năng lượng đáng lý phải phát ra từ người nàng mới đúng?”

Khi hắn đang bận tâm suy nghĩ thì “Ầm” một tiếng nổ vang dội phát từ lời dài của Thủy Tiên, một bóng người bay ra và người này không ai khác chính là Thủy Tiên. Tuy nàng đã lấy lại được ý thức nhưng tác dụng phụ từ Mộc Đẳng làm nàng không hề có một chút lực phản kháng trước đòn tấn công của Phan Văn Tú.

Thủy Tiên sau khi bị đá bay ra liền phun một ngụm máu tươi khó khăn ngồi dậy, trên người của nàng bây giờ đầy vết thương do kiếm để lại, nhìn người ngọc thể thâm như vậy khiến cho tất cả cảm nam nhân bên dưới đều có chút đau lòng muốn lao lên che chở.

Nhưng vào lúc này lại có một tên nam nhân không nghĩ như vậy, Thanh Kiếm trong tay không một chút khách khí đâm thẳng vào ngực trái của nàng và người này không ai khác chính là Phan Văn Tú.

Nhìn cảnh người đẹp có thể hương tiêu ngọc vẫn ai nấy cũng đều xúc động muốn ra tay ngăn cản nhưng tuyệt nhiên không ai dám ra tay vì hai chuyện, một là quy tắc thì đâu không cho phép và hai là bọn họ sợ Phan Văn Tú trả thù.

Phùng Chí Khanh thấy cảnh này cũng đứng ngồi không yên trong lòng lại trách Phan Văn Tú đồng thời cũng tự trách bản thân tại sao hôm đó lại uống rượu rồi không kìm chế được buộc miệng nói ra cho Phan Văn Tú biết “Đúng là uống rượu không tốt mà! Không phải ngẫu nhiên người ta bảo rượu vào là lời ra, chuyện khó nói cứ uống rượu vào thì lại dễ dàng nói ra hết à!”

Người cũng đứng ngồi không yên như hần còn có Vũ Tiểu Vũ, không như hần Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng chạy đến chuẩn bị ra tay thì “Keng” thanh kiếm của Phan Văn Tú bị đánh bay một bóng người xuống hiện, người này không ai khác chính là Mạnh Thiên Uy, khuôn mặt tròn trĩnh hiền hậu của Lão khê nhả lại nhìn Phan Văn Tú hỏi:

“Người biết người đang làm gì không?”

“Bẩm Tông Chủ! Ngài hiểu lầm rồi, đệ tử chỉ muốn gác kiếm lên người của Trần sư tỷ để chắc rằng tỷ ấy không thể ra hậu chiêu chuyển bại thành thắng mà thôi” Không một chút sợ sệt Phan Văn Tú bình tĩnh trả lời.

Mạnh Thiên Uy nghe hần nói vậy liền nhìn thẳng vào mắt hần một lúc lâu rồi nói:

“Tốt!”

Sau đó lão quay sang nói với tất cả các đệ tử còn lại, một câu rồi trở về vị trí của mình:

“Ta nhắc lại cho các người nhớ, những cuộc tỷ thí hôm nay chỉ mang tính chất giao lưu học hỏi, điểm đến là dừng, đừng để xảy ra chuyện gì phải hối tiếc, các người hiểu chứ?”

Lúc này Lư Ngọc Minh cũng tiến lên lời đài tuyên bố người thắng cuộc là Phan Văn Tú sau đó cho ba người tiến vào vòng trong bốc thăm, không ngờ kết quả lần này Hoàng Lê Vi lại bốc được phiếu trống không phải thi đấu.

Mọi người bên lại dưới thềm than thở:

“Đúng là một cô gái có số tốt hai lần bốc được phiếu trống”

“Đúng vậy! Là tốt một cách không bình thường, có lẽ nhân phẩm của nàng đã dùng hết cho Đại Hội lần này rồi cũng nên”

“Có gì mà hay ho chứ! Căn bản chỉ là một con đàn bà lẳng lơ thôi” Người lên tiếng là một cô gái có nhan sắc xấu xí.

Cô gái vừa lên tiếng liền bị một số nam nhân ái mộ Hoàng Lê Vi mắng chửi:

“Nói người ta không nhìn lại bản thân mình à, nhân phẩm đã không bằng người ta lại đi nói xấu! Đúng là mắt chó nhìn người!”

“Nhân cách cũng chỉ đến thế là cùng!”

“Bỏ đi là mà làm người!”.

Đối với những thứ này Vũ Tiểu Vũ không hề qua tâm, khi thấy Thủy Tiên bình an vô sự, trái tim đang loạn nhịp của hần liền trở lại bình thường, nếu như không phải Mạnh Thiên Uy ra tay trước hần một chút thì hần đã bất chấp tất cả mà ra tay cứu người rồi, không có gì quan trọng bằng việc bảo vệ người mình yêu thương cả, nhất là cô gái ấy đã hy sinh cho mình quá nhiều.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Cảm giác đeo gông vào cổ

Một buổi chiều mát mẻ với cái nắng êm dịu phủ vào ngọn núi Bàn Tọa Sơn, lúc này ở trong một động phủ nào đó ở Vũ Sát Phong có một đôi nam nữ đang chơi trò vật lộn với nhau, nhìn mồ hôi nhễ nhãi trên thân thể hai người bọn họ thì có thể đoán được, hai người chơi trò này cũng đã một thời gian dài rồi.

Ngay lúc này động tác của tên nam nhân có vẻ nhanh lên làm cho khuôn mặt của cô gái cho chút nhả lại vì không thể nào chịu đựng được lực lượng đang tới dồn dập của hần, qua được một lúc thì động tác của hần từ từ dừng lại, cả hai bắt thở dốc.

Tên nam nhân nằm vuột ve cô gái một một lúc rồi cuối cùng cũng dứt khoát rồi đi bỏ lại cô gái với thân tình mệt mỏi và đầu tóc khá là bù xù. Sau một lúc nghỉ ngơi, cô gái dường như lấy lại được một chút sức lực bởi vì nàng đưa tay bắt đầu sửa sang lại đầu tóc cho gọn gàng, một khuôn mặt xinh đẹp dưới mái tóc bù xù đó hiện ra, nếu như có ai đó quen biết cô gái này ở đây sẽ rất ngạc nhiên vì cô gái vừa chùng đưng với nam nhân lại chính là Mạnh Lệ Nương băng lãnh chán ghét nam nhân, với danh hiệu Băng Diện Sát Lang khiến cho bất kỳ kẻ nam nhân nào cũng phải khiếp sợ.

Nàng nằm ở đó một lúc rồi cuối cùng cũng đứng dậy bởi vì thời gian thi đấu cũng sắp bắt đầu, chỉ là nàng vừa nghiêng mình liền cảm thấy chỗ nào đó trên người mình đau nhất, càng kiểm cho nàng khó chịu hơn chính là dòng chất lỏng chảy ra từ nơi đó, khiến cho nàng nhịn không được thẳm mắng một câu “Đúng là sắc quỷ đầu thai làm như chưa bao giờ được ăn vậy!”.

Mạnh Lệ Nương nói đến đây liền nhớ đến tình cảnh lúc này không khỏi đỏ mặt, lại thầm tự trách bản thân quá mức phóng túng không biết xấu hổ mà hét loạn cả lên, nếu không phải trước đó nàng làm một chút kết giới cách âm thì có lẽ chuyện xấu hổ này sẽ bị người khác phát hiện. Nàng cũng không nghĩ rằng chuyện gọi hần đến sẽ phát triển đến mức này.

Lúc này sau khi nàng biết được hần không cần phải thi đấu mà trực tiếp bước vào trong liền thở phào nhẹ nhõm bởi vì nàng biết tính khí của hần nếu như không phải bốc được la thăm trống rỗng thì có lẽ hần đã chủ động tự thua rồi, thậm chí là hần có thể làm ra chuyện bỏ luôn quyền thi đấu cũng nên, nếu chuyện xảy ra như vậy thì sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến vận cuộc của nàng, khi mà Lý Mộng Trinh vẫn đang trên đà chiến thắng không có dấu hiệu dừng lại.

Chính vì thế khi cuộc thi đấu được cho tạm dừng nàng liền gọi hần đến đây để động viên, trong lời nói có chút ám muội chỉ, chỉ cần hần bài ra thực lực vượt trên Lý Mộng Trinh thì nàng sẽ cho hần thân mật, nhưng nàng không ngờ rằng Vũ Tiểu Vũ lại là một con người thực tế sợ nàng xong chuyện sẽ quên lời nên muốn nàng ứng trước cho hần một chút lợi tức. Cũng chính vì nàng đáp ứng nên hần mới được đăng chân lên đăng đầu từ bước áp sát, cộng thêm nàng có chút động tình nên hần thuật lợi mà tiếng vào. Nhưng nàng lại không nghĩ, việc nàng thiết lập kết giới cách âm trước đó đã phản bội lại suy nghĩ của nàng, nếu nàng không nghĩ đến chuyện này thì cần gì phải thiết lập cách âm để phòng chuyện xấu.

Sau khi tẩy rửa cơ thể sạch sẽ đồng thời cũng xóa đi mọi vết tích mà Vũ Tiểu Vũ để lại trên người mình, Mạnh Lệ Nương mới vội vàng thay đổi y phục mà chạy đến nơi thi đấu. Tuy nàng đã xóa sạch mọi vết tích nhưng những rặng mây hồng trên khuôn mặt của nàng lại một lần nữa phản bội chủ nhân của nó, nếu như để một người có kinh nghiệm trong chuyện này thấy được thì nhất định bọn họ sẽ nhìn ra được nàng vừa mới làm xong chuyện gì.

.....

Lại nói về Vũ Tiểu Vũ sau khi rời khỏi động phủ của Mạnh Lệ Nương, tâm trạng của hần lúc này vẫn còn lẩn lẩn đầy phần khởi, lúc này khi Mạnh Lệ Nương bảo hần đến động phủ của

nàng thì hẳn đã nghĩ đến chuyện sẽ lại bị nàng mắng cho một trận nhưng hẳn không ngờ mình lại có những giây phút tuyệt vời như vậy.

Trong lòng hẳn không khỏi cảm ơn Lão Tông Chủ đã anh minh, sáng suốt, tạo cho hẳn có cơ hội tiến thêm một bước trên con đường tình cảm với con gái của lão, nếu như những lời này mà để cho Mạnh Thiên Uy nghe được chắc hẳn lão sẽ một chương đánh chết hẳn.

Sở dĩ Mạnh Thiên Uy cho bọn họ tạm nghỉ cũng là vì suy nghĩ cho tất cả mọi người ở đây chứ nào có như lời hẳn nói, tuy nói tất cả tu sĩ bọn họ đều không sợ nắng mưa cũng như trong một thời gian dài không cần ăn uống nhưng cũng chẳng có ai nguyện ý hàng xác mình thì đấu dưới cái nắng gay gắt như vậy.

Lúc này trên con đường đi đến Đại Điện Thái Sơ Tông cũng đã có không ít đệ tử tụ tập với nhau để đi xem thi đấu, khuôn mặt của bọn họ rất là phấn khởi, vẻ u sầu vì chuyện xung quân đã bị bọn họ gạt sang một bên bởi vì nó đã là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Nếu như nhìn vào y phục đang mặc trên người của những đệ tử đang tụ tập, bất kỳ ai cũng sẽ dễ dàng đoán được bọn chúng là đệ tử của Thái Môn Phong, vì sao bọn họ tụ tập nhiều như vậy? Tất cả là bởi vì chủ đề bàn luận lúc này liên quan đến việc Thái Môn Phong có thể tiếp tục chương quân Thái Sơ Tông nữa hay không?

Sở dĩ nói như vậy là vì đệ tử Thủ Tịch sẽ là người thay mặt Thái Sơ Tông xử lý hầu hết tất cả mọi chuyện và đệ tử của Thái Môn Phong bọn họ rất có khả năng sẽ tiếp nhận vị trí này, vinh dự như vậy làm sao bọn họ có thể đau buồn cho được, ít nhiều khi bọn họ ra ngoài làm việc cũng sẽ dính chút phong quang bên trong.

Sau khi Vũ Tiểu Vũ trở về động phủ tẩy rửa xong liền đến địa điểm thi đấu, tuy nói hẳn không có trận đấu nào nhưng lời đã hứa với Mạnh Lệ Nương và lợi tức cũng đã thu thì hẳn cũng không thể nuốt lời cho được chính vì thế hẳn bắt buộc phải đến xem những trận thi đấu ở lời đài của mình để biết đối thủ ra chiều gì, để cho hẳn còn tìm ra đối sách hợp lý.

Lúc này ở khu vực dành cho đệ tử cổ vũ đã tụ tập không ít đệ tử đến xem, những người đến đây cũng đang bàn tán rất là sôi nổi, nội dung của thảo luận của bọn họ không có gì ngoài dự đoán người nào sẽ có khả năng đạt được vị trí Thủ Tịch đệ tử, cách Vũ Tiểu Vũ không xa cũng truyền đến tiếng bàn tán của một nhóm người nào đó:

“Trần sư huynh! Huynh nói thử xem lần này chức vị Thủ Tịch đệ tử sẽ về tay ai, có khi nào lại là người của Thái Môn Phong chúng ta không?”

“Nếu như huynh đoán không lầm thì lần này rất có thể là La Tiểu Ninh sẽ thượng vị bởi vì so về tu vi cùng thực chiến thì lúc này La sư huynh là người có ưu thế nhất.”

“Theo như Huynh nói thì Thái Môn Phong chúng ta lại có một vị Thủ Tịch đệ tử nữa rồi, chỉ là theo ý của của đệ thì Phan sư huynh rất có khả năng sẽ thượng vị à! Nhìn trận đấu của Huynh ấy với Trần sư tỷ là biết trình độ của Huynh ắt như thế nào rồi.”

Hắn vừa dứt lời thì cả bọn đều cười trừ không cho là phải bởi vì ai cũng nhìn ra trong trận đấu đó Thủy Tiên không thể hiện được nhiều, có thể nói là nàng đánh dưới sức nên Phan Văn Tú mới có khả năng dành chiến thắng. Tên sư đệ thấy mọi người như vậy có chút ngượng ngùng không dám nói gì nữa.

Đồng dạng cũng có tâm tình tốt giống bọn họ còn có Đỗ Mặc Khang, tâm tình của hắn lúc này không phải tốt bình thường mà rất rất là tốt. Bởi vì từ lúc hắn chương quân Thái Môn Phong tới giờ thì hầu như mỗi khi chọn lại vị trí Thủ Tịch đệ tử thì đều là đệ tử ở Phong hắn thượng vị.

Năm nay phần lớn đệ tử lọt vòng trong đều là đệ tử của Thái Môn Phong nếu như không có gì bất ngờ thì Thái Môn Phong sẽ lại có đệ tử thượng vị, nếu là như vậy thì hẳn sẽ được coi là Phong Chủ thành công nhất từ trước đến nay của Thái Môn Phong, đối thủ mà hắn quan tâm bấy giờ chính là Lý Mộng Trinh, người có thực lực mạnh nhất Vũ Sát Phong.

Có lẽ người muộn phiền nhất lúc này chính là Đặng Ngọc Huyền, cứ mỗi lần nàng thấy Vũ Tiểu Vũ đi tiếp là tâm can lại đau thắt, càng là như vậy nàng lại càng oán hận gã bạc tình phụ nghĩa kia, nói là giúp nàng nhưng đệ tử của gã mỗi lần gặp Vũ Tiểu Vũ đều rất khiêm nhường toàn là bỏ cuộc. Nàng cảm thấy chuyện nàng rời khỏi Vũ Sát Phong là chuyện không thể nào trách khỏi nữa rồi.

Đặng Ngọc Huyền cũng không phải là lo lắng ngang xương vì trước khi tạm ngưng, các cặp đấu trên cơ bản đã được xác định, tỷ như ở hàng đệ tử thứ năm Tường Vi Tùng Lâm sẽ đấu với Triệu Trung Tĩnh, ở hàng đệ tử thứ tư Lý Mộng Trinh sẽ đấu với Dương Tiểu Dung và ở hàng đệ tử thứ ba sẽ là La Tiểu Ninh đấu với Phan Văn Tú.

Nếu như Lý Mộng Trinh phải dừng lại ở trận này thì coi như Đặng Ngọc Huyền, nàng sẽ chính thức thất bại bởi vì Lý Mộng Trinh là người cuối cùng của Vũ Sát Phong còn tham dự Đại Hội lần này nếu như không tính Vũ Tiểu Vũ, mặc cho nàng suy nghĩ lo lắng, thời gian vẫn cứ trôi và chuyện gì đến cũng phải đến những trận đấu cuối cùng cũng diễn ra.

Lúc này, ngoài trận đấu của Lý Mộng Trinh và Dương Tiểu Dung đang thăm dò nhau thì ở hai trận đấu khác lại diễn ra rất là ác liệt, thậm chí là có phản nghiêng về một phía tỷ như trận đấu của Tường Vi Tùng Lâm và Triệu Trung Tĩnh.

Khi vừa có hiệu lệnh, Tùng Lâm đã ngay lập tức trên khai thế trận của mình, hai bàn tay nhanh chóng bấm pháp quyết đồng thời ngón trỏ và ngón giữa đặt lên thân Kiếm kéo một phát từ cán đến mũi Kiếm, ngay lập tức thân Kiếm liền được bao bọc bằng một ngọn lửa màu đỏ.

Hắn dùng thanh kiếm liên tục chém về phía Triệu Trung Tĩnh, phía bên kia Triệu Trung Tĩnh cũng không dám thờ ơ trước thế công của Tùng Lâm bởi vì hắn hiểu thực lực giữa mình và Tường Vi Tùng Lâm là chênh lệch rất lớn.

Mỗi một lần đỡ kiếm của Tường Vi Tùng Lâm cổ tay của hắn đều cảm thấy tê dại, lực lượng phản chấn làm cho da thịt ở cổ tay rách toạc, máu tươi của hắn đang nhiều từng giọt từng giọt xuống nền lối đi.

Trong lòng Triệu Trung Tĩnh bây giờ chính là một cỗ phiền muộn, tâm tư tranh đoạt chức vị Thủ Tịch đệ tử cũng đã không còn hứng hự như lúc đầu bởi vì hắn bị ai phát hiện cho dù hẳn có vất vả đột phá đến Trúc Cơ đi chăng nữa thì đứng trước mặt những kẻ được ông trời ưu ái ban cho tài năng cũng không bằng một cái rắm.

Sau khi liên tiếp đỡ thêm mấy Kiếm, Triệu Trung Tĩnh liền kéo dần khoảng cách với Tùng Lâm, hắn không thể đánh giáp lá cà kiểu này với đối thủ được. Nếu cứ tiếp tục như thế thì chẳng khác nào là tự ngược đãi bản thân mà hắn cũng không phải là con người biến thái như vậy, quá mức tổn hại bản thân.

Vốn khi biết được bản thân thi đấu với ai thì hẳn đã có ý định giả bệnh để bỏ cuộc như Trần Tuyết Sương nhưng nếu làm thế sao này bị phát giác thì hẳn làm gì còn mặt mũi mà gặp người, với lại trước khi thi đấu hẳn đã khoác lác với mấy huynh đệ chỉ cốt rằng "Lần này dù ta không giành được chức vị Thủ Tịch thì cũng sẽ đứng đầu ở hàng đệ tử thứ năm, các người chờ mà xem".

Hắn đã tính toán qua, nếu như gặp được Vũ Tiểu Vũ thì coi như chắc suất bước vào trận tranh vị trí đứng đầu nếu mà có thua thì cũng dễ bề ăn nói, tuy trước đó Vũ Tiểu Vũ đã đánh bại Vũ Đại nhưng hẳn không cho là Vũ Đại mạnh mẽ như lời đồn, ai mà chẳng biết Vũ Tiểu Vũ ở Vũ Sát Phong có tu vi như thế nào. Lời đã nói ra nên đương nhiên hẳn sẽ cố hết sức mà làm, người khác nhìn vào cũng không thể nói hẳn yếu đuối vừa lâm trận đã thối lui.

Tương chừng như lời nói sắp thành sự thật khi hẳn rút được thăm trống nhưng không ngờ ông trời lại trêu đùa, trao cho hẳn một đối thủ quá mạnh, trong lòng hẳn không ngừng tự trách bản thân, muốn và cái miệng hư đồn của mình “Khốn kiếp thật! Bây giờ mới hiểu cảm giác tự đeo gông vào cổ là như thế nào!”....

Đối với biểu hiện của Triệu Trung Tĩnh, Tường Vi Tùng Lâm căn bản là chẳng mấy để tâm, sao khi đánh vài chiêu, hắn liền biết trình độ của mình hơn hẳn Triệu Trung Tĩnh, trong lòng thầm tính toán "nếu như mình dồn hết sức vào đấu trận này, lỡ như xui rủi dẫn đến nội thương nghiêm trọng thì không phải tạo cơ hội cho Dâm Tặc kia đi tiếp sao?".

Đúng vậy! Tâm tư lúc này của hắn cũng là tâm lý chung của những người tham gia, ai cũng muốn bảo lưu thực lực, thậm chí là giấu những bài tẩy để sử dụng cho trận đấu cuối cùng hoặc

là những trận đấu tranh giành chức vị Đệ Tử Thủ Tịch.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hơi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Dưỡng đẳng thuật

“Xẹt...xẹt!”

Đây là những âm thanh được phát ra từ Thanh Trường Thương của một gã thanh niên tầm hai bảy tuổi, Thanh Trường Thương này đang được hấn không ngừng vung vẩy trong không trung. Xung quanh hấn lúc này là những sợi dây leo màu xanh trong giống như những chiến roi đang liên tục vung vẩy tấn công gã.

Cách gã thanh niên niên một đoạn có một gã thanh niên khác, hấn có khuôn mặt tái méc không một chút huyết sắc với bờ môi tái tím thâm đen, thân hình gầy gò yếu ớt tựa như một tên nghiện ngập nhiều năm, gã thanh niên này chính là Phan Văn Tú và hiển nhiên gã thanh niên đang cảm thương phòng thủ trước những đoàn tấn công của những sợi dây leo bên kia chính là Tiểu Ninh.

Khác với vẻ chất vật của La Tiểu Ninh, Phan Văn Tú lúc này không ngờ đứng bất động một chỗ với cái miệng đang cười một cách khoái trá khi nhìn thấy La Tiểu Ninh đang phải cật lực chống chọi lại những sợi dây leo màu xanh, đây là một chiêu trong tuyệt kỹ bá đạo của Phan Văn Tú và nó được gọi là “Mộc Đẳng Vân Vũ”.

Sở dĩ nó được cho là bá đạo vì hầu như chưa từng có người phá giải được chiêu thức này của hấn, tất cả các trận đấu hấn từng sử dụng chiêu thức này đều là do hấn tự động hóa giải chiêu thức và nhận thua một cách khó hiểu.

Có nhiều người đoán rằng việc Phan Văn Tú nhận thua là do hấn phải dùng quá nhiều linh lực để duy trì tuyệt kỹ này, khiến cho cơ thể của hấn có phần không kham nổi bởi vì linh lực trong cơ thể hấn có lẽ ở tình trạng cung không đủ cầu. Điều đó cũng thể hiện khó rõ khi mỗi lần hấn dùng lại chiêu thức đều là ở tình trạng kiệt sức, mệt mỏi. Cũng nhờ vào sự khó chịu của tuyệt kỹ này nên thanh danh của hấn trong mấy năm nay lại càng lớn hầu như ai cũng biết đến hấn. Nếu không phải bắt đắ dĩ thì không ai nguyện ý thi đấu cùng hấn bởi vì thi đấu với hấn chẳng khác nào tự ngược đãi bản thân.

“La Sư Huynh, trận đấu hôm nay đệ nhất định phải giành chiến thắng vì nó liên quan đến chuyện phải làm sắp tới của đệ! nếu như Huynh không muốn dẫn đến tình trạng lưỡng bại câu thương với đệ thì tốt nhất Huynh hãy chủ động rút lui đi! Được không?” Phan Văn Tú nhìn La Tiểu Ninh chật vật chống chọi một cách vô ít liền mở miệng nói,

“Hừ! Phan Văn Tú đừng tưởng ta không biết điểm yếu của ngươi, chiêu thức này tuy mạnh nhưng để phá giải nó không phải là không có cách nào người muốn ta đầu hàng sao? Nằm mơ đi!” La Tiểu Ninh sau khi quét một thương đẩy lui những sợi dây leo liền mở miệng nói như quát,

“Ngươi biết được thì sao? Với tình trạng của ngươi lúc này có thể chống đỡ được bao lâu, đừng làm mất thời gian quý báu của ta!”

“Haha! Thế thì tới đi! Đừng mãi chỉ nói như vậy, ta chẳng không ngại cùng ngươi lưỡng bại câu thương đâu! Nếu như ngươi cùng ta đánh đến mức lưỡng bại câu thương, ta xem ngươi làm thế nào để đối phó với Hoàng sư muội khi nàng vẫn còn xung sức!”

Phan Văn Tú nghe La Tiểu Ninh nói thế thì không khỏi ngẩn ngơ, hấn quên mất nếu như trận đấu này hấn giành thắng lợi thì chuyện đấu với Hoàng Lê Vi sẽ là điều hiển nhiên, hấn khê đưa mắt nhìn về phía Hoàng Lê Vi trong lòng thầm nghĩ “Nhìn tình trạng của muội ấy như thế liệu mình có thể đánh bại được muội ấy để gặp tên đảm phụ của con tiện nhận kia không?”

“La sư huynh! Cần gì phải như thế, đệ thật sự là có việc phải làm nếu như huynh chịu buông bỏ, sau này chỉ cần huynh lên tiếng đệ sẽ không nói hai lời liền xông vào núi đao biển lửa!” Phan Văn Tú sao khi suy nghĩ liền dùng giọng cầu xin La Tiểu Ninh,

Nếu không phải hấn muốn nhân Đại Hội lần này ra tay với hai người Thủy Tiên thì hấn cũng chẳng phải dùng hạ sách đi cầu người như thế này, bởi vì nếu bỏ qua cơ hội lần này thì không biết hấn sẽ phải chờ đến bao lâu nữa mới có cơ hội, nếu bình thường muốn lên vào Vũ Sát Phong để hạ sát Vũ Tiểu Vũ là điều không thể nào bởi vì hấn còn chưa kịp tìm thấy Vũ Tiểu Vũ thì đã bị Mạnh Lệ Nương hạ sát trước rồi.

“Văn Tú! Ta không biết ngươi có việc gì? Nhưng thi đấu là thi đấu! Ta làm sao có thể không biết liêm sỉ mà chịu thua ngươi! La gia ta không bao giờ làm như thế, cho dù đánh không lại ngươi đi chăng nữa, thì ta cũng sẽ đánh một trận oai liệt!”

“La sư huynh! Ngươi không cần lo lắng! Sau sự việc lần này ta sẽ đứng ra giải thích với mọi người là ta cầu huynh...”

“Không được! Nếu là giao đấu bình thường ta sẽ không nói hai lời liền đồng ý giúp ngươi, nhưng đây là trận chiến vinh dự, ta không thể vì đệ có chuyện lại buông bỏ! Văn Tú, lần này phải xin lỗi đệ rồi!” La Tiểu Ninh sao khi đẩy lui một đợt tấn công, lắc đầu nói,

“Tốt...La Tiểu Ninh! Nếu ngươi đã không cho ta mặt mũi thì chiến thôi...!”

Phan Văn Tú hết lời cầu xin nhưng lại nghe ra trong lời nói của La Tiểu Ninh có chút kiên định liền không thềm nói nữa, hai tay nhanh chóng bắt pháp quyết, sau khi kết ấn thành công liền quát:

“Đường Đẳng Thuật! Thứ thứ hai: Mộc Đẳng Bá Vương Thương...!”

Hấn vừa dứt lời cơ thể gầy yếu của hấn đột nhiên chỉ còn lại da bọc xương đồng thời tất cả Mộc Đẳng trước mặt La Tiểu Ninh đột nhiên ngừng lại rồi hóa thành những Thanh Trường Thương sắc bén đồng loạt tấn công về phía La Tiểu Ninh.

“Ầm...Ầm...Ầm...”

Những mảnh vỡ của sần đầu bay tứ tung kèm theo đó là những làn bụi mờ mù mịch, sau khi nó đâm vào sần đầu liền rút ra đâm tiếp về phía La Tiểu Ninh, mỗi lần đâm tới đều bị Thanh Trường Thương trong tay La Tiểu Ninh gạt sang một bên.

Lưỡi thương của La Tiểu Ninh khi chém vào thân Mộc Đẳng liền phát ra những tia lửa giống như hai thanh binh khí đang va chạm vào nhau chứ không phải là đánh vào Mộc Đẳng, hấn đâm ra một Thương, mũi Thương không ngờ chẳng thể đâm xuyên qua thân của những sợi Mộc Đẳng này.

Khi La Tiểu Ninh đang chật vật với biến hóa của Mộc Đẳng thì Phan Văn Tú phía bên kia cũng không dễ chịu gì, trước đó thân hình của hấn đã có chút biến hóa bây giờ hấn lại càng khó khăn hơn, xương cốt trong người hấn phát ra những tiếng kêu lách cách tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể tan vỡ. Hấn khó khăn mở miệng một lần nữa:

“L...a...Ti...ểu...Ninh...ngươi...vẫ...n...không...chỉ...ạ...buồ...ng...bò...sao?”

La Tiểu Ninh đối với lời nói của Phan Văn Tú căn bản là không nghe thấy bởi vì tình trạng trước mắt của hắn không cho phép hắn lơ là sơ suất, nhưng với giọng nói khó khăn của Phan Văn Tú thì hắn cũng chẳng thể nghe ra được ý gì.

Sở dĩ hắn mở miệng hỏi một lần nữa là vì với tình trạng của hắn lúc này đã không còn gánh nổi mức độ tiêu hao máu thịt này nữa, ngay khi Phan Văn Tú định giơ tay chuẩn bị giải trừ chiêu thức thì phía bên kia La Tiểu Ninh cũng tung ra chiêu mạnh nhất của hắn đó là Truy Tâm Đoạt Mệnh Thương, Thanh Trường Thương rời khỏi tay hắn xuyên qua Mộc Đăng lao đi với một lực phá hoại rất là mạnh.

Mặc dù những sợi Mộc Đăng đã được cường hóa nhưng với bản chất của thuộc tính lõi là phá hủy nên không ít sợi Mộc Đăng bị Thanh Trường Thương của La Tiểu Ninh công phá xuyên quá rồi thuận thế lao về phía Phan Văn Tú.

La Tiểu Ninh sau khi quần đi Thanh Trường Thương của mình liền gặp phải thể công không dứt của Mộc Đăng Thương trước mặt, chỉ là chúng tấn công hắn không được bao lâu thì lại có dấu hiệu sắp biến mất.

Bọn chúng dường như cũng cảm nhận được điều này nên trước khi biến mất liền điên cuồng tấn công La Tiểu Ninh và cuối cùng chúng cũng thành công đánh ngã hắn, không những thế chúng nó còn để lại trên người hắn không ít lỗ thủng do bị chúng nó xuyên thủng.

Ngay khi La Tiểu Ninh ngã xuống thì phía bên kia Phan Văn Tú cũng đang trượt dài trên sàn đấu và để lại phía trước hai vết máu tươi. Có lẽ đây chính là hậu quả của việc Phan Văn Tú cố gắng mình chống lại một Thương của La Tiểu Ninh. Từ việc này có thể thấy uy lực của một thương này rất là lớn, lớn đến nỗi đôi chân của Phan Văn Tú ma sát với sàn đấu thời cũng đã tạo thành thương tích đối với bản thân Phan Văn Tú.

“Àm...”

Thanh Trường Thương xuyên qua thân thể hắn bay thẳng vách tường cách đây vào chục trượng, khi nó cắm vào cán thương vẫn còn không ngừng rung rẩy, Phan Văn Tú ngã xuống máu tươi từ trên người hắn tuông ra ướt cả một mảng lớn trên sàn đấu.

Tất cả mọi nhìn thấy tình huống như thế ai nấy cũng đều lo lắng, tuy nói tu sĩ chi cần tìm còn đập thì còn có thể cứu chữa nhưng với tình trạng bị thương như vậy thì khó mà nói được, những năm này Đại Hội cũng không phải là chưa từng có đệ tử bị ngộ sát.

Bọn họ đang chăm chú chờ đợi bởi vì với tình huống thế này chỉ cần một trong hai người ai có thể đứng dậy trước tiên và không gục ngã thì người đó chắc chắn sẽ dành chiến thắng, chính vào lúc Lư Ngọc Minh mắt kiên nhẫn chuẩn bị tiến lên tuyên bố thì hai người La Tiểu Ninh lần lượt đứng dậy cử chỉ của bọn họ rất là khó khăn.

“La Tiểu Ninh cố lên...! La Sư Huỳnh cố lên...!”

Ngay lúc này tiếng reo hò lại bắt đầu hô to, tên của La Tiểu Ninh được mọi người liên tục lặp lại và sau bao lần ngã xuống, hắn rốt cục cũng đã chính thức đứng dậy. Phía bên kia, tình trạng của Phan Văn Tú cũng không khá hơn là mấy, hắn đang dùng đôi bàn tay chặt vật chống đỡ tẩm thân ốm yếu của chính mình đứng dậy.

Đúng vào lúc này, Phan Văn Tú bỗng nhiên đứng dậy không một chút khó khăn, thân thể gầy gò chỉ còn da bọc xương cũng phát sinh biến hóa đột nhiên có mấy phần da thịt cứ như mập ra thêm mấy vòng, máu ở nơi bị Thanh Trường Thương xuyên thủng cũng dừng lại chỉ có khuôn mặt xanh xao là không chút thay đổi.

“Mạnh Tông Chủ! Tên đệ tử đó bị làm sao thế?” Bùi Công Nhữ nhìn thấy biến hóa trên người Phan Văn Tú liền hiếu kỳ hướng Mạnh Thiên Uy hỏi.

Mạnh Thiên Uy cũng nhanh chóng giải đáp:

“Nếu như ta nhìn không lầm thì gã đệ tử này luyện một môn công pháp đặc thù của Mộc Linh Căn gọi là Dưỡng Đăng Thuật, Dưỡng Đăng Thuật này chia làm ba cảnh giới nhập môn, tiểu thành và đại thành, nhìn theo hiện trạng của hắn bây giờ có lẽ hắn đã luyện đến cảnh giới tiểu thành rồi!”

“Dưỡng Đăng Thuật này lợi hại như vậy? Tên đệ tử này cùng lắm chỉ là một tên Trúc Cơ Hậu Kỳ lại có thể phát ra uy lực mạnh mẽ, làm cho người trên hắn một bậc lâm vào tình trạng lưỡng bại cầu thương?” Nguyễn Chính Pha nghe Mạnh Thiên Uy giải thích tới đây liền không nhịn được lên tiếng hỏi,

Mạnh Thiên Uy cũng không lập tức trả lời hắn mà nói tiếp:

“Người luyện Dưỡng Đăng Thuật sẽ có tình trạng như gã đệ tử đó bởi vì người luyện công pháp này phải lấy máu huyết cung cấp cho Đăng Chủng nên lúc nào cơ thể cũng gặp phải tình trạng thiếu máu, khi người tu luyện thuật này xuất chiêu ngoài việc dùng linh lực để chống đỡ ra còn phải dùng một lượng máu thịt để cường hóa cho Mộc Đăng dẻo dai.

Gã đệ tử này hầu như năm nào cũng có thành tích tốt, nếu như không phải gặp những tên đệ tử khó nhằn thì hắn chắc chắn năm phần thắng, bởi vì muốn phá giải được Dưỡng Đăng Thuật này cần phải nhanh chóng đánh bại chủ nhân của Đăng Chủng nếu không càng về sau càng khó khăn tiếp cận được kẻ đó”.

Lão vừa dứt lời thì Bùi Công Nhữ lập tức tiếp lời:

“Thái Sơ Tông đúng là thật thâm sâu, đệ tử ưu tú thì không nói đến ngay cả môn pháp tu luyện cũng bá đạo không kém, nếu các ngươi cứ tiếp tục phát triển như thế này thì vị trí đứng đầu trong Đại Hội Tông Môn sắp diễn ra tới đây chắc chắn sẽ là của các ngươi rồi!”

“Hahaha! Bùi Thành Chủ ngươi lại đề cao chúng ta qua rồi, vị trí đứng đầu không thể nào thoát khỏi tay Hiên Viên Tông đâu!”

Mạnh Thiên Uy nghe Bùi Công Nhữ tán dương thì không khỏi cười nói, giọng điệu tuy khiêm tốn nhưng ai cũng nhìn ra được thâm ý bên trong là như thế nào.....

P.s Merry christmas! Chúc mọi người có một đêm giáng sinh an lành và hạnh phúc....Cám ơn mọi người đã liên tục ủng hộ trong thời gian qua!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Kinh biến...

“Àm...!”

La Tiểu Ninh vừa đứng dậy không được bao lâu đã ngã gục xuống đồng thời hai mắt của hắn cũng nhắm chặt lại, có lẽ gã đã hôn mê vì quá kiệt sức hoặc có thể là thương thế do Phan Văn Tú gây ra, việc La Tiểu Ninh không còn khả năng chiến đấu cũng chính thức tuyên bố người chiến thắng trong trận đấu này chính là Phan Văn Tú, người đang hiên ngang đứng phía bên kia.

Những trận võ tay tán thương nhanh chóng được dành cho Phan Văn Tú, việc hắn dành được chiến thắng trước La Tiểu Ninh cũng không phải quá bất ngờ, trong qua khứ Phan Văn Tú đã không ít lần đánh bại những đối thủ mạnh hơn hắn.

Đối với hiện trạng này Phan Văn Tú chẳng mấy quan tâm, việc hắn có thể thắng La Tiểu Ninh chỉ là một hồi may mắn mà thôi, nếu như lúc đó La Tiểu Ninh có thể kiên nhẫn một chút nữa thì chiến thắng lần này đã không dành cho hắn mà là cho La Tiểu Ninh.

Ánh mắt khẽ lướt về phía Vũ Tiểu Vũ, tròn mắt nhanh chóng hiện lên sát khí, trong nhận thức của hắn nguyên nhân chủ yếu khiến cho Phùng Chí Khanh, sư huynh của hắn lâm vào phiền muộn đều là do sự xuất hiện của Vũ Tiểu Vũ.

Nếu như Vũ Tiểu Vũ không xuất hiện thì Thủy Tiên sẽ không thay đổi mà lạnh nhạt với Phùng Chí Khanh. Phan Văn Tú thu lại hấn mắt của mình rồi nhanh chóng rời đi, trong lòng phát thệ “Ta xin thề! Nhất định sẽ bắt các ngươi phải trả giá cho việc các ngươi đã làm!”

Vũ Tiểu Vũ ở bên kia đang lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì cảm nhận được cái gì đó khiến cho cả người hắn phát rung, hắn vội vàng thả thần thức ra xung quanh để tìm kiếm thì gặp ngay ánh mắt đầy sát khí của Phan Văn Tú, chỉ là nó vừa hiện lên một giây đã bị hắn thu lại.

“Kỳ lạ! Mình với tên đó chưa từng gặp nhau, không lý nào hắn lại sinh ra ý niệm giết mình, không lẽ mình lại đụng chạm đến nữ nhân của tên này sao?” Vũ Tiểu Vũ càng nghĩ lại càng khó hiểu nhưng ngẫm lại thấy chuyện này rất có khả năng lại liên quan đến chuyện của nữ nhân bởi vì gần đây hắn có thù oán với không ít nữ nhân cũng như chọc phải những nữ nhân đã là hoa đã có chủ.

Sau khi Phan Văn Tú rời đi phía bên lối dài phía bắc cũng truyền đến tiếng của Lý Chân Nguyên:

“Tuồng Vi Tùng Lâm thắng...!”

Trước đó một lúc, Triệu Trung Tinh cũng đã tạo ra được cơ hội phản công, lúc đó hai người bọn họ đang so chiêu với nhau thì Tùng Lâm không ngờ phạm sai lầm để hở ra một bên sườn trái, Triệu Trung Tinh nhanh chóng chém một kiếm về chỗ đó nhưng lại bị thanh kiếm của Tùng Lâm cản trở, dường như chỉ chờ có thể hắn lẳng không bay ra cách Tùng Lâm một đoạn đồng thời hai tay của hắn cũng bắt đầu bắt pháp quyết xuất ra chiêu mạnh nhất mà hắn có thể dùng lúc này, chiêu này có cái tên rất là hoa lệ “Dạ Hành Thường Nguyệt”.

Sau khi Triệu Trung Tinh kết thúc ấn quyết thì một phiến bản mặt trắng mini to bằng một cái thao nhôm liền xuất hiện ở chỗ này và thời điểm đó màn đêm cũng buông xuống lối dài phía bắc, Triệu Trung Tinh nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Tuồng Vi Tùng Lâm còn hiện trạng của Tuồng Vi Tùng Lâm lúc này chính là ánh sáng do mặt trăng chiếu rọi làm cho hoa mắt.

Ngược với phía bên trong lối dài, phía ngoài không có gì gọi là thay đổi cả, nó vẫn là cái nắng êm dịu của buổi chiều. Đối với một chiều này của Triệu Trung Tinh, Tuồng Vi Tùng Lâm chẳng có phản ứng gì, chỉ đứng bất động một chỗ bởi vì hắn biết chắc chắn Triệu Trung Tinh sẽ lợi dụng tình huống này để tấn công hắn.

Và Tuồng Vi Tùng Lâm cũng chẳng chờ đợi bao lâu liền gặp phải tập kích không một tiếng động của Triệu Trung Tinh.

“Keng...Keng...Keng...!”

Ba âm thanh liên tiếp vang lên, âm thanh này chính là âm thanh do binh khí va chạm vào nhau tạo thành, điều này khiến cho Triệu Trung Tinh có chút hoảng loạn thậm chí hô to “Không thể nào! Hắn làm sao có thể thấy được đòn tấn công của mình, một chiêu này của mình chính là tạm thời dấu đi khí tức của bản thân, hắn làm sao phát hiện?”

Sở dĩ Tuồng Vi Tùng Lâm có thể đỡ được những đòn tấn công của Triệu Trung Tinh là bởi vì hắn có thể cảm nhận được tiếng gió do binh khí của Triệu Trung Tinh phát ra khi tấn công. Việc không hàng động gì chờ đợi Triệu Trung Tinh tấn công chính là một hành động cực kỳ khôn ngoan của Tuồng Vi Tùng Lâm.

Nếu như hắn cứ đoán mò tấn công sẽ rất dễ gặp phải tập kích của Triệu Trung Tinh, cho dù tu vi của hắn có hơn Triệu Trung Tinh đi nữa thì dưới cường độ tập kích liên tục chắc chắn sẽ bị thương.

Sau một hồi cùng Triệu Trung Tinh chơi đùa trong màn đêm cuối cùng Tùng Lâm cũng tung ra đoàn quyết định “Phong Hóa Liễu Nguyên” để dành chiến thắng.

Khi trận đấu bên này kết thúc thì trận đấu của Dương Tiểu Dung và Lý Mộng Trinh đang bước vào hồi cân bằng, tuy tạo nghệ trên phương diện Vũ Tu của Dương Tiểu Dung có thể không bằng Lý Mộng Trinh nhưng tạo nghệ trên phương diện Đan Tu lại đem đến cho Dương Tiểu Dung không ít lợi thế.

Tỷ như năng lượng vào việc luyện đan lâu năm mà có kinh nghiệm trong việc điều tiết linh lực như thế nào cho hợp lý nên lúc này lượng linh lực mà nàng hao phí so với Lý Mộng Trinh rất là thấp, trải qua một hồi chiến đấu nhưng trạng thái của nàng vẫn rất là tốt, còn Lý Mộng Trinh bây giờ đã xuất hiện lấm tấm những giọt mồ hôi trên trán.

Bên cạnh việc luyện đan, quá trình chọn lọc dược liệu cũng giúp cho Dương Tiểu Dung có khả năng quan sát cực kỳ tỉ mỉ với trình độ hiện tại của Dương Tiểu Dung bây giờ chỉ cần liếc sơ một chút thôi cũng biết đó linh dược loại nào cho nên mọi hành động của Lý Mộng Trinh đều không thoát khỏi tầm mắt của nàng và nhờ vào đó mà Dương Tiểu Dung không ít lần tránh khỏi việc bị Lý Mộng Trinh bắt ngờ tập kích.

Sự dè dặt cẩn trọng của Dương Tiểu Dung cũng làm cho Lý Mộng Trinh có những khó khăn nhất định chính vì thế trận chiến này tuy đã diễn ra một hồi lâu nhưng chưa có đột biến gì gọi là hấp dẫn cả, nếu không phải nhan sắc của bọn họ có chỗ hơn người thì cũng chẳng có mấy ai quan tâm đến trận đấu của họ bởi vì đa phần người đến xem đều là mang tư tưởng học hỏi mở mang kiến thức, bọn họ đánh kiểu này thì không có gì đáng để xem.

Tuy trận đấu diễn ra trong tẻ nhạt nhưng cũng không phải là không có người cổ vũ, một bộ phận nhỏ tầm bảy tám người cũng reo hò dữ dội, không ít lần lần át được tiếng reo hò ở hai lối dài kia, những người này chủ yếu là người đến cổ vũ cho Dương Tiểu Dung vì nàng là người đại diện duy nhất còn sót lại của Đan Thần Phong và Dược Các Phong.

“Keng...Keng...!”

Sau một hồi va chạm hai người lại tách ra, nhìn tình cảnh trước mắt Lý Mộng Trinh không khỏi muộn phiền, trận chiến này có thể nói là nằm ngoài dự đoán của nàng bởi vì nàng không thể nhanh chóng hạ gục được đối phương, người không có quá nhiều kinh nghiệm trong chiến đấu.

Trong trí nhớ của Nàng đối thủ cạnh tranh mọi năm chủ yếu của Vũ Sát Phong thường là đệ tử của Thái Môn Phong, còn những đệ tử thuộc Đan, Dược hai phong thì rất hiếm thấy, thậm chí bọn họ còn không có đệ tử lọt vào tới vòng mười người. Nhưng năm nay lại quá khác biệt, Đan, Dược hai phong đã có người đại diện đó chính Dương Tiểu Dung đối thủ của nàng bây giờ.

Điều khiến nàng buồn bực nhất chính là qua một hồi chiến đấu rất là lâu rồi nhưng nàng lại không thể đụng đến một góc áo của đối phương, trong khi linh lực không ngừng tiêu hao thì đối thủ lại có vẻ như không mất quá nhiều sức.

Việc này khiến cho nàng cảm thấy khá là mất mặt, một người chủ tu Vô Tu như nàng lại không bằng một người chủ tu Đan Tu quanh năm chỉ sống chung với được vật, chưa hề trải qua một trận thực chiến thật sự nào.

Còn có trước khi bắt đầu trận đấu, Đặng chấp sự đã gọi nàng đến và nhấn mạnh chuyện đem vinh quang về cho Vũ Sát Phong làm cho nàng cảm thấy rất là áp lực. Trong lúc truyền đạt nàng cũng nghe ra ý tứ đe dọa của Đặng Ngọc Huyền, tuy là nàng không sợ vì có Mạnh Lệ Nuương chống lưng nhưng việc đem vinh quang về cho Vũ Sát Phong cũng là bổn phận mà nàng phải làm.

Trong lúc Lý Mộng Trinh đang thăm tính toán phải làm như thế nào để hóa giải cục diện bế tắc hiện tại thì phía bên kia Dương Tiểu Dung lại đột nhiên ra đòn, một lò luyện đan từ trong túi trữ vật của nàng bay ra cùng với đó là tiếng quát nhẹ của Dương Tiểu Dung:

“Hỏa Long Hiện..”

Dương Tiểu Dung vừa dứt lời thì một đầu Hỏa Long trên thân lò luyện đan nhanh chóng hiện ra, nó vừa xuất hiện thì không ít người trên khán đài quan sát kinh ngạc thốt lên:

“Linh Thể! Thật sự là Linh Thể” Giọng nói của người này có chút rung rẩy,

“Nói như vậy thì đầu Hỏa Long này chính là Linh của lò luyện đan này sao?”, Người nào đó lại tiếp lời người vừa nói.

“Không thể nào... làm sao có thể như thế được..?”

Sở dĩ bọn họ có biểu hiện như vậy là bởi vì một bảo vật có thể tạo thành được Linh thì phải trải qua không ít lần tôi luyện cộng thêm những điều kiện tương đối là khác nghiệt nữa mới có thể hình thành được Linh cho nó. Nhưng không ngờ bảo vật bậc này lại vô duyên vô cớ xuất hiện trong tay một đệ tử bình thường có thể nói là một đệ tử rất là phi lý, một số người đưa mắt nhìn sang Mạnh Thiên Uy, bọn họ hy vọng có thể từ trên người lão tìm được đáp án nhưng Mạnh Thiên Uy lại khiến bọn họ phải thất vọng rồi:

“Các ngươi nhìn ta làm gì? Ta cũng không biết vật đó đến từ đâu bởi vì căn bản lò luyện đan này không phải là đồ của Thái Sơ Tông ta, có lẽ vị đệ tử này vô tình nhặt được trong bí cảnh nào đó hoặc có thể là đồ của gia tộc bọn họ!”

Mọi người nghe lão nói thế cũng không có lên tiếng bởi vì ngoại trừ Bùi Công Nhữ, Nguyễn Chính Pha và Trịnh Bất Quần ra thì những người ở đây đều hiểu một chuyện loại bảo vật cấp bậc này Thái Sơ Tông của bọn họ chưa từng sở hữu qua.

Ba người kia tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng trong lòng lại cho rằng Mạnh Thiên Uy đang che giấu điều gì đó, thế nhưng người ta đã nói vậy rồi bọn họ cũng không tiện hỏi thêm. Ánh mắt của ba người nhanh chóng nhìn về phía lối dài tất cả đều tập trung trên người của Dương Tiểu Dung chỉ là ánh mắt của mỗi người lại có thần thái khác nhau.

Trở lại lối dài, một chiêu này của Dương Tiểu Dung làm cho Lý Mộng Trinh rơi vào cục diện cực kỳ xấu, một phần là vì đầu Hỏa Long vừa xuất hiện liền phun ra một luồng Diễm Hỏa nhấn chìm nàng vào bên trong biển lửa còn một phần khác chính là bởi vì nàng đang suy nghĩ nên không kịp làm ra hành động gì.

Phải nói Dương Tiểu Dung hành động rất là chuẩn xác vừa nhìn thấy Lý Mộng Trinh lơ là liền buông tay tấn công mới có thể trong thời gian ngắn làm cho Lý Mộng Trinh trở tay không kịp, nếu như không phải nàng lựa chọn thời cơ thích hợp thì có lẽ Dương Tiểu Dung còn lâu mới có thể vây khốn được Lý Mộng Trinh trong biển lửa...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Long Bá Thần

Từ Mặc Lâm...

Ở giữa mảnh rừng rậm rạp lớn với màu xanh lục bạc ngằn lại hiện lên một toàn cung điện rộng lớn với màu đen xám xịt, về tổng thể toàn cung điện này có tám phần giống với những kiến trúc về cung điện của Nhân Loại, chỉ khác khác mỗi chỗ toàn cung điện này bị một con Thiên Long to lớn bao bọc và đây chính là Thiên Long Đại Điện của Long Thành.

Ngay lúc này bên trong Thiên Long Đại Điện có một đầu yêu thú đầy huyết sắc đang nằm bất động, trên thân thể của con yêu thú này có rất nhiều vết thương, thậm chí có một vết thương bị khoét khá sâu lõm ra một mảnh xương trắng phều.

Bên cạnh nó có một gã trung niên đang quỳ, trên khuôn mặt hung ác hiện lên vẻ lo lắng cùng sợ hãi, đôi mắt gã tỏa ra sát khí kinh người, thân thể của gã rất vạm vỡ, cơ bắp không khác gì một người luyện thể hình lâu năm ở thời hiện đại.

Tuy gã đang quỳ ở đó với thái độ cung kính nhưng trước mặt gã lại không có lấy một bóng người nào mà chỉ có một chiếc ghế to lớn màu hoàng kim tựa như chiếc ngai vàng của Hoàng Đế Nhân Loại vậy. Đột nhiên lúc này con yêu thú bên cạnh gã phát ra rên rĩ, gã trung niên khẽ liếc mắt liền nhìn thì thấy những vết thương trên thân thể nó khép lại một cách kỳ lạ.

Gã nhìn thấy hiện tượng lạ trên thân thể nó liền liên tưởng đến điều gì đó nên thấy độ gã càng thêm cung kính, cái đầu cuối sát chạm vào cả nền gạch đá.

Sau khi tiếng rên rĩ của con yêu thú dừng lại thì đúng lúc này trên chiếc ngai vàng không người ngồi liền xuất hiện một gã thanh niên có thân hình cân đối, không ốm cũng không mập, khuôn mặt của hắn có chút tuấn tú nếu như cho hắn đi làm ca sĩ ở thời hiện đại thì hẳn sẽ nhanh chóng trở thành thần tượng của không ít thiếu nữ.

Hắn thấy hành động của gã trung niên liền cười cười nói:

“Lài Bá Phụ! Ngài đang làm gì thế mau mau đứng lên đi....!”

Lài Kim Thương nghe gã nói vậy cả người liền rung lên bởi vì gã rất hiểu tính tình của người thanh niên trước mặt mình như thế nào nếu như hắn bây giờ mà đứng lên thì rất có khả năng gã sẽ không kịp nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai.

Tuy Báo Hoa Tộc của hắn có giao tình rất tốt với Thiên Long tộc nhưng hiện tại hắn đang đại diện cho Bạch Hồ Tộc làm việc nên phần giao tình này có lẽ không nên nhắc đến thì tốt hơn.

“Yêu Đế! Ta hiện tại là tội thần nên không thể đứng lên tiếp chuyện với ngài, ta quỳ tiếp chuyện thì tốt hơn...!”

“Như thế nào? Chuyện kia thất bại à!” Long Bá Thần không mặn không nhạt hỏi,

Lài Kim Thương khó khăn gật đầu nói tiếp:

“Hôm nay tội thần dẫn khuyển tử đến đây là để chịu tội! Chuyện người giao cho tội thần làm đã hoàn toàn thất bại rồi, tội thần...”

“Lài Bá Phụ! Ngươi đừng cứ một câu là tội thần hai câu là tội thần, ta còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra thì làm sao mà trách tội Bá Phụ, với lại ta nhớ không lầm thì chuyện này ta đã giao cho Yêu Soái Bạch Thiên Tàn đi làm mà, sao bây giờ lại đòi thành giao cho Bá Phụ người? Rốt cuộc chuyện này là sao?” Long Bá Thần nghe Lài Kim Thương nói như vậy liền lên tiếng cắt ngang lời nói của gã, trong lời nói của hắn dường như không có ý tứ gì gọi là hỏi tội.

“Bẩm Yêu Đế! Chuyện này xin hãy để cho tiểu nhân giải thích với ngài bởi vì người phụ trách chủ yếu của nhiệm vụ lần này chính là tiểu nhân!”

“Bốp!” Con yêu thú vừa dứt lời liền cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nghe tiếng mắng chửi của Lài Kim Thương.

“Không biết lớn nhỏ, ta với Yêu Đế đang nói chuyện, có chỗ cho người xen vào à!” Lài Kim Thương thấy khuyển tử của mình mở miệng nói chuyện thì không khỏi tức giận, bàn tay không chút kìm nén dùng toàn lực tấn vào đầu con thú bên cạnh mình, trong lòng thầm nghĩ “Thà là mình đánh chết nó còn hơn bị Long Bá Thần giết chết mà không hiểu lý do”

Gã nhìn phụ thân mình mắng chửi có chút không hiểu, đôi mắt oán hận nhìn phụ thân của mình trong đầu thầm nghĩ “Rốt cuộc mình đã làm gì sai chứ?”

“Lài Bá Phụ! Ta thấy ngươi đối với hắn quả khác khe rồi, ngươi nên biết Yêu tộc của chúng ta cũng không có quá nhiều quy củ, ngươi đây là đang học theo nhân tộc à?”

“Tội thần không dám...” Tuy ngoài miệng gã nói như thế nhưng trong lòng gã lại âm thầm oán hận nghĩ “Hừ! Ngươi nói ta học theo nhân tộc mà không chịu nhìn lại nhân phẩm của người à, ngươi sẽ bình tĩnh khi người khác khiêu chiến quyền uy của người à?”

Long Bá Thần có vẻ như không thêm đề ý đến gã bởi vì ánh mắt của hắn đang dừng trên người con yêu thú bên cạnh Lài Kim Thương nói:

“Được! Ta cho phép ngươi giúp phụ thân của ngươi giải thích, giờ thì ngươi hãy nói rõ cho ta những gì ngươi đã trải qua nào!”

“Bẩm Yêu Đế! Tiểu nhân tên là Lài Thành Dương thuộc Báo Hoa Tộc, vào một tháng trước Báo Hoa Tộc của tiểu nhân nhận được mệnh lệnh diệt trừ những người tiến vào Từ Mặc Lâm săn bắt yêu thú, việc này cũng không chỉ Báo Hoa Tộc của tiểu nhân nhận được lệnh như vậy mà những Yêu tộc xung quanh đó cũng đều có mệnh lệnh tương tự truyền xuống.

Nhưng chỉ có Báo Hoa Tộc của tiểu nhân là được nhận thêm một mệnh lệnh đặc biệt, đó chính là diệt trừ đứa con gái của Hiến Viên Thiên bởi vì theo tin tình báo một tháng nữa à ta sẽ đến Từ Mặc Lâm để điều tra gì đó.

Trước khi tiểu nhân rời khỏi gia tộc, Gia Phụ đã đưa Long Tiên Vĩ của Yêu Soái Bạch Thiên Tàn cho thuộc hạ và nói rằng sẽ có chỗ cần dùng, quả nhiên sao một tháng à ta cũng đến và rơi vào vòng mai phục của thuộc hạ nhưng vào lúc cuối cùng chúng thần chuẩn bị giết chết à ta thì bọn chúng được người của Phượng Vũ Thành cứu đi, không những thế hai tên Trường Lão đó còn ra tay diệt sát mấy người chúng thần, tiểu nhân may mắn thoát chết cũng là nhờ vào bảo vật Long Tiên Vĩ của Yêu Soái, tuy giữ được tính mạng nhưng cũng không tránh khỏi vận mệnh bị đánh trở về nguyên hình”.

“Cái gì? Ngươi nói Trường Lão của Phượng Vũ Thành diệt sát các người sao?” Long Bá Thần có chút không tin, ngạc nhiên hỏi bởi vì giữa hắn và Nhân Đế đã có ước định trong những cuộc chiến quy mô nhỏ như thế này thì không được xuất động Hóa Thần cảnh giới.

“Đúng vậy! Tiểu Nhân không thể nào nhìn nhầm được, hai gã Hóa Thân sơ kỳ với trang phục đỏ rực, bộ y phục này chính là đặt trưng của Phượng Vũ Thành, Tiểu nhân chắc chắn không thể nào nhìn lầm được!”

“Được rồi! Các người lui đi” Long Bá Thần sau khi nghe Lài Thành Dương khẳng định đó là sự thật thì đôi mắt hiện lên vẻ suy tư, khoảng một giây sau đó hắn không cho ra ý kiến gì và bảo hai cha con Lài Kim Thương rời đi.

Đến lúc hai người khuất bóng thì Long Bá Thần mới quay người lại, thái độ có chút cung kính hướng về hư không, mở miệng nói:

“Phụ Thân! Người thấy chuyện này như thế nào? Vì sau Thành Chủ Phượng Vũ Thành vi phạm ước định?”

“Phụ Thân” hai từ này nếu như để cho người ở Long Thành nghe được chắc chắn sẽ rất bất ngờ bởi vì Long Bá Nguyên vào mười vạn năm trước đã tử vong nhưng thế nào lại có thể còn sống.

“Bá Thần! Phụ thân nghĩ như thế nào không quan trọng, quan trọng là trong lòng con nghĩ như thế nào?” Trong không trung đột nhiên truyền đến tiếng cười, sau đó thì một giọng nói cất lên,

“Thật ra con đã biết đáp án chỉ là có chút không muốn tiếp nhận!”

“Có gì mà không thể? Thời gian trôi qua đã khá lâu rồi! Ước định đến bây giờ vẫn còn giữ vững đã là chuyện không tưởng rồi, với lại nguyên khí của Yêu Tộc chúng ta cũng đã hồi phục lại không ít, ước định vào thời điểm này bị phá bỏ cũng là hợp lý thôi. Nhất là thời điểm kia đang đến cận kề, con nghĩ muốn tìm một đường lui cho riêng mình thì bọn họ cũng muốn như thế!”

Long Bá Thần nghe phụ thân nói đến thời điểm kia liền lâm vào trầm tư, trong khi hắn đang suy nghĩ thì giọng nói cũng không tiếp tục vang lên tựa như để cho hắn suy nghĩ vậy, một lúc sau Long Bá Thần mới cuối đầu về hư không, nói:

“Bá Thần, đã hiểu!”

.....

Lài Kim Thương mà theo tâm trạng khẩn trương rời khỏi Thiên Long Đại Điện, tâm trạng khẩn trương này chưa bao giờ được loại bỏ bởi vì gã có chút không tin vào sự thật, gã có thể rời khỏi Thiên Long Đại Điện một cách bình an như thế, khi gã đang bản loạn với những dòng suy nghĩ thì Lài Thành Dương đi bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

“Phụ Thân! Người đang suy nghĩ chuyện gì thế? Không phải chuyện đã giải quyết rồi sao? Con thấy Yêu Đế cũng dễ nói chuyện mà đâu có khó khăn như người nói, Yêu Đế đúng là người thấu tình đạt lý không những thế người còn trị thương khiến cho con được dễ chịu nữa!”

“Hừ! Ngươi...Ngươi, đúng là làm ta tức chết mà, ngươi cho là ngươi hiểu Yêu Đế hơn cả ta à, ngươi biết ngài thích nhất cái gì? Ghét cái gì nhất sao? Ngươi còn sống bước ra khỏi chỗ đó chính là do phước đức tổ tiên để lại, còn ở đó không biết ngượng mà mờ mịt à?” Lài Kim Thương nghe gã nói vậy liền hốt hoảng mắng hắn một trận, trước khi mắng gã còn không quên nhìn tới nhìn lui xung quanh mình xem có dị động gì hay không.

“Phụ thân! Con...”

Lài Thành Dương bị Phụ Thân mắng, đang định phản ứng lại nhưng “Bốp”, đầu óc của hắn có chút choáng váng bởi vì lúc Lài Kim Thương lại dùng một quyền đánh thẳng vào cái đầu yêu thú của hắn.

“Đúng là thứ không nên thân! Người ngoài biết ở đây giải thích với thì người còn biết làm cái gì..? Nhìn cái bộ dạng không ra hồn của người đi xem có giống ai không?”

Lại Thành Dương lúc này triệt để ủy khuất, chuyện này hoàn thành không phải là lỗi của bản thân hắn mà do viện binh bên kia quá là hung hãn, nhưng ai biểu người đó là phụ thân của hắn cho nên dùng cố uất ức đến nhường nào thì hắn cũng không thể nào phản kháng lại.

“Ta giống người mà phụ thân? Trong gia tộc ai vừa sinh ra không giống như ta bây giờ chứ..?” Hắn nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ lời này cũng không dám nói ra. Bởi vì Hắn cũng biết phụ thân gần đây rất là tức giận nhưng lại không có chỗ nào phát ra cho nên phụ thân hắn mới thông qua việc này để phát tiết, từ hôm hắn xảy ra chuyện đến giờ phụ thân đã không ngừng nghĩ đến hắn tới đây, trong lòng hắn chỉ mong Yêu Đế sẽ cho qua chuyện này, nếu không.....haiz.....nghĩ đến đây tim của hắn dường như thắt lại, hắn không muốn vì chuyện của mình mà gia tộc bị liên lụy.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Một chiêu hoàn thủ khá bất ngờ

Thái Sơ Tông....

Lúc này ở trước Đại Điện Thái Sơ Tông đang diễn ra một trận đấu sôi nổi chưa có hồi kết, trận đấu này đang diễn ra ở lối Đông Nam, lúc bấy giờ trên lối dài có một nữ nhân xinh đẹp đang bị vây công bởi một luồng điểm hỏa được phun ra từ miệng của một con Hỏa Long trong suốt, mà nói chính xác hơn là luồng điểm hỏa này đang bao bọc lấy nữ nhân đó thì đúng, ở phía đối diện nữ nhân này lại có một nữ nhân khác hai tay đang liên tục biến đổi pháp quyết tựa như đang đều khiển con Hỏa Long trong suốt và hai nữ nhân này chính là Lý Mộng Trinh và Dương Tiểu Dung.

Trở ngược lại trước đó một vài giây...

Ngay khi bị Dương Tiểu Dung bất ngờ tấn công và bị luồng điểm hỏa bao bọc, Lý Mộng Trinh gần như ngay lập tức dùng linh lực tạo ra một lớp khiên phòng hộ nhằm chống lại luồng điểm hỏa và chuẩn bị thời gian phản công nhưng ngay sau đó nàng mới biết được chuyện nàng suy nghĩ là đều không tưởng bởi vì để chống lại được luồng điểm hỏa là điều khó sở đến cỡ nào.

Sau một lúc dần co, những giọt mồ hôi đã bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi tay nhỏ nhắn của nàng cũng đã bắt đầu rung rẩy bởi vì áp lực ngày càng lớn từ luồng điểm hỏa bên cạnh đó lớp phòng hộ bằng linh lực của nàng cũng đang bị luồng điểm hỏa ăn mòn từng chút từng chút một, điều này khiến cho nàng phải cẩn thận trong mọi hành động bởi vì chỉ cần mắc một chút sai lầm thôi thì ngay lập tức sẽ bị quay chín.

Tình trạng của Dương Tiểu Dung ở phía đối diện với Lý Mộng Trinh lúc này cũng không khá hơn bao nhiêu bởi vì việc giữ cho con Hỏa Long trong suốt liên tục tấn công bằng Điểm Hỏa là một việc cực kỳ khó khăn, cái này cũng không phải là sở trường của nàng.

Hiện trạng dần co của hai người làm cho Đặng Ngọc Huyền khá là hồi hộp cũng khẩn trương bởi vì chỉ cần Lý Mộng Trinh thua cuộc ở trận đấu này thôi thì coi như vụ cá cược sẽ đi đến hồi kết vì Vũ Tiểu Vũ đã bước một chân vào trận đấu cuối cùng rồi.

"Lý Mộng Trinh à Lý Mộng Trinh! Người đang làm cái gì vậy?"

Và Lý Mộng Trinh cũng chống lại lời của Đặng Ngọc Huyền bởi vì đúng vào lúc này nàng đột nhiên phả vây chui, chỉ là tình trạng không được tốt lắm. Đầu tóc cháy xém vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, y phục đang mặc trên người cũng bị cháy lõm chõm làm cho không ít chỗ da thịt trắng bóng bị lộ ra bên ngoài, một vài chỗ còn bị bỏng nhẹ. Có thể thấy Lý Mộng Trinh đã trả một cái giá hơi đắt cho việc thoát ra khỏi vòng vây do Dương Tiểu Dung.

Ngay khi Lý Mộng Trinh phá vây thì Dương Tiểu Dung cùng Hỏa Long cũng ngừng lại không tiếp tục công kích, đôi mắt đầy sát khí của Hỏa Long nhìn chăm chăm vào Lý Mộng Trinh, chỉ cần nàng có một chút dị động gì đó là rất có thể sẽ bị Hỏa Long công kích ngay lập tức.

Vừa rời khỏi vòng vây, Lý Mộng Trinh nhanh chóng điều tức lại trạng thái của mình, nàng biết lúc này nàng cần phải có trạng thái tốt nhất bởi vì đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của nàng, lượng linh lực trong cơ thể đã không cho phép nàng có bất kỳ một sai lầm nào nữa.

Dương Tiểu Dung ở phía bên kia có lẽ cũng hiểu đó bởi vì ánh mắt của nàng nên lúc nào cũng đề cao cảnh giác, đôi tay lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, hai mắt luôn nhìn về phía Lý Mộng Trinh không một chút lơ là, dù chỉ là một cái chớp mắt cũng không được.

Đặng Ngọc Huyền cũng đưa mắt chăm chú nhìn Lý Mộng Trinh vừa khẩn cầu vừa hy vọng rằng ta có thể làm ra đột phá, nếu không nàng chỉ còn cách nuốt nước mắt rồi đi mà thôi.

Không gian lúc này thật sự rất tĩnh lặng, hai người một thú sáu mắt nhìn nhau không phát ra một tiếng động, nếu không phải có tiếng reo hò từ những lối dài còn lại thì chỗ này thật sự sẽ yên tĩnh hơn, yên tĩnh đến mức chỉ cần một tiếng là rồi thôi cũng đủ làm cho mọi người chú ý.

Thời gian cứ thế trôi đi và đúng vào lúc này, Lý Mộng Trinh cũng bắt đầu di chuyển, bộ pháp dưới chân bước tán loạn không tuân theo một quy luật nào, điệu bộ của nàng lúc này tựa như một kẻ say rượu đang bước đi.

Tuy dáng vẻ là một kẻ say rượu nhưng tốc độ di chuyển cũng không phải là một người bình thường chân chính có thể so sánh nên khoảng cách hai người dần dần thu hẹp. Khi khoảng cách đến Dương Tiểu Dung chỉ còn vài tấc thì Lý Mộng Trinh hô to:

“Tuyệt Nhân Cuồng Vũ, Thức Thứ Nhất Loạn Vũ Kiếm!”

Lời vừa dứt thanh kiếm trong tay cũng vung lên chém kết hợp với dáng vẻ lúc này của nàng người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ rằng nàng là một kẻ điên chém loạn xạ, đường kiếm lúc này rất đúng với cái tên mà nàng vừa gọi nó Loạn Vũ Kiếm.

Phía bên kia Dương Tiểu Dung vừa thấy Lý Mộng Trinh hành động, tay liền thủ quyết bắt ấn con Hỏa Long trong suốt phun ra một luồng Hỏa Diễm bắn tới Lý Mộng Trinh nhưng nàng ta với điệu bộ Tuyệt Nhân tránh đi trong gang tấc.

Dương Tiểu Dung thấy một kích không trúng đích liền biến đổi pháp quyết khiến cho con Hỏa Long trong suốt uốn lượn trên không trung rồi quét cái đuôi của mình tấn công về phía Lý Mộng Trinh.

“Ầm...!”

Chiếc đuôi lại một lần nữa giống như luồng Diễm Hỏa bị trượt trong ngang tắc và nó nhanh chóng quất xuống đất tạo ra một vụ nổ nhỏ làm cho khói bụi lại bao trùm cả lối đi.

Sở dĩ Lý Mộng Trinh có thể liên tục tránh né được chiêu thức của Dương Tiểu Dung cũng bởi vì lúc này nàng xử dụng bộ pháp như một gã say rượu phương hướng vô định không theo quy tắc, trước đó nàng dễ dàng bị luồng Diễm Hỏa vây khốn cũng là do chủ quan cộng thêm lúc đó Dương Tiểu Dung canh thời gian ra tay rất chuẩn xác.

Thế công của Lý Mộng Trinh cũng không bởi vì những đòn tấn công của Hỏa Long mà dừng lại, thanh kiếm liên tục chém về phía Dương Tiểu Dung nhưng đều bị nàng dùng Lò Luyện Đan chống đỡ.

Ngay vào lúc này, cái miệng xinh xắn của Lý Mộng Trinh lại hô lên:

“Tùy Nhân Cuồng Vũ, Thứ Thứ Hai Phi Kiếm Lăng Không”

Lời vừa dứt thanh kiếm trong tay nhanh chóng bay đi với tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Dương Tiểu Dung, một chiêu này của Lý Mộng Trinh cũng đã tính toán một lúc lâu bởi vì lượng linh lực trong người của nàng bây giờ cũng chỉ có thể đánh ra một chiêu nữa mà thôi.

Tuy Loạn Vũ Kiếm tiêu hao linh lực không nhiều nhưng với tần tần phòng ngự của Dương Tiểu Dung cũng không mấy tác dụng nên Lý Mộng Trinh mới quyết định tung ra một chiêu được ăn cả còn ngã thì về không.

Dương Tiểu Dung trước sức ép kinh người, nàng không mấy nao núng đôi tay vẫn bám pháp quyết điều khiển con Hỏa Long trong suốt, chiếc đuôi của nó nhanh chóng quét ngang đỡ một kiếm đang đến của Lý Mộng Trinh.

Thế nhưng trước thế công vũ bão của thanh kiếm đầu Hỏa Long sao một lúc dần co cũng không thể thành công ngăn cản và bị thanh kiếm xuyên thủng, ngay lúc đầu Hỏa Long bị thanh kiếm đâm xuyên qua cũng là lúc Dương Tiểu Dung phun ra một ngụm máu tươi đồng thời nàng cũng liên tục lùi về sau.

Đặng Ngọc Huyền thấy Dương Tiểu Dung bị thương liền cảm thấy một chân trời mới đã mở ra, trước mặt nàng hiện ra hình ảnh nàng đang ngồi trên chiếc ghế đầy quyền lực của Vũ Sát Phong và phía bên dưới là mấy trăm đệ tử đang hô to ba chữ “Đặng Chương Phong. . .Đặng Chương Phong” cùng với đó là hình ảnh thảm bại của Mạnh Lệ Nương cùng Vũ Tiểu Vũ đang lê bước ra khỏi Vũ Sát Phong, nàng không khỏi nở nụ cười đắc ý.

Chỉ là khoảng khắc hân hoan ấy không tồn tại được bao lâu vỡ tan bởi vì Dương Tiểu Dung sau khi lùi lại mấy bước đã làm ra hành động khiến cho tất cả mọi người há mồm kinh ngạc.

“Thư”

Một tiếng rõ to phát ra từ cái miệng xinh xắn của Dương Tiểu Dung, ngay khi âm thanh vừa dứt Thanh Kiếm liền biến mất trước Lò Luyện Đan một cách kỳ lạ, sau khi thanh kiếm biến mất Lò Luyện Đan đột nhiên xoay tròn liên tục, mọi chuyện cũng không dừng lại ở đó bởi vì ngay sau đó Dương Tiểu Dung lại hô một tiếng:

“Xuất”

Một Thanh Hỏa Kiếm từ bên trong Lò Luyện Đan lao ra với tốc độ cực nhanh bay thẳng về trước, phương hướng dĩ nhiên là hướng Lý Mộng Trinh đang đứng.

Ngay khi Dương Tiểu Dung tung ra một đòn phản kích thì trên đài cao Trịnh Bất Quần có chút kinh ngạc nhìn về một lão già nói:

“Thất Trưởng Lão! Đan Lô còn có thể sử dụng như vậy sao?”

Trịnh Bất Quần vừa dứt lời thì hầu như tất cả ánh mắt đều tập trung về phía Huỳnh Tuyệt Phách bởi vì hắn chính là một vị Đan Sư Tứ Phẩm.

Huỳnh Tuyệt Phách nghe hắn nói như vậy thần tình có chút xấu hổ nói:

“Cái này ta cũng không rõ nữa! Có thể nói đây cũng chính là lần đầu tiên ta được chứng kiến có người dùng Đan Lô như vậy! Có lẽ Đan Lô này là một pháp bảo hoặc người tạo ra nó có thể là một người am hiểu về không gian chăng hạn”

Mọi người nghe hắn nói vậy liền im lặng suy nghĩ, bọn cũng không tiếp tục hỏi và cũng không bàn luận thêm mà đưa mắt chăm chú nhìn về lối đi bởi vì lúc này có một tiếp nổ vang lên thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Ầm”

Thanh Hỏa Kiếm bay xuyên qua Lý Mộng Trinh rồi cắm thẳng vào khán đài làm cho mấy tên đệ tử ngồi ở đó một phen hoảng sợ nếu như bọn họ không nhanh chân rời đi thì không chừng đã làm oan hồn nơi chín suối.

Lý Mộng Trinh sau khi bị Thanh Hỏa Kiếm xuyên qua thì đột nhiên biến mất không để lại một chút dấu vết nào làm cho mọi người liên tục suy đoán. Điều này làm lại cho Đặng Ngọc Huyền dấy lên hi vọng nhưng rồi lại nhanh chóng vỡ tan khi kết quả được một giọng nói nào đó tuyên bố:

“Dương Tiểu Dung thắng!”

Khi tất cả mọi người hướng mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh liền thấy thân ảnh của hai người nam nữ, gã nam trung niên chính là vị giám thí ở lối đi hướng Đông Nam tên là Phan Sĩ Liêm và người con gái kia chính là Lý Mộng Trinh, người đột nhiên biến mất khỏi lối đi.

Lúc này thần tình của Phan Sĩ Liêm có chút bất đắc dĩ, ánh mắt lại không che dấu được sự xấu hổ khi nhìn về đám cháy ở khán đài bởi vì vừa nãy hắn cảm nhận được Lý Mộng Trinh có chút không ổn, rất có khả năng sẽ không đỡ được một chiêu hoàn thủ của Dương Tiểu Dung nên ra tay cứu Lý Mộng Trinh nhưng lại quên mất không ngăn cản Thanh Hỏa Kiếm để mặc cho nó bay đi, may mà không có gì đáng tiếc xảy ra nếu không thì lương tâm của hắn sẽ cắn rứt.

Cũng vào lúc đó tiếng hân hoan bên lối đi phi Bắc truyền đến cùng với giọng nói tuyên bố của Lý Chân Nguyên, thì ra Tường Vi Tùng Lâm sao một phen hành hạ Triệu Trung Tinh liền tung ra một chiêu đánh hắn văng ra khỏi lối đi dành chiến thắng. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Một nồi cháo nửa canh giờ

Sau chiến thắng của Dương Tiểu Dung thì đáng lý ra sẽ có màn bốc thăm như thường lệ nhưng bởi vì mỗi hàng đệ tử chỉ còn lại hai người nên màn bốc thăm đã không diễn ra bên cạnh đó mỗi đệ tử sẽ có nửa canh giờ để điều tức cũng như làm cho mình có trạng thái tốt nhất để bước vào trận đấu cuối cùng mà thật ra nửa canh giờ này cũng chỉ dành cho những người vừa thắng trận đấu trước đó mà thôi.

Đối với những người như Vũ Tiểu Vũ thì không cần nửa canh giờ để điều tức này cho nên hắn đã bị Mạnh Lệ Nương bắt cóc ra một chỗ không người để nói chuyện, tuy nói là để nói chuyện nhưng từ lúc ra đây đến giờ Mạnh Lệ Nương chỉ nhìn chăm chăm vào Vũ Tiểu Vũ làm cho hắn cảm thấy rất mất tự nhiên, qua một lúc thì đột nhiên nàng lên tiếng hỏi, giọng nói dường như ai oán vậy:

“Tiểu Vũ! Người nói thử xem vì cái gì người lúc nào cũng thích đối nghịch với ta như vậy?”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe Mạnh Lệ Nương hỏi liền có chút sùng sốt, ánh mắt không khỏi ngạc nhiên, hỏi lại:

“Nương Tử! Ta khi nào lại đối nghịch cùng nàng chứ? Ta thương nàng còn không kịp ấy chứ! ”

“Ta không thấy ngươi thương ta chỗ nào cả, ngoại trừ việc xấu ngươi hăng hái ra thì tất cả mọi chuyện ngươi đều chống đối ta! Từ việc ta bảo ngươi quên ta đi cho đến việc tham dự Đại Hội Thường Niên, ngươi đều không chịu làm theo ý nguyện của ta! Những chuyện này đối với ngươi đâu có khó khăn gì? Tại sao ngươi không làm, nó có lợi cho ngươi mà?”

Mạnh Lệ Nương nghe hắn gọi mình là bằng cái tên thân mật cũng chẳng buồn để ý, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt hắn nói, nàng dường như muốn xem thử hắn sẽ trả lời nàng thế nào và phản ứng của hắn ra sao.

Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy liền lâm vào trầm tư, hắn quay người đưa mắt nhìn về phía những đám mây đang bay lững lờ trước mặt, hắn không biết phải trả lời câu hỏi của Mạnh Lệ Nương như thế nào cho phải, thật tình mà nói hắn không có một chút tình cảm nào với nàng cả, tất cả những gì hắn làm chính là trách nhiệm của một người nam nhân mà thôi, chỉ là hắn tránh không được bao lâu thì trong mắt hắn lại hiện lên hình bóng của Mạnh Lệ Nương.

Đối với hành động của nàng, Vũ Tiểu Vũ có chút bất đắc dĩ, hắn thở dài nói:

“Vấn đề kia không phải ta đã nói qua với nàng rồi sao? Muốn ta quên đi là điều không thể, ta tuy không phải là một kẻ chung thủy nhưng cũng không phải là hạng người vô tình, ta có thể đối với địch nhân của mình không một chút nhân từ nào nhưng đối mặt với người thân của mình thì ta không thể nào làm như thế được!”

“Người Thân!” Mạnh Lệ Nương vừa nghe hắn nói đến hai chữ này liền cảm thấy trong lòng có một cỗ ám áp không tên, nội tâm tĩnh lặng từ trước đến nay bắt đầu có chút gợn sóng, trong đầu lại vang lên câu hỏi “Nói như vậy kể từ lúc đó hắn đã xem mình là người thân của hắn sao? Đây là cảm giác hạnh phúc mà trước giờ mình hằng ao ước hay sao...?”

Vũ Tiểu Vũ thấy Mạnh Lệ Nương không có phản ứng gì chỉ lặng im nhìn mình liền nói tiếp:

“Còn Đại Hội Thường Niên không phải ta đã làm theo lời của nàng rồi sao? Có những chuyện ta không thể không nằm ở thế đối nghịch với nàng được?”

Mạnh Lệ Nương nghe hắn nói vậy liền hừ lạnh nói:

“Hừ..! Ngươi có cảm thấy mình nói quá mâu thuẫn hay không.? Mới một giây trước ngươi còn nói ta là người thân của ngươi nhưng ngay sau đó ngươi dường như muốn xem ta là kẻ địch còn có nếu như không phải ta...cái...kia với người thì người nào có lòng tốt mà nghe theo ta sắp đặt như vậy à!” Mạnh Lệ Nương nghe hắn nói như vậy thì một chút gợn sóng trong lòng mất sạch, cái gì mà không thể không nằm ở thế đối nghịch tất cả đều là vì hắn không xem nàng là cái gì của hắn mà thôi.

“Nương Tử..! Nàng nói gì vậy ta làm sao lại coi nàng là kẻ địch chứ..! Chúng ta đã như vậy rồi nàng còn không tin tưởng ta sao..?”

“Đã như vậy? Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói như vậy à, ức hiếp một cô gái yếu đuối như ta thì ngươi hành diện lắm sao?”

“Ặc..!” Vũ Tiểu Vũ lúc này không khỏi cảm thán trong lòng “Haiz! Như nào là ức hiếp, với tu vi của ngươi bây giờ ai dám làm gì ngươi chứ, họ thấy ngươi tránh còn không kịp à!” Đương nhiên những lời chân thật này hắn cũng chỉ để trong lòng mà thôi nào có dám nói ra, dù có cho hắn gan to bằng trời thì những lời như vậy hắn cũng không dám nói ra ở trước mặt Mạnh Lệ Nương, hậu quả sẽ khó lường.

Sau khi suy nghĩ một lúc hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc, đôi mắt nhìn về phía Mạnh Lệ Nương rất chăm chú, hỏi:

“Nương Tử! Nàng biết gì không?”

“Chuyện gì?” Mạnh Lệ Nương có chút ngờ ngạc đáp lại một cách máy móc,

“Ta vừa phát hiện ra một sự thật, hai người chúng ta chỉ có chung tiếng nói khi ở trên giường mà thôi”

Mạnh Lệ Nương vừa nghe hắn nói vậy liền có ngẩn ngơ một lúc và ngay sau đó thì khuôn mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, nàng lao đến dùng đôi tay nhỏ bé của mình không ngừng đánh lên ngực của Vũ Tiểu Vũ, miệng cũng liên tục nỉn nhủ:

“Luu Manh! Cái đồ Luu Manh thói tha nhà người!.....Luu Manh...”

Tuy mắng gâ là Luu Manh nhưng Mạnh Lệ Nương chẳng dùng một tí lực nào lên nắm của mình nên Vũ Tiểu Vũ chẳng bị gì cả, hắn để mặc cho nàng đánh một lúc rồi mới dùng đôi tay của mình nắm lấy đôi tay bé nhỏ của nàng, tuy nàng có vung vẩy đôi chút nhưng khi Vũ Tiểu Vũ cuối sát khuôn mặt của mình đối diện với nàng thì tất cả mọi động tác đều dừng lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, mặt của bọn họ sát đến nỗi chớp mũi đã chạm vào nhau và nàng còn cảm nhận được hơi thở nóng ẩm phát ra từ mũi của hắn.

Với tình huống diễn ra như thế này thì một người am hiểu phong tình đương nhiên phải biết mình nên làm gì và Vũ Tiểu Vũ cũng không ngoại lệ, hắn dùng hai cánh môi của mình áp lên hai cách môi hồng của Mạnh Lệ Nương. Đầu lưỡi của hắn cũng nhanh chóng xuyên qua những chiếc răng xinh xắn và chạm vào đầu lưỡi của Mạnh Lệ Nương.

Lúc này hai mắt của nàng mờ to, ánh mắt có chút ngáy ngốc nhìn Vũ Tiểu Vũ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra mới một phút trước hai người còn nói chuyện thế mà bây giờ đã thành ra thế này, đến khi hai chiến lưỡi quấn quýt bên nhau như hình với bóng thì Mạnh Lệ Nương mới lấy lại tinh thần mà hôn đáp trả, biến mình từ thế bị động thành thế chủ động.

Đôi tay của Vũ Tiểu Vũ như một thói quen vòng ra đằng sau lưng của Mạnh Lệ Nương nhưng lần này nó không đặt lên bờ mông săn chắc mà là chiếc eo nhỏ bé của nàng, hắn ôm thật chặt nàng vào lòng, chặt đến nỗi Mạnh Lệ Nương cảm thấy mình hít thở không thông.

Đôi tay được buông lỏng không biết để đâu của Mạnh Lệ Nương cũng nhanh chóng đặt lên tấm lưng săn chắc của Vũ Tiểu Vũ mà vuốt ve, hai người hôn nhau say đắm mặc cho thời gian đang dần trôi.

Không biết trải qua bao lâu thì bờ môi của Vũ Tiểu Vũ mới lưu luyến rời khỏi đôi môi ướt át đỏ mọng của Mạnh Lệ Nương, lúc này hắn lại nhìn nàng một lúc rồi đột nhiên ghé người thì thầm bên tai nàng:

“Ta biết nàng muốn hỏi gì? Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc đến một thời điểm nào đó thích hợp thì ta sẽ giải thích cho nàng tất cả! Ta đi trước đây cũng sắp đến giờ thi đấu rồi!”

Vũ Tiểu Vũ vừa dứt lời liền buông Mạnh Lệ Nương đang có thần tình đê mê do nộ hôn lãng mạng ban nãy rồi rời đi, đến khi hắn khuất bóng thì Mạnh Lệ Nương mới tỉnh lại mà dậm chân giận dữ nói:

“Người..Người đứng là Lưu Manh mà, chỉ biết khi dễ ta thôi...Người chờ đó tên Khốn Kiếp!”

Sau khi mắng chửi một hồi Mạnh Lệ Nương mới thờ dài lăm bầm bỏ đi:

“Chết tiệt! Lại dùng cách này để đánh lạc hướng mình...!”

Sở dĩ hôm nay nàng gọi hắn ra đây cũng không ngoài mục đích muốn biết vì sao hắn phải ần dẫu tu vi, việc này không có lợi cho sự phát triển sau này của hắn, nếu như hắn không che dấu thì đã lọt vào diện bồi dưỡng trọng điểm của Thái Sơ Tông, càng suy nghĩ nàng lại càng khó hiểu, cảm giác bức rức trong lòng lại càng ngày càng tăng.

Thật ra đây cũng là tâm lý chung của tất cả nữ nhân, một khi họ đã tò mò một chuyện gì đó thì phải tìm hiểu cho bằng được. Nhất là chuyện này lại phát sinh trên người tình lang của mình thì các nàng lại càng muốn biết hơn bao giờ hết.

Có thể nói lúc này các nàng không hề có sự kiên nhẫn chờ đợi tình lang của mình giải bài mà tìm mọi cách để biết sự thật cho nên Mạnh Lệ Nương cũng không là ngoại lệ. Bước đầu tiên nàng chính là muốn hỏi Vũ Tiểu Vũ để xem hắn trả lời như thế nào, nếu như hắn không cho nàng một đáp án hài lòng thì này sẽ triển khai bước tiếp theo.

“Có lẽ mình nên đến Phụng Vũ Thành một chuyến, biết đâu bắt gặp!”

....

Ngay khi Vũ Tiểu Vũ trở lại quảng trường trước Đại Điện Thái Sơ Tông thì thời gian nửa canh giờ điều tức nghỉ ngơi cũng kết thúc, Vũ Tiểu Vũ không khỏi có chút cảm thán trong lòng “Haiz! Thời gian trôi qua nhanh thật, mới nấu một nồi cháo thôi đã hết nửa canh giờ!”.

Mặc cho Vũ Tiểu Vũ cảm thán, lúc này ba vị giám thí ở ba lối dài Bắc, Tây Nam, Đông Nam lần lượt trở lại lối dài và xuống lên những cái tên:

“Vũ Tiểu Vũ, Trương Vi Tùng Lâm”

“Phan Văn Tú, Hoàng Lê Vi”

“Dương Tiểu Dung, Hoa Tiểu Lâm”

Sáu người Vũ Tiểu Vũ lần lượt tiến lên lối dài, sau khi bọn họ chào hỏi ba vị giám thí liền ra hiệu cho phép trận đấu bắt đầu.

Tiếng keng vừa vang lên Phan Văn Tú ở lối dài phía Tây Nam liền nhanh chóng ra chiêu phủ đầu Hoàng Lê Vi:

“Đường Đăng Thuật! Thứ thứ nhất Mộc Đăng Văn Vũ!”

Lúc này những sợi dây leo nhanh chóng xuyên qua mặt đất tấn công về phía Hoàng Lê Vi với ý đồ khóa chặt tay chân của nàng, Hoàng Lê Vi cũng nhanh chóng chứng minh cho mọi người thấy nàng có mặt ở đây cũng không phải chỉ là do may mắn mà đó là bởi vì nàng còn có thực lực hơn hẳn những kẻ khác.

Thanh kiếm trong tay liên tục ngăn cản những sợi dây leo màu xanh lục, nàng di chuyển một cách ung dung giữa rừng dây leo, mỗi một đường kiếm chém ra là một sợi dây leo bị chặt đứt.

Tuy Phan Văn Tú ra tay bất ngờ muốn tiên phát chế nhân nhưng Hoàng Lê Vi cũng không phải là đèn cạn dầu, từ hành động ung dung giữa rừng dây leo đã cho thấy kế hoạch đánh phủ đầu của Phan Văn Tú đã thất bại từ bước đầu tiên rồi.

Có lẽ vì những trận đấu trước đó nên Phan Văn Tú không thể nào ra đòn một cách hiệu quả nhất nên mới tạo nên tình huống như vậy, nếu như là trước đó vài trận thì có lẽ một chiêu này đã có thể chế địch rồi cũng nên.

Hoàng Lê Vi sau khi ung dung đi lại trong rừng Mộc Đăng bất ngờ phản kích, những đường kiếm bây giờ không còn là những đường kiếm đơn thuần nữa mà là những đường Hỏa Diễm, mỗi một đường kiếm chém ra đều là một đường Diễm Hỏa đỏ rực.

Những sợi Mộc Đăng nhanh chóng bị Hỏa Diễm này thiêu rụi, tốc độ thiêu rụi còn nhanh hơn tốc độ hồi sinh của bọn chúng nên rừng Mộc Đăng nhanh chóng bị thu hẹp diện tích.

Phía bên kia, khuôn mặt của Phan Văn Tú đã lấm tấm những mồ hôi nhưng biểu hiện của hắn hoàn toàn không phải như vậy, khóe môi của hắn vẫn nhếch lên cười khẩy, ánh mắt nhìn Hoàng Lê Vi tựa như nhìn một con cá đang cố gắng thoát khỏi cái chết vậy.

“Đường Đăng Thuật! Thứ Thứ hai Mộc Đăng Bá Vương Thương!”

Hắn vừa dứt lời thì từ dưới mặt đất những sợi Mộc Đăng màu xám mang hình dáng của một cây trường thương liên tục xuyên phá mặt đất mà chui lên tạo thành những lỗ thủng tấn công về phía Hoàng Lê Vi.

Lúc này những đường kiếm mang hình dáng Hỏa Diễm của Hoàng Lê Vi đã không còn đốt cháy được những sợi Mộc Đăng này nữa, những âm thanh leng keng tựa như hai binh khí chạm vào nhau vang lên. Hoàng Lê Vi sau một lượt chống đỡ liền bị một hai Mộc Đăng Thương xuyên thủng ở ba vai và trên đùi ngọc, máu tươi tuông ra ướt hết cả y phục xinh đẹp của nàng, nhìn tình trạng của nàng như vậy ai cũng lắc đầu thờ dài nghĩ đến cái kết dành cho nàng...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Quyết Tâm

“Mạnh chương môn! Dựa theo những gì đang diễn ra bên dưới thì ta thấy Phan Văn Tú rất có thể sẽ là người dành được vị trí Thủ Tịch bởi vì hắn quá mạnh mẽ so với những người còn lại, Đường Đăng Thuật quả nhiên bá đạo, theo ta thì không cần phải đợi đến lúc diễn ra trận đấu cuối cùng làm gì cứ phong cho hắn làm Thủ Tịch Đệ Từ cho rồi!” Những lời này được phát ra từ miệng của Trịnh Bát Quân,

Trước đó không lâu, Trịnh Bát Quân được Mạnh Thiên Uy giải thích những chỗ bất đạo của công pháp Đường Đăng Thuật, tuy nhiên lúc đó hắn có chút không cho là thật nhưng bây giờ lại thấy Phan Văn Tú liên tiếp thể hiện sự dũng mãnh trên lời đài cho nên hắn làm ra một chút phỏng đoán.

Thế nhưng Bùi Công Nhữ lại không cho là như vậy:

“Trịnh Thành Chủ! Không phải ta sửa lời người nhưng điều người nói có chút giựt gân thì phải! Người không nghe Mạnh Tông Chủ từng nói à! Tên tiểu tử gì gì đó được đích thân ngài ấy bồi dưỡng làm sao có thể bị Phan Văn Tú đánh bại được chứ!” Lão nói tới đây thì hai mắt không chút khách khí nhìn thẳng về phía Mạnh Thiên Uy tựa như chờ lão lên tiếng.

Lời của lão vừa thốt ra liền làm cho bọn người của Thái Sơ Tông cảm thấy buồn bực trong lòng không khỏi thốt lên “Tông chủ à Tông Chủ! Ngài quá sơ suất rồi!” Không dừng lại ở đó lời nói của lão còn làm cho Mạnh Lệ Nương đang vui vẻ phải đổi sắc mặt nhìn lão với ánh mắt hình viên đạn, điều này khiến cho lão cảm thấy không thoải mái, lão có chút khó hiểu không biết bản thân đã đắc tội gì với Mạnh Lệ Nương mà hết lần này đến lần khác gặp phải thái độ khó chịu của nàng.

Cũng vào lúc Lão thốt ra câu đó thì phía bên dưới truyền đến âm thanh của Lý Chân nguyên:

“Vũ Tiểu Vũ thắng!”

Thì ra trong khi mọi người đang tập trung vào diễn biến trận của Phan Văn Tú và Hoàng Lê Vi thì phía bên này Vũ Tiểu Vũ lại âm thầm dùng một quyền đánh bại Tường Vi Tùng Lâm, có thể nói hắn và Bùi Công Nhữ phối hợp rất chuẩn xác, một người vừa nói xong thì người kia cũng hành động thể hiện đều đó.

Lúc này trong thâm tâm của Bùi Công Nhữ lại cảm thấy khó chịu, mỗi lần lão nhắc tới Vũ Tiểu Vũ thì hắn lại cho lão một cái kinh hỷ, lão càng nghĩ càng cảm thấy hắn chính là khắc tinh trong đời mình cho nên ánh mắt không khỏi hiện lên sát ý nhưng rất nhanh lại được lão che giấu. Vũ Tiểu Vũ cũng không biết hắn vô tình lại thành cái gai trong mắt cần phải diệt trừ của kẻ khác dù hắn chẳng làm nên tội tình gì.

Lúc này Mạnh Thiên Uy cũng lên tiếng, đối với thái độ cố ý châm chọc trước đó của Bùi Công Nhữ lão chẳng mấy quan tâm:

“Bùi Thành Chủ! Ngài lại quá lời rồi, trận chiến một khi chưa diễn ra thì còn chưa biết kết quả như thế nào, ta là Tông Chủ còn chúng là đệ tử trong Tông của ta nên hiển nhiên ta sẽ không thiên vị nghiêng về một phía nào cả mà sẽ đánh giá tổng quan.

Thứ nhất tuy ta là người đích thân bồi dưỡng Vũ Tiểu Vũ nhưng cũng không dám chắc hắn sẽ vô địch đánh bại hết tất cả mọi đối thủ bởi vì Thái Sơ Tông ta không chú trọng vào môn công pháp nào cả, bọn chúng tự định ra hướng đi của riêng mình còn chúng ta chỉ uốn nắn bọn chúng để bọn chúng không bị lầm đường lạc lối mà thôi.

Thứ hai, tuy Đường Đăng Thuật của Phan Văn Tú khá là bá đạo nhưng cũng không bởi vì vậy mà không có ai có thể đã bại hắn nếu không mấy năm qua thành tích của hắn không phải chỉ dừng lại ở đó, ta vẫn là câu nói đó một khi trận đấu chưa bắt đầu thì mọi chuyện đều có thể xảy ra, có quá nhiều nhân tố để quyết định kết quả một trận đấu”.

“Tông Chủ quả nhiên là Tông Chủ” Hầu như mọi người ở Thái Sơ Tông nghe Mạnh Thiên Uy đáp lại lời nói của Bùi Công Nhữ không khỏi thầm khen trong lòng.

Sau khi Mạnh Thiên Uy dứt lời thì Bùi Công Nhữ cũng không có phản ứng gì, thần tình tựa như đang nghiền ngẫm lời của Mạnh Thiên Uy nói, một lúc sau hắn mới lên tiếng:

“Mạnh Tông Chủ nói không sai! Lời của ngài làm ta nhớ đến lịch sử Huy Hoàng trước đó của Nhân Tộc, trước khi chiến tranh nổ ra hầu như tất cả các tộc đều cho rằng Nhân Tộc của chúng ta không thể nào chiến thắng nhưng cuối cùng thì sao? Kẻ chiến thắng cuối cùng vẫn là Nhân Tộc của chúng ta”

Khi Bùi Công Nhữ nhắc đến chiến tích huy hoàng này thì thần thái của tất cả mọi người trở nên hân hoan, ai cũng tự hào về đoạn lịch sử huy hoàng đó.

Ngay lúc mọi người đang chìm trong mộng tưởng thì giọng nói của Dương Tiểu Dung đột ngột vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của bọn họ:

“Ta xin đầu hàng!”

Nàng vừa dứt lời thì giám thị lời đài Đông Nam là Phan Sĩ Liêm nhanh chóng xuất hiện cho trận đấu được tạm dừng, còn mọi người bên dưới ai cũng ngơ ngác không hiểu tại sao, đang yên đang lành thì đột nhiên Dương Tiểu Dung ra đầu xin thua cuộc. Nhất là những đệ tử ở Đan, Dược hai phong, một đầu chấm hỏi tựa như đang đặt trên khuôn mặt của bọn họ vậy.

Dương Tiểu Dung cũng không để bọn họ hoài nghi liền giải thích:

“Đệ tử, bị thương khá nặng nên không thể tiếp... khụ khụ”.

Nàng vừa nói đến đây liền đột nhiên ho một tiếng kèm theo đó là hai ngụm máu tươi phun ra từ cái miệng của nàng, một dòng máu nhỏ lặng lẽ chảy ra ở khóe miệng của Dương Tiểu Dung.

Thật ra lúc này Dương Tiểu Dung đã đỡ một chiêu của Quế Tiểu Hoa và làm nội thương trong người tái phát khiến cho nàng không thể không ra quyết định bỏ cuộc nếu như cứ cố gắng tiếp tục sẽ ảnh hưởng đến căn cơ sau này.

Tuy trước đó nàng đã có thời gian nửa canh giờ để khôi phục nhưng với nội thương trong người của nàng hiện tại bấy nhiêu thời gian là không đủ. Việc tái phát nội thương lúc này chính là minh chứng cho điều đó.

Phan Sĩ Liêm nghe nàng nói như thế liền chấp nhận và tuyên bố:

“Quế Tiểu Hoa thắng!”

Kết Quả vừa được công bố thì Đặng Ngọc Huyền lại cảm thấy chua xót, nàng thầm trách Lý Mộng Trinh “Nếu như lúc đó cô ta cố gắng hơn một chút nữa thì giấc mơ của mình đã không phải chỉ là giấc mơ rồi” nàng xem đến đây thì cảm thấy không còn gì để xem nữa liền lặng lẽ bỏ đi.

Thời điểm hai trận ở những lời đài bên kia chính thức khép lại cũng là lúc mọi ánh mắt đều tập trung về lời đài Tây Bắc, lúc này trận thế có phần nghiêng về Hoàng Lê Vi, khi nàng liên tiếp đánh cho Phan Văn Tú bị trọng thương.

Tuy nhiên Hoàng Lê Vi cũng chi trả nên được một chút lợi thế mà thôi bởi vì trên người nàng cũng bị Mộc Đăng để lại khá nhiều vết thương, có thể nói phần lợi thế này chính là đổi từ máu thịt của nàng mà có.

Những sợ Mộc Đăng Thương lúc này đã hoàn toàn biến mất, chúng không còn xuất hiện trên lời đài nữa còn Phan Văn Tú thì đang cố gắng đứng vững trên đôi chân đang rung rẩy, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đổ ngã.

Hoàng Lê Vi không tiếp tục tấn công bởi vì nhìn tình trạng thảm hại của Phan Văn Tú, nàng có chút không đành lòng ra tay:

“Bỏ cuộc đi Phan sư huynh! Với trình trạng hiện nay của ngươi thì cho dù muội không đánh thắng huynh thì huynh cũng tự gục gã mà thôi!”

Phan Văn Tú đối với lời nói của Hoàng Lê Vi chẳng mấy quan tâm, nội tâm hắn đang liên tục tranh đấu:

“Nên hay không? Ta là nên hay không nên đây?”

Hoàng Lê Vi thấy Phan Văn Tú không trả lời mình cho là hắn không nghe nàng nói gì nên một lần nữa lặp lại:

“Phan sư huynh! Ngươi bỏ.....”

Chỉ là nàng vừa nói được mấy chữ liền bị Phan Văn Tú cắt ngang, thái độ hằn đối với nàng vẫn ôn hòa:

“Hoàng sư muội! Ta biết muội lương thiện, không thích ganh đua đối với muội đây chỉ là một cuộc tỷ thí nhằm chán nhưng đối với ta thì nó rất quan trọng cũng không phải ta ham mê gì với vị trí Thủ Tịch đệ tử mà ta đang có chuyện cần phải làm, ta tuyệt đối không thể thua được!” Phan Văn Tú nói tới đây thì hai mắt trở nên kiên định, đôi tay đưa lên bắt đầu bắt ấn.

Hoàng Lê Vi thấy hắn cố chấp như vậy cũng không biết phải nói gì bởi vì một khi con người cố chấp đã nhận định điều gì đó thì sẽ không bao giờ bị ngoại lực chi phối, nàng vốn chỉ coi đây là một cuộc rèn luyện nên không đặt quá nhiều tâm tư với hư vinh này.

Nhưng dù sao đây cũng là một cuộc thi đấu, người theo Vũ Tu như nàng đương nhiên sẽ có tinh thần thượng võ ăn sâu vào máu cho nên nàng sẽ xuất ra hết tất cả khả năng của mình, đánh cho tới khi nào thua cuộc thì thôi, thanh Kiếm trong tay nàng một lần nữa lại vung lên chém tới.

Ngay lúc này phía bên kia Phan Văn Tú cũng vừa kết xong ấn miệng hô to:

“Đường Đàng Thuật! Thứ thứ ba Mộc Đàng Ký Sinh”

Lúc này ngay tại đan điền của Phan Văn Tú hiện ra gốc Mộc Đàng cao khoảng hai gang tay, trên thân của Mộc Đàng bắt đầu xuất hiện những hạt nhỏ li ti mắt thường không thể nhìn thấy, gốc Mộc Đàng này chính là Đàng Chủng mà Phan Văn Tú ngưng tụ ra được.

Những hạt nhỏ li ti vừa xuất hiện liền dưới tình huống quý thần không biết bay đi với tốc độ rất nhanh đồng thời gốc Mộc Đàng đang tươi tốt đột nhiên bị héo hốc tựa như mất nước vậy.

Phan Văn Tú thấy vậy ánh mắt không khỏi trầm xuống trong lòng lại cực kỳ đau đớn, có thể nói đây chính là tâm huyết của hắn suốt mấy năm qua nhưng nỗi đau này lại nhanh chóng được hắn quên đi và thay vào đó là thù hận, chính vì thù hận đó nên hắn mới bất chấp tất cả mà làm như vậy.

Tuy rất nhanh sau đó Đàng Chủng sẽ khôi phục trở lại nhưng tổn thương từ một chiêu này mang lại là vẫn có, cho nên lúc trước hắn mới khó khăn quyết định như vậy, nếu không phải tình thế trước mắt không cho phép thì hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ làm như vậy.

Ngay lúc hạt nhỏ từ Đàng Chủng bay đi thì một chiêu của Hoàng Lê Vi cũng đánh tới nhưng có vẻ như nàng phát hiện được gì đó nên nàng đột nhiên dừng thế công mà quét ngang một kiếm rồi nhanh chóng lui về phía sau.

Tất cả mọi người lúc này đều ngạc nhiên trước động thái chuyển công sang thủ của Hoàng Lê Vi, bọn họ không hiểu tại sao nàng lại làm như vậy và rất nhanh sự ngạc nhiên đó liền bị sự biết đời trên người của Hoàng Lê Vi làm thay đổi.....

P.s Tạm ngưng một tuần nghỉ tết nhé mọi người.

Chúc mọi người năm mới làm ăn phát tài phát lộc, an lành và hạnh phúc....Happy New Year!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Kinh Biến

Sau khi Hoàng Lê Vi lui lại không lâu thì đột nhiên trên người nàng mọc lên nhưng sợi Mộc Đàng nhỏ cỡ ngón tay út, quấn quanh trên thân thể của Hoàng Lê Vi, mặc cho nàng giãy dụa như thế nào đi chăng nữa thì sợi Mộc Đàng chẳng hề xê dịch mà cứ từ từ siết chặt.

Lực siết của nó khiến cho lồng ngực của Hoàng Lê Vi bị chèn ép, cảm giác khó thở từ từ dâng lên cùng lúc đó nàng cảm giác được trên da thịt của mình bị thứ gì đó xuyên thủng tựa như bị kim châm.

Ngay sau đó, Hoàng Lê Vi cảm thấy cả người dường như thoát lực, linh lực trong cơ thể đột nhiên tuông ra ngoài một cách không kiểm soát, nó dường như di chuyển về những chỗ mà nàng cảm thấy bị thứ gì đó đâm vào, nói chính xác hơn là linh lực trong cơ thể của Hoàng Lê Vi chính là bị thứ gì đó hút đi.

Cùng với việc linh lực của nàng bị hút đi là sợi Mộc Đàng trên thân thể của nàng đột nhiên càng lúc càng xanh tốt, nếu như chúng ta để ý kỹ thì sẽ thấy trên thân của nó không biết từ lúc nào đã có những xúc tu nhỏ nhỏ đâm xuyên qua da thịt của Hoàng Lê Vi có lẽ đây chính là nguyên nhân giải thích cho hiện trạng lúc bấy giờ trên cơ thể của Hoàng Lê Vi cũng nên.

“Không tốt!”

Cũng ngay khoảng khắc đó, Mạnh Thiên Uy đột nhiên kêu lên một tiếng rồi phóng xuống lối dài thật nhanh đồng thời tay phải của lão phát nhẹ một cái về phía Hoàng Lê Vi, sợi Mộc Đàng quấn trên thân nàng bỗng nhiên phân liệt từ phía.

Tiếng kêu của Mạnh Thiên Uy làm cho tất cả bọn người Trần Thoái Thương kinh ngạc, bọn họ không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho lão lại có thái độ khẩn trương như vậy.

Ngay khi sợi Mộc Đàng bị phân liệt, Phan Văn Tú phía bên kia cũng phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc lại cực kì tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Mạnh Thiên Uy có chút có khó hiểu, hắn không biết vì cái gì mà lão lại can thiệp vào trận đấu của hắn.

Mạnh Thiên Uy cũng không để hấn chờ lâu, ánh mắt có chút gợn dữ nhìn hấn hỏi:

“Cho ta một lời giải thích, nếu không thì...”

Lão nói tới đây liền phát tay phải một cái “Ầm” một gốc cột trên lối đi nỏ tung khiến cho tất cả mọi người sững sốt, bọn họ không thể hiểu đến tột cùng Phan Văn Tú đã làm gì mà khiến cho Tông Chủ lại gợn dữ như vậy.

Đối với thái độ không mấy thân thiện với mình của Mạnh Thiên Uy, Phan Văn Tú căn bản là không hề sợ hãi thần thái vẫn rất ung dung, bình tĩnh nhìn lão đáp:

“Tông Chủ! Ngài muốn đệ tử giải thích điều gì?”

“Người đây là đang giả điên với ta? Ta hỏi người đó là cái gì? Lời nói trước đó của ta người nghe không hiểu?” Lão vừa nói vừa tức giận đưa tay chỉ về đoạn Mộc Đằng đã bị lão phát tay làm cho phân liệt đang nằm ngổn ngang trên lối đi.

Phan Văn Tú đưa mắt nhìn theo hướng tay của Mạnh Thiên Uy, một đoạn Mộc Đằng đập vào tầm mắt của Phan Văn Tú, hấn “A” lên một tiếng trong lòng thầm nghĩ “Thì ra là như vậy?”, khi hiểu ra vấn đề thì hấn đột nhiên cười, nói:

“Đệ tử...”

“Hừ! Người còn cười?” Mạnh Thiên Uy thấy Phan Văn Tú đột nhiên cười liền không một chút khách khí cắt ngang lời nói của hấn, thái độ của lão vẫn rất khó chịu,

“Tông Chủ! Ngài có thể đã hiểu lầm rồi, một thức vừa rồi của đệ tử không phải là thức tối cao “Mộc Đằng Đồng Hóa” trong Dưỡng Đằng Thuật với tu vi hiện tại của đệ tử thì đệ tử vẫn chưa có khả năng thi triển một thức cao thâm như vậy!”

“Mộc Đằng Đồng Hóa” Tất cả mọi người nghe đến bốn chữ này liền không hiểu nó có liên quan gì đến vấn đề mà Mạnh Thiên Uy muốn hỏi Phan Văn Tú, cũng ngay lúc này Trần Thoái Thương đột nhiên “A” một tiếng nói:

“Ta hiểu rồi! Thì ra là như vậy! Thảo nào Tông Chủ lại tức giận như vậy!”

Giọng nói của lão phát ra liền thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người ở khu vực khán đài quan sát, ai ai cũng chờ đợi lão lên tiếng giải thích nhưng Bùi Công Nhữ lại có chút không nhận được liền lên tiếng hỏi:

“Trần Trường Lão! Người biết chuyện này sao?”

“Đúng vậy! Nếu không phải hấn nhắc đến bốn chữ đó thì ta quả thật không hiểu tại sao Tông Chủ lại làm như thế, nói ra thật có chút xấu hổ “Dưỡng Đằng Thuật” mà trước đó tông chủ đã giải thích với các vị, ta cũng đã từng luyện tập qua chỉ là lúc đó nó không hợp với ta nên đã đổi sang một công pháp khác”

Trần Thoái Thương nói đến đây liền dừng lại đưa mắt nhìn một vòng, lão thấy mọi người gật gù tiêu hóa thông tin liền nói tiếp:

“Dưỡng Đằng Thuật này tông cộng có hai cuốn một cuốn tu luyện tâm pháp và một cuốn tu luyện công pháp. Về phần công pháp Dưỡng Đằng Thuật có bốn thức “Mộc Đằng Đồng Hóa” mà tên đệ tử kia vừa nói đến chính là một thức trong đó.

Đây là một thức rất đặc ác, người trúng chiêu sẽ bị Mộc Đằng quấn quanh từ từ đồng hóa nếu như trong vòng ba canh giờ không thể giải trừ thì người bị trúng chiêu chắc chắn sẽ trở thành một phần của sợi Mộc Đằng và cung cấp dinh dưỡng cho Đằng Chủng.

Theo như ta biết thì đến giờ chưa từng có ai có thể thoát ra khỏi chiêu thức này bởi vì một khi bị trúng chiêu sẽ bị Mộc Đằng không ngừng hấp thu linh lực cùng sinh mệnh để bồi bổ cho bản thân nó cho nên mục tiêu khi bị nó quấn lấy thì sẽ không còn sức mà vùng vẫy thoát khỏi trời buộc.

Như các người thấy Mộc Đằng lúc này càng ngày càng xanh tốt bên cạnh đó những chiếc xúc tu trên thân Mộc Đằng cũng càng ngày càng nhiều chính là phục vụ cho việc Đồng Hóa mục tiêu của Mộc Đằng”

Trong lúc Trần Thoái Thương đang giải thích với người bên đó mọi chuyện thì một màn đối đáp của Phan Văn Tú và Mạnh Thiên Uy vẫn được tiếp tục:

“Người nói cái gì? Đây không phải là thức Mộc Đằng Đồng Hóa? Người xem ta là đứa con nít ba tuổi không biết chuyện gì sao?”

“Bẩm Tông Chủ! Ngài có điều không biết, một thức này chính là thành quả nghiên cứu mấy năm qua của đệ tử, nó có tên gọi là Mộc Đằng Ký Sinh, đệ tử sáng tạo được một thức này chính là dựa trên cơ sở của thức Mộc Đằng Đồng Hóa nên về hình thức có phần tương tự như một thức đó, chứ với tu vi của đệ tử hiện tại không cách nào thi triển một thức cao thâm như vậy à”

“Tất cả lời người nói đều là thật?” Mạnh Thiên Uy có chút không tin tưởng hấn hỏi,

Thật ra tuy là hỏi nhưng với trình độ lão làng như lão thì làm sao không nhìn ra được Phan Văn Tú là nói thật hay nói dối, chỉ là trong lòng lão có phần không an tâm. Lão không biết nó đến từ đâu.

“Quả thật là như vậy! Đệ tử làm sao dám dối gạt Tông Chủ, có cho đệ tử thêm một lá gan nữa cũng không dám làm vậy!”

“Tốt! Nếu như ta đây đã là hiểu lầm người thì đây coi như là phần bồi thường cho người vậy!”

Lão vừa nói vừa phát tay một cái, một cỗ lực lượng nhu hòa nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể Phan Văn Tú, làm cho thương thế do Mạnh Thiên Uy gây ra trước đó nhanh chóng thoái lui.

“Đa tạ, Tông Chủ!” Phan Văn Tú đối với hành động của Mạnh Thiên Uy lúc này rất là cảm kích,

Mạnh Thiên Uy đối với lời cảm kích của Phan Văn Tú chỉ gật đầu rồi nhanh chóng rời đi, lúc này trên lối đi dài chỉ còn lại một mình Phan Văn Tú vì Hoàng Lê Vi trước đó đã được Mạnh Thiên Uy cho người điều xuống nghỉ ngơi.

Sau khi Mạnh Thiên Uy rời khỏi không lâu thì Lư Ngọc Minh cũng tiếng lên công bố kết quả:

“Phan Văn Tú thắng....!”

Khi kết quả được công bố thì không có ai cảm thấy bất ngờ vì nhìn về tổng thể thực lực của Phan Văn Tú nhỉnh hơn Hoàng Lê Vi rất nhiều, thậm chí trước đó có người nhận xét rằng nếu như không phải Phan Văn Tú trước đó tiêu hao qua nhiều thì Hoàng Lê Vi không thể nào cầm cự đến tận bây giờ.

“Tốt! Như các ngươi đã biết sau khi xác định được ba người đứng đầu ba hàng đệ tử thì sẽ tổ chức thêm một cuộc tranh đấu nhỏ để tuyển chọn ra vị trí Thủ Tịch Đệ Tử, nhưng Lão Thiên lại không cho chúng ta được như ý bởi vì lúc này Lão đi ngủ quá sớm nên những trận đấu hấp dẫn đó sẽ diễn ra vào ngày mai”

Giữa lúc bọn chúng còn đang bàn tán về những trận đấu tiếp theo thì Mạnh Thiên Uy đột nhiên lên tiếng đập tan giấc mộng của những tên đó, tuy lão khiến bọn họ thất vọng nhưng những lời nói dí dỏm của lão lại làm cho bọn chúng bật cười không ngớt.

Thật ra những đệ tử thất vọng cũng không tính là nhiều vì đa số chúng nó chỉ là những tên ham mê đặt cược còn lại phần đông thì không có cảm giác gì, tuy giữa trưa đã có thời gian nghỉ ngơi nhưng bọn họ vẫn cảm thấy mệt mỏi, ngay lúc này bọn họ chỉ muốn được về sớm ngã lưng xuống chiếc giường thân yêu của chính mình nghỉ ngơi mà thôi.

Mạnh Thiên Uy đợi cho tiếng ồn lắng xuống lại tiếp tục nói:

“Trước khi các ngươi giải tán, ta nhắc lại một lần nữa bởi vì ngày mai việc tuyển chọn đệ tử và khảo thí luyện đan sẽ diễn ra cùng một lúc cho nên ta hi vọng các ngươi không vì thế mà lẫn lộn thời gian cùng địa điểm, nếu như lúc đó có chuyện gì xảy ra ta sẽ không giải quyết cho các ngươi trừ phi đó là trường hợp ngoài ý muốn, được rồi các ngươi về đi”.

“Tuân mệnh Tông Chủ!”.

Lão vừa dứt lời thì bên dưới liền đồng thanh hô to rồi nối đuôi nhau rời khỏi quảng trường tạo thành một trường hỗn loạn, trong khi tất cả các đệ tử hầu như đã rời đi thì lúc này Vũ Tiểu Vũ của chúng ta lại đang ngủ một cách ngon lành ở khu vực chờ dành cho đệ tử tham gia thi đấu, nếu như không phải Trần Diễm Sương mang chút tâm tư đến gọi hấn dậy thì có lẽ phải mất một lúc lâu nữa hấn mới có thể rời khỏi đây hoặc có lẽ hấn sẽ có một buổi tối đầy thân mật với lũ muỗi ở đây cũng không chừng.

Tuy nhiên một chút tâm tư đó của nàng nhanh chóng bị Vũ Tiểu Vũ làm cho tan vỡ vì khi nàng ngó ý muốn cùng hấn đi về chung với nàng thì hấn lại báo có việc cần làm và bỏ nàng lại một mình khiến cho nàng ôm một cô oán hận mà rời khỏi đó "Tức chết ta mà, biết vậy cho hấn ở đó ngủ với muỗi luôn cho rồi....Khốn Kiếp thật mà!"

P.s Up chương đầu năm, hi vọng cả năm suông sẽ!

Chúc mọi người buổi tối tốt lành nha!

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Tâm trạng khó hiểu của thủy tiên

Khi hồi não nhiệt từ các trận đấu của Đại Hội Thường Niên qua đi thì lúc này màn đêm lạnh lẽo cũng lặng lẽ buông xuống Thái Sơ Tông và không gian tĩnh lặng lại trở về vị trí vốn có của nó, chỉ là trong không gian yên tĩnh này, đâu đó lại vang lên những âm thanh tức giận, đầy oán hận.

“Khốn kiếp! Ta như thế nào lại có thể bị một tên phế vật tu vi còn chưa đạt đến Trúc Cơ như hấn đánh bại. ....Không thể nào! Chuyện này thật hoang đường..! Rốt cuộc là vì cái gì ta lại bị hấn đánh bại...?”

Âm thanh phẫn nộ này chính là của Vũ Đại, khi đó hấn bị Bạo Hóa Quyền của Vũ Tiểu Vũ đánh cho trọng thương bất tỉnh, được người khác đưa về động phủ nghỉ ngơi cho đến tận bây giờ. Việc đầu tiên khi hấn tỉnh lại chính là nghĩ ngay đến kết quả thảm bại của mình trong trận đấu với Vũ Tiểu Vũ mà không phải là quan tâm đến thương thế của mình bởi vì kết quả này hấn không thể nào chấp nhận được.

Âm thanh phẫn nộ lan truyền đến tai của một gã thiếu niên đang cầm một chén nước màu nâu sẫm trên tay, vừa nghe âm thanh này bước chân của hấn có phần vội vã hơn, tuy hấn bước rất nhanh nhưng chén nước trong tay lại không hề có một chút dao động, khi hấn đến trước cửa động phủ của Vũ Đại thì dừng lại sau đó hấn nhanh chóng lấy ra một tấm lệnh bài đặt lên cửa động phủ và bước vào trong.

Vừa đi vào trong hấn liền gấp gáp hỏi:

“Đại ca! Huynh làm sao thế? Huynh ngồi dậy làm gì...? Sao không nằm nghỉ cho khỏe!”

Đối với lời quan tâm của Vũ Tam, Vũ Đại không mấy quan tâm thậm chí hấn còn không biết đến sự hiện diện của Vũ Tam trong động phủ của mình bởi vì lúc này trong đầu hấn chỉ toàn là hình ảnh một quyền của Vũ Tiểu Vũ đánh khi đó.

Vũ Tam đứng một lúc thấy hấn không đáp lại lời mình liền đưa tay lay lay Vũ Đại, hấn vừa lay vừa đưa chén thuốc đến trước mặt Vũ Đại vừa nói.

“Đại Ca! Uống chén thuốc này đi! Thái Trưởng Lão nói thuốc này rất tốt cho nội thương của Huynh!”

Vũ Đại bị hành động của Vũ Tam làm cho tỉnh lại, ánh mắt khờ nhìn Vũ Tam rồi liếc sang chén thuốc màu nâu sẫm “Phang” không một chút bận tâm hấn đưa tay hất văng chén thuốc làm nó vỡ tan rồi chỉ thẳng vào mặt Vũ Tam mắng:

“Cút...! Ngươi mang cái này đến làm gì? Bảo ta uống sao? Uống cái này có thể lấy lại thể diện cho Vũ Gia chúng ta không? Có thể thay đổi được chuyện ta thua thằng con hoang Vũ Tứ chăng?”

“Nhưng...”

“Cút...Ta bảo ngươi cút...Cút đi!”

Trước thái độ không mấy thân thiện của đại ca, Vũ Tam chỉ còn cách lựa chọn thoái lui, hấn vừa lặng lẽ thu dọn những mảnh vỡ vừa nhìn biểu hiện chán nản của vị huynh trưởng mà hấn luôn kính trọng trong lòng lại thờ dài.

Hấn có chút không nhận ra vị huynh trưởng này mất rồi, vị huynh trưởng mà hấn biết chỉ là người hay sính cường hào thắng nhưng lại rất khôn khéo, làm việc gì cũng tính toán kỹ lưỡng, chứ không phải người như bây giờ chỉ vì một chuyện nhỏ bé như thế này lại mất kiểm soát khiến cho bản thân không thể bình tĩnh suy nghĩ.

Thật ra hấn không hiểu, vốn dĩ Vũ Đại cũng không phải là không buông bỏ được mà tất cả đều là do Vũ Tiểu Vũ mang lại, thứ nhất hấn có ngoại hình quá giống với Vũ Tứ và Vũ Đại cũng nhận định hấn chính là Vũ Tứ kẻ luôn đoạt mọi ánh hào quang của Hấn.

Thứ hai người Vũ Đại yêu thương là Hà Tuyết Linh lại thể hiện sự yêu thích đối với kẻ thù của hắn, người ta thường nói ở đời có hai mối thù không đội trời chung là mối thù đoạt thể cùng giết cha thù hờ làm sao Vũ Đại có thể bình tâm mà suy xét.

Thứ ba chính là hắn bị Vũ Tiểu Vũ khiêu chiến vượt cấp thành công, cho dù đây cũng chỉ là trong suy nghĩ của hắn nhưng lại khiến cho bản tánh tâm cao, chí ngạo của hắn bị sụp đổ hoàn toàn.

Chính hai trong số ba yếu tố đó khiến cho Vũ Đại hạ quyết tâm cao độ phải đánh bại Vũ Tiểu Vũ trong lần gặp lại này, lần gặp lại nằm trong sự tính toán của hắn nhưng một lần nữa hắn không thể đánh bại được Vũ Tiểu Vũ thậm chí là bị Vũ Tiểu Vũ đánh bại một cách nhanh chóng.

Vũ Tam sau khi thu dọn mọi thứ liền chào Vũ Đại một tiếng rồi rời đi nhưng Vũ Đại chẳng thêm đếm xỉa gì đến hắn, cứ mỗi lần nghĩ đến thất bại là con phần nợ lại dường như muốn bùng cháy, hắn thầm trách bản thân khi đó đã quá khinh suất, nếu như lúc đó ngay từ đầu dùng hết sức thì hắn đâu phải nhận lấy thất bại ê chề như vậy.

Đúng vào lúc này một giọng nói vang lên cắt đứt luồng suy nghĩ của hắn:

“Thiếu gia! Tộc Trưởng cho người đưa thư đến!”.

Vũ Đại nhanh chóng nhận thư từ một tên Hắc Y Nhân, sau đó hắn phất tay cho Hắc Y Nhân lui xuống và vội vàng mở thư ra xem, vừa đọc thư hai hàng chân mày của hắn nhíu lại nhưng đến khi khép lại bức thư thì hai hàng chân mày lại giãn ra, hắn nở một nụ cười, khẽ lầm bầm:

“Tốt...Tốt lắm! Để ta xem ngươi còn bay nhảy được bao lâu nữa..hahaha!”

Cùng điểm đó, cũng có một người vừa tỉnh lại sao một con ác mộng và người này không ai khác chính là Thủy Tiên Hoàng Hậu, sau khi nàng bị Phan Văn Tú hàng hạ đến bất tỉnh và được Mạnh Thiên Uy cứu sống trong đường tơ kẽ tóc thì nàng được người khác đưa về động phủ của mình nghỉ ngơi.

Lúc này nàng đang dùng hai tay ông đầu gối cuộn mình vào một góc miên man suy nghĩ vừa nãy nàng mơ thấy Vũ Tiểu Vũ bị Phan Văn Tú giết chết bằng một phương thức rất tàn nhẫn, đặc biệt hắn còn bắt nàng phải chính kiến cảnh tàn khốc đó rồi mới ra tay kết liễu nàng.

“Mình nên làm gì đây? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Trước khi mình lấy lại ký ức cũng đâu có quan hệ gì đến tên Phùng Chí Khang kia! Tại sao tên khốn đó lại không ngần can Phan Văn Tú mà lại để mặc cho hắn làm xằng làm bậy như vậy? Hay căn bản đây là sự trả thù của hắn đối với mình?”

Sau khi từ trong giấc mơ tỉnh lại, Thủy Tiên liền không ngừng nghĩ đến thảm cảnh đó, trong lòng lại hiện lên ngàn vạn câu hỏi tại sao, càng nghĩ đến viễn cảnh đó thì nước mắt của nàng lại càng không kìm được mà rơi xuống.

Đúng vào lúc này, một đôi tay không biết từ đâu xuất hiện nhanh chóng ôm Thủy Tiên vào lòng khiến cho nàng hoảng hốt gầy giữa nhưng khi mùi hương quen thuộc truyền vào mũi của nàng thì một cảm giác an toàn lại dấy lên vì nàng biết người ôm nàng vào lòng là ai và không hề nàng thấy vọng giọng nói quen thuộc của người nào đó cũng vang lên:

“Nàng nói xem! Ai làm cho cô công chúa bé nhỏ của ta phải rơi lệ như vậy? Chỉ cần nàng nói một tiếng thôi ta sẽ ngay lập tức làm cho kẻ đó bay màu liền!”

“Bay màu” Thủy Tiên nghe đến hai chữ này liền cảm thấy không hiểu, tuy nàng có chút cảm động trước những lời nói có cánh của hắn nhưng ánh mắt lại có chút ngần ngại nhìn Vũ Tiểu Vũ tựa như muốn hỏi hắn đang nói cái gì vậy.

“Này! Cô bé làm gì mà nhìn ta giữ vậy? Bộ trên mặt ta có gì sao?”

Thủy Tiên lắc đầu, ánh mắt nhìn hắn có chút triều mến nói:

“Không có! Ngài rất đẹp!”

“Được rồi! Nàng không cần phải nịnh ta! Nhan sắc của ta như thế nào ta biết! Có phải nàng đang buồn vì không thể thắng trận đấu đó đúng không?”

Thủy Tiên lại lắc đầu, tâm trạng đang tốt lên của nàng liền vì câu nói của Vũ Tiểu Vũ mà bị chùng xuống, nàng nói:

“Không phải! Thắng hay không đối với thiếp cũng chẳng quan trọng chỉ là ban nãy gặp ác mộng nên tâm trạng không được tốt thôi”

“Ác mộng! Có phải thấy cảnh Phan Văn Tú định giết nàng phải không?”

“Không...Không phải!”

Thủy Tiên vừa nghe hắn nói vậy thì trái tim đập liên hồi miệng nhanh chóng trả lời, tuy thái độ nàng có chút khác lạ nhưng Vũ Tiểu Vũ cũng không để ý lại nói:

“Nhắc đến tên đó ta lại có chuyện muốn hỏi nàng, rốt cuộc nàng và tên khốn đó có thù oán gì mà hắn lại bất chấp tất cả mà giết nàng vậy?”

Thủy Tiên nghe Vũ Tiểu Vũ hỏi liền có chút hoảng hốt không biết phải nói làm sao, suy nghĩ một lúc nàng mới trả lời hắn:

“Thiếp cũng không biết! Nếu tính luôn trận vậy vừa rồi thì thiếp chỉ mới gặp hắn đúng hai lần, cho nên không thể nào có thù oán sâu đậm tới mức phải giết thiếp mới được”

Vũ Tiểu Vũ nhận được câu trả lời của Thủy Tiên liền không muốn hỏi đến vấn đề này nữa vì hắn nhận ra một chút khác thường từ Thủy Tiên, cứ mỗi lần hắn nhắc đến vấn đề của Phan Văn Tú thì thần tình của Thủy Tiên có chút hoảng loạn:

“Thật sự không có!”

“Thật mà! Thiếp với hắn thì có gì?” Thủy Tiên nói đến đây thì đột nhiên nở nụ cười nhìn hắn nghi hoặc hỏi:

“Thiếp biết rồi! Chẳng đây là đang ghen đúng không?”

“Haha! Cô gái ngốc, ta việc gì phải ghen với hắn, nếu so ra thì hắn mới còn lâu bằng được ta à!”

Đối với lời nói buồn nôn của hắn có lẽ những cô gái khác sẽ mắng hắn là không biết liêm sỉ nhưng đối với Thủy Tiên thì không phải như vậy bởi vì trong lòng nàng, hắn so với bất kỳ kẻ nào cũng đều hơn chứ không kém, tuy là lại vậy nhưng miệng nhỏ vẫn cười nói:

“Cười chết thiếp mất! Vừa nãy ai bảo thiếp không cần khen mà giờ lại tôn vinh bản thân mình như thế, Chẳng có cảm thấy mình quá mâu thuẫn hay không, kiểu như ghen rồi còn ngại..!”

“Haha! Cái này không phải là khen mà biết mình biết ta á!”

“Ngài...”

Thủy Tiên đối với lời nói kiểu như vô lại của hắn có chút không biết phải làm sao, chỉ có thể mở hai mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Lúc này đột nhiên Vũ Tiểu Vũ cúi người hôn vào trán nàng, nhỏ nhẹ nói:

“Nàng cảm thấy thế nào rồi, đã khỏe hơn chưa?”

Thủy Tiên không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ gập đầu lặng lẽ hưởng thụ sự ấm áp từ cơ thể của hắn truyền sang, Vũ Tiểu Vũ thấy nàng lười biếng nằm trong lòng mình, hắn chỉ biết lắc đầu lại thấp giọng khoe khoang:

“Nàng biết gì không?”

Thủy Tiên xoay người ngẩng ngốc nhìn hắn nói:

“Biết gì cơ?”

“Ta vừa giành được cơ hội tham gia tuyển chọn vị trí thủ tịch á”

“Đúng là nam nhân của thiếp, không bao giờ làm thiếp thất vọng à! Ngoài Ngài ra thì còn có ai nữa?”

“Ngoài ta ra thì còn có Phan Văn Tú và Quế Tiểu Hoa”

“Cái gì?” Thủy Tiên vừa nghe đến cái tên Phan Văn Tú liền bật người dậy giựt mình thán thốt,

“Nàng sao thế? Có chuyện gì không đúng sao?”

“Không có!” Thủy Tiên trả lời có không gì nhưng trong lại cảm thấy không yên lòng, nàng ngập ngừng, nói tiếp “Tiểu Vũ...! Ngài...Ngài có thể bỏ cuộc được hay không?”

“Tại sao? Ta không thể bỏ cuộc được! Trừ phi...”

“Trừ phi làm sao?” Thủy Tiên gấp gấp hỏi,

“Trừ phi nàng nói cho ta biết rốt cuộc có chuyện gì mà khiến cho nàng lại bấn loạn nhưng vậy...”

Thủy Tiên vừa nghe hắn nói như vậy thì lâm vào trầm tư, cả cơ thể rút sâu vào trong lòng hắn còn tư tưởng thì lại đang lặng lẽ đấu tranh "Rốt cuộc ta có nên nói sự thật với ngài ấy hay là không đây?"

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tâm sự trong lòng

Thủy Tiên vừa nghe Vũ Tiểu Vũ nói thì thần tình liền trở nên kinh ngạc, nàng cũng lơ mơ đoán ra được Vũ Tiểu Vũ chắc đã cảm nhận được gì đó rồi nên thờ dãi, đầu nàng tựa vào lồng ngực của hắn còn bàn tay nhỏ lại vòng ra đằng sau hắn, Vũ Tiểu Vũ cũng biết ý hai tay đang ôm nàng lại tăng thêm chút lực:

“Ngài biết Phùng Chí Khanh chứ...! Hắn là kẻ đã tự động rời khỏi lời dãi khi thi đấu cùng với Thiếp, khi ấy Ngài cũng có mặt mà đúng không?”

Vũ Tiểu Vũ gật đầu, thần tình có chút không hiểu nói:

“Đúng...! Hôm đó ta có gặp qua hắn! Nhưng chuyện này và chuyện nàng bảo ta bỏ cuộc cùng hắn có liên quan đến nhau sao?”

“Đúng vậy! Có một chút liên quan đến hắn” Nàng dừng lại một chút, trên khuôn mặt có chút cảm giác bối rối tựa như nhớ lại gì đó, rồi nói tiếp, Vũ Tiểu Vũ ở bên cạnh cũng không lên tiếng mà chỉ yên lặng đợi nàng bày tỏ:

“Để cho Ngày hiểu rõ thì Thiếp sẽ bắt đầu kể từ những năm mà Thiếp và hắn mới gặp nhau, lúc đó hai người bọn thiếp đều là cùng một lúc bước vào Thái Sơ Tông, khi đó thiếp hãy còn là một cô bé ngốc nghếch chỉ mới năm sáu tuổi được Tông Chủ nhặt về từ một ngôi làng vừa bị Yêu Thú tàn quét.

Ngày đó Tông Chủ thấy Thiếp có tư chất tốt liền thu nhận vào Thái Sơ Tông làm đệ tử ngoại môn. Cũng vào năm đó, Phùng Chí Khanh thông qua khảo thí bước vào Tông Môn và hiển nhiên hắn cũng giống Thiếp chỉ là một gã ngoại môn đệ tử.

Bởi vì bọn Thiếp đều là hài tử nên rất dễ chơi với nhau, ngoài việc tu luyện hằng ngày ra thì mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, bọn thiếp liền tụ tập với nhau để vui đùa cũng như cùng làm việc bởi vì khi đó đa phần những người trong bọn Thiếp đều là cô nhi muốn có một cuộc sống ổn định phải phụ giúp Tông Môn làm việc.

Một năm sau đó, Phan Văn Tú cũng tiến vào Thái Sơ Tông không hắn và Phùng Chí Khanh như thế lại thân với nhau như hai huynh đệ ruột thịt còn có Phan Văn Tú lúc nào cũng bám theo làm cái đuôi của Phùng Chí Khanh, cho đến tận bây giờ hắn cũng như thế, khi đó nếu như muốn tìm Phan Văn Tú thì chỉ cần đến chỗ Phùng Chí Khanh ở hoặc tìm Phùng Chí Khanh là sẽ tìm được hắn”

Vũ Tiểu Vũ nghe đến đây thì có chút khó hiểu nói:

“Ừa gì kỳ vậy? Nếu ba người các nàng đã lớn lên cùng nhau? Vậy tại sao Phan Văn Tú lại muốn giết Nàng?”

Thủy Tiên nghe hắn nói vậy lại thờ dãi:

“Vốn dĩ đám người bọn Thiếp đều là lớn lên cùng nhau nhưng đến năm Thiếp mười ba tuổi thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác đi, lúc đó Phùng Chí Khanh bắt đầu quan tâm đến Thiếp nhiều hơn, không phải kiểu quan tâm bằng bữa giành cho nhau lại càng không phải là sự quan tâm của một đại ca dành cho một tiểu muội mà đó là sự quan tâm của một nam nhân dành cho một nữ nhân.

Mặc dùn khi đó kí ức của Thiếp bị phong ấn nhưng không biết vì sao Thiếp đối với tình cảm nam nữ lại có sự bài xích, dù cho Phùng Chí Khanh có quan tâm Thiếp đến cỡ nào hay là hi sinh cho Thiếp ra làm sao thì trái tim cũng Thiếp cũng không mấy may rung động, tình cảm giữa hân và Thiếp chỉ mãi dừng lại ở mức bằng hữu mà thôi.

Cũng vào năm đó không biết vì sao Phan Văn Tú lại từ từ xa cách Thiếp, thái độ đối với Thiếp cũng không còn như trước nữa, lúc nào cũng cộc cằn, khó chịu thậm chí trên mặt hân còn thể hiện sự chán ghét mỗi khi gặp Thiếp. Lúc đó Thiếp cứ tưởng là hân có tình cảm với Thiếp nên cũng không tìm hiểu nguyên do nhưng không ngờ Thiếp đã làm

Bởi vì sau này Thiếp biết được Phan Văn Tú căn bản không phải yêu thích Thiếp mà hân chỉ xem thiếp là tình địch, người hân có tình cảm nam nữ chính là Phùng Chí Khanh, cái tình cảm trên cả mức tình cảm huynh đệ.

Dù hai người bọn họ vẫn giữ lễ nghĩa với nhau, không có bất kỳ hành động gì thể hiện tình cảm với nhau và Phùng Chí Khang cũng hề chấp nhận tình cảm đó mà chỉ xem Phan Văn Tú như là huynh đệ của mình nhưng không biết vì sao chuyện Phan Văn Tú thích Phùng Chí Khanh lại bị người khác phát hiện và đồn thổi khắp cả Thái Sơ Tông.”

Khi Thủy Tiên nói đến đây thì Vũ Tiểu Vũ dường như hiểu ra mọi chuyện:

“Theo như nàng nói thì Phan Văn Tú chính là vì chuyện này nên mới muốn giết nàng đúng không? Nhưng nàng và Phùng Chí Khanh căn bản là người xa là không có một chút gì dính dáng đến nhau, hân vì sao lại muốn giết nàng? Nếu nói như vậy thì chuyện nàng buộc ta bỏ cuộc, chính là bởi vì hân không chỉ muốn giết nàng mà muốn giết luôn cả ta đúng không?”

“Đúng mà cũng không đúng! Bởi vì khoảng thời gian gần đây phong ấn kí ức của thiếp được gỡ bỏ nên Thiếp không còn qua lại với Phùng Chí Khanh nữa, một là Thiếp không muốn Ngải hiểu lầm, hai là Thiếp muốn cho hân triệt để quên Thiếp đi.

Nhưng không ngờ cũng vì thế mà dẫn đến kết cục như hôm nay, theo Thiếp thấy thì ngày đó ở trên lời đài Thiếp từ chối hân làm cho tâm trạng của hân không được tốt nên hân có lẽ đã tìm Phan Văn Tú uống rượu và trong lúc say rượu hân đã vô tình nói cho Phan Văn Tú biết hoặc hân chính là cố ý nói ra để kích động Phan Văn Tú cũng nên.

Cho nên sau khi Phan Văn Tú nghe được liền tức giận và muốn đòi lại công đạo cho Phùng Chí Khanh, lúc hân đối diện với Thiếp hân đã nói là “Không cho phép bất kỳ kẻ nào làm Phùng Chí Khanh bị tổn thương” hân còn bảo sẽ giết chết luôn cả Ngải nên Thiếp mới không cho Ngải tham gia thi đấu”

Thủy Tiên nói đến đây dường như không thể khống chế được cảm xúc của mình nên nước mắt bắt đầu rơi xuống, thân thể đang nằm trong lòng ngực của Vũ Tiểu Vũ cũng bắt giắc rung rẩy.

Vũ Tiểu Vũ thấy nàng như vậy liền đưa tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng, sao đó hân cúi người hôn lên trán của nàng, giọng nói có chút thâm tình, nói:

“Ngốc quá! Nàng quên tu vi của ta bây giờ là gì rồi sao? Với tu vi của Phan Văn Tú hiện này thì hân có thể làm gì được ta chứ, tuy công pháp của hân có phần bá đạo nhưng trước thực lực tuyệt đối hân sẽ không thể nào bay nhảy được đâu cũng như Tôn Ngộ Không dù có bảy mươi hai phép biến quá cũng đâu có thoát khỏi lòng bàn tay của phật tổ cho nên hân cũng sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, nàng đừng quá lo lắng!”

“Tôn Ngộ Không? Phật Tổ? Họ là ai sao Thiếp không biết?”

Thủy Tiên mặc dù đang lo lắng cho Vũ Tiểu Vũ nhưng nghe hân nhắc đến những cái tên xa lạ, nàng không khỏi kinh ngạc nhìn hân hỏi,

“À! Đây là những nhân vật tồn tại trong một giai thoại thường được những người lớn ở nơi ta sinh sống kể cho những hài tử nghe mỗi tối, nếu nhưng không được nghe bọn chúng sẽ không chịu ngủ và làm ầm lên.” Vũ Tiểu Vũ nghe Thủy Tiên hỏi liền cười ha ha nói,

“Giai thoại gì mà khiếp bọn hài tử nghe hoài mà vẫn muốn nghe thế, Ngải có thể kể cho Thiếp nghe được không? Thiếp chưa bao giờ được mẫu thân hay phụ thân ru ngủ cả vì Thiếp là một cô nhi.”

Nàng vừa nói khuôn mặt có chút hồng lên và ngay sau đó là sự ưu buồn hiện lên trên khuôn mặt của nàng bởi vì mỗi khi nhắc đến song thân nàng không thể nào kim lòng cho được.

“Muốn ta kể cho nàng nghe sao? Vậy hãy sinh cho ta một hài tử kháo khinh nhé..!” Vũ Tiểu Vũ nghe nàng nói vậy liền kè sát lỗi tai của nàng kể thì thảm.

“Ngải...Ngải xấu lắm! Ngải không kể cho Thiếp nghe thì thôi, Thiếp mới không thèm! Á.. Ngải làm gì thế mau tránh ra! Đừng đụng vào người thiếp!” Thủy Tiên đang nói chuyện thì đột nhiên bị Vũ Tiểu Vũ nhào đến là cho nàng la thất thanh,

“Haha! Cái gì mà tránh ra? Chuyện này không phải do nàng quyết định là được, đã rơi vào tay của Bồn Vương rồi thì...hắc...hắc...Nàng có thể chạy thoát được sao?”

Vũ Tiểu Vũ vừa nghe Thủy Tiên nói như vậy liền cười haha nói, đồng thời ma trảo của hân không một chút khách khí xuyên qua lớp bảo vệ mà thám hiểm đồi núi chập chùng, mặc dù Thủy Tiên đã cố vung vẩy chống cự nhưng cũng không thể thoát ra khỏi ma trảo của hân.

Đến khi nàng cảm thấy phía trên mắt mè liên kêu lên không ngừng:

“Không muốn!...Không muốn mà!..Không muốn!”

Tuy miệng nói là không muốn nhưng nhìn thái độ chống cự chỉ tượng trưng của nàng thôi thì hân cũng đủ hiểu nàng đang nghĩ gì. Khẽ cúi người xuống, hân trao cho Thủy Tiên một nụ hôn nồng cháy, đến lúc bấy giờ Thủy Tiên cũng không còn làm ra động thái gì nữa mà cuồng nhiệt đáp trả lại nụ hôn của hân.

Nhận thấy thời cơ đã đến, Vũ Tiểu Vũ liền đưa ma trảo của hân lần mò từng chút, từng chút một, công phá những cấm khu của Thủy Tiên, từng lớp y phục cũng dần dần được giải khai và một cơ thể hoàn mỹ nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của Vũ Tiểu Vũ.

Hân nhẹ nhàng đặt nàng xuống chiến giường lạnh lẽo, đôi môi đã rời khỏi đôi môi của Thủy Tiên bắt đầu hôn từ cổ của nàng hôn dần xuống, đôi tay vẫn xoa nắn gò bồng đảo mê hồn làm cho Thủy Tiên bắt đầu phát ra những âm thanh rên rĩ.

Thủy Tiên bây giờ đã không còn quan tâm đến chuyện gì nữa, ánh mắt của nàng mê mị chìm đắm trong khoái cảm mà Vũ Tiểu Vũ mang lại, đến khi nàng cảm nhận được nơi cấm khu của mình bị đầu lưỡi của hân xâm lấn, nàng mới hoảng hốt phải ứng, hai chân kẹp chặt đầu của Vũ Tiểu Vũ, có chút đẩy dụa, nói:

“Đừng...! Đừng mà...! Dừng lại đi! Bẩn lắm! Thiếp cả ngày chưa tắm rửa! Ư...ư!”

Vũ Tiểu Vũ mặc kệ những lời trong con mè của Thủy Tiên, hân dùng đôi tay tách đôi chân ngọc ngà của nàng ra đầu lưỡi vẫn tận tình chăm sóc nơi u cốc ướt át đó, Thủy Tiên lúc này mới hoàn toàn thả lỏng mặc cho Vũ Tiểu Vũ làm những điều hân muốn.

Một lúc sau, Vũ Tiểu Vũ liền cảm nhận được thứ gì đó tràn vào trong miệng của hân, cùng lúc đó Thủy Tiên dùng đôi tay gì chặt đầu hân ấn xuống, nàng hiển nhiên đã đạt tới cực đỉnh khoái cảm

Vũ Tiểu Vũ lúc này ngồi dậy, một lần nữa nhẹ nhàng tách đôi chân của Thủy Tiên, tiểu đệ đệ dừng lại trước u cốc giờ đã là một mảnh lầy lội, giọng nói có chúng vô lại:

“Nữ nhân gốc gác, sao nàng không phải kháng nữa đi, ta vào à....!”

Thủy Tiên vừa mới đạt được con cực khoái còn đang trong tình trạng lẫn lộn vì khoái cảm mang lại thì giọng nói của Vũ Tiểu Vũ vang lên, nàng không một chút suy nghĩ liền gật đồng ý cùng lúc đó tiểu đệ đệ của Vũ Tiểu Vũ cũng mạnh mẽ đi vào.

Chỉ là hần không vội vàng động đậy mà giữ nguyên tư thế một lúc khiến cho Thủy Tiên cảm thấy có chịu, tuy khoảng trống bên dưới nàng đã được lấp đầy nhưng lại không thể khiến cho nàng cảm thấy thỏa mãn, nàng nhớ cái cảm giác lúc trước cái cảm giác khiến cho nàng đi vào trầm luân.

Cho nên nàng bắt đầu động, cả người đang bên dưới Vũ Tiểu Vũ đột nhiên trườn lên trườn xuống tìm cảm giác thỏa mãn, Vũ Tiểu Vũ thấy vậy thì cười thầm trong lòng rồi nhanh chóng cây cây trên mảnh ruộng tươi tốt của Thủy Tiên, được một lúc thì đột nhiên nàng lật người lại để Vũ Tiểu Vũ xuống bên dưới mà khi phụ hần, nàng mới thể hiện con người thật của nàng, một kẻ dâm phụ.

Cùng thời điểm đó, Mạnh Thiên Uy đang có một cuộc nói chuyện vô cùng kỳ lạ với Huỳnh Tuyết Phách....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hạo kiếp sơ hiện

“Tông Chủ! Ngài bảo ta đến không biết có chuyện gì không?”

Huỳnh Tuyết Phách vừa bước vào động phủ của Mạnh Thiên Uy liền hỏi,

“Thất Trưởng Lão! Người cứ từ từ, ngồi xuống uống chén trà đi đã!” Mạnh Thiên vừa nói vừa mời Huỳnh Tuyết Phách ngồi xuống, rồi rót một chén trà mời lão.

Huỳnh Tuyết Phách húp một ngụm nước lại không nhận được lên tiếng:

“Tông Chủ! Cuối cùng thì phát sinh chuyện gì mà khiến cho ngài phải đích thân gọi ta đến?”

“Người còn nhớ tình huống vừa nãy phát sinh không?” Huỳnh Tuyết Phách có chút ngờ ngợ rồi cũng nghĩ đến chuyện khiến cho Mạnh Thiên Uy thất thố mà gật đầu, Mạnh Thiên Uy thấy vậy tiếp tục nói:

“Ta muốn khi người trị thương cho vị đệ tử đó, hãy kiểm tra thật kỹ xem ngoài những biểu hiện bên ngoài thì bên trong nó có bị làm sao không?”

“Tông Chủ! Ngài ngoài nghi điều gì? Có thể nói cho ta biết không để ta dựa vào đó mà làm?” Huỳnh Tuyết Phách nghe yêu cầu của Mạnh Thiên Uy liền hỏi,

“Cũng không có gì! Ta chỉ đề phòng bất trắc thôi, ta cảm thấy tên Phan Văn Tú kia có vấn đề!”

“Ngài hoài nghi hắn có ý đồ gì sao?”

Mạnh Thiên Uy khẽ gật đầu nói:

“Vừa nãy hắn đáp đối với ta không có bất kỳ sơ hở nào, tựa như chuyện đó là đều đang xảy ra vậy, mặc dù lịch luyện của hắn rất tốt nhưng một đệ tử đứng trước mặt một vị Tông Chủ như ta thì ít nhiều cũng phải có chút biểu hiện sợ sệt còn hắn thì quá mức tự tin không biểu lộ một chút cảm xúc nào như vậy thì có chút không bình thường!”

Huỳnh Tuyết Phách nghe lão nói vậy đột nhiên cười, nói:

“Nhưng ngài cũng không thể dựa vào đó mà nói hắn có ý đồ gì được, nếu ta nhớ không lầm thì trước khi bắt đầu vòng thực chiến này thì cũng có một gã đệ tử có thái độ cùng đối đáp với ngài như vậy mà phải không, gã đệ tử mà Bùi Thành Chủ lúc nào cũng đem hắn ra làm cái cớ để chế giễu Thái Sơ Tông chúng ta ấy!”

“Tên đó sao? Nếu là hắn thì ngược lại ta chẳng thấy có gì phải lo lắng cả, hắn mà có ý đồ gì đó thì tự khắc sẽ có người xử lý hắn.” Lão vừa nghe Huỳnh Tuyết Phách nói vậy thì đột nhiên cười nói, giọng nói của lão có phần bí hiểm khiến cho Huỳnh Tuyết Phách chẳng hiểu mô tê gì.

Trong khi Huỳnh Tuyết Phách còn ngẩn ngơ thì Lão lại nói tiếp:

“Thật ra, ta cũng không phải hoàn toàn vì chuyện Phan Văn Tú trả lời trôi chảy với ta mà nghi ngờ hắn, người có nhớ ngày hôm nay ta đã ra liên tục nhắc nhở hai lần về vấn đề điểm đến là đừng không được gây tổn thương nghiêm trọng cho đồng môn còn cường điệu nhắc nhở đây chỉ là trận đấu giao lưu với nhau không phải là chiến trường nên không nhất thiết phải người sống ta chết nhưng có vẻ như tên nhóc đó đều bỏ ngoài tai lời của ta nói chính vì điều này nên ta mới nghi ngờ hắn”

“Tốt! Vậy ta sẽ giúp ngài.....”

Khi Huỳnh Tuyết Phách đang chuẩn bị đáp ứng Mạnh Thiên Uy về chuyện Lão vừa nhờ cậy thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nói của Trần Thoái Thương, giọng nói của lão có chút gấp gáp:

“Tông Chủ! Ta có việc gấp muốn báo cáo với ngài!”

“Chuyện gì?” Mạnh Thiên Uy vừa hỏi vừa phát tay, cánh cửa động phủ tự động dịch sang một bên cho Trần Thoái Thương bước vào.

“Bẩm Tông Chủ! Trạm Lữ Khách dưới chân núi cho người đưa tin báo, cách trạm Lữ Khách khoảng một trăm dặm phát hiện cờ xí của một số tông môn còn chưa rõ quân số là bao nhiêu, ước tính ban đầu khoảng mười ngàn!”

“Ờ” Cả hai người Mạnh Thiên Uy nghe vậy liền có thần thái kinh ngạc, Huỳnh Tuyết Phách nghe nói quân số tới người ngàn, có chút gấp gáp hỏi:

“Đại Trưởng Lão! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại có nhiều người như vậy kéo đến Thái Sơ Tông ta!”

“Ta không biết! Ta vừa mới nhận được tin tức liền nhanh chóng đến đây báo tin cho Tông Chủ, trước đó ta cũng đã cho người đi điều tra rồi rất nhanh sẽ biết được nguyên nhân thôi!”

So với Huỳnh Tuyết Phách, Mạnh Thiên Uy bình tĩnh hơn nhiều và nhanh chóng đưa ra kết luận, Lão quả nhiên không hổ là người đứng đầu Thái Sơ Tông, vừa mới lúc trước Lão còn kinh ngạc thì lúc sao đã phân tích rõ ràng.

“Được rồi! Các người cứ biết tĩnh, nếu như ta đoán không lầm thì đây rất có thể là trường hợp kiếp mà Lão Tổ từng nhắc đến hoặc có lẽ chuyện này liên quan đến luồng ma lực thoát ra lúc trước!”

“Hạo Kiếp!” Câu nói của Mạnh Thiên Uy làm cho hai vị Trưởng Lão của Thái Sơ Tông chấn động, lời tiên đoán năm đó của Lão Tổ không ngờ lại đến vào lúc này sao. Ngẫm nghĩ một lúc Trần Thoái Thương mới nói:

“Tông Chủ! Ta đoán tám chín phần là liên quan đến chuyện sau bởi vì bài về có nói “Ma Khí Xung Thiên, Quân Anh Tụ Hội, Bàn Tọa Xuất Thế, Thái Sơ Tuyệt Vong” chẳng lẽ nhiều người tụ hội như vậy lại ứng với câu “Quân Anh Tụ Hội” sao?”

“Đại Trưởng Lão! Người nói tuy có lý nhưng ta thấy tám chín phần thì có lẽ lần này chính là trường hợp kiếp đó, chuyện Ma Khí tràn ra đã ứng nghiệm với “Ma Khí Xung Thiên” rồi, hôm nay lại có tin tức như thế đến vào lúc này thì không thể nào thoát khỏi liên hệ được!”

“Tông Chủ! Ngài phân tích như thế, ta thấy mười phần chính là đúng với lời tiên đoán của Lão Tổ rồi” Huỳnh Tuyết Phách thờ dài một hơi nói,

“Không thể nào! Ta không tin...! Không tin...! Nếu như ứng với lời tiên đoán vậy tại sao chúng ta không tìm ra được người ứng kiếp, tại sao chứ?” Trần Thoái Thương có chút không tin nói,

Thần sắc của Lão có chút buồn bực, đối với Thái Sơ Tông Lão có một tình cảm rất là đặc biệt bởi vì nó chính là nhà của Lão, từ lúc lão hiểu chuyện đến giờ đã sinh hoạt mấy trăm nay ở đây, hôm nay nghe được tin nhà của mình sắp bị người ta phá nát, dù đã biết trước nhưng Lão lại không thể làm gì để ngăn cản mà chỉ có thể đứng nhìn nó tan vỡ.

“Thoái Thương! Người đừng mất bình tĩnh như vậy, chuyện người cần làm bây giờ chính là ngay mai tiến hành tổ chức khảo thí luyện đan cho tốt còn có đừng có vác bộ mặt này nhìn lũ trẻ làm cho chúng cảm thấy không yên tâm, người hiểu chứ?” Mạnh Thiên Uy thấy Trần Thoái Thương mất bình tĩnh như vậy liền lên tiếng nói,

Trần Thoái Thương và Huỳnh Tuyết Phách nghe Lão nói vậy liền bất ngờ đồng thanh hỏi:

“Vẫn phải tiếp tục tổ chức Đại Hội sao?”

“Đúng vậy! Đó không phải là lý do cho việc chúng ta không tiếp tục tổ chức Đại Hội Thường Niên! Đây là truyền thống bao năm qua của Thái Sơ Tông cho nên dù phải kết thúc trong đầm máu đi chăng nữa, ta cũng phải để cho truyền thống ấy được nối tiếp” Giọng nói của Mạnh Thiên Uy trở nên hùng hồn, ánh mắt càng ngày càng trở nên kiên định,

Chính thái độ này của Mạnh Thiên Uy khiến cho hai người Trần Thoái Thương xúc động:

“Đúng vậy, cho dù Trần Thoái Thương ta có phải dùng tính mạng để thành toàn cho Đại Hội đi chăng nữa thì ta cũng sẽ không nói hai lời mà dâng ra!”

“Đúng! Chúng ta là những người chào chống Tông Môn thì không thể dễ dàng buông bỏ như vậy, chúng ta phải cố gắng hết sức”

“Haiz! Các người không cần phải bi quan như thế, có lẽ chuyện không đến mức quá xấu thế đâu! Đây dù sao cũng chỉ mới là phỏng đoán ban đầu của chúng ta mà thôi còn nó xảy ra như thế nào thì phải đến ngày mai chúng ta mới biết được, các người nói phải không?” Mạnh Thiên Uy thờ dài rồi nhìn hai người Trần Thoái Thương nói tiếp:

“Huỳnh Trưởng Lão! Ngày mai phiền người cùng Trần Trưởng Lão đồng thời chủ trì khảo thí bên Đan Thần Phong nha! Vốn chỉ cần một mình Trần Trưởng Lão là đủ nhưng có thêm người nữa thì vẫn tốt hơn còn có chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết là được, tuyệt đối không cho những người khác biết để tránh nhân tâm hoạn loạn hoặc kẻ xấu thừa cơ hội này ra tay với chúng ta, nếu như vậy để lọt ra ngoài thì rất có thể chúng ta sẽ lâm vào thế tứ bề thọ địch, các người hiểu chứ! ”

“Tuân mệnh tông chủ!” Hai người Trần Thoái Thương nghe Mạnh Thiên Uy nói vậy liền gật đầu đồng ý.

“Được rồi các người trở về đi, Huỳnh Trưởng Lão người nhớ để ý chuyện ta nói với người nhé!”

“Ta biết rồi!”

“Nếu người không còn bận gì khác thì bọn ta xin cáo lui!” Ngay khi Huỳnh Tuyết Phách lên tiếng thì Trần Thoái Thương cũng ngó ý rời đi,

Sau khi hai người Trần Thoái Thương rời đi, Mạnh Thiên Uy cũng rời khỏi động phủ của mình rồi phi thân lên chỗ cao nhất của ngọn Bàn Tọa Sơn, cả một vùng lãnh địa của Thái Sơ Tông thu vào trong tầm mắt của Lão.

Lão khẽ thờ dài làm bầm nói:

“Sur Phụ! Ngài nói thử xem lúc đó vì sao người lại giao chức vị Tông Chủ lại cho con, không phải những sư huynh tỷ muội khác vẫn tốt hơn con rất nhiều sao? Nếu so với họ con chẳng là gì cả, tài năng thiên phú đều không thể bằng vì sao con lại được người giao phó trọng trách to lớn như vậy, tại sao?...”

Lão nói đến đây thì có chút kích động lão nói hết, qua một lúc sau thì Lão lại rơi vào trầm tư, không biết lão có suy nghĩ gì mà ánh mắt có chút âm chiêu và hiển nhiên câu hỏi của Lão sẽ mãi mãi không có lời giải đáp vì Sur Phụ của Lão đã tạ thế từ rất lâu rồi.

Thật ra đến giờ lão vẫn mãi không hiểu được vì sao lúc đó Sur Phụ của Lão lại chỉ định Lão làm người kế vị tiếp theo bởi vì nếu so Lão với những đệ tử khác của Sur Phụ mình thì lão hoàn toàn không có gì nổi bật hơn người.

Sở dĩ lúc này Lão yếu đuối như vậy là bởi vì ở đây chỉ có một mình Lão mà không còn ai khác, không như lúc Lão động viên hai vị trưởng lão, nếu lúc đó Lão thể hiện bất kỳ một thái độ tiêu cực nào cũng sẽ làm cho người khác sụp đổ theo, lão là người đứng đầu một Tông Môn và là đầu tàu kéo tất cả nên buộc lão không thể nào gục ngã được, nếu nhưng Lão không đứng vững thì bên dưới thế nào cũng đổ ngã cũng chỉ có những lúc như vậy Lão mới có thể là chính mình mà thôi.

Trước thời điểm này một khoảng thời gian, mà nói đúng hơn chính là lúc Mạnh Thiên Uy công bố thời gian tuyển chọn chức vị Thủ Tịch đệ tử sẽ diễn ra vào ngày mai thì có một thân ảnh mặc áo choàng đen rời khỏi quần trường Thái Sơ Tông và một lúc sau người đó lại đột nhiên xuất hiện trong một căn lều dựng tạm cách đây khoảng bốn năm dặm.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Mạc Sinh, Mạc Tử

Ngay khi người mặc áo choàng đen này xuất hiện thì có một cô gái rất xinh đẹp lên tiếng, nàng mặc một bộ y phục cực kỳ gọi cảm chỗ nào cần thiếu vải thì thiếu chỗ nào cũng bó sát thì bó sát nếu như để cho một tên nam nhân nào đó trông thấy thì chắc chắn hẳn sẽ không kim lòng được mà ra tay thịt nàng:

“Người đến rồi!”

“Thật xin lỗi! Đã để người phải đợi lâu như vậy!” Người mặc áo choàng đen nghe cô gái hỏi liền đáp lại với thái độ xấu hổ, từ giọng nói của người này chúng ta có thể đoán người này chính là một nữ nhân,

“Cũng không tính là lâu lắm, ta vừa đến điểm hẹn trước người vài canh giờ mà thôi!” Cô gái nghe nàng ta nói như vậy thì môi hơi vênh lên nói,

“Mạc Tử! Người nói như vậy là đang trách ta để người chờ lâu sao?”

“Ta có sao? Ta nói như vậy là oán trách người sao, Mạc Sinh?” Cô gái được gọi là Mạc Tử đáp lại với thái độ dửng dưng,

“Người có! Người có mà! Mặc dù người cười nói vui vẻ xem như không có chuyện gì nhưng trong lời nói lại mang đầy ý oán trách, ta nói có đúng không?” Mạc Sinh nghe Mạc Tử hỏi thì vừa nói vừa khẽ đưa tay chọt chọt vào người Mạc Tử khiến cho nàng cười khúc khích.

“Haha...! Mạc Sinh! Dừng lại...Dừng lại đi...Haha! Mạc Sinh! Ta bu.ồ..n không chịu được! Hahaha....!”

“Tốt! Hứa với ta vui vẻ không quạo! Người làm được chứ?”

“Rồi rồi! Vui vẻ không quạo...Vui vẻ không quạo!”

Sau khi hai nàng đạt được thỏa thuận thì thần thái trên mặt của Mạc Tử trở nên nghiêm túc, nói:

“Mạc Sinh! Người Cung Chủ bảo người tìm, người đã tìm được chưa?”

“Có vẻ như ta đã tìm thấy nhưng cần phải lấy máu huyết của người đó để chứng thực thì ta mới dám chắc chắn kẻ đó chính là người cần tìm”

“Vậy người đã lấy được máu huyết của người đó chưa?”

“À! Chưa! Có chút trục trặc nhỏ nên vẫn chưa lấy được!” Mạc Sinh vừa nói khuôn mặt vừa đỏ lên có chút xấu hổ tựa như đang nghĩ đến chuyện gì đó nhưng ngay sau đó liền bình thân và đỏ hết mặt tội lỗi cho Mạc Tử.

"Cơ mà ta thất thủ cũng chính là do người đó!"

Mạc Tử thấy Mạc Sinh có chút khác thường liền nheo một mắt lại nhìn nàng nói:

“Hừ! Người thất thủ thì có liên quan gì đến ta? Người đây là đang chối bỏ trách nhiệm của mình đấy! Nhưng rốt cuộc trục trặc nhỏ đó là gì? Với tu vi hiện tại cộng thêm công pháp đặc thù của người mà lại có chuyện thất bại? Nếu không phải bởi vì công pháp đó thì nhiệm vụ này đã là của ta rồi chứ đâu phải chỉ là một người liên lạc để cho người bắt ta đợi trong môi mồn như vậy”

“Mạc Tử! Đã bảo vui vẻ không quạo rồi, sao người còn nhắc đến? Có phải muốn ăn đòn rồi đúng không?” Mạc Sinh nghe Mạc Tử nói vậy liền bực bội nói,

“À! Cái này thì cho qua đi! Tại người bảo với ta rằng người thất thủ nên ta mới bắt bình nói vậy thôi, chứ ta nào có ý nhắc lại gì đâu!” Mạc Tử vừa cười nói vừa tự nhủ trong lòng “Hừ! Ta mới không có bị điên cùng người động thủ như thế thì chẳng khác nào là tự tìm đánh, ta mới không có ngu!”

“Hừ! Bất bình cái đầu người! Nếu như không phải do tên háo sắc đó....” Mạc Sinh nói đến đây chợt nhận ra nàng giận quá buột miệng lỡ lời liền ngưng lại nhưng Mạc Tử làm sao để cho nàng yên,

“Hắn làm gì? Người nói hắn háo sắc...” Mạc Tử nói đến đây liền nhìn chăm chăm vào Mạc Sinh nói tiếp “Không phải hắn làm chuyện dơ bẩn với người chứ?”

“Từ Từ! Người đây là đang tìm đánh sao? Người như hắn thì có thể làm gì được ta! Hắn chính là làm với người khác”

“Nói như vậy....người chính là kẻ nhìn trộm sao? Không ngờ Mạc Sinh người cũng biến thái như vậy! Nhưng người cũng có thể đợi hắn làm xong rồi lấy cũng được mà, ta nghe nói nam nữ khi làm chuyện đó thì tinh cảnh giác kém lắm với lại xong khi làm rồi rất là mệt mỏi, như thế chẳng phải thuận tiện cho người hay sao? Vì sao, người lại không đắc thủ? ”

“Người mới là kẻ biến thái đó chứ ta thì không! Người có biết vì sao ta lại để cho người chờ lâu như vậy? Tất cả đều là do tên khốn kiếp đó cả, hắn không phải là người, vốn hắn vừa bắt đầu là ta đã rồi đi để cho hai mắt của ta không bị vậy bản nhưng không ngờ mắt của ta vẫn bị hắn làm cho vậy bản bởi vì hắn làm qua mấy canh giờ rồi mà vẫn còn hi hục chưa xong, thật là khốn nạn mà!” Mạc Sinh càng mắng chửi khuôn mặt lại càng đỏ hơn,

“Ờ! Không phải nói nam nhân chỉ được vài phút là xong rồi sao? Người có phải đang phóng đại thái quá rồi không?” Mạc Tử có chút ngán ngời nói rồi đột nhiên hai mắt của nàng sáng lên, nói tiếp “Ta biết rồi! Người chính là cố ý nói như vậy để làm lý do biện minh cho sự thất thủ của mình đúng không?”

“Mạc Tử! Người đây là đang nghi ngờ ta sao? Người có tin là ta sẽ bắt người đem cho hắn làm nha đầu ẩm giường hay không? Để cho người biết lời nói của ta là hoàn toàn sự thật”

“Mạc Sinh! Người...! Người dám!” Mạc Tử có chút sợ hãi nói,

“Người nói thử xem ta có dám hay là không? Mạc Tử! Người đâu phải mới biết ta ngày một ngày hai, ta từ trước đến giờ có khi nào nói mà không làm hay không?” Mạc Sinh nhìn Mạc Tử cười lạnh nói,

“Ahihi! Sinh tỷ tỷ! Ta vừa nãy chỉ là nói đùa thôi, người đừng cho là thật á! Ta làm sao dám nghi ngờ tỷ chứ!” Mạc Tử thấy khuôn mặt lạnh tanh của Mạc Sinh liền không một chút chần chừ xuống giọng nói,

“Mạc Tử! Người bớt làm ra bộ dạng đáng thương đó đi! Người như thế nào, ta còn không hiểu sao? Nói đi! Cung Chủ sai người đến tìm ta có việc gì mà khiến cho người lại hẹn gặp ta gấp như vậy? Nếu không phải sợ người đợi lâu thì ta đây đã đắc thủ rồi, hừ!”

“Hừ! Sinh Sinh! Ngươi nói như thế thì chẳng khác nào việc ngươi thất trách lại là do ta cả sao? Ta giận!” Mạc Tử vừa nói, hai má phồng lên rồi nàng dậm chân một cái quay đầu sang một bên giận dữ,

“Thế! Ngươi có nói không? Không nói thì ta đi về à!”

“Ấy....ấy! Mạc Sinh ngươi làm gì cản dừ vậy! Tỷ muội chúng ta lâu rồi mới gặp nhau, ta đây đùa với muội một chút cũng không được sao?”

“Bớt xàm ngôn đi! Ai là muội muội của ngươi! Ngươi nên nhớ! Ta sinh ra trước ngươi nữa canh giờ đấy nhé!”

“Hừ! Ta đây mới không thèm chấp nhất đùa muội muội như ngươi! Lần này Cung Chủ bảo ta truyền lời cho ngươi chính là sao khi tìm được thiếu chủ liền lập tức trở về phụng mệnh!”

“Chỉ có vậy...? Mạc Tử! Ngươi đây là đang đùa với ta? Lời này chẳng phải Cung Chủ đã nói một lần khi ta rời đi rồi sao? Đây chính là chuyện gấp ngươi nói? Có phải lại thích ăn đòn rồi không?”

“À! Bởi vì đã qua một thời gian quá lâu rồi, Cung Chủ sợ ngươi quên nên sai ta đến nhắc nhở ngươi nên chỉ có vậy!” Mạc Tử nghe Mạc Sinh hỏi dồn dập như vậy thì có chút bối rối nói,

“Mạc Tử ơi là Mạc Tử! Ta bận không hết việc còn ngươi rảnh rồi quá nên sinh nông nổi à! Dám trốn khỏi Tử Âm Cung ra ngoài dạo chơi còn dám giả truyền mệnh lệnh, ngươi ngại mạng mình sống qua lâu rồi đúng không?”

Mạc Sinh nghe Mạc Tử nói vậy liền dừng dừng nổi giận, nàng thông qua biểu hiện cùng lời nói của Mạc Tử liền biết vị tỷ muội này lại chứng nào tật đó trốn ra ngoài chơi nữa rồi.

“Sinh Sinh! Không phải như ngươi nghĩ đâu! Tử Tử! Thật sự là được Cung Chủ bảo đến truyền lời với ngươi mà” Mạc Tử Thấy Mạc Sinh nổi giận liền ôm cánh tay của nàng đánh qua đánh lại, khuôn mặt mếu máo trong rất đáng yêu.

“Hừ! Mạc Tử! Ngươi tốt nhất là quay lại Tử Âm Cung trước khi Cung Chủ phát hiện đi là vừa, ngươi không phải không biết tính tình của Cung Chủ như thế nào, sẽ không đơn giản giống như ta giải thích là xong đâu, nếu như Cung Chủ phát hiện ra ngươi trốn đi sẽ quản ngươi cho đám nam nhân dưới hầm đó, thảm trạng của mấy người Tuyết Liên, ngươi còn không rõ sao?”

Mạc Tử vừa nghe Mạc Sinh nhắc đến hai chữ Tuyết Liên cả người liền rung rẩy không ngừng bởi vì nàng tận mắt chứng kiến thảm cảnh đó, mấy trăm tên nam nhân đối khát sau khi dày séo thể xác của nàng ta liền ăn tươi nuốt sống trông rất ghê tởm, vừa nghĩ đến thôi nàng đã có cảm giác muốn nôn rồi.

“Hừ! Bây giờ mới biết sợ sao? Đừng tưởng Cung Thủ thương chúng ta thì người sẽ nương tay, Tuyết Liên khi đó được người yêu thích cỡ nào nhưng chỉ cần dám trái lệnh người có qua lại với nam nhân liền gặp phải thảm cảnh như vậy, ngươi nghĩ ngươi trong lòng Cung Chủ quan trọng đến mức nào?”

“Mạc Sinh! Ngươi đừng có hù làm ta sợ, ngươi cũng biết đây không phải là lần đầu tiên ta trốn đi, mấy lần trước ta trở về Cung Chủ cũng chỉ quở trách qua loa nào có như lời người nói! Ngươi vẫn rất thương ta” Mạc Tử sao khi hoàn loạn một lúc thì lấy lại bình tĩnh nói,

“Hừ! Rốt cuộc thì ngươi cũng chịu thừa nhận mình trốn đi rồi sao? Ngươi có biết chính vì người mà chính sự của ta chậm trễ rồi không?”

“Plè! Ngươi nói không biết ngược à Mạc Sinh, nếu như không phải ta gọi ngươi ra đây thì bây giờ người vẫn còn làm bảo tiêu cho đôi cậu nam nữ kia hoan lạc, chắc không phải ngươi động tình rồi nên mới trách ta, đúng không?”

“Động cái đầu ngươi! Mớ miệng ra lúc nào cũng dơ bẩn, nếu ta có động tình thì Mạc Tử ngươi cũng không thoát khỏi vận mệnh đó đâu?” Mạc Sinh nghe nàng nói vậy khuôn mặt không khỏi nóng lên, hơi thở có chút biến đổi rồi,

“Hừ! Ngươi động tình thì liên quan gì đến ta?” Mạc Tử hai má phồng lên có chút phụng phịu nói,

“Tử Tử! Không lẽ ngươi đã quên lời thề khi đó? Nếu ngươi quên thì ta cũng không ngại nhắc lại cho ngươi nhớ đâu?”

“Lời thề gì? Sao ta không nhớ nhỉ?”

“Lúc ngươi lên năm tuổi ấy có từng thề qua, ta vẫn còn nhớ khi đó ngươi vừa ôm ta khóc mếu máo vừa nói...”

“Dừng...Dừng...!” Mạc Tử nghe Mạc Sinh nói vậy thì khuôn mặt có chút xấu hổ lên tiếng cắt lời nói của Mạc Sinh,

“Như thế nào? Ngươi đã nhớ chứ?”

“Hừ! Ta mới không thèm nói với ngươi nữa, dù gì thì ta cũng trốn ra ngoài rồi, ngươi phải dẫn ta đi chơi trước đã, mọi chuyện còn lại cứ gác sang một bên đi, vệt còn đó không lẽ nó bay đi sao mà ngươi sợ!”

“Không được! Chuyện Cung Chủ bảo ta làm còn chưa xong, ta như thế nào không biết xấu hổ mà dẫn ngươi đi chơi được!” Mạc Sinh vừa nghe Mạc Tử bảo đi chơi liền thích thú muốn đồng ý nhưng khuôn mặt lại có chút đắn đo ngay sau đó nàng liền mở miệng từ chối,

“Sinh Sinh à! Ta bây giờ mới biết, ngươi không những là kẻ biến thái thích nhìn người ta hành sự mà còn là kẻ dối trá nữa. Haha.....!”

Mạc Tử vừa nói đến đây thì cười ha hả bỏ chạy đến lúc Mạc Sinh phản ứng đuổi theo thì nàng chỉ còn lại một thân ảnh nhỏ bé ở tít đằng xa mà thôi. ...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: May mắn là gì? có ăn được không?

“Phanh....! Dừng...! Dừng....!”

Một ngày mới lại đến và lúc này Thái Sơ Tông đón chào nó bằng một loạt tiếng nổ vang dội, tiếng nổ này được phát ra từ phía Đan Thần Phong tựa như bên đó đang ăn mừng ngày lễ trọng đại nào đó xen lẫn với tiếng nổ ý đúng chính là tiếng hô to của Trần Thoái Thương:

“Loại...! Loại...! Loại...!”

“Người cũng loại nốt...!”

Gã đệ tử vừa nghe mình bị loại có chút không phục quyết định với của Lão vội vàng đứng lên nói:

“Đại trưởng lão! Đệ tử vì sao lại bị loại? Không phải thời gian dành cho việc luyện một lò Linh Khí Đơn còn rất nhiều hay sao?”

“Hừm...! Người đã quên lúc vừa bắt đầu ta đã nói gì sao...?”

“Đại Trưởng Lão...! Không phải chỉ là một lần nỗ Đan Lô thôi sao...? Xin người hãy cho đệ tử thêm một cơ hội...!”

Trần Thoái Thương đối với lời cầu xin của gã đệ tử này chẳng mấy quan tâm bởi vì trước khi bắt đầu khảo thí lão đã từng nói qua điều kiện cần và đủ để thông qua khảo thí cả rồi, điều kiện thứ nhất chính là dùng một phần nguyên liệu đã được chuẩn bị trước đó luyện ra ít nhất năm viên Linh Khí Đơn.

Điều kiện thứ hai chính là chỉ được luyện một lần duy nhất nếu trong quá trình luyện gặp phải vấn đề gì dẫn đến thất bại cũng coi như không đủ điều kiện thông qua bởi vì đây là chỉ là một loại đan được bình thường mà bất kỳ một gã đệ tử nào vừa bắt đầu con đường này đều đã luyện qua cho nên yêu cầu đối với loại đan được này mới hà khắc như vậy.

“Đại Trưởng Lão...! Đại Trưởng Lão...!” Gã đệ tử thấy Lão rời đi liền gọi với theo nhưng hiển nhiên là Trần Thoái Thương không hề dừng lại.

“Đại Trưởng Lão...! Đệ tử chỉ là sợ ý một chút...haiz!” Gã đệ tử nhìn theo bóng lưng của Trần Thoái Thương lâm bầm tựa như giải thích chỉ là khi hắn nói được một nửa liền nhớ đến tại sao mình lại sợ ý rồi thầm tự trách bản thân định lực quá kém làm hỏng cả một tương lai đang chờ hắn phía trước.

Số là hắn đang tập trung điều khiển hòa lực cô động được liệu để bài trừ tạp chất nếu như công đoạn này hoàn hảo thì khi thành phẩm số lượng đan được sẽ nhiều hơn bình thường và phẩm chất của nó cũng cao hơn đúng vào lúc đó trước mặt hắn vài chục xen-ti-mét bỗng nhiên xuất hiện một cặp móng đầy quyền rũ, không biết à ta sợ chế kiểu gì mà cặp móng của ả cứ liên tục lắc qua lắc lại tựa như bị kiến chui vào hán làm cho hai mắt của hắn kể từ khi nhìn thấy liền dãn chặt vào đó không rời đi một giây nào và kết quả thì ai cũng biết Đan Lô của hắn bị nổ tung.

Mặc dù trong lòng hắn rất oán giận à ta nhưng hắn cũng không thể giải thích với Trần Thoái Thương là do hắn nhìn mong của nàng ta nên mới luyện đan thất bại “Ta Hận!” trong lòng hắn cảm phẫn thổ lên hai chữ rồi cảm hết nước mắt rồi khỏi Đan Thần Phong.

Cũng thời điểm này, Vũ Tiểu Vũ đang nằm cùng một giai nhân tuyệt sắc trên một chiếc giường đá, nàng nằm bên cạnh Vũ Tiểu Vũ với tư thế có chút kiêu nhã, hai bầu ngực của nàng bị cánh tay của hắn để xuống làm cho biến dạng còn hai chân bên dưới của nàng lại dang ra mặc cho kẻ suốt còn vương một dòng nước trắng đục đang mở ra như mở gọi.

Sở dĩ hôm qua Vũ Tiểu Vũ không quan tâm đến thương thế của Thủy Tiên chỉ muốn hành sự với nàng là vì hắn muốn dò đi sự chú ý của Thủy Tiên đối với chuyện hắn sẽ đấu Phan Văn Tú và hắn đã rất thành công bởi vì suốt cuộc hoan lạc nàng chẳng hề nhắc đến một chữ nào về chuyện đó nữa mà cũng hắn phối hợp rất hài hòa.

“U...”

Cũng vào lúc này Thủy Tiên đột nhiên trở mình nhưng nàng cự quậy của buổi vẫn không thể nào làm được, nàng cảm nhận được cơ thể của mình bị vắn gì đó rất nặng đè lên, nàng bực mình mở mắt ra thì một khuôn mặt đập vào mặt nàng đó là khuôn mặt của gã khốn kiếp đã không biết thương hương tiếc ngọc hành hạ nàng tới qua, không một chút chần chừ Thủy Tiên ả cái miệng nhỏ nhắn của mình cắn vào vai của Vũ Tiểu Vũ một cái khiến cho hắn đau điên làm cho khuôn mặt còn đang ngáy ngủ không khỏi nhăn lại.

“Này...! Nàng làm gì vậy...? Sao đột nhiên lại cắn ta, muốn qua cầu rút ván sao...?” Vũ Tiểu Vũ làm ra khuôn mặt méo máo nhìn Thủy Tiên cảm phẫn nói,

“Hihihi...! Chẳng ý kiến...? Thiếp chính là thích làm như vậy, không lẽ chàng sẽ đánh thiếp sao...?” Thủy Tiên vừa cười vừa mở miệng khiêu khích,

“Hừ...! Ta mới không thèm so đo với nàng, trời sớm rồi ta trở về đây...?”

“Như thế nào...! Không ở lại thêm một chút nữa sao...?” Nàng vừa nói vừa bày ra tư thế thật gọi cảm khiến cho tiểu đệ đệ của hắn vểnh lên muốn chiến đấu nhưng hắn phải kìm chế lại vì còn chính sự phải làm,

“Haha...! Đợi hôm khác ta sẽ cho nàng biết tay, hôm nay ta có việc phải làm rồi, ta đi trước đây...!” Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa nhanh chóng mặc quần áo vào rồi rời đi,

Thủy Tiên thấy hắn sợ hãi rồi đi liền tưởng mình tới qua đã chinh phục được hắn nên cười thầm trong bụng nhưng không ngờ hắn vừa rời đi không lâu trong động phủ của Thủy Tiên lại truyền đến tiếng giận dữ:

“Vũ Tiểu Vũ...! Chàng được lắm...! Chàng dám lừa gạt thiếp...! Chàng được lắm...!”

Vũ Tiểu Vũ khi nghe tiếng rống giận của Thủy Tiên truyền đến liền cười thầm, tự khoái:

“Khà khà...! Muốn đấu với ca sao, muội còn non và xanh lắm...!”

Sở dĩ Vũ Tiểu Vũ còn lần quần đùa giỡn với Thủy Tiên rồi mới đến Đại Điện Thái Sơ Tông là vì hôm nay thời gian thi đấu có phần trễ hơn với mọi hôm cho nên lúc khảo thí bên Đan Thần Phong bắt đầu thì bên đây vẫn là bầu không khí ảm đạm.

Đại Điện Thái Sơ Tông...

Lúc này ngay trung tâm của quảng trường trước Đại Điện Thái Sơ Tông chỉ còn đặt một lò đài to lớn, một lão già từ trên đài cao bay xuống lò đài cất giọng nói:

“Chào mọi người...! Hôm nay là ngày cuối cùng của Đại Hội Thường Niên cũng như là ngày thi đấu cuối cùng để quyết định ai sẽ là người kế tục chức vị đệ tử Thủ Tịch của Lý Tiểu Xuân, trước khi ta bốc thăm ta có một số lời muốn nói với ba người đứng đầu ở mỗi hàng.

Thế thức bốc thăm lần này cũng giống như những vòng trước đó, chỉ có một chút khác biệt là người chiến thắng trận đấu trước đó sẽ phải tiếp tục chiến đấu với người có lá thăm trống, các người có ý kiến gì không...?” Lão vừa giải thích thế thức thi đấu lần này liền đẩy lên một hồi hỗn loạn,

“Cái gì...? Như thế có phải ép người quá đáng không...?”

“Tuy nói là được nghỉ nửa canh giờ hồi phục nhưng sức chiến đấu thế nào cũng giảm đi à, cái gương của Trần sư tỷ cùng Dương sư muội không phải còn đó sao...?”

“Cầu trời khản phật đừng cho tên khốn kiếp đó bốc phải thăm trống...!”

“Được rồi, nếu như ba người các người không có ý kiến gì? Vậy thì mời các người bước lên bốc thăm xác định đối thủ của mình!” Lão già đợi một lúc không thấy tiếng phản đối của ba người Phan Văn Tú liền gọi bọn họ lên bốc thăm,

Lão già vừa dứt lời thì từ bên dưới quần trường bước lên hai người nam nữ, người nam là Phan Văn Tú và người nữ là Quế Tiểu Hoa, sự xuất hiện của hai người làm cho tất cả mọi người ở đây hiện lên một câu hỏi lớn trong đầu “Người thứ ba đang ở đâu...?” hay là “Tên khốn kiếp kia ở đâu?”.

Chuyện bốc thăm cũng không vì sự vắng mặt của người thứ ba là Vũ Tiểu Vũ mà dừng lại, hai người Phan Văn Tú đưa tay vào trong chiếc hộp quen thuộc nhanh chóng lấy ra một lá thăm và mở nó ra, một tiếng “Ồ..!” nhanh chóng vang lên bởi vì cả hai lá thăm của bọn họ đều mang số một điều này có nghĩa là Vũ Tiểu Vũ chính là người sẽ không cần phải thi đấu trong lượt này.

“Haha...! Thật ngại quá...! Đệ tử vừa nãy bụng có chút đau nên đến trễ mong chư vị trưởng lão cùng Tông Chủ và mọi người thông cảm..!” Giữ lúc quảng trường đang ồ lên thì mọi người ôm đung với thân sắc tái nhợt cộng thêm hân cố gắng cười càng làm cho người ta nhìn vào không mấy thiện cảm, đi đến cất tiếng,

“Lão thiên à..! Ngó xuống mà coi vì cái gì tên khốn kiếp đó lại may mắn như vậy chỉ vì hân đau bụng đến chậm một chút liền không cần phải thi đấu, ông làm vậy mà coi được à..!”

Lão già lúc này còn chưa lên tiếng thì bên dưới lại một lần nữa mất kiểm soát vì chuyện Vũ Tiểu Vũ liên tục gặp may mắn,

“Chết tiệt..! Không lẽ lời nói gần đây là sự thật, hân chính là con tư sinh của Tông Chủ! Không thể nào à..!

“Khốn...Khiếp..! Hân từng bước từng bước đến càng gần chức vị Thủ Tịch rồi, tỷ muội chúng ta phải làm sao đây...?”

“Thiên lão tặc...! Vì sao một tên sắc ma nhân phẩm thối nát như hân lại được người độ còn ta thì lại không..? Vì sao...?”

“Hừ..! Sao hân không chết quách luôn trong nhà xí đi vác cái mặt khốn kiếp của hân ra đây làm gì..!”

“Các người nghĩ gì vậy..? Nhìn bộ dạng của hân như thế thì còn đánh đấm được gì nữa thua là cái chắc rồi..!”

“Ồ ha...! Nói đúng lắm...!”

Không biết ai thốt lên câu đó liền làm cho bấy thú dữ không được xích lại trở nên yên tĩnh trả lại bầu không khí bình yên cho quần trường trong khi bọn người đó yên tĩnh thì Vũ Tiểu Vũ lại có cảm giác muốn giết người, hân lắm lắm

“Haiz...! May mắn cái khi gió gì..? Nếu may mắn mà bị như vậy thì ta mới không cần cho các người hết đó! Bọn khốn kiếp..!”

Đúng vậy, khi Vũ Tiểu Vũ đang trên đường đến chỗ thi đấu thì không biết vì sao bụng hân lại đau liên hồi kèm theo đó là cảm giác nôn mửa, bụng hân quặn lên từng hồi trong đầu hân không khỏi nhớ lại hành trình ngày hôm qua “Từ ngày hôm qua tới giờ hình như mình chỉ toàn thi đấu với chơi trò vật lộn mà thôi tuy có ăn một chút nhưng toàn là trái cây tươi sạch, như thế nào lại bị chột bụng nhỉ?”

“Vậy rốt cuộc nguyên nhân là từ đâu..? Không lẽ mình bị người ta chơi ám chiêu...? Thôi rồi chẳng lẽ là căn bệnh dạ dày khốn khiếp đó..? Nếu như vậy thì kiếp này lại toang rồi..! Mỹ thực trước mặt chỉ có thể nhắm không thể ăn như vậy thì chả khác nào là thấy gái khỏa thân nhưng lại không cương lên được....Mịa Kiếp!”

Vũ Tiểu Vũ ngẫm nghĩ một loạt tất cả nguyên nhân có thể xảy ra rồi đột nhiên hân nghĩ đến căn bệnh dạ dày đã hành hạ hân nhiều năm ở kiếp trước, ngay lúc này một cảm giác buồn bực không tên hiện lên trong lòng hân....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Từ sững sờ đến kinh ngạc

“Được rồi! Nếu như đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thì ta coi như không có chuyện gì, người sang bên kia ngồi nghỉ ngơi đi!” Lão già nói đến đây thì quay sang nhìn hai người Phan Văn Tú hỏi:

“Các người có dị nghị gì với cái kết quả bốc thăm cùng như phán quyết vừa rồi của ta hay không?”

“Đệ tử không có ý kiến gì! Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Tứ Trường Lão!” Phan Văn Tú không một chút suy nghĩ liền đáp,

Sau khi nghe Phan Văn Tú trả lời Võ Đại Lang liền gật đầu, lão thấy Quế Tiểu Hoa chậm chạp không lên tiếng liền hỏi:

“Còn người thì sao?”

“Đệ Tử cũng không có ý kiến gì Tứ Trường Lão cứ tùy ý sắp xếp!” Quế Tiểu Hoa nghe Võ Đại Lang hỏi mình liền giật mình trả lời,

Thật ra để có câu trả lời này Quế Tiểu Hoa đã suy nghĩ rất nhiều, ngay khi bốc được phiếu thăm có số là nàng đã cảm thấy buồn bực đang định lên tiếng bày tỏ thì Vũ Tiểu Vũ lại xuất hiện với tình trạng mặt mũi tiêu tụy làm cho nàng không có cơ hội phản đối vì tất cả sự chú ý đều đổ dồn về phía Vũ Tiểu Vũ.

Nhưng ngay sau đó Võ Đại Lang lại đưa ra câu hỏi gây đúng chỗ ngứa của Quế Tiểu Hoa làm cho nàng không khỏi vui vẻ trong lòng đang định lên tiếng giải bày thì ngay lập tức Phan Văn Tú lại lên tiếng đồng ý điều này làm cho nàng tiến thoái lưỡng nan các Nơ Ron trong não hoạt động liên tục.

Sau khi suy tính thiệt hơn rồi lại nhìn thân ảnh tiêu tụy của Vũ Tiểu Vũ thì nàng lại cảm thấy không cần thiết phản đối nữa bởi vì Vũ Tiểu Vũ không thể nào đánh lại nàng với bộ dáng đó được và điều quan trọng nhất là nàng không muốn một người có trong hàng ngũ trường lão có cái nhìn không tốt về mình.

Bên cạnh đó chuyện đấu với Phan Văn Tú cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi nếu như lúc này nàng bốc được phiếu trống thì rất có khả năng sẽ gặp phải tình trạng bất lợi vì nàng chắc chắn sẽ đấu hai trận liên tiếp, lúc đó Vũ Tiểu Vũ sẽ có hơn nàng nửa canh giờ để nghỉ ngơi lấy sức cũng như vạch ra kế hoạch tác chiến với nàng trong lúc theo dõi trận đấu của nàng và Phan Văn Tú cho nên ngay khi Võ Đại Lang hỏi nàng không một chút do dự đồng ý.

“Tốt..! Vậy cuộc thi đấu tranh giành chức vị Thủ Tịch đệ tử xin phép được bắt đầu...!” Võ Đại Lang thấy hai người không ai lên tiếng phản đối liền gật đầu hài lòng rồi hướng xuống bên dưới tuyên bố,

“Keng...”

Một tiếng keng vang lên báo hiệu thời gian thi đấu chính thức bắt đầu và ngay sau đó là tiếng reo hò cuồng nhiệt của những người cổ vũ bên dưới lời đài, lúc này trên đài cao Bùi Công Nhữ lại bắt đầu ba hoa triết lý của lão:

“Theo mọi người thấy thì trận đấu này sẽ kết thúc trong bao lâu?”

“Nếu như không có gì hoài ý muốn thì Phan Văn Tú sẽ kết thúc trận đấu này sớm thôi! Thật ra không cần phải tổ chức thi đấu làm gì cứ chọn Phan Văn Tú làm đệ tử Thủ Tịch là xong vì hai tên đệ tử kia khỏe lớn mà đánh bại hẳn được!” Trịnh Bất Quần nhanh chóng đáp lại câu hỏi của Bùi Công Nhữ đồng thời cũng nói ra quan điểm của mình,

“Các ngươi lại nói quá nữa rồi! Ta vẫn là câu nói đó Phan Văn Tú tuy mạnh nhưng không phải là không có điểm yếu, trận đấu chưa bắt đầu thì không thể lờn trước được đâu, các vị cứ yên lặng mà theo dõi!” Mạnh Thiên Uy khá bình thản khi đáp lại những lời bình phẩm của hai người Bùi Công Nhữ,

“Tổng Chủ nói rất đúng! Hai vị không nhớ những trận đấu trước đó của đệ tử kia sao? Tuy không có gì đặc sắc như những trận đấu khác nhưng hẳn với bộ dạng cà lơ phát phơ lại có thể đối thủ bằng một hai chiêu, trong khi đối thủ của hắn lại là những người được đánh giá cao hơn hẳn rất nhiều”

Ngay khi Mạnh Thiên Uy dứt lời thì Mạnh Lệ Nương ngay lập tức lên tiếng, nàng vừa nói vừa chỉ tay về phía Vũ Tiểu Vũ đang ngồi nghỉ ngơi phía bên dưới với bộ dạng thảm hại, mấy người Thái Sơ Tông nghe nàng nói vậy đều tỏa về đồng ý với lời nhận định của nàng.

Bùi Công Nhữ nghe Mạnh Lệ Nương nói như vậy thì khuôn mặt già nua lập tức biến sắc, hắn đã sống đến từng tuổi này rồi làm sao không nghe ra được ẩn ý châm chọc của bọn họ còn thái độ của Trịnh Bất Quần lại rất là thần nhiên bởi vì trong suy nghĩ của hắn chuyện này chẳng có liên quan gì tới hắn, đây chính là do Bùi Công Nhữ tự mình chuốt lấy, hắn thăm than trong lòng “Quả báo! Đây chính là quả báo! Hôm nào đó đi cà khịa người ta bây giờ thì bị nghiệp quật”

Trong khi bầu không khí ngột ngạt bao trùm nơi đây thì hai người Phan Văn Tú phía bên dưới đã động thủ từ lâu, trước mặt Phan Văn Tú vẫn là những sợi Mộc Đằng quen thuộc đang vung vẩy tuyệt kỹ "Mộc Đằng Vạn Vũ" lúc này lại được hắn sử dụng, những sợi Mộc Đằng đang không ngừng tấn công Quế Tiểu Hoa.

Khác với những người từng chật vật trước tuyệt kỹ của Phan Văn Tú, Quế Tiểu Hoa lúc này khá là thành thạo trước tuyệt kỹ này, xung quanh nàng lúc này là một vòng lửa có bán kính hai mét, mỗi khi Mộc Đằng tấn công vào đều ngay lập tức biến thành tro bụi, lúc này Quế Tiểu Hoa đang ngồi xếp bằng ở giữa vòng tròn lửa, đôi tay liên tục bắt pháp quyết dường như đang chuẩn bị ra đòn tấn công nào đó.

Sở dĩ Quế Tiểu Hoa có thể tạo ra lợi thế như vậy chính là bởi vì nàng đã theo dõi rất kỹ những trận đấu của Phan Văn Tú thậm chí những trận đấu của Vũ Tiểu Vũ, nàng cũng chưa từng bỏ qua một trận đấu nào cho nên trận đấu vừa mới bắt đầu nàng đã tạo ra một vòng tròn lửa bảo bọc xung quanh mình.

Phan Văn Tú phía bên kia không hề nao núng khi thấy Mộc Đằng của mình không làm gì được Quế Tiểu Hoa, hắn khẽ cười khẩy một cái tựa như mình đã lờn trước được hẳn sẽ gặp phải tình huống như thế này.

Thật ra trận đấu này đối với hắn cũng không có nhiều ý nghĩa, hắn thắng cũng được mà thua cũng chẳng sao bởi vì chức vị Thủ Tịch đệ tử đối với hắn mà nói chỉ là một loại ràng buộc điều hắn bận tâm ngay lúc này chính là trận đấu tiếp theo với tên gian phu của Trần Thủy Thị Tiên cũng chính là Vũ Tiểu Vũ.

Tuy nói thắng thua đối với hắn không quan trọng nhưng để mục đích của hắn có thể nhanh chóng hoàn thành thì điều kiện tiên quyết lúc này là hắn phải thắng càng nhanh càng tốt, nếu không thì hắn lại chờ đợi thêm một chút nữa và đây là điều hắn không muốn bởi vì hắn đã đợi điều này quá lâu rồi.

Cho nên sau khi tiếng cười vừa dứt thì hai tay của hắn bắt đầu bắt pháp quyết và ngay lúc đó những sợi Mộc Đằng đang vung vẩy tấn công Quế Tiểu Hoa cũng lập tức biến hóa về hình thái cũng như màu sắc.

“Đừng...! Đừng...! Đừng...!”

Một loạt âm thanh vang lên kèm theo đó là những mảnh vỡ vụn cùng khói bụi che hết tầm nhìn của tất cả mọi người cũng vào lúc đó một quả cầu lửa bay lên cao, khi ngọn lửa tàn đi hết liền lộ ra bóng dáng của Quế Tiểu Hoa.

Ngay khi Quế Tiểu Hoa xuất hiện nàng liền giơ tay lên, một ngọn lửa liền bao bọc lấy bàn tay của Quế Tiểu Hoa nàng khẽ quát:

“Hỏa Long Trảo...!”

“Xoạt..! Bình....!”

Quế Tiểu Hoa vừa dứt lời một Hỏa Long Trảo ngay lập tức đánh vào bên hông của Phan Văn Tú, một dòng máu tươi phun ra và hắn cũng bị đánh văng đi một đoạn, ngay lúc Hỏa Long Trảo đánh trúng Phan Văn Tú thì những Mộc Đằng Thương cũng xuất hiện trước mặt Phan Văn Tú.

Mà nói đúng hơn là trước chỗ Phan Văn Tú vừa đứng, có lẽ do nó diễn ra quá nhanh nên Phan Văn Tú dù đã cố gắng phòng thủ nhưng vẫn không thể nào thành công ngăn được chiêu thức của Quế Tiểu Hoa hoặc có lẽ hắn đã quá tin tưởng vào chiêu Mộc Đằng Bá Vương Thương của hắn cũng nên.

“A”

Lúc này tất cả mọi người đều kinh ngạc bởi vì trận đấu diễn ra chưa được bao lâu thì Quế Tiểu Hoa đã thành công làm cho Phan Văn Tú bị thương, tính tới hôm nay thì cũng chỉ có mỗi La Tiểu Ninh có thể tổn thương Phan Văn Tú mà thôi.

Quế Tiểu Hoa sau khi đã thương Phan Văn Tú cũng không vội vàng tấn công bởi vì nàng biết bấy nhiêu thôi vẫn chưa đủ làm cho hắn gục ngã và đứng như nàng nghĩ lúc này Phan Văn Tú đã đứng dậy dù một bên hông vẫn đang rỉ máu nhưng hắn lại cười một cái sán khoái.

"Haha...!"

Phan Văn Tú đưa một tay đang nắm lên rồi đột nhiên mở ra kèm theo đó là một chữ “Bùm” không thành tiếng của hắn. Ngay lúc đó khuôn mặt của Quế Tiểu Hoa ở phía bên kia đột nhiên biến sắc bởi vì nàng cảm nhận được thân thể mình đang bị vật gì đó quẩn lấy.

Thì ra đây chính là là Mộc Đằng Ký Sinh của Phan Văn Tú, lúc đó sau khi hắn thi triển Mộc Đằng Bá Vương Thương để phá bức tường lửa do Quế Tiểu Hoa tạo thành, hắn liền tiếp tục thi triển thêm Mộc Đằng Ký Sinh để phòng hờ Mộc Đằng Thương không làm gì được nàng ta.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán Mộc Đằng Thương không làm gì được Quế Tiểu Hoa, nàng dễ dàng tránh né được chiêu thức của hắn, không những thế nàng còn nhanh chóng phản công làm cho hắn bị thương.

Ngay khi sợi Mộc Đằng quấn quanh Quế Tiểu Hoa thì tất cả mọi người đã nghĩ đến một chiến thắng dành cho Phan Văn Tú bởi vì tình huống này quá giống với chiến thắng của hắn trước Hoàng Lê Vi lần đó Hoàng Lê Vi không hề có một chút phản kháng nào.

Nhưng tất cả mọi người đã đoán sai, lần này hắn đã không thành công hạ gục đối thủ của mình bằng chiêu thức đó, lúc này sợ Mộc Đằng quấn quanh thân Quế Tiểu Hoa đột nhiên bốc cháy đều này làm cho Phan Văn Tú khá sững sờ bởi vì từ đó giờ Mộc Đằng của hắn chưa từng bị Diễm Hỏa thiêu rụi.

Quế Tiểu Hoa thấy biểu hiện của hắn như vậy liền che miệng cười duyên khiến cho bọn nam đệ từ bên dưới suy mê, tuy nhan sắc của nàng không phải xinh đẹp nhưng nó cũng nằm ở mức dễ nhìn kết hợp với nụ cười lúc này làm cho nàng nên trở nên rạng ngời trong mắt bọn họ:

“Phan Sư Huynh..! Có phải huynh kinh ngạc lắm đúng không..? Muội biết huynh nhất định sẽ kinh ngạc bởi vì trước giờ Mộc Đằng của huynh chưa từng bị đốt cháy..!”

“Đúng vậy..! Quả thật ta có chút kinh ngạc có lẽ diễm hỏa của ngươi có gì đó khác biệt nên mới có thể như thế đúng không?” Phan Văn Tú thành thật đáp lại câu hỏi của Quế Tiểu Hoa,

“Đúng như huynh đoán, lúc nhỏ ta vô tình nuốt phải một viên yêu đan của thú nào đó, sau khi trải qua một trận cửu tử nhất sinh thì Hỏa Linh Căn của muội bị biến dị”

“Haha..! Ngươi giải thích với ta nhiều như vậy để làm gì..? Ngươi tưởng bấy nhiêu đó sẽ làm cho ta ngã quỵ trước ngươi sao..?”

Phan Văn Tú nghe Quế Tiểu Hoa nói như thế thì đột nhiên cười phá lên linh lực trong cơ thể hắn đột nhiên tăng cao, những sợ Mộc Đằng từ bên dưới lôi đài phá đất chui lên gần như là chặt kín cả sân đấu. . .

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Lại muốn lưỡng bại câu thương

Ngay khi Mộc Đằng bao phủ toàn sân đấu thì khuôn mặt của Quế Tiểu Hoa ngay lập tức biến sắc, nàng không nghĩ tới trận đấu chỉ vừa mới bắt đầu không lâu mà Phan Văn Tú đã bùng hết sức tuyệt nhiên không giữ lại một chút nào.

Thực sự Quế Tiểu Hoa có chút ngạc nhiên bởi vì theo sự hiểu biết của nàng về Phan Văn Tú thì lúc này đáng lý ra hắn sẽ chỉ dùng một chiêu “Mộc Đằng Văn Vũ” để tiêu hao linh lực cùng thể lực của đối thủ rồi đến khi đối thủ lâm vào trạng thái mệt mỏi thì hắn sẽ ngay lập tức dùng chiêu “Mộc Đằng Bá Vương Thương” kết thúc trận đấu phải như thế thì mới đúng.

Nhưng lần này cách chiến đấu của hắn lại thay đổi một cách lạ thường, trận đấu vừa mới bắt đầu hắn đã liên tục sử dụng ba chiêu thức kết hợp và khi nàng thành công làm cho hắn bị thương thì ngay lập tức hắn liền bùng hết sức, nàng chưa từng thấy hắn chiến đấu với phương thức như vậy “Hắn định làm gì? Muốn đánh nhanh thắng nhanh sao? Hắn không định giữ sức đối đầu với tên kia?” Nàng nghĩ đến đây lại khẽ lắc đầu “Hắn đối phó với tên đó thì cần phải giữ sức sao?”

Ngay lúc Quế Tiểu Hoa đang suy nghĩ thì Mộc Đằng bắt đầu tấn công và kèm theo đó là giọng nói khá là tự tin của Phan Văn Tú:

“Haha...! Bây giờ thì thế nào? Diễm Hỏa của ngươi có thể đốt cháy hết tất cả Mộc Đằng của ta sao?”

Đối với lời trào phúng của Phan Văn Tú, Quế Tiểu Hoa chẳng thêm để ý nàng giờ Thanh Kiếm đã được nàng ấn quyết, liên tục chém vào Mộc Đằng đang vung vẩy trước mặt, Thanh Kiếm chém tới đâu Mộc Đằng bị đốt cháy tới đó chỉ là số lượng của nó quá nhiều, sợi này bị đốt thì sợi kia đã ngay lập tức mọc lên.

“Chết...Tiệt! Công pháp Khốn Kiếp! Đánh mãi không hết là sao..?”

Quế Tiểu Hoa càng đánh lại càng cảm thấy bức bối, nàng không thể hiểu nổi điểm dừng của công pháp này là ở đâu? Và cực hạn linh lực trong cơ thể của Phan Văn Tú như thế nào? Nên nàng chỉ có thể vung kiếm lên chém, chém cho đến bao giờ bọn chúng không còn sinh sôi nữa thì thôi.

“Haha..! Ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

Phan Văn Tú nhìn thấy nàng không cách nào đột phá được Mộc Đằng Văn Vũ của mình thì cười rộ lên nói đồng thời hắn cũng bắt đầu di chuyển nhanh chóng về phía Quế Tiểu Hoa, khi khoảng cách dần thu hẹp thì hắn nâng thanh kiếm trong tay lên chém về phía nàng một cách dứt khoát.

“Keng”

Ngay lập tức thanh kiếm của hắn gặp phải sự cản trở của Quế Tiểu Hoa cùng lúc đó những sợi Mộc Đằng bị nàng bỏ qua một bên liền nhân cơ hội đó quấn vào thân thể của nàng thế nhưng chúng chỉ làm cho nàng khựng lại một chút mà thôi và ngay lập tức nó liền bốc hơi thành tro bụi.

Tuy nhiên Phan Văn Tú cũng chỉ cần bấy nhiêu để tạo tiền đề cho đòn tấn công tiếp theo của hắn, ngay khi nàng dừng lại thì thanh Kiếm trong tay của hắn lại liên tục chém ra, những đường kiếm tuy không hề gay khó dễ cho Quế Tiểu Hoa nhưng do nàng liên tục bị Mộc Đằng quấy phá nên đã bị Phan Văn Tú chém trúng vào vai một kiếm và ngoại trừ lần đó ra thì những đường kiếm sau đó đều bị nàng cản lại.

Mặc dù Quế Tiểu Hoa không hề hấn gì trước những đòn công kích bằng kiếm của Phan Văn Tú nhưng bởi vì mãi đối kiếm với hắn nên nàng liên tục bị Mộc Đằng quấn lấy và hạn chế sự di chuyển, tuy sự hạn chế này chỉ trong một hai giây nhưng cũng đủ làm cho Quế Tiểu Hoa phải tập trung tin thần ứng phó.

“Ret..!”

Đột nhiên âm thanh y phục do bị chém rách vang lên thì ra Quế Tiểu Hoa sao một hồi vất vả và chống lại Phan Văn Tú đã bị hắn thành công chém rách một ống tay áo, tuy đang chiến ưu thế nhưng không biết vì sao hắn lại đột nhiên lui về phía sau và trong khi Quế Tiểu Hoa còn chưa kịp định hình thì Mộc Đằng xung quanh nàng đột nhiên biến đổi hình thái.

“Keng...Keng...! Xoạt..!”

Những ánh lửa tóe ra từ khắp nơi, âm thanh tựa như hai binh khí chạm vào nhau ngay lập tức vang lên và ngay sau đó là một dòng máu tươi phun ra bởi vì lúc này Quế Tiểu Hoa đã bị Mộc Đằng Thương đâm một nhát sượt bên hông trái để lại một đường cắt khá sâu, vết thương liên tục đổ máu.

Thì ra ngay lúc khi lui về phía sau Phan Văn Tú đã thi triển Mộc Đằng Bá Vương Thương tấn công Quế Tiểu Hoa bởi vì số lượng của nó khá là nhiều nên nàng không thể nào chống lại hết và để bản thân bị thương.

Cũng vào lúc này đợt công kích thứ hai lại đến ngay lập tức Quế Tiểu Hoa quét ngay một kiếm đánh lui tất cả bằng chiêu Hóa Vân Trảm, dư chấn khiến nàng lùi lại một đoạn đồng thời dư chấn cũng làm cho vết thương bên hông của nàng rách thêm một đoạn.

Lúc này, tình trạng của Quế Tiểu Hoa phải nói là khá mệt mỏi bởi vì nàng đang liên tục thờ dốc, một tay đang ôm lấy phần hông đang bị thương tay còn lại cầm thanh kiếm chống xuống đất khuôn mặt dễ thương đang nhăn lại vì đau đớn.

Tình huống lúc này đã đi quá xa so với dự tính ban đầu của nàng, trong tính toán của nàng thì Phan Văn Tú dù có đánh bại được nàng cũng cực kỳ khó khăn nhưng nàng không ngờ rằng bản thân lại rơi vào tình huống bị thương nghiêm trọng như thế này.

Ngay lúc này trong đầu nàng hiện lên hai chữ “Đầu Hàng” đúng vậy chính là đầu hàng, trước khi bắt đầu cuộc tuyển chọn này nàng đã không nghĩ gì đến chức vị Thủ Tịch đệ tử nhưng vận mệnh lại đưa nàng đi đến tận đây, nếu như lúc này nàng còn không dừng lại sẽ bị Phan Văn Tú vùi dập cho dù trận tiếp theo nàng có lợi thế thì cũng không nhất định sẽ đánh thắng được “Lỡ như tên khốn đê tiện kia không đánh mà hàng thì chẳng phải mình sẽ gặp bất lợi sao?”

Tuy nhiên Quế Tiểu Hoa lại không nghĩ đến nếu như Vũ Tiểu Vũ đầu hàng thì Phan Văn Tú hiển nhiên sẽ thắng hai trận và đủ điều kiện trở thành Thủ Tịch đệ tử thì nàng còn cần phải đánh sao.

Phan Văn Tú phía bên kia sau khi đắc thủ cũng không vội vàng tấn công, không biết hắn đang suy nghĩ điều gì mà nhìn về phía Quế Tiểu Hoa rất là chăm chú, hai người đứng bất động một lúc thì đột nhiên Phan Văn Tú cười lớn, nói:

“Haha...! Quế Tiểu Hoa ơi là Quế Tiểu Hoa ơi...! Nếu như ngươi còn không chịu xuất ra bản lĩnh thật sự để đánh với ta thì tốt nhất ngươi hãy đầu hàng đi...”

“Đầu Hàng sao...? Hắn nói đúng với tình trạng của mình lúc này thì đây quả nhiên là lựa chọn tốt nhất, nếu như lúc này mình không buông tha thì rất có thể sẽ mang thương thế này thì đấu với tên đê tiện kia như vậy chẳng phải quá tiện nghi cho hắn sao?”

“Đây là lời khuyên chân thành ta dành cho ngươi, đừng có không biết điều như tên họ La...” Phan Văn Tú nhận thấy sự dằn co trong tư tưởng của nàng liền nói tiếp,

Quế Tiểu Hoa sao khi suy nghĩ một phen liền muốn lên tiếng nhận thua nhưng lời vừa đến môi đột nhiên linh quang trong mắt chợt lóe lên nàng vừa nhận ra một điều quan trọng “Hắn mở miệng khuyên mình đầu hàng! Vậy chẳng phải nói hắn sắp chịu không nổi rồi sao? Dựa trên cơ sở của những trận đấu trước đó thì linh lực trong cơ thể hắn đã không còn chịu nổi cường độ bấy giờ cho nên hắn mới khuyên nhủ mình như đã từng làm với La Tiểu Ninh và những người trước đó, chắc chắn là như vậy rồi!”

Quả thật suy luận lúc này của Quế Tiểu Hoa rất chính xác, tình trạng của Phan Văn Tú lúc này chính là cung không đầu cầu bởi vì vừa bắt đầu Quế Tiểu Hoa đã gây cho hắn không ít bất lợi buộc hắn phải dùng toàn lực ứng phó và hắn cũng đã thành công áp chế được dị hỏa của Quế Tiểu Hoa.

Quế Tiểu Hoa lúc đầu ánh mắt trở nên kiên định chưa lúc nào nàng muốn chiến thắng như lúc này cả, có thể vừa bắt đầu nàng không muốn như thế nhưng lúc này lại khác cơ hội chiến thắng đang ở trước mặt, nàng muốn thử một lần liệu nàng có thể đánh bại được Phan Văn Tú hay không.

Ngay khi có quyết định, hai tay của nàng nhanh chóng đặt trước ngực đồng thời linh lực trong người chuyển động rất là nhanh, nhanh hơn bình thường tới năm sáu lần. Một hiện tượng lạ bỗng nhiên diễn ra, xung quanh nàng đột nhiên xuất hiện những làn khói trắng, mọi vật thể gần đó tựa như muốn tan chảy, bầu không khí khô nóng nhanh chóng lan tỏa khắp nơi.

Đến ngay cả tên lười biếng như Vũ Tiểu Vũ cũng bị ảnh hưởng từ nó và nhanh chóng thức giấc, miệng hán lẩm bẩm:

“Quát dờ heo...! Mới sáng sớm mà sao mình có cảm giác như là đang mười hai giờ trưa vậy trời, bệnh vật và rồi mà cũng không được yên thân! Cầu Mầu...!”

Sau khi vừa đưa tay quệt mồ hôi trên trán vừa chửi đồng một hồi thì hắn nhanh chóng phát hiện ra nguyên nhân gây nên hiện tượng nóng bức này, đó chính là từ trên người Quế Tiểu Hoa nguồn linh lực phả ra từ trên người nàng ta làm ảnh hưởng mọi vật trong bán kính mười mét.

“Đệt! Cô nàng này quá biến thái rồi...! Trúc Cơ Trung Kỳ mà có thể xuất ra một chiêu với uy lực như vậy, có phải quá ảo rồi hay không...? Quả nhiên người đứng đầu một hàng đệ tử cũng phải chỉ là dựa vào may mắn...”

Mặc cho Vũ Tiểu Vũ suy nghĩ thở than lúc này Quế Tiểu Hoa đã kết xong ấn một Hóa Cầu to lớn nhanh chóng xuất hiện trước mặt nàng rồi bay đi về phía Phan Văn Tú, Hóa Cầu vừa bay đi nàng liền ngã gục xuống sàn đầu nằm thờ dốc.

Phan Văn Tú phía bên kia thấy Hóa Cầu đang lao đến liền bất pháp quyết điều khiển Mộc Đằng bọc lấy bản thân hắn vào bên trong, từng lớp Mộc Đằng chồng lên nhau tạo thành một quả cầu màu xanh to lớn.

“Xi...xi...xèo...xèo...”

Hóa cầu còn chưa tới nhưng Mộc Đằng đã bắt đầu khô héo, tiếng nước bốc hơi từng thân của Mộc Đằng vang lên ồm ồm “Ầm” Hóa Cầu cùng Mộc Đằng va chạm vào nhau tạo nên một vụ nổ khá lớn.

Hóa Diễm bốc lên cao rồi nhanh chóng tàn đi, một bóng người nhanh chóng xuất hiện mà phải nói đúng hơn là Mộc Đằng Nhân xuất hiện vì lúc này một hình dáng nhân loại xuất hiện với lớp da Mộc Đằng không có ngũ quan.

“Bịch”

Mộc Đằng Nhân này xuất hiện không lâu liền ngã gục xuống sàn đầu cùng lúc đó Mộc Đằng nhanh chóng biến mất để lộ ra Phan Văn Tú đang trong tình trạng kiệt sức, sờ đi Phan Văn Tú lúc đó không tấn công Quế Tiểu Hoa để cho nàng ung dung thực hiện chiêu thức là bởi vì hắn đã đạt đến giới hạn cho phép của bản thân, hắn chỉ còn đủ linh lực cho một lần tấn công cũng như phòng ngự.

Trước hỏa diễm kỳ lạ cũng như uy lực của chiêu thức Quế Tiểu Hoa sử dụng hắn không dám đánh cuộc tấn công chỉ có thể làm ra tẩn tẩn phòng ngự thứ mà hắn rất là âm hiểm, nếu không phải linh lực của hắn không cho phép thì ban này hắn đã không cần phải nhiều lời với Quế Tiểu Hoa rồi.

“Tiện Nhân...Khốn kiếp...! Dám cản trở ta bá thú...! Nếu không phải Tiện Nhân đó có dị hỏa khác người thì mình đâu ra nông nổi này chỉ cần hai ba chiêu là đã thắng rồi...”

Phan Văn Tú càng nghĩ càng tức giận hai mắt nhìn về phía Quế Tiểu Hoa gần như muốn bốc lửa cổ găng đứng lên...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Ác mộng mang tên nửa canh giờ

“Điên rồi..! Điên hết rồi..! Đại Hội Thường Niên của Thái Sơ Tông năm nay làm sao vậy? Liên tục xuống hiện những đệ tử kỳ dị phải chăng đây là điềm báo? Minh có nên...mà thôi đi bây giờ có muốn dừng cũng đã không còn kịp nữa rồi!”

Trong đầu Bùi Công Nhữ liên tục xuất hiện những ý nghĩa điên rồ, lão vừa hoảng loạn vừa kinh ngạc trước những gì đang diễn ra bởi vì lão không thể nào tin được Thái Sơ Tông lại phát triển đến mức độ này.

Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà lão đã liên tục gặp phải những điều kỳ lạ, nào là Linh của pháp bảo xuất hiện trên người một đệ tử bình thường, Công Pháp Mộc Tu quý dị bá đạo rồi đến bây giờ là Diễm Hóa kỳ dị “Phải chăng bây giờ thiên tài đang hạ giá nên chỉ cần quơ đại một gã đệ tử bình thường nào đó trong Thái Sơ Tông cũng đều là thiên tài?” Ngay khi cái suy nghĩ này xuất hiện trong đầu lão thì ngay lập tức bị lão đánh tan “Nếu quả thật là như vậy thì Thái Sơ tông bây giờ đã là Tông Môn thuộc hàng nhất lưu rồi, chứ không phải chỉ là một Tông Môn thuộc hàng nhị lưu hạng bét!” Lão nghĩ đến đây liền cười khẩy một cái,

Khác với tâm trạng hỗn loạn của Bùi Công Nhữ, Trịnh Bát Quân khá là bình thản trước những gì đang xảy ra bởi vì trước khi thay mặt Thành Chủ đến đây hắn đã được dặn dò qua chi cần mang tai dè nghe, mắt dè nhìn là được. Mà thật ra trong lòng của hắn cũng nghĩ Thái Sơ Tông không thể nào so bì với Phượng Vũ Thành của hắn được cho nên hắn chẳng mấy kinh ngạc với những gì đang xảy ra, tuy Phượng Vũ Thành trong mắt những người khác không là gì nhưng thực tế đó chỉ là bề nổi trong cái vực sâu không đáy của Phượng Vũ Thành mà thôi.

Mọi người cao tăng của Thái Sơ Tông thấy biểu hiện của Bùi Công Nhữ khác lạ liền tưởng lão lại chuẩn bị sân si gì đó bọn họ ngay lập tức tiến vào trạng thái phòng thủ nhưng đợi một hồi lâu cũng không thấy lão có phản ứng gì nên đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Lúc này không chỉ bọn họ quan tâm đến kết quả trận đấu mà hầu như tất cả ánh mắt đều tập trung về hai người đang nằm trên lôi đài cùng với đó là dòng suy nghĩ “Ai sẽ là người đứng lên trước để dành chiến thắng đây?” Và câu hỏi của bọn họ ngay lập tức được giải đáp, người đứng lên đầu tiên không phải ai khác chính là Phan Văn Tú trong khi đó Quế Tiểu Hoa chỉ có thể giương mắt nhìn đôi thủ của mình từ từ đứng lên trong vô vọng.

Vừa nghĩ đến chuyện mình sẽ thua và những nỗ lực trước đó đã đổ sông đổ biển Quế Tiểu Hoa không khỏi có cảm giác nghẹn khuất trong lòng, nàng không thể nào hiểu được Phan Văn Tú là cái thể loại gì nữa bởi vì trong trận chiến vừa rồi nàng chính là người chiếm ưu thế tuyệt đối thậm chí cơ hội tốt nhất để nàng kết thúc trận đấu cũng thuộc về nàng nhưng nàng lại không thể đánh bại được hắn, thế là tại vì sao?

Quế Tiểu Hoa càng nghĩ lại càng cảm thấy tức tối đến phun ra một ngụm máu tươi cộng thêm thương thế bên hông ngày càng xấu đi làm cho hai mí mắt của nàng nặng trĩu và cuối cùng nàng được hai gã nữ đệ tử diu xuống lôi đài cũng vào lúc này vị Lão giả lên tiếng tuyên bố:

“Phan Văn Tú thắng..!”

Lão giả vừa dứt lời thì hầu như tất cả đệ tử bên dưới đều hân hoan, tiếng huyên náo lại làm cho một kẻ ăn không ngồi rồi nào đó cảm thấy khó chịu, hắn cau có nói:

“Lão thiên à..! Lão ngó xuống mà coi, bọn họ bảo ta qua đây nghỉ ngơi nhưng lại không cho ta lấy một chút bình yên thì ta nghỉ ngơi làm sao? Thiên lý ở đâu chứ...?”

Người đang than phiền chính là Vũ Tiểu Vũ, sau khi vụ va chạm kết thúc thì không gian nơi đây liền trở về trạng thái vốn có của nó, hắn lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi mà không cần quan tâm đến kết quả bởi vì lúc này hắn sẽ có thêm nửa canh giờ để chuẩn bị cho trận đấu của mình thế nhưng sự tính toán của hắn ngay lập tức bị đám người phía bên kia phá toang.

Trong khi Vũ Tiểu Vũ đang than phiền thì phía sau gáy đột nhiên truyền đến cảm giác lạnh lạnh sờn gai óc, hắn không cần quay đầu lại vì thông qua thần thức hắn đã biết nguyên nhân vì sao hắn lại có cảm giác như thế, đó là bởi vì ánh mắt băng lãnh của Phan Văn Tú đang tập trung vào bản thân hắn, thậm chí khỏe mỗi của Phan Văn Tú còn đang nhếch lên khinh bỉ hắn tựa như Phan Văn Tú biết Vũ Tiểu Vũ đang quan sát hắn vậy.

Vũ Tiểu Vũ thu lại thần thức của mình thì bỗng nhiên hắn giật nảy mình vì không biết từ lúc nào trước mặt hắn đã có thêm một bóng người cực kỳ xinh đẹp và nóng bỏng, người này thấy hắn có biểu hiện như vậy liền che miệng cười, nói:

“Ta đáng sợ như vậy à..?”

“Không! Không..! Người rất là xinh đẹp chỉ là ta không hiểu vì sao người lại đến đây....Đừng nói là người đang quan tâm đến ta đấy nhé...?”

Cô gái vừa nghe Vũ Tiểu Vũ khen mình đẹp thì cười út mắt nhưng khuôn mặt nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị, nói:

“Lại xảo biện..! Nếu ta thật sự xinh đẹp thì tại sao trong suốt Đại Hội người chỉ ngó qua ta một hai lần còn toàn bộ thời gian còn lại người chỉ tập trung vào ngắm những sư tỷ sư muội khác...?”

“Ặc..! Người là một con cộp mẹ, một con cộp mẹ chính chống đó người hiểu hông? Tuy ta và người đã có quan hệ xác thịt nhưng với tính tình của người thì ta nào dám nhìn chăm chăm vào người như đối với sư tỷ sư muội khác?” Vũ Tiểu Vũ vừa nghe cô gái nói như vậy thì trong đầu liền than thở, sau đó hắn thở dài một hơi nói:

“À...! Người có thân phận khá là đặt thù với lại một nam nhân mà nhìn chăm chăm với một nữ nhân như vậy là đều không tốt cho nên ta đương nhiên là không thể làm như vậy rồi!”

“Lại xảo biện...! Người đối với ta thì thù lủ nhưng đối với những nữ đệ tử kia thì sao ta không thấy người làm như vậy?” Cô gái đáp lại câu nói của hắn bằng giọng nói có phần chua chát,

“What..? Hôm nay nàng ta bị làm sao thế? Hình như ta nghe ra được nàng đang ghen thì phải? Rốt cục có chuyện gì xảy ra mà khiến nàng ta lại sinh khí nhỉ?” Vũ Tiểu Vũ thấy thái độ của nàng ta như vậy hơi ngần ra suy nghĩ,

Cô gái thấy hắn đứng bất động liền bực bội tán vào đầu hắn một cái “Bốp” Tiếng kêu vang lên khá to thu hút không ít sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh, tuy nhiên cô gái vẫn bình thản cho hắn thêm một bạt tay vào đầu “Bốp”.

Vũ Tiểu Vũ nghech mặt ra không hiểu chuyện gì, đang yên đang lành bỗng nhiên ăn hai cái tán vào đầu, tất cả mọi người xung quanh thấy như vậy liền lác đầu rồi quanh đi, có một số người mang khẩu nghiệp trong mình liền bàn tán:

“Haha..! Tên sắc ma không ngờ dám trêu chọc Băng Diện Sát Lang kỳ này hắn chết chắc rồi!”

“Cái gì...? Người nói là cái tên Cuồng Dâm kia trêu chọc Băng Diện Sát Lang à...thế thì có trò hay để xem rồi...?”

“Hừ..! Bộ người mù à! Chắc người chán sống lắm rồi nên dám hóng chuyện của Băng Diện Sát Lang, đúng không?”

“Xa quá nên không nhìn rõ thôi có cần phải căn như vậy không...? Cơ mà cũng phải cảm ơn người đã nhắc nhở ta, người không nhắc thì ta lại quên mất đúng là không nên hóng chuyện của nàng ta, chết không kịp chôn mát..!”

Trong khi bọn khẩu nghiệp đang bàn tán thì phía bên này Vũ Tiểu Vũ đang bị Băng Diện Sát Lang cũng chính là Mạnh Lệ Nương giáo huấn:

“Thế nào? Sao lại cảm như hén? Không phải bình thường miệng lưỡi lắm sao?”

“Nương tử à! Nàng như thế này thì ta làm sao dám nói chứ! Có ai đòi phu quân bị bệnh mà nương tử lại hạ cẳng tay thượng cẳng chân đánh cho bầm dập như nàng không?”

Mạnh Lệ Nương nghe Vũ Tiểu Vũ gọi mình như thế thì khuôn mặt lại nóng bừng lên và ngượng ngùng trong rất xinh đẹp tuy nhiên sự ngượng ngùng đó lại bị nàng thay bằng sự tức giận:

“Hừ..! Đúng là dẻo mồm dẻo miệng, sao ban nãy vừa gặp ta ngươi không gọi như vậy đi? Bây giờ bị ta mạt sát thì lại gọi thân mật như vậy? Khốn Nạn!”

“Nương tử à! Nàng rốt cuộc đến tìm ta là có chuyện gì? Thời gian nữa canh giờ cũng không còn nhiều đâu nếu như nàng còn không nói thì thực sự là không kịp à!” Vũ Tiểu Vũ đối với sự vô lý của nàng đành ngậm đắng nuốt cay mà lấy sang chuyện khác chứ nếu cứ tiếp tục như vậy thì thân thể hần sẽ chịu không nổi à.

“Cũng không có gì! Thấy ngươi bị như vậy nên định hỏi xem ngươi có thể thi đấu không? Nếu như thấy không ổn thì không cần phải rán đâu!”

Mạnh Lệ Nương nghe hần nói vậy liền nhanh chóng nói ra mục đích của mình nhưng thật ra lần viên thẩm này cũng không phải hoàn toàn là vì quan tâm hần mà mục đích thật sự của nàng chính là đến hỏi tội hần. Bởi vì trong thời gian này nàng luôn bắt gặp được những ánh mắt đổ dồn về phía hần.

Nếu như chỉ thuần túy là nhìn thôi thì nàng cũng chẳng bận tâm làm gì nhưng tất cả những ánh mắt đó đều giống như ánh mắt của nàng nhìn về phía hần, nàng tuy biết hần có rất nhiều nữ nhân nhưng nàng không nghĩ rằng nó lại nhiều đến như vậy, dựa theo những gì nàng đều tra thì nữ nhân của hần cho dù đếm hết cả hai bàn tay cũng chưa đủ, đều nàng này khiến cho nàng cảm thấy rất là khó chịu.

Nàng cảm thấy mình rất là mâu thuẫn bởi vì nàng vừa muốn hần quan tâm mình lại vừa muốn hần quên mình đi xem như người xa lạ nhưng sau tất cả nàng lại không thể bình tĩnh được, không thể bắt mình ngừng suy nghĩ về hần cũng như vừa này nhìn thấy hần bị như vậy thì trong lòng của nàng rất là khó chịu.

Vũ Tiểu Vũ đương nhiên không nhận ra sự biến đổi của Mạnh Lệ Nương, lúc này nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ mình đã thành công đi dời trọng tâm của câu chuyện sang hướng khác:

“Hihi! Ta ồ, một kẻ có tu vi Kim Đan như ta thì chuyện bệnh tật như thế này làm sao có thể làm khó ta được! Chuyện ta đã hứa với nàng rồi thì làm sao có thể dễ dàng từ bỏ, không phải chỉ là một chức vị Thủ Tịch thôi sao?”

“Lại xảo biện!” Mạnh Lệ Nương nghe hần nói vậy liền vui vẻ thường cho hần một cái tát yêu vào đầu, tuy biết hần không thành thật nhưng nàng vẫn thích nghe hần nói như vậy,

“Nàng mau đi đi..! Để cho người khác chú ý đến thì lại không hay, không phải nàng không muốn như vậy sao?” Vũ Tiểu Vũ ăn thêm một cái tát của Mạnh Lệ Nương liền quyết định cho nàng đi gấp nếu như cứ để nàng ở lại đây thì cái đầu của hần sẽ không được bình yên,

“Hừ..! Ngươi muốn đuổi ta đi? Còn có ngươi sợ người khác biết quan hệ của chúng ta?”

“Làm gì có, làm gì có..! Nếu được như vậy thì chẳng phải quá tốt hay sao! Ta đúng là có sợ, sợ quan hệ của chúng ta bị bọn cuồng si thích nàng biết được sẽ kiếm ta gây khó dễ, nếu chẳng may bị bọn chúng giết chết thì chẳng phải nàng sẽ trở thành quả phụ xinh đẹp thủ tiết hay sao, như vậy chẳng phải phí của trời à? Như thế thì đâu có được..!” Vũ Tiểu Vũ vừa nói vừa dùng đôi mắt tham lam quét một lượt trên thân thể của Mạnh Lệ Nương làm cho nàng đỏ mặt.

Mạnh Lệ Nương nghe hần nói như vậy liền vui vẻ rồi đi, Vũ Tiểu Vũ nhìn theo bóng lưng của nàng mà trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nếu như không phải vừa rồi hần nhanh trí nịnh nàng thì cái đầu của hần chắc phải chuyển nhà rồi, cộp mẹ đúng là cộp mẹ không thể nào khác đi được.

Đúng lúc này thì thời gian nửa canh giờ cũng trôi qua, trận đấu quyết định ai sẽ là người xứng đáng ngồi vào vị trí Đệ Tử Thủ Tịch cũng sắp bắt đầu.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Liên tục cà khịa

Khi thời gian nửa canh giờ trôi qua thì có một lão già từ từ bước lên ngay khi đến giữa lối dài thì lão dừng lại và đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau khi nhìn hết một vòng thì ánh mắt đó dừng lại ngay vị trí của Vũ Tiểu Vũ, lão nhìn hần hơi e ngại lên tiếng hỏi:

“Ngươi cảm thấy thế nào...? Thân thể đã khỏe lên chút nào chưa, ngươi có thể thi đấu được không...?”

“Bẩm Tứ Trường Lão..! Đệ tử đã đỡ hơn rất nhiều, có thể thi đấu được ạ!”

“Tốt! Nếu như ngươi đã không có vấn đề gì vậy thì ta mời Vũ Tiểu Vũ ngươi và Phan Văn Tú bước lên lối dài để chuẩn bị cho vòng thi đấu kế tiếp theo!”

Lão vừa dứt lời thì Phan Văn Tú ngay lập tức phi thân lên lối dài, hai mắt của hần nhìn chăm chăm vào phía đối diện nơi có thân ảnh của Vũ Tiểu Vũ đang từ từ đi chuyển, ánh mắt của hần dường như muốn ăn tươi nuốt sống Vũ Tiểu Vũ vậy tuy nhiên Vũ Tiểu Vũ đối với thái độ của hần chính là bộ dạng không mấy quan tâm, bước chân vẫn bước từng bước chậm rãi đến khi cách Phan Văn Tú khoảng hai mét thì Vũ Tiểu Vũ mới dừng lại.

Sau khi hai người có mặt trên lối dài thì Võ Đại Lang Tứ Trường Lão Thái Sơ Tổng liền ra hiệu cho hai người làm nghi thức chào nhau tuy Phan Văn Tú đối với Vũ Tiểu Vũ có thái độ thù địch nhưng đứng trước Võ Đại Lang một trong chín vị trưởng lão quyền lực của Thái Sơ Tổng thì hần không thể không làm theo lời của lão.

Cho nên Phan Văn Tú liền ôm quyền cúi người hành lễ chào nhau với Vũ Tiểu Vũ phía bên kia Vũ Tiểu Vũ cũng đồng dạng ôm quyền chào hần. Bởi vì đây là lần đầu tiên hai người chính thức đối diện với nhau ở khoảng cách gần như thế nên việc dùng ánh mắt quan sát đối phương là điều không thể tránh khỏi.

“Keng...!”

Một tiếng keng vang lên ngay sau khi nghi thức chào nhau kết thúc, đây chính là âm thanh thông báo cho mọi người biết trận đấu quyết định ai sẽ là người đạt được tư cách ngồi lên vị trí Thủ Tịch đệ tử.

Tất cả mọi người hào hứng chờ đợi một trận đấu nảy lửa diễn ra và dự đoán rất nhiều kết quả có thể sẽ xảy ra tuy nhiên bọn họ nhanh chóng phải thất vọng vì trận đấu nào có diễn ra như

là bọn họ tưởng tượng, bầu không khí tẻ nhạt đang bao trùm cả lời dài, hai đối thủ thì đứng bất động nhìn chăm chăm vào đối phương, từ tư thế của bọn họ có thể thấy được bọn họ dường như không có ý định tấn công đối phương vào lúc này.

“Chuyện gì vậy...? Bọn họ quen biết nhau sao..?”

“Đúng rồi..! Ta cũng nghĩ là vậy! Chắc là quen biết nhau nên mới đứng nói chuyện như thế..!”

“Cmn! Đánh nhanh lên đi, nhà còn bao việc!”

“Đúng rồi..! Phan sư huynh nhanh đánh tên khốn đó đi, đánh cho hắn thành đầu heo không thể xuống đường một tháng luôn đi!”

Mặc cho bên dưới hò hét cùng suy nghĩ các kiểu con đà điểu, phía bên trên lời dài vẫn không hề có dấu hiệu động thủ bên cạnh đó ánh mắt mang theo sát khí kinh người của Phan Văn Tú vẫn cứ liên tục nhìn chăm chăm vào Vũ Tiểu Vũ.

“Không phải ngươi rất muốn giết chết ta lắm sao? Như thế nào còn chưa chịu động thủ hay là vừa gặp ta đã sợ sớn ra quần rồi nên chỉ biết tro mắt nhìn ta mà thôi?” Vũ Tiểu Vũ thấy hắn đứng bất động nhìn chăm chăm mình liền lạnh nhạt mở miệng,

“Nực cười...! Từ đó tới giờ ta chưa từng thấy tên nào có tâm lý biến thái như ngươi cả...! Đứng trước một kẻ muốn giết chết bản thân mình lại có thể bình tĩnh hồi thúc kẻ đó nhanh chóng ra tay, ta thật sự có lời khen tặng dành cho ngươi, Bái phục! Bái phục..!” Phan Văn Tú sao khi nghe Vũ Tiểu Vũ nói liền cười lạnh đáp,

“Haha...! Ngươi nói ta tâm lý biến thái nhưng thật ra ngươi có tâm lý biến thái lại chính là ngươi! Thử hỏi thế gian này xem có ai như ngươi hay không..? Đường đường là một gã nam nhân đầu đội trời chân đạp đất...à nhầm! chân đạp đất lại đi thích một gã nam nhân khác có kết cấu cùng phụ tùng giống mình kia chứ, ngươi không cảm thấy có lỗi với cây súng dưới hạ thân của mình hay sao..?”

“Ngươi...” Phan Văn Tú vừa nghe Vũ Tiểu Vũ như vậy thì khuôn mặt không khỏi đỏ hồng lên trong như một gã nữ nhân làm cho Vũ Tiểu Vũ cảm thấy ớn lạnh bên cạnh đó ánh mắt đầy sát khí khi nhìn Vũ Tiểu Vũ lúc này lại phủ thêm một tầng nộ hỏa hẳn là tức nói không nên lời, nếu như lúc này ai đặt lên mặt hắn hai quả trứng gà không biết chừng có thể tạo nên muốn trứng gà nướng trứng danh.

Dường như sau câu nói của Vũ Tiểu Vũ, con tức giận của Phan Văn Tú đã đạt đến đỉnh điểm và hắn không thể kiềm chế nữa bởi vì lúc này thân thể của Phan Văn Tú đã bắt đầu động đậy, hắn di chuyển cực nhanh nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với Vũ Tiểu Vũ đồng thời thanh kiếm trong tay cũng rời khỏi vỏ mà đâm tới.

“Keng...”

Đường kiếm của hắn nhanh chóng bị Thanh Chùy Thủ của Vũ Tiểu Vũ gạt sang một bên, ngay khi thất bại hắn liền vùng kiếm chém vào bên hông của Vũ Tiểu Vũ nhưng lần này cũng không ngoại lệ Thanh Kiếm của hắn lại gặp phải sự cản trở từ Thanh Chùy Thủ của Vũ Tiểu Vũ đều này làm cho khiến hắn khá là kinh ngạc bởi vì tình hình lúc này đã khác xa dự đoán của hắn.

“Không thể nào? Mình đang đánh ngang tay với hắn sao? Làm sao có thể như vậy chứ? Từ lúc nào tu vi Ngung Thần có thể chống lại một người có tu vi sắp bước vào Kim Đan? Không thể như thế được!”

Sau mấy lần tăng tốc và biến đổi chiêu thức thì Phan Văn Tú mới bị ai phát hiện rằng hắn chưa một lần đánh trúng Vũ Tiểu Vũ dù chỉ là một cọng tóc trên người Vũ Tiểu Vũ thôi thì hắn cũng chưa từng đánh trúng.

Mỗi đường kiếm của hắn đánh ra đều bị Vũ Tiểu Vũ đón đỡ cho dù hắn có dùng tốc độ nhanh đến bao nhiêu hay là tạo ra tính bất ngờ đến nhường nào thì cũng đều bị Vũ Tiểu Vũ thành công chặn lấy, đều này làm cho hắn cảm thấy bị sỉ nhục một người ưu tú như hắn lại không thể làm gì một con kiến hôi nhỏ bé.

“Như thế nào? Không phải ngươi muốn giết chết ta hay sao? Muốn giết ta thì mau mau mà bung hết sức đi chứ cứ tiếp tục đánh kiểu này thì phải đến tết công gô ngươi mới có thể giết ta được mà có khi còn không giết được ấy chứ!”

“Tết Công Gô..?” Phan Văn Tú nghe Vũ Tiểu Vũ lên tiếng khiêu khích thì giận muốn bay màu nhưng lại có chút ngáy ngốc với ngữ điệu của Vũ Tiểu Vũ, hắn chẳng hiểu Vũ Tiểu Vũ nói Tết Công Gô là có ý gì nhưng ngay lập tức con giận dữ đó liền biến mất thay vào đó là sự bình tĩnh đến lạ kỳ bởi vì hắn nhận ra mình đang bị đối phương chơi trò tâm lý chiến.

“Hừ...! Muốn dùng trò khích tướng với ta sao? Ngươi còn non lắm về mặt tập luyện thêm dăm ba năm nữa thì may ra mới dùng được!” Phan Văn Tú sao khi lấy lại bình tĩnh liền hừ lại nói,

“Khích tướng..? Ngươi đang nói đùa gì vậy, ta mà cần khích tướng ngươi sao? Từ lúc bắt đầu tới giờ ngươi có đánh trúng ta một lần nào chưa? Nói mà không biết ngượng miệng, ta thật bái phục ngươi!” Vũ Tiểu Vũ cười ha hả nói,

“Tiểu nhân đắc ý! Tiếp chiêu..!”

Trước lời châm chọc của Vũ Tiểu Vũ, Phan Văn Tú chỉ phán một câu rồi nâng kiếm lên chém tới khác với những lần trước lần này hắn bắt ẩn quyết tăng cường thêm lực sát thương cho Thanh Kiếm, ngay lập tức trên Thanh Kiếm liền xuất hiện một lớp dạ quang màu xanh lục.

“Keng..!”

Ầm thanh va chạm một lần nữa vang lên tuy rằng trước đó Phan Văn Tú đã gia tăng lực công kích như Thanh Kiếm lực sắc của Phan Văn Tú vẫn không làm gì được Thanh Chùy Thủ cứng rắn của Vũ Tiểu Vũ.

Sau vụ va chạm Phan Văn Tú bị lực phản chấn làm cho lùi lại một đoạn trong khi đó Vũ Tiểu Vũ vẫn đứng bất động một chỗ, đều này làm cho tất cả mọi người ở đây xúng sốt đến tận độ, bọn họ không thể hiểu được vì sao một người có tu vi như Vũ Tiểu Vũ lại có thể đẩy lùi Phan Văn Tú mà không hề hấn gì.

Bùi Công Nhữ thấy Phan Văn Tú không làm gì được Vũ Tiểu Vũ lại còn bị hắn đánh cho bật lùi thì há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Mạnh Thiên Uy hỏi:

“Mạnh tông chủ! Rốt cuộc ngài làm như thế nào lại có thể bồi dưỡng ra một gã đệ tử xuất sắc như vậy, đây là chính là khiêu chiến vượt cấp trong truyền thuyết đó sao?”

Mạnh Lệ Nương ở một bên thấy thần tình của lão liền cười thầm trong bụng, trong khi đó Mạnh Thiên Uy lại có cảm giác chẳng biết phải làm sao đành âm ừ nói cho qua chuyện:

“Bùi Thành Chủ! Ngài lại phỏng đoán nữa rồi, không phải tên đệ tử đó xuất sắc hay là khiêu chiến vượt cấp gì cả mà là Phan Văn Tú chưa bung hết sức chiến đấu mà thôi với lại hắn đã mất quá nhiều sức vào trận đấu trước đó nên bị thiệt thòi trong va chạm vừa rồi là điều hiển nhiên”

“Thật sự là như vậy sao..?”

“Haha! Ngài cứ nhìn phía dưới thì sẽ rõ!”

Mạnh Thiên Uy vừa nói vừa chỉ về phía lối dài bởi vì lúc này tình huống trên lối dài đã có chuyển biến, chính chuyển biến này làm cho Mạnh Thiên Uy cảm thấy nhẹ nhõm cả người bởi vì lão không biết phải bảo chữa cho lối nói dối trước đó của mình như thế nào cho phải may mà Phan Văn Tú không làm cho lão thất vọng.

“Không thế nào? Ta mà lại bị con kiến hôi ghê tởm đó đánh lùi một đoạn sao? Điều này không thể chấp nhận được!”

Phan Văn Tú sau khi bị Vũ Tiểu Vũ đẩy lùi một đoạn thì con giận vừa lắng xuống lúc trước lại một lần nữa bộc phát, Mộc Đăng Vân Vũ ngay lập tức được hấn sử dụng, Vũ Tiểu Vũ ở phía đối diện ngay lập tức bị Mộc Đăng quán lấy trong nhất thời không thể thoát ra được, Phan Văn Tú thấy vậy liền nhếch môi cười lạnh:

“Hừ! Để ta xem người làm sao thoát khỏi được Mộc Đăng Vân Vũ của ta, người cứ yên tâm ta sẽ không giết người dễ dàng như vậy đâu mà ta sẽ từ từ tra tấn người....!”

Lời vừa dứt hấn liền vung Thanh Kiếm lục sắc lên một lần nữa chém tới và lần này nó không còn gặp phải sự cản trở của Thanh Chủy Thủ nữa mà cứ thế xuyên qua thân thể của Vũ Tiểu Vũ, một dòng máu tươi ngay lập tức phun ra.

Vũ Tiểu Vũ tuy bị Thanh Kiếm đâm xuyên nhưng không hề bị nguy hiểm đến tính mạng bởi vì Phan Văn Tú đã tránh đâm vào chỗ yếu hại trên người của hấn, ngay sau một kiếm thành công làm bị thương Vũ Tiểu Vũ, Phan Văn Tú có chút điên cuồng chém liên tiếp lên người Vũ Tiểu Vũ, máu tươi từ trên người Vũ Tiểu Vũ chảy ra ướt cả bộ y phục hấn đang mặc.

Tình huống diễn ra trên lối dài đều nằm trong tầm mắt của Võ Đại Lang nhưng lão tuyệt nhiên không hề ra tay ngăn cản bởi vì lão nhìn ra Phan Văn Tú không hề có ý định giết chết Vũ Tiểu Vũ và đây là trận đấu của những kẻ kiệt xuất lão không muốn chỉ vì mình nhúng tay vào mà làm ảnh hưởng đến tính hấp dẫn của trận đấu.

Hành động của Phan Văn Tú làm cho tất cả nữ nhân ở Thái Sơ Tông há hốc miệng há dạ bên cạnh đó những kẻ có tư thù với Vũ Tiểu Vũ cũng há hốc miệng trước màn tra tấn khá đặc sắc của Phan Văn Tú.

“HaHa...! Vừa lòng ta lắm, tên bại hoại nhà người cũng có ngày hôm nay...!”

“Đứng rồi Phan sư huynh cứ thế mà tiếp tục phát huy!”

“Lại trời lại phạt..! Ta cứ tưởng là Phan sư huynh không thể làm gì được tên khốn đó chứ!”

“Haha...! Người may mắn nghịch thiên thì như thế nào? Đứng trước thực lực tuyệt đối thì chút may mắn đó của người có thể làm được gì!”

Bên cạnh đó những người thân thiết với Vũ Tiểu Vũ đều thể hiện thái độ lo lắng, Mạnh Lệ Nương cũng là một người trong số đó, nàng vừa thấy Tình Lang của mình bị thương thì trong lòng liền đau như cắt, ánh mắt lo lắng không một giây rời khỏi thân ảnh của Vũ Tiểu Vũ tuy nhiên trong lòng nàng cũng dấy lên nghi hoặc “Vũ Tiểu Vũ..! Tên chết tiệt nhà người đang làm cái quái gì vậy hà...?”

Cũng có tâm trạng đứng ngồi không yên như vậy chính là Thủy Tiên bởi vì nàng biết rõ trận đấu này chính là trận đấu sinh tử chứ không phải một trận tỷ thí bình thường, mấy lần nàng muốn xông lên ngăn cản nhưng nàng hiểu mình không thể làm như vậy được, nàng không có bất kỳ lý do gì để ngăn cản trận đấu trong khi người giám thí lại bình chân như vại.

Thật lòng mà nói thì từ sâu trong tâm khảm của Thủy Tiên, nàng vẫn tin tưởng Vũ Tiểu Vũ sẽ nhanh chóng thoát ra khỏi cục diện khó khăn này và hoàn thù bởi vì theo những gì nàng hiểu biết về hấn từ quá khứ đến hiện tại thì Vũ Tiểu Vũ, hấn sẽ không bao giờ đặt bản thân vào tình huống nguy hiểm mà không có bất kỳ tính toán nào...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Thần Khí Thập Phẩm Lôi Phong Thiết Phiến

Sau khi Vũ Tiểu Vũ rơi vào tầm khống chế của Phan Văn Tú liền bị hấn tra tấn bên cạnh đó hấn còn không ngừng lên tiếng khiêu khích Vũ Tiểu Vũ:

“Như thế nào..? Sao người không tấn công ta đi...? Người không biết đánh trả à...? Không phải lúc này người mạnh miệng lắm à sao bây giờ cứ đứng im như một con chuột chết vậy? Phản kháng đi?”

Cứ mỗi lần Phan Văn Tú nói một câu là kiếm trong tay của hấn lại hạ xuống, sau mỗi đường kiếm như vậy lúc này máu tươi đã chảy ướt đầm bộ y phục Vũ Tiểu Vũ đang mặc, nhìn thảm trạng của hấn lúc này ai cũng há hốc miệng trong lòng tuyệt nhiên không hề có một ai thương cảm bên cạnh đó thái độ mỉa mai của Phan Văn Tú lúc này càng làm cho bọn nữ đệ tử cảm thấy khoái khoái trong lòng.

Trong khi bên ngoài đang có một màn tra tấn đầm máu thì bên trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ đang có một màn đối đáp nảy lửa giữa hai luồng linh thức hắc bạch:

“Bạch Tiểu Vũ..! Người lại đang bắt đầu chơi trò cái biến thái để người khác hành hạ bản thân à...! Chà chà..! Lần này đòi gu luôn, không ngờ gu của người cũng mặn nhạt, không chỉ thích bị nữ nhân hành hạ mà còn thích luôn cả nam nhân à! Khakkkkk!”

“Đệt! Tên khốn nhà người nói nhảm nói cuội gì đó, không lo bề quan tâm hiểu Ma Thần Ước Nguyên Ngọc đi, chạy ra đây xia xoi ta làm gì!” Bạch Tiểu Vũ vừa nghe Hắc Tiểu Vũ cười nói liền bực bội đáp,

“Xia xoi cái chi mớic...! Nếu như không phải ta thương sót cái thân thể rách nát của người thì ta mà thèm quan tâm à...!”

“Đẩy đẩy..! Nói tới nói lui thì ra người có sở thích biến thái lại chính là người, cái gì mà thương xót thân thể người nghe mà phát ói...!”

“Lũu đạn..! Người bớt bốp méo sự thật đi, ta nói thương xót ở đây chính là sợ người dùng hư hao ta dùng không được nữa, chứ ai thèm thân thể rách nát của người, Nếu không phải duyên phận bắt ta dùng chung một cỗ thân thể với người thì ta cũng chẳng thèm quan tâm làm gì để cho người bị dày xéo xem ai bị đau thì biết..!”

“Đệt..!” Bạch Tiểu Vũ thấy Hắc Tiểu Vũ nói như vậy liền cứng họng không biết nói gì,

“Mà ta thật sự không hiểu, người vì cái gì phải che giấu như vậy...? Cứ một chương đập chết hấn không phải là hơn sao? Nếu người còn giữ thái độ nhân nghĩa này thì ta khuyên người tốt nhất là rời khỏi con đường tu hành đầy khắc nghiệt này đi bởi vì đại đạo là vô tình!”

“Nhân nghĩa? Người chả hiểu gì cả! Nếu không phải có mấy lão ngốc từ đó ở đây nhìn chăm chăm thì người nghĩ ta không muốn một chương đập chết tên cẩu mã đó sao?”

“Cuối cùng chết ta mất! Làm việc mà sợ sệt như người thì làm sao làm được việc lớn, người chả giống Ma Tộc bọn ta một chút nào, Ma Tộc của ta làm bất cứ việc gì cũng chả thèm ngó mặt ai, mặc kệ người là con ông cháu cha hay là cường giả trác tuyệt, một khi bọn ta đã nhận định người làm mục tiêu thì chỉ có không chết không ngừng..”

“Hừ..! Đây chỉ là cách làm của bọn trẻ trâu mà thôi, đỉnh cao thật sự của một cường giả chính là mưu kế chứ không phải là dùng sức, cho dù người có sức mạnh kinh thiên nhưng đứng trước một người có đầu óc tuyệt luân thì người chưa kịp dụng đến đầu ngón tay của hắn thì người đã ngum rồi..?”

“Nụ cười...! Ma Hoàng ta chưa bao giờ thất thủ trong bất cứ chuyện gì, nếu như người không tin thì...”

“Thôi người bớt chọc cười ta đi, nếu không phải người cậy sức thì đâu có trứng kê của đệ đệ người dẫn đến Ma Tộc diệt vong...?” Bạch Tiểu Vũ không ngần tỏ ra khinh bỉ khi nghe Hắc Tiểu Vũ nói,

“Ta...! À thôi, tới giờ ta đi nghiên cứu Ma Thần Ước Nguyên Ngọc rồi, khi nào rảnh rồi ta sẽ cùng người nói tiếp chuyện này...”

Hắc Tiểu Vũ thấy Bạch Tiểu Vũ khinh bỉ mình liền ghen hờn không biết nói gì đành kiểm soát bỏ đi bởi vì trong quá khứ cách làm của hắn đúng là sai lầm, một sai lầm mà hắn không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình.

“Khakk! Muốn đấu với ta sao? Người còn non và xanh lắm!” Bạch Tiểu Vũ nhìn Hắc Tiểu Vũ trốn chạy liền đắc ý cười nói,

Cũng vào lúc này, thân thể phía bên ngoài thức hải của Vũ Tiểu Vũ đột nhiên bị một luồng ánh sáng bao phủ, dị động này làm cho tất cả mọi người kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Rắc... rắc...” Cùng lúc đó, Thanh Chủy Thủ bị nhuộm màu huyết sắc bởi máu tươi của Vũ Tiểu Vũ đột nhiên xuất hiện những vết rạn nứt và máu tươi lúc này lại bị chính những vết rạn nứt đó bắt đầu hút lấy.

Ngay khi những giọt máu tươi cuối cùng bị hút lấy thì “Phanh..!” một âm thanh vang lên, âm thanh của vật gì đó bị vỡ và vật đó chính là Thanh Chủy Thủ của Vũ Tiểu Vũ, sau khi vỡ tan hình thái ban đầu của nó đã không còn nữa mà thay vào đó là thân của Thanh Chủy Thủ bị thu nhỏ lại còn cán Thanh Chủy Thủ lại đột nhiên dài ra.

Đúng vào lúc đó, bầu trời trong xanh bắt đầu kéo mây đen xám xịt, linh khí đang lơ lửng trong trời đất cũng bắt đầu hội tụ lại, những tiếng xì xèo phát ra từ những đám mây đen bắt đầu vang lên ngày càng nhiều hơn, viễn cảnh này chính là dấu hiệu báo cho tất cả mọi người biết có người sắp độ kiếp bởi vì đây chính là dấu hiệu Thiên Kiếp sắp phủ xuống.

“Mạnh Tông Chủ! Tên đệ tử đó đang định đột phá ở nơi này sao? Nếu là như vậy thì phải mau ngăn hắn lại không thể để hắn đột phá ở nơi đây được? Tất cả mọi người sẽ bị hắn liên lụy mất!” Một, hai vị trưởng lão thấy tình huống như vậy liền lên tiếng hỏi Mạnh Thiên Uy,

Không chỉ những người đó kinh ngạc mà ba người Bùi Công Nhữ cũng kinh ngạc không kém, đột phá trong chiến đấu không phải bọn họ chưa gặp qua mà bị người ta hành hạ đến đột phá thì lần đầu tiên bọn họ mới thấy như vậy vốn định lên tiếng hỏi thực hư thế nào nhưng đã có người lên tiếng nên ba người chỉ im lặng quan sát.

“Ta cũng không biết nữa, theo như ta dò xét thì linh lực trên người hắn cũng có dị động gì, không thể nào là đột phá được với lại cho dù là hắn có đột phá đi chăng nữa thì cũng không thể nào ngăn cản hắn được, điều này thì các người phải biết chứ!”

Mạnh Thiên Uy vừa dứt lời thì sắc mặt của tất cả các Trưởng Lão Thái Sơ Tông liền biến sắc một màn kinh thiên ngày hôm đó bọn họ vẫn còn nhớ rõ mòn mỏi, uy lực uy diệt của thiên kiếp ngày đó là không thể nào ngăn cản.

Trong khi bọn họ còn đang bàn bạc và ba người Bùi Công Nhữ vẫn còn đang chìm trong sự nghi vấn thì luồng lôi kiếp đầu tiên đã đánh xuống mục tiêu của nó chính là ngay chỗ của Vũ Tiểu Vũ đang đứng tuy nhiên Vũ Tiểu Vũ lại không có bất kỳ một động thái nào gọi là phản kháng, hắn vẫn bị Mộc Đằng quán lấy và đứng như trời tròn, ngay cae

Phan Văn Tú đang đắc ý cũng nhận ra điều khác thường mà tránh xa một đoạn.

ong khi mọi chuyện đang diễn ra thì lúc này Vũ Tiểu Vũ vẫn còn đang đắc ý đứng ở bên trong thức hải của hắn mà cười lớn.

Và ngay khi luồng lôi kiếp đánh trúng vào thân thể của hắn thì một điều kỳ lạ đã xảy ra đập vào ánh mắt theo dõi của tất cả mọi người ở đây luồng thiên đánh xuống không hề gây ra cho Vũ Tiểu Vũ bất kỳ một tổn thương nào, thậm chí luồng ánh sáng đang bao bọc hắn cũng không hề bị đánh vỡ tan.

Thế nhưng đằng sau luồng ánh sáng đó thân thể của Vũ Tiểu Vũ lại có biến hóa, uy lực từ thiên kiếp bị những đường lôi gân trên cánh tay phải của hắn và Thanh Chủy Thủ hấp thu tất cả.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người thiên kiếp liên tục đánh xuống hai lần liên tiếp cũng vào lúc đó những đám mây đen xám bắt đầu tan tành báo hiệu rằng thiên kiếp đã chấm dứt và cũng như lần trước Vũ Tiểu Vũ vượt qua hai luồng thiên kiếp một cách bình thản.

“Xong rồi?” Bùi Công Nhữ có chút không tin vào sự thật trước mặt đột nhiên nói, mà không chỉ riêng Bùi Công Nhữ có thái độ như vậy mà là tất cả những người đã đối mặt với thiên kiếp đều có thái độ như vậy.

Bởi vì thiên kiếp tạo ra là để tiêu diệt tất cả những thứ tồn tại trái với quy luật, không thể nào lại buông bỏ dễ dàng như vậy, một thiên kiếp quy mô nhỏ nhất cũng là ngũ lôi oanh tạc, thậm chí có lúc không thể tiêu diệt được sinh linh tồn tại trái quy luật nó sẽ ra sức để tiêu diệt chứ không phải như lúc này chỉ làm cho có.

“Đúng vậy, xong rồi..!”

“Thiên kiếp từ khi nào lại nhân từ như vậy?” Bùi Công Nhữ có được câu xác nhận liền lẩm bầm,

Ngay lúc mọi người đang bàng hoàng tốt độ thì luồng hào quang đang bao bọc lấy Vũ Tiểu Vũ cũng tan đi, những sợi Mộc Đằng quán quanh người hắn đã không còn nữa bên cạnh đó Thanh Chủy Thủ trên cánh tay phải của hắn cũng biến mất và thay vào đó là một cây quạt bằng sắt xuất hiện, cũng vào lúc này bên trong thức hải của Vũ Tiểu Vũ đột nhiên có một bóng người phủ xuống:

“Chào người, người hữu duyên!”

Trong khi Vũ Tiểu Vũ còn đang bàng hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bóng người đó lại nói tiếp:

“Chúc mừng người đã tạm thời đạt được tư cách kế thừa Thần Khí Thập Phẩm Lôi Phong Thiết Phiến”

“Tạm thời?” Vũ Tiểu Vũ vừa nghe hai chữ này liền hỏi theo cách máy móc:

“Nếu chỉ là tạm thời thì ta phải làm thế nào để chính thức trở thành chủ nhân của nó?”

“Để trở thành chủ nhân thật sự của Lôi Phong Thiết Phiến người cần phải tìm được mười chiếc chìa khóa kích hoạt mười tằm phong ấn do chủ nhân đời trước để lại, hiện tại người đã kích

hoạt được một tầng phong ấn, nói cách khác để trở thành chủ nhân thật sự của Lôi Phong Thiết Phiến người phải đi tìm chín chiếc chìa khóa còn lại!”

“Ngoài việc đi tìm chìa khóa ra thì còn điều kiện gì khác nữa không...?”

“Không còn, chỉ cần tìm đủ mười chiếc chìa khóa thì người sẽ trở thành chủ nhân thật sự của Lôi Phong Thiết phiến, tuy nhiên nếu trong lúc người tìm kiếm có người nào khác trước người kích hoạt được một tầng phong ấn thì người và người đó sẽ có một khảo nghiệm để xem ai có tư cách trở thành chủ nhân tiếp theo của Lôi Phong Thiết Phiến”

“Nếu nói như vậy thì rất có khả năng sẽ có mười người trở thành chủ nhân tạm thời của Lôi Phong Thiết Phiến và mười người này đều có cơ hội ngang nhau?”

“Đúng Vậy! Mười người các người sẽ có một hồi khảo nghiệm để chọn ra chủ nhân thật sự của nó ”

“Vậy cây quạt trong tay ta lúc này chỉ là một chiếc chìa khóa trong mười chiếc chìa khóa cho nên không có bất kỳ giá trị nào?”

“Đúng mà cũng không đúng! Bởi vì đó không chỉ là một chiếc chìa khóa mà nó còn là một phần mười của Linh trong Lôi Phong Thiết Phiến, nói cách khác khi mười phần của Linh hợp nhất thì Lôi Phong Thiết Phiến mới hoàn thiện, còn bây giờ nói chỉ có một phần mười năng lực thật sự của Lôi Phong Thiết Phiến mà thôi!”

Vũ Tiểu Vũ nghe bóng người đó nói như vậy thì lâm vào trầm tư đứng một bên suy nghĩ, bóng người thấy hắn im lặng một lúc liền lên tiếng:

“Người còn muốn biết gì nữa không? Nếu có thì nhanh lên vì luồng linh thức này chỉ còn duy trì trong một hai khắc nữa thôi”

“Ta làm thế nào có thể tìm được những mảnh chìa khóa còn lại?”

“Khi nó xuất hiện Thiết Phiến trong tay người.....”

“Bụp” Bóng người còn chưa kịp nói hết câu liền biến mất, điều này làm cho manh mối gì duy tìm kiếm những mảnh chìa khóa còn lại cũng biến mất vào hư không.

“Đậu xanh rau má! Lão tặc thiên lại chơi ta, lần trước lão khốn Tiểu Dao Tử giao lại sứ mệnh cho ta cũng chẳng nói chẳng rằng biến mất giờ đến cái bóng khốn kiếp này cũng vậy, tại sao không bao giờ chịu nói hết một thể mà phải đợi ta hỏi mới trả lời hay là lão sáng thế thần ở nơi này đã lập trình như vậy chỉ cần đến chỗ quang trọng là phải biến mất, đúng là câu tử mà!”

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Uy lực một phần mười

“Thiệt tình..! Giờ đã là giờ nào rồi mà bọn khốn kia còn chưa đến..?”

Trong một căn lầu dựng tạm bộ truyền đến âm thanh tức giận của một người nào đó và ngay sau đó là tiếng đáp lại có chút khó chịu của một người khác.

“Hừ..! Người đừng giả vờ như là không biết chuyện gì! Người nên nhớ người cùng liên lạc với bọn người kia chính là người chứ không phải là ai khác cho nên đừng cố che dấu sự thất trách của mình”

“Linh Trung..! Người đây có ý gì?”

“Ý gì? Ta có ý gì thì người phải biết chứ? Sự thật rành rành ra đó có cần ta phải nói rõ ràng hay không? Nếu như sự việc lần này thất bại thì người tự mà đi giải thích với thành chủ, chuyện lần này ta không gánh nổi cho người đâu!”

“Linh Trung! Người quả nhiên không hổ danh là kẻ quý kẻ đa đoan vừa mở miệng liền đặt mình ra khỏi chuyện này tựa như không có một chút dính líu gì nhưng ta nhắc cho người nhớ, ta và người là đang trên cùng một chiếc thuyền đến như ta ngã thì người cũng không khá hơn được đâu với lại người là người được Thành Chủ giao phó trọng trách cho hành động lần này nên lỡ như có thất bại thì người cũng không thể chối bỏ trách nhiệm của mình đâu!”

“Rầm..rầm...!”

Trong khi hai người bọn họ lời qua tiếng lại thì đột nhiên bầu trời trở nên u ám, kèm theo đó là ba tiếng sấm rồ to truyền đến, một trong hai người không cần suy nghĩ liền lao ra khỏi căn lầu.

“Linh Trung! Chuyện gì mà khiến người hoảng hốt như thế?”

“Bảo Khanh! Người có biết vì sao hành động lần này Thành chủ lại giao quyền quyết định tất cả cho ta hay không?”

“Hừ! Đang yên đang lành tự dưng người nhắc đến chuyện này làm gì?” Người được gọi là Bảo Khanh có chút khó chịu nhìn Linh Trung nói,

“Không phải tự nhiên ta nhắc đến chuyện này mà bởi vì trong suốt chặn đường này người có vẻ như không hài lòng với ta, ta cũng biết người không hài lòng với quyết định phân công của thành chủ cho nên lúc này nhắc đến tất cả là vì muốn người tâm phục khẩu phục và để cho người chịu ra sức phối hợp cùng ta làm việc trong hành động lần này.”

“Haha..! Hay cho một câu không bằng lòng! Thế người nói thử xem vì sao người lại được thành chủ giao quyền chỉ đạo trong hành động lần này mà ta chỉ là người phối hợp cùng người! Chẳng lẽ người có tu vi cao hơn người một cảnh giới như ta lại không thể đảm đương nổi trách nhiệm lần này?” Bảo Khanh đột nhiên cười lớn nói khi nghe Linh Trung nói như vậy trong lời nói của hắn lúc này chứa đầy sự oán hận,

“Thật ra trước đó ta cũng không hiểu vì sao Thành Chủ lại giao trọng trách cho ta mà không phải là người nhưng bây giờ thì ta đã có chút hiểu được. Sở dĩ ngài làm như thế chính là nhìn trúng sự nhạy bén trong cách xử lý những tình huống cừ mà khoonh phải nhìn vào tu vi còn người tuy có tu vi khá cao nhưng lại phản ứng quá chậm với diễn biến đang diễn ra tựa như chuyện vừa rồi không cần nghĩ cũng biết là có chuyện gì đang xảy ra nhưng người thì chẳng thèm suy nghĩ đã mở miệng hỏi ta cho nên nhiệm vụ lần này mới rơi vào đầu của ta mà không phải người!”

“Hừ..! Người có phải quá võ đoán rồi không? Chỉ bằng vào lời nói và hành động vừa nãy của ta người liền nhận định là ta người làm việc chậm chạp không biết nhận diện tính huống? Thật là nực cười!” Bảo Khanh nghe Linh Trung nói mình như vậy thì không cho là phải,

“Ta nói như vậy thôi còn tin hay không thì tùy người! Nếu như người cảm thấy đúng thì hãy dẹp bỏ thành kiến mà cùng ta hợp tác còn người cảm thấy không đúng thì cũng xin người hãy

bỏ qua tất cả mà tập trung vào hành động lần này, được chứ..?”

Linh trung sao khi nói xong không thấy Bảo Khanh đáp lại lời mình mà chỉ quay mặt sang một bên liền nói tiếp:

“Được rồi! Chuyện trước mắt là bảo mọi người tập trung chuẩn bị lên núi, chúng ta không đợi nữa!”

“Vì sao lại không đợi? Biết đâu bọn họ sắp đến rồi, nếu như bây giờ chúng ta đi thì không phải sợ chờ đợi lúc trước là uổng phí hay sao?”

“Không chờ được nữa! Tình hình lúc này đã có chuyển biến khác rồi dựa theo những gì vừa xảy ra thì bảo vật rất có thể đã xuất thế nếu như chúng ta còn chậm chạp không lên núi rất có thể sẽ bị những người ở phe khác chiếm tiên cơ còn nếu như người muốn chờ thì một mình người chờ đi ta sẽ dẫn bọn họ lên núi..!” Linh Trung thấy Bảo Khanh không chịu nghe theo lời mình liền tức giận nói,

“Người...!” Bảo Khanh nghe Linh Trung nói như vậy liền muốn phản ứng nhưng khi nghĩ kỹ lại thấy bản thân làm như vậy chẳng phải chứng minh với tên kia là hắn không có năng lực hay sao cho nên lời đến môi liền dừng lại và quay đầu bỏ đi.

“Hừ..! Thứ gì không biết nghĩ mình có chút thực lực hơn người thì liền cho là mình giỏi nhất đứng là thứ đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà, bực hết cả mình....!” Linh Trung thấy Bảo Khanh quay người rồi đi liền hừ lạnh lắm lắm,

Quay trở lại Thái Sơ Tông, tình huống lúc này phải nói là tràn ngập sự quý dị bởi vì hai con mắt của tất cả mọi người dường như muốn rớt ra khỏi vị trí vốn có của nó, bọn họ có chút không tin vào sự thật trước mắt của mình.

Mới một phút trước Vũ Tiểu Vũ còn tà tới trước đòn tấn công của Phan Văn Tú, thảm cảnh đó vẫn còn đọng lại trong kí ức của bọn họ thì một phút sau tất cả đã thay đổi tuy hấn vẫn đang mặc bộ y phục tà to đầy máu nhưng thần thái đang phe phẩy chiếc quạt được bọc lam quang lại khiến bọn họ không thể nghĩ đây là kẻ vừa mới bị tra tấn trước đó.

Khác với vẻ kinh ngạc của mọi người khi chứng kiến những thay đổi của Vũ Tiểu Vũ, lúc này trong lòng Mạnh Thiên Uy lại hiện lên sự lo lắng:

“Quả nhiên giống như ta suy đoán hấn không phải là đột phá tu vi bởi vì linh lực trong người hấn lúc này không có gì thay đổi nói như vậy thì tất cả những chuyện vừa xảy ra đều là do chiếc quạt kia sao? Nhưng nó từ đâu xuất hiện? Không phải trước đó hấn cầm một thanh Chùy Thủ hay sao? Lai lịch của chiếc quạt này đến tột cùng là gì mà lại có thể dẫn động được thiên kiếp? Phải chăng đây chính là nguyên nhân khởi nguồn cho tai họa của Thái Sơ Tông ta?”

Trong lúc mọi người biểu lộ tất cả sắc thái thì Bùi Công Nhũ lại lặng lẽ rời khỏi vị trí của mình đến một góc khuất thì lão vận linh lực về loạn một hồi trên không rồi phát tay một cái sau khi làm xong tất cả lão mới quay trở lại vị trí của mình, lão vừa đi vừa lắm lắm:

“Hi vọng là không để lỡ mất thời cơ nhưng từ khí tức của cây quạt đó mình lại không nhìn ra một chút thần uy nào chẳng lẽ nó không phải? Mà thôi kệ..!”

Khi lão trở lại khán đài trên cao thì vừa lúc cũng gặp phải Trịnh Bất Quần trở lại hai người im lặng nhìn nhau một hồi rồi bước nhanh về chỗ của mình, hành động mờ ám của bọn họ không bị bất kỳ ai phát hiện bởi vì sự chú ý của bọn họ đang tập trung vào một thân ảnh trên lôi đài.

Bên cạnh đó những người như Mạnh Lệ Nương, Thủy Tiên hay là Trần Diễm Sương đều thờ phào nhẹ nhõm, tuy bọn họ biết tên khốn như Vũ Tiểu Vũ sẽ không hề có chuyện gì nhưng chính mắt nhìn hấn thoát ra khỏi trận thế của Phan Văn Tú thì cảm giác không yên lòng mới được bọn họ gạt bỏ.

Còn Vũ Tiểu Vũ lúc này sau một hồi nắn chỉnh rốt cuộc cũng quay trở lại điều khiển thân thể của mình, hấn đang rất háo hức muốn dùng thử chiếc quạt Thập Phẩm xem có cảm giác như thế nào tuy hấn đã nghe bóng người đó bảo uy lực hiện tại của nó chỉ được một phần mười thôi nhưng với hấn đây là lần đầu tiên hấn có cảm giác được lão thiên chiều cổ cho nên tâm trạng của hấn phần khôi cũng là đều không trách khỏi.

Và không một chút chùng chừ hấn dùng bàn tay đang cầm quạt phát nhẹ một cái, ngay lập tức một ngọn cuồng phong lao thẳng về phía Phan Văn Tú đang trong tình sững sờ. Vũ Tiểu Vũ không thử thì thôi vừa thử thì một cỗ hung phấn không tên dấy lên trong lòng hấn khiến hấn không thể không thốt lên một câu trong lòng “Trời đất ơi...!”

“Trời đất..! Đây chỉ là một phần mười của nó thôi sao? Với một phần mười này phải chăng phải mình có thể tung hoành khắp Huyền Thiên Đại Lục mà không cần phải sợ bất kỳ một kẻ nào?”

Phía đối diện, Phan Văn Tú đang tập trung theo dõi diễn biến phát sinh từ trên người Vũ Tiểu Vũ thì hấn phát hiện một ngọn cuồng phong đang lao thẳng về phía mình, hấn không một chút chần chừ giờ tay thủ ấn làm cho Mộc Đẳng bao bọc lấy bản thân hấn thể nhưng khi ngọn cuồng phong lướt qua hấn thì quả cầu Mộc Đẳng bị phân liệt từ phía thậm chí ngay cả bản thân hấn cũng bị đánh văng đi một đoạn không thể ngay lập tức đứng dậy được.

“Khụ khụ..! Quái quỷ..! Chuyện gì thế này..? Phòng thủ tuyệt đối của mình làm sao lại không có tác dụng?” Phan Văn Tú đứng dậy ho khan hai tiếng trong lòng không khỏi nghi hoặc tự hỏi bản thân đồng thời hai mắt của hấn lại nhìn chăm chú vào cây quạt trên tay của Vũ Tiểu Vũ tựa như hấn đã tìm ra được câu hỏi cho chính mình.

Một màn đánh bay Phan Văn Tú của Vũ Tiểu Vũ khiến cho bọn người có địch ý với Vũ Tiểu Vũ không khỏi biến sắc than thở, ai cũng nghĩ rằng tên bi ối khốn kiếp như Vũ Tiểu Vũ sẽ thất bại ê chề nhưng không ngờ Vũ Tiểu Vũ lại có thể chuyển đổi tình thế và Vũ Đại cũng là một người trong số đó, hấn nhìn Vũ Tiểu Vũ với ánh mắt đầy sát khí, miệng lắm lắm:

“Hừ...! Nửa canh giờ thôi chỉ nửa canh giờ thôi để ta xem ngươi còn bay nhảy được nữa không?”

Hiển nhiên câu hỏi này của hấn sẽ không được Vũ Tiểu Vũ giải đáp vì hấn đang bận nghiên cứu Lôi Phong Thiết Phiến món Thần Khí Thập phẩm của hấn, tuy nhiên Vũ Tiểu Vũ cũng không được toại nguyện bởi vì lúc này Phan Văn Tú lại bắt đầu động thủ.

Vẫn là một chiêu “Mộc Đẳng Vân Vũ” và sao đó là “Mộc Đẳng Bá Vương Thương”, ngay sao chiêu này Phan Văn Tú đột nhiên nhếch mép cười khẩy không biết là hấn đang toan tính điều gì chỉ thấy hấn phát tay vào không trung vài cái.

Phía bên kia Vũ Tiểu Vũ không có gì gọi là gấp gáp, hấn đưa Lôi Phong Thiếp Phiến lên nhìn tới nhìn lui rồi đưa tay phát một cái tựa như vô thức nhưng một cái phát tay vô thức này lại có kèm theo hiệu ứng là những tiếng nổ “Đùng Đùng” và trước mặt của hấn lại có một đường thẳng trơn tron với đường kính là một mét xuyên qua đám Mộc Đẳng.

“Phụt... Phụt”

Một lần nữa Phan Văn Tú lại bị cơn cuồng phong đánh bay đi lần này hấn còn phun ra vài ngụm máu tươi ngay sau đó tất cả Mộc Đẳng của hấn cũng biến mất.

“Phan Văn Tú! Người làm sao thế? Tự nhiên ngã nhào ra mà còn học máu nữa? Có phải thương thế trong trận đấu trước tái phát rồi hay không? Nếu quả thật như thế thì người nên học theo tấm gương sáng của Thủy Tiên sư tỷ tự động xin bỏ cuộc đi! Chỉ là một trận tỷ thí giữa đồng môn với nhau nếu vì thế mà người mất mạng thì lại không hay còn ta cũng vì thế lại mạnh tiếng”

Đến lúc này Vũ Tiểu Vũ mới lại một lần nữa mở miệng, hấn không nói thì thôi vừa nói lại khiến cho Phan Văn Tú đang trọng thương tức đến ối thêm vài ngụm máu tươi, trong khi đó những theo dõi lại bắt đầu la ó:

“Khốn kiếp...! Đứng là tiểu nhân đắc ý vừa nãy như con chó chạy trời sống giờ lại vênh mặt lên trời”

“Cầu Mầu..! Thối đời lên voi xuống chó là chuyện bình thường mà sao tới tên tiểu nhân này ta lại không thể nào ưa được...!”

"Phan sư huynh ơi là Phan sư huynh! Người đây là đang hại sư muội sư tỷ của người đó! Nếu như hấn thắng người thì với bản tính của hấn sẽ vùi dập chúng ta mất vì sao lúc nãy người không kết thúc trận đấu?"

"Cmn! Đứng là đen không thể trắng mà trắng không thể nào đen! Ta làm gì cũng bị phi nhò còn tên kia tra tấn ta đến giờ chết giờ sống lại được cở vũ"

Vũ Tiểu Vũ nhìn phản ứng của đám người đó không khỏi cảm thán trong lòng....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Lôi Phong Thiết Phiến Gây Khó Dễ

“Khụ Khụ..!”

Phan Văn Tú có chút khó khăn đứng dậy đồng thời ho khan vài tiếng, hấn lúc này dùng hai mắt mang đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Vũ Tiểu Vũ, những lời của Vũ Tiểu Vũ vừa nãy cứ như là dao găm đâm sâu vào tận trong tâm khảm của hấn.

Trước đó, khi hai người chỉ so quyền cước với nhau, Phan Văn Tú đã nghĩ rằng hấn sẽ nhanh chóng đánh bại được Vũ Tiểu Vũ bởi vì một kẻ chỉ có tu vi Ngưng Thần thì làm sao có thể chống lại được một kẻ sắp bước vào cảnh giới Kim Đan nhưng thực tế đã dội cho hấn một gáo nước lạnh khiến cho đầu óc tràn ngập thù hận của hấn bắt đầu thanh tỉnh.

Hấn cố áp chế tâm tình đang dậy sóng của mình và ngay khi hấn ổn định được tâm trạng cũng là lúc hấn bắt đầu thành công trong việc áp chế Vũ Tiểu Vũ không những thế hấn còn tra tấn Vũ Tiểu Vũ để trút nỗi căm hờn trong lòng thế nhưng chính vì hành động không lý đó đã khiến cho hấn phải ôm hận, nếu như lúc đó hấn một kiếm giết chết Vũ Tiểu Vũ thì có lẽ những lời lẽ cay đắng đó đã không thể phát ra từ cái miệng của tên khốn kiếp đó.

“Khốn nạn..! Rõ ràng hấn đã bị mình áp chế không thể thoát ra được nhưng sau khi may mắn được lôi kiếp cứu thoát hấn lại mạnh lên một cách không bình thường, rốt cuộc thì tại sao lại như vậy?” Phan Văn Tú tự nhủ trong lòng, hai con mắt vẫn nhìn vào Vũ Tiểu Vũ nói:

“Hừ...! Nếu ta đoán không lầm thì cây quạt trên ta người chính là Pháp Khí đúng không...?”

"Nếu đúng thì sao..? Mà không đúng thì sao?"

"Hừ!! Người không nói cũng không sao! Nhưng ta nói cho người biết chỉ dựa vào một cây quạt rách thì người cũng chẳng có gì hơn người nếu như người có giỏi thì buông nó ra tay cùng người so quyền cước! ”

“Phan Văn Tú à Phan Văn Tú! Người đây là đang tấu hài cho ta nghe sao? Chính người tài không bằng người giờ lại đòi

lỗi cho việc người không có Pháp Khí trong tay nhưng người nên nhớ một khi đã bước lên lôi đài thì chỉ có thắng thua không có tại với bị, miễn đó là thực lực của người và không phải là thù đoạn hèn hạ thì người có quyền sử dụng”

“Người...” Phan Văn Tú nghe Vũ Tiểu Vũ mắng mình như vậy thì không biết nói gì bởi vì càng nói chẳng phải càng chứng minh là hấn bất lực hay sao bên cạnh đó câu nói của Vũ Tiểu Vũ lại một lần nữa khơi dậy sự căm phẫn của công chúng những tiếng mắng chửi “Vô Liêm Sĩ” cùng “Tiểu Nhân” lên tục vang lên.

“Mà thôi! Nếu người cho là ta nhờ vào Pháp Khí mới có thể đánh lại người vậy thì người có dám cùng ta so đấu quyền cước hay không? Mà chắc người không dám rồi bởi vì trước đó chẳng phải người đã thua thẹn quá hóa giận dùng đến chiêu thức mà đánh ta hay sao? Haha” Vũ Tiểu Vũ mặc kệ tiếng mắng chửi của khán giả hấn chỉ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Phan Văn Tú cười nói,

“Hừ...! Có gì mà không dám..? Đối với loại tép riu như người thì ta có gì mà không dám nhưng ta cũng nói trước cho người biết quyền cước là không mất đến lúc đó người bị thương hay tàn phế gì đó đều là do người tự chuôt lấy mà có đến lúc đó cũng đừng trách ta tại sao ta không hạ thủ lưu tình!”

Phan Văn Tú nghe Vũ Tiểu Vũ nói như vậy thì rất là tức giận tuy nhiên sự tức giận đó rất nhanh bị niềm vui lấn át vì hấn nghĩ đây chính là cơ hội tốt nhất để hấn có thể một lần nữa tiếp cận Vũ Tiểu Vũ chứ cứ chiến đấu tiếp tục như thế này thì hấn rất khó lòng tiếp cận được Vũ Tiểu Vũ chứ nói gì đến giết chết Vũ Tiểu Vũ cho nên hấn nhanh chóng đồng ý bên cạnh đó hấn cũng không quên nói lớn để cho tất cả mọi người nghe được lỗ như trong quá trình thi đấu có gì xảy ra chuyện gì cũng không ai trách hấn được.

“Tốt..! Người chờ ta cắt cây quạt đã, nếu không trong lúc thi đấu ta chỉ thuận tay phát một cái làm người bị thua thì lại cho rằng ta tính kẻ người nữa" Vũ Tiểu Vũ thấy Phan Văn Tú vui vẻ đồng ý cũng cười nói thế nhưng lời nói của hấn phát ra lại làm cho bọn người bên dưới dè dặt.

“Hừ...! Người không nói thì ai chẳng biết người là loại người gì..!”

“Đứng vậy..! Tốt nhất là quan sát coi tên tiểu nhân này có thật sự là đem cất đồ vật đó hay không, chứ loại người như hấn thì cái gì mà chẳng dám làm!”

“Ta chắc chắn với các vị hấn chỉ làm màu mà thôi, hấn sẽ không thực sự cất đi đâu chỉ có người ngu mới không chịu sử dụng lợi thế của mình...”

“Bọn chúng mắng tiểu dams tắc kìa như vậy chẳng phải là đang mắng mình hay sao..? Cái bọn chết tiệt này..! Lâu rồi mình không dạy dỗ bọn chúng đáng hoàng nên lúc này lại bắt đầu giờ chứng rồi, phải tìm cơ hội cho chúng biết tay mới được!”

Bên cạnh đó những lời mắng chửi của bọn người kia đã chọc giận Mạnh Lệ Nương tuy chúng không phải chửi nàng nhưng ai bêu nàng đã là người của Vũ Tiểu Vũ nên bọn chúng mắng hấn là Tiểu Miêu Tiểu Cầu thì chẳng khác nào nói nàng ngu với Tiểu Miêu Tiểu Cầu hay sao cho nên ánh mắt nàng nhìn bọn chúng lại càng lạnh hơn.

Và người cũng bị vạ lây nhưng nàng chính là Phan Văn Tú, lúc này hấn lại gặp phải vấn đề của người thường chính là người nói vô tình người nghe hữu ý, khi hấn đang chờ đợi Vũ Tiểu Vũ hoàn tất việc chuẩn bị để bắt đầu quyết đấu thì hấn nghe loáng thoáng ai đó nói “. . . chỉ có người ngu mới không chịu sử dụng lợi thế của mình..” tuy đây chỉ là câu nói châm biếm sự Vô Sĩ của Vũ Tiểu Vũ nhưng lại làm cho khiến cho Phan Văn Tú liên tưởng đến bản thân, một cổ tức giận dâng lên hấn thầm nhủ trong lòng:

“Hừ...! Nếu để cho ta biết được tên khốn nào nói như vậy thì sẽ cho hắn một chương chết ngay, thứ gì không biết..!”

Đối với lời đề bêu của bọn họ, Vũ Tiểu Vũ chẳng thèm để ý vì lúc này hắn đã bắt đầu câu thông với Lôi Phong Thiết Phiến để bỏ nó vào không gian giới chỉ, chỉ là lúc này hắn mới bị ai phát hiện nó dường như không nghe lời hắn bởi vì đã qua một lúc lâu rồi mà Lôi Phong Thiết Phiến vẫn không chịu chui vào không gian giới chỉ mặc cho hắn thử mọi cách nó vẫn trợ lý ra đó không một chút động đậy và hiển nhiên điều này liên trở thành đề tài phi bản của bọn người bên dưới.

“Này! Người có thể nhanh lên được không..? Chúng ta không có thời gian để coi diễn trò đâu, đánh thì đánh còn không đánh thì nhận thua đi!”

“Đứng rồi! Bớt bày trò đi tên dê tiện tiểu nhân khốn kiếp...!”

“Đấy các người thấy ta nói có đúng không căn bản là hắn chẳng muốn để nó rời tay, ta nói rồi chỉ có kẻ ngu mới buông bỏ lợi thế của mình mà thôi, hắn căn bản là đang kéo dài thời gian các người thử nhìn đi thời gian chỉ còn lại một không đến một nữa”

Người lên tiếng là một gã thiếu niên có một khuôn mặt dài như ngựa vằn nhìn là không cảm tình mà nói cho đúng hơn là xúc phạm người nhìn, hắn là một trong những đối thủ của Vũ Tiểu Vũ trong vòng sơ loại, hắn thấy Vũ Tiểu Vũ một đường may mắn bước lên vị trí này liên cảm thấy không phục vì cái gì một gã có tu vi Ngưng Thần lại có thể hơn một kẻ Trúc Cơ như hắn cho nên hắn mới ra sức khếch đại câu chuyện đó lên.

Bởi vì lúc này tiếng mắng chửi càng ngày càng nhiều cho nên Vũ Tiểu Vũ có chút ngưng ngừng nhìn Phan Văn Tú cười nói:

“Người chờ chút! Ta xong ngay đây!”

Phan Văn Tú nghe Vũ Tiểu Vũ nói nhưng hắn vẫn không hề trả lời bởi vì hắn đang mang một cỗ bức dọc trong người cho nên rất là khó chịu không muốn tiếp chuyện tuy Vũ Tiểu Vũ nói với Phan Văn Tú là vậy thế nhưng lúc này đây hắn hoàn toàn bỏ tay với Lôi Phong Thiết Phiến, trong lúc câu thông với nó Vũ Tiểu Vũ lại tiếp tục mắng mỏ:

“Cây quạt chết tiệt này...! Ta là chủ nhân của người đó! Làm gì làm cũng nể mặt chút đi, ta có bắt người vào long đàm hồ huyết hay gì đâu chỉ là muốn người tạm lánh một chút thôi mà! Chuyện này đối với người thì đâu có gì gọi là khó khăn đúng không..?”

Mặc cho hắn thao thao bất tuyệt nhưng Lôi Phong Thiết Phiến vẫn không hề có một chút phản ứng cuối cùng hắn cũng xuôi tay nói “Cm người! Cuối cùng thì người muốn cái gì? Cho người vào đâu thì người mới chịu ở đây? Cmn! Muốn ở đâu thì ở đi cây quạt chết tiệt kia...”

Khi hắn vừa dứt lời thì điều kỳ lạ đã xảy ra Lôi Phong Thiết Phiến đột nhiên biến mất và ngay sau đó nó xuất hiện ở bên cạnh quả cầu thái cực vàng đen trong đan điền của hắn, thấy vậy Vũ Tiểu Vũ thờ phào nhẹ nhõm “Hừ...! Có vậy thôi mà cái quạt chết tiệt nhà người cũng làm khó ta để cho bọn khốn kiếp kia mắng chửi ta sướng miệng này giờ, người được lắm Lôi Phong à..!”

Sau khi giải quyết xong vấn đề cây quạt Vũ Tiểu Vũ nhìn Phan Văn Tú nói:

“Haha...! Đã để người phải chờ lâu rồi! Chúng ta có thể bằng đầu! Mời..!”

“Tốt...!”

Phan Văn Tú nghe Vũ Tiểu Vũ nói đã chuẩn bị xong thì không nói hai lời liền lao thẳng về phía Vũ Tiểu Vũ, hắn lấy chân trái làm điểm tựa rồi dùng chân phải đá vào hông của Vũ Tiểu Vũ tuy nhiên đòn tấn của hắn lại bị Vũ Tiểu Vũ dùng tay gạt ra.

Sau khi bị Vũ Tiểu Vũ đỡ đòn thì Phan Văn Tú lại dùng tay trái đâm vào má bên trái của Vũ Tiểu Vũ hiển nhiên ý đồ tấn công của hắn rất tốt nhưng Vũ Tiểu Vũ cũng không phải chỉ là một tay mơ trong chiến đấu nên nắm đấm của Phan Văn Tú còn chưa đến đã bị Vũ Tiểu Vũ dùng tay phải chặn lại.

“Ầm..!”

Ngay khi hai quả đấm chạm vào nhau liền tạo ra tiếng nổ, mỗi người bọn họ liền lùi về sau vài bước, đừng thấy Phan Văn Tú có thể hình yếu ốm xanh xao mà tưởng rằng hắn không có khí lực mà lắm.

Hắn mạnh hơn người bình thường đến ba bốn lần tuy vừa rồi Vũ Tiểu Vũ không dùng hết mười phần sức lực nhưng cũng phải đến ba thành mà vẫn chỉ có thể đánh ngang tay với hắn có thể thấy Phan Văn Tú rất là mạnh.

“Khốn kiếp..!”

Phan Văn Tú thấy mình không làm gì được Vũ Tiểu Vũ liền mắng một tiếng trong lòng liền lao lên tiếp tục tấn công lần này hắn dùng quyền tấn công vào má bên trái của Vũ Tiểu Vũ chỉ là quyền xuất ra được một nửa thì ngưng lại cùng lúc đó tay phải của hắn lại chưởng thẳng vào ngực trái của Vũ Tiểu Vũ.

Đòn tấn công kết hợp khá nhuần nhuyễn của Phan Văn Tú đã khiến cho Vũ Tiểu Vũ gặp chút khó khăn nhưng vẫn nằm trong tầm khống chế của hắn, ngay khi Phan Văn Tú tưởng rằng một kích này có thể đất thủ thì chưởng pháp của hắn lại thần kỳ đánh vào lòng bàn tay của Vũ Tiểu Vũ.

Phan Văn Tú thấy một kích kết hợp của mình không trúng thì máu nóng dâng lên tiếp tục tấn công Vũ Tiểu Vũ tuy nhiên càng đánh Phan Văn Tú lại càng cảm thấy khó chịu bởi vì cho dù hắn tấn công như thế nào biển tẩu ra làm sau cũng đều bị Vũ Tiểu Vũ nhất nhất gạt bỏ thậm chí có lúc hắn còn bị chính quyền pháp của mình tổn thương chính mình.

Giờ phút này hắn có một cảm giác kỳ lạ hình như hắn đang bị người ta lấy làm đá mài dao, từ lúc bắt đầu đến giờ người tấn công chỉ có một mình hắn đối phương chỉ toàn là phòng thủ thế nhưng có gì đó rất là kỳ lạ, ban đầu hắn cứ nghĩ là như thế là đúng nhưng càng về sau lại càng cảm thấy không hợp lý bởi vì do mãi mê tấn công nên hắn đã để hở ra khá nhiều khoảng trống có thể tấn công nhưng đối phương lại không làm thế.

Một cỗ buồn bức dâng lên trong lòng, hắn cảm thấy rất tức giận vì cái gì một trận đấu tưởng chừng quá dễ dàng với hắn lại phải kéo dài đến tận bây giờ không những vậy hắn còn bị đối phương đánh cho trọng thương và phải dùng phương thức quyết đấu như bây giờ “Rốt cuộc là vì sao...?”

Câu hỏi của hắn hiển nhiên sẽ không có ai trả lời vì đáp án chỉ có một và chỉ một mình Vũ Tiểu Vũ biết mà nói chính xác hơn chính là tu vi của Vũ Tiểu Vũ lúc này trên hắn rất là nhiều.....

P.s Mạng gì chán quá đăng 80 lần mới được((((

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Bài quyền thái cực dưỡng sinh gây phiền muộn

“Mạnh Tông Chủ! Ngài có nhìn ra bộ quyền pháp mà tên đệ tử đó đang dùng là gì không? Sao ta thấy nó giống như là đang múa quyền biểu diễn vậy? Ta quan sát một lúc lâu rồi nhưng vẫn nhìn không ra môn đạo của nó, đường quyền tuy nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng phát lực lại như vũ bão, kỳ lạ hơn là đầu quyền của Phan Văn Tú chạm vào người hấn lại tự động bật ngược lại hoặc bị triệt tiêu uy lực, haizz! Thật là một bộ quyền pháp kỳ lạ!”

Mạnh Thiên Uy nghe Nguyễn Chính Pha hỏi mình thì thần tình có chút xấu hổ nói:

“Nguyễn Thành Chủ! Lại phải khiến người thất vọng rồi! Với lịch duyệt mấy trăm năm của ta cũng không nhìn ra được nó đến tột cùng là bộ quyền pháp gì tuy nhiên này giờ nhìn hấn thì triển ta cũng có cái nhìn sơ bộ về bộ quyền pháp này, mấu chốt nằm ở bốn chữ “Lấy tĩnh chế động” bởi vì trong suốt trận đấu hầu như người ra đòn đều là Phan Văn Tú. Còn vì sau đòn đánh của Phan Văn Tú bị đánh bật lại thì tất cả đều này ở bốn chữ “Tả Lực Đả Lực”

“Tả Lực Đả Lực..!”

“Đúng vậy chính là tả lực đả lực bởi vì theo như ta quan sát thì mỗi khi Phan Văn Tú ra đòn thì Vũ Tiểu Vũ luôn nương theo thế công của Phan Văn Tú mà phá giải hay là đánh trả, phải nói bộ quyền pháp này rất hoàn hảo tấn công phòng thủ toàn diện, khi tấn công thì mạnh như vũ bão mà khi phòng thủ lại nhẹ nhàng như nước, nhu cương phối hợp nhịp nhàng trong cương có như mà trong nhu lại có cương”

“Thì ra là như...!”

Sau khi mọi người nghe Mạnh Thiên Uy giải thích thì khúc mắc trong lòng được sáng tỏ đôi chút tuy nhiên người chuyên gây chuyện thị phi là Bùi Công Nhữ lên có dịp phát huy sở trường của mình, lên tiếng:

“Mạnh Tông Chủ ngài nói không biết bộ quyền pháp tên kia sử dụng là gì ta e là ngài muốn che dấu lai lịch của bộ quyền pháp này mà thôi chứ không phải thực sự không biết bởi vì mới hôm trước ngài có nói tên này là do ngài và Mạnh Chương Phong đích thân tài bồi làm gì lại có chuyện không biết...?”

“Haha..! Bùi Thành Chủ ngài nghĩ như vậy thì oan ức cho ta lắm! Nói là bồi dưỡng cho sang vậy thôi chứ thật ra chúng ta chỉ cung cấp tài nguyên tu luyện cho hấn hoặc mỗi khi hấn gặp phải bình cảnh thì chỉ điểm một hai thôi chứ còn tu luyện như thế nào thì đều nằm ở ngộ tính và cơ duyên của bản thân hấn chúng ta làm sao biết được, ngài thấy ta nói có đúng không?”
Mạnh Thiên Uy nghe Bùi Công Nhữ nói liền vui vẻ trả lời,

“Vậy sao? Nếu vậy thì ngài quá! Ta trách làm Mạnh Tông Chủ rồi! Ta cứ tưởng là ngài muốn che dấu điều gì đó chứ!”

Bùi Công Nhữ tuy nói vậy nhưng trong lời nói vẫn không có ý tửn xỉn lỗi Mạnh Thiên Uy và chính cái thái độ này của lão đã dẫn đến không ít ánh mắt băng lãnh của những người cao tăng Thái Sơ Tông, nếu không phải bây giờ đang là thời điểm tuyển chọn Thủ Tịch đệ tử thì bọn họ đã ra tay với lão rồi bởi vì bọn họ nhìn đủ rồi, ai cũng có giới hạn của chính mình mà lão lúc này lại chạm đến cái giới hạn của bọn họ, hết lần này đến lần khác khiêu khích bọn họ trắng trợn như vậy.

Mạnh Thiên Uy thấy bầu không khí không được tốt liền lên tiếng nói:

“Không có gì! Không có gì! Mọi người hãy tập trung theo dõi đi kẻo bỏ lỡ khúc gãy cần bây giờ!”

“Hừ..!” Mọi người thấy Mạnh Thiên Uy lên tiếng thì hừ lạnh một cái rồi tiếp tục theo dõi trận đấu bên dưới còn Bùi Công Nhữ thì thờ phào nhẹ nhõm lão không ngại đánh với bọn họ nhưng bị vậy công thì không nên chút nào.

Ở phía dưới lời đài lúc bấy giờ đã không còn sự náo nhiệt như lúc ban đầu nữa, bầu không khí lúc này lại khá lạ tẻ nhạt không còn những lời chỉ trích hay tiếng cổ vũ nữa, thời gian càng trôi về lúc cuối thì những con người đó lại càng lo lắng bởi vì tình huống lúc này đều nghiêng về cho Vũ Tiểu Vũ mà nói cách khác thì cánh cửa vị trí Thủ Tịch đang dần mở ra với Vũ Tiểu Vũ và gần như khép lại với Phan Văn Tú.

Đúng vào lúc này “Đùng....” Phan Văn Tú bị Vũ Tiểu Vũ dùng bả vai hất văng đi, cả người hấn bay trên không trung tưởng chừng như hấn sẽ bị bay ra khỏi lời đài thì chân của hấn bắt ngờ bị Vũ Tiểu Vũ bắt lấy và cả thân thể hấn bị Vũ Tiểu Vũ quất xuống nền lời đài tựa như đang dùng một chiếc roi da đánh vào mặt đất.

Ngay sau đó hấn lui về trong một thế thủ kỳ lạ, chân phải đưa lên trước tầm hai bước chân còn chân sau thì hơn khụy xuống đồng thời hai tay đưa về phía trước một trước một sau, hai bàn tay cách nhau khoảng mười lăm cen-ti-mét.

“Thật không ngờ mình chỉ mang tâm lý vui đùa mà lại mang đến kết quả bất ngờ như vậy, có ai lại nghĩ một bài Thái Cực dưỡng sinh lại có thể đánh cho một người gần như không thể hoàn thủ”

Thì ra bộ quyền pháp trở thành tâm điểm bàn luận lúc này lại chính là Thái Cực Quyền hấn thường tập dưỡng sinh hằng ngày, nếu để cho Phan Văn Tú biết được sự thật này chắc có lẽ hấn sẽ chết vì tức giận.

Vũ Tiểu Vũ sau khi cảm thán trong lòng lại đưa nhìn Phan Văn Tú mĩa mai nói:

“Phan Văn Tú! Người chỉ được cái mạnh miệng thôi à! Ta đã không dùng cây quạt rách nát kia mà người cũng chẳng thể làm gì được ta hay là người thích tự ngược đãi bản thân...?”

Vũ Tiểu Vũ vừa dứt lời thì Lôi Phong Thiết Phiến động nhiên bạo loạn dường như nó không thích Vũ Tiểu Vũ nói nó như vậy, Vũ Tiểu Vũ phải mất một lúc để dành nó mới chịu yên tĩnh trong thời gian đó Phan Văn Tú còn chưa kịp đứng dậy sau đòn đánh trả của Vũ Tiểu Vũ lại nghe hấn mĩa mai liền chịu không nổi phun ra một ngụm máu tươi không nói được gì:

“Người...khụ...khụ...!”

“Người cái gì mà người...? Bị ta đánh cho lú luôn rồi nên không nói được nữa hả? Hahaha” Vũ Tiểu Vũ nhìn bộ dạng của Phan Văn Tú liền buồn cười nói tiếp,

“Thằng con hoang!!! Người đây là đang chọn cái chết...Mộc Đằng Vân Vũ...!”

Ngay khi tiếp tục bị Vũ Tiểu Vũ châm chọc thì cơn tức giận của Phan Văn Tú đã bùng phát, hấn bắt chắp tất cả các ước định trước đó ngay lập tức sử dụng ba thức Mộc Dưỡng Đằng mạnh nhất mà hấn biết để tấn công Vũ Tiểu Vũ cũng vào lúc Phan Văn Tú nổi điên thì Vũ Tiểu Vũ của chúng ta lại nhếch môi cười tựa như hấn đã thực hiện được ý đồ của mình vậy.

“Cái gì vậy trời? Ta không tin vào mắt mình nữa? Vừa nãy tên đó có Pháp Khí trong tay hơn cơ Phan sư huynh thì không nói giờ đầu quyền cước mà Phan Sư huynh cũng thua luôn còn phải phản bội lời nói trước sử dụng ra chiêu thức, thôi đổi gì vậy...?”

“Hừ...! Người nói gì thế? Đây là sư huynh đang dùng đạo của hấn trả lại cho hấn mà thôi, đối với kẻ tí bi như hấn thì không cần phải quân tử”

“Đúng...! Người nói đúng, chính là như vậy! Đa tạ huynh đã khai đạo cho ta!”

“Người nói đúng lắm...! Kẻ dùng thủ đoạn như hần thì cần gì phải quân tử với hần, giết chết hần đi!”

Một lần nữa Vũ Tiểu Vũ lại bị Mộc Đằng quần lấy trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người bởi vì không ai nghĩ rằng Phan Văn Tú sẽ phản bội lời nói trước đó, nếu như có cũng phải là Vũ Tiểu Vũ chứ không phải là Phan Văn Tú người hơn hần Vũ Tiểu Vũ một cảnh giới.

“Ừ! Để ta xem người còn mạnh mẽ được nữa không lần này ta sẽ không phạm phải sai lầm như lần trước nữa nên người sẽ không còn một chút cơ hội nào đâu, thắng con hoang à! Tiếp chiêu...!” Phan Văn Tú thấy Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng bị Mộc Đằng quần lấy thì hưng phấn nói,

Phan Văn Tú vừa dứt lời thì ngay lập tức ấn quyết thi triển chiêu thức, Thanh Kiếm trong tay đã được cường hóa bằng linh lực chém thẳng về phía Vũ Tiểu Vũ đang bị Mộc Đằng vây khốn.

Khi lưỡi kiếm cách cổ của Vũ Tiểu Vũ vài phân thì “Keng” một âm thanh giòn tan vang lên, trong thế ngàn cân treo sợi tóc đó Vũ Tiểu Vũ liền câu thông với Lôi Phong Thiết Phiến thỉnh nó từ trong đan điền của mình ra đỡ lấy một kích chí mạng của Phan Văn Tú.

Phan Văn Tú thấy một kích của mình không thành công liền định lui ra nhưng tấn cả đã muộn bởi vì Vũ Tiểu Vũ ngay khi cầm Lôi Phong Thiết Phiến liền quát tay một cái, một luồng cuồng phong nhanh chóng được tạo thành quét sạch tất cả mọi thứ kể cả Phan Văn Tú vào bên trong nó.

Sau khi thoát khỏi Vũ Tiểu Vũ nhanh chóng lao vào con cuồng phong mục tiêu của hần chính là Phan Văn Tú vừa nhìn thấy mục tiêu Vũ Tiểu Vũ ngay lập tức ra đòn, mỗi một đòn hần đánh ra đều kèm theo một câu nói nào đó:

“Một đấm này là của Thủy Tiên vì tội người dám đánh nàng ta toi....!”

“Một cước này là của ta vì tội người dám hành hạ ta mất máu quá nhiều..!”

“Một chưởng này là dành cho người vì người có suy nghĩ bệnh hoạn...!”

.....

Chỉ trong một thời gian ngắn chưa đến một phút hần đã đánh tổng cộng trên dưới cả trăm đòn đánh cùng với trăm lời mắng chửi làm cho Phan Văn Tú tức giận đến ngất xỉu bởi vì nỗi đau thể xác lúc này đã không bằng nỗi đau tinh thần nữa rồi.

Vũ Tiểu Vũ thấy Phan Văn Tú bất tỉnh thì cũng dừng tay lại bởi vì lúc này có đánh nữa cũng không còn ý nghĩ gì, hần giờ Lôi Phong Thiết Phiến lên định kết liễu Phan Văn Tú thì một giọng nói vọng đến làm cho động tác của Vũ Tiểu Vũ buộc phải dừng lại:

“Tiểu Tử! Ta khuyên người tốt nhất là nên dừng tay lại nếu không thì đừng trách ta ý lớn hiệp nhỏ!”

Ngay khi giọng nói hùng hồn này vang đi xa thì trên bầu trời của Thái Sơ Tông đột nhiên xuất hiện một lão già đầu tóc bạc trắng, lão có một thân thể khá gầy gò ốm yếu trong như một cọng cỏ đứng trước gió bất kỳ lúc nào cũng có thể ngã gục, sự xuất hiện của lão làm cho tất cả mọi người khá là kinh ngạc.

Mạnh Thiên Uy không một chút chần chừ liền lẳng không bay lên đối diện lão già, tuy nhiên lão không để Mạnh Thiên Uy vào trong mắt mà việc đầu tiên lão làm chính là phát tay cuốn lấy Phan Văn Tú đang bất tỉnh về bên cạnh mình.

“Tiền bối ngài làm như vậy là có ý gì...?”

“Ta làm việc có cần phải giải thích với người không?”

“Đúng là tiền bối không cần giải thích với ta nhưng nó dù gì cũng là đệ tử trong tông nên ta cần phải biết!” Mạnh Thiên Uy nói không một chút nhân nhượng.

“Hừ! Người còn biết nó ở trong tông của mình sao? Nếu không phải ta đến đây kịp lúc e rằng chỉ còn nước nhặt xác nó về mà thôi!”

“Tiền bối người quá lời rồi...! Đây chỉ là một cuộc tỉ thí bình thường trong tông điểm đến là đừng làm gì có chuyện như ngài nói!”

Lão già nghe Mạnh Thiên Uy nói vậy liền đưa mắt đảo qua chỗ của Vũ Tiểu Vũ một cái rồi nói tiếp:

“Hừ...! Thắng rảnh con đó dùng đến cấm chế đặc thù cho nên người không phát hiện ra vấn đề ta cũng không trách người làm gì, mục đích của ta là tên nhóc này bây giờ ta sẽ dẫn hần đi người sẽ không có ý kiến gì chứ...?”

“C...ó....Không có ý kiến! Mời tiền bối..!”

Mạnh Thiên Uy bị lão già nhìn chằm chằm không dám nói không được bởi vì lão còn cả một tông môn phía sau nếu như lão lúc này không biết điều thì cả tông môn sẽ bị diệt sạch chỉ bằng một cái vẩy tay của người mà thôi....

P.s Hơi trễ, xin lỗi mọi người nhé! Mong mọi người luôn ủng hộ và theo dõi cảm ơn nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thái sơ tông bị tấn công

Ở ngay thời điểm Lão Nhân xuất hiện, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía Lão Nhân này đồng thời trong lòng của bọn cũng vang lên rất nhiều câu hỏi “Lão già đó là ai.? Vì sao lão xuất ở hiện nơi này? Vì sao Tông Chủ lại cung kính với lão..?...” Và sau khi bọn họ nghe được đoạn đối thoại giữa Mạnh Thiên Uy với Lão Nhân đó trong lòng của bọn họ lại có thêm một dấu chấm hỏi khá lớn “Rốt cuộc Phan sư huynh có lai lịch như thế nào mà lại có một vị trưởng bối có tu vi cao như vậy...?”

Tuy nhiên cho đến khi Lão Nhân đó rời đi thì bọn họ vẫn chưa có câu trả lời cho mình thật ra ngay cả chính Mạnh Thiên Uy ở thời điểm đối diện với Lão Nhân còn không biết được thì lấy ai trả lời cho bọn họ vào thời điểm bùng nổ của Lão Nhân biến mất thì tất cả cao tăng của Thái Sơ Tông không hẹn mà đồng loạt bay lên vây quanh Mạnh Thiên Uy, ai nấy đều lo lắng hỏi:

“Tông chủ...! Tông Chủ..!.....”

"Ngài không sao chứ...? Lão Nhân đó là ai vậy? Mục đích của lão là gì? Có gây uy hại gì cho tông môn chúng ta không? ”

“Được rồi! Ta Không sao.....! Người đó là ai ta không biết nhưng các ngươi đừng quá lo lắng lão đến chỉ muốn đưa Phan Văn Tú rời đi mà thôi!”

"Cái gì? Phan Văn Tú cùng lão có quan hệ sao?"

Mạnh Thiên Uy vừa dứt lời cả bọn đều đồng thanh nói sau khi Mạnh Thiên Uy gạt đầu xác nhận thì bọn họ im lặng một lúc sau đó, Hàn Bách mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại nói:

“Vậy thì tốt..! Vậy thì tốt...!” Dừng một chút hắn mới khiếp sợ, nói tiếp: " Vừa nãy ánh mắt của Lão...à! của vị tiền bối đó chỉ lướt qua ta một cái thôi mà cả người ta đã cứng lại không thể nào động đậy cứ như bị thừ đi đó trời lại dù ta đã dùng tất cả sức lực cũng không thể nào thoát ra được, nếu như vị tiền bối đó đến đây để gây chuyện thì không đợi kiếp nạn kia ập đến chúng ta đã châu diêm vương hết rồi bởi vì tu vi của vị tiền bối đó chắc hẳn rất cao thâm”

“Cái gì..? Nhị Trưởng Lão..! Ngươi cũng có cảm giác đó..?” Hàn Bách vừa dứt lời thì Nguyễn Trung Kiên kinh ngạc nói,

“Ta e là không phải chỉ một mình Nhị Trưởng Lão và ngươi bị như thế đâu mà là tất cả chúng ta đều bị tình trạng như vậy, có lẽ tu vi của vị tiền bối đó trên chúng ta rất nhiều mới khiến trong ta sinh ra tình trạng như vậy..!” Không đợi Hàn Bách trả lời Hoàng Tổ Thương đã tiếp lời Nguyễn Trung Kiên,

“Được rồi...! Chuyện đã qua rồi nên các ngươi đừng để trong lòng hãy trở lại vị trí của mình đi! Chúng ta còn một trận đấu nữa cũng nên làm cho xong luôn với lại thông báo cho tất cả biết do Phan Văn Tú tự ý rời đi nên chúng ta sẽ hủy bỏ tư cách tham dự của hắn cùng tất cả các kết quả khác của hắn..!” Mạnh Thiên Uy thấy mọi người như vậy liền lên tiếng nói, ngay khi nói xong lão liền bay lên đài cao an tọa tựa như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

“Tuân Mệnh Tông Chủ..!”

Trong khi bọn người cao tăng lục tục trở lại vị trí của mình thì Võ Đại Lang lại đáp xuống lời đài tiền đến chỗ Vũ Tiểu Vũ đang đứng lên tiếng hỏi:

“Tiểu tử..! Ngươi cảm thấy trong người như thế nào...? Có khỏe không..?”

“Đa tạ Tứ Trưởng Lão đã quan tâm..! Đệ tử không sao, chỉ là cần phải nghỉ ngơi liệu thương một lúc..!”

“Tốt..! Vậy ta cho ngươi nữa canh giờ để chuẩn bị, sau nữa canh giờ trận đấu của ngươi và Quế Tiểu Hoa sẽ được bắt đầu, ngươi đồng ý chứ..?”

“Đệ tử tuân mệnh...!”

Võ Đại Lang sau khi có câu trả lời từ Vũ Tiểu Vũ liền không để ý đến hắn nữa mà quay ra nói với tất cả đệ tử đang có mặt ở đây, giọng nói to rõ của lão vang khắp mọi nơi làm cho tất cả đệ tử phải chú ý lắng nghe:

“Như các ngươi đã biết trận đấu vừa rồi người dành chiến thắng chính là Vũ Tiểu Vũ cho nên trận đấu giữa Quế Tiểu Hoa và Vũ Tiểu Vũ sẽ tiếp tục được diễn ra bên cạnh đó Phan Văn Tú đột nhiên rời đi nên chúng ta đã thống nhất ý kiến với nhau là hủy bỏ tư cách tham gia cũng như tất cả các kết quả khác của hắn cho nên người nào giành chiến thắng trong trận đấu sắp tới sẽ chính thức trở thành Thủ Tịch đệ tử của Thái Sơ Tông mà không cần xét bất kỳ một kết quả nào trước đó”

"Cái gì? Vậy có phải quá bất công với Phan sư huynh rồi không?"

"Ta nói rồi mà! Vũ tạp chủng là con rơi của Tông Chủ mà không ai tin..!"

"Trời ơi! Lời nguyên bao giờ mới kết thúc đây chẳng lẽ hắn sẽ làm Thủ Tịch đệ tử sao? Trời cao không có mắt mà...!"

Ngay khi lão vừa dứt lời thì bên dưới liền trở nên ầm ĩ khắp nơi vang lên tiếng phản đối bên cạnh đó Quế Tiểu Hoa đang điều tức phía bên kia nghe vậy cũng mờ mắt ra, nàng đứng dậy tiến về phía Võ Đại Lang hành lễ rồi nói:

“Tứ trưởng lão..! Lời của ngài vừa rồi có phải là sự thật hay không..?”

“À đầu...! Ngươi không tin lời lão phu nói...?” Võ Đại Lang nghe nàng hỏi vậy liền có chút không vui lên tiếng,

“À...Đệ tử không phải không tin lời Tứ Trưởng Lão mà vừa nãy đệ tử đang tập trung điều tức sợ mình nghe nhầm nên mới hỏi lại một lần nữa cho chính xác nếu đệ tử có lỡ lời mong Tứ Trưởng Lão hãy bỏ qua cho đệ tử...” Quế Tiểu Hoa nhìn ra Võ Đại Lang không vui nên khăn trương giải thích,

“Hừ..! Lão phu nói cho ngươi biết những lời vừa rồi của lão phu chính là sự thật một trăm phần trăm, ta dám đảm bảo với ngươi chỉ cần ngươi có bản lĩnh thắng được Vũ Tiểu Vũ thì chức vị Thủ Tịch sẽ là của ngươi nên ngươi cứ yên tâm mà thể hiện bản lĩnh của mình!”

Quế Tiểu Hoa nghe lão khẳng định như vậy thì thần tình trở nên hưng phấn, nàng cười nói:

“Có lời này của Tứ Trưởng Lão thì đệ tử yên tâm rồi..!”

“Được rồi..! Ngươi cứ chuẩn bị tốt đi..!”

Võ Đại Lang sau khi giải thích xong liền bước sang một chỗ chờ đợi, nửa canh giờ này đối với tất cả ở đây chính là cực hình, cái cảm giác chờ đợi như muốn xuyên phá tâm can của bọn họ vậy.

Thật lòng mà nói bọn họ chờ đợi chỉ có một mục đích duy nhất chính là nhìn cảnh Vũ Tiểu Vũ bị đã bại mà thôi họ đối với việc ai làm Đại Sư Huynh, Đại Sư Tỉ đều không mấy quan tâm, ai làm bọn họ mất kế chỉ riêng Vũ Tiểu Vũ thì không được bởi vì trong lòng bọn họ Vũ Tiểu Vũ căn bản không xứng, một kẻ chỉ có tu vi Ngưng Thần thì không thể nào có thể đại diện cho một tông môn như Thái Sơ Tông được.

Thái Sơ Tông dù gì cũng là một Tông Môn thuộc dạng cấp hai thì càng không thể để cho một kẻ như Vũ Tiểu Vũ chấp chương xử lý sự vụ được làm nhưng thế sẽ làm trò cười cho bọn tông môn đồng cấp.

“Này Mập..! Ngươi nói thử xem liệu rằng tên tiểu nhân kia có thể thắng Quế Tiểu Hoa hay không...? Sao ta có cảm giác không yên tâm cho lắm..! Dù tu vi của hắn yếu nhược nhưng cái quạt trong tay hắn không phải là dạng vừa có thể nó là một dạng thần binh hay thần khí cũng nên..!”

“Béo..! Mi đừng quá lo lắng..! Theo nhưng ta quan sát thì Phan Văn Tú thua tên khốn đó là vì hắn quá tự phụ vào công pháp của hắn mà thôi...! Nếu như không phải hắn dong dài không

chịu kết thúc thì đâu có kết cục như vậy. ...!” Người được gọi là Mập lên tiếng với giọng điệu khá là bức bối,

“Ừ..! Người nói cũng đúng nếu như lúc đó Phan Văn Tú kết thúc sớm thì tên khốn kia đâu có cơ hội trở mình mà lão thiên cũng ưu đãi cho hắn quá, hành trình đến với trận đấu này của hắn phải nói là kì diệu khiến cho người ta không thể nào tin được” Tên Béó thấy tên Mập nói vậy liền đồng tình.

Đúng ngay lúc hai tên Mập Béó đang nói chuyện thì từ phía xa truyền đến những tiếng nổ lớn “Đùng..Đùng” liên làm cho bọn đệ tử nơi đây khó chịu:

“Hừ...! Lại là bọn người luyện đan..! Thi thố kiểu gì không biết toàn thấy nổ Lô”

“Hừ...! Bọn kiểu ngạo kia lại nổ Đan Lô nữa à, đúng là học đòi..!”

Trái với bọn đệ tử bên dưới, những người cao tăng trên đài lại có biểu hiện lo lắng bởi vì lúc này bọn họ cảm nhận được một số nguồn năng lượng không rõ ràng đang gấp rút tiến về nơi này và vào đúng lúc này Mạnh Thiên Uy đang yên lặng đột nhiên đứng dậy ra lệnh:

“Nhị Trưởng Lão..! Mau mở đại trận hộ Tông...!”

“Tuần mệnh tông chủ...!”

Hàn Bách tuy không biết chuyện gì xảy nhưng nhanh chóng nhận lệnh rồi đi, ngay sau đó Mạnh Thiên Uy liền ra thêm một mệnh lệnh khác cho Tô Thanh Mai và kèm theo mệnh lệnh đó là một tấm lệnh bài có chín đầu xà trong rất tinh xảo.

“Ngũ Trưởng Lão....! Phiên người đi một chuyến đến Nam Phong Lâm mời Xà Lang Quân ra tay trợ tông nếu như hắn không chịu giúp người hãy đưa lệnh bài này cho hắn!”

“Tuần mệnh tông chủ...!” Tô Thanh Mai sau khi nhận lệnh bài cũng nhanh chóng rời đi mà không hỏi thêm bất kỳ một câu nào,

“Tốt...! Những người còn lại mau chóng cho đệ tử sơ tán theo lối đi bí mật...!”

Lão dứt lời liền không đợi những người còn lại lên tiếng đã phi thân xuống lối đài nhìn tất cả đệ tử một lượt, lão thờ dài một hơi nói:

“Tất cả đệ tử Thái Sơ Tông nghe đây, hiện nay Thái Sơ Tông đang gặp chuyện liên quan đến an nguy tồn vong cho nên tất cả các người phải nhanh chóng rời khỏi đây để giữ lại hương hỏa cho Thái Sơ Tông, nếu như sao này các người công thành danh toại trong lòng còn nhớ đến Thái Sơ Tông thì hãy gầy dựng lại nó..”

Ngay sao câu nói của Mạnh Thiên Uy chính là âm thanh hỗn tạp vang lên khắp nơi kẻ thì không hiểu chuyện gì đáng xảy ra kẻ thì đòi sống chết với tông môn còn một số kẻ thì hoảng hốt muốn nhanh chóng rời đi.

“Tông chủ rốt cuộc là đã có chuyện gì...?”

“Đệ tử sẽ không đi đâu cả! Bảo vệ tông là trách nhiệm của đệ tử, nếu như tông gặp phải nguy hiểm vì sao đệ tử phải rời đi..? Thế chết bảo vệ tông môn.....!”

.....

“Đủ rồi...! Đây không phải là trung cầu ý kiến của các người mà đây chính là mệnh lệnh nếu nhưng ai không tuân thủ thì sẽ bị xử theo môn quy với hình phạt cao nhất trục xuất khỏi tông môn, thời gian đã không còn nhiều các người mau chóng rời đi thôi..!”

Đúng vào lúc này những trưởng lão còn lại của Thái Sơ Tông cũng bắt đầu hành động, bọn họ chia nhỏ tất cả đệ tử ra thành từng tốp nhỏ rồi cho một vị chấp sự dẫn rời đi bên cạnh đó cử một số đệ tử tin cậy được tản ra khắp nơi ở tìm những người còn chưa được thông báo tập trung lại đây để di cư.

Trong khi tất cả đang khẩn trương di tản thì vào lúc này Hàn Bách, người vừa rời đi cách đây không lâu đột nhiên trở lại với bộ dạng hoảng hốt:

“Tông chủ...! Không ổn rồi, đại trận bảo hộ không biết vì sao lại không hoạt động được ta đã cho người...”

Đúng vào lúc này đột nhiên có một âm thanh truyền đến cắt ngang lời nói của Hàn Bách:

“Thiên Uy huynh...! Nơi này náo nhiệt như vậy vì sao huynh lại không mời người huynh đệ như ta chứ...!”

Ngay khi âm thanh vừa dứt một lão giả khoảng sáu mươi tuổi xuất hiện trên không trung đồng thời trong tay Lão còn xách theo một nữ nhân, nữ nhân này chính là Tô Thanh Mai người được Mạnh Thiên Uy cử đi Nam Phong Lâm mời Xà Lang Quân trợ giúp.

“Lê Tín Dương! Người làm vậy là có ý gì? Mau thả Ngũ Trưởng Lão ra..?”

Mọi người thấy lão giả mang theo Tô Thanh Mai đã bất tỉnh liền tức giận lên tiếng nhưng lão giả chẳng thèm đếm xỉa tới bọn họ mà hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Mạnh Thiên Uy, bọn họ đang định ra tay thì bị Mạnh Thiên Uy ngăn lại.

Lão nhìn thẳng vào hai mắt của lão giả nói:

“Lê Tín Dương...! Đã lâu không gặp! Vừa gặp mặt huynh đã cho ta một kinh hỷ lớn như vậy là có ý gì? Thịnh huynh mau thả ngũ trưởng lão ra..!”

“Haha.....! Ta có ý gì người nhìn còn không hiểu sao, Mạnh Thiên Uy..?”

Giọng cười của lão vang vọng khắp cả Thái Sơ Tông làm cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy ớn lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Ước định

Nam Phong Lâm...!

Sau bên trong mảnh rừng rậm Nam Phong Lâm có một tòa động phủ, lúc này bên trong động phủ có một cô gái tầm mười sáu tuổi đang chăm chú nhìn vào một con măng xà to lớn, qua một lúc đôi mắt xinh xắn của nàng khẽ nhàn lại, nói:

“Phụ Thân...! Hôm nay người làm sao vậy? Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì lại khiến người trở nên như vậy..?”

“Haiz..! Phụ thân của người bây giờ đang rất phiền lòng, người đừng có làm phiền phụ thân hãy im lặng một chút để ta suy nghĩ có được không? Người cứ cách vài phút lại hỏi một lần như thế này thì làm sao ta đưa ra được quyết định đây..!”

“Hừ...! Vậy thì người nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì đi tự nhiên con sẽ không hỏi nữa, không thì người hãy gỡ bỏ lệnh cấm rời khỏi đây cho con đi, con mà đi rồi thì tự nhiên sẽ không có ai làm phiền phụ thân thôi!” Cô gái nghe con Măng Xà nói vậy thì đôi má phùng lên phụng phịu nói,

“Hừ..! Con đừng có trẻ con nữa được không, đã là cô gái mười lăm mười sáu tuổi rồi mà hành xử không khác gì một đứa trẻ, bây giờ là thời kỳ nguy hiểm cho con ra đó thì chẳng khác nào đi nộp mạng cho bọn người mang rợ kia!”

“Cái gì mà thời kỳ nguy hiểm..! Người ta đã lâu rồi không có gặp mấy người tiểu bảo bảo rồi, phụ thân à! Người cho con đi gặp bọn họ đi mà...!” Cô gái nghe con Măng Xà vậy liền tiến lên ôm nó vào lòng rồi nũng nịu nói,

“Không được là không được...! Không có ý kiến gì hết...! Con tốt nhất là ngoan ngoãn ở đây đi, ta ra ngoài có việc nếu như có nguy hiểm gì thì hãy tiến vào nơi đó biết chưa...!” Con Măng Xà thấy cô gái như vậy giọng nói liền trở nên nghiêm nghị,

“Phụ Thân...! Con...”

Cô gái còn chưa kịp nói gì thì con Măng Xà đã đi mất, nàng dậm chân một cái hờn dỗi nói:

“Tức chết mà...! Cũng đều là tại tên khốn nạn đó, nếu như không phải lần đó mình gặp phải hấn truy đuổi thì Phụ Thân đã không ngăn cản mình ra ngoài chơi cho tới bây giờ, đúng vậy chính là tên khốn đó! Tên khốn kiếp tốt nhất là người đừng để cho ta bắt được nếu như người rơi vào tay ta thì....hắc hắc!”

- -----oOo-----

Thái Sơ Tông...

Mạnh Thiên Uy sau khi nghe lời nói đầy ẩn ý của Lê Tín Dương thì khuôn mặt già nua khẽ biến sắc, lão có chút không hiểu nói:

“Lê Huynh...! Ân oán năm đó không phải là ta và huynh đã giải quyết ổn thỏa rồi sao? Bây giờ người vì cái gì lại bội ước đến đây gây khó dễ!”

“Mạnh Thiên Uy...! Người còn dám nói đến hai chữ “Bội Ước” này sao...? Năm đó người đã hứa với ta như thế nào? Người còn nhớ khôngggg..?” Lê Tín Dương nghe Mạnh Thiên Uy nhắc đến hai chữ bội ước liền giận dữ nói,

“Lê Huynh...! Lời hứa năm đó ta chưa từng quên, tiểu nữ đến nay vẫn còn chưa có xuất giá cho nên Lê Huynh người đừng nghe lời tiểu nhân nói nhảm nói cuội mà làm tổn thương hòa khí giữa hai bên...” Mạnh Thiên Uy nghe Lê Tín Dương nói như vậy thì khẽ nhìn Mạnh Lệ Nương một cái rồi đáp,

Mạnh Lệ Nương thấy Phụ Thân nhìn mình thì thân thể cứng đờ, đôi mắt đẹp hồng lên tựa như muốn khóc đối với lời đối đáp của hai người nàng có hiểu đôi chút bởi vì tất cả mọi chuyện đều do nàng mà ra.

Năm đó, sau khi Mạnh Lệ Nương tức giận cầm Tiên Vũ Kiếm giết chết Lê Thủ Tín đã làm cho Thái Sơ Tông gặp phải sự trả thù tàn khốc của Lê Tín Dương. Ngày đó, Lê Tín Dương ôm thi thể của Lê Thủ Tín buồn bã rồi đi không nói một lời, bảy ngày sau lão liền hạ chiến thư khiến chiến cả Thái Sơ Tông.

Một mình lão đánh giết từ dưới chân núi Bàn Tọa Sơn lên tới Đại Điện Thái Sơ Tông nếu không phải năm đó Xà Lang Quân nghĩ đến chút tình tình cảm với chủ nhân đời trước của hấn mà ra tay hợp lực cùng Mạnh Thiên Uy chống lại Lê Tín Dương có lẽ Thái Sơ Tông đã không còn tồn tại đến hôm nay.

Lúc đó hai bên giao chiến bảy ngày bảy đêm nhưng không có bên nào dành thắng lợi hoàn toàn bởi vì Lê Tín Dương quá mạnh mẽ, Lão hơn hẳn bọn người Mạnh Thiên Uy một cánh giới nên lợi thế về quân số của Mạnh Thiên Uy nhanh chóng bị san bằng đến sau cùng ba người bọn họ sức cùng lực kiệt Lê Tín Dương đành nén giận bỏ đi.

Ngày hôm sau Mạnh Thiên Uy nhận được phong thư do Lê Tín Dương gửi đến, trong thư Lê Tín Dương đưa ra một lời đề nghị với Mạnh Thiên Uy nếu như Mạnh Thiên Uy đáp ứng thì hận thù trước đó sẽ xóa bỏ hấn sẽ không tìm Thái Sơ Tông gây phiền toái.

Và yêu cầu đó chính là Mạnh Lệ Nương mãi mãi không được xuất giá, mãi mãi không được tìm đạo lữ song tu chỉ cần Lê Gia của hấn còn một người sống sót thì nàng mãi mãi không được làm trái với ước định.

Chính vì thế sau khi Mạnh Lệ Nương mơ hồ phát sinh quan hệ cùng Vũ Tiểu Vũ đã không một chút suy nghĩ liền bảo hấn quên đi tất cả và không được dây dưa với mình thế nhưng Vũ Tiểu Vũ không tìm không phải không chịu nghe lời lúc nào cũng cuồng nhiệt làm cho thâm tâm bị tổn thương của Mạnh Lệ Nương từ từ được chữa khỏi và nàng cũng bắt đầu dần dần chấp nhận hấn.

Tuy nhiên lời ước định năm đó vẫn mãi quấn thân nên Mạnh Lệ Nương không thể nào cùng hấn vui vẻ như một đôi thân tiên quyến lữ chỉ có thể gặp nhau trong lo sợ và hôm nay đều nàng lo sợ đã thành sự thật, nàng không khỏi lo lắng liếc mắt nhìn sang Vũ Tiểu Vũ đang liệu thương phía bên kia.

Trong khi nàng lo lắng tốt độ thì âm thanh phấn nộ của Lê Tín Dương lại vọng đến:

“Hay cho một câu không xuất giá...! Người đây là đang chơi chữ với ta sao Mạnh Thiên Uy hay là người xem ta như một đứa trẻ mới lên ba...?”

“Lê Huynh...! Ta vẫn luôn làm theo ước định đó huynh thử hỏi mọi người xem tiểu nữ nhà ta đã cùng nam nhân nào qua lại hay là bước qua đại môn của nhà nào hay chưa...?”

“Hừ..! Dù cùng một giuộc với nhau thì bao che nhau là chuyện bình thường! Tuy nhiên sự thật đúng như người nói tiểu nữ nhà người chưa từng xuất giá nhưng qua lại với nam nhân thì ta e là không phải thế, tiểu nam nhân của tiểu nữ người không phải ở bên đó hay sao...?”

Lão vừa nói vừa phát tay cuốn Vũ Tiểu Vũ đang đã tọa ở phía bên kia bay về phía mình, Vũ Tiểu Vũ còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra đã bị bàn tay gầy guộc của lão bóp lấy cổ họng khiến cho hấn khó thở.

Hành động của Lê Tín Dương lúc này làm cho Mạnh Thiên Uy khá là tức giận bởi vì Lê Tín Dương lại ngang nhiên dám ra tay bắt đệ tử của lão ngay trước mặt lão, người ta nói không nề mặt tăng cũng phải nề mặt phật mà lão lại làm như thế là không thể nào chấp nhận được.

Tuy nhiên phần tức giận này lại rất nhanh được lão đề xuống, lão khẽ đưa mắt nhìn đưa con gái của mình một lần nữa rồi quay sang chất vấn Lê Tín Dương:

“Lê Huỳnh...! Người ăn có thể ăn bậy được chứ người nói bậy như là không thể nào chấp nhận được..? Hẳn chỉ là một đệ tử bình thường ở Vũ Sát Phong làm sao lại có liên quan đến tìêu nữ nhà ta..? Nếu có đi chăng nữa cũng chỉ là quan hệ giữa Chương phong và đệ tử mà thôi!”

“Người đừng giả điên với ta nữa..! Hôm nay ta đến đây chính là lấy lại công đạo cho Nhi Tử đã khuất của mình cho nên người đừng dong dài làm gì nữa, ta cho người hai sự lựa chọn một là giao đứa con gái của người ra hai là Thái Sơ Tông của người sẽ bị xóa khỏi Huyền Chân đại lục này, người chọn cái nào?”

“Lê Huỳnh...! Những gì ta nói đều là sự thật người vì sao vẫn mãi không tin nếu như mục đích hôm nay của người đến đây chính là diệt Thái Sơ Tông ta thì Mạnh Thiên Uy ta đây sẽ phụng bồi...” Mạnh Thiên Uy nghe Lê Tín Dương nói thế thì khuôn mặt liền trở nên băng lãnh nói,

Phàm là người thì ai mà chẳng có lửa giận, lúc này Lê Tín Dương cứ liên tục thúc ép dồn Mạnh Thiên Uy vào đường cùng nên người vốn ôn hòa như Mạnh Thiên Uy cũng phải lửa bốc ngập trời.

“Tốt...Tốt...! Để ta xem Du Thủy Long Quyết của Mạnh Thiên Uy người sau mấy chục năm có gì hơn Lê Gia Kiếm Quyết của ta hay không, tiếp chiêu...” Lê Tín Dương nghe Mạnh Thiên Uy nói như vậy liền cười lớn nói đồng thời lão cũng thả Vũ Tiểu Vũ ra rồi rút kiếm lao về phía Mạnh Thiên Uy,

Mạnh Lệ Nương thấy Lê Tín Dương thả Vũ Tiểu Vũ ra thì thờ phào nhẹ nhõm nếu như lúc này không phải gì thấy ánh mắt của phụ thân thì nàng đã bắt chấp tất cả lao lên cứu Vũ Tiểu Vũ rồi thời điểm hần rơi vào tay của lão giả đó thì tất cả đối với nàng đã không còn quang trọng nữa rồi.

Lúc này, từ trong đám đệ tử đang được sắp xếp cho ly khai có hai gã nữ đệ tử giống nhau như đúc chạy đến quan tâm hỏi han Vũ Tiểu Vũ:

“Công tử..! Ngài không sao chứ...?”

Vũ Tiểu Vũ nhìn hai nàng quan tâm mình như thế thì trong cảm thấy rất ấm áp thế nhưng đây là thời kỳ phi thường nên hần nhanh chóng áp chế phần tình cảm đang sôi sục đó xuống, nói:

“Ta không sao! Các người như thế nào còn chưa rồi đi, ở đây nguy hiểm lắm...!”

“Công tử, ngài con chưa rồi đi làm sao bọn nô tì có thể rời đi chứ...!”

“Tú Thanh...! Không phải bình thường người rất lý trí hay sao...? Đến khi gặp chuyện đầu óc lại mụ mị như vậy..? Ta biết hai người là thật tâm lo lắng cho ta phần tình cảm này ta nhận nhưng các người nghĩ ta yếu đuối như vậy sao...? Với tu vi hiện tại của ta nếu như không đánh lại ta vẫn có thể thoát thân chạy trốn được nếu như có các người ở đây lại gặp phải chuyện gì ta có thể nở lòng nào bỏ rơi các người chạy đi sao...?”

Hai người Tú Thanh mới đầu thấy hần nói như vậy liền biến sắc trong lòng thầm nghĩ “Hẳn đây là không cần mình nữa sao..?” thế nhưng đến khi nghe hần nói hết thì các nàng lại cảm thấy cảm động bởi vì hần nói dong dài quanh quẩn nhưng mục đích cuối cùng vẫn là muốn các nàng được bình yên.

“Tốt...! Nếu công tử đã không sao thì bọn ta nghe lời công tử rồi đi..! Nếu như sau này bình yên công tử nhớ đến Phạm Gia Gia Trang Phụng Vũ Thành đón bọn ta nhé...!”

“Được...! Nếu như các người bằng lòng cùng ta ngao du ngoạn thủy thì ta sẽ đến đón các người..!”

“Một lời đã định..!”

“Đúng một lời đã định..!”

Sau khi có lời hứa hẹn của Vũ Tiểu Vũ hai người Tú Thanh liền nhanh chóng rời đi cho đến lúc bọn họ nhập vào dòng người trốn chạy thì ánh mắt của hai người bọn họ vẫn không hề rời khỏi thân ảnh của Vũ Tiểu Vũ dù là một giây phút nào cũng không.....

Bạn đang đọc truyện *Một Hồi Một* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.